

ROSAMUNDE
PILCHER

Septembrie

ROSAMUNDE PILCHER

Septembrie

rao international publishing company

PILCHER, ROSAMUNDE

Septembrie / Rosamunde Pilcher; trad.: Carmen Ardelean. Ed. A 2-a, rev. — București: RAO International, 2009
ISBN 978-973-54-0065-1

I. Ardelean, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROSAMUNDE PILCHER

September

© Robin Pilcher, Fiona Pilcher,
Mark Pilcher and Philippa Imrie, 1990
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

© RAO International Publishing Company 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-54-0065-1.

MAI

1

Marti, 3 mai

La începutul lui mai a venit în sfârșit și primăvara în Scoția. Iarna nu se dăduse bătută, se ținuse cu ghearele, mult prea multă vreme, refuzând să-și îmblânzească apriga strânsoare. În tot cursul lunii aprilie, vântul aspru suflase dinspre nord-vest, retezând primii boboci de brândușe și culcând la pământ corolele galbene ale primelor narcise. Zăpada înghețase pe pantele dealurilor și se așternuse într-un strat gros peste vale, iar fermierii, renunțând să mai sperie la iarbă proaspătă pentru vite, își secaseră pământurile de ultimele urme de rădăcini, în timp ce animalele rămâneau închise în adăposturile de piatră.

Chiar și găștele sălbatice, care plecau de obicei la sfârșitul lui martie, întârziiau întoarcerea în patria lor arctică. Ultimele dispăruseră la mijlocul lui aprilie, îndreptându-se spre nord, în necunoscut, într-un cor de țipete, zburând atât de sus, încât formațiile în formă de săgeată păreau doar fire de păianjeni duse de vânt.

Iar apoi, peste noapte, capricioasa climă din Highlands s-a îmblânzit. Vântul a făcut cale-ntoarsă spre sud, aducând cu sine brize parfumate și vreme mai blândă, de care restul țării se bucurase de câteva săptămâni, și mireasma pământului reavăn, a renașterii. Ținutul a căpătat culoarea dulce a verdelui proaspăt, cireșii albi sălbatici și-au revenit după prigoană, s-au întremat și și-au întins ramurile încărcate de petale albe ca neaua. Dintr-odată, grădinile de lângă case au explodat într-un torent de culori – iasomia galbenă de iarnă, șofranul purpuriu și albastrul-închis al zambilelor. Păsările ciripeau, iar soarele, pentru prima dată după toamna trecută, încălzea cu adevărat.

În fiecare dimineață a vieții sale, fie ploaie, fie soare, Violet Aird se ducea în sat să ia de la magazinul universal al doamnei Ishak două sticle de jumătate de litru de lapte, ziarul *Times* și alte articole de băcănie și alimente necesare pentru subzistența unei doamne în vârstă care trăiește singură. Doar uneori, în miezul iernii, când zăpada se așternea în nămeți cât casa și gheața îți juca feste, se eschiva de la acest exercițiu, pe principiul că prudența este mama înțelepciunii.

Drumul nu era ușor. Un kilometru de coborâș pe dealul abrupt, între câmpurile care altădată făcuseră parte din parcul domeniului Croy, proprietatea lui Archie Balmerino, iar apoi drumul de întoarcere, aceeași chinuitoare jumătate de milă, în urcuș de astă dată. Avea mașină și ar fi putut foarte bine să facă drumul cu ea, dar era convinsă, printre

altele, că atunci când te cuprinde bătrânețea, din clipa în care începi să te folosești de mașină pentru drumuri scurte ești în pericol să uiți să te mai folosești de picioare.

În toate lunile lungi de iarnă fusese nevoită să se înfofolească în straturi peste straturi de haine pentru această expediție. Cizme groase, pulovere, haina impermeabilă, fular, mănuși, o pălărie de lână trasă bine peste urechi. În dimineața aceea purta o fustă de tweed și un pulover încheiat cu nasturi, iar capul îi era descoperit. Soarele îi ridica moralul și o făcea să se simtă plină de energie și din nou tânără, iar faptul că scăpase de strânsoarea veșmintelor atât de străine sieși îi amintea de satisfacția din copilărie, când ciorapii negri de lână erau abandonați și simțea senzația plăcută, răcoritoare a aerului proaspăt pe picioarele goale.

În dimineața aceea, prăvălia din sat era plină și a trebuit să aștepte puțin ca să fie servită. N-o deranja, pentru că asta însemna să stai puțin la taifas cu alți clienți, toți aceștia fiind fețe cunoscute; să te minunezi de vreme; să întrebi cum o mai duce mama cuiva; să privești cum un băiețel alege, cu multă chibzuială, un pachet de dulciuri pe care-l plătește mai apoi din banii proprii. Băiețelul nu se grăbea. Doamna Ishak, blândă și răbdătoare, aștepta să se hotărască. Când a făcut, în sfârșit, acest lucru, i-a pus pachetul de Dolly Mixtures într-o punguță de hârtie și i-a luat banii.

— Să nu le mănânci pe toate dintr-odată, altfel o să-ți cadă toți dinții, îl avertiză ea. Bună dimineața, doamnă Aird.

— Bună dimineața, doamnă Ishak. Ce spuneți, ce zi frumoasă!

— Nu mi-a venit să cred când am văzut soarele strălucind.

De obicei, doamna Ishak, exilată pe acest tărâm nordic din nemilosul soare malawian, era înfofolită în pulovere și ținea un încălzitor cu parafină în spatele teighelei, ghemuindu-se deasupra lui ori de câte ori avea un moment de liniște. Totuși, în această dimineață părea mult mai fericită.

— Sper să nu se facă iarăși frig.

— Nu cred. A venit vara. Ah, mulțumesc, laptele și ziarul meu. Iar Edie are nevoie de niște lac de mobilă și de un sul de șervețele de hârtie. Și cred că n-ar strica să iau și șase ouă.

— Dacă vi se pare coșul prea greu, pot să-l trimit pe domnul Ishak la dumneavoastră, cu mașina.

— Nu, mă descurc, mulțumesc foarte mult.

— Aveți mult de mers.

Violet zâmbi.

— Dar ia gândiți-vă cât de bine îmi face.

Încărcată, porni din nou spre casă, spre Pennyburn, de-a lungul drumului pavat, pe lângă șirurile de căsuțe joase cu ferestrele sclipind în lumina soarelui și ușile lăsate deschise pentru a lăsa să intre aerul cald și proaspăt, apoi, dincolo de porțile domeniului

Croy și iarăși în sus pe deal. Era un drum privat, drumul de acces în spatele vilei, iar Pennyburn se afla la jumătatea sa, în lateral, înconjurat de câmpuri abrupte. Ajungeai acolo urmând poteca îngrijită, străjuită de un gard din nuiele de fag împletite și era întotdeauna o ușurare să ajungi la cotitură și să știi că nu mai ai de urcat.

Violet își schimbă coșul, devenit prea greu, de pe un braț pe celălalt și începu să-și facă planuri cum să-și petreacă restul zilei. Era una dintre diminețile în care Edie o ajuta pe Violet, iar asta însemna că Violet poate lăsa casa, să-și facă de lucru în grădină. În ultima vreme fusese prea frig pentru îngrijit grădina, chiar și pentru Violet. Lăsase totul în paragină. Peluza părea cam obosită și, după o iarnă așa de lungă, fusese acoperită de mușchi. Poate că n-ar strica să afâneze pământul, să-l aerisească. După aceea se putea pune un strat gros de bălegar, din cel păstrat cu grijă, peste stratul cel nou de trandafiri. Gândul o umplu de satisfacție și bucurie. De-abia aștepta să se apuce de lucru.

Grăbi pasul. Dar chiar în aceeași clipă zări mașina necunoscută parcată în fața ușii de la intrare și înțelese că, pentru moment, grădina trebuia să mai aștepte. Un vizitator. Ce neplăcut! Cine venise oare în vizită? Cu cine trebuia să stea de vorbă Violet, în loc să poată să-și vadă de săpat?

Mașina era un Renault mic și îngrijit care nu-și trăda prin nimic proprietarul. Violet intră în casă pe ușa de la bucătărie și acolo o găsi pe Edie care, lângă robinet, umplea ibricul.

Violet trânti coșul pe masă.

— Cine e? șopti ea, arătând spre casă cu un deget.

Edie îi răspunse, la rândul ei, în șoaptă.

— Doamna Steynton. De la Corriehill.

— A venit de mult?

— Chiar acum. I-am spus să aștepte. E în sufragerie. Vrea „să stați puținel de vorbă“.

Edie reveni la tonul ei normal. Vă fac câte o cană de cafea. O aduc eu când e gata.

Neavând nicio scuză sau portiță de scăpare, Violet porni în întâmpinarea vizitatoarei sale. Verena Steynton stătea în picioare, lângă fereastra sufrageriei scaldate în razele soarelui, privind spre grădina lui Violet. Când Violet intră, se întoarse spre ea.

— Vai, Violet, îmi pare rău. Mă simt jenată. I-am spus lui Edie că pot veni altă dată, dar ea mi s-a jurat că vii îndată înapoi din sat.

Era o femeie înaltă și zveltă, de vreo patruzeci de ani și întotdeauna imaculată și strălucind de eleganță. Asta o deosebea categoric de celelalte doamne de prin partea locului, care, în cea mai mare parte, erau femei harnice de la țară, neavând nici timp și nici înclinație pentru a pune prea mare preț pe înfățișarea lor. Verena și soțul ei, Angus, veniseră de curând prin împrejurimi, locuiau la Corriehill de numai zece ani. Înainte de asta, Angus fusese agent de bursă la Londra, dar, după ce-și făcuse plinul și obosise de cursa aceea nebună, cumpărase Corriehill, la cincisprezece kilometri distanță de

Strathcroy, venise în nord cu soția și fiica lui, Katy, și-și găsisse aici o altă ocupație, în speranța că nu va fi la fel de grea. Până la urmă preluase o afacere, o fabrică de cherestea părăsită și, de-a lungul anilor, o transformase într-o activitate profitabilă și prosperă.

Cât despre Verena, era și ea, într-un fel, o femeie preocupată de carieră, fiind implicată până peste cap în activitatea unei companii de turism numită: Turul Ținuturilor Scoțiene. În lunile de vară, această companie încărca autocare cu turiști americani și-i ducea de colo-colo, le aranja cazarea, ca oaspeți plătitori, în câteva case particulare, alese cu grijă. Isobel Balmerino fusese și ea ademenită de această acțiune, și zău că era o grămadă de treabă. Violet nu și-ar fi putut imagina o modalitate mai epuizantă de a face bani.

Totuși, din punct de vedere social, familia Steynton se dovedise a fi un mare câștig pentru comunitate, căci membrii ei se arătaseră prietenoși și fără pretenții, generoși și ospitalieri și întotdeauna gata să-și sacrifice timpul și să facă un efort pentru organizarea de petreceri, seri de dans și tot felul de acțiuni pentru strângerea de fonduri.

Chiar și-așa, Violet nu reușea să înțeleagă de ce se afla Verena acolo.

— Mă bucur că ai rămas să mă aștepți. Mi-ar fi părut rău să nu ne întâlnim. Edie ne face chiar acum o ceașcă de cafea.

— Trebuia să fi telefonat, dar eram în drum spre Relkirk și m-am gândit dintr-odată că ar fi mult mai bine să risc să vin direct. O hotărâre de moment. Sper că nu te deranjează.

— Cătuși de puțin, minți Violet fără să clipească. Vino și ia loc. Îmi pare rău, dar focul n-a fost încă aprins, însă...

— Vai de mine, pentru numele lui Dumnezeu, dar cui îi trebuie foc într-o zi ca asta? Nu-i așa că e o binecuvântare să vezi soarele?

Se așază în voie pe canapea, picior peste picior, etalându-și frumusețea și eleganța. Violet se lăsă și ea, mai puțin grațios, pe scaunul ei cu brațe late.

Se hotărî să intre direct în subiect.

— Edie mi-a spus că vrei să vorbești ceva cu mine.

— Pur și simplu, m-am gândit dintr-odată... că ești cea mai potrivită să mă ajuți.

Violet se îngrozi, imaginându-și cine știe ce bazar, deschidere a vreunui parc sau concert de caritate, pentru care urma să i se ceară să îndeplinească fețele de masă pentru ceai, sau să vândă bilete, sau să declare festivitățile deschise.

— Să te ajut? întrebă ea moale.

— Nu. De fapt nu-i vorba de un ajutor, ci mai degrabă de un sfat. Vezi tu, mă gândeam să organizez o seară dansantă.

— O seară dansantă?

— Da. Pentru Katy. Împlinește douăzeci și unu de ani.

— Dar ce sfat aș putea să-ți dau eu? Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai făcut așa ceva. Eu zic că ai face mult mai bine să rogi pe cineva care e mai în temă. Peggy Ferguson-Crombie sau Isobel, de exemplu.

— Adevărul e că m-am gândit... că ai atâta experiență. Locuiești aici de mai multă vreme decât oricare dintre cunoștințele mele. M-am gândit să te întreb ce părere ai.

Violet rămăsese fără replică. Încercând să-și formuleze un răspuns, se bucură când Edie apăru cu tava cu cafele. Edie o așază pe scaunul fără spătar de lângă cămin.

— Doriți biscuiți? întrebă ea.

— Nu, Edie, e foarte bine așa. Mulțumesc foarte mult.

Edie ieși. De îndată se auzi aspiratorul vuind în sus pe scări.

Violet turnă cafeaua în cești.

— Și cam la ce te-ai gândit?

— Ei, știi și tu. Dans, joc...

Violet crezu că știe.

— Adică benzi stereo și câteva perechi în holul cel mare?

— Nu. Nu așa. Un dans cu adevărat *impunător*. Care să aibă clasă. Cu un cort mare pe peluză...

— Sper că Angus e sigur pe bogăția lui.

Verena ignoră întreruperea.

— ... Și o orchestră potrivită care să asigure muzica. O să folosim și holul, bineînțeles, dar pentru odihnă. Și salonul la fel. Katy, mai mult ca sigur, o să vrea muzică disco pentru prietenii ei de la Londra, mi se pare normal. Poate în sala de mese. Am putea s-o transformăm într-o tavernă sau o grotă...

Taverne și grote, se gândi Violet. Verena se documentase serios, după toate aparențele. Dar, la urma urmelor, era o foarte bună organizatoare. Violet rosti blajin:

— Ți-ai făcut *într-adevăr* planuri.

— Iar Katy își poate invita toți prietenii din sud... Va trebui, bineînțeles, să le facem rost de un loc de dormit...

— Cu Katy ai vorbit despre ideea ta?

— Nu, numai cu tine. Ești prima care află.

— Poate nici nu vrea o seară dansantă.

— Ba o să vrea, cum să nu. Totdeauna i-au plăcut petrecerile.

Violet, știind-o pe Katy, se gândi că probabil era adevărat.

— Și când vrei s-o faci?

— M-am gândit s-o fac în septembrie. E timpul cel mai potrivit. Mulți vin la vânatoare pe-aici și toată lumea e încă în vacanță. Poate că ar fi bine pe 16, pentru că majoritatea copiilor mai mici vor pleca la internate înainte.

— De-abia suntem în mai. E mult până în septembrie.

— Știu, dar niciodată nu-i prea devreme pentru a fixa o dată și a începe să organizezi ceva. Va trebui să închiriez cortul, să rezolv cu aprovizionarea și să dau invitațiile la tipărit...

Îi veni o nouă idee plăcută.

— Și, Violet, nu-i așa că ar fi drăguț să punem lampioane de-a lungul dramului până la vilă?

Părea un proiect îngrozitor de ambițios.

— O să ai foarte mult de lucru.

— Nu chiar. Invazia americană se va încheia până atunci, pentru că oaspeții plătitori nu mai vin după sfârșitul lui august. Am să pot să mă concentrez. Trebuie să recunoști, Violet, că e o idee bună. Și gândește-te numai la toți cei pe care am să-i tai de pe lista mea de obligații sociale. Putem să-i tăiem pe toți, dintr-o singură trăsătură de condei. Inclusiv, adăugă ea, pe familia Barwell.

— Nu cred că-i cunosc.

— Nu, nici n-ai cum. Sunt colegi de afaceri de-ai lui Angus. Am luat de două ori masa cu ei. Două seri de plictiseală, să nu-ți poți ține căscatul, nu alta. Și nu i-am invitat niciodată să vină la noi în schimb, pur și simplu pentru că nu-mi puteam imagina pe cineva care să reziste o seară întreagă într-o companie atât de plicticoasă. Și mai sunt și alții, își rememorează ea cu plăcere. Când o să-i amintesc lui Angus *de ei* n-o să protesteze în niciun fel la semnarea câtorva ceuri.

Lui Violet îi părea puțin rău pentru Angus.

— Pe cine mai chemi?

— A, pe toată lumea. Familiile Millburn și Ferguson-Crombie și Buchanan-Wright și bătrâna Lady Westerdale și familia Brandon. Și Stafford. Toți copiii lor au crescut între timp, așa că pot fi invitați și ei. Iar familia Middleton ar trebui să vină de la Hampshire, iar Luard din Gloucestershire. O să facem o listă. Am să pun o foaie de hârtie pe panoul din bucătărie și de fiecare dată când îmi vine în minte un nume nou, am să-l trec acolo. Și tu, Violet, bineînțeles. Și Edmund, și Virginia, și Alexa. Și familia Balmerino. Isobel va da un dineu în onoarea mea, sunt sigură de asta...

Dintr-odată, totul începu să i se pară amuzant. Violet se pierdu cu gândul în trecut, către ocazii uitate pe care și le amintea acum. De la una la alta. Spuse, fără să reflecteze:

— Ar trebui să-i trimiți Pandorei o invitație.

Și imediat după aceea nu-și putu explica de ce cedase impulsului de a propune așa ceva.

— Pandora?

— Sora lui Archie Balmerino. Când te gândești la petreceri, te gândești automat și la Pandora. Dar bineînțeles că n-ai cunoscut-o.

— Dar am auzit *despre* ea. Nu știu de ce, dar mereu se vorbește despre ea la dineuri. Crezi că ar veni? E adevărat că n-a mai venit acasă de mai mult de douăzeci de ani?

— E adevărat. A fost un gând prostesc. Dar de ce să nu încerci? Ar fi o bombă pentru bietul Archie. Și dacă există ceva care s-o atragă pe ființa aceea rătăcitoare înapoi la Croy,

atunci numai ispita unui bairam pe cinste ar putea s-o facă.

— Deci ești de partea mea, Violet? Crezi că ar fi bine să merg mai departe și să fac petrecerea?

— Da, așa cred. Dacă ai energia și mijloacele necesare, cred că e o idee minunată și generoasă. Va fi un prilej splendid pe care să-l așteptăm cu nerăbdare.

— Să nu spui nimănui nimic până ce nu-l îmbrobodesc pe Angus.

— Niciun cuvânt.

Verena zâmbi mulțumită. Și apoi îi mai veni un gând minunat.

— Asta va fi o scuză foarte bună, spuse ea, să mă duc și să-mi cumpăr o rochie nouă.

Violet însă nu avea astfel de probleme.

— Eu am să-mi pun rochia de catifea neagră, îi spuse Verenei.

Joi, 12 mai

Noaptea a fost scurtă și el nu izbutise să doarmă. În curând aveau să se ivească zorii.

Crezuse că, măcar o dată, va putea dormi, mai ales că era obosit, epuizat. Stors de puteri după trei zile într-un New York cu o vreme neobișnuit de caldă; trei zile înțesate până la refuz cu întâlniri de afaceri dimineața, prânzuri de afaceri, lungi după-amiezi de argumentări și discuții; prea multă coca-cola și cafea neagră, prea multe recepții și seri târzii și o lipsă cumplită de mișcare și de aer proaspăt.

În fine, reușise pe deplin, deși nu fusese ușor. Harvey Klein era cam greu de cap și fusese necesar un oarecare efort pentru a-l convinge că acesta era cel mai bun – și de fapt singurul mod de a pătrunde pe piața englezească. Compania de publicitate, adusă de Noel la New York, împreună cu un program, materiale și fotografii, toate fuseseră acceptate și parafate. Având acum contractul la mână, Noel se putea întoarce la Londra. Putea să-și facă bagajele, să dea un telefon de ultimul moment, să-și umple servieta diplomat cu documente și cu calculatorul, să răspundă la un alt telefon (de la Harvey Klein, care-i ura un voiaj plăcut), să coboare la recepție, să plătească, să facă semn unui taxi galben și să se îndrepte spre aeroportul Kennedy.

În lumina serii, Manhattanul părea, ca întotdeauna, miraculos – turnuri de lumină profilându-se în înaltul cerului incandescent, iar pe șosele, râuri de faruri în mișcare. Iată orașul care-ți putea oferi, în felul său teribil și altruist, toate încântările la care ai fi putut visa.

Altădată, în vizitele de până acum, profitase din plin de toată distracția, dar de data asta nu avusese nicio posibilitate de a accepta măcar una dintre invitațiile primite și simțea o strângere de inimă și regretul că pleca neîmplinit, ca și cum ar fi fost alungat de la o petrecere fabuloasă cu mult înainte de a începe să se simtă în largul lui.

Ajuns la aeroportul Kennedy, taxiul îl lăsa în fața intrării pentru cursa British Airways. Se așează plictisit la rând, își prezentă biletul, scăpă de sacul de voiaj, se așează din nou la rând pentru control și, în cele din urmă, se îndreaptă spre sala de plecare. Își cumpără o sticlă de whisky scoțian din duty-free, apoi două reviste, *Newsweek* și *Advertising Age*, de la standul de ziare. Găsi un scaun și se așează, doborât de oboseală, așteptând să se anunțe zborul său.

Prin amabilitatea firmei Wenborn & Weinburg călătorea la clasa club, așa că avea cel puțin loc să-și întindă picioarele, și ceruse un loc lângă geam. Își scoase haina și se așează

cu gândul la un pahar de băutură. Îi trecu prin minte că ar fi fost un mare noroc dacă nu s-ar fi așezat nimeni lângă el, dar speranța aceasta i se risipi aproape imediat, când un tip bine căptușit, îmbrăcat cu un costum albastru cu dungi fine de culoare crem, preluă scaunul, își înghesui tot felul de sacoșe și pungi pe suportul de deasupra capului și se prăbuși, în fine, revărsându-se în scaunul de alături.

Bărbatul ocupa foarte mult loc. În avion era răcoare, dar bărbatul acesta era încălzit. Își scoase o batistă de mătase și-și tamponă fruntea, se așază mai bine, se aplecă puțin, își căută centura de siguranță și reuși să-l lovească pe Noel, destul de tare, cu cotul.

— Iertați-mă. S-ar părea că avionul e plin ochi în seara asta.

Noel n-avea chef să vorbească. Zâmbi și dădu din cap și-și deschise ostentativ numărul din *Newsweek*.

Au decolat. S-au servit cocteiluri și apoi masa de seară. Nu-i era foame, dar a mâncat ce i s-a dat, pentru că era un mod de a-ți petrece timpul și n-avea altceva de făcut. Imensul 747 zumzăia mai departe, continuându-și drumul peste Atlantic. S-a strâns masa și a început un film. Noel îl văzuse deja, la Londra, așa că îi ceru stewardesei să-i aducă un whisky cu sifon, pe care îl bău încet, legănând paharul în mână, prelungind plăcerea cât mai mult. Luminile din cabină se stinseră și pasagerii își luară pernele și păturile. Bărbatul cel gras își încrucișă brațele peste burtă și începu imediat să sforăie. Îi trecu prin minte că de trei luni lucra cu motoarele în plin și nici acum nu părea să aibă parte de liniște. Șansa de a da totul uitării se risipise.

Se întreba de ce nu se simțea triumfător, când reușise să câștige un prețios profit și se întorcea acasă cu afacerea croită. O metaforă potrivită pentru Saddlebags. „Saddle bags”. Era unul dintre acele cuvinte care, cu cât le rosteai mai mult, cu atât sunau mai ridicol. Dar nu era ridicol. Avea o importanță uriașă, nu numai pentru Noel Keeling, ci și pentru Wenborn & Weinburg.

Saddlebags. Companie cu originea în Colorado, unde începuse afacerea cu câțiva ani în urmă; fabricau obiecte din piele de cea mai bună calitate pentru comunitatea fermierilor. Șei, frâie, curele, hamuri și cizme de călărie, toate purtând marca prestigioasă a unei copite în interiorul căreia se afla litera S.

După acest modest început, faima și vânzările companiei crescuseră la nivel național, depășind orice rival. Valize, genți de voiaj, accesorii de modă, pantofi și cizme. Toate din pielea cea mai fină, cusute și finisate manual. Emblema companiei Saddlebags devenise un simbol al unui statut special, la concurență cu Gucci sau Ferragamo, având și un preț pe măsură. Reputația lor s-a extins, astfel încât turiștii veniți în Statele Unite, care doreau să se întorcă acasă cu o marfa cu adevărat impresionantă, alegeau o geantă sau o curea cu cataramă aurie fabricate manual și purtând marca Saddlebags.

Și apoi se răspândise zvonul că Saddlebags intenționează să pătrundă pe piața britanică, vânzându-și produsele printr-unul sau două magazine londoneze bine alese.

Charles Weinburg, președintele firmei la care lucra Noel, aflase despre asta prinzând din zbor o remarcă făcută în cursul unui dineu londonez. A doua zi de dimineață, Noel, prim-vicepreședinte al firmei și director de creație, a fost chemat pentru a i se comunica despre ce era vorba.

— Vreau afacerea asta, Noel. În momentul de față, numai o mână de oameni din țara asta au auzit de Saddlebags și e sigur că vor avea nevoie de o campanie de primă clasă. Avem prima șansă și, dacă reușim, ne putem descurca, așa că am sunat la New York aseară și am vorbit cu președintele de la Saddlebags, Harvey Klein. A acceptat cu amabilitate o întâlnire, dar dorește o prezentare totală... materiale, prezentarea în mass-media, titluri de reclamă, tot tacâmul. Materiale de cea mai bună calitate, reclame color pe o pagină întreagă de revistă. Ai două săptămâni. Dă-le de lucru celor de la secția artistică și încearcă să găsești o soluție. Și, pentru numele lui Dumnezeu, găsește-mi un fotograf care să știe să facă un manechin masculin să arate ca un bărbat, nu ca o păpușă de vitrină. Dacă e nevoie, fă rost de un jucător de polo adevărat. Dacă-și face treaba bine, nu-mi pasă cât trebuie să-l plătim...

Se împlineau nouă ani de când Noel Keeling începuse să lucreze cu firma Wenborn & Weinberg. Nouă ani înseamnă mult în publicitate, dacă lucrezi la aceeași firmă și, câteodată, se mira el însuși de progresul său neîntrerupt. Alții, de seama lui, care începuseră odată cu el, se mutaseră la alte companii sau chiar își deschiseseră propriile agenții. Dar Noel rămăsese aici.

Motivele constanței lui Noel își aveau rădăcinile în primul rând în viața personală. Într-adevăr, după ce-și petrecuse un an sau doi la firmă, se gândise serios la posibilitatea de a pleca. Era un tip agitat, nemulțumit și nici măcar nu-l pasiona în mod deosebit această muncă. Visurile sale erau mai roze: să pună pe picioare o afacere proprie, renunțând complet la publicitate și trecând pe proprietăți sau bunuri de larg consum. Visa să ajungă milionar, dar știa că numai lipsa capitalului necesar îl împiedica să-și realizeze acest vis. N-avea niciun fel de capital și frustrările ocaziilor pierdute îl aduseseră aproape de disperare.

Și în acel moment, cu patru ani în urmă, lucrurile se schimbaseră radical. Avea treizeci de ani, era celibatar și reușea încă să se descurce fără probleme cu un întreg șir de prietene, fără să-i treacă prin gând că această stare de lucruri nu putea dura o veșnicie. Dar mama lui a murit pe neașteptate și, pentru prima dată în viața lui, Noel s-a trezit posesorul unei averi bunicele.

Moartea ei fusese așa de neașteptată, încât, pentru o vreme, din cauza șocului, i-a fost aproape imposibil să se obișnuiască cu gândul că n-o va mai vedea niciodată. Ținuse întotdeauna la ea, într-un mod detașat și lipsit de sentimentalisme, dar în principiu o considerase drept principala sa sursă de mâncare, băutură, haine curate, așternuturi

calde și, atunci când solicita acest lucru, de suport moral. În egală măsură respectase independența spiritului ei și faptul că nu se amestecase niciodată în niciun fel în viața privată de adult a lui Noel. Ce-i drept, în bună parte, comportamentul ei ciudat îl adusesse la exasperare. Lucrul cel mai rău era că se înconjurase de o armată de sărăntoci și nevoiași. Toți erau prietenii ei. Ea îi numea pe toți prietenii. Noel îi numea lingăi nenorociți. Ea ignora atitudinea lui cinică și continua să atragă lângă ea domnișoare bătrâne scăpătate, văduve singuratice, artiști fără un chior și actori șomeri, molii atrase de flacăra lumânării. Generozitatea ei față de toți, fără excepție, era, după părerea lui, o dovadă de prostie și de egoism, pentru că niciodată nu părea să aibă bani de dat pentru lucrurile pe care Noel le considera de primă importanță.

Când a murit, testamentul ei a reflectat această mărinimie prostească. O sumă zdravănă lăsată prin testament unui tânăr... fără nicio legătură cu familia... pe care-l luase sub aripa ei protectoare și pe care, dintr-un motiv sau altul, dorea să-l ajute.

Pentru Noel, aceasta a fost o lovitură dureroasă. Sentimentele – și buzunarul – fiindu-i grav rănite, s-a lăsat pradă unui resentiment izvorât dintr-o totală neputință. N-avea sens să se înfurie, pentru că ea murise. Nu putea pune lucrurile la punct cu ea, s-o acuze de lipsă de loialitate sau să-i pretindă să-l lămurească ce dracu' avea de gând. Maică-sa ieșise din raza lui de acțiune. Și-o imagina, la adăpost de furia lui, dincolo de genuni sau ape pe care nu le puteai trece, înconjurată de soare, câmpuri, copaci, care-o fi fost părerea ei despre rai. În felul ei blând, râdea probabil de fiul ei, cu o căutătură răutăcioasă și amuzată strălucind în colțul ochilor, indiferentă, ca de obicei, la cererile și reproșurile lui.

Spre părerea de rău a nimănui altcuiva în afara celor două surori ale sale, el întoarse spatele familiei și, în schimb, se concentra asupra singurului element stabil din viața sa – slujba. Oarecum spre surprinderea sa și spre mirarea superiorilor săi, a descoperit, chiar la timp, că nu era numai interesat de publicitate, dar și foarte bun în acest domeniu. Până să se clarifice treburile cu moșia mamei sale și înainte ca partea sa din bănet să fie depusă în siguranță la bancă, fanteziile tinerești despre pariuri enorme și câștiguri rapide dispăruseră pentru totdeauna. Noel înțelesese că a face bani pe seama averii ipotetice a unei alte persoane era de fapt cu totul altceva decât să te desparți de propria ta avere. Se simțea obligat să-și protejeze contul din bancă, de parcă ar fi fost vorba de un copil a cărui siguranță nu-și putea permite să o pună în pericol. În loc de asta, și cu mult mai multă modestie, și-a cumpărat o mașină nouă și a început, mai întâi ca o simplă încercare, să-și întindă antenele pentru a-și găsi o nouă locuință...

Viața mergea mai departe. Dar tinerețea trecuse și era o viață dificilă. Puțin câte puțin, Noel se obișnuie cu ea și, în același timp, descoperi că era incapabil să țină supărarea la adresa mamei sale. Era prea complicat să nutrești un resentiment inutil. Iar la sfârșitul zilei, nu putea să nu constate că nu ieșise chiar așa de rău. În plus, îi era dor de ea. În ultimii ani o văzuse rar, așa retrasă cum era, în adâncul comitatului Gloucestershire, dar

fusese mereu *prezentă* la celălalt capăt al unui telefon sau la sfârșitul unui drum lung cu mașina, când ți se părea că nu mai poți suporta nicio clipă străzile încinse de vara londoneză. Nu conta dacă mergeai acolo singur sau luai cu tine o jumătate de duzină de prieteni pentru weekend. Era întotdeauna loc destul, o primire relaxată, mâncare delicioasă, totul sau nimic de făcut. Focul licărind în vatră, flori frumos mirositoare, băi fierbinți; paturi calde și comode, vinuri fine și conversație de salon. Nu mai rămăsese nimic din toate astea. Casa și grădina fuseseră vândute unor străini. Pierise mirosul cald al bucătăriei ei și sentimentul plăcut că altcineva se ocupă de toate și tu nu ești obligat să iei nici măcar o singură decizie. Și dusă era singura persoană din lume față de care niciodată n-ai fost obligat să faci pe nebunul sau să te prefaci. Viața fără ea, așa exasperantă și capricioasă cum fusese, era ca și cum ai fi fost silit să trăiești în zdrențe și aveai nevoie de ceva timp să te obișnuiești.

Oftă. Parcă totul s-ar fi întâmplat cu mult timp în urmă. Într-o altă lume. Își terminase paharul cu whisky și rămase cu privirile ațintite în întuneric. Își amintea de vremea în care avea patru ani și făcuse pojar, când nopțile de boală păreau să dureze o veșnicie, fiecare minut era cât o oră, iar de venirea zorilor îl despărțea o eternitate.

Acum, treizeci de ani mai târziu, privea ivirea zorilor. Cerul se lumina, iar soarele își făcea apariția din spatele perdelei de nori; totul în jur căpăta o tentă rozalie, iar lumina te orbea. Privi răsăritul prin hublou și se simți recunoscător, pentru că alungase noaptea, iar acum era o nouă zi și nu mai era nevoit să încerce să doarmă. În jurul lui, oamenii începeau să se miște. Membrii echipajului sosiră cu suc de portocale și șervețele pentru față. Se șterse și își simți barba nerasă. Alții își veneau în fire, își căutau trusele și se duceau la toaletă să se bărbierească. Noel rămase pe locul său. Putea să se bărbierească și când avea să ajungă acasă.

Ceea ce chiar făcu, trei ore mai târziu. Obosit, murdar și dezordonat, se târî afară din taxi și îi plăti șoferului ce-i datora. Aerul dimineții era răcoros, o binecuvântare după New York; ploua mărunț, o burniță mustoasă. În grădinile Pembroke, copacii începeau să înverzească, aleile erau ude. Trase în piept aerul proaspăt și, pe când taxiul pleca, se opri o clipă, gândindu-se să-și petreacă singur această zi, să se refacă. Dar n-avea nicio șansă. Avea de lucru. Biroul și directorul îl așteptau. Noel își ridică valiza și servieta, coborî cele câteva trepte și deschise poarta casei sale.

Locuința sa putea fi numită un apartament cu grădină căci, în spatele clădirii, ușa cu geamuri dădea spre o micuță curte interioară, partea sa dintr-o curte mai mare, care aparținea întregii case. După-amiaza, grădina era luminată de razele soarelui, dar la ora aceasta matinală era cuprinsă de umbre, iar pisica de sus se instalase confortabil într-unul din șezlongurile sale – cu siguranță că-și petrecuse noaptea acolo.

Apartamentul nu era mare, dar camerele erau spațioase. O sufragerie și un dormitor, o bucătărie micuță și o baie. Musafirii ce rămâneau peste noapte erau nevoiți să doarmă pe

sofa, o piesă de mobilier care oferea tot felul de surprize fiindcă, dacă știai cum, se putea transforma într-un al doilea pat dublu. Doamna Muspratt, care-i făcea curățenia, trecuse pe-acolo în lipsa lui și totul era aranjat și curat, dar aerul era închis și stătut.

Deschise ferestrele și alungă pisica. Ajuns în dormitor, deschise fermoarul valizei și-și scoase trusa de toaletă. Se dezbracă și-și aruncă pe jos hainele murdare și șifonate. În baie își perie dinții, făcu un duș fierbinte și se bărbieri. Deja simțea nevoia, mai mult decât orice, să bea o cafea. În halat de baie și cu picioarele goale, intră în bucătărie, umplu cafetiera și-o puse în funcțiune, apoi puse câteva lingurițe de cafea. Mirosea delicios și parcă te pune pe picioare. După ce-și făcu cafeaua, își luă corespondența, se așază la masa din bucătărie și se uită peste plicuri. Nimic nu părea prea urgent. Sărea totuși în ochi o vedere din Gibraltar. O întoarse. Fusese trimisă din Londra de către soția lui Hugh Pennington, un vechi prieten din școală al lui Noel, care locuia în Chelsea.

Noel, am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns. Dacă nu intervine ceva, te așteptăm la cină pe treisprezece. Vino la șapte și jumătate – masa e la opt. Nu-i nevoie să te îmbraci elegant.
Cu drag, Delia.

Oftă. Chiar în acea seară. Dacă nu intervine ceva. Da, dar pe urmă s-ar putea să se răzgândească. Și ar fi mai amuzant decât să se uite la televizor. Lăsă vederea pe masă, se ridică în picioare și se duse să-și toarne cafea în ceașcă.

Închis în birou, în discuții de afaceri pe aproape tot parcursul zilei, Noel uită de tot ce se petrecea dincolo de ușă. Când în sfârșit ieși și porni cu mașina spre casă, la ora cu cea mai mare aglomerație, când mașinile nu mai mergeau, ci se târau ca niște șerpi bolnavi de artrită, constată că ploaia de dimineață fusese risipită de vânt și că era o frumoasă seară de mai. Între timp ajunsese în acea fază în care îți depășești limita de epuizare și când totul pare luminos și clar și lipsit, în mod bizar, de substanțialitate, iar somnul, la fel de îndepărtat ca și moartea. În loc de asta, un nou duș, alte haine și ceva de băut. N-o să mai ia mașina, o să meargă pe jos până în Chelsea. Aerul proaspăt și mișcarea în aer liber o să-i facă poftă de mâncare pentru bunătățile pe care spera să le primească. Nici nu mai ținea bine minte de când nu mai mâncase și altceva decât un sandvici.

Mersul pe jos fusese o idee foarte bună. Pornise pe străzi lăturalnice, pline de verdeață, terase rezidențiale și grădini cu magnolii înflorite și glicine ce acopereau fațadele caselor londoneze de lux. Ieșind în strada Brompton, traversă pe lângă clădirea Michelin și coti pe strada Walton. Aici încetini pasul, oprindu-se să privească vitrinele minunate, decorațiunile interioare și galeria de artă unde se vindeau postere cu subiecte sportive, scene de vânătoare și picturi în ulei cu labradori credincioși, adulmecând prin zăpadă, cu fazani în bot. Îi plăcu mai cu seamă o pictură de Thorburn. Rămase acolo mai mult decât intenționase, numai ca s-o privească. Poate că a doua zi avea să sune la galerie

și să întrebe ce preț are. După o vreme, porni mai departe.

Când ajunse în dreptul străzii Ovington era opt fără douăzeci și cinci. Locuitorii caselor din zonă își înșiraseră mașinile pe pavaj și câțiva copii mai mari mergeau pe bicicletă pe mijlocul străzii, în susul și în josul acesteia. Locuința familiei Pennington se afla cam la jumătatea rândului de case. Pe când se apropia, o fată apăru pe trotuar, venind spre el. Ținea în lesă un mic terrier alb din Highlands și părea să se îndrepte spre cutia poștală, căci ținea în mână o scrisoare. O privi. Purta blugi și un tricou flaușat gri, iar părul ei avea culoarea celui mai rafinat sortiment de marmeladă; nu era nici înaltă și nici prea subțire. De fapt, era departe de genul care-i plăcea lui Noel. Și totuși, când trecu pe lângă el, o mai privi o dată, pentru că i se părea vag cunoscută și-i era greu să se gândească unde s-ar fi putut întâlni, la un moment dat. Poate la vreo petrecere. Culoarea părului era ieșită din comun...

Plimbarea îl istovise și se trezi că-și dorește cu disperare ceva de băut. Având alte lucruri mai importante la care să se gândească, își scoase fata din minte, urcă treptele și apăsă vitejește soneria. Apăsă pe clanță, gata să deschidă ușa, cu salutul gata pregătit. Bună Delia, eu sunt. Am sosit.

Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Ușa rămase bine închisă, ceea ce era ciudat și neobișnuit. Știind că el se află pe drum, Delia ar fi trebuit s-o lase descuiată. Sună din nou. Și așteptă.

Din nou tăcere. Își spuse că nu era posibil să nu fie acasă, dar simțea deja oribila certitudine că nimeni n-avea să-i răspundă și că familia Pennington, dracu' s-o ia, nu era acasă.

— Salut.

Se întoarse, lăsând în spate ușa neospitalieră. Jos, pe trotuar, se afla fata scundă și îndesată și câinele ei, reveniți după ce puseseră scrisoarea la cutie.

— Salut.

— Îi cauți pe soții Pennington?

— Urma să iau cina cu ei.

— Au ieșit în oraș. I-am văzut plecând cu mașina.

Noel digeră, într-o tăcere rău prevestitoare, această neplăcută confirmare a ceea ce deja știa. Dezamăgit și rămas cu buzele umflate, se simțea foarte pornit împotriva fetei, așa cum se întâmplă de obicei când altcineva îți spune un lucru neplăcut. Îi trecu prin minte că n-o fi fost prea nostim să fii un mesager medieval. Aveai toate șansele să rămâi fără cap sau să fii folosit drept carne de tun pentru vreo catapultă monstruoasă.

Așteptă ca fata să plece. Nici gând. „Fir-ar a dracului“, se gândi. Apoi, resemnat, își băgă mâinile în buzunare și coborî treptele până la ea.

Fata își mușcă buzele.

— Ce neplăcut. E groaznic să ți se întâmple așa ceva.

— Nu-nțeleg ce s-a întâmplat.

— Mai rău e, spuse ea pe tonul cuiva care e hotărât să ia partea bună a lucrurilor, mai rău e când greșești seara și nu ești așteptat. Mi s-a întâmplat și mie o dată și a fost teribil de jenant, încurcasem datele.

Nu-i era de niciun ajutor.

— Probabil credeți că și eu am încurcat datele.

— Se mai întâmplă.

— Nu de data asta. Am primit vederea chiar în dimineața asta. Pe treisprezece.

— Dar azi e în doisprezece, spuse ea.

— Nu, nu-i adevărat. Tonul lui era categoric. E în treisprezece.

— Îmi pare teribil de rău, dar e în doisprezece. Joi, doisprezece mai.

Părea să se scuze din adâncul inimii, ca și cum încurcătura fusese din vina ei.

— Mâine e treisprezece.

Încet, mintea încețoșată de puncti rumegă această informație. Marți, miercuri... dracu' s-o ia, cu ochii ei cu tot, avea dreptate. Zilele se contopiseră unele într-altele și, undeva, le pierduse șirul. Se simți rușinat de prostia lui și, din cauza asta, începu imediat să-și caute scuze pentru propria lui idioțenie.

— Am avut de lucru. Am mers cu avionul. Am fost la New York. M-am întors azi-dimineață. Efectele zborului cu avionul asupra creierului sunt dezgustătoare.

Fata îl privi cu înțelegere. Câinele îi adulmeca pantalonii și el se dădu într-o parte, nedorind să se trezească cu pantalonii uzi. În lumina asfințitului, părul ei căpătase o nuanță uimitoare. Avea ochii verzi-cenușii și pielea de lăptăreasă, de piersică pârguită.

O știa de undeva – dar de unde?

— Ne-am mai întâlnit? se încruntă el.

Ea zâmbi.

— Ei, da, așa este, într-adevăr. Acum vreo șase luni! La un cocteil la familia Hathaway, în strada Lincoln. Dar erau cam un milion de oameni pe-acolo, așa că nu văd de ce trebuia să-ți amintești.

Nu, n-avea de ce să-și amintească. Pentru că nu era genul de fată pe care s-o țină minte, cu care să vrea să-și petreacă timpul sau chiar să vorbească. În plus, la petrecerea aceea fusese cu Vanessa și-și pierduse vremea, în cea mai mare parte, încercând s-o țină sub ochi și s-o împiedice să-și găsească vreun alt bărbat cu care să ia masa.

— Extraordinar, spuse. Îmi pare rău. Și ce memorie ai, să-ți amintești de mine.

— De fapt, ne-am mai întâlnit o dată.

Îl luă cu amețea, de groază să nu fi făcut iar vreo gafă în public.

— Lucrezi la Wenborn & Weinburg, nu? Am pregătit o masă de prânz pentru conducerea firmei, acum vreo șase săptămâni. Dar n-aveai cum să observi, pentru că eram îmbrăcată într-un halat alb și serveam platourile cu mâncare. Nimeni nu se uită

niciodată la bucătărese și la chelnerițe. Asta îți dă un sentiment ciudat, de parcă ai fi invizibilă.

El își dădu seama că fata avea dreptate. Având de-acum sentimente mai amicale față de ea, o întrebă cum o cheamă.

— Alexa Aird.

— Eu sunt Noel Keeling.

— Știu. Mi-am amintit de la petrecerea familiei Hathaway și, pe urmă, la prânzul acela a trebuit să stabilesc și locurile la mese și să scriu numele pe cartonașe.

Noel încercă să revadă acea zi în memorie și reuși să-și aducă aminte, cu suficiente amănunte, meniul pe care-l oferise ea. Somon afumat, un mușchi file la grătar, perfect făcut, salată de cresson și șerbet de lămâie. Numai gândul la aceste delicii îl făcea să-i lase gura apă. Iar asta îi aduse aminte că-i era o foame de lup.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine însămi. Sunt independentă.

Fata spuse toate astea cu mândrie. Noel spera că n-avea de gând să înceapă să-i povestească despre cariera ei. Nu se simțea suficient de puternic, ca să stea și să asculte așa ceva. Avea nevoie de mâncare, dar, mai important, avea chef să bea ceva. Trebuia să se scuze cumva, să-și ia tălpășița și să scape de ea. Deschise gura chiar pentru asta, dar ea vorbi prima.

— Presupun că nu ți-ar face plăcere să vii să bem ceva, nu?

Invitația era atât de neașteptată, încât nu-i răspunse imediat.

Se uita la ea și-i întâlnea privirea temătoare și astfel înțelese că, de fapt, era foarte timidă și, ca să vină cu o asemenea propunere, avusese nevoie de un anumit curaj. Totuși nu era sigur dacă îl invita în cel mai apropiat local sau în vreo mansardă întunecoasă, înțesată de colegele cu care o împărțea, dintre care precis era vreuna care de-abia se spălase pe cap.

N-avea rost să-și creeze obligații. Mai bine să fie prudent.

— Unde?

— Locuiesc la două case mai jos de familia Pennington. Și dumneata pari să ai nevoie de ceva de băut.

Renunță la prudență.

— S-ar putea.

— Nu-i nimic mai rău decât să ajungi acolo unde nu trebuie, atunci când nu trebuie și să mai și știi că e din vina ta.

Ar fi putut să fie mai diplomată. Dar era plină de bunătate.

— Ești foarte amabilă. Se hotărâse. Mi-ar face plăcere.

3

Casa era identică cu cea a familiei Pennington, doar că ușa de la intrare nu era neagră, ci albastră, și lângă ea se afla un ciubăr cu un dafin în el. Fata porni înaintea lui, deschise ușa cu cheia, iar el o urmă înăuntru. Ea închise ușa în urma lui și se opri să dezlege lesa cățelului. Acesta se repezi imediat să bea apă pe săturate dintr-o farfurioară rotundă așezată la-ndemână, la baza scărilor. Pe farfurioară stătea scris „CÂINE”, cu majuscule.

— Totdeauna face așa când intră în casă, spuse ea. Pare să creadă că a făcut o plimbare foarte, foarte lungă.

— Cum îl cheamă?

— Larry.

Cățelul bea cu lăcomie, zgomotos, umplând tăcerea căci, pentru prima dată în viața lui, Noel Keeling nu-și găsea cuvintele. Căzuse în propria cursă. Nu prea știa la ce se așteptase, dar era sigur că nu la așa ceva – impresia imediată a unei opulențe primitoare, cu nenumărate dovezi de bogăție și bun-gust. Asta era o casă londoneză de mare lux, dar la o scară miniaturală. Observă holișorul strâmt, scara abruptă, balustrada lustruită. Mochetă de culoarea mierii, groasă, până la perete; o măsuță de epocă, pe care era așezată o azalee cu flori roz; o oglindă ovală, cu rama bogat ornamentată. Dar ceea ce-l impresiona cel mai mult era mirosul casei. Chinuitor de familiar. Ceară de parchet, mere, o undă de cafea proaspătă. Un amestec, poate, și flori de vară. Mirosul nostalgiei, al tinereții. Mirosul caselor pe care mama lui le aranjase pentru copiii ei.

Cine era de vină pentru acest asalt al memoriei? Și cine era Alexa Aird? Avea acum ocazia să revină la conversație, dar Noel nu era deloc în stare să rostească niciun cuvânt. Poate că era mai bine așa. Rămase pe loc, așteptând să vadă ce va mai urma, sigur că va fi dus sus pe scări, undeva într-un dormitor închiriat sau în vreun minuscul apartament de la mansardă. Dar ea așeză lesa cățelului pe masă și-i spuse, ca o gazdă primitoare: „Intră te rog”, și-l conduse în camera care se afla dincolo de ușa deschisă.

Casa era parcă geamănă cu cea a familiei Pennington, dar de vreo mie de ori mai impunătoare. Lungă și strâmtă, această cameră se întindea dintr-o parte în alta a casei. Spre stradă se afla sufrageria – prea grandioasă ca să-i spună cameră de zi –, iar la celălalt capăt era amenajat salonul. De aici, prin fereastra cu ușa, se putea ieși într-un balcon din fier forjat plin de panseluțe ce străluceau în ghivecele lor de teracotă.

Totul era auriu și roz. Draperiile, dublate ca niște plăpumi de puf, cădeau în falduri adânci. Canapelele și fotoliile erau acoperite ușor cu creton de cea mai bună calitate, iar deasupra erau așezate la întâmplare câteva pernițe brodate cu acul. În nișele din pereți se

aflau porțelanuri în alb și albastru-deschis, iar un birou masiv, *bomb*, stătea deschis, plin de hârtie de scris și de plicuri ce trădau un proprietar sânguincios.

Totul era foarte elegant și de clasă și nu se potrivea de fel cu această fată cam oarecare și nu prea atrăgătoare, cu blugii și tricoul ei flaușat.

Noel își dresă vocea.

— Ce cameră încântătoare.

— Da, e drăguță, nu? Cred că ești mort de oboseală.

Acum, când se afla în siguranță, pe teritoriul său, nu mai părea așa de sfioasă.

— Efectul călătoriei cu avionul e teribil. Când tata vine de la New York călătorește cu Concorde, pentru că urăște zborurile astea de noapte.

— Nu-ți face griji.

— Ce dorești să bei?

— Ai cumva whisky?

— Bineînțeles. Grouse sau Haig's?

Nu-i venea să creadă într-un așa noroc.

— Grouse?

— Vrei și gheață?

— Dacă ai.

— Mă duc jos în bucătărie să aduc. Dacă dorești să te servești... sunt pahare... ai de toate acolo. Vin imediat...

Îl lăsă singur. O auzi vorbindu-i cățelului, apoi îi auzi pașii ușori, în jos pe scări, spre demisol. Apoi tăcere. Probabil cățelul mersese cu ea. Un pahar de băutură. Se îndreptă spre capătul camerei, unde se afla bufetul ispititor, cu sticle și carafe din belșug.

Aici, pe pereți erau agățate minunate picturi în ulei, naturi moarte și scene rurale. Își mută privirea de la unul la altul evaluând, observă fazanul din argint aflat în centrul mesei ovale, splendidele tăvițe georgiene din argint. Se îndreptă spre fereastră și privi în jos, spre grădină – o curte mică, pavată, cu trandafiri ce urcau pe zidul de cărămidă și un strat înalt de micsandre târzii. Se mai vedea o masă albă, din fier forjat, cu patru scaune asortate, invocând imaginea unor gustări în aer liber, supeuri și petreceri în serile de vară, cu vin de la gheață.

Ceva de băut. Pe bufet se aflau șase pahare mari, fără picior, așezate în ordine. Luă sticla de Grouse, își turnă o doză, completă cu sifon și apoi reveni în celălalt capăt al camerei. Singur și curios în continuare, dădea târcoale peste tot, ca o pisică. Ridică draperiile fine, aranjate cu grijă și privi spre stradă, apoi se apropie de rafturile de cărți, aruncând o privire asupra titlurilor, încercând să găsească o cheie a personalității proprietarului acestei case adorabile. Romane, biografii, o carte de grădinărit, o alta despre creșterea florilor.

Se opri să mediteze asupra acestor lucruri. Punând firele cap la cap, ajunse la

concluzia evidentă. Casa din strada Ovington aparținea părinților Alexei. Tatăl era probabil un om de afaceri, suficient de prestigios ca să călătorească în mod obișnuit cu Concorde și, mai mult, să-și ia și nevasta cu el. Hotărî că se aflau, pentru moment, la New York. După toate probabilitățile, după ce avea să-și sfârșească travaliul și să pună capăt discuțiilor de afaceri, aveau să facă un drum cu avionul, până în Barbados sau Insulele Virgine, pentru o săptămână de refacere la soare. Totul se potrivea de minune.

Cât despre Alexa, ea avea grijă de casă în lipsa lor, punând hoții pe fugă. Asta explica de ce era singură și-și putea permite să fie generoasă cu whisky-ul tatălui ei. Când aveau să revină, bronzăți și cu brațele pline de cadouri, ea avea să se întoarcă în propria locuință. Un apartament împărțit cu altcineva sau o căsuță plină de verdeață, în Wandsworth sau Clapham.

Odată toate astea orânduite în minte, Noel se simți mai bine și suficient de puternic pentru a-și continua circuitul investigațiilor sale. Porțelanul alb și bleu era de Dresda. Pe podea, lângă unul din fotolii, se afla un coș plin ochi cu fire strălucitoare de lână și tapiserii pe jumătate terminate. Deasupra biroului se aflau câteva fotografii. Oameni care se căsătoreau, care țineau bebeluși în brațe, la un picnic cu termosuri și câini. Nimeni cunoscut. O fotografie îi atrase atenția și o ridică de pe masă să o privească mai bine. Un conac impunător, în stil edwardian, destul de masiv, acoperit cu viță sălbatică. O seră ieșea în relief într-o parte; casa avea ferestre care se ridicau în sus, iar pe acoperiș se zărea un rând de lucarne. Câteva trepte duceau spre ușile deschise de la intrare, iar la capătul scării stăteau doi prepelicari maiestuoși, cuminte așezați. În fundal se zăreau brazi, o turlă de biserică și coama unui deal.

Casa de la țară a familiei.

Fata se întorcea. Îi auzi pașii moi în susul scării, așeză fotografia la loc cu grijă și se întoarse s-o întâmpine. Ea intră pe ușă, ținând în mâini o tavă pe care se afla un suport de gheață, un pahar de vin, o sticlă destupată de vin alb și o cupă cu alune americane.

— Bun, ți-ai luat de băut.

Așeză tava pe masa din spatele canapelei, dând la o parte niște reviste ca să-i facă loc. Micuțul terrier, ce părea să-i fie foarte devotat, o adulmeca pe la călcâie.

— N-am găsit decât niște alune, din păcate...

— Pentru moment, zise el ridicând paharul, asta e chiar tot ce-mi trebuie.

— Săracul de tine! Luă o mână de cuburi de gheață și i le puse în pahar.

— Am stat aici și am ajuns la concluzia că m-am făcut de râs, în adevăratul sens al cuvântului, spuse el.

— Ei, nu exagera. Își turnă un pahar de vin. Ar fi putut să i se întâmple oricui. Și gândește-te numai, poți aștepta cu nerăbdare seara de mâine. Iar în seara asta ai să te odihnești pe săturate și mâine ai să fii în cea mai bună formă. De ce nu stai jos? Fotoliul ăsta e cel mai bun, e mare și comod...

Chiar așa și era. Doamne, ce binecuvântare să scapi de durerea de picioare, îngropat printre perne moi și cu un pahar de băutură în mână. Alexa se așează în celălalt fotoliu, în fața lui și cu spatele la fereastră. Cățelul îi sări de îndată în poală, își făcu loc și adormi.

— Cât ai stat la New York?

— Trei zile.

— Ți place să mergi acolo?

— De obicei, da. Întoarcerea e obositoare.

— Ce-ai făcut acolo?

Îi spuse. Îi explică despre Saddlebags și Harvey Klein. Ea se arătă impresionată.

— Am și eu o curea Saddlebags. Mi-a adus-o tata anul trecut. E frumoasă. Foarte groasă și moale și arătoasă.

— Ei bine, în curând ai să poți să-ți cumperi una de la Londra. Asta dacă nu te deranjează să-ți vinzi și sufletul pentru ea.

— Cine face campania publicitară?

— Eu. Asta-i meseria mea. Sunt director de creație.

— Sună groaznic de important. Probabil că te pricepi foarte bine la asta. Ți place?

Noel reflectă înainte de a-i răspunde.

— Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu m-aș fi descurcat așa de bine.

— Asta e perfect adevărat. Nu știu să fie ceva mai rău decât să trebuiască să faci o muncă pe care o urăști.

— Ți place să gătești?

— Da, îmi place la nebunie. Asta-i foarte bine pentru că e cam singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac. Am fost groaznic de slabă la școală. N-am reușit să iau decât trei note de trecere. Tata mă bătea la cap să fac o școală de secretariat sau un curs de design, dar până la urmă a fost de acord că ar fi o totală pierdere de vreme și de bani și m-a lăsat să mă fac bucătar.

— Ai urmat vreun curs?

— Da, sigur. Mă pricep să fac tot felul de mâncăruri exotice.

— Ai lucrat întotdeauna singură?

— Nu. Am început printr-o agenție. Apoi, lucram câte doi. Dar e mai amuzant să fii pe picioarele tale. Mi-am făcut un nume destul de bun. Nu fac numai mese pentru directori, ci și dineuri private și mese de nuntă sau doar aprovizionare pentru frigiderile oamenilor. Am o furgonetă Mini. Transport totul cu ea, oriunde e nevoie.

— Gătești aici?

— În cea mai mare parte. Dineurile private sunt ceva mai complicate, pentru că trebuie să lucrezi în bucătăriile altora. Iar bucătăriile altora sunt întotdeauna o enigmă totală. Îmi iau mereu cu mine cuțitele mele ascuțite.

— Sună cam sângeros.

— Tai legumele cu ele, nu omor gazda, râse ea. Nu mai ai nimic în pahar. Mai dorești să bei ceva?

Noel își dădu seama că terminase de băut și-i spuse că ar mai dori puțin, dar înainte ca el să se poată mișca, Alexa era deja în picioare, răsturnând cățelușul pe podea. Îi luă paharul din mână și dispăru în spatele lui. Clinchete plăcute îi ajunseră la urechi. Un strop de sifon. Totul era foarte pașnic. Adierea vântului de seară, pătrunzând prin fereastra deschisă, mișca ușor draperiile perfect așezate. Afară, o mașină porni motorul și se îndepărtă, dar copiii care se jucau cu bicicletele fuseseră, se pare, chemați acasă și trimiși la culcare. Cina ratată încetase să mai aibă vreo importanță, iar Noel se simțea ca unul care, după ce se târăște printr-un deșert fără urmă de viață, se trezește în fața unei oaze luxuriante, umbrite de palmieri.

Fata îi strecură din nou paharul în mână.

— Totdeauna am fost de părere că asta e una dintre cele mai frumoase străzi din Londra, spuse el.

Alexa reveni în fotoliul ei, îndoindu-și picioarele sub ea.

— Unde locuiești?

— Lângă grădinile Pembroke.

— A, dar și acolo e minunat. Locuiești singur?

Fusese luat prin surprindere, dar era și amuzat de franchețea ei. Își aducea probabil aminte de petrecerea de la Hathaway și de felul în care se ținuse, ca un cățeluș, după senzaționala Vannesa. Zâmbi.

— În cea mai mare parte a timpului.

Răspunsul lui ocolit trecu pe lângă ea, neobservat.

— Ai un apartament acolo?

— Da. Într-un demisol, așa că nu e prea mult soare. Totuși nu-mi petrec prea mult timp acolo, așa că de fapt nu contează. Și de obicei reușesc să evit să-mi petrec sfârșitul de săptămână la Londra.

— Te duci acasă?

— Nu. Dar am prieteni convenabili.

— Ai frați sau surori?

— Două surori. Una stă la Londra și una la Gloucestershire.

— Înțeleg că mergi să stai la ea.

— Nu, dacă asta depinde de mine.

Destul. Răspunsese la suficient de multe întrebări. Era timpul să se schimbe rolurile.

— Dar tu? Pleci acasă la sfârșit de săptămână?

— Nu. Adeseori lucrez. Oamenii au obiceiul să dea petreceri sâmbăta seara sau duminica la prânz. În plus, nu prea merită să mergi în Scoția numai pentru un sfârșit de săptămână.

Scoția.

— Vrei să spui că... locuiești în Scoția?

— Nu. Locuiesc aici. Dar casa familiei mele e în Relkirkshire.

Locuiesc aici.

— Dar eu credeam că tatăl tău...

Se opri, fiindcă tot ce gândise fuseseră simple ipoteze. Era posibil să fi mers pe un dram complet greșit?

— ... Iartă-mă, dar am avut impresia...

— Lucrează la Edinburgh. La Sanford Cubben. E directorul filialei lor în Scoția.

Sanford Cubben, vasta corporație internațională. Noel corectă mental câteva lucruri.

— Așa deci. Ce prost sunt. Am crezut că stă la Londra.

— A, din cauza chestiei cu New Yorkul. Asta nu-i nimic. Zboară în toată lumea. Tokyo, Hong Kong. Nu stă prea mult în țară.

— Deci nu-l vezi prea des?

— Câteodată, când trece prin Londra. Nu stă aici, pentru că există un apartament al firmei, dar de obicei dă un telefon și, dacă are timp, mă invită la cină la Connaught sau la Claridge's. Se mănâncă grozav acolo. Eu fur tot felul de idei culinare.

— Cred că și ăsta poate fi un foarte bun motiv ca să mergi la Claridge's. Dar... *El nu stă aici...* a cui e casa asta?

Alexa zâmbi, cu deplină inocență.

— A mea, îi spuse.

— Ah...

Era imposibil să-și ascundă neîncrederea. Câinele revenise în poala ei. Ea își trecu ușor palma peste căpșorul lui, jucându-se cu urechile lui flocoase, ciulite.

— De când locuiești aici?

— De vreo cinci ani. A fost casa bunicii mele. Mama mamei mele. Am fost întotdeauna foarte apropiate. Obişnuiam să-mi petrec o parte din vacanțele mele școlare cu ea. Când am venit la Londra pentru cursul de artă culinară era deja văduvă și singură. Așa că am venit să stau cu ea. Pe urmă, anul trecut a murit și mi-a lăsat mie casa.

— Cred că te-a iubit foarte mult.

— Eu o iubeam teribil. Toată familia a fost puțin supărată din cauza asta. Adică din cauză că am venit să stau cu ea. Tata nu era deloc mulțumit de idee. El o iubea foarte mult, dar era de părere că ar trebui să fiu mai independentă. Să-mi fac prieteni de vârsta mea, să mă mut într-un apartament cu o altă fată. Dar eu nu prea voiam așa ceva. Sunt groznic de leneșă la lucruri dintr-astea, iar bunica Cheriton...

Se opri brusc. Peste spațiul care-i despărțea, ochii lor se întâlniră. Noel nu spuse nimic și, după o pauză, ea continuă, vorbind degajat, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță:

— ... îmbătrânea. N-ar fi fost frumos s-o părăsesc.

Din nou tăcere. Apoi, Noel spuse:

— Cheriton?

— Da, oftă Alexa. După ton, ai fi zis că recunoaște cine știe ce crimă odioasă.

— Un nume neobișnuit.

— Da.

— Și foarte cunoscut.

— Da.

— Sir Rodney Cheriton?

— A fost bunicul meu. N-am vrut să-ți spun. Mi-a scăpat, pur și simplu.

Deci asta era. Misterul se lămurise. Asta era explicația banilor, a luxului, obiectelor prețioase. Sir Rodney Cheriton, acum decedat, fondator al unui imperiu financiar care se întindea în întreaga lume și care, în anii '60 și '70, fusese legat de atâtea licitații de preluare și de atâtea consortii, încât rareori era zi să nu-i fie menționat numele în *Financial Times*. Această casă fusese căminul lui Lady Cheriton, iar micuța bucătăreasă cu fața dulce, nesofisticată, care stătea ghemuită în fotoliu ca o școlăriță era nepoata ei.

Era uluit.

— Ei, cine s-ar fi gândit?

— De obicei nu spun asta nimănui, pentru că nu sunt chiar așa de mândră.

— Ar trebui să fii. A fost un mare om.

— Nu pot să zic că nu mi-a plăcut. Se purta întotdeauna foarte frumos cu mine. Pur și simplu nu sunt tocmai de acord cu preluările masive și companiile care devin din ce în ce mai mari. Mie-mi plac magazinele de la colțul străzii și măcelăriile unde e câte un om cumsecade care-ți știe numele. Nu-mi place ideea că oamenii pot fi înghițiți sau pierduți sau pot deveni inutili.

— E greu să ne mai întoarcem înapoi.

— Știu. Asta-mi tot spune și tata. Dar mă doare sufletul să văd că un șir de case e demolat, iar în locul lui nu apare decât încă un bloc oribil pentru birouri, cu ferestrele negre, ca o ouătoare mecanică. De asta iubesc Scoția. Strathcroy, satul în care locuim noi, e neschimbat de-o veșnicie. Doar că doamna McTaggart, proprietara standului de ziare, a decis că picioarele ei nu mai rezistă și s-a pensionat, iar magazinul ei a fost cumpărat de niște pakistanezi. Le zice Ishak și sunt teribil de drăguți, iar femeile poartă haine din acelea din mătase în culori strălucitoare, minunate. Ai fost vreodată în Scoția?

— Am fost în Sutherland, să pescuiesc pe Oykel.

— Vrei să vezi o poză cu casa noastră?

El nu scoase nicio vorbă despre faptul că o privise deja cu atenție.

— Mi-ar face mare plăcere.

Încă o dată, Alexa alungă cățelul pe podea și se ridică în picioare. Cățelul, plictisit de această activitate, se așeză pe preșul din fața căminului și le aruncă o privire sastisită. Ea

aduse fotografia și i-o dădu lui Noel.

După tăcerea de rigoare, el comentă.

- Pare foarte confortabilă.
- E minunată. Țștia sunt cȃinii tatălui meu.
- Cum se numește tatăl tău?
- Edmund. Edmund Aird.

Plecă să pună fotografia la loc. Când se întoarse, zări ceasul mare, de aur, așezat chiar la mijlocul poliției de deasupra căminului.

- E aproape opt și jumătate, spuse ea.
- Doamne Dumnezeule, rosti el, verificând pe ceasul său de mână. Chiar așa e.

Trebuie să plec.

- Nu-i nevoie. Vreau să spun, ți-aș putea pregăti eu ceva, să-ți ofer o cină.

Propunerea era așa de minunată și de tentantă, încât Noel se simți obligat să mormăie un refuz timid.

- Ești prea amabilă, dar...
- Sunt sigură că n-ai nimic de mâncare în Pembroke. Doar de-abia te-ai întors de la New York. Și nu-i nicio problemă. Mi-ar face plăcere.

Văzu pe fața ei că-și dorea ca el să rămână. De ce nu, doar era mort de foame.

- Am niște cotlete de miel.

La asta nu mai putea rezista.

- Mâncarea mea preferată.

Fața Alexei se luminează. Puteai să citești în sufletul ei ca într-o carte deschisă.

— Perfect. M-aș fi considerat o gazdă foarte proastă dacă te-aș fi lăsat să pleci cu stomacul gol. Vrei să stai aici sau vii jos în bucătărie să vezi ce fac?

Dacă rămânea în fotoliu, adormea precis. În plus, voia să vadă casa mai bine. Făcu un efort și se ridică.

- Vin să văd ce faci.

Bucătăria Alexei era exact așa cum și-o imaginase, deloc modernă, dar foarte simplă și nesofisticată, de parcă nimic n-ar fi fost stabilit dinainte și lucrurile ar fi fost adunate, la întâmplare, de-a lungul anilor. Podeaua era acoperită cu plăci de gresie și vreo două carpete puse în grabă; dulapurile erau din lemn de pin. O chiuvetă adâncă, din ceramică, se afla chiar sub fereastră, dincolo de care se zărea spațiul mic, cu treptele care duceau în stradă. Peretele de la chiuvetă era acoperit cu faianță olandeză în alb și albastru, la fel și pereții dintre dulapuri. Ustensilele specifice meseriei ei erau puse la vedere – un suport gros de lemn, un șir de tigăi de cupru, o placă de marmură pentru aluaturi. Polițe pentru ierburi și legături de ceapă și pătrunjel într-un vas. Fata luă un șorț ca de măcelar, albastru cu alb, și și-l legă în jurul taliei. Pus pe deasupra tricoului gros, o făcea și mai

diformă și-i scotea în evidență fundul rotund în blugi.

Noel o întrebă dacă putea s-o ajute cu ceva.

— Nu, n-ai cu ce. Pornise deja la treabă, aprinzând cuptorul, deschizând sertare. Doar dacă vrei să deschizi o sticlă de vin. Dorești niște vin?

— Unde găesc o sticlă?

— E un rastel pe-acolo... Îi făcu un semn cu capul, căci avea mâinile ocupate. Pe podea. N-am pivniță și acolo e cel mai rece loc din toată casa.

Noel se duse să caute. În spatele bucătăriei, trecând printr-un hol boltit, ajunse în ceea ce fusese probabil, pe vremuri, un oficiu pentru spălat vesela. Podeaua era și aici acoperită cu gresie și camera era ocupată de câteva aparate electrice strălucitor de albe. O mașină de spălat vase, una pentru rufe, un frigider înalt și un congelator imens. La celălalt capăt al camerei, o ușă cu geam până la jumătate ducea direct în grădina micuță. Lângă ușă erau așezate, cum se obișnuiește la țară, o pereche de cizme de cauciuc și un suport de lemn pentru unelte de grădinărit. O manta de ploaie veche de când lumea și o pălărie de fetru uzată atârnavau într-un cui.

Găsi rastelul cu vinuri în spatele congelatorului. Lăsându-se pe vine, cercetă câteva sticle. Fata avea o selecție excelentă. Alese un Beaujolais și se întoarse în bucătărie.

— Ce părere ai de asta?

Ea se uită la sticlă.

— Perfect. A fost un an bun. Tirbușonul e în sertarul acela. Dacă destupi sticla acum, are timp să respire.

Găsi tirbușonul și scoase dopul ușor, fără să lase urme de plută, apoi puse sticla pe masă. Neavând nimic altceva de făcut, își trase un scaun și se așeză la masă, savurând ultimele picături de whisky din pahar.

Ea scosese cotletele din frigider, pusese deoparte ingredientele pentru salată, scosese la iveală o pâine lunguiață, franțuzească. Acum așeza cotletele pe grătar, întinzând mâna după rozmarin. Gesturile ei erau îndemânatică, fără nici cel mai mic efort, și Noel își dădu seama că lucrând, devenise mai sigură pe ea și încrezătoare, probabil pentru că făcea acel unic lucru la care ea era cu adevărat pricepută.

— Pari o adevărată profesionistă, spuse el.

— Așa și sunt.

— Te ocupi și de grădinărit?

— De ce mă-ntrebi?

— După plantele de lângă ușa din spate, așa s-ar zice.

— Așa deci. Da, mă ocup și de grădină, dar e așa de mică, încât nu se poate numi grădinărit *adevărat*. La Balnaid, grădina e enormă și tot timpul se găsește câte ceva de făcut.

— Balnaid?

— Așa se numește casa noastră din Scoția.

— Mama mea era maniacă la grădinărit. După ce rostise aceste cuvinte, Noel nu reuși să-și explice de ce adusesese vorba despre asta. Nu vorbea de obicei despre mama lui decât dacă i se punea vreo întrebare directă. Toată ziua săpa sau căra munți de bălegar de colocolo.

— Nu se mai ocupă de grădinărit?

— A murit. A murit acum patru ani.

— Ah, îmi pare rău. Și unde era grădina asta?

— În Gloucestershire. A cumpărat o casă cu câteva pogoane de teren sălbatic. Când a murit, a lăsat în urmă un loc complet schimbat în ceva foarte special. Înțelegi ce vreau să spun... genul acela de grădină prin care te plimbi după masa de prânz.

Alexa zâmbi.

— Pare să semene foarte mult cu cealaltă bunică a mea, Vi. Locuiește în Strathcroy. O cheamă Violet Aird, dar noi îi spunem Vi.

Cotletele erau aproape gata, pâinea fusese pusă la încălzit, farfuriile la fel.

— Și mama mea a murit. A pierit într-un accident de mașină când aveam șase ani.

— E rândul meu să spun că-mi pare rău.

— Mi-o amintesc, bineînțeles, dar nu prea bine. Îmi aduc aminte mai ales de serile în care venea să-mi spună noapte bună înainte să plece la vreun dineu. Purta niște rochii minunate, diafane, și blănuri și mirosea a parfum.

— Nu-i drept să-ți pierzi mama la șase ani.

— N-a fost chiar așa de rău cum ar fi putut să fie. Aveam o doică minunată, pe care-o cheama Edie Findhorn. Și după ce-a murit mama, am plecat cu toții înapoi în Scoția și am locuit cu Vi, la Balnaid. Așa că am avut mai mult noroc decât alții.

— Tatăl tău s-a recăsătorit?

— Da. Acum zece ani. O cheamă Virginia. E mult mai tânără decât el.

— O mamă vitregă?

— Nu. E drăgălașă. Mi-e oarecum ca o soră. E teribil de drăguță. Și am și un frățior vitreg pe care-l cheamă Henry. Are aproape opt ani.

Acum făcea salata. Tăia și toca legumele cu un cuțit ascuțit. Roșii și țelină, ciuperci mici și proaspete. Avea mâinile arse de soare și îndemânatică, cu unghii scurte, nelăcuite. Priveliștea aceasta îl liniștea. Încercă să-și aducă aminte de când nu mai stătuse în felul acesta, ușor amețit de foame și băutură, să privească o femeie care pregătește masa pentru el. Nu reuși.

Problema era că niciodată nu-i plăcuseră femeile cu apucături domestice. Prietenele lui erau de obicei modele sau actrițe tinere și pline de speranțe, cu ambiții imense și minte puțină. Tot ce aveau în comun era imaginea generală, căci îi plăceau cele foarte tinere și foarte slabe, cu sânii mici și picioare lungi, fine. Ceea ce pentru amuzamentul și

satisfacția sa era grozav, dar de prea puțin folos când era vorba să se priceapă la ceva prin casă. Pe lângă asta, aproape toate... oricât de slăbănoage ar fi fost... toate țineau câte un regim și, cu toate că se descurcau de minune cu mesele bine garnisite și scumpe de la restaurant, nu se arătau interesate să gătească nici cea mai simplă dintre gustări în intimitatea apartamentului lor sau al lui Noel. „Vai, dragă, e așa o plictiseală. În plus, nici nu mi-e foame. Ia un măr.“

Din când în când, în viața lui Noel apăruse câte o fată așa de prostuță, că nu-și dorea altceva decât să-și petreacă restul vieții alături de el. Atunci se făceau eforturi mari – poate chiar prea mari. Masa în doi, seara, lângă căminul cu butuci aprinși cu gaz, invitații la țară și weekenduri care nu se mai sfârșeau. Dar Noel, speriat de obligații, dăduse înapoi, iar fetele în chestiune, după o perioadă dureroasă de telefoane fără rezultat și acuzații bine udate cu lacrimi, își găsiseră alți bărbați și se căsătoriseră cu ei. Așa că el ajunsese la treizeci și patru de ani și era încă celibatar. Meditând lângă paharul gol de whisky, Noel nu era sigur dacă se simțea triumfător sau învins.

– Buuun.

Salata era gata. Acum începea să facă sosul, dintr-un minunat ulei de măsline verzi și oțet din vin alb. Au urmat diferite arome și condimente, iar mirosul lor îl amețea; îi lăsa gura apă. Odată totul terminat, ea se apucă să aranjeze masa. O față de masă cadrilată, alb cu roșu, pahare de vin, câte o mică râșniță de lemn cu sare și piper, o tăviță de ceramică pentru unt. Luă furculițe și cuțite dintr-un sertar și i le dădu lui Noel, care le așeză pentru două persoane. Părea să fie un bun moment ca să toarne vinul în pahare și chiar așa și făcu, apoi întinse un pahar spre Alexa.

Ea luă paharul. Cu șorțul și tricoul acela umflat și obrajii strălucind de la căldura grătarului, rosti:

– Pentru Saddlebags.

Se simți impresionat, fără să știe de ce.

– Și pentru tine, Alexa. Și mulțumesc.

A fost o masă simplă, dar minunată, la înălțimea tuturor așteptărilor pofticiosului Noel. Cotletele fragede, salata crocantă; pâine rumenă pentru șters sucul de la friptură și salată și toate astea spălate cu vinul minunat. După o vreme, stomacul lui a încetat să se mai vaite și s-a simțit infinit mai bine.

– Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai gustat ceva atât de bun.

– Nu e nimic prea deosebit.

– Dar e perfect. Își mai puse niște salată. Dacă ai vreodată nevoie de o recomandare, să mă anunți.

– Tu nu-ți gătești niciodată?

– Nu. Știu să-mi fac ochiuri cu șuncă, dar pot fi convins să-mi cumpăr bunătăți de la

Marks & Spencer și să mi le încălzesc. Din când în când, dacă sunt disperat, îmi petrec câte o seară la Olivia, sora mea londoneză, dar e la fel de nepricepută la bucătărie ca și mine, așa că de obicei sfârșim prin a mânca ceva exotic, gen ouă de prepeliță sau caviar. Minunat, dar nu te prea sature din asta.

— E măritată?

— Nu. E o femeie preocupată de carieră.

— Ce face?

— E redactor-șef la revista *Venus*.

— Dumnezeuule, zâmbi ea. S-ar părea că amândoi avem niște rude ilustre.

După ce tot ce se afla pe masă fusese devorat, Noel parcă nu era pe de-a-ntregul sătul, așa că Alexa aduse niște brânză și niște struguri albi, fără sâmburi. Odată cu aceștia terminară și vinul. Alexa propuse să bea o cafea.

Se lăsa deja întunericul. Afară, pe strada scaldată în lumina albăstrie a amurgului, se aprinseseră luminile. Strălucirea lor se reflecta în bucătăria de la demisol, străpungând umbrele. Dintr-odată, Noel se trezi căscând monstruos, fără să se poată abține. Revenindu-și, își ceru scuze.

— Îmi pare rău. Chiar că trebuie să plec acasă.

— Bea mai întâi niște cafea. O să te țină treaz până ajungi în pat. Uite ce zic eu – ce-ar fi să te duci sus și să te relaxezi, iar eu am să-ți aduc cafeaua. Pe urmă am să-ți chem un taxi.

Propunerea părea foarte rezonabilă.

— De-acord.

Dar chiar și rostirea cuvintelor cerea un prea mare efort de luciditate. Era conștient că trebuie să-și forțeze buzele și limba să rostească sunetele potrivite și știa că e ori beat, ori pe punctul de a cădea răpus de extenuare. Cafeaua era o idee excelentă. Își puse palmele pe masă și se ridică în picioare. Urcă treptele dinspre demisol și se îndreptă spre sufragerie; încă un efort cumplit. La jumătatea drumului se împiedică, dar reuși, Dumnezeu știe cum, să-și mențină echilibrul și să nu cadă în nas, întinzându-se cât era de lung.

Sus, camera goală era în așteptare, tăcută, sub semnul înmiresmat al crepusculului. Era luminată doar de razele palide ale becurilor de pe stradă și acestea reflectate de grătarul de alamă al căminului și de fațetele de cristal ale candelabrului agățat în mijlocul tavanului. Era păcat să risipească umbrele pașnice ale înserării aprinzând lumina, așa că renunță. Cățelul dormea pe fotoliul unde stătuse Noel mai înainte, așa că se lăsă pe un colț al canapelei. Cățelul, deranjat, își ridică ușor capul și privi spre Noel. Acesta îi întoarse privirea. Dintr-un cățel se făcură doi. Era beat. Nu dormise de-o veșnicie. Doar n-avea să adoarmă acum. Nu dormea.

Moțăia. Adormea și se trezea în aceeași clipă. Era în 747, zburând înapoi peste

Atlantic, cu vecinul cel gras care sforăia lângă el. Șeful îi spunea să se ducă la Edinburgh, să vândă produsele Saddlebags unui tip pe nume Edmund Aird. Se auzeau voci, strigăte și țipete; copiii care se jucau în stradă cu bicicletele. Nu, nu erau în stradă, erau afară, într-o grădină. El era într-o cameră strâmtă, cu tavanul într-o parte, aruncând câte o privire printr-o fereastră. Frunze de trifoi pătrundeau prin fereastră. Vechea lui cameră, în casa mamei lui din Gloucestershire. Afară, pe gazon, un joc era în plină desfășurare. Copii și adulți jucau crichet. Sau poate oină? Sau baseball? Și-au ridicat privirile și l-au văzut prin geam. „Vino jos, i-au spus. Vino să te joci cu noi.” I-a făcut plăcere că s-au gândit la el. Ce bine era acasă. A ieșit din cameră și a coborât, a ieșit afară în grădină, dar jocul de crichet se terminase și ei toți dispăruseră. Nu l-a deranjat acest lucru. S-a întins pe iarbă să privească spre cerul strălucitor; totul era perfect. Niciunul din lucrurile rele nu se întâmplase de fapt și nimic nu se schimbase. Era singur, dar în curând avea să vină cineva. Putea să aștepte.

Alt sunet. Ticăitul unui ceas. Deschise ochii. Becurile de pe stradă nu mai luminau, iar întunericul se risipise. Nu era grădina mamei sale, nici casa mamei sale, ci o cameră străină. Habar n-avea unde se află. Stătea întins pe spate pe o canapea, acoperit cu o pătură. Ciucurii îl gădilau pe obraz și-i dădu la o parte. Privind în sus, văzu picăturile strălucitoare ale candelabrului și atunci își aminti. Întorcând capul, zări fotoliul, cu spătarul spre fereastră; fata era acolo, cu părul ei strălucitor profilat pe fundalul luminii de dimineață ce se zărea dincolo de ferestrele fără draperii. Se mișcă puțin. Ea nu scoase niciun sunet. O strigă:

— Alexa?

— Da.

Era trează.

— Cât e ceasul?

— Șapte și un pic.

— Șapte dimineața?

— Da.

— Am stat aici toată noaptea. Se întinse, dezmoțindu-și picioarele. Am adormit.

— Dormeau deja când am venit cu cafeaua. M-am gândit să te trezesc, dar pe urmă m-am răzgândit.

El clipi, alungându-și somnul de sub gene. Observă că nu mai era îmbrăcată în blugi și tricou, ci într-un halat alb de prosop, legat strâns pe lângă corp. Se înfășurase într-o pătură, dar picioarele goale îi ieșeau afară.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Da.

— Ar fi trebuit să mergi la culcare.

— N-am vrut să te las singur. N-am vrut să te trezești și să te gândești că trebuie să

pleci și să nu poți găsi un taxi în plină noapte. Mi-am făcut patul celălalt, dar pe urmă m-am gândit – ce rost are? Așa că te-am lăsat, pur și simplu, să dormi.

Prinse din zbor ultimul fir al visului, înainte să se piardă în uitare. Stătea întins în grădina mamei sale din Gloucestershire și știa că trebuie să vină cineva. Dar nu mama lui. Penelope murise. Altcineva. Apoi, visul pieri definitiv, lăsându-l cu Alexa.

Surprinzător, se simțea extraordinar de bine, plin de energie și întremat. Capabil să ia o hotărâre.

– Trebuie să plec acasă.

– Să-ți chem un taxi?

– Nu. Am să merg pe jos. O să-mi facă bine.

– E o dimineață minunată. Vrei să mănânci ceva înainte să pleci?

– Nu, mi-e bine așa. Dădu pătura la o parte și se ridică, netezindu-și părul și trecându-și mâna peste obrazul țepos. Trebuie să plec.

Se ridică în picioare.

Alexa nu făcu niciun efort să-l convingă să mai rămână, ci doar veni cu el până în hol, deschise ușa de la intrare, înspre dimineața perlată a unui mai din alte vremuri. Se auzeau deja în depărtare zgomotele circulației, deși o pasăre cânta dintr-un copac și aerul era proaspăt. Era aproape convins că simte mirosul de liliac.

– La revedere, Noel.

El se întoarse spre ea.

– Am să te sun.

– Nu-i nevoie.

– Așa crezi tu?

– Nu-mi datorezi nimic.

– Ești foarte drăguță.

Se aplecă și o sărută pe obrazul cu pielea ca de piersică.

– Mulțumesc.

– Mi-a făcut plăcere.

O lăsa în urmă. Coborî treptele și porni în josul străzii la pas. La capătul străzii se întoarse și privi înapoi. Ea dispăruse, iar ușa albastră de la intrare era închisă. Dar lui Noel i se părea că acea casă cu dafin avea în ea ceva special.

Zâmbi pentru sine și-și văzu de drum.

IUNIE

Marți, 17 iunie

La volanul miniautocarului său, Isobel Balmerino străbătea cei cincisprezece kilometri până la Corriehill. Era aproape patru după-amiaza și începutul lunii iunie, dar, deși copacii erau grei de frunze, iar câmpurile verzi de holde, încă nu avuseseră într-adevăr parte de vară. Nu era chiar frig, doar umezeală și burniță, și Isobel lăsase ștergătoarele de parbriz în funcțiune tot drumul de la Croy. Nori grei se lăsau amenințători peste dealuri și totul era cenușiu. Îi părea rău pentru turiștii străini care făcuseră atâta drum să vadă toată fala Scoției, și în loc de asta o găsiseră cufundată în întuneric, aproape invizibilă.

Nici vorbă să-și facă probleme din asta. Străbătuse drumul acela complicat de-a lungul și de-a latul țării și mersese pe drumuri lăturalnice de-atâtea ori, încât se gândea câteodată că dacă ar trimite mașina singură s-ar descurca destul de bine, ar fi în stare să meargă până la Corriehill și înapoi fără ajutorul vreunui om; puteai avea încredere în ea ca într-un cal credincios.

Ajunsesese acum la răspântia atât de cunoscută și nu mai avea mult de mers. Schimbă într-a-ntâia și intră pe drumul strâmt, îngrădit cu lemn de păducel. Cărarea urca în sus pe deal și, pe drum, ceața părea din ce în ce mai deasă; prudentă, aprinse farurile. Zări în dreapta zidul înalt de piatră, care marca hotarul domeniului Corriehill. Încă jumătate de kilometru și a ajuns la porțile mari de intrare, cu cele două gherete. În dreptul lor coti și mașina porni hurducându-se mai departe pe drumul desfundat, străjuit de fagi de-o vârstă cu lumea și bordurat cu iarbă sălbatică, din cea care primăvara se aurea de narcise. Narcisele se trecuseră de mult și căpșoarele lor ofilite și frunzele uscate erau tot ce mai rămăsese din gloria lor de odinioară. Cândva, într-o bună zi, meșterul care lucra la Verena avea să taie iarba cu tractorul lui de grădină și gata cu narcisele. Până în primăvara viitoare.

Pentru a nu știu câta oară se gândi cu tristețe că pe măsură ce îmbătrânești îți faci mai mult de lucru, iar timpul trece din ce în ce mai repede, lunile își dau brânci una alteia în goana lor, iar anii se strecoară prin calendar, dispărând în trecut. Pe vremuri avea timp destul. Timp să stea în picioare, să stea jos și să *privească* pur și simplu narcisele. Sau să lase deoparte dereticatul, într-un imbold de-o clipă, să iasă din casă pe ușa din spate și s-o pornească în sus pe dealul pustiu când, în diminețile de vară, nu se auzea decât trilul privighetorilor. Sau să-și facă de cap o zi întreagă în Relkirk, cumpărând tot felul de

fleacuri, întâlnindu-se cu vreo prietenă, să-și ia împreună gustarea de prânz, în berăria plină de căldură omenească și animată de conversație, mirosind a cafea și genul acela de mâncăruri pe care nu ți le gătești niciodată singur.

Tot felul de răsfățuri pe care, din diverse motive, nu ți le mai permiteai acum.

Urcușul se terminase. Sub roțile mașinii, pietrișul scârțâia. Casa se profila înaintea ei prin ceață. Nu se vedeau alte mașini, ceea ce însemna că, după toate probabilitățile, toate celelalte gazde veniseră, își culeseseră oaspeții și plecaseră. Precis că Verena o aștepta. Isobel spera să nu-și fi pierdut răbdarea.

Parcă, opri motorul și ieși în aerul catifelat, bătut de ploaia mărunță. Ușa de la intrare era deschisă și dădea spre o verandă mare, pardosită, cu un glasvand spre interiorul casei. Pe verandă erau adunate o grămadă de bagaje de lux. Isobel ezită, căci păreau mult mai somptuoase decât de obicei. Lăzi de haine (imense), valize de mână, genți de voiaj, saci de golf, cutii, pachete și sacoșe cu emblema familiară a marilor magazine (era clar că făcuseră cumpărături). Toate bagajele aveau pe ele eticheta distinctivă, galbenă, pe care scria: TURUL ȚINUTURILOR SCOȚIENE.

Amuzată, se opri să citească numele de pe etichete. Domnul Joe Hardwicke. Domnul Arnold Franco. Doamna Myra Hardwicke. Doamna Susan Franco. Valizele purtau monograme grele, iar sacii de golf aveau atârinate de mânere etichetele unor cluburi prestigioase.

Oftă. Iar o luăm de la capăt. Deschise ușa dinspre interior.

— Verena!

Holul de la Corriehill era imens, cu o scară interioară de stejar sculptat, care urca spre etajele superioare, și nenumărate lambriuri. Pe podea erau întinse tot felul de covoare, unele destul de obișnuite și altele, probabil, fabulos de scumpe, iar în mijloc se afla o masă cu obiecte din cele mai felurite: un ghiveci cu mușcate, lesa unui câine, o tăviță de alamă pentru scrisori și o carte de oaspeți cu copertele din piele.

— Verena?

În depărtare, o ușă – închisă. Se auziră pași dinspre holul ce ducea la bucătărie. Verena Steynton își făcu apariția în aceeași clipă, neschimbată, înaltă, zveltă, nesofisticată și perfect aranjată, ca de obicei. Era una dintre acele femei care te înnebuneau cu felul lor de a fi întotdeauna puse la punct, ca și cum și-ar fi pierdut zilnic o bună bucată de vreme alegând și combinându-și hainele între ele. La fusta asta, bluza asta; la puloverul ăsta de cașmir, pantofii ăștia. Nici chiar vremea aceea umedă, care făcea praf coafura celor mai multe dintre femeile cu mintea întreagă, n-avea nicio șansă cu pieptănătura Verenei, care nu se pleoștea nici în condițiile cele mai vitrege și părea întotdeauna așa de perfectă și de strălucitoare, încât aveai impresia că tocmai ieșise de sub cască. Isobel nu-și făcea iluzii despre înfățișarea ei. Dar văzând-o pe Verena, își dorea dintr-odată să-și fi făcut timp să-și schimbe pantalonii de catifea reiată și vesta de lână în culori pământii, cea mai veche

prietenă a sa.

— Isobel.

— Sper că n-am întârziat.

— Nu. Ești ultima, dar n-ai întârziat. Oaspeții tăi sunt gata și te așteaptă în salon.

Domnul și doamna Hardwicke și domnul și doamna Franco. După cât se pare, puțin mai zdraveni decât genul de clienți pe care-i avem de obicei.

Isobel se simți oarecum ușurată. Poate că bărbații își puteau duce sacii de golf în spinare.

— Unde e Archie? Ești singură?

— A trebuit să se ducă la o întrunire, la biserica din Balnaid.

— Te descurci?

— Bineînțeles.

— Bine, dar fii atentă, înainte să-i conduci, a intervenit o ușoară schimbare de program. Am să-ți explic. Mai bine mergem în bibliotecă.

Ascultătoare, Isobel porni după ea, gata să primească ordinele. Biblioteca de la Corriehill era o încăpere plăcută, mai mică decât majoritatea celorlalte camere și se simțea aici un iz de confort masculin – de fum de pipă și țigară de foi, de cărți vechi și câini bătrâni. Mirosul de câine venea de la labradorul vârstnic care moțăia pe perna lui de lângă vatra cu focul stins. Își ridică ușor capul, le privi pe cele două femei, clipi cu superioritate și adormi la loc.

— Problema este că... începu Verena și îndată telefonul de pe birou începu să sune. Lua-l-ar dracu', spuse ea. Scuză-mă, vin imediat. Se duse să răspundă. Alo, Verena Steynton... da. Își schimbă vocea. Domnule Abberley. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

Își trase scaunul de lângă birou și se așeză, întinzând mâna după un pix și o foaie de hârtie. Părea să se fi angajat într-o discuție de durată, și Isobel se îngrozi, pentru că voia să ajungă acasă.

— Da. Ah, minunat. Acum cred că vom avea nevoie de cel mai mare cort pe care-l aveți și vă propun să folosiți materiale în galben pal și alb. Și o platformă de dans.

Isobel ciuli urechile, își uită nerăbdarea și trase cu urechea fără să-i fie rușine.

— Pe ce dată? Ne-am gândit la 16 septembrie. E într-o vineri. Da. Cred că ar fi mai bine să veniți și să vorbiți cu mine, rezolvăm noi totul. Săptămâna viitoare e foarte bine. Miercuri dimineață. Bun. Ne vedem atunci. La revedere, domnule Abberley.

Puse receptorul în furcă și se lăsă pe spate în scaun, cu acea expresie satisfăcută a celui care și-a făcut bine treaba.

— Deci s-a aranjat.

— Ce Dumnezeu mai pui la cale acum?

— Ei bine, eu și Angus am discutat de multă vreme despre asta și până la urmă am hotărât să riscăm. Katy împlinește douăzeci și unu de ani anul ăsta și o să organizăm o

serată dansantă pentru ea.

– Dumnezeu mare, o să vă coste o avere.

– Nu, nu chiar, dar e într-adevăr un eveniment și cum trebuie să răspundem ospitalității vreunui milion de persoane, ne-am gândit să scăpăm de toți dintr-o lovitură.

– Dar mai e o veșnicie până în septembrie; de-abia e începutul lui iunie.

– Știu, dar niciodată nu-i prea devreme să începi pregătirile. Știi cum e în septembrie.

Isobel știa. Era plin sezon în Scoția, când se producea un adevărat exod al locuitorilor din sud către nord, pentru vânătoria de potârniche. În fiecare conac mai mare aveau loc petreceri, seri de dans, meciuri de crichet, jocuri din Highlands și tot felul de activități sociale care culminau cu o săptămână de oină.

– Ne trebuie un cort pentru că în casă chiar n-avem destul spațiu pentru dans, dar Katy insistă să aranjăm pe undeva un colț gen club de noapte, pentru ca toți acești „yuppie” ai lor din Londra să-și poată vedea de micile lor pupături. Pe urmă o să trebuiască să găsim o orchestră care într-adevăr să se priceapă la dansuri scoțiene și un furnizor competent. Dar cel puțin am aranjat treaba cu cortul. Cu toții veți primi invitații, bineînțeles. O privi pe Isobel drept în ochi. Sper că Lucilla va fi aici.

Era greu să nu fii puțin invidioasă pe Verena, cum stătea și plănuia o seară de dans pentru fiica ei, știind că acea fiică avea s-o ajute și s-o asculte și să se bucure de fiecare clipă a acelei seri. Lucilla a ei și Katy Steynton fuseseră colege de școală și prietene, o prietenie fără fașoane, ca între copiii care ajung să se lege între ei datorită părinților. Căci Lucilla era cu doi ani mai mică decât Katy și avea o personalitate cu totul diferită; îndată ce lășaseră școala în urma lor, drumurile li se despărțiseră.

Katy, visul oricărei mame, se conformase cu supunere tuturor cerințelor. Un an în Elveția, apoi un curs de secretariat la Londra. După absolvire, își găsisese o slujbă meritorie... ceva legat de fundațiile de caritate... și împărțea o casă în Wandsworth cu trei prietene remarcabil de potrivite. Nu peste multă vreme avea, desigur, să se logodească cu vreun tânăr minunat cu numele de Nigel, Jeremy sau Christopher, figura ei imaculată avea să apară pe prima pagină a revistei *Viața la țară* și se putea bănui că nunta avea să se desfășoare în stil tradițional, cu o rochie albă, un mare număr de domnișoare de onoare mitite și totul în acordurile imnului *Binecuvântat fii, sufletul meu, împărat al Cerurilor*.

Isobel nu voia ca Lucilla să semene cu Katy, dar câteodată, ca acum, de pildă, nu se putea abține să nu-și dorească să vadă că draga, viștoarea ei fiică se poartă și ea ca toată lumea. Dar încă de când era un copil, Lucilla dovedise semne de personalitate și o ușoară tendință protestatară. Înclinațiile ei politice erau vizibil de stânga și era gata să se implice cât ai bate din palme, cu toată pasiunea, în orice cauză care-i atrăgea atenția. Era împotriva armelor nucleare, a vânătorii de vulpi, a sacrificării puilor de focă, a reducerii subvențiilor pentru studenți și a plantărilor de șiruri oribile de conifere numai pentru a

oferi vedetelor pop un venit scutit de impozite. În același timp, se arăta foarte îngrijorată de soarta celor lipsiți de adăpost, a celor fără speranță, a drogaților și a sărmanilor nefericiți care erau sortiți să piară de SIDA.

Încă de foarte tânără fusese deosebit de talentată pe plan creator și artistic și, după ce stătuse șase luni la Paris cu o familie pe care o ajutase cu gospodăria pentru a-și asigura întreținerea, fusese admisă la Colegiul de Artă din Edinburgh. Acolo se împrietenise cu tot felul de oameni, care mai de care mai bizari și pe care-i aducea din când în când să stea la Croy. Erau o gașcă nostimă, dar cu nimic mai ciudați decât Lucilla, care se îmbrăca de la magazinele de caritate și nu se jena să poarte o rochie de seară din dantelă cu o jachetă de tweed și cizme edwardiene cu șireturi până sus.

După școala de artă rămăsese în Edinburgh, dar nu reușise în niciun chip să găsească o modalitate de a-și câștiga existența. Nimeni nu părea înclinat să-i cumpere picturile de neînțeles și nicio galerie nu dorea să i le expună. Locuia într-o mansardă în strada India și reușise să reziste făcând curățenie prin casele altora. Treaba asta se dovedise uimitor de profitabilă și, îndată ce a reușit să strângă destul ca să-și plătească un bilet până dincolo de Canalul Mânecii, a pornit spre Franța, cu un rucsac în spinare și trusa de pictură. Ultimele vești pe care le avea de la ea erau din Paris, unde stătea cu o pereche cu care se întâlneau pe drum. Totul era teribil de îngrijorător.

Ar fi venit acasă? Isobel putea, bineînțeles, să-i scrie la adresa de la post-restant pe care fiică-sa i-o dăduse. „Dragă Lucilla, să vii acasă în septembrie pentru că ai fost invitată la petrecerea dansantă a lui Katy Steynton.” Dar era greu de crezut că Lucilla ar da prea multă atenție unei astfel de scrisori. Niciodată nu-i plăcuseră petrecerile formale și nu era în stare să vorbească nimic cu bărbații pe care-i întâlnea acolo. „Mami, toți sunt cumplit de plicticoși. Și toți au părul lănos.”

Era imposibilă. Dar mai era și dragălașă, bună, amuzantă și plină de dragoste. Lui Isobel îi era cumplit de dor de ea.

Oftă și spuse:

— Nu știu. Nu prea cred.

— Vai de mine. Verena era plină de înțelegere, dar asta n-o ajuta prea mult. Ei, nu-i nimic, am să-i trimit o invitație. Katy ar fi așa de fericită s-o revadă.

În sinea ei, Isobel se îndoia de asta. Totuși spuse:

— Petrecerea e un secret, sau pot să vorbesc despre ea?

— Nu, sigur că nu-i un secret. Cu cât sunt mai mulți cei care știu, cu atât mai bine.

Poate că și ei o să ne invite la dineu.

— Vă invit eu la dineu.

— Ești o sfântă.

Erau în stare să stea așa și să facă planuri la nesfârșit dacă Verena nu și-ar fi amintit dintr-odată de treaba pe care o aveau de rezolvat.

— Doamne Dumnezeule, am uitat de săracii americanii ăia. Precis se întreabă ce s-a întâmplat cu noi. Uite... treaba e că... Răscolii lucrurile de pe birou și scoase la iveală niște instrucțiuni bătute la mașină pe o foaie de hârtie... cei doi bărbați și-au petrecut cea mai mare parte a timpului jucând golf și vor să joace și mâine, așa că o să lipsească la excursia programată spre Glamis. În loc de asta, am aranjat să vină o mașină să-i ia de la Croy, mâine-dimineață la nouă, să-i ducă la Gleneagles. Aceeași mașină o să-i aducă înapoi cândva, în timpul după-amiezii, după ce-și termină jocul. Dar doamnele vor să meargă la Glamis, așa că dacă le-ai putea aduce înapoi aici pe la zece, ar putea merge cu ceilalți cu autocarul.

Isobel dădu aprobativ din cap, sperând că nu va uita nimic din toate astea. Verena era atât de eficientă și, din toate punctele de vedere, șefa lui Isobel. Compania Turul Ținuturilor Scoțiene era dirijată dintr-un birou central din Edinburgh, dar Verena era agentul coordonator local. Verena era aceea care-i telefona în fiecare săptămână s-o anunțe câți oaspeți putea primi (limita era de șase, pentru că nu avea loc pentru mai mulți) și să-i destăinuie micile idiosincrazii sau probleme de personalitate ale oaspeților săi.

Excursiile începeau în mai și continuau până la sfârșitul lui august. Fiecare dura o săptămână și urma un program regulat. Grupul sosit de la New York își începea șederea la Edinburgh, unde își petrecea două zile vizitând zona de hotar și chiar orașul. Marți, autocarul îi aducea la Relkirk, unde tropăiau îndesat de jur împrejurul bisericii vechi, a castelului din localitate și a grădinii aflate în custodia Trustului Național. Apoi erau transportați la Corriehill, pentru a fi întâmpinați și repartizați de Verena. De la Corriehill erau preluați de diferite gazde. Miercuri era ziua excursiei la castelul Glamis și, așa cum se indica în reclamele publicitare, la Pitlochry, în zona lacurilor, iar joi plecau din nou cu autocarul pentru un tur prin Highlands și o vizită în Deeside și Inverness. Vineri se întorceau la Edinburgh, iar sâmbătă plecau acasă cu avionul, spre aeroportul Kennedy și spre toate punctele terminus din vest.

Isobel putea să jure că ajungeau acasă într-o stare de epuizare totală.

Verena fusese cea care, cu cinci ani înainte, o convinsese să se asocieze în afacere. I-a explicat despre ce era vorba și i-a dat să citească nota informativă din partea firmei. Era impresionantă.

Fiți oaspeții unei case particulare. Veți trăi experiența ospitalității și grandorii istorice a unora dintre cele mai minunate case din Scoția și veți întâlni, ca prieteni, vechile familii care le locuiesc...

O asemenea hiperbolă lăsa totuși oarecum de dorit.

- Noi nu suntem o familie veche, îi atrăsese atenția Verenei.
- Suficient de veche.
- Iar Croy nu e propriu-zis un loc istoric.

— Părți din el sunt. Și aveți multe dormitoare. Asta contează de fapt. Și gândește-te și la toți bănișorii care-o să iasă din asta...

Acesta fusese argumentul hotărâtor pentru Isobel. Propunerea Verenei venea într-un moment în care averea familiei Balmerino, ca și norocul său, se afla în impas. Tatăl lui Archie, cel de al doilea Lord Balmerino și cel mai șarmant și lipsit de simț practic dintre bărbați, murise, lăsându-și domeniul oarecum în paragină. Dispariția sa neașteptată fusese, pentru el și pentru cei mai mulți, o surpriză și din această cauză obligațiile impresionante legate de înmormântare consumaseră cea mai mare parte din averea moștenită de familie. Cu cei doi copii, Lucilla și Hamish, și cu eforturile pe care trebuia să le facă pentru educația lor, cu casa mare și incomodă pe care o avea de întreținut și cu pământurile pe care trebuia să le mențină cât de cât în ordine, tânăra pereche Balmerino s-a văzut confruntată cu anumite probleme. La vremea respectivă, Archie era încă soldat în armata regulată. Dar devenise unul dintre cavalerii scoțieni ai reginei la nouăsprezece ani doar pentru că nu găsisese nimic altceva să-i placă mai mult și, deși trăise din plin bucuriile vieții de regiment de-a lungul anilor, nu era hărăzit cu ambiția care l-ar fi putut propulsa spre succes și știa că nu va ajunge niciodată general-maior.

Peste noapte, îngrijirea domeniului Croy, traiul aici, fie ploaie, fie soare, au devenit pentru ei prioritatea numărul unu. Optimiști, făcuseră planuri. Archie avea să se retragă din armată și, pentru că era încă destul de tânăr, putea să-și găsească o slujbă oarecare. Dar înainte de asta era obligat să facă un ultim tur prin țară împreună cu regimentul, așa că au plecat în Irlanda de Nord.

Regimentul a revenit acasă patru luni mai târziu, dar au trecut opt luni până ce Archie se întoarce la Croy, iar lui Isobel i-au trebuit cam opt zile să-și dea seama că, în ciuda faptului că-și revenise, nici nu se putea pune pentru moment problema vreunei slujbe. Ajunsă aproape la disperare, după îndelungi nopți fără somn, ea a trebuit să modifice planurile.

Dar aveau prieteni. Mai ales pe Edmund Aird. Înțelegând gravitatea situației, Edmund a venit la ei și a luat frâiele în mâini. Edmund a fost cel care a găsit un chirieș pentru fermă și tot Edmund, cel care și-a asumat responsabilitatea terenurilor de vânatoare pentru prepelițe. Împreună cu Gordon Gillock, paznicul, el avusese grijă să ardă iarba-neagră și menținuse puștile în bună stare și apoi lăsase totul în seama unui întreg sindicat de oameni de afaceri din sud, păstrând o singură pușcă pentru el însuși și una pentru Archie.

Cât despre Isobel, faptul că fusese ușurată măcar de o parte din griji era formidabil, dar venitul rămăsese o problemă îngrijorătoare. Mai aveau ceva capital din moștenire, dar acesta era blocat în acțiuni și bilete de bancă și era tot ce le putea lăsa Archie copiilor săi. Isobel avea niște bani ai ei, dar aceștia, chiar adunați cu pensia pe care o primea Archie de la armată și cu pensia de șaizeci la sută pentru invaliditate, nu reprezentau

prea mult. Cheltuielile zilnice cu casa și întreținerea familiei rămâneau o permanentă sursă de îngrijorare, astfel că propunerea Verenei, care la început o speriasse, îi apăru de fapt drept răspunsul la o rugăciune.

— Hai, zău, Isobel. Poți să te descurci și dacă stai în cap.

Iar Isobel își dădu seama că putea. La urma urmelor, era obișnuită să se ocupe de treburile unei case atât de mari și să primească musafiri peste noapte. Când trăia tatăl lui Archie, în casă se făceau mereu petreceri în sezonul de vânatoare sau seri de dans în septembrie. În vacanțele de vară, Croy se umplea de prietenii copiilor, iar Crăciunul și Pastele nu treceau niciodată fără ca familia întregi să participe la festivități.

În comparație cu toate astea, propunerea Verenei nu părea nici pe departe să-i creeze vreo dificultate. I-ar fi luat doar două zile pe săptămână, pe tot parcursul celor patru luni de vară. N-avea cum să fie prea greu. Și... ce gând plăcut... avea să fie stimulativ pentru Archie, cu atâția oameni care să vină și să plece. Posibilitatea de a contribui la buna lor dispoziție avea să-i trezească interesul și să-i ridice moralul care, din păcate, avea mare nevoie de un impuls.

Lucrul la care nu se gândise și pe care, cu regret, a trebuit să-l învețe a fost că primirea unor oaspeți plătitori era cu totul altă mâncare de pește decât să-ți primești acasă prietenii. Nu-i puteai contrazice și nici nu puteai să-i deranjezi cu prezența ta, chiar tăcută. Nici nu le puteai permite să aterizeze în bucătărie ca să-și curețe o oală de cartofi sau să-și pregătească o salată. Necazul era că plăteau. Asta punea ospitalitatea pe un plan cu totul diferit, pentru că însemna că totul trebuia să fie perfect. Excursia nu era ieftină și, așa cum Verena insistase categoric, clienții aveau tot dreptul să primească tot ce doreau în schimbul dolarilor lor.

Existau și câteva principii de bază, tipărite pe o foaie specială cu instrucțiuni pentru gazdă. Fiecare dormitor trebuie să aibă baia proprie, de preferat alăturată. Paturile trebuie să fie prevăzute cu păaturi electrice și camerele trebuie să aibă încălzire centrală. De asemenea, dacă este posibil, trebuie să existe și posibilități de încălzire suplimentară... de preferat un cămin adevărat, dar, dacă nu există așa ceva, atunci un încălzitor electric sau cu gaz. Trebuie să se pună flori proaspete în fiecare dormitor.

(Citind toate astea, Isobel simțise un sâmbure de nemulțumire. Cine se credeau ei? Niciodată nu-și primise un oaspete fără să se îngrijească să-i pună flori proaspete pe masa de toaletă.)

Pe urmă mai erau și alte reguli cu privire la micul dejun și la cină. Micul dejun trebuie să fie complet și din belșug; suc de portocale, cafea și ceai, toate aflate la dispoziția clientului. Seara se oferă un cocteil, plus vin la cină. Această masă trebuia servită după toate regulile de protocol – cu lumânări, pahare de cristal și tacâmuri de argint și consta în cel puțin trei feluri de mâncare, urmate de cafea și conversație. Alte forme de distracție, oricât de surprinzătoare, puteau de asemenea să fie oferite. Puțină muzică...

poate muzică de cimpoi...?

Vizitatorii de peste ocean le așteptau în salonul Verenei. Verena deschise ușa larg.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult. Mai erau câteva amănunte care trebuiau puse la punct, le spuse ea cu cel mai seducător ton al său de la întrunirile diverselor comitete, care nu admitea niciun fel de întrebare sau protest. Iată-ne! Dânsa este gazda dumneavoastră pentru următoarele două zile. Lady Balmerino. În timp ce-și dădeau mâna, Isobel înțelese ce voia să spună Verena când vorbea despre oaspeții din această săptămână, descriindu-i drept mai zdraveni decât de obicei. Cine știe de ce, Turul Ținuturilor Scoțiene părea să atragă clienți de vârste extrem de avansate și, uneori, nu erau numai geriatrici, dar chiar într-o foarte proastă stare de sănătate, cu respirația tăiată și nesiguri pe picioare. Aceste două perechi de-abia dacă treceau de vârsta mijlocie. Cu părul sur, desigur, dar părând plini de energie și toți bronzăți, lucru pentru care îi invidia din toată inima. Cei doi Franco erau mici de statură, iar domnul Franco era foarte chel; cei doi Hardwicke erau înalți și musculoși și zvelți și arătau de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață în aer liber și exercițiu.

— Mă tem că am întârziat puțin, se trezi spunând Isobel, deși știa perfect de bine că nu era adevărat. Dar putem pleca îndată ce sunteți gata.

Erau gata chiar atunci. Doamnele își luară poșetele și splendidele impermeabile Burberry nou-nouțe, apoi micul grup porni la drum, străbătând holul și ieșind pe verandă. Isobel se duse să deschidă ușile din spate ale microbuzului; imediat, cei doi bărbați începură să care lăzile cele mari pe aleea pietruită, ajutând-o să le urce în mașină. (Și asta era ceva nou. De obicei, ea și Verena făceau singure treaba.) Când totul a fost încărcat în mașină, în siguranță, ea închise ușile și le blocă. Familia Hardwicke și familia Franco își luau rămas-bun de la Verena.

— Dar, doamnelor, noi ne vedem mâine, spuse Verena. Și sper să aveți o zi bună pentru golf. Sunt sigură că o să vă placă la Gleneagles.

Se deschiseră portierele și urcară cu toții. Isobel își luă locul la volan, își fixă centura de siguranță, întoarse cheia în contact și porniră la drum.

— Îmi pare într-adevăr rău că aveți parte de așa o vreme. Încă n-am avut nicio zi de vară.

— Vai, dar nu ne-a deranjat câtuși de puțin. Ne pare doar rău că a trebuit să veniți după noi într-o astfel de zi. Sper că nu v-ați deranjat prea mult.

— Nu, n-a fost niciun deranj. Asta-i munca mea.

— E mult de mers până la locuința dumneavoastră, Lady Balmerino?

— Vreo cincisprezece kilometri. Și vă rog să-mi spuneți Isobel.

— Vai, mulțumim, așa vom face. Iar eu sunt Susan, soțul meu este Arnold, iar soții

Hardwicke sunt Joe și Myra.

— Cincisprezece kilometri, spuse unul din bărbați. E ceva de mers.

— Da. De fapt, de obicei vine și soțul meu împreună cu mine. Dar a trebuit să mergă la o întrunire. Va sosi totuși acasă la ceai, așa că vă veți întâlni atunci.

— Lordul Balmerino lucrează în afaceri?

— Nu. Nu, nu e o întâlnire de afaceri. E o întrunire la casa parohială. La biserica din sat. Trebuie să strângem niște bani. Suntem pe muchie de cuțit. Dar biserica a fost construită de bunicul soțului meu, așa că e, într-un fel, o responsabilitate de familie.

Începuse iarăși să plouă. Ștergătoarele de parbriz zvâcneau într-o parte și într-alta. Poate că un pic de conversație avea să le distragă atenția de la toată atmosfera asta dezolantă.

— E prima dată când veniți în vizită în Scoția?

Îi răspunseră cele două doamne, completându-se una pe cealaltă, ca într-un duet armonios. Bărbații mai fuseseră pe-acolo și înainte, să joace golf, dar era pentru prima dată când soțiile îi însoțeau. Și erau încântate de fiecare pas și înnebuniseră de plăcere în magazinele din „Edinburrow”. Plouase, bineînțeles, dar asta nu-i deranjase deloc. Puteau să poarte impermeabilele cele noi și amândouă au căzut de acord că ploaia dădea orașului „Edinburrow” acel aer așa de istoric și de romantic, încât și-o puteau imagina pe regina Mary cu al ei Bothwell, călărind unul lângă celălalt pe Royal Mile.

După ce terminară, Isobel le întrebă din ce parte a Statelor Unite veneau.

— Statul New York. Rye.

— E undeva pe lângă ocean?

— Ah, desigur. Copiii noștri fac iahting în fiecare weekend.

Isobel era convinsă de asta. Și-i imagina pe copiii aceia, bronzăți și bătuți de vânt, plesnind de sănătate și vitamine și suc proaspăt de portocale, navigând pe apele de un albastru intens, așezați în spatele aripii arcuite a velei mari, albă ca zăpada. Și mult soare. Cer albastru și soare. Zi de zi, ca să poți juca tenis și să mergi la picnic și seara să servești grătare în aer liber și să știi precis că n-o să plouă.

Cam așa erau verile, din câte își mai aducea aminte. Verile nesfârșite, fără țintă, ale copilăriei. Ce se întâmplase oare cu acele zile lungi, luminoase, parfumate cu mireasma dulce a trandafirilor, când intrai în casă numai ca să mănânci, și uneori nici atunci? Înotai în râu, trândăveai în grădină, jucai tenis, serveai ceaiul la umbra vreunui copac, pentru că oriunde în altă parte era prea cald. Își amintea de picnicurile prin tufărișul sclipind în soare, când iarba-neagră era prea uscată ca să poți aprinde un foc de tabără și când privighetorile zburau la mare înălțime. Ce se întâmplase cu lumea ei? Ce dezastru cosmic transformase acele zile însorite în săptămâni după săptămâni de obscuritate umedă și deprimantă?

Nu era numai vremea, mai era și faptul că timpul înrăutățea atât de mult lucrurile.

Plus că Archie se lăsase împușcat în picior și acum trebuia să se poarte frumos cu oameni pe care nu-i cunoștea, pentru că-i plăteau ca să doarmă în dormitoarele ei libere. Și toată oboseala asta continuă, fără să-ți poți cumpăra haine noi vreodată, și grija pentru taxele școlare ale lui Hamish și dorul de Lucilla.

Se auzi spunând destul de categoric:

— E singurul lucru oribil pentru cine trăiește în Scoția.

Pentru o clipă, poate surprinși de ieșirea ei, nu făcură niciun comentariu asupra acestei informații. Apoi se auzi glasul uneia dintre doamne:

— Ce-ați spus?

— Iertați-mă. Mă refeream la ploaie. Pe noi ne obosește foarte tare ploaia asta. Mă refeream la verile astea oribile.

4

În Strathcroy, clădirea bisericii prezbiteriene – cultul oficial în Scoția – se ridica impunătoare, străveche și venerabilă, pe malul sudic al râului Croy. Ajungeai acolo pe strada principală, care străbătea satul, trecând peste podul arcuit de piatră; ambianța era cu adevărat pastorală. Pământurile bogate coborau în pantă până în buza apelor, pășuni cu iarbă deasă unde, în fiecare septembrie, se desfășurau jocurile din Strathcroy. Cimitirul, la umbra unui fag imens, era plin de pietre mortuare, roase de vreme și aplecate într-o parte, pe ambele laturi ale unei cărări de iarbă care ducea până la poarta casei parohiale. Aceasta era și ea solidă și impunătoare, ridicată să încapă acolo familiile numeroase ale parohilor de altă dată și expunând o mândrețe de grădină, în care începuseră deja să îmbobocească pomii fructiferi, cu trunchiuri noduroase, dar bune de rod sau trandafirii demodați, căci înfloreau în spatele unui zid înalt de piatră. Toate acestea, atât de armonios așezate, iradiau o senzație de atemporalitate, siguranță domestică și pioasă frică de Dumnezeu.

Prin contrast, mica biserică episcopală, asemenea unei rude sărace, stătea ghemuită chiar dincolo de pod, pusă în întregime în umbră, atât la propriu cât și la figurat, de către rivala sa. Drumul principal trecea prin apropiere, iar între biserică și drum se afla o porțiune de iarbă pe care însuși parohul, abatele Julian Gloyby, o tăia în fiecare săptămână. O potecă micuță în pantă ducea în spatele bisericii și spre prezbiteriul aflat chiar în spatele ei. Ambele erau de dimensiuni modeste și vopsite în alb. Biserica avea o turlă micuță cu un singur clopot; o verandă din lemn împrejmuia intrarea principală. Interiorul era la fel de modest. Nu tu bănci frumoși împodobite, nu tu dale de pardoseală, nu tu relicve istorice. Un preș uzat ducea spre altar și un armoniu pricăjit ținea loc de orgă. Se simțea în permanență un iz de umezeală.

Atât biserică, cât și prezbiteriul fuseseră ridicate la începutul secolului de către primul Lord Balmerino și oferite diocezei împreună cu un mic venit pentru întreținere. Acesta se redusese demult la o sumă derizorie, comunitatea era mică, iar membrii adunării parohiale, încercând să găsească o rezolvare, se trezeau în permanență strâmtorați, în lipsă de bani lichizi.

Când s-a descoperit că rețeaua electrică era nu numai defectuoasă, dar și teribil de periculoasă, aproape că a fost ultima picătură. Dar Archie Balmerino a strâns din nou rândurile, cam subțiate, a organizat comitete, l-a vizitat pe episcop și a reușit să-i smulgă o subvenție. Chiar și așa, mai era nevoie să strângă și alte fonduri. S-au făcut diferite propuneri, s-au discutat și până la urmă s-a renunțat la ele. În cele din urmă, s-a decis să

se revină la acel vechi și bun obicei al târgului de mărfuri organizat de biserică. Acesta urma să aibă loc în iulie, în sala de întruniri din sat. Urma să se aranjeze un stand cu diferite lucruri pentru vânzare, unul pentru plante și zarzavaturi, unul pentru obiecte lucrate de mână și, bineînțeles, un bufet.

S-a numit un comitet, așa cum se cuvine, iar membrii săi s-au întrunit, în acea după-amiază cenușie și umedă de iunie, în jurul mesei din salonul de la Balnaid, casa lui Edmund și a Virginiei Aird. Către patru și jumătate discuțiile s-au terminat, lucrurile au fost puse la punct în mod satisfăcător și s-au făcut planuri modeste. Printre acestea se numărau tipărirea unor postere care să stârnească interesul, împrumutarea câtorva mese din trestie împletită și organizarea unei tombole.

Parohul, împreună cu doamna Gloxby și cu Toddy Buchanan, proprietarul de la Strathcroy Arms, pleaseră deja, fiecare cu mașina lui. Dermot Honeycombe, ocupat până peste cap cu magazinul său de obiecte de artă, nu putuse să vină. În absență, fusese numit responsabil cu organizarea standului cu obiecte donate pentru vânzare.

Acum mai rămăseseră doar trei persoane. Virginia și Violet, soacra ei, stăteau la un capăt al mesei lungi de mahon, iar Archie Balmerino la celălalt. Îndată după plecarea celorlalți, Virginia dispăruse în bucătărie să pregătească ceaiul, aducându-l apoi pe o tavă, fără ceremonie. Trei cești, un ceainic maroniu, o cană cu lapte și un bol pentru zahăr. Ceaiul era răcoritor și bine-venit și era plăcut să te relaxezi după tensiunea discuțiilor de după-amiază și să poți să stai la taifas fără restricții, în atmosfera apropiată de familie și prieteni vechi.

Încă se mai gândeau la târgul de mărfuri.

— Sper din suflet ca Dermot să nu se supere când i se va spune că trebuie să se ocupe de standul cu obiecte donate. Poate că ar trebui să-l sun și să-i dau posibilitatea să-mi spună că nu vrea să se bage.

Archie era întotdeauna grijuliu cu sentimentele altora, înspăimântat că s-ar putea crede despre el că încearcă să le impună voința lui.

Violet pufni în râs, alungând ideea.

— Bineînțeles că n-o să facă așa ceva. Dragul de el, nu se supără niciodată când poate să-și bage nasul. Probabil că s-ar simți mult mai jignit dacă am pune pe altcineva să facă treaba. La urma urmelor, el știe cât prețuiește fiecare obiect...

Era o femeie înaltă, de aproape optzeci de ani, foarte masivă, îmbrăcată într-o jachetă și o fustă destul de uzate și încălțată cu niște ghete pe potrivă. Avea părul sur și aspru, prins cu ace groase într-un mic coc la spate; cu buza de sus prelungă și ochii depărtați, aducea cu o oaie blândă. Și totuși nu era nici urâtă, nici demodată. Cu o ținută impecabilă, se impunea celor din jur, iar ochii aceia erau și jucăuși și inteligenți, alungând orice impresie de aroganță. Acum clipeau amuzați.

— ... chiar și cățelușii din ceramică, fiecare cu câte un os în gură, sau lămpile de birou

făcute din sticle vechi de whisky acoperite cu scoici.

— Găsește el vreun chilipir grozav de douăzeci și cinci de pence, pe care să-l vândă a doua zi la un preț incredibil în magazinul său, râse Victoria.

Se lăsă pe spate în scaun și se întinse, ca o fetiță leneșă. Virginia Aird era blondă și la fel de zveltă ca-n ziua în care se măritase cu Edmund. Astăzi, fără să facă nicio concesie protocolului cerut în asemenea ocazii, purta hainele sale obișnuite: o pereche de blugi, un tricou flaușat Guernsey albastru intens și mocasini din piele lucioasă. Era drăguță, o drăgălășenie deschisă și felină, care era ridicată la rang de frumusețe de ochii săi imenși, strălucitori, de un albastru de safir. Avea o piele minunată, oacheșă, care nu cunoscuse niciodată fardul. Câteva riduri ușoare, care se desfăceau la colțurile ochilor, erau singurul semn care-i trăda vârsta.

Acum își îndoia degetele lungi, cuprinzându-și încheietura mâinii, ca și cum ar fi exersat ceva.

— Iar Isobel se va ocupa de ceai. Se îndreptă. Archie, de ce n-a venit Isobel astăzi?

— Ți-am spus... sau poate că nu erai în cameră. A trebuit să mergă la Corriehill să ia grupul de turiști de săptămâna asta.

— Da, desigur, ce uitucă simt. Iartă-mă...

— Ah, să nu uit, spuse Violet, întinzând ceașca. Mai pune-mi puțin ceai, te rog, draga mea. Aș putea să beau așa până mi se-apeacă... Ieri m-am întâlnit cu Verena Steynton în Relkirk și mi-a spus că nu mai trebuie să țin secretul. Ea și Angus au de gând să organizeze o petrecere pentru Katy în septembrie.

— Cum adică să ții secretul? se încruntă Virginia.

— Păi, mi s-a destăinuit acum câteva săptămâni, dar mi-a spus că nu trebuie să suflu o vorbă până ce vorbește cu Angus despre asta. Se pare că până la urmă l-a convins.

— Dumnezeuule, ce spirit întreprinzător! Ceva simplu sau cum scrie la carte?

— Ei, cum scrie la carte. Cu corturi în curte, cu lampioane și invitații aurite și cu toată lumea îmbrăcată la patru ace.

— Ce *distracție!* Virginia era cuprinsă de entuziasm, așa cum prevăzuse Violet. E minunat când se organizează petreceri de familie, pentru că nu-i nevoie să-ți plătești biletul. În loc de asta, am un motiv foarte bun ca să-mi cumpăr o rochie nouă. O să trebuiască să ne facem luntre și punte și să cazăm musafirii. Trebuie să fiu sigură că Edmund n-are de gând să plece la Tokyo în acea săptămână.

— Acum unde este? întrebă mama lui Edmund.

— Ah, în Edinburgh. Se întoarce pe la șase.

— Dar Henry? Ce-i cu Henry? N-ar fi trebuit să se întoarcă de la școală?

— Nu. S-a oprit la Edie la ceai.

— Asta o s-o înveselească.

Virginia se încruntă, uimită pe bună dreptate. Lucrurile stăteau de obicei pe dos și

Eddie era cea care se ocupa de înveselirea celorlalți.

— Ce s-a întâmplat?

Violet schimbă o privire cu Archie.

— Ți-aduci aminte de verișoara aceea a lui Eddie, Lottie Carstairs? Era cameristă la Strathcroy în anul în care te-ai însurat cu Isobel.

— Dacă-mi mai *amintesc* de ea? I se citea oroarea în priviri. Ce femeie oribilă. Nebună de legat. A spart aproape tot serviciul de ceai Rockingham și toată ziua se strecura de colo-colo, de te trezeai cu ea tocmai unde te așteptai mai puțin. Niciodată n-am înțeles ce-a apucat-o pe maică-mea s-o angajeze.

— Cred că era un caz disperat. A fost o vară foarte plină și avea nevoie disperată de ajutor. Oricum, Lottie n-a rezistat decât vreo patru luni, după care s-a întors la Tullochard să stea cu bătrânii ei părinți. Nu s-a măritat niciodată...

— Asta nu mă miră.

— ... iar acum, bineînțeles, au murit și ea a rămas singură. Se pare că se purta din ce în ce mai ciudat. Până când, într-o zi, a luat-o razna de tot și a ajuns în cel mai apropiat spital de nebuni. Eddie e ruda ei cea mai apropiată. De-atunci, a vizitat-o în fiecare săptămână. Iar acum, doctorii zic că s-a refăcut suficient și pot să-i dea drumul, dar bineînțeles că nu poate să mai stea singură. Cel puțin, nu deocamdată.

— Să nu-mi spui că o ia Eddie la ea?

— Ea zice că n-are încotro. N-are cine, în afară de ea. Și știi cum e Eddie... totdeauna a pus mare preț pe respectarea îndatoririlor de familie. Sângele apă nu se face – și alte prostii de felul ăsta.

— E mai rău decât mi-am imaginat, comentă Archie sec. Lottie Carstairs. Nu-mi pot imagina ceva mai rău. Când va fi asta?

— Nu știu, spuse Violet, ridicând din umeri. Poate luna viitoare. Sau în august.

Violet era scandalizată.

— Doar n-o să-mi spuneți că are de gând să *locuiască* la Eddie?

— Să sperăm că nu. Să sperăm că e doar o situație temporară.

— Și unde Dumnezeu s-o țină Eddie? N-are decât două camere în amărâta aia de casuță.

— N-am întrebat-o.

— Când ți-a spus toate astea?

— Azi-dimineață. Când dădea cu aspiratorul pe covorul meu din sufragerie. Mi s-a părut mie că e cam bosumflată, așa că am întrebat-o ce s-a întâmplat. Am aflat totul la o ceașcă de cafea.

— Vai, săraca Eddie. Mi-e milă de ea...

— Eddie e o sfântă, spuse Archie.

— Chiar așa. Violet își sorbi ultima înghițitură de ceai, aruncă o privire spre ceas și începu să-și adune lucrurile: geanta imensă, hârtiile, ochelarii. A fost grozav, draga mea.

O plăcere. Iar acum trebuie să pornesc spre casă.

— Și eu, spuse Archie. Înapoi la Croy, să mai beau niște ceai cu americanii.

— O să faci broaște în burtă. Pe cine aveți săptămâna asta?

— N-am idee. Sper doar să nu fie prea bătrâni. Săptămâna trecută am crezut că unul din băieți moare de angină acolo, pe loc, la supă. Bapțiști cu Biblia legată de gât. Tone de suc de portocale și conversație de doi bani. Ești cu mașina, Vi, sau vrei să te duc acasă?

— Am venit pe jos, dar aș prefera să mă duci până sus pe deal.

— Atunci vii cu mine.

Își adună și el hârtiile și se ridică în picioare. Se opri o clipă și, după ce-și regăsi echilibrul, porni, trecând printre ele, spre celălalt capăt al camerei a cărei podea era acoperită cu covoare groase. Șchiopăta foarte ușor și asta era un miracol, pentru că, în afară de o bucată rămasă din coapsă, tot piciorul lui drept era făcut din aluminiu.

În acea zi, venise la întâlnire direct din grădină și se scuzase pentru îmbrăcăminte, dar nimeni nu se sesizase, pentru că arăta cam la fel mai mereu. Pantaloni de catifea reiată fără nicio formă, o cămașă în carouri, cu platcă, și o jachetă veche, roasă, pe care el o numea haină de grădinărit, deși, de fapt, niciun grădinar care se respectă n-ar fi purtat așa ceva nici mort.

Virginia își împinse scaunul în spate și se ridică, Violet făcu și ea același lucru, dar mult mai încet, în ton cu mersul chinuit al lui Archie. Nu se grăbea defel să plece, dar, chiar dacă s-ar fi grăbit, în niciun caz n-ar fi arătat-o, pentru că-i înțelegea suferința și-l proteja cu înverșunare. La urma urmelor, îl știa de-o viață. Îl ținea minte de mic copil, apoi de pe vremea când era un tânăr neîmblânzit, apoi ca soldat. Mereu râzând și cu un entuziasm – aproape o patimă pentru viață – care era la fel de molipsitor ca și pojarul. Și-l amintea mereu activ, fără odihnă: jucând tenis; dansând la balul regimentului, amețindu-și aproape complet partenererele; în fruntea unui șir de vânători, pe dealul din spatele domeniului Croy, călcând iarba-neagră cu picioarele lui lungi, cu pași așa de iuți, că-i lăsa cu ușurință în urmă pe toți ceilalți.

Pe-atunci era Archie Blair. Acum era Lordul Balmerino. Lord și moșier. Minunate titluri pentru un om subțire ca un băț, cu un picior de tinichea într-o gheată. Părul negru îi era acum înspicat cu fire albe, pielea feței brăzdată de riduri, ochii negri mai adânciți în orbite și umbriți de sprâncenele stufoase.

Archie ajunse lângă ea și-i zâmbi.

— Ești gata, Vi?

— Gata de drum.

— Atunci să mergem... Deodată se opri, cu un picior în aer. Dumnezeuule, bine că mi-am amintit. Virginia, nu ți-a lăsat Edmund un plic pentru mine? L-am sunat aseară. E foarte urgent. Nu știu ce document de la comisia silvică.

Violet deveni brusc suspicioasă.

— Doar n-ai de gând să te-apuci să plantezi conifere?

— Nu, e vorba de nu știu ce drum de acces pe care vor să-l construiască la marginea terenului de vânătoare.

Virginia clătină din cap.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Poate c-a uitat. Hai să ne uităm pe biroul lui din bibliotecă. Probabil că e pe-acolo...

— Bun. Aș vrea să-l iau cu mine, dacă se poate.

Au ieșit încet, încet din sufragerie, spre hol. Holul era și mai mare, lambrizat în lemn de pin și o scară masivă, cu balustrada solidă, urca în trei grupuri mici de trepte spre palierul de la etaj. Din loc în loc erau așezate diverse obiecte de mobilier, care nu se distingeau prea bine. Un scrin din stejar sculptat, o masă cu tăblia demontabilă și un șezlong care trăise și zile mai bune. Locul acesta era adesea ocupat de câini, dar pentru moment era gol.

— Eu nu vin să caut documente de la comisia silvică, anunță Violet. Am să stau aici până le găsiți.

Și se așeză maiestuos pe scaunul câinilor să-i aștepte. Ei au lăsat-o și au plecat.

— Venim imediat.

I-a privit îndepărtându-se prin holișorul boltit care ducea spre bibliotecă și apoi spre salon și pe urmă, printr-un glasvand, spre serele cu acoperișuri ascuțite.

Rămasă singură, Violet își savura momentul de solitudine, cu toată această casă numai pentru ea. O știa așa de bine, aproape că nu-și mai aducea aminte de când. Era așa de plăcut să știi că niciun colțișor nu-ți mai ascunde vreun secret. Știa fiecare scârțâit al scărilor, recunoștea mireasma fiecărui lucru. În hol era un pic de curent, dar n-avea de ce să se teamă de asta. Nu mai era casa lui Violet, ci a Virginiei. Și totuși era, în bună parte, la fel ca pe vremuri, deși de-a lungul anilor căpătase o forță de caracter proprie. Poate pentru că se-ntâmplaseră atâtea lucruri aici. Pentru că fusese refugiul și piatra de hotar a unei singure familii.

Asta nu însemna că Balnaid era o casă prea veche. De fapt era mai tânără decât Violet cu câțiva ani și fusese construită de tatăl ei, Sir Hector Akenside, pe-atunci, om cu posibilități materiale considerabile. Avusese întotdeauna impresia că Balnaid seamănă puțin cu Sir Hector. Masivă, blândă, generoasă și totuși fără nicio urmă de orgoliu. Într-o vreme în care bărbații deveniți de curând bogați își construiau pentru ei înșiși imense monumente de vanitate, șocant de hidoase, cu turlă care se străduiau să le facă să semene cu niște castele, Sir Hector își concentrase mintea abilă asupra unor trăsături mai puțin spectaculoase, dar infinit mai importante.

Încălzire centrală, instalații sanitare eficiente, nenumărate băi și bucătării înSORITE, în așa fel încât servitorii (și erau o grămadă) să muncească într-o atmosferă plăcută. Și din clipa în care a fost gata, Balnaid parcă ar fi fost acolo de când lumea. Construită din

piatră luată de prin partea locului, de pe versantul sudic al domeniului Croy, așezată cu spatele spre sat și spre râu, fațada casei întâmpina cu bucurie o panoramă care era în același timp domestică și magnifică.

Grădina era întinsă, plină de boschete și de copaci în toată puterea cuvântului. Pasionat, Sir Hector o proiectase și o aranjase cu mâinile lui, astfel că pajiștile, întreținute după toate regulile, se pierdeau în cascade de ierburi necunoscute, narcise galbene și clopoței. Azalee portocalii și galbene creșteau în straturi îmbătătoare, iar potecile cu iarba cosită șerpuiau spre depărtări, ispitindu-te să le urmezi și să te pierzi printre rododendronii înalți, plini de flori roz și stacojii.

Dincolo de grădină și separat de ea de un mic gard abrupt, era un pogon de teren amenajat ca parc, unde veneau la păscut poneii de pe deal; mai departe se întindeau câmpurile îngrădite în piatră ale fermei de oi din vecinătate. Pe urmă, în zare, dealurile. Se înălțau, îngemănându-se cu cerul, cu dramatismul unei căderi de cortină. Mereu aceleași și totuși mereu în schimbare, așa cum se schimbau anotimpurile și flacăra lumânării: acum acoperite de zăpadă, acum înroșite de iarba-neagră, înverzite de ferigile de primăvară sau dezgolite de furtuni... de fiecare dată altceva. N-avea importanță, erau frumoase întotdeauna.

Fuseseră întotdeauna frumoase.

Violet știa toate astea pentru că Balnaid fusese casa copilăriei ei și deci lumea ei. Crescuse între aceste ziduri, jucase jocuri singuratice în acea grădină magică, se chinuise să prindă păstrăvi în râu, călărise pe poneiul ei îndesat de Shetland prin sat și până sus, pe dealurile singuratice din Croy. La vârsta de douăzeci și doi de ani se măritase și plecase de la Balnaid.

Se vedea parcurgând mica distanță până la biserica episcopală pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului impunător al tatălui ei, și Sir Hector, cu jobenul pe cap, alături. Rollsul fusese decorat pentru ocazia respectivă cu panglici albe de mătase. Parcă-i reduceau puțin din demnitate și îl făceau să pară aproape la fel de nepotrivit cum se simțea și Violet, cu trena amplă de dantelă peste rochia albă de satin, în care se simțea groaznic, plus că voalul din dantelă de Limerick, moștenit de la bunici, îi acoperea trăsăturile cu care era obișnuită. Își amintea cum se întorsese la Balnaid în același vehicul luxos, dar pe acel drum chiar și strânsoarea chinuitoare a corsetului încetase să mai aibă vreo importanță pentru că era, în sfârșit, triumfătoare soție a lui Geordie Aird.

De-atunci venise și plecase mereu de la Balnaid și nu se mutase definitiv decât cu zece ani în urmă, când Edmund se căsătorise cu Virginia. O adusesse pe Virginia la Balnaid ca să locuiască acolo și Violet înțeleșese că venise vremea ca ea să-și facă bagajele și să lase vechiul cămin să-și primească în liniște noua și tânăra stăpână. I-a predat proprietatea lui Edmund, iar ea a cumpărat de la Archie Balmerino căsuța cam dărăpănată a unui grădinar. Casa se numea Pennyburn și acolo, între zidurile domeniului Croy, își făcuse

un nou cămin. Refacerea și remobilarea căsuței o făcuseră fericită timp de un an și încă nu terminase de aranjat grădina.

„Sunt o femeie norocoasă”, își spuse.

Cum stătea în șezlongul care mirosea a câine, Violet privi în jurul ei. Văzu covorul turcesc ros de vreme, mobila veche pe care o știa de-o viață. Era plăcut când lucrurile nu se schimbau prea mult. Când spusese adio vilei Balnaid, Violet nu-și imaginase defel că atât de puține lucruri aveau să se schimbe. Noua soție a lui Edmund, hotărâse ea, avea să facă precis curățenie, să șteargă cu buretele toată vechea tradiție prăfuită și fusese într-adevăr curioasă să vadă ce avea să rezolve Virginia – tânără și plină de viață, ca o gură de aer proaspăt. Dar în afară de schimbarea completă a dormitorului mare, de împrospătarea salonului cu un strat de vopsea și de transformarea vechii cămări într-o cameră de serviciu care gema pur și simplu de congelatoare, mașini de spălat, uscătoare și alte bunuri de lux pentru folosul personalului, Virginia nu făcuse nimic. Violet a acceptat toate astea, deși i se părea ciudat. La urma urmelor, nu duceau lipsă de bani și era uimitor că Virginia se mulțumea să trăiască în continuare cu covoarele roase și draperiile de catifea uzate și vechiul tapet edwardian.

Poate că se putea găsi o explicație în venirea pe lume a lui Henry. Pentru că, după nașterea lui Henry, Virginia își abandonase toate celelalte interese, dedicându-se în totalitate micuțului ei fiu. Toate bune, dar fusese un șoc pentru Violet. Habar n-avea că nora ei avea să se dovedească o mamă atât de devotată. Cu Edmund atât de des plecat și mama cu fiul ei rămași singuri, Violet n-avea niciun fel de rezerve cu privire la această devoțiune copleșitoare și faptul că, în ciuda creșterii sale, Henry devenise un băiețel adorabil, era pentru ea un motiv de permanentă mirare. Poate puțin prea dependent de mama lui, dar, oricum, un copil minunat și deloc răsfățat. Poate că...

— Iartă-ne, Vi, că te-am făcut să ne aștepți atâta...

Tresări, surprinsă. Se întoarse și-l văzu pe Archie, venind spre ea alături de Virginia. Archie ținea triumfător în mână un plic lung, galben, de parcă ar fi câștigat steagul dușmanului după lupte grele.

— ... a durat ceva până să-l găsim. Hai să mergem, te duc eu cu mașina până acasă.

6

Henry Aird, în vârstă de opt ani, bătea, dându-și oarecare importanță, la ușa de la intrarea casei lui Edie Findhorn, folosindu-se de ciocănașul de alamă în formă de spiriduș. Casa făcea parte dintr-un rând de clădiri identice, cu un singur cat, aflate de-a lungul străzii principale din Strathcroy, dar aceasta în care stătea Edie era mai drăguță decât oricare alta, pentru că avea acoperișul mățos, din paie, iar pe micuța porțiune de teren dintre trotuar și perete creșteau tufe de nu-mă-uita. Așteptând, îi auzi pașii; ea trase zăvorul și dădu ușa de perete.

— Ia te uită, ai apărut și tu, ca martie în post.

Era întotdeauna veselă. O adora, iar când îl întreba cineva cine sunt cei mai buni prieteni ai săi, Edie era în fruntea listei. Nu era numai simpatică, ci și grăsuță, cu părul alb și roșie în obraji, apetisantă ca o plăcintă pufoasă, proaspăt scoasă din cuptor.

— Ai avut o zi bună?

Mereu îl întreba același lucru, în ciuda faptului că-l vedea în fiecare zi la amiază, pentru că ea era bucătăreasa școlii și le servea masa de prânz. Pentru el era convenabil ca Edie să fie cea care se ocupa de masă, pentru că îi reducea porția la lucrurile care nu-i plăceau defel, carne tocată și curry sau plăcintă cu cremă groasă, de exemplu, dar era darnică în ce privea piureul și batoanele de ciocolată.

— Da, toate bune. Intră în camera de zi, își aruncă hanoracul și geanta de școală pe canapea. Am avut desenul. A trebuit să desenăm ceva.

— Ce-ați avut de desenat?

— Ne-a pus să desenăm *un cântec*. Începu să deschidă cataramele genții. Avea o problemă și se gândea că poate Edie avea să-l ajute și s-o rezolve în locul lui. Am cântat *Barca cea frumoasă care zboară ca pasărea peste valuri, spre cer* și ne-a pus s-o desenăm. Și toți au desenat bărci cu vâsle și insule, iar eu am desenat *asta*.

Scoase foaia de desen din geantă, cam mototolită după contactul cu pantofii de sport și cu penarul.

— Iar domnul McLintock *a răs* și nu știu de ce.

— A răs? Edie luă desenul din mâna lui, plecă să-și caute ochelarii și-i puse pe nas. Și nu ți-a spus de ce-a răs?

— Nu. A sunat și cu asta s-a terminat ora.

Edie se așeză pe canapea, iar el se așeză lângă ea. Priviră amândoi desenul în tăcere. El era de părere că e unul dintre cele mai bune pe care le făcuse. O splendidă barcă cu motor despica valurile, lăsând să picure stropi de apă la proră și o cascadă de spumă

pufoasă în urmă. Pescăruși se zăreau pe cer, iar în față, pe punte, stătea un copilăș învelit într-un șal. Copilul fusese cel mai greu de desenat, pentru că bebelușii au fețe așa de nostime. Nici tu nas, nici tu bărbie. În plus, copilășul acesta părea să stea cam nesigur, de parcă ar fi riscat în orice moment să alunece de pe punte, în mare. Și totuși, stătea acolo.

Edie nu spuse nimic. Henry îi explica:

— E o vedetă rapidă. Iar ăsta e băiatul care s-a născut.

— Da, am văzut.

— Dar de ce-a răs domnul McLintock? Nu-i de răs.

— Nu, nu-i de răs. E un desen minunat. Numai că... vezi tu... dacă barca zboară n-nseamnă că e o vedetă rapidă. Înseamnă că plutește foarte repede pe valuri, dar n-are motor. Iar copilășul născut pentru a fi rege e drăgălașul prinț Charlie, iar pe-atunci era deja om mare.

Acum se explica totul.

— Ah, spuse Henry, așa deci.

Ea îi dădu desenul înapoi.

— E totuși un desen bun și cred că domnului McLintock ar trebui să-i fie rușine că a răs. Pune-l în geantă și du-l acasă să-l vadă și mama, iar Edie o să-ți facă îndată un ceai.

În vreme ce el făcea ce i se spusese, Edie se ridică greoi în picioare, puse ochelarii la loc pe polița căminului și ieși din cameră prin ușa din spate, care ducea spre bucătărie și baie. Astea erau adaosuri moderne, căci pe vremea când Edie era copilă, căsuța n-avea decât cele două camere: camera de zi, care ținea și de bucătărie, și dormitorul. O locuință modestă, cum se spune. Fără apă curentă și cu un WC din lemn la capătul curții. Mai surprinzător era faptul că Edie fusese unul dintre cei cinci copii ai casei, așa că aici locuiseră odată șapte persoane. Părinții dormeau într-un pat cu tăblii, așezat în bucătărie, iar deasupra capului se afla un suport pentru cel mic, în timp ce restul copiilor fuseseră înghesuiți în cealaltă cameră. Cât despre apă, doamna Findhorn făcea în fiecare zi o plimbare lungă până la pompa din sat, iar baia era un lux pe care și-l permiteau o dată pe săptămână, într-o cadă de tablă, așezată în fața căminului.

— Dar cum reușeați să intrați toți cinci în dormitor, Edie? obișnuia s-o întrebe Henry, fascinat de logistica spațiului atât de strâmt.

Chiar și-așa, când aici nu se mai aflau decât patul lui Edie și dulapul, tot părea exagerat de mic.

— Ei, stai puțin, nu stăteam toți deodată în același loc. Când s-a născut cel mic, fratele meu cel mai mare plecase să lucreze la câmp și stătea într-o baracă, la un loc cu celelalte ajutoare de la fermă. Și pe urmă, când fetele au crescut suficient, au plecat să lucreze în câte o casă mare. Era o tragedie când cineva trebuia să plece, cu lacrimi și bocete, dar n-aveam loc toți aici și erau prea multe guri de hrănit, iar mama avea nevoie de banii pe care-i câștigam.

I-a mai spus și alte lucruri. Cum, în serile de iarnă, înteteau focul cu coji de cartofi și se așezau în jurul lui, ascultându-l pe tatăl lor, care le citea cu voce tare din Rudyard Kipling sau din *Procesiunea Pelerinilor*. Fetițele își vedeau de împletituri, căci făceau șosete pentru bărbați. Iar când ajungeau la călcâi, șoseta trecea în mâinile surorilor mai mari sau în ale mamei, pentru că acea parte a lucrului era prea complicată pentru ele.

Din povestiri reieșea că duseseră o viață foarte modestă, dar, într-un fel, și foarte tihnită. Privind în jurul său, Henry constată că era greu să-și imagineze căsuța lui Edie așa cum fusese în vremurile de demult. Căci acum era cât se poate de luminoasă și de veselă, fără patul cu tăblii și cu tot felul de carpete noduroase pe podea. Focul vechi din bucătărie dispăruse și el, în locul lui stătea acum un frumos cămin acoperit cu plăci verzi de ceramică și la geamuri erau draperii înflorate și erau și un televizor și tot felul de bibelouri de porțelan.

După ce puse desenul la un loc sigur, închise geanta. Barca cea frumoasă care zboară peste valuri. Înțelesese greșit. Mereu înțelegea greșit câte ceva. Mai era încă un cântec pe care-l învățaseră la școală. Se numea *Haide-hai, micuța mea cu pielea măslinie*. Henry, cântând cât îl ținea gura, într-un glas cu restul clasei, își imagina fetița. O pakistaneză micuță, ca și Kedeyh Ishak, cu pielea ei întunecată și părul strălucitor strâns în coadă de cal, alergând nebunește prin vântul de la marginea lacului.

Maică-sa trebuise să-i explice despre ce era vorba.

Dar și alte cuvinte îl nedumereau. I se spuneau diferite lucruri și el le auzea, dar le auzea exact așa cum i se spuneau. Iar cuvântul sau imaginea creată de el rămânea în minte. Cei mari mergeau în vacanță în „My Yorker” sau „Portjiggal”. Sau în „Grease”. Acesta, ultimul, suna groaznic – auzi colo, „grăsime”! Odată, Edie i-a povestit despre o cucoană, „ruptă” de supărare fiindcă fiică-sa se măritase cu un fluture de noapte, care nu era destul de bun pentru ea. Sărmana doamnă, ruptă în bucăți, îi bântuise visurile săptămâni întregi.

Dar cel mai rău fusese când nu înțelesese ce-i spusese bunica, fapt care ar fi putut să-i îndepărteze pentru totdeauna și să creeze o prăpastie de netrecut dacă mama lui Henry n-ar fi descoperit până la urmă ce-i stătea pe suflet și n-ar fi dres lucrurile. Se dusesse la Pennyburn într-o zi, după școală, ca să-și bea ceaiul cu bunica Vi. Era furtună și vântul se auzea șuierând afară. Stând lângă foc, Vi scosese deodată o exclamație de nemulțumire, se ridicase în picioare și adusese de undeva un paravan pliant, pe care l-a pus în fața ușii cu geam care dădea în grădină. Henry a întrebat-o de ce face asta și când i-a spus a fost atât de îngrozit, încât de-abia dacă a mai scos o vorbă tot restul după-amiezii. Când a venit maică-sa să-l ia acasă, a fost fericit ca niciodată și nu mai avea răbdare să se îmbrace pe fugă cu hanoracul și s-o ia la picior, gata să uite să-i mulțumească bunicii Vi pentru ceai.

A fost cumplit. Își dorea să nu se mai întoarcă niciodată la Pennyburn și totuși știa că

trebuie s-o facă, măcar ca s-o protejeze pe Vi. De fiecare dată când mama îi propunea să-i mai facă vreo vizită, își găsea câte o scuză sau spunea că preferă să meargă la Edie. Până la urmă, într-o seară, când făcea baie, maică-sa a venit și s-a așezat pe scaunul de toaletă și a stat de vorbă cu el... a adus vorba cu blândețe despre subiectul acela dureros și, în fine, l-a întrebat pe șleau dacă există vreun motiv pentru care nu mai vrea să meargă la Vi.

— Îți plăcea așa de mult! S-a întâmplat ceva?

Era o ușurare să poată în sfârșit să vorbească despre asta.

— Mi-e frică de ea.

— Dragul meu, de cine ți-e frică?

— Vine din grădină și intră în salon. Vi a pus un paravan, dar ar putea să-l dea jos foarte ușor. Ar putea s-o rănească. Nu cred că ar mai trebui să locuiască acolo.

— Dumnezeuule mare! Cine intră acolo?

— O girafă oribilă.

Maică-sa era zăpăcită.

— Henry, ți-ai pierdut mințile? Girafele trăiesc în Africa sau la grădina zoologică. Nu-i nicio girafă la Strathcroy.

— Ba da! strigă el, revoltat de prostia ei. Așa a zis ea. A spus că vine o girafa îngrozitoare din grădină, trece prin ușă și intră în salon. Mi-a spus chiar ea.

A urmat o tăcere prelungă. O privea fix pe maică-sa, iar ea îl privea la rândul ei, cu ochii ei albaștri și strălucitori, în care nu se zărea nicio urmă de zâmbet. În cele din urmă, i-a spus:

— Nu ți-a spus nimic de nicio girafa, Henry. Ți-a spus că e curent. Înțelegi ce vreau să spun, un curent teribil, care-ți dă fiori.

Curent. Nicio girafa, un simplu curent. Toată tevatura asta pentru un curent stupid. Se făcuse de râs, dar răsuflă ușurat că bunica era la adăpost de orice monștri, așa că nu mai conta.

— Să nu spui nimănui, se rugase el.

— Va trebui să-i explic lui Vi. Dar ea n-o să sufle o vorbă.

— De acord. Poți să-i spui lui Vi. Dar nimănui altcuiva.

Iar maică-sa îi promisese și el sărise afară din baie, ud learcă, și fusese îmbrățișat într-un prosop pufos și brațele mamei, iar ea îl alintase și-i spusese că-i vine să-l mănânce de drag ce-i este și cântaseră *Cursele de la Camptown* și aveau macaroane cu brânză la cină.

Edie pregătise cârnăciori pentru ceai și făcuse gogoși de cartofi; mai desfăcuse și o conservă de fasole. Pe când el, așezat la masa din bucătărie, încerca să se descurce cu toate astea, Edie stătea în fața lui, sorbindu-și cana de ceai. Cât despre masa ei, avea s-o

mănânce mai târziu.

În timp ce mesteca, își dădu deodată seama că era mai multă liniște decât de obicei. În mod normal, în astfel de ocazii nu conteneau să vorbească, iar el de-abia aștepta să afle toate bârfele din vale. Cine mai murise și ce lăsase drept moștenire; cine-și abandonase tatăl la fermă, tulind-o la Relkirk să lucreze într-un garaj; cine era pe cale să facă un copil și era vai de capul ei, așa cum merita. Dar astăzi nici vorbă s-audă astfel de crâmpie de informații. În loc de asta, Edie se proptise cu coatele grăsuțe pe masă și privea pe fereastră, spre grădina lungă, strâmtă, din spatele casei.

— Aș da orice să știu ce gândești, Edie, spuse el, fiindcă asta îi zicea și ea ori de câte ori avea ceva pe suflet.

Ea oftă din rărunchi.

— Of, Henry, nu știu, pe cuvântul meu.

Asta nu-l lămură cu nimic. Totuși, la insistențele lui, i-a explicat situația grea în care se afla. Avea o verișoară care locuise în Tullochard. Se numea Lottie Carstairs și nu fusese niciodată prea deșteaptă. Nu se măritase niciodată. Intrase servitoare undeva, dar se dovedise la fel de nepricepută și la asta. Locuise cu mama și tatăl ei până ce bătrânii muriseră, iar apoi devenise foarte ciudată și a trebuit să fie dusă la spital. Edie zicea că fusese o criză nervoasă. Dar acum se simțea mai bine. Într-o zi avea să iasă din spital și urma să vină să stea cu Edie, pentru că, sărmana de ea, n-avea unde să se ducă.

Henry se gândi că era o idee îngrozitoare. Îi plăcea s-o aibă pe Edie numai pentru el.

— Dar n-ai nicio cameră în plus.

— Va trebui să stea în dormitorul meu.

— Dar tu unde o să dormi? întrebă el, indignat.

— Pe patul pliant din sufragerie.

Era prea grasă pentru patul pliant.

— De ce nu poate să doarmă Dotty acolo?

— Pentru că e musafira mea și o cheamă Lottie.

— Stă mult?

— O să vedem noi.

Henry reflectă la toate astea.

— Ai să ne gătești mai departe masa de seară și ai s-o mai ajuți pe mami și ai s-o ajuți pe Vi la Pennyburn?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, Lottie nu-i debilă.

— O să-mi placă de ea?

Asta era ceva important.

Edie nu știa ce să-i răspundă.

— Of, Henry, nu știu. E o ființă tristă. Sărită de pe fix, cum zicea taică-meu. Țipa ca din gură de șarpe dacă vreun bărbat își băga capul pe ușă, și mai era și *neîndemânică!* Cu

ani în urmă, lucrase scurt timp pentru Lady Balmerino, la Croy, dar spărsese atâtea porțelanuri, că au trebuit s-o dea afară. N-a mai lucrat niciodată după aceea.

Henry era îngrozit.

— Nu trebuie s-o lași să spele vasele, altfel o să-ți spargă toate lucrurile astea frumoase.

— N-o să-mi spargă numai porțelanurile... prezise Edie posomorâtă, dar înainte ca Henry să poată continua acest interesant subiect de conversație femeia își reveni, arboră un aer mai vesel și schimbă subiectul.

— Mai vrei o gogoasă sau ești gata să-ți primești ciocolata?

Ieșind cu Archie și cu Virginia pe poarta din fața casei de la Balnaid și coborând treptele spre aleea pietruită, Violet observă că ploaia se oprise. Se mai simțea umezeala, dar acum era mult mai cald și, ridicând capul, simți pe obraz adierea vântului care începuse să bată dinspre vest. Norii joși se risipeau încet, lăsând să se vadă, ici și colo, câte un petic de cer albastru sau câte o rază de soare, care străpungea negura, ca în cărțile sfinte de odinioară. Se pregătea o frumoasă seară de vară – prea târziu ca să mai fie de folos cuiva.

Vechiul Land Rover al lui Archie îi aștepta. Și-au luat rămas-bun de la Virginia, Violet cu un sărut ușor pe obrazul nurorii sale.

- Transmite-i complimente lui Edmund.
- Am să-i spun.

S-au urcat amândoi, cu oarecare efort, în Land Rover, Violet pentru că era bătrână, iar Archie din cauza piciorului său metalic. S-au închis ușile, Archie a pornit motorul și au pornit. Mai întâi pe drumul șerpuit până la poartă, apoi mai departe, pe drumul strâmt care trecea pe lângă biserica prezbiteriană și peste pod. Ajuns pe strada principală, Archie încetini, dar nu trecea nicio mașină, așa că zvâcni și se înscrise pe strada care traversa Strathcroy, străbătându-l de la un capăt la celălalt.

Mica biserică episcopală le apăru în fața ochilor, strivită și umilă, cu domnul Gloxby care cosea iarba de pe peluza din față.

– Muncește așa de mult, comentă Archie. Sper din toată inima să putem strânge o sumă serioasă prin vânzarea de obiecte. A fost drăguț din partea ta să vii astăzi, Vi. Sunt sigur că ai fi preferat să te ocupi de grădină.

– N-aveam niciun chef de nimic, cu vremea asta. Nu mă trăgea deloc inima să mă apuc de buruieni, spuse Vi. Nu strică să mai facem și câte ceva util din când în când. Reflectă asupra celor spuse. E ca și cum ai fi îngrijorat la culme din cauza unui copil sau nepot, fără să poți să-l ajuți cu nimic, și nu-ți mai rămâne decât să te-apuci să freci bine podelele din bucătărie. La sfârșitul zilei ești la fel de îngrijorat, dar măcar ai o bucătărie curată.

- Doar nu vrei să spui că ești îngrijorată din cauza familiei, Vi? Ce motive ai avea?
- Nu există femeie care să nu-și facă griji pentru familia ei, îi răspunse Vi sec.

Land Roverul își văzu de drum, pe lângă stația de benzină, care pe vremuri ținuse de atelier de tâmplărie și apoi pe lângă supermarketul familiei Ishak. Dincolo de acesta se aflau porțile deschise prin care se intra pe drumul lăaturalnic de la Croy. Archie schimbă

viteza și trecu dincolo de poartă, luând-o numaidecât la deal. Odată – și asta nu de mult – toate pământurile din jur fuseseră numai parcuri, pășuni cu iarbă verde și moale pe care pășteau cirezi de soi, dar acum fuseseră toate arate pentru cereale, orz și rapiță. Mai rămăseseră numai câțiva copaci cu frunze mari, martori ai splendorii unor vremuri trecute.

— De ce ești îngrijorată?

Violet ezită. Știa că poate vorbi cu Archie. Îi era apropiat ca un fiu și, deși era cu cinci ani mai tânăr decât Edmund, cei doi tineri fuseseră crescuți împreună, își petrecuseră tot timpul împreună și deveniseră cei mai buni prieteni.

Dacă Edmund nu era la Croy, Archie venea la Balnaid; iar dacă nu se aflau nici colo, nici dincolo, atunci precis erau pe dealuri, cu pușca-n spate și ogarii alături, la vânatoare de iepuri, sau ajutându-l pe Gordon Gillock să ardă iarba-neagră sau să repare țintele. Alteori erau cu barca pe lac, sau la pescuit de păstrăvi în bălțile de la Croy, sau jucau tenis, sau patinau pe apele înghețate. Inseparabili, spunea toată lumea. Ca frații.

Dar nu erau frați și se despărțiseră. Edmund era strălucitor. De două ori mai deștept decât oricare din părinții lui, care nu erau nici ei niște proști. Archie, pe de altă parte, era total lipsit de profunzime.

Edmund, trecând cu brio prin universitate, venise de la Cambridge, laureat în economie și fusese imediat angajat de o prestigioasă bancă comercială din City.

Archie, temându-se de plictiseala unei slujbe în City, hotărâse să-și încerce norocul în armată. Se prezentase, la timpul convenit, în fața Biroului Comisiei de înrolare și Dumnezeu știe cum reușise să-i păcălească la interviu, căci cei patru ofițeri superiori consideraseră, după cât se pare, că rezultatele modeste la învățătură erau contracarate de personalitatea încrezătoare și prietenoasă a lui Archie și de nețărmuritul său entuziasm în viață.

A absolvit Sandhurst, apoi a intrat în Regimentul Scoțian al Reginei și a fost trimis în Germania. Edmund a rămas la Londra. Fără ca asta să constituie vreo surpriză pentru cineva, avusese un succes extraordinar și în mai puțin de cinci ani reușise să-i facă pe cei de la Sanford Cubben să alerge după el, ca să-i ofere un post de conducere. La împlinirea celor cinci ani se însurase și chiar și acest eveniment romantic adăugase un plus de strălucire imaginii sale. Violet își amintea cum pășise în lunga strană a capelei Sfintei Margareta de la Westminster, braț la braț cu Sir Rodney Cheriton, găsindu-și timp să spere, în adâncul inimii sale, că Edmund se însura cu Caroline pentru că o iubea cu adevărat și nu pentru că ar fi fost sedus de aura de bogăție care o înconjură.

Iar acum, timpul trecuse și amândoi bărbații reveniseră la Strathcroy. Archie la Croy, iar Edmund la Balnaid. Bărbați în toată puterea cuvântului, tot prieteni, dar nu la fel de intimi. Prea multe li se întâmplaseră amândurora – și nu numai lucruri bune. Prea mulți ani iroșiți, ca apele unui torent. Erau atât de diferiți: unul, om de afaceri foarte bogat,

celălalt mereu în pană de bani și într-o veșnică luptă pentru a o scoate la capăt. Dar nu acesta era motivul pentru care între ei se instalase un anume formalism, un exces de politețe.

Nu mai erau apropiați ca frații.

Violet oftă din rărunchi. Archie zâmbi.

— Haide, Vi, nu se poate să fie chiar așa de rău.

— Bineînțeles că nu. Archie avea și-așa destule griji. N-avea rost să-l chinuie cu ale ei... Dar mă cam îngrijorează Alexa, pentru că am impresia că e tare singură. Știu că-i place munca pe care o face și că are casa aceea drăguță în oraș, unde să stea. Lady Cheriton i-a lăsat destul ca să trăiască liniștită toată viața. Dar mă tem că viața ei socială e dezastruoasă. După părerea mea, are impresia că e urâtă și plicticoasă și deloc atrăgătoare pentru bărbați. N-are niciun pic de încredere în ea. Când a plecat la Londra, am sperat atât de mult că o sa-și trăiască viața, că o să-și facă prieteni de vârsta ei. Dar n-a făcut decât să stea cu bunica ei în strada Ovington, ca un fel de doamnă de companie. Ce bine ar fi să-ntâlnească un băiat bun, care să vrea să se însoare cu ea. I-ar trebui un bărbat de care să aibă grijă – și copii. Alexa e făcută să crească copii.

Archie asculta toate astea cu înțelegere. Ținea la fel de mult la Alexa, ca și toți ceilalți. Îi răspunse:

— Faptul că și-a pierdut mama când era așa de mică... poate că asta a fost o experiență mai traumatizantă decât ne-am dat noi seama. Poate că a făcut-o să se simtă altfel decât alte fete. Infirmă, într-un fel.

Violet reflectă la acest lucru.

— Da. Poate. Numai că nici Caroline n-a fost o mamă prea convingătoare sau prea iubitoare. Niciodată nu și-a petrecut prea mult timp cu Alexa. Edie era cel care-i dăruia Alexei afecțiune și sentimentul de siguranță. Iar Edie nu se dezlipea de ea nicio clipă.

— Dar ți-a plăcut Caroline.

— A, da, mi-a plăcut. Nu se putea să nu-ți placă. Ne-am înțeles bine și cred că i-a fost o soție bună lui Edmund. Dar era ciudat de rezervată. Mergeam câteodată în sud să petrec câteva zile cu ei la Londra. Caroline mă invita, draga de ea, pentru că știa că-mi face plăcere să mă întâlnesc cu Alexa și cu Edie. Și bineînțeles că așa și era, dar nu m-am simțit niciodată cu adevărat ca acasă. Oricum, urăsc atmosfera de oraș. Străzile și casele și circulația mă fac să mă simt sub asediu. Claustrată. Dar, chiar lăsând toate astea la o parte, Caroline n-a fost niciodată o gazdă relaxată. Întotdeauna aveam sentimentul că le cam stau în drum, iar cu ea nu puteai întreține o conversație. Când rămâneam singure trebuia uneori să fac un efort ca să găsesc subiecte de discuție și știi și tu foarte bine că, dacă sunt obligată, scot apă și din piatră seacă. Dar până la urmă nu mai știam ce să spun, iar tăcerile acelea nu erau deloc încurajatoare. Și eu încercam să le umplu, văzându-mi furioasă de broderiile mele. Își întoarse privirea spre Archie. Ți se pare

ridicol sau înțelege ce vreau să spun?

— Da, înțeleg. Eu n-am prea cunoscut-o pe Caroline, dar de cele câteva ori când am întâlnit-o m-am simțit de fiecare dată ca un extraterestru.

Dar nici această timidă încercare de glumă nu-i smulse Violetei nici măcar un zâmbet, căci era prea preocupată de problemele Alexei. Rămase tăcută, gândindu-se la nepoata sa.

Între timp ajunseseră la jumătatea urcușului care ducea la Croy și se apropiau de cotitura spre Pennyburn. Nu existau porți, numai o deschizătură în gardul din stânga drumului. Land Roverul o luă pe acolo și Archie parcurse cei o sută și ceva de metri de drum asfaltat cu grijă și mărginit, de-o parte și de alta, de straturi de iarbă cosită și un gard din crengi de fag. La capătul acestui drum se deschidea o curte destul de mare, cu căsuța cea albă într-o parte și un garaj dublu în partea cealaltă. Ușile garajului erau deschise, lăsând să se vadă mașina lui Violet, dar și roaba, mașina de tăiat iarba și un număr impresionant de unelte de grădinărit. Uscătorul era undeva între garaj și gardul viu. Violet spălase în dimineața aceea, și un rând de rufe stăteau la uscat, tremurând în vântul care părea să se întetească. Lădițe de lemn cu hortensii de culoarea rozalie a sugativei flancau intrarea, iar tufe de levănțică creșteau chiar lângă zid.

Archie merse până în fața casei și acolo opri motorul, dar Violet nu dădu niciun semn că ar vrea să coboare. Odată ce începuse această discuție, n-avea de gând s-o întrerupă înainte de a termina ce-avea de spus.

— Așa că nu cred într-adevăr că faptul că și-a pierdut mama așa de devreme e motivul profund al lipsei de încredere pe care-o arată Alexa. Și nici faptul că Edmund s-a însurat din nou și i-a pus pe tavă o mamă vitregă. Nimeni n-ar fi putut fi mai drăguță și mai înțelegătoare decât Virginia, iar venirea pe lume a lui Henry n-a adus decât bucurie.

Rostind numele lui Henry, Violet își aminti de un alt chinuitor motiv de îngrijorare.

— Iar acum mă frământ pentru Henry. Pentru că mi-e teamă că Edmund o să vrea neapărat să-l trimită la Templehall ca intern. Iar eu cred că încă nu-i pregătit pentru asta. Și dacă totuși va merge acolo, îmi fac griji pentru Virginia, pentru că Henry e viața ei și dacă i-l smulg de lângă ea împotriva voinței ei, mă tem că ea și Edmund s-ar putea răci unul față de celălalt. El e așa de mult plecat. Uneori stă la Edinburgh câte o săptămână întreagă, alteleori e la celălalt capăt al lumii. Nu-i bine pentru o căsnicie.

— Dar când Virginia s-a măritat cu Edmund, știa ce-o așteaptă. Nu te monta prea mult pentru asta, Vi. Templehall e o școală bună, iar Colin Henderson un director înțelegător. Am mare încredere în locul acela. Lui Hamish i-a plăcut acolo, din prima până în ultima clipă.

— Da, dar Hamish al tău e cu totul altfel decât Henry. La opt ani, Hamish era în bună măsură capabil să se descurce de unul singur.

— Da. Archie nu putea să nege acest lucru și se simțea foarte mândru. E foarte sigur

pe el, șmecherul.

Violet tresări, răscolită de încă un gând înspăimântător.

— Archie, sper că nu-i bat pe micuți, nu? Îi bat?

— Dumnezeule, sigur că nu. Cea mai grea pedeapsă este să fie trimiși să stea pe banca de lemn din hol. Nu se știe de ce, dar asta îi bagă frica-n sân și celui mai recalcitrant dintre copii.

— Ei, presupun că trebuie să ne mulțumim cu asta. E așa o barbarie să bați copiii. Și așa de stupid. Dacă ești lovit de cineva care nu-ți place, ajungi să-l urăști și să te temi de el. Dacă cel care te trimite să stai pe banca aceea dură este un om pe care-l respecti, sau la care ții, e mult mai eficient.

— Hamish și-a petrecut cea mai mare parte a primului său an acolo, stând pe bancă.

— Ce băiat rău! Vai de mine, nici nu mă pot gândi la asta! Și de Lottie ce să mai zic! Acum îmi mai fac griji și pentru Edie – cum s-a mai înhămat cu verișoara aceea nebună, să te-ngrozești, nu alta. Ne-am bazat cu toții pe Edie atâția ani și am uitat că nu mai e tânără. Sper din suflet să nu fie un efort prea mare pentru ea.

— Mă rog, încă n-a venit momentul. Poate că nici n-o să vină vreodată.

— Dar nici nu-i putem dori moartea bieteii Lottie Carstairs, deși zău că asta ar fi cea mai bună soluție.

Se uită spre Archie și constată, oarecum spre surprinderea sa, că era gata să izbucnească în râs.

— Știi ceva, Vi? Mă deprimă ceea ce-mi spui tu.

— Ah, îmi pare rău. Îl bătut prietenește pe picior. Ce babă proastă mai sunt și eu. Nu lua seama la mine. Spune-mi, ce mai știți de Lucilla?

— Ultima dată când am primit vești de la ea, zicea că s-a aciuat într-o mansardă.

— Toată lumea zice că e o bucurie să ai copii. Dar îți dau câteodată cele mai cumplite dureri de cap. Acum cred că e timpul să te las să pleci acasă și să nu te mai țin la palavre. Precis că Isobel te așteaptă.

— Nu vrei să te-ntorci la Croy și să mai bei un ceai? Archie părea puțin trist. Să ne-ajuti să-i distrăm pe americani?

Violet se îngrozi la gândul unei asemenea perspective.

— Archie, nu cred să am destulă putere pentru așa ceva. Crezi că sunt prea egoistă?

— Cătuși de puțin. A fost doar o idee. Câteodată mă descurajează toată ploconeala asta. Dar ce simt eu nu-i nimic în comparație cu ce trebuie să facă biata Isobel.

— Nici că se poate o muncă mai grea. Să stai toată ziua să duci și să aduci tot felul de lucruri și să gătești, pe urmă să pui masa și să faci paturile. În plus, mai trebuie să faci și conversație. Știu că-i vorba numai de două nopți în fiecare săptămână, dar n-ați putea lăsa totul baltă și să vă gândiți la o altă modalitate de a face rost de bani?

— Ai tu vreo idee?

— Acum nu. Dar m-aș bucura ca lucrurile să se schimbe în bine pentru voi amândoi. Știi că nu se poate întoarce timpul, dar câteodată mă gândesc ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi schimbat nimic la Croy. Dacă dragii voștri părinți ar mai fi iar în viață și voi toți, încă o dată tineri. Un du-te-vino continuu, mașini sosind și plecând, voci peste voci. Și râsete.

Se întoarse spre Archie, dar el își feri privirea. Se uita spre uscătorul ei, de parcă șervețelele pentru ceai și fețele de pernă sau sutienul ei masiv ori ciorapii de mătase erau priveliștea cea mai interesantă din lume.

Se gândi: „Iar tu și cu Edmund erați cei mai buni prieteni“, dar nu-i spuse nimic din toate astea.

— Mai era și Pandora. Drăguț copil, dar așa de năzbâtios! Mereu aveam impresia că ia toată veselia cu ea când pleacă.

Archie rămase tăcut. Și-apoi, într-un târziu, spuse „Da“ și nimic mai mult.

Între ei plana o ușoară tensiune. Ca s-o risipească, Violet își făcu de lucru, strângându-și catrafusele.

— Nu te mai țin. Deschise ușa și coborî din vehiculul vechi și masiv.

— Mulțumesc că m-ai adus, Archie.

— A fost plăcerea mea, Vi.

— Transmite-i toată dragostea mea lui Isobel.

— N-ai nicio grijă. Ne vedem în curând.

Violet așteptă până când el întoarse Land Roverul și-l privi cum se îndepărtează în lungul drumului și-apoi în sus pe deal. Se simțea vinovată, pentru că ar fi trebuit să meargă cu el, să-și bea ceaiul cu Isobel și să întrețină o conversație politicoasă cu americanii aceia necunoscuți. Dar acum era prea târziu, pentru că el plecase. Scotoci după cheie în geantă și intră în casă.

Rămas singur, Archie își văzu de drum. Panta era din ce în ce mai abruptă. Acum apăruseră și copacii în fața ochilor, pini scoțieni și fagi înalți. Dincolo de ei și deasupra lor, peretele dealului se ridica în înalturi – stânci de roci și grohotiș, tufișuri și ferigi abia înmugurite și puietii de mesteceni albi, deciși să nu se dea bătuți. Ajunse în dreptul copacilor; drumul, după ce urcase atât cât se putuse, cotea acum spre stânga și rămânea la același nivel. Înaintea lui, drumul străjuit de mesteceni ducea până în fața casei. Un fir de apă se rostogolea dinspre dealuri, într-o serie de vârtejuri și cascade și apoi se revărsa la poalele dealurilor, pe sub podul arcuit din piatră. Acesta era râul Pennyburn, care, coborând mai departe, își făcea drum prin grădina casei lui Violet Aird.

Drumul printre mesteceni era umbros, lumina difuză, străvezie și verzuie. Ramurile înfrunzite se arcuiau greoaie deasupra capului și-ți dădeau impresia că mergi cu mașina prin strana unei enorme catedrale. Apoi, brusc, aleea largă rămase în urma lui și zări casa pătrată, așezată pe buza dealului, cu întreaga panoramă a văii la picioarele sale. Boarea

ușoară a serii își făcuse datoria, risipind norii în fire subțiri, ridicând ceața. În zare, dealurile și terenurile pașnice ale fermei erau scăldate în raze aurii.

Dintr-odată, simți nevoia imperioasă de a rămâne singur cu gândurile sale câteva clipe. Era egoist. Întârziase deja și Isobel îl aștepta, având nevoie de suportul lui moral. Dar își alungă din minte sentimentul de vinovăție, trase mașina suficient de departe ca să nu poată fi auzit dinspre casă și opri motorul.

Liniștea era atotcuprinzătoare; nu se auzea decât foșnetul vântului printre copaci sau ciripitul vreunei păsări. Archie ciuli urechea și prinse, din depărtare, un behăit de oi. Și vocea lui Violet: *Voi toți, încă o dată tineri. Un du-te-vino continuu... Mai era și Pandora...*

N-ar fi trebuit să spună asta. Nimeni nu trebuia să-i răscolească amintirile. Nu dorea să fie chinuit de nostalgie, să tânjească după vremurile trecute.

Voi toți, încă o dată tineri.

Se gândi la Croy, așa cum fusese odată. Cum venea acasă pe când era școlar, apoi tânăr soldat în permisie. Chiuind în sus pe deal, în mașina sa încărcată până la refuz, cu capota lăsată și vântul arzându-i obrazii. Știind, cu siguranța tinereții, că totul avea să fie mereu așa cum era. Oprind în fața casei, cu un scrâșnet de frâne; câinii familiei se repezeau atunci afară din casă, lătrând, venind să-l întâmpine și toată lumea din casă intra în alertă de-atâta larmă, așa că până să intre în casă îi ieșeau cu toții înaintea. Mama și tatăl său, Harris, majordomul, și doamna Harris, bucătăreasa și oricare altă cameristă sau femeie chemată cu ziua, care se întâmpla să ajute prin casă în acel moment.

— Archie! Ah, scumpule, bine-ai venit acasă!

Iar apoi, Pandora. *Mereu aveam impresia că ia toată veselia cu ea când pleacă.* Sora lui cea mică. În amintire, avea vreo treisprezece ani și era deja frumoasă. O vedea cum zbură, cu picioarele ei lungi, pe scări în jos, ca să sară în brațele sale deschise larg pentru a o îmbrățișa. O vedea, cu gura ei plină, frumos arcuită, și cu privirea aceea provocatoare, feminină, a ochilor ei migdalați. Îi simțea trupul ușor când o învârtea de jur împrejur, fără ca picioarele ei să atingă podeaua. Îi auzea vocea.

— Te-ai întors, nemernicule, și mai ai și o mașină nouă! Am văzut-o pe geam. Ia-mă la plimbare, Archie! Hai să mergem cu o sută cincizeci de kilometri pe oră!

Pandora. Se trezi zâmbind. Totdeauna, încă de pe vremea când era copil, fusese un izvor de viață, o sursă de vitalitate și veselie chiar și în situațiile în care atmosfera era foarte rigidă. Nu-și putuse da seama niciodată de unde moștenise această fire. Era o Blair până în vârful unghiilor și totuși atât de diferită din toate punctele de vedere de restul familiei, încât ai fi zis că adevărata Pandora fusese răpită de zâne, iar această fată fusese lăsată în locul ei.

Și-o amintea când de-abia se născuse, mai apoi copilă și o delicioasă adolescentă cu picioare lungi, căci nu avusese niciodată probleme cu grăsimea în anii pubertății sau cu acneea sau cu lipsa de încredere în ea însăși. La șaisprezece ani, arăta de douăzeci.

Fiecare dintre prietenii pe care-i aducea în casă fusese dacă nu îndrăgostit de ea, atunci în mod sigur vrăjit.

Viața era plină de evenimente pentru tinerele lăstare ale familiei Blair. Petreceri acasă, partide de vânătoare, vara – tenis, în august – picnicuri pe dealurile scaldate de soare și înroșite de tufele de iarbă-neagră. Își amintea de un picnic la care ea, Pandora, plângându-se de căldură, își scosese toate hainele și sărise goală în lac, fără să se gândească măcar o clipă la spectatorii uimiți. Își amintea de serile de dans și de rochia de șifon alb pe care o purta Pandora, cu umerii ei bronzăți dezgoliți, învârtindu-se de la un bărbat la altul, în acordurile *Sălciei desfrunzite* sau ale *Ducelui din Perth*.

Plecuse. Plecuse de peste douăzeci de ani. La optsprezece ani, la câteva luni după nunta lui Archie, fugise cu un american, bărbatul alteia, pe care-l întâlnise în Scoția în acea vară. Luaseră împreună avionul spre California și, la timpul potrivit, îi devenise soție. Valuri de oroare și de indignare străbătuseră de-a lungul și de-a latul întregului ținut, dar familia Balmerino era atât de iubită și de respectată, încât au fost tratați cu multă înțelegere și simpatie. „Poate că o să se întoarcă“, spuneau oamenii, plini de speranțe. Dar Pandora nu s-a mai întors. Nu s-a întors nici pentru funeraliile părinților ei. Dimpotrivă, nestăpânită ca întotdeauna, se arunca din brațele unui bărbat într-ale altuia, ca într-un dans nesfârșit – relații care mai de care mai dezastruoase. Divorțată de soțul ei american, se mutase la New York, iar mai târziu în Franța, unde a locuit câțiva ani la Paris. Ținea legătura cu Archie prin rare și sporadice cărți poștale, trimițându-i câte o adresă mângălită, câte o frântură de informație și, din când în când, câte o cruce imensă pe post de sărutări. Acum se părea că ajunsese într-o vilă din Mallorca. Dumnezeu știe cu ce bărbat era de data asta.

Archie și Isobel renunțaseră de multă vreme să-și mai facă speranțe în privința ei și totuși, din când în când, Archie îi simțea lipsa, mai mult decât oricui pe lume. Căci tinerețea se încheiase, iar cei ai casei, din vremea tatălui său, se risipiseră în cele patru vânturi. Harris și doamna Harris ieșiseră de mult la pensie, iar ajutoarele domestice fuseseră reduse doar la Agnes Cooper care de două ori pe săptămână urca dealul, venind din sat să-i dea lui Isobel o mână de ajutor la bucătărie.

Cât despre domeniu, cu greu puteai spune că lucrurile mergeau mai bine. Gordon Gillock, paznicul, se afla încă la locul lui, în căsuța mică de piatră în spatele căreia se aflau vizuinile animalelor sălbatice, dar terenul de vânătoare fusese cedat unui sindicat, iar Edmund Aird era cel care-i plătea salariul. Ferma se dusesse și ea, iar parcul fusese arat pentru cereale. Vechiul grădinar – un bărbat slab și ofilit, parte importantă a copilăriei lui Archie – murise până la urmă și nu fusese înlocuit. Din prețioasa sa grădină înconjurată de ziduri nu mai rămăsese decât iarba, iar rododendronii, care nu mai fuseseră de mult curățați de uscături, crescuseră imenși – fără să mai vorbim de faptul că pe zgura terenului său de tenis crescuse mușchi. Archie se ocupa acum oficial de

grădină, asistat sporadic de Willy Snoddy, care locuia într-o căsuță amărâtă de la capătul satului, prindea iepuri de câmp și somon și era bucuros să câștige din când în când niscaiva bani de băutură.

Dar el? Archie cântări lucrurile cu grijă. Ex-locotenent-colonel în Regimentul Scoțian al Reginei, ajuns invalid, cu un picior de tinichea, o pensie de invaliditate de șaiszeci la sută și mult prea multe coșmaruri. Totuși, datorită lui Isobel, se mai afla încă în posesia moștenirii sale. Croy era încă a lui și, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să fie a lui Hamish. Infirm, luptându-se să supraviețuiască, era totuși Lordul Balmerino de la Croy.

Dintr-odată, se simți amuzat. Lordul Balmerino de la Croy. Așa un titlu răsunător pentru o situație atât de absurdă. N-avea sens să încerce să-nțeleagă care era motivul pentru care ieșiseră toate așa de prost, pentru că oricum n-avea ce face. Gata cu întoarcerile în trecut. Era chemat la datorie, iar Lady Balmerino îl aștepta.

Din cine știe ce motiv obscur se simți mai vesel. Porni motorul și parcurse scurta distanță de drum pietruit până în fața casei.

Plouase mărunț aproape toată ziua, dar acum era frumos, așa că după ceai Henry ieși cu Edie în grădină. Aceasta se întindea până la râu, și Edie prinsese o sfoară pentru rufe între doi meri. Henry o ajută să strângă rufe și să le pună într-un coș împletit, apoi le împăturiră împreună, scuturându-le bine ca să nu facă nicio cută. Când totul a fost gata, s-au întors în casă și Edie a așezat scândura de călcat și a început să-și calce fețele de pernă și fața de masă și o bluză. Henry o privea, trăgând în nări mirosul acela plăcut și admirând felul în care fierul fierbinte făcea să dispară orice cută, iar rufele deveneau netede, strălucitoare, pline de prospețime.

— Te pricepi la călcat, îi spuse el.

— Cred și eu, după atâția ani de exercițiu!

— Câți ani, Edie?

— Păi... Lăsa fierul deoparte și împături fața de pernă cu mâinile sale roșii și grăsuțe.

Acum am șaiszeci și opt de ani și aveam optsprezece când am început să lucrez pentru doamna Aird. Fă și tu socoteala.

Chiar și Henry putea socoti atâta lucru.

— Cincizeci de ani.

— Dacă te gândești, cincizeci de ani înseamnă foarte mult, dar dacă privești înapoi, nici nu știi când au trecut. Asta te face să te întrebi ce-nseamnă viața.

— Vorbește-mi despre Alexa și despre Londra.

Henry nu fusese niciodată la Londra, dar Edie locuise acolo într-o vreme.

— Vai, Henry. Ți-am spus poveștile astea de-o mie de ori.

— Mi-ar plăcea să le mai aud *din nou*.

— Așa deci... Apăsă cu fierul de călcat o cută ascuțită, ca muchia unui cuțit. Când tatăl tău era mult mai tânăr, era însurat cu o doamnă pe care o chema Caroline. S-au căsătorit în Londra, la capela Sfintei Margareta de la Westminster și ne-am dus cu toții acolo pentru ceremonie; am stat într-un hotel care se numea Berkeley. Și ce nuntă grozavă a fost! Zece domnișoare de onoare minunate, toate în rochii albe, ca un stol de lebede. Iar după ceremonie, am mers cu toții la un alt hotel, foarte luxos, cu numele de Ritz, iar acolo erau chelneri în frac și atât de eleganți, încât ai fi zis că sunt invitați la nuntă, nu alta! Și aveau șampanie și atât de multe feluri de mâncare, că nu știai cu ce să-ncepi.

— Aveau și jeleuri?

— Jeleuri de toate culorile. Galbene, și roșii, și verzi. Pe urmă, mai era și somon rece și sandviciuri mititele, de te lingeai pe degete, struguri glasați, de străluceau bobitele de

zahăr deasupra. Iar Caroline purta o superbă rochie de mătase și o trenă lungă, bogată, iar pe cap avea o diademă cu diamante pe care i-o dăruise tatăl ei drept cadou de nuntă – și arăta ca o regină.

— Era frumoasă?

— Of, Henry, toate miresele sunt frumoase.

— Era la fel de frumoasă ca mama?

Dar Edie nu se lăsă păcălită.

— Era arătoasă, dar cu totul altfel. Era foarte înaltă, draga de ea, și-avea un păr negru minunat.

— Îți plăcea?

— Bineînțeles că-mi plăcea. N-aș fi mers la Londra să am grijă de Alexa dacă nu mi-ar fi plăcut.

— Povestește-mi partea asta.

Edie dădu la o parte fețele de pernă și se apucă de fața de masă cadrilată, albastru cu alb.

— Ei bine, asta s-a întâmplat chiar după moartea bunicului tău Geordie. Eu locuiam încă la Balnaid și lucram pentru bunica Vi. Nu eram decât noi două în casă și ne țineam una alteia de urât. Știam că Alexa e pe drum, pentru că Edmund venise la înmormântarea tatălui lui și ne spusese atunci. „Caroline va avea un copil“, așa ne-a zis și vestea a fost de mare ajutor pentru bunica Vi, să știe că deși nu-l mai avea pe Geordie lângă ea, o nouă viață avea să se nască. Pe urmă am auzit că părinții caută o dădacă pentru bebeluș. Bunica Vi a fost la înălțime. Adevărul era că nu putea suporta gândul că nu știu ce matahală nepricepută urma să aibă grijă de nepoata ei, să-i umple căpșorul cu tot felul de idei greșite și să nu-și găsească timp să-i vorbească micuței sau să-i citească. Nu m-am gândit nicio clipă să merg până ce nu m-a rugat bunica Vi. Nu voiam să plec de la Balnaid și din Strathcroy. Dar... am studiat problema pe toate fețele și până la urmă am decis că n-aveam altă soluție. Așa că m-am dus la Londra...

— Precis că tata s-a bucurat să te vadă.

— Ah, da, chiar că s-a bucurat. Și până la urmă, a fost o binecuvântare că m-am dus. Alexa s-a născut sănătoasă și voinică, dar după nașterea copilului, Caroline s-a îmbolnăvit foarte, foarte rău.

— Avea pojar?

— Nu, nu era pojar.

— Tuse măgărească?

— Nu. Nu era o boală dintr-asta. Era mai mult în legătură cu nervii. I se spune depresie post-natală și e ceva groaznic. A trebuit să mergă la spital pentru tratament și, când a putut să vină acasă, chiar că nu mai era în stare de nimic, darămite să mai aibă grijă de un copil. Dar până la urmă și-a mai revenit nițel, iar mama ei, Lady Cheriton, a

luat-o într-o croazieră pe o insulă minunată, care se cheamă Madeira. Iar după o lună sau două de stat acolo, s-a făcut iarăși mai bine.

— Și tu ai rămas singură la Londra?

— Nu *chiar* singură. Mai era o doamnă foarte drăguță care venea în fiecare zi să facă ordine în casă și pe urmă era și tatăl tău, care venea și pleca.

— De ce nu te-ai întors în Scoția să stai cu Vi?

— Într-o vreme ne-am gândit și la asta. Doar pentru o vizită. Era săptămâna în care s-au căsătorit Lordul și Lady Balmerino... numai că, bineînțeles, pe atunci el era numai Archie Blair, un tânăr ofițer așa de frumos. Caroline era încă în Madeira, iar Edmund a zis să venim cu toții în nord pentru această ceremonie și să stăm la Balnaid. Bunica Vi a fost așa de entuziasmată când a auzit vestea că venim în vizită. A luat leagănul din pod și a primenit păturile pentru copil și a curățat de praf căruțul cel vechi. Și pe urmă Alexei au început să-i iasă dinții... era așa de micuță și se chinuia așa de rău! Plângea toată noaptea și nu-i puteam fi nici de cel mai neînsemnat ajutor, ca s-o liniștesc. Cred că a dus-o așa vreo două săptămâni, fără să poată dormi ca lumea noaptea, și până la urmă Edmund a zis că, după părerea lui, călătoria aceea lungă până în nord ar fi fost un efort prea mare pentru noi două. Avea dreptate, bineînțeles, dar îmi venea să plâng de dezamăgită ce eram.

— Cred că și Vi a fost dezamăgită.

— Da, așa cred și eu.

— Dar tata a venit la nuntă?

— A, sigur că a venit. El și Archie erau prieteni foarte, foarte vechi. Nu se putea să nu vină. Dar a venit singur.

Terminase fața de masă. Acum se apucase de bluza ei cea mai bună și pusese vârful fierului de călcat în cusătura de la umăr. Asta părea să fie și mai greu decât să calci fețe de pernă.

— Vorbește-mi despre casa din Londra.

— Vai, Henry, chiar nu te plictisești de poveștile astea vechi?

— Îmi place să te-ascult vorbind despre casă.

— Bine. Era așezată în Kensington, una dintr-un șir de case. Foarte înaltă și nu prea lată, dar ce construcție! Bucătăriile erau la subsol, iar camerele copiilor la ultimul nivel al casei. Aveam impresia că nu se mai termină niciodată scările alea; sus-jos, sus-jos, toată ziua. Dar era o casă frumoasă, plină de obiecte de mare valoare. Și întotdeauna se întâmpla câte ceva; venea lume în vizită, se făceau petreceri seara, iar musafirii intrau pe ușa din față, îmbrăcați cu hainele lor elegante. Eu și Alexa stăteam de obicei la cotul scărilor și priveam totul prin balustradă.

— Dar nu vă vedea nimeni.

— Nu. Parcă ne-am fi jucat de-a v-ați ascunselea.

— Și mai mergeați și la Palatul Buckingham...

— Da, ca să vedem schimbarea gărzii. Și câteodată luam un taxi până la grădina zoologică din parcul Regent și ne uitam la lei. Iar când Alexa a crescut, o duceam la școală și la lecțiile de dans. Printre copii mai erau și mici lorzi și domnișoare din familii nobile, și să fi văzut ce înfumurate erau dădacele *lor!*

Lorzi micuți și domnișoare nobile și o casă plină de lucruri valoroase. Edie avusese parte de niște experiențe minunate, decise Henry.

— Ți-a părut rău să pleci din Londra?

— Of, Henry, mi-a părut rău pentru că a fost un moment de tristețe și motivul pentru care am plecat a fost foarte trist. O tragedie cumplită. Gândește-te numai, un tip conducea prea repede și fără să se gândească la nimeni altcineva de pe drum și, într-o clipă, Edmund și-a pierdut soția, iar Alexa mama. Iar sărmana Lady Cheriton și-a pierdut singurul copil, singura fiică. Murise. Murise. Era un cuvânt teribil. Ca și zvâcnetul foarfecii pe un fir de ață, tăindu-l în două; iar tu știai că nicicum, niciodată nu mai puteai s-o faci la loc cum a fost.

— Alexei i-a părut rău?

— Nu se spune „i-a părut rău” pentru o pierdere atât de grea.

— Dar a însemnat că te-ai putut întoarce în Scoția.

— Da. Edie oftă și împături bluza. Da, ne-am întors. Cu toții. Tatăl tău ca să lucreze la Edinburgh, iar eu și Alexa, ca să stăm la Balnaid. Iar lucrurile s-au îmbunătățit, puțin câte puțin. Durerea e un lucru ciudat, pentru că nu trebuie să o porți cu tine o viață întreagă. După o vreme, o lași în drum și nu te mai gândești la ea. Cât despre Alexa, începea o nouă viață. S-a dus la școala primară din Strathcroy, la fel ca tine, și s-a împrietenit cu copiii din sat. Iar bunica Vi i-a dat o bicicletă și un ponei de Shetland mititel. N-a trecut mult timp și nici nu mai ziceai că trăise vreodată la Londra. Și totuși, în fiecare vacanță, după ce a crescut destul ca să poată călători singură, se ducea înapoi să stea puțin cu Lady Cheriton. Era singurul lucru pe care-l puteam face noi pentru sărmana doamnă.

Terminase de călcat. Scoase fierul din priză și-l lăsă pe grătar să se răcească, apoi strânse scândura de călcat. Dar Henry nu voia să încheie această conversație fascinantă.

— Înainte de Alexa, ai avut grijă de tata, nu?

— Într-adevăr, așa a fost. Exact până în ziua în care a împlinit opt ani și a plecat la școală ca intern.

— Eu nu vreau să plec la școală ca intern, spuse Henry.

— Ei, haide, zău așa. Vocea lui Edie căpătase un ton energic. N-avea de gând să accepte niște smiorcăieli fără sens. Și de ce nu? Sunt atâția băieți de vârsta ta și joacă fotbal și crichet și sunt tot felul de petreceri.

— Dar n-am să știu pe nimeni. N-am să am niciun prieten. Și n-o să-l pot lua pe Moo cu mine.

Eddie știa totul despre Moo. Moo era o bucată de atlas și lână, tot ce mai rămăsese din păturica lui de copil. Stătea sub perna lui și-l ajuta să doarmă noaptea. Fără Moo nu putea să doarmă. Moo era foarte important pentru el.

— Nu, recunosc eu ea. N-o să-l poți lua pe Moo, asta e sigur. Dar nimeni n-o să se supere dacă ieși cu tine un ursuleț.

— Nu ține cu ursulețul. Iar Hamish Blair zice că numai bebelușii își iau ursuleții la ei.

— Hamish Blair spune multe prostii.

— Și tu n-o să fii acolo ca să-mi dai de mâncare la cină.

Eddie se îmblânzi. Întinse mâna și-l mângâie pe cap, zbârlindu-i părul.

— Dragul meu omuleț. Cu toții trebuie să creștem, odată și-odată. Să mergem mai departe. Lumea s-ar opri în loc dacă am rămâne unde suntem. Uite ce e, spuse ea privind spre ceas, e timpul să mergi acasă. I-am promis mamei tale că te întorci acasă la șase. Te descurci singur, sau vrei să vin cu tine o bucată de drum?

— Nu, îi răspunse el. Mă descurc singur.

Edmund Aird avea aproape patruzeci de ani când s-a căsătorit pentru a doua oară, iar cea de a doua soție a sa, Virginia, avea douăzeci și trei. Ea nu se trăgea din Scoția, ci din Devon, fiind fiica unui ofițer din Regimentul Devon și Dorset, care se retrăsese din armată pentru a se ocupa de ferma pe care o moștenise, o bucată importantă de teren aflată între Dartmoor și mare. Fiica lui fusese crescută în Devon, dar mama ei era americană și, în fiecare vară, traversa Atlanticul împreună cu Virginia pentru a-și petrece lunile calde de vară, iulie și august, la vechea sa reședință de familie. Aceasta se afla la Leesport, în Long Island, pe malul său sudic, un sătuc ce dădea spre apele albastre ale Marelui Golf de Sud și dunele Insulei Focului.

Casa bunicilor era veche, din șindrilă, mare și aerisită. Briza mării înprospăta aerul, înfiorând perdelele vapoase și aducând în casă miremele grădinii. Această grădină era foarte întinsă, separată fiind de strada liniștită, străjuită de copaci umbroși, printr-o palisadă vopsită în alb. În grădină găseai platforme din lemn, amenajate pentru petrecerea timpului în aer liber, și foșoare spațioase cu storuri de pânză, care să păstreze răcoarea și să nu lase nicio gănganie înăuntru. Dar farmecul său cel mai deplin era adus de clubul local aflat chiar alături, acel templu de activitate socială, cu restaurantele și barurile sale, cu terenurile de golf și de tenis și cu imensul său bazin de înot îmbrăcat în gresie turcoaz.

O lume întreagă despărțea acest loc de umedul și cețosul Devon, și această experiență, repetată în fiecare an, i-a oferit tinerei Virginia rafinamentul și aerul sofisticat care o deosebeau de contemporanii săi englezi. Hainele sale, alese în îndelungi escapade la cumpărături pe Fifth Avenue, erau de foarte bună calitate și mereu la modă. Vocea ei păstra o urmă din adorabilul fel de a lungi silabele al mamei ei, iar când se întorcea la școală, cu părul ei blond perfect îngrijit și picioarele sale lungi și zvelte de americană, întotdeauna atrăgea asupra ei priviri uimite și pline de admirație și, inevitabil, ca revers al medaliei, multă invidie.

A învățat repede să facă față tuturor acestor lucruri.

Nefiind în mod special pasionată de studiu, adora viața în aer liber și orice formă de activitate în natură. În Long Island juca tenis, mergea cu barca și înota. În Devon mergea la călărie și, în fiecare iarnă, la vânătoare de vulpi cu ogarii de prin partea locului, special antrenați pentru asta. Cu trecerea anilor, tinerii au început să roiască în jurul ei, răniți fără leac de imaginea acesteia în costum de vânătoare, călare pe câte un cal demn de invidiat, sau zburdând, cu mare talent, pe terenul de tenis într-o fustiță albă care de-abia

o acoperea. La petrecerile dansante de la Crăciun se strâneau în jurul ei ca albinele la fagurii cu miere. Când stătea acasă, telefonul nu înceta să sune și apelurile erau numai pentru ea. Tatăl său se plângea de asta, dar se bucura în secret. Cu timpul n-a mai protestat și a instalat încă un telefon.

Când a terminat școala, Virginia a plecat la Londra și a învățat cum se folosește o mașină de scris electrică. Era foarte plictisitor, dar, pentru că nu avea nicio ambiție sau vreun talent mai special, acesta părea să fie singurul lucru pe care-l putea face. Locuia împreună cu o colegă într-un apartament în Fulham și-și lua slujbe temporare, pentru că în felul acesta era liberă să facă ce dorea atunci când primea câte o invitație plăcută. Bărbații erau mereu prezenți, dar acum erau alții: mai maturi, mai bogați și, uneori, căsătoriți cu alte femei. Accepta ca ei să cheltuiască sume enorme de bani cu ea, s-o invite la cină în oraș și să-i facă tot felul de cadouri scumpe. Iar apoi, după ce-i aducea la disperare, fără să dea satisfacție nici poftelor, nici devoțiunii lor, dispărea din Londra fără veste ca să-și petreacă încă o vară binecuvântată cu bunicii săi, sau ca să se îndrepte spre Ibiza pentru vreo petrecere, ori pentru o plimbare cu iahtul pe coasta vestică a Scoției, ori ca să-și petreacă Crăciunul în Devon.

Într-una dintre aceste escapade impetuoase îl cunoscuse pe Edmund Aird. Era în septembrie, la o petrecere ce avusese loc în Relkirkshire cu prilejul unei partide de vânătoare; stătea cu familia unei fete care-i fusese colegă la școală. Înaintea balului fusese organizat un dineu îmbelșugat și toți oaspeții – cei care locuiau în vilă și cei care fuseseră invitați – s-au strâns în imensa bibliotecă.

Virginia și-a făcut apariția ultima. Purta o rochie de un verde atât de pal, încât părea aproape alb, fără bretele, dar prinsă pe un umăr cu o crenguță de iederă ale cărei frunze întunecate erau făcute din atlaz strălucitor.

L-a zărit imediat. Stătea cu spatele spre cămin și era un bărbat înalt. Ochiul lor s-au întâlnit la distanță, iar el i-a susținut privirea. Părul său negru era presărat cu fire albe, ca blana de vulpe argintie. Era obișnuită cu mândrii scoțieni în toată splendoarea viu colorată a costumelor din Highland, dar niciodată nu văzuse pe cineva care să arate atât de firesc și atât de bine cu toate zorzoanele acelea, cu ciorapii cadrilați și fusta de lână și cu jacheta rigidă, de un verde tare, ornată cu nasturi argintii.

— ... Virginia, draga mea, te așteptam. Erau cuvintele gazdei sale. Ei, ia să vedem pe cine știi și pe cine nu?

Fețe necunoscute, nume noi. De-abia dacă le auzea. În sfârșit...

— ... iar acesta este Edmund Aird. Edmund, ea e Virginia, musafira noastră. Vine tocmai din Devon și stă la noi. Și nu-i nevoie să vorbești cu ea acum pentru că v-am așezat unul lângă altul la masă și o să poți discuta cu ea atunci...

Niciodată nu se mai îndrăgostise atât de brusc și de complet până atunci. Avusese, bineînțeles, câțiva iubiți, nebuniile ei din vremea clubului din Leesport, dar niciuna

dintre legăturile ei nu durase mai mult de câteva săptămâni. În seara aceasta, totul era altfel, iar Virginia știa, fără putință de tăgadă, că întâlnise singurul bărbat cu care, pentru prima dată, dorea să-și petreacă tot restul vieții. Nu i-a trebuit mult timp să înțeleagă că miracolul incredibil era pe cale să prindă contur și că Edmund simțea exact același lucru pentru ea.

Lumea a devenit dintr-odată frumoasă și strălucitoare. Nimic nu putea distrage această magie. Amețită de fericire, era gata să i se dăruiască lui Edmund, să renunțe la orice urmă de rațiune și la principii obositoare. Să-i dăruiască viața ei. Să trăiască în umbra lumii, dacă era necesar; pe un vârf de munte; să păcătuiască în văzul lumii. Nu conta. Nimic nu avea importanță.

Dar Edmund, deși își pierduse inima, nu-și pierduse și capul. S-a străduit să-i explice în detaliu poziția sa. Era, la urma urmelor, capul ramurii scoțiene a firmei Sanford Cubben, un om cu o anumită poziție și pe care ziarele îl țineau sub observație. Edinburgh era un oraș mic, și el avea acolo mulți prieteni și colegi de afaceri pe al căror respect și încredere punea mare bază. În condițiile acestea, să faci un pas strâmb și să sfârșești cu numele în fruntea articolelor de scandal din ziarele acelea care se ocupau numai de bârfe ar fi fost nu numai o prostie, ci, foarte posibil, un adevărat dezastru.

În plus, trebuia să se gândească și la familie.

— Familie?

— Da, familie. Am mai fost căsătorit.

— M-aș fi mirat dacă mi-ai fi spus altceva.

— Soția mea a murit într-un accident de mașină. Dar o am pe Alexa. Are zece ani.

Locuiește cu mama mea la Strathcroy.

— Îmi plac fetițele. Aș avea mare grijă de ea.

Dar mai erau și alte obstacole cărora trebuia să le facă față.

— Virginia, sunt cu șaptesprezece ani mai mare ca tine. Nu ți se pare că patruzeci de ani e o vârstă cam înaintată?

— Vârsta nu contează.

— Ar trebui să locuiești în sălbăția din comitatul Relkirkshire.

— O să mă îmbrac ca scoțienii și am să-mi pun o pană la pălărie.

El izbucni în râs, dar era un râs amar.

— Din păcate, nu e mereu ca-n luna septembrie. Toți prietenii noștri locuiesc la mulți kilometri depărtare, iar iernile sunt lungi și întunecoase. Toată lumea hibernează. Mi-e tare teamă că o să ți se pară foarte plictisitor.

— Edmund, s-ar zice că te-ai răzgândit și încerci să mă convingi să renunț.

— Nu-i vorba de asta. În niciun caz. Dar trebuie să cunoști tot adevărul. Să nu-ți faci iluzii. Ești așa de tânără și de frumoasă și ai toată viața înaintea ta...

— Ca să mi-o petrec alături de tine.

— Asta-i altă problemă despre care vreau să-ți vorbesc. Munca mea e pretențioasă. Sunt atât de mult timp plecat. Plec des în străinătate, uneori câte două sau trei săptămâni.

— Dar ai să te întorci la mine.

Era de neînduplecat – și el o adora. Oftă.

— De dragul amândurora, mi-aș fi dorit ca lucrurile să stea cu totul altfel. Mi-aș fi dorit să fiu iarăși tânăr și fără nicio responsabilitate. Liber să mă port așa cum doresc. Atunci am fi putut trăi împreună și am fi avut timp să ne cunoaștem unul pe celălalt. Și să fim absolut siguri.

— Eu sunt absolut sigură.

Chiar așa și era. Fără nicio umbră de îndoială. El o luă în brațe și-i spuse:

— Atunci nu-i nimic de făcut. Va trebui să mă căsătoresc cu tine.

— Sărmanul de tine!

— Vei fi fericită? Doresc atât de mult să te fac fericită!

— O, Edmund. Dragul meu Edmund. Cum aș putea fi altfel?

S-au căsătorit două luni mai târziu, la sfârșitul lui noiembrie, în Devon. A fost o nuntă liniștită, în biserica micuță unde Virginia fusese botezată.

Sfârșitul începutului. Niciun regret. Flirturile curente, fără importanță, au luat sfârșit, și ea a pornit mai departe fără să se uite înapoi. Acum era doamna Edmund Aird.

După luna de miere au plecat în nord, spre Balnaid, noua casă a Virginiei, la noua sa familie, gata deja pentru ea: Violet, Edie și Alexa. Viața în Scoția era o experiență foarte diferită față de tot ceea ce văzuse Virginia până atunci, dar s-a străduit din răspuțeri să se adapteze, chiar și numai pentru faptul că vedea limpede că și ceilalți fac același lucru. Violet luase deja decizia categorică de a se muta și plecase să locuiască la Pennyburn. S-a dovedit un model de delicatețe, neintervenind cu nimic în viața lor. Edie era la fel de plină de tact. Venise timpul, i-a anunțat ea, să-i părăsească, la rându-i, și să se așeze la căsuța ei din sat, unde fusese crescută și pe care o moștenise de la mama ei. Se hotărâse să nu mai locuiască permanent la ei, dar avea să continue să vină la muncă în fiecare zi, împărțindu-și timpul între Virginia și Violet.

În acei primi ani, Edie era încă zdravănă, o sursă de sfaturi excelente și un izvor nesecat de bârfe nevinovate. Ea a fost cea care, de dragul Alexei, îi dăduse Virginiei detalii despre prima căsătorie a lui Edmund, dar după aceea nu mai adusese niciodată vorba despre asta. Asta fusese, se terminase. Vremuri trecute. Virginia îi era recunoscătoare. Edie, bătrâna servitoare care văzuse și auzise totul, ar fi putut foarte bine să pună paie pe foc. În loc de asta, a devenit una dintre cele mai apropiate prietene ale Virginiei.

Cu Alexa a durat mai mult. Blândă prin natură și introvertită, fetița era înclinată spre

timiditate și izolare. Nu era un copil frumos, era cam grăsuță și avea părul roșcat-deschis și pielea aceea albă obișnuită în astfel de cazuri, iar la început a fost cam nesigură de poziția sa în cadrul familiei, deși era înduioșător să vezi cât de mult se străduia să-i fie pe plac. Virginia i-a răspuns cât de bine a putut. La urma urmelor, fetița aceasta era copilul lui Edmund și o parte importantă a căsniciei sale. N-avea cum să-i fie mamă, dar putea să-i fie soră. Pe neobservate, a reușit s-o facă pe Alexa să iasă din cochilia ei, vorbindu-i ca și cum ar fi fost de aceeași vârstă cu ea, cu mare grijă să nu atingă niciun punct sensibil. Se arăta interesată de poznele Alexei, de desenele și de păpușile ei și făcea tot posibilul s-o includă în toate activitățile sale, indiferent de ocazie. Asta nu era întotdeauna convenabil, dar important era că Alexa nu trebuia în niciun chip să se simtă abandonată.

I-au trebuit cam șase luni, dar a meritat. A fost răsplătită de confidențele spontane ale Alexei și de o admirație și un devotament mișcător.

Așadar, avea o familie, dar avea și prieteni. Plăcând-o pentru tinerețea ei, pentru afecțiunea sa față de Edmund, pentru faptul că Edmund o alesese drept mireasă, au primit-o cu brațele deschise. Familia Balmerino, bineînțeles, dar și alții. Virginia era o fată sociabilă, căreia nu-i plăcea singurătatea, și s-a trezit înconjurată de oameni care păreau să se bucure de prezența ei. Când Edmund era plecat cu afaceri, ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori – și asta de la bun început – toată lumea era teribil de drăguță și de atentă, invitând-o chiar și singură, telefonându-i mereu ca să fie siguri că nu suferă de singurătate și că nu e nefericită.

Nici nu putea fi vorba de așa ceva. În sinea ei, aproape că-i făceau plăcere absențele lui Edmund pentru că, într-un fel destul de bizar, ele întăreau legătura dintre ei; era plecat, dar ea știa că avea să se întoarcă la ea și, de fiecare dată când revenea, faptul că-i era soție părea să fie o bucurie și mai mare decât până atunci. Ocupată cu Alexa, cu casa ei cea nouă și cu noii săi prieteni, își umplea zilele și număra orele până când Edmund ajungea din nou lângă ea. Din Hong Kong. Din Frankfurt. Odată o dusesse cu el la New York, iar după aceea își permisesse un concediu de o săptămână. Petrecuseră acele zile la Leesport, considerându-le drept cele mai frumoase din întreaga ei viață.

Iar apoi, Henry.

Henry schimbase totul, nu spre rău, ci spre bine, dacă se putea așa ceva. După ce-a apărut Henry, n-a mai vrut să plece nicăieri. Nu crezuse că ar putea fi în stare de o asemenea dragoste altruistă. Era altceva decât dragostea ei pentru Edmund, dar cu atât mai prețioasă, pentru că era atât de neașteptată. Niciodată nu se imaginase ca mamă, nu analizase niciodată adevăratul sens al acestui cuvânt. Dar această ființă mică, această viață micuță fusese un miracol care nu înceta s-o uimească.

Au tachinat-o cu toții, dar n-o deranja. Îl împărțea cu Violet și Edie și Alexa și se bucura de asta pentru că, la sfârșitul zilei, Henry îi aparținea numai ei. Îl urmărea cum crește și savura fiecare clipă a devenirii lui. Se împiedica și apoi mergea și vorbea, iar ea

era vrăjită. Se juca cu el, îi desena, o privea pe Alexa cum îl plimbă în vechiul ei cărucior pentru păpuși, pe peluza din curte. Stăteau pe iarbă și se uitau la furnici, se plimbau de-a lungul râului și aruncau pietricele în apa tulbure, care curgea ușor la vale. Iarna se așezau lângă foc și-i citea povești din cărțile cu poze.

Avea doi ani. Apoi trei. Apoi ajunsese la cinci ani. A mers cu el în prima sa zi la școala primară din Strathcroy și a rămas în fața porții, privindu-l cum se îndepărtează de ea, pe drumul spre intrarea în școală. Erau copii peste tot, dar niciunul nu-i dădea nicio atenție. În acel moment părea teribil de mic și foarte vulnerabil și îndura cu greu momentul acestei despărțiri de el.

Trei ani mai târziu, era încă mic și vulnerabil, iar ea simțea nevoia de a-l proteja, mai mult decât oricând. Și aceasta era cauza norului care apăruse și care acum stătea, amenințător, la orizontul propriei vieți. Se temea de norul acesta.

Din când în când venise vorba și despre viitorul lui Henry, dar ea evitase să-l discute cu Edmund. Însă el îi cunoștea părerea. În ultima vreme nu mai vorbiseră nimic despre asta. Ea era fericită așa, pe principiul că era mai bine să nu răscolești lucrurile. Niciodată nu i se împotrivise, pentru că fusese întotdeauna fericită să lase deciziile importante în seama lui. La urma urmelor, era mai mare, mai înțelept și infinit mai competent. Dar de data asta era altceva. Era vorba de Henry.

Poate că dacă nu-i dă atenție, dacă nu privește lucrurile în față, totul se va rezolva de la sine.

După ce Archie și Violet au plecat, hurducându-se pe cărare în bătrânul Land Rover prăpădit, Virginia a rămas unde se afla, în fața casei, neavând nimic de făcut și fiind nemulțumită din cauza asta, dorindu-și din toată inima să-și ocupe timpul cu ceva. Întâlnirea de la biserică îi mâncase o jumătate de zi – și totuși era prea devreme să intre în casă și să înceapă să se gândească la cină. Vremea părea să se fi ameliorat pentru moment, iar soarele se pregătea să-și facă apariția. Poate că n-ar strica să se ocupe puțin de grădină. Reflectă la asta, dar apoi renunță. Până la urmă intră în casă, strânse ceștile de ceai de pe masa din salon și le duse în bucătărie. Cockerii lui Edmund moțăiau în coșulețele lor de sub masă. Îndată ce-i auziră pașii, se treziră totuși, se ridicară în picioare, gata de plimbare.

— Am să pun astea în chiuvetă, le spuse ea, și pe urmă o să ieșim puțin afară.

Vorbea întotdeauna cu voce tare cu câinii și uneori, ca acum, de exemplu, era plăcut să audă sunetul propriei voci. Bătrânii nebuni vorbeau singuri. Câteodată nici nu era greu să înțelegi de ce.

În bucătăria din spate, cu câinii tropăind pe lângă ea, luă o haină veche dintr-un cui și-și trase cizmele de cauciuc în picioare. Apoi porniră la plimbare, câinii luând-o la fugă înainte, pe drumul de pădure ce se întindea pe malul sudic al râului. La trei kilometri

mai sus, un alt pod trecea peste ape, ducând înapoi spre drumul principal și apoi spre sat. Dar ea îl lăsă în urma ei, îndreptându-se spre locul în care pădurea dispărea, lăsând loc terenurilor de vânătoare, pământuri nedestelenite, cât vedeai cu ochii numai iarbă-neagră, și pășuni, și ferigi, până departe, în buza dealului. În depărtare, oile pășteau. Nu se auzea decât susurul apei.

Ajunse la dig, acolo unde râul, săltând peste margine, își urma drumul, adunându-și apele în iazul de dedesubt. Acesta era locul preferat de înot al lui Henry. Se așeză pe mal, acolo unde vara veneau cu toții la picnic. Căinii iubeau râul. Acum stăteau în apă până la genunchi, sorbind de parcă n-ar mai fi văzut apă de luni de zile. După ce s-au săturat, au ieșit și s-au scuturat din răspuțeri, stropii sărind pe hainele ei. Soarele după-amiezii își trimitea razele pline de căldură. Își scoase jacheta și ar mai fi rămas multă vreme acolo, bucurându-se de căldura soarelui, dar, inevitabil, zeci de gânganii mititele își făcură brusc apariția, ciupind-o de picioare, așa că se ridică, își fluieră câinii și porni spre casă.

Era în bucătărie, pregătind cina, când Edmund se întoarse. Aveau pui la frigare și făcea crutoane de pâine prăjită pentru sos. Îi auzi mașina, privi surprinsă spre ceas și constată că era abia cinci și jumătate. Ajunsesse foarte devreme. Când venea de la Edinburgh cu mașina n-ajungea niciodată la Balnaid înainte de șapte, sau chiar mai târziu. Ce se întâmplase?

Căutând explicații, cu speranța că nu se întâmplase nimic rău, își termină crutoanele și le așeză în tigaie, punând deasupra laptele, ceapa și câteva cuișoare. Începu să amestece. Îi auzi pașii de-a lungul coridorului ce venea dinspre intrare. Ușa se deschise, iar ea se întoarse zâmbind, dar ușor îngrijorată.

— M-am întors, anunță el, inutil.

Ținuta bărbătească a soțului ei o umplu, ca întotdeauna, de satisfacție. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi fine bej, o cămașă bleu cu guler alb și o cravată de mătase Christian Dior pe care ea i-o dăruise de Crăciun. Ținea servieta în mână și părea puțin șifonat, așa cum era normal după o zi de muncă și după drumul lung cu mașina, dar deloc obosit. Nu părea niciodată obosit și niciodată nu se plângea de așa ceva. Maicăsa putea să jure că nu fusese niciodată obosit.

— Cum de ai ajuns așa de devreme? îl întrebă.

— Am avut motive. Am să-ți explic. Veni s-o sărute; privi spre tigaie. Ce bine miroase! Sos cu crutoane. Ce mai e – pui la frigare?

— Bineînțeles.

Edmund își trânti servieta pe masa de bucătărie.

— Unde e Henry?

— Cu Edie. Nu vine înainte de șase. Ia ceaiul cu ea.

— Bine.

— De ce spui așa? se încruntă ea.

— Vreau să vorbesc cu tine. Hai în bibliotecă. Lasă sosul, poți să-l faci mai târziu...

Se îndrepta deja spre hol. Uimită și îngrijorată, Virginia puse tigaia deoparte și agăță capacul pe suport. Apoi îl urmă. Îl găsi în bibliotecă, ghemuit lângă cămin, aprinzând cu chibritul un ziar și punând focul.

Adoptase o atitudine ușor defensivă, ca și cum ar fi fost vorba despre vreun reproș.

— Edmund, aveam de gând să fac focul după ce terminam sosul și curățăm cartofii. Dar a fost o zi ciudată. Ne-am petrecut toată după-amiaza în salon, cu întrunirea pentru biserică. N-am intrat deloc aici...

— Nu-i nimic.

Hârtia se aprinsese, focul fusese și el pus, și acum butucii trosneau. Se îndreptă de spate, scuturându-și palmele, apoi rămase în picioare, să privească flăcările. Pe figura sa nu se putea citi nimic.

— Organizăm bazarul acela în iunie. Se așază pe brațul unui fotoliu. Eu am sarcina cea mai ingrată – să strâng tot felul de obiecte de la oameni. Iar Archie căuta nu știu ce scrisoare de la Comisia Silvică... spunea că știi despre ce e vorba. Am găsit-o pe biroul tău.

— Da. Așa este. Intenționez să ți-o dau.

— ... Ah, și încă ceva grozav. Familia Steynton organizează o petrecere pentru Katy, în septembrie...

— Știu.

— Știi?

— Am luat masa de prânz cu Angus Steynton la New Club. Atunci mi-a spus.

— O să fie un chef în toată regula. Cu corturi și orchestră și mâncăruri comandate la restaurant – de toate. Am de gând să-mi cumpăr o rochie de toată frumusețea...

El se întoarse și o privi, iar cuvintele îi încremeniră pe buze. Se întreba dacă măcar o ascultase. După o vreme îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit devreme pentru că n-am mai fost la birou după-amiază. Am mers până la Templehall. M-am întâlnit cu Colin Henderson.

Templehall. Colin Henderson. Inima începu să-i bată mai repede și-și simți deodată gura uscată.

— De ce, Edmund?

— Am vrut să discut totul cu el. Nu mă hotărâsem ce să fac cu Henry, dar acum sunt sigur că e cea mai bună soluție.

— Ce anume?

— Să-l trimit acolo în septembrie.

— Ca intern?

— Nu văd cum s-ar putea duce în fiecare zi.

Îngrijorarea dispăruse, înlocuită treptat de o furie mistuitoare.

Niciodată nu simțise așa ceva față de Edmund. Dar era și șocată. Îl știa categoric, chiar dictatorial, dar niciodată nu umblase cu ascunzișuri. Acum, avea impresia că, fără să-i spună, o trădase. Se simțea trădată, fără apărare, distrusă înainte de a fi avut timp să riposteze.

— N-aveai niciun drept. Era vocea ei, dar nu era Virginia. Edmund, n-aveai *niciun drept*.

El ridică din sprâncene.

— Niciun drept?

— Niciun drept să mergi fără mine. Niciun drept să mergi fără să-mi spui. Ar fi trebuit să fii acolo, să discutăm, cum zici tu. Henry este și copilul meu, în egală măsură ca și al tău. Cum îndrăznești să te furișezi și să pui totul la cale pe la spatele meu, fără să-mi spui măcar un cuvânt?

— Nu m-am furișat, și-ți spun acum.

— Da. Ca pe un fapt împlinit. Nu-mi place să fiu tratată ca o persoană oarecare, a cărei părere nu contează, care n-are niciun cuvânt de zis. De ce trebuie să fii întotdeauna *tu* cel care ia orice hotărâre?

— Poate pentru că așa s-a întâmplat întotdeauna.

— Ai lucrat pe ascuns.

Se ridică în picioare, cu brațele încrucișate strâns pe piept, ca și cum singurul mod de a-și impune să nu-și lovească soțul era să-și țină mâinile sub control. Fusese mereu docilă, dar acum era ca o tigroaică, luptându-se pentru puiul ei.

— Știi doar, știi de la bun început că nu vreau ca Henry să meargă la Templehall. E prea mic. E prea tânăr. Știu că tu ai plecat la o școală cu internat când aveai opt ani și știu că Hamish Blair e acolo, dar de ce să fim cu toții obligați să urmăm o tradiție rigidă? E arhaic, victorian, demodat să-ți trimiți copiii de-acasă la o vârstă așa de fragedă. Și mai rău este că nici nu ești obligat s-o faci. Henry poate foarte bine să stea la Strathcroy până la doisprezece ani. Pe urmă poate să meargă la internat. Dar nu înainte, Edmund. *Nu acum*.

O privi cu o uimire neprefăcută.

— De ce vrei ca Henry să fie altfel decât alți băieți? De ce trebuie să fie marcat și arătat cu degetul ca o curiozitate, rămânând acasă până la doisprezece ani? Poate că-l confunzi cu copiii americani, care dau impresia că dirijează întreaga familie până când ajung practic adulți...

Virginia se aprinse.

— N-are nimic de-a face cu America. Cum poți spune așa ceva? E vorba de felul în care orice mamă normală, rezonabilă își tratează copiii. Tu ești cel care greșește, Edmund. Dar n-ai accepta niciodată că s-ar putea să greșești. Te porți ca un victorian. Demodat și cap pătrat și șovin.

Ieșirea ei n-avu niciun efect. Expresia lui Edmund nu suferi nicio schimbare. În asemenea ocazii, fața lui rămânea inexpresivă, cu ochii adormiți și fără nicio umbră de zâmbet. Virginia se trezi că-și dorește ca el să se poarte firesc, să-și piardă controlul, să se înfurie, să ridice vocea. Dar nu acesta era felul de-a fi al lui Edmund Aird. În afaceri, era cunoscut drept un om lucid și rece. Nu se lăsa cuprins de emoții, rămânea mereu sub control și nu-l puteai provoca.

— Te gândești numai la tine, spuse el.

— Mă gândesc la *Henry*.

— Nu. Vrei să-l păstrezi lângă tine. Și vrei să ai tu ultimul cuvânt. Viața a fost blândă cu tine. Ai obținut întotdeauna ce-ai vrut; răsfățată de niște părinți care nu știau ce să-ți mai facă. Și probabil că eu am continuat de-acolo de unde s-au oprit ei. Dar vine o vreme când fiecare dintre noi trebuie să se maturizeze. Eu zic că a venit acum vremea să te maturizezi și tu. Henry nu e proprietatea ta și trebuie să-l lași să-și vadă de viața lui.

Nu-i venea să-și creadă urechilor la auzul vorbelor rostite de el.

— *Nu-l consider pe Henry drept proprietatea mea. Asta e cea mai insultătoare acuzație. Ca om, are și el drepturile lui, și mie mi se datorează acest lucru. Dar are opt ani. De-abia a început să se pună pe picioare. Are nevoie de casa lui. Are nevoie de noi. Are nevoie de siguranța atmosferei pe care o cunoaște dintotdeauna și are nevoie de Moo al lui sub pernă. Nu se poate să-l alungăm de-aici. Nu vreau să fie alungat.*

— Știu.

— E prea mic.

— Deci e timpul să crească.

— O să crească departe de mine.

Edmund nu făcu niciun comentariu la aceste cuvinte. Furia care o îneca se risipise și acum se simțea doar îndurerată și învinsă, gata să izbucnească în lacrimi. Ca să le ascundă, se întoarse cu spatele spre soțul ei și porni spre fereastră, rămânând acolo, cu fruntea lipită de geamul rece. Privea spre grădină fără s-o vadă, cu ochii arzând.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Iar apoi, rațional ca de obicei, Edmund începu din nou să vorbească.

— Templehall e o școală bună, Virginia, iar Colin Henderson e un director minunat. Copiii nu sunt bruscați niciodată, ci învățați să muncească. Viața va fi grea pentru Henry. Toți tinerii ăștia o să aibă parte de o viață grea. Competitivă și dură. Cu cât învață mai repede să se descurce și să-și netezească drumul, cu atât mai bine. Acceptă această situație. De dragul meu. Încearcă să vezi lucrurile așa cum le văd și eu. Henry depinde prea mult de tine.

— Sunt mama lui.

— Îl sufoci.

După ce rosti aceste cuvinte, ieși calm din cameră.

Henry se întorcea spre casă, pe drumul scaldat de razele aurii ale soarelui din amurg. Era puțină lume, pentru că era aproape șase și toată lumea era acasă, la ceai. Încercă să-și imagineze o astfel de masă îndestulătoare. Poate puțină supă, apoi pește sau antricoate, pe urmă prăjituri și biscuiți, toate udate cu ceaiul tare și fierbinte. Se gândi cu plăcere că și el era sătul, după atâția cârnăciori. Dar poate că mai putea adăuga o cană de cacao înainte de culcare.

Traversă podul arcuit care împărțea Croy printre cele două biserici. În punctul cel mai înalt se opri și se aplecă peste parapetul vechi de piatră, să privească spre râu. Plouase mult, prea mult pentru munca la ferme, și acum râul era adânc, purtând pe undele sale tot felul de resturi adunate pe drum. Crengi și fire de paie. Odată văzuse un biet mieluşel mort dus de curent pe sub pod. În josul văii, pământul devenea plat și acolo râul se transforma, lărgindu-se și șerpuind printre pășuni, printre câmpurile unde turmele blânde veneau seara să bea din buza apei. Dar aici curgea abrupt în josul dealului, sărind și alunecând peste stânci, într-o serie de cascade în miniatură și iazuri adânci.

Șipotul râului Croy era una dintre primele amintiri ale lui Henry. Îl auzea seara, prin fereastra deschisă de la dormitorul său, și se trezea în sunetele lui în fiecare dimineață. Mai sus, în amonte, se afla iazul, unde Alexa îl învățase să înoate. Împreună cu prietenii lui de la școală inventase adesea multe jocuri pe malul mocirlos al apei, construiseră diguri și înălțase tabere.

În spatele lui, ceasul cel mare de pe turla bisericii prezbiteriene bătuse ora, cu șase dangăte solemne de clopot. Se desprinsese cu greu de parapet și porni mai departe, pe drumul care străjuia malul sudic al râului. Ulmii înalți se ridicau deasupra capului său, iar pe ramurile cele mai de sus se auzea croncănitul unei colonii de ciori.

Ajuns la poarta deschisă spre Balnaid și nerăbdător să se vadă cât mai repede acasă, o luă la fugă, cu ghiozdanul bălăngănindu-se într-o parte. Ajuns în fața casei, zări BMW-ul bleumarin al tatălui său parcat pe pietriș. Asta era grozav, o surpriză neașteptată. Taică-său nu ajungea de obicei acasă decât după ce Henry pleca la culcare. Dar acum o să-i găsească în bucătărie, tăifăsuind pe-ndelete și schimbând impresii din cursul zilei, pe când maică-sa pregătea cina, iar taică-său bea o ceașcă de ceai.

Dar nu erau în bucătărie. Știu acest lucru din clipa în care intră pe ușă, pentru că le putea auzi glasurile din spatele ușii închise de la bibliotecă. Doar niște voci și ușa închisă; și-atunci de ce avea senzația asta că era ceva în neregulă, că nimic nu mergea cum ar fi trebuit?

Era speriat. Înaintă pe culoar în vârful picioarelor și se opri în fața ușii. Avusese într-adevăr intenția să intre și să-i surprindă, dar în loc de asta se trezi ascultând.

„... abia a început să se pună pe picioare. Are nevoie de casa lui. Are nevoie de *noi*.” Mama lui, vorbind cu un glas pe care nu-l mai auzise, ascuțit și dând impresia că era gata să izbucnească în lacrimi. „... *nu se poate să-l alungăm de-aici. Nu vreau să fie alungat.*”

„Știu.”

Asta era vocea tatălui.

„E prea mic.”

„Deci e timpul să crească.”

„O să crească departe de mine.”

Se certau. Strigau unul la celălalt. De necrezut, dar asta se întâmplase: maică-sa și taică-său se certau. Henry așteptă să vadă ce avea să urmeze. După o vreme, taică-său vorbi din nou.

„Templehall e o școală bună, Virginia, iar Colin Henderson e un director minunat. Copiii nu sunt bruscați niciodată, ci învățați să muncească. Viața va fi grea pentru Henry...”

Deci de asta se certau. Gândeau să-l trimită la Templehall. La școala cu internat.

„... să învețe să-și netezească drumul, cu atât mai bine.” Departe de prieteni, de Strathcroy, de Balnaid, de Edie și de Vi. Se gândi la Hamish Blair, așa de mare, cu aerul lui de superioritate, așa de crud. *Numai bebelușii au ursuleți.*

„... Henry depinde prea mult de tine.”

Nu mai suporta să asculte. Toate spaimile pe care le simțise vreodată se adunau acum, copleșindu-l. Se îndepărtă de ușa bibliotecii și apoi, regăsindu-și siguranța în hol, se întoarse și o luă la fugă. Străbătând holul, sus pe scări și apoi pe palier, până în camera lui. Trânti ușa în urma lui, zvârli ghiozdanul cât colo și se aruncă pe pat, ascunzându-se sub cuvertură. Întinse mâna sub pernă, căutându-l pe Moo.

Henry depinde prea mult de tine.

Așa că avea să fie trimis departe de casă.

Cu degetul mare în gură, strângându-l pe Moo lângă obraz, se simți pentru o clipă în siguranță. Era liniștit acum, n-avea de ce să plângă. Închise ochii.

Salonul de la Croy, folosit numai pentru situații foarte oficiale, era enorm. Tavanul înalt și cornișele spiralate erau văruite în alb, pereții erau tapetați cu damasc roșu pal, podeaua era acoperită cu un imens covor turcesc, rărit pe alocuri, dar cu culorile încă vii, calde. Erau acolo canapele și fotolii, unele acoperite cu cuverturi, altele cu tapiseria originală din catifea. Niciunul nu se potrivea cu celălalt. Din loc în loc erau așezate măsuțe joase, cu tot felul de cutiuțe sculptate de Battersea, fotografii în rame de argint și teancuri de numere mai vechi ale revistei *Country Life*. Mai erau foarte multe picturi în ulei, în tonuri închise, portrete și aranjamente florale, iar pe masa din spatele canapelei era așezat un vas din porțelan chinezesc cu un rododendron înflorit și parfumat.

În spatele unui fotoliu de piele, focul viu al buștenilor se zărea prin grătarul vetrei. Carpeta de lângă vatră era albă și mițoasă, iar atunci când veneau și câinii să se așeze pe ea, mirosea puternic a oaie. Căminul era din marmură, cu o poliță impunătoare și pe aceasta erau așezate o pereche de sfeșnice aurii, emailate, două figurine din porțelan de Dresda și un ceas victorian bogat ornamentat.

Cu clinchetul său cristalin, ceasul acesta arăta acum ora unsprezece.

Lucrul acesta îi luă pe toți prin surprindere. Doamna Franco, elegantă, în pantaloni negri de mătase și într-o bluză din satin bej, anunță că nu-i vine să creadă că este așa de târziu. Vorbiseră cu toții atât de mult, că timpul trecuse fără să-și dea seama. Trebuia să meargă la culcare, și soțul ei la fel, dacă dorea să fie în formă și gata pentru meciul său de golf de la Gleneagles. Cu aceste cuvinte, familia Franco strânse rândurile și se ridică în picioare. La fel și doamna Hardwicke.

— A fost perfect, iar cina a fost așa de elegantă... Vă mulțumim amândurora pentru ospitalitate...

S-au rostit cuvinte de rămas-bun. Isobel, în rochia ei de mătase, veche de doi ani, cea mai bună pe care o avea, îi conduse afară din salon, ca să fie sigură că au ajuns cu bine în camerele de la etaj. Închise ușa în urma ei și nu se mai întoarse. Archie rămase cu Joe Hardwicke, care nu părea să aibă vreo intenție să se retragă așa de devreme. Se așezase mai bine în fotoliu, lăsându-se pe spate, și părea să mai aibă suficientă forță pentru încă vreo două, trei ore.

Pe Archie nu-l deranja acest lucru și era bucuros să rămână în compania acestui om. Joe Hardwicke era unul dintre cei mai grozavi musafiri pe care-i avuseseră, un om inteligent cu vederi liberale și de un umor cam negru. La masă... conversația cam lăncezise... iar el își făcuse datoria ca s-o anime; le spusese, cam fără voia lui, una sau

două istorii teribil de amuzante și se dovedise neașteptat de expert în vinuri. Discuția despre pivnița de vinuri moștenită de Archie durase aproape tot atât cât felul doi.

Acum, Archie îi turnă un ultim pahar, pe care americanul îl acceptă cu recunoștință. Apoi își umplu și lui un pahar, mai puse vreo două lemne pe foc și se așază bine în fotoliu, cu picioarele întinse pe carpeta din piele de oaie. Hardwicke începu să-l întrebe de Croy. Locurile acestea vechi i se păreau fascinante. De când locuia familia lui aici? Cum primiseră titlul nobiliar? Care era povestea casei?

Nu era curiozitate, ci interes, iar Archie îi răspunse bucuros. Bunicul lui, primul Lord Balmerino, fusese un industriaș de un oarecare renume, care făcuse avere în textile, stoffe de lână. Înnobilarea lui decursese de aici și cumpăraseră Croy și pământurile sale la sfârșitul secolului al XIX-lea.

— Pe atunci nu exista casa asta. Era numai un turn fortificat, care data din secolul XVI. Bunicul meu a construit casa, incluzând în ea turnul original. Așa că, deși are și părți foarte vechi, casa e în principiu victoriană.

— Pare foarte mare.

— Da. Se trăia pe picior mare în vremurile acelea...

— Și domeniul...?

— În cea mai mare parte a fost închiriat. Terenul de vânătoare, unui sindicat al vânătorilor de prepelițe. Am un prieten, Edmund Aird. El este cel care-l conduce, dar am și eu partea mea în sindicat și mai merg cu ei când vin cu mașinile. Mi-am păstrat o porțiune, dar aceea e numai pentru prietenii mei. Ferma e închiriată. Zâmbi. Așa că, vedeți dumneavoastră, n-am nicio responsabilitate.

— Și cu ce vă ocupați?

— O ajut pe Isobel. Hrănesc câinii și merg cu ei la plimbare când pot. Strâng lemne de prin pădure, să avem pentru foc. Avem un fierăstrău circular într-una din clădirile-anexă și din când în când vine un pungaș să mă ajute. Cosesc iarba.

Se opri. Nu era un răspuns prea grozav, dar nu-i mai venea nimic în minte.

— Pescuiți?

— Da. Am un loc preferat pe râul Croy, cam la trei kilometri mai sus de sat și mai e și un lac, sus pe deal. E grozav să mergi acolo seara. Să pleci cu barca. E un loc foarte liniștit. Iar iarna, când se întunecă de la ora patra, am un atelier, jos la subsol. Mereu e câte ceva de reparat. Repar garduri, refac hotarele, fac dulapuri pentru Isobel, pun rafturi. Și alte lucruri. Îmi place să lucrez lemnul. E o muncă primară, bună ca terapie. Poate că în loc să mă înrolez în armată, ar fi trebuit să mă fac tâmplar.

— Ați fost într-un regiment scoțian?

— Am fost soldat în Regimentul Scoțian al Reginei timp de cincisprezece ani. Doi dintre ei i-am petrecut la Berlin, cu forțele americane...

Conversația continuă de la Berlin spre blocul estic și astfel spre politică și probleme

internațională. Au mai luat un pahar, au pierdut noțiunea timpului. Când s-au hotărât, în sfârșit, să-i pună capăt, trecuse de unu noaptea.

— V-am ținut treaz până la ora asta.

Tonul lui Joe Hardwicke implica o scuză.

— Nu-i nimic. Archie luă paharele goale și se duse să le pună pe tava așezată pe pianul masiv... Nu sunt genul de om care să doarmă prea mult. Cu cât e noaptea mai scurtă, cu atât mai bine.

— Eu... Joe ezită. Sper că nu mă veți considera impertinent, dar am observat că șchiopătați. Ați avut un accident?

— Nu. Am fost împușcat în picior în Irlanda de Nord.

— Aveți o proteză?

— Da. Din aluminiu. O chestie inginerescă grozavă. Ei, ia spuneți-mi, la ce oră doriți să serviți micul dejun? E bine la opt și un sfert? Ați avea timp suficient până să vină mașina care vă va duce la Gleneagles. Și vreți să vă scol dimineață?

— Dacă nu vă deranjează. Pe la opt. Cu aerul ăsta de munte dorm buștean.

Archie se duse să deschidă ușa. Dar Joe Hardwicke se oferă să ducă tava cu băuturi. Se putea s-o ducă el în bucătărie, în locul lui Archie? Archie îi era recunoscător, dar rămase ferm.

— Nu, vă rog. Astea sunt regulile casei. Sunteți musafiri. N-aveți voie să ridicați niciun pai.

Au ieșit în hol...

— Mulțumesc, spuse Joe Hardwicke, oprindu-se lângă scară.

— *Eu* vă mulțumesc. Noapte bună. Și somn ușor.

Rămase lângă scară până ce americanul dispăru și se auzi ușa de la dormitorul său deschizându-se și apoi închizându-se. După aceea se întoarse în salon, domoli focul, puse grătarul de protecție, trase draperiile, verifică ivărelor ferestrelor. Afară, curtea era scaldată în lumina lunii. Auzi o bufniță. Stinse lumina și ieși din cameră, lăsând tava cu băuturi așa cum se afla. Traversă holul spre sufragerie. Pe masă nu mai rămăsese nicio urmă a cinei și totul era acum aranjat pentru micul dejun. Se simți puțin vinovat, căci aceasta era, prin tradiție, treaba lui, iar Isobel făcuse totul singură, în timp ce el stătuse de vorbă.

Merse mai departe, spre bucătărie. Și aici totul era curat și pus în ordine. Cei doi labradori dormeau lângă aragaz, în coșurile lor. Deranjați, se treziră și-și ridicară capetele. Începură să dea din coadă.

— Ați fost afară? îi întrebă el. V-a scos Isobel înainte să meargă la culcare?

Fâș, fâș. Erau mulțumiți și veseli. Nu mai avea nimic de făcut.

Patul. Dintr-odată se simți foarte obosit. Urcă scara, stingând luminile pe drum. Ajuns la toaletă, își scoase hainele. Smochingul, papionul, cămașa albă cu butoni. Pantofii și

ciorapii. Cu pantalonii era cel mai complicat, dar se învățase până la urmă să-i dezbrace. Imaginea i se reflecta în oglinda înaltă a dulapului, dar făcea în așa fel încât să nu se uite spre ea, pentru că ura să se vadă dezbrăcat; cu ciotul livid al coapsei, piciorul din metal strălucitor, cu șuruburile și articulațiile lui, cu plăcile și centurile care nu le lăsau să se desfacă – totul dezgolit în întregime, fără rușine și parcă și puțin obscen.

Își luă repede cămașa de noapte și și-o trase pe el; era mai ușor de manevrat decât o pijama. Intră în baia de alături, se ușură și se spală pe dinți. În dormitorul mare, toate luminile erau stinse, dar razele lunii pătrundeau prin fereastra fără draperii. Pe partea ei din patul lat, dublu, Isobel dormea. Dar când el străbătu camera, clipi și se trezi.

— Archie?

El se așeză pe partea lui de pat.

— Da.

— Cât e ceasul?

— Cam unu și douăzeci.

Femeia rămase pe gânduri.

— Ați stat de vorbă?

— Da. Îmi pare rău. Trebuia să te fi ajutat.

— Nu-i nimic. Au fost drăguți.

El își desfăcea chingile, slăbind încet-încet suportul întărit din piele prins de ciot. După ce-l scoase, se aplecă să așeze oribila mașinărie pe podea, lângă pat, cu curelele aranjate în ordine, pentru ca a doua zi dimineață să le poată pune înapoi fără nici cel mai mic inconvenient. Fără el se simțea strâmb și parcă imponderabil, iar ciotul îl durea și-l ardea. Fusese o zi lungă.

Se întinse lângă Isobel și și trase cearșaful răcoros până sub bărbie.

— Totul e-n regulă?

Vocea ei era somnoroasă.

— Da.

— Știi că Verena Steynton are de gând să facă o petrecere pentru Katy? În septembrie.

— Da. Mi-a spus Violet.

— Va trebui să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Da.

— N-am ce purta.

Adormi din nou.

Știusese de la început ce avea să se întâmple. Era mereu același lucru. Străzi pustii, abandonate, cu ziduri pline de inscripții. Cerul întunecat și ploaie. Era îmbrăcat cu o pufoaică militară și se afla la volanul unui Land Rover blindat, dar ceva era în neregulă,

pentru că ar fi trebuit să aibă un însoțitor, și totuși era singur.

Nu trebuia decât să ajungă cu bine la cazarmă. Cazarma se afla în clădirea rechiziționată a unei secții de poliție din Ulster; era fortificată pe de-a-ntregul și plină ochi de armament. Dacă ajungea acolo fără ca ei să-l surprindă, era în siguranță. Dar ei erau acolo. Apăreau întotdeauna. Patru siluete, răspândite pe drumul din fața lui, la adăpostul ploii. Fețele nu li se vedeau, erau acoperite cu glugi, și puștile lor erau îndreptate spre el. Întinsese mâna spre armă, dar aceasta dispăruse. Mașina se oprise. Nu-și amintea când oprise. Portiera era deschisă și ei se năpustiseră asupra lui, trăgându-l afară. Poate că de data asta aveau să-l bată până aveau să-l omoare. Dar nu mai conta. Aveau o bombă. Arăta ca un pachet învelit în hârtie maronie, dar era o bombă și ei au așezat-o în spatele mașinii, iar el a stat și i-a privit. Și pe urmă se afla iar la volan și de-abia acum începuse coșmarul. Asta fiindcă urma să intre cu mașina printre porțile deschise ale cazarmii, și bomba avea să explodeze și să-i omoare pe toți de-acolo.

Conducea ca un nebun și ploaia cădea mai departe și el nu vedea nimic, dar nu mai avea mult până acolo. Nu trebuia decât să treacă de porți, să ducă vehiculul explozibil până la depozitul de muniții și apoi să iasă cumva și s-o ia la goană cu toată disperarea, înainte ca bomba să explodeze.

Panica îl năucea, iar sunetul propriei respirații îi bubuia în urechi. Porțile se deschiseră larg, trecu mai departe, pe rampă, până la depozit. Pereții de beton se ridicară în lături, alungând lumina. Trebuia să evadeze. Încercă mânerul ușii, dar era blocat. Nu putea s-o deschidă, era prins în cursă, bomba ticăia, ceas mortal și criminal, iar el era prins în cursă. Începu să țipe. Nimeni nu știa că e acolo. Țipă iarăși...

Se trezi, țipând ca o femeie, cu gura deschisă, cu șiroaie de transpirație curgându-i pe față... Fu cuprins în brațe...

— Archie!

Era acolo, ținându-l în brațe. După o vreme, îl așeză cu blândețe la loc pe pernă. Îl mângâia ca pe un copil, vorbindu-i în șoaptă. Îi săruta ochii.

— Nu-i nimic. A fost un vis. Ești aici. Lângă mine. Totul e-n regulă. S-a terminat. Te-ai trezit.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul și era learcă de sudoare. Rămase nemișcat în îmbrățișarea ei și, încet-încet, respirația îi reveni la normal. Întinse mâna după paharul cu apă, dar ea ajunsese acolo înaintea lui, ținându-i să bea, punând paharul la loc pe masă după ce se săturase.

După ce el se liniști, ea îi spuse, cu o umbră de zâmbet în voce:

— Sper că n-ai trezit pe nimeni. O să spună că vreau să te omor.

— Știu. Îmi pare rău.

— A fost... la fel?

— Da. De fiecare dată la fel. Ploaia, apoi glugile și bomba și nenorocitul ăla de depozit.

De ce naiba am coșmaruri cu ceva care nu mi s-a întâmplat niciodată?

- Nu știu, Archie.
- Vreau să se termine.
- Știu.

Archie întoarse capul, îngropându-și fața în umărul ei moale.

- Ce n-aș da să se termine! Poate atunci aș mai putea să fac iarăși dragoste cu ține.

AUGUST

Luni, 15 august

Sosirea poștei de dimineață la Croy era o sărbătoare în toată regula. Tom Drystone, poștașul, la volanul camionetei sale roșii, acoperea zilnic o zonă foarte întinsă. Drumuri lungi, strâmte, șerpuite, care duceau spre văi, spre stâne de oi rupte de lume și mici ferme aflate la mare distanță una de cealaltă. Neveste tinere, izolate cu copilașii lor, îi pândeau sosirea în timp ce puneau rufele la uscat în vântul rece și proaspăt. Bătrânii, care trăiau singuri, erau legați de el pentru că le aducea medicamentele de la farmacie, se oprea la taifas și chiar se așeza la o ceașcă de ceai cu ei. Iarna schimba camioneta cu un Land Rover și numai viscolul cel mai năprasnic îl putea împiedica să ajungă cumva la destinație și să aducă scrisoarea mult așteptată din Australia sau vreo bluză nouă, comandată din catalogul Littlewoods, iar când rafalele vântului de nord-vest distrugau liniile telefonice și cablurile de electricitate, el era adesea singura sursă de comunicare cu lumea de-afară.

Din acest motiv, chiar de-ar fi fost vreun tip posac, zgârcit la vorbă și cu limba ascuțită, apariția zilnică a lui Tom tot ar fi fost bine-venită. Dar el era un tip vesel, născut și crescut în Tullochard și datorită acestui fapt nu se dădea bătut în fața nici unui colțișor al naturii sălbatice și nici a elementelor naturii. În plus, când nu făcea pe poștașul era admirat de toată lumea pentru talentul său de acordeonist și era în centrul atenției la petrecerile dansante locale când stătea pe podium cu un pahar de bere lângă picior, dirijând orchestra într-un șir nesfârșit de figuri și de învârteli. Purta cu el peste tot această muzică atât de captivantă, pentru că, în timp ce dădea corespondența, fluiera câte o melodie.

Era mijlocul lui august. O zi de luni. Cu vânt și cerul cam înnorat. Nu era cald, dar, cel puțin, nici nu ploua. Isobel Balmerino, cu un șorț legat în jurul taliei, stătea la un capăt al mesei din bucătăria de la Croy și jumulea de pene trei perechi de prepelițe. Fuseseră vâdate vineri și le lăsase trei zile în cămara pentru vânat. Poate că ar fi trebuit să mai stea un pic, dar voia să scape mai repede de ce era mai greu și să le pună bine în congelator până la sosirea următorului grup de americani.

Bucătăria era mare, în stil victorian, plină de nenumărate dovezi ale ocupațiilor sale zilnice. Un dulap plin cu oale și cratițe de metal, un panou cu vederi, adrese, mici notițe cu tot ce trebuia să-și aducă aminte – de exemplu, că trebuie să cheme un instalator.

Coșurile pentru câini stăteau lângă aragazul Aga masiv și buchete mari de flori uscate atârnav din tavan, prinse de cârligele pe care le foloseau altădată ca să pună vânatul la sărat. Deasupra aragazului era un suport pentru uscat rufe, acționat cu un scripete, unde puneau rufele zvântate după o zi la aer sau cearșafurile călcate, care nu erau încă destul de uscate. Nu era un sistem pe deplin satisfăcător, pentru că dacă aveau pește la micul dejun, fețele de pernă prindeau un ușor miros, dar Isobel n-avea o debara cu ventilație, așa că n-avea ce face.

Odată, demult, pe când trăia bătrâna Lady Balmerino, suportul cu scripete fusese ținta multor glume ale întregii familii. Doamna Harris, bucătăreasa, stătea pe-atunci permanent la ei; era o bucătăreasă minunată, dar în niciun caz nu se formaliza în privința igienei, neavând niciun fel de prejudecăți prostesti. Avea obiceiul să țină pe aragaz un cazan enorm de fier, negru, unde fierbea oase și resturile de la tot felul de legume pe care considera de cuviință să le strângă de pe farfurii. Cu astea își făcea celebrele sale supe. Într-un an, un grup de prieteni care sosiseră în vizită au rămas la o partidă de vânătoare. Vremea a fost îngrozitoare, așa că suportul de deasupra aragazului era plin ochi de jachete, pantaloni, pulovere și șosete groase, toate ude learcă. În seara aceea, supa a fost și mai bună, și mai gustoasă. Musafirii se rugau de ea să le dea rețeta. „Cum faceți, doamnă Harris? Ce gust delicios! Ce savoare!“ Dar doamna Harris s-a ținut tare și le-a șoptit doar că era un mic truc pe care-l prinsese de la maică-sa. Săptămâna s-a sfârșit și musafirii au plecat, strecurând bacșișuri grase în mâna roșie și arsă a doamnei Harris. După plecarea lor, cazanul a fost în sfârșit golit, pentru a fi curățat. Pe fundul lui se afla o șosetă de vânătoare, departe de a fi prea curată.

Jumulise patru păsări – mai avea două. Pene și fulgi pluteau peste tot. Isobel le strânse cu grijă, adunându-le într-un ziar și punând pachetele într-un sac de plastic. Tocmai așeza pe masă un ziar nou și se pregătea să se apuce de a cincea, când auzi pe cineva fluierând.

Ușa din spate se dădu de perete și Tom Drystone dădu buzna înăuntru, vesel nevoie mare. Curentul ridică un nor de pene în aer. Isobel scoase un geamăt, iar el închise repede ușa în urma lui.

— Văd că sunteți ocupată cu păsările. Penele căzuseră la loc pe masă. Isobel strănută. Tom trânti un teanc de scrisori pe dulap. Nu-l puteți lua pe micuțul Hamish să vă dea o mână de ajutor?

- E plecat. S-a dus în Argyll o săptămână, cu un coleg de școală.
- Cum s-a distrat lumea la Croy vineri?
- Mă tem că au fost cam dezamăgiți.
- La Glenshandra au prins patruzeci și trei de perechi.
- Probabil că erau toate de-ale noastre, care zburaseră peste gard să-și viziteze prietenele. Nu serviți o ceașcă de cafea?

— Nu, azi nu, mulțumesc. Am o tolbă plină. Circulare de la consiliul districtual. Atunci, am plecat...

Și dispăru, pornindu-se iarăși pe fluierat încă înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

Isobel își văzu mai departe de treabă. Ar fi dorit să arunce o privire peste scrisori, să vadă dacă nu e ceva special, dar se reținu. Mai întâi trebuia să termine de jumulit păsările. Pe urmă va strânge toate penele. Apoi se va spăla pe mâini și se va uita la scrisori. După aceea putea să se apuce să spele păsările – neplăcută treabă.

Camionul poștal porni în viteză mai departe. Isobel auzi pași dinspre culoarul care venea din hol. Pași grei, inegali. Unul câte unul, pe cele câteva trepte de piatră. Ușa se deschise și bărbatul ei intră în bucătărie.

— Cine-a fost? Tom?

— Nu l-ai auzit fluierând?

— Aștept o scrisoare de la Comisia Silvică.

— Încă nu m-am uitat.

— De ce nu mi-ai spus că te apuci de prepelițele astea? Archie părea mai degrabă acuzator decât vinovat. Aș fi venit să te ajut.

— Nu vrei să le speli tu în locul meu?

Archie se strâmbă. Se pricepea să vâneze păsări și să prindă în laț vânatul rănit. La o adică, putea chiar să le jumulească. Dar nu se dădea deloc în vânt să le taie și să le scoată măruntaiele. Asta fusese întotdeauna un motiv de discuții între el și Isobel, așa că schimbă repede subiectul. Așa cum știa și ea că avea să facă.

— Unde sunt scrisorile?

— Le-a pus pe dulap.

Porni șchiopătând într-acolo, le luă și le aduse până la celălalt capăt al mesei, departe de toată mizeria aceea îngrozitoare. Se așeză și privi în treacăt fiecare plic în parte.

— Fir-ar al dracului! Nu-i aici. N-ar strica să se grăbească. Dar e un plic de la Lucilla...

— A, grozav, speram să primim vești de la ea...

— ... și un plic mare, gros, din hârtie tare, parc-ar fi o invitație din partea reginei.

— Cu scrisul Verenei?

— S-ar putea.

— E invitația pentru noi.

— Și încă două, la fel, pe care să le transmiți mai departe. Una pentru Lucilla și alta pentru... Ezită... pentru Pandora.

Isobel nu tresări niciun pic. Se priviră în ochi peste masa lungă, plină de pene.

— Pandora? Au chemat-o pe Pandora?

— Așa s-ar părea.

— De necrezut. Verena nu mi-a spus că avea de gând s-o invite pe Pandora.

— Nu văd de ce ar fi trebuit să-ți spună.

— Va trebui să i-o trimitem. Deschide-o pe-a noastră, să vedem cum arată.

Așa și făcu.

— E impresionantă. Ridică din sprâncene. Tipărită în relief, poleită în arămiu și cu margini aurii. Pe șaisprezece septembrie. Verena a lăsat-o cam în ultima clipă, ce zici? Vreau să spun, nu mai e decât o lună până atunci.

— A fost un dezastru. S-a făcut o greșeală de tipărire. Primul lot de invitații a fost tipărit pe spatele hârtiei, așa că le-au trimis pe toate înapoi și a trebuit să le facă din nou.

— Cum și-a dat seama că erau tipărite pe spate?

— Verena se pricepe la lucruri dintr-astea. Vrea ca totul să fie perfect. Ce scrie?

— Scrie așa: Lord și Lady Balmerino. Doamna Angus Steynton. La reședința familiei. Pentru Katy. Bla-bla-bla. Dansul la ora zece. Vă rugăm să ne confirmați participarea. Ridică invitația spre ea. Ce zici, nu-i grozavă?

Fără ochelari, Isobel își făcu ochii mici, chinându-se să vadă.

Doamna Angus Steynton organizează
La reședința familiei
Pentru Katy
Vineri, 16 septembrie 1988
Seară de dans, ora 10 seara
Rugăm confirmați participarea.

Corriehill, Tullochard,
Relkirkshire

— Sunt impresionată. O să arate grozav pe polița căminului. Americanii vor crede că am fost invitați de casa regală la vreo petrecere. Acum citește-mi scrisoarea de la Lucilla. E mult mai importantă.

Archie decupă plicul subțire cu timbru și ștampilă poștală din Franța și desfăcu două foi de hârtie ieftină, liniată și foarte subțire.

— Parc-ar fi scris-o pe hârtie de toaletă.

— Citește-o.

— „Paris. 6 august. Dragă mamă și tată. Iertați-mă că a trecut atât de mult timp până să vă scriu. N-am vreme pentru noutăți. E doar o scurtă notă ca să vă spun ce am de gând. Plec de aici în câteva zile, spre sud. Călătoresc cu un autocar, așa că să nu vă faceți griji; nu fac autostopul. Plec cu un băiat din Australia, pe care l-am cunoscut aici și-l cheamă Jeff Howland. Nu e student la Arte, ci crescător de oi în Queensland, și și-a luat un an liber ca să cutreiere Europa. Are prieteni în Ibiza, așa că s-ar putea să mergem acolo. Nu știu ce-o să facem când ajungem acolo, dar e posibil să plecăm în Mallorca. Vreți să mă duc s-o caut pe Pandora? Dacă da, trimiteți-mi vă rog adresa ei pentru că am pierdut-o. Și nici bani nu prea mai am, așa că v-aș ruga să-mi împrumutați ceva până la termenul lunar obișnuit. Trimiteți totul pe adresa lui Hans Bergdorf, Căsuța poștală 73, Ibiza. Parisul a fost un vis, dar acum sunt numai turiști pe-aici. Toată lumea a dispărut pe plaje sau la munte. Am văzut o minunată expoziție Matisse zilele trecute. Vă sărut cu drag, scumpii

mei, și NU VĂ FACEȚI GRIJI. Lucilla. P.S. Nu uitați de bani.”

Împături scrisoarea și o puse la loc în plic.

— Un australian, spuse Isobel.

— Crescător de oi.

— Care cutreieră Europa.

— Cel puțin călătoresc cu autocarul.

— Mă rog, presupun că s-ar putea și mai rău. Dar dacă mă gândesc că ar putea merge s-o vadă pe Pandora... nu ți se pare extraordinar? N-am vorbit de Pandora de luni întregi și deodată dăm peste tot de numele ei. E departe Ibiza de Mallorca?

— Nu foarte departe.

— Ce n-aș da ca Lucilla să se-ntoarcă acasă.

— Isobel, se distrează de minune.

— Nu pot suporta ideea că n-are bani.

— Am să-i trimit un cec.

— Mi-e așa de dor de ea.

— Știu.

Terminase de jumulit păsările, penele fuseseră strânse cu mare grijă și puse în sacul negru de plastic. Cele șase leșuri stăteau așezate într-un șir patetic, cu capetele sucite și ghearele întinse, ca niște balerine. Isobel luă cuțitul ei bine ascuțit și secționă fără zăbavă primul dintre trupurile acelea moi. Apoi lăsă cuțitul pe masă și-și băgă mâna în corpul păsării. O scoase plină de sânge, cu un șir lung de măruntaie sidefate, cenușii. Erau surprinzător de multe, așa cum stăteau grămadă pe ziar. Mirosul te dădea gata.

Archie sări în picioare.

— Mă duc să completez cecul. Adună scrisorile. Să nu uit.

Și porni spre birou, închizând bine ușa de la bucătărie în spatele lui, închizând acolo amintirea micului carnaj domestic.

La biroul său, ținu câteva clipe în mâini plicul pentru Pandora. Se gândi să-i scrie. Să strecoare o scrisoare de la el lângă invitația de la Verena. E o petrecere, i-ar putea spune. O să fie amuzant. De ce să nu vină acasă cu această ocazie și să stea cu noi la Croy? Am dori așa de mult s-o vedem. Te rugăm, Pandora. Te rugăm.

Dar mai scrisese și altădată aceste lucruri și de-abia dacă se obosise să le răspundă. N-avea niciun sens. Oftă și puse noua adresă pe scrisoare. Puse câteva timbre, atât cât trebuia pentru distanța respectivă și adăugă și o emblemă „Par Avion“, apoi îl puse deoparte.

Completă un cec pe numele Lucilla Blair, pentru o sută cincizeci de lire. Apoi începu o scrisoare către fiica lui.

Draga mea Lucilla,

Îți mulțumesc pentru nota pe care am primit-o în această dimineață. Sper că vei ajunge cu bine în sudul Franței și vei putea să strângi destui bani ca să mergi la Ibiza, pentru că-ți trimit acest cec acolo, așa cum m-ai rugat. Cât despre Pandora, sunt sigur că va fi încântată să te vadă, dar îți sugerez să-i dai un telefon înainte de a face vreun plan, s-o anunți că ai de gând să-i faci o vizită.

Adresa ei este Casa Rosa, Puerto del Fuego, Mallorca. N-am telefonul ei, dar sunt sigur că-l vei găsi în cartea de telefon din Palma de Mallorca.

Îți mai trimit și o invitație pentru o petrecere organizată de familia Steynton pentru Katy. Mai e doar o lună până atunci și e posibil să ai alte lucruri mai bune de făcut, dar știu că mama ta ar fi foarte fericită dacă ai putea veni.

Am avut o zi bună pe 12. Vânătorii erau cu mașinile, așa că am mers și eu cu ei, dar numai de dimineață. Toată lumea a fost drăguță și m-au lăsat să trag ultima serie. Hamish a venit cu mine să-mi țină pușca și sacul de vânătoare și să-l ajute pe bătrânul său tată să urce dealul. Edmund Aird a tras excepțional, dar la sfârșitul zilei aveam în tolbă doar douăzeci și una de perechi și jumătate, plus doi iepuri. Hamish a plecat ieri să-și petreacă o săptămână la Argyll, cu un coleg de școală.

Și-a luat și undița pentru păstrăvi, dar speră să pescuiască la mare. Scumpul meu copil, îți trimit toată dragostea mea. Tata.

Reciti scrisoarea de la un capăt la celălalt, apoi o împături cu grijă. Găsi un plic mare, maroniu și puse acolo scrisoarea, cecul și invitația de la Verena. Lipi plicul, apoi timbrele și scrise numele Lucillei lângă adresa din Ibiza pe care le-o trimisese. Duse amândouă scrisorile în hol și le lăsă pe scrinul de lângă ușă. La primul drum spre sat, unul din ei avea să le pună la poștă.

SEPTEMBRIE

13

Invitația de la familia Steynton a fost adusă în strada Ovington în ziua de miercuri a aceleiași săptămâni. Era în primele ore ale dimineții. Alexa, în picioarele goale și înfășurată în halatul de baie, se afla în bucătărie, așteptând să fiarbă apa din ibric. Ușa spre grădină era deschisă, iar Larry era acolo, adulmecând, ca de obicei, de jur împrejur. Uneori descoperirea urme de pisică și asta îl incita foarte tare. Era o dimineață cenușie. Poate că mai târziu avea să apară soarele, să risipească aburii ceții. Auzi țăcănitul de la cutia poștală și, ridicându-și ochii spre fereastră, zări picioarele poștașului, care pornise mai departe.

Pregăti o tăviță și puse plicurile de ceai în ceainic. Apa din ibric fierbea și-și făcu ceaiul, apoi, lăsând câinele să-și vadă de treburile lui, luă tava și porni în sus pe scările ce duceau în casă dinspre subsol. Scrisorile erau pe covorașul de lângă ușă. Jonglând cu tava, se opri să le strângă și le puse în buzunarul foarte încăpător al halatului. Porni mai departe, în sus pe scări, simțind covorul gros și moale sub picioarele goale. Ușa dormitorului său era deschisă, iar draperiile fuseseră deja date deoparte. Camera nu era prea mare, iar patul pe care Alexa îl moștenise de la bunica ei o ocupa aproape pe de-a-ntregul. Patul era somptuos, lat și nu prea înalt, cu tăblii înalte de alamă la ambele capete. Puse tava jos și se furișă din nou sub așternuturi.

— Te-ai trezit? spuse ea. Ți-am adus o ceașcă de ceai.

Persoana care stătea ghemuită sub cearșaf la celălalt capăt al patului nu răspunse imediat apelului. Apoi mormăi și se ridică în capul oaselor. Un braț gol, bronzat apărură de sub așternut și Noel se întoarse cu fața spre ea.

— Cât e ceasul? Părul lui negru, ieșind în evidență pe albul feței de pernă, era zbârlit, și țepi scurți și aspri îi răsăriseră în barbă.

— Opt fără un sfert.

Noel mormăi din nou, își trecu apoi degetele prin păr.

— Bună dimineața, îi spuse ea și se aplecă să-l sărute pe obrazul nebărbierit. El o cuprinse cu mâna pe după ceafă și o ținu lângă el.

— Miroși grozav, îi șopti.

— Șampon de lămâie.

— Nu. Nu-i vorba de șamponul de lămâie. De tine vorbesc.

Își luă mâna. Eliberată, ea îl sărută din nou și apoi se întoarse la treburile sale domestice, turnându-i ceaiul. El aranjă pernele și se ridică puțin, sprijinindu-se de ele. Era gol, iar pieptul său bronzat dădea impresia că abia se întorsese dintr-o vacanță la

tropice. Ea îi întinse ceașca din porțelan de Wedgwood, cu ceaiul aburind.

Noel bău încet, în tăcere. Îi trebuia mult timp să-și revină la realitate dimineața și rareori scotea vreun cuvânt înainte de micul dejun. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Alexa le descoperise despre el, unul dintre micile tabieturi ale existenței sale. Ca și felul în care făcea cafeaua, sau își curăța pantofii, sau își pregătea un Martini sec. Seara își golea buzunarele, lăsând conținutul lor în ordine, pe noptieră – mereu în aceeași ordine. Portofelul, cărțile de credit, cuțitașul de ascuțit creioane, mărunțișul cu monedele puse cu grijă una peste cealaltă. Cel mai grozav era să stea întinsă în pat și să-l privească; apoi, să-l privească dezbrăcându-se, să-l aștepte până când e gata să vină la ea.

Afla ceva nou în fiecare dimineață; fiecare seară aducea cu ea câte un amănunt nou, proaspăt. Toate lucrurile bune se adunau, unul după altul, așa că fiecare clipă, fiecare oră era mai bună decât clipa și ora dinainte. Viața alături de Noel, faptul că împărțea cu el acest binecuvântat amestec de pasiune și trai domestic, o făcea să înțeleagă pentru prima dată de ce doreau oamenii să se căsătorească unii cu ceilalți. Era atât de bine, încât își dorea să nu se mai sfârșească niciodată.

Și odată... cu numai trei luni în urmă... crezuse că e pe deplin mulțumită. Singură în casă, numai cu Larry care să-i țină companie, ocupată cu munca ei, cu micile ei tabieturi, câte o seară petrecută în oraș sau câte o vizită pe la prieteni. Doar o jumătate de viață – nimic mai mult. Cum de suportase așa ceva?

Nu-ți lipsește niciodată ceea ce n-ai avut niciodată. Vocea lui Edie, răspicată și clară. Gândindu-se la Edie, Alexa zâmbi. Își turnă ceai, puse ceașca lângă ea și apoi duse mâna spre buzunar, după scrisori. Le scoase și le împrăști pe cuvertură. O chitanță de la Peter Jones, o reclamă pentru geamuri duble, o carte poștală de la o femeie care locuia în Barnes și dorea să facă o comandă pentru diverse alimente pentru congelat și, în sfârșit, plicul acela imens, din hârtie albă, tare.

Îl privi cu atenție. Timbrul era din Scoția. O invitație? La vreo nuntă, poate...

Rupse marginea plicului cu degetul mare și scoase invitația.

– Dumnezeu mare! rosti.

– Ce s-a întâmplat?

– E o invitație la bal. „Vei merge la bal“, i-a spus Zâna cea Bună Cenușăresei.

Noel întinse mâna și luă invitația.

– Cine e doamna Angus Steynton?

– Locuiește cu toată familia în Scoția, aproape de noi. Cam la vreo cincisprezece kilometri distanță.

– Și Katy cine e?

– Fiica lor, bineînțeles. Lucrează la Londra. Poate că ai cunoscut-o... Alexa reflectă puțin la asta și apoi alungă acest gând. Nu. Nu cred că ai fi avut cum. Preferă să se afișeze cu tinerii din Garda Regală... merge la curse mereu.

- În 16 septembrie. Ai de gând să te duci?
- Nu prea cred.
- De ce nu?
- Pentru că n-aș vrea să merg fără tine.
- Eu n-am fost invitat.
- Știu.
- Ce-ai să le spui, „vin dacă pot să-mi aduc iubitul cu mine“?
- Nimeni nu știe că am un iubit.
- Încă nu le-ai spus alor tăi că m-am mutat la tine?
- Încă nu.
- Ai vreun motiv special?
- Of, Noel... Nu știu.

Dar știa. Dorea să-l păstreze numai pentru ea. Trăia cu Noel într-o lume secretă, magică, de dragoste și căutări și se temea că dacă ar pătrunde altcineva dinafară, totul s-ar risipi și, într-un fel, s-ar strica.

În plus... iar asta era o recunoaștere patetică... n-avea niciun fel de curaj moral. Avea douăzeci și unu de ani, dar asta nu-i era de niciun folos pentru că, în sinea ei, se simțea încă de cincisprezece și dorea la fel de mult ca atunci să le facă celorlalți pe voie. Gândul la posibila reacție a familiei o umplea de disperare, o obseda. Își imagina dezaprobarea tatălui său. Și-o imagina pe Vi, uimită și îngrozită, apoi îngrijorarea Virginiei. Pe urmă, întrebările.

Dar el cine e? Unde l-ai cunoscut? Ați trăit împreună? În strada Ovington? Dar cum, de-abia acum ne spui și nouă? Ce face? Cum îl cheamă?

Și Edie. *Precis că Lady Cheriton se răsucește în mormânt.*

Nu-i vorba că n-ar fi înțeleș. Nu-i vorba că erau prea rigizi sau că ar fi avut vreo urmă de ipocrizie. Nici nu se putea spune că n-o iubeau pe Alexa, doar că ea nu putea suporta, pur și simplu, să supere pe vreunul dintre ei.

Bău puțin ceai.

- Nu mai ești o fetiță, îi spuse Noel.
- Știu asta. Sunt matură. Dar mi-aș dori să nu fiu așa de fricoasă, cât sunt eu de matură.
- Ți-e rușine că trăim împreună în păcat?
- Nu mi-e rușine de nimic. E vorba numai... de familie. Nu-mi place să-i rănesc.
- Scumpa mea, ai să-i rănești mai mult dacă vor afla despre noi de la alții, înainte să te hotărăști să le spui chiar tu.

Alexa știa că Noel are dreptate.

- Dar cum ar putea afla? îl întrebă.
- Asta-i Londra. Toată lumea vorbește. Mă mir că taică-tău n-a prins nimic din zbor

până acum. Ascultă sfatul meu și ia-ți inima în dinți.

Îi dădu ceașca goală și o sărută ușor pe obraz. Întinzând mâna spre halatul de baie, își coborî picioarele la marginea patului.

— Și pe urmă ai putea să-i scrii doamnei Stiffden, sau cum naiba o mai cheamă, să-i spui că da, ești încântată să vii la bal, dar că-l vei aduce pe Făt-Frumos cu tine.

Fără voia ei, Alexa zâmbi.

— Ți-ar plăcea să vii?

— Probabil că nu. Dansurile tribale nu sunt chiar pe gustul meu.

Spunând acestea, porni spre baie. Îndată după aceea, Alexa auzi zgomotul apei de la duș.

Și, la urma urmelor, ce atâta tevatură? Alexa luă din nou invitația și îi aruncă o privire încruntată. „Ce bine ar fi fost dacă n-ai fi venit deloc, îi spuse. Mi-ai făcut numai necazuri.“

Luni, 22 august

Luna august adusese de această dată un neobișnuit val de căldură. Căldura începea de dimineață, și până la prânz, temperatura urca până la valori insuportabile, făcându-i pe toți cei care aveau puțină minte să stea acasă după-amiaza, tolăniți pe pat, cu respirația tăiată, sau dormind pe câte o terasă mai umbrită. Vechiul oraș, aflat pe dealuri, liniștit și zdrobit, picotea și el, făcându-și siesta. Străzile erau pustii, iar magazinele închise.

Dar jos în port era cu totul altceva. Prea multă aglomerație și prea mulți bani în joc, ca să se mai poată ține seama de acest obicei respectabil. Turiștilor nu le păsa de siestă. Nu doreau să piardă nicio clipă din vacanțele lor costisitoare dormind. Iar în timpul zilei, vizitatorii n-aveau unde să se ducă. Așa că, se înghesuiau, cu fețele roșii și transpirate, la mesele de pe trotuar ale cafenelelor; sau porneau la plimbare fără o țintă anume, pe sub arcadele pasajelor pentru magazine, dotate cu aer condiționat. Plaja era pătată de umbrelele din frunze de palmier și trupurile pe jumătate goale, scoase la prăjit, iar debarcaderul era înțesat de iahturi de toate felurile, gata să pornească spre larg. Posesorii de bărci păreau să fie singurii care-și cunoșteau interesul. Iahturile și șalupele cu motor, altădată în plină activitate, se legăneau leneș pe marea uleioasă, iar la umbra apărătoarelor din pânză, trupuri întinse leneș, brune ca mahonul, zăceau ici-colo pe punți, ca niște cadavre.

Pandora se trezi târziu. Se chinuise toată noaptea și, în fine, la patru dimineața, luase un somnifer și se adâncise într-un somn greu, chinuită de vise. Ar mai fi dormit, dar zgomotele pe care le făcea Seraphina în bucătărie o treziseră. Țăcănitul îi alungase visul și, după o vreme, deschise ochii fără nicio plăcere.

În vis îi apăruseră ploaia și râuri întunecate și parfumuri răcoroase și umede și șuierul vântului. Lacuri adânci și dealuri umbroase, cu poteci pierdute, care duceau spre culmile acoperite de zăpadă. Dar cea mai importantă era ploaia. Picăturile nu cădeau vertical, nu era o ploaie cu tunete, tropicală, ca aici, ci blândă și cețoasă. Înfășurându-se printre nori, înșelătoare, ca și ceața...

Se mișcă ușor. Imaginile se dizolvaseră, dispăruseră. De ce să viseze Scoția? Cum, după atâția ani, amintirile acelea vechi și răscolitoare reveneau, trăgând-o de mânecă? Poate că de vină era arșița acestui august necruțător, cu nesfârșitele sale zile cu soare nemilos, cu praful, uscăciunea, umbrele dure ale amiezii. Ți se făcea dor de ceața aceea

ușoară, parfumată.

Întoarse capul pe pernă și zări, dincolo de glasvandul care rămânea deschis larg peste noapte, balustrada terasei, strălucirea orbitoare a mușcatelor, cerul. Cerul albastru, fără niciun nor, încins deja, fără să-i pese de nimic.

Se ridică într-un cot și întinse mâna peste patul larg, gol, spre măsuța de alături, unde se afla ceasul. Ora nouă. Alte zgomote dinspre bucătărie. Sunetul mașinii de spălat vase. Seraphina își făcea simțită prezența. Iar dacă era acolo, asta însemna că Mario – soțul acesteia și grădinarul Pandorei – se apucase deja de lucru în grădină, cu foarfecele lui arhaice. Asta excludea orice șansă să stea puțin la soare. Mario și Seraphina locuiau în orașul vechi și veneau la lucru în fiecare dimineață, urcând dealul cu motorul în plin. Mario stătea la bordul motocicletei cam prăpădite și gălăgioase, iar Seraphina se cocoța în spatele lui, modest, într-o parte, cu brațele ei puternice și bronzate strânse în jurul taliei lui. Era de mirare că zdrăngănitul asurzitor, care se repeta în fiecare zi, anunțându-le sosirea, n-o trezise pe Pandora mai devreme, însă era adevărat că somniferele erau foarte puternice.

Era prea cald ca să mai zăbovească în patul șifonat, cu așternuturile răscolite. Stătuse destul. Pandora dădu deoparte cearșaful subțire și, în picioarele goale și fără nimic pe ea, traversă podeaua largă de marmură și intră în baie. Luă o pereche de bikini – nimic altceva decât două bucățele de pânză încrețită, cât o batistă – îi puse pe ea și apoi străbătu dormitorul, ieși pe terasă și coborî treptele care duceau spre piscină.

Sări în apă. Era destul de rece, dar nu suficient ca s-o răcorească pe deplin. Începu să înoate. Își aminti cum sărea în lacul de la Croy și apoi ieșea la suprafață țișând cu disperare, pentru că frigul pătrundea dureros prin fiecare por al trupului său; o năucea, tăindu-i respirația. Cum putea înota în apa aceea ca de gheață? Cum putea, cu Archie și toți ceilalți, să se lase pradă unor astfel de plăceri masochiste? Dar ce bine se distrau! Și pe urmă ieșeau pe mal și se luptau să-și pună puloverele calde, așa uzi cum erau și pe urmă făceau un foc pe malul pietros al lacului și frigeau cei mai buni păstrăvi din lume pe cărbunii fumegând. Niciodată de-atunci nu mai avusese păstrăvul un gust atât de bun ca în vremea acelor focuri de tabără neprevăzute.

Înotă mai departe. De la un capăt la celălalt, în susul și-n josul piscinei mari. Astea nu mai erau vise, ci amintiri conștiente. Iarăși Scoția. Și ce dacă? Lăsă amintirile să revină. S-o poarte departe de lac, de-a lungul drumului greu de pe lângă pârâul care, săltând peste pietre, își revărsa apele pe deal în jos, ajungând în cele din urmă la Croy. Un fir de apă brună și spumoasă, ca berea, aruncându-se peste stânci și clipocind în iazuri adânci, unde păstrăvii se ascundeau în umbră. De-a lungul secolelor, apele își tăiaseră o mică vale, cu malurile pline de verdeață și strălucind de flori sălbatice, protejate de vântul de nord. Degetariță și iarbă deasă, ferigi cu frunze verzi pline de sevă și scaieți înalți, cu măciuliile purpurii. Un loc anume avea un farmec special. I se spunea Corrie și acolo

vena lumea la un picnic, primăvara și iarna, când vântul de la nord era prea rece să se poată face focul lângă lac.

Corrie. Nu-și lăsa amintirile să zăbovească acolo, ci porni, grăbită, mai departe. Cărarea devenea mai abruptă, șerpuind printre imense formațiuni de roci, stânci de granit mai bătrâne decât lumea. O ultimă cotitură și valea se deschidea dedesubt, departe, scăldată de soarele umbrit, din când în când, de rotocoale de nori, dezvăluindu-se privirii în toată splendoarea ei pastorală. Croy se zărea ca un fir strălucitor, cu cele două poduri arcuite de-abia ițindu-se printre arbori; distanța mare până la el făcea ca satul să pară o jucărie de copil, așezată pe covorul din camera de joacă.

O mică pauză pentru a contempla priveliștea și apoi din nou la drum. Cărarea revenea la orizontală. Se vedea gardul cu poarta înaltă. Apăruseră și primii copaci. Pini scoțieni și, dincolo de ei, verdele fagilor. Apoi casa lui Gordon Gillock, cu rufele doamnei Gillock fluturând pe sârmă, și câinii de vânătoare, înverșunați, explodând într-o cascadă de lătrături dinspre cuștile lor.

Mai era puțin până acasă. Acum se afla pe un drum adevărat, asfaltat, care făcea legătura între ferme, clădirile de piatră, șoproane și staule de vite. Mirosea a cirezi și a bălegar. Încă o poartă, și apoi drumul pe lângă ferma cu grădina în culori vii și zidul de piatră acoperit de cârcei de trifoi alb. Grilajul pentru vite. Drumul străjuit de rododendroni...

Croy.

Destul. Pandora își domoli amintirile, ca pe niște copii năzbătioși. N-avea niciun chef să meargă mai departe. Prea mult răsfăț. Destul cu Scoția. Mai făcu un tur de bazin și apoi urcă cele câteva trepte, ieșind afară. Pietrele de sub picioarele ei goale ardeau deja. Șiroind de apă, reveni în casă. Ajunsă în baie, făcu un duș, își spălă părul, își puse o rochie curată, largă și fără mâneci, cea mai răcoroasă pe care o avea. Ieși din dormitor, traversă holul și intră în bucătărie.

— Seraphina!

Seraphina se întoarse spre ea; era ocupată să spele bine o mână de stridii la chiuvetă. Era o femeie scundă, îndesată, tuciurie, cu picioarele groase, goale, peste care încălțase o pereche de espadrile; părul negru era strâns într-un coc la ceafă. Purta numai haine negre pentru că mereu era în doliu. De-abia apuca să-și schimbe hainele de la moartea vreunui bunic sau a vreunei rude îndepărtate, că altcineva din clan dădea ortul popii și iar intra în doliu. Rochiile ei negre erau toate la fel, dar, ca pentru a le mai atenua aerul de tristețe, toate șorțurile ei, lungi sau scurte, erau invariabil în culori vii și modele aiurite.

Seraphina făcea parte integrantă din Casa Rosa. Înainte, lucrase cincisprezece ani pentru cuplul englez care construisese vila. Când, cu doi ani în urmă, din cauza presiunilor de familie și a unei stări precare de sănătate, fuseseră nevoiți să se întoarcă în Anglia, fără prea mare tragere de inimă, Pandora, care căuta un loc unde să se stabilească,

cumpărase de la ei această proprietate. Atunci aflase că-i moștenise în acest fel și pe Seraphina și pe Mario. La început, Seraphina nu fusese sigură dacă era de acord să lucreze pentru Pandora, iar Pandora avusese dubiile ei cu privire la Seraphina. Nu era prea simpatică, iar uneori era chiar țâfnoasă. Dar s-au hotărât pentru o lună de probă, iar apoi aceasta se prelungise cu încă două, apoi până la un an și angajamentul s-a realizat, din fericire, de la sine, fără ca de fapt să se rostească vreun cuvânt în privința asta.

— Se ora. Buenos dias. V-ați trezit.

După cincisprezece ani cu vechii stăpâni, Seraphina învățase destul de bine englezește. Pandora îi era recunoscătoare pentru această mică binecuvântare. Ea vorbea franceza fluent, dar nu știa o boabă de spaniolă. Lumea zicea că e ușor, pentru că se făcea latină la școală, dar educația Pandorei nu incluseră și latina și n-avea de gând să se mai apuce acum.

— E gata micul dejun?

— E pe masă. Aduc și cafeaua.

Masa era pusă pe terasa care dădea spre șosea. Aici era mai multă umbră și se simțea și briza răcoroasă a mării. Traversând salonul, privirile Pandorei fură atrase de o carte așezată pe măsuța de cafea. *Wainwright în Scoția*. Era un volum mare, cu coperte lustruite, cadou de la Archie de ziua ei. Știa de ce i-o trimisese. Nu renunța nicio clipă, în felul lui simplu și neprefăcut, s-o convingă să se întoarcă acasă. Din cauza asta nici nu o deschisese. Dar acum se opri, curioasă. *Wainwright în Scoția*. Iarăși Scoția. Chiar trebuia să-și strice toată ziua cu nostalgii? Zâmbi, gândindu-se la sine, la această slăbiciune ce-o apucase dintr-odată. De ce nu? Se aplecă și ridică albumul, luându-l cu ea pe terasă. Desfăcând o portocală, îl puse pe masă și începu să-l răsfoiască.

Era într-adevăr bun pentru măsuța de cafea; puteai să-l răsfoiești pe-ndelete. Desene în peniță și tuș, hărți foarte bine executate și un text simplu. Fotografii colorate pe fiecare pagină. Nisipurile argintii de la Morar. Ben Vorlich. Cascada de la Dochart. Numele vechi aveau o vibrație plăcută, ca un ropot de tobe.

Începu să-și mănânce portocala. Sucul picura pe paginile volumului și încercă să-l șteargă cu un gest al mâinii, lăsând în urmă câte o pată. Seraphina îi aduse cafeaua, dar ea nu-i aruncă nicio privire, într-atât era de concentrată.

*

„În acest loc, râul, la capătul călătoriei sale lungi și liniștite, erupe într-un clocot furios, revărsându-se într-o cascadă tumultuoasă de spumă albă, prin viroagele largi, stâncoase, de șuvoaie impresionante. Cursul ei iute este oprit de insule de lemn, dintre care una a fost locul de îngropăciune al clanului MacNab, iar un umbrar de arbori minunați creează o imagine de o neasemuită frumusețe...”

Își turnă cafea, întoarse pagina și citi mai departe. Își petrecu toată ziua cu *Wainwright*

în Scoția. De la masa unde își luase micul dejun îl duse pe șezlongul delângă bazin și apoi, după prânz, luase albumul cu ea în pat. Până la cinci după-amiaza îl citise din scoarță-n scoarță. Închizându-l, în sfârșit, îl lăsă să cadă pe podea.

Acum era mai răcoare, dar era pentru prima dată când căldura n-o deranjase prea mult. Se ridică din pat și ieși să mai înoate puțin, apoi își puse o pereche de pantaloni albi de bumbac și o bluză albastru cu alb. Își aranjă părul, se machie, își găsi cerceii, brățara de aur. Sandale albe. Își dădu cu puțin parfum; sticla era pe terminate. Trebuia să-și cumpere una nouă. Ideea acestei mici achiziții de lux o umplu de plăcere.

Își luă rămas-bun de la Seraphina și ieși pe ușa principală, coborând cele câteva trepte până la garajul unde-și ținea mașina. Se urcă și porni în josul dealului, pe drumul în serpentine, apoi intră pe șoseaua care ducea spre port. Își parcă mașina în curtea poștei și intră să-și ia corespondența. Puse scrisorile în coșulețul din curele de piele, apoi închise mașina și porni pe jos pe străzile încă aglomerate, oprindu-se să privească în câte o vitrină, să cântărească din ochi câte o rochie sau vreun minunat șal de dantelă. Intră în parfumerie și-și cumpără o sticlă de Poison, apoi merse mai departe, mereu spre mare. Ajunse în sfârșit pe bulevardul larg, străjuit de palmieri cu frunzele lor dantelate, care mergea paralel cu plaja. La sfârșitul zilei părea la fel de aglomerat ca de obicei, nisipurile erau pline de lume și în mare se mai zăreau înotători. În depărtare, pânzele de windsurf profitau de briza serii, fluturând ca niște aripi de păsări la suprafața apei.

Ajunse în dreptul unei cafenele micuțe cu câteva mese goale pe trotuar. Veni și un ospătar, iar ea comandă o cafea și un pahar de coniac. Apoi, lăsându-se pe spate în scaunul incomod de fier și ridicându-și ochelarii pe creștetul capului, scoase scrisorile din coșuleț. Una era de la Paris. Una de la avocatul ei din New York. O vedere de la Veneția. O întoarse. Era de la Emily Richter, care mai locuia încă la Cipriani. Un plic mare, din hârtie albă, tare, trimis la Croy și retrimis apoi – cu scrisul lui Archie. Îl deschise și citi, fără să-și creadă ochilor, apoi oarecum amuzată, invitația Verenei Steynton.

La reședința familiei
Pentru Katy.

Extraordinar. Parc-ar fi primit o invitație dintr-un alt timp, dintr-o altă lume. Și totuși, o lume în care, printr-o stranie coincidență, trăise de-a lungul întregii zile. Simți un fel de nesiguranță. Era oare o prevestire? Trebuia să dea socoteală? Iar dacă era o prevestire, credea ea oare în așa ceva?

La reședința familiei. Pentru Katy. Își amintea de alte invitații, „scorțoase“, cum le numeau ea și Archie, puse la vedere pe polița căminului din biblioteca de la Croy. Invitații la petreceri în aer liber, la meciuri de crichet, la dans. Seri dansante cu toptanul. Într-un septembrie fusese o săptămână în care de-abia dacă avuseseră timp să doarmă,

reușind să reziste cu câte un somn scurt, pe furate, sau ațipind la soare în vreme ce ceilalți jucau tenis. Își amintea de dulapul plin de rochii de bal și de felul în care i se plângea întruna maică-sii că n-are ce pune pe ea. Toată lumea îi văzuse rochia din satin albăstriu ca gheața, pentru că o purtase la petrecerile din nord și, oricum, nu-știu-ce tip vărsase șampanie peste ea și pata nu ieșea la spălat. Iar rochia roz? Tivul era rupt, iar una din bretele se descususe. La care maică-sa, cea mai indulgentă și răbdătoare dintre femei, în loc să-i propună să caute un ac cu ață și să dreagă rochia roz, o luase în mașină și plecaseră la Relkirk sau la Edinburgh, unde trebuise să suporte chinul toanelor schimbătoare ale Pandorei, care o purtase din magazin în magazin până ce au găsit cea mai frumoasă și, inevitabil, cea mai scumpă rochie de pe pământ.

Ce răsfățată fusese Pandora, adorată și dorită de toată lumea! Și în schimb...

Lăsă deoparte cartonul invitației și privi spre mare. Chelnerul sosi cu cafeaua și coniacul pe o tăviță. Îi mulțumi și plăti. Sorbind din cafeaua amară, neagră, fierbinte, Pandora urmări plutirea surfiștilor și mersul agale al trecătorilor. Soarele serii se îndrepta spre asfințit și marea părea o masă de aur topit.

Nu se întorsese niciodată. Fusese hotărârea ei. A nimănui altcuiva. Nu veniseră după ea, dar păstraseră legătura. Numai prin scrisori, dar toate pline încă de dragoste. După moartea părinților ei, se gândise că scrisorile aveau să înceteze, dar nu s-a întâmplat așa, pentru că Archie a preluat inițiativa. Descrieri detaliate ale partidelor de vânatoare, noutăți despre copiii lui, câte o bârfă din sat. Toate se încheiau la fel. „Ne e dor de tine. De ce nu vii să stai la noi câteva zile? E prea mult de când nu ne-am văzut.“

Un iaht plecă de la debarcader cu motorul duduind ușor până când depăși plaja și până ce pânzele sale se umflară de vânt. Pandora îl urmări încet cu privirea. Îl vedea, dar ochiul ei interior era plin de imagini de la Croy. Gândurile ei o luară iarăși razna și de data asta nu le mai opri, lăsându-le în voia lor. Ajunsese în fața casei. Apoi sus, pe trepte, până la ușa de la intrare. Ușa era deschisă. Nimic n-o putea opri. Putea să intre...

Puse ceașca de cafea pe masă puțin cam brutal. Ce rost avea? Trecutul avea întotdeauna o aură strălucitoare, pentru că nu-ți aduceai aminte decât de lucrurile frumoase. Dar partea întunecată a memoriei? Lucrurile trebuiau să rămână acolo unde se aflau, închise, ca suvenirele adunate într-un cufăr cu capacul închis și cheia răsucită în broască. În plus, trecutul însemna oameni, nu locuri. Locurile fără oameni erau ca o gară fără trenuri. Am treizeci și nouă de ani. Nostalgia risipește toată energia prezentului, iar eu sunt prea bătrână pentru nostalgie.

Întinse mâna după paharul de coniac. Chiar atunci, o umbră se interpuse între ea și soare, alungindu-se pe masa ei. Surprinsă, ridică ochii și privi figura bărbatului care stătea în picioare lângă ea. El se aplecă ușor.

— Pandora.

— Ah, Carlos! Ce te-a apucat să mă sperii așa?

— Am fost la Casa Rosa, dar n-am găsit pe nimeni. Vezi, dacă nu vii tu la mine, trebuie să vin eu.

— *Zău*, îmi pare rău.

— Așa că am încercat în port. M-am gândit eu că ar trebui să te găsesc pe undeva pe aici.

— Am fost la cumpărături.

— Pot să iau loc?

— Bineînțeles.

Bărbatul își trase un scaun și se așeză în fața ei. Era un tip înalt, de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat la patru ace, cu cămașă și cravată și o jachetă ușoară. Avea părul negru, ca și ochii; chiar și într-o seară înăbușitoare ca aceasta era ca scos din cutie. Vorbea engleza impecabil și, după părerea Pandorei, arăta ca un francez. De fapt era spaniol.

Mai era și teribil de atrăgător. Îi zâmbi.

— Dă-mi voie să-ți ofer un brandy, îi spuse.

Miercuri, 24 august

Virginia Aird împinse cu umărul ușa batantă de la Harrods și ieși în stradă. În magazin, căldura și îmbulzeala deveniseră insuportabile. Nici afară nu era prea grozav. Era o zi umedă, aerul era greu de la benzină și te simțeai împresurat de mulțimea de oameni grăbiți. Traficul pe Brompton Road era imposibil, iar pe trotuar se prelingea o mare de oameni, deloc grăbiți. Uitase că străzile puteau fi așa de pline. Precis că o parte din ei erau din Londra și-și vedeau de treburile lor zilnice, dar impresia generală era aceea a unei imigrații generale din toate colțurile lumii. Turiști și vizitatori. Mai mulți decât ți-ai fi putut imagina. Studenți înalți și blonzi cu rucsacuri puse pe un umăr. Familii întregi de italieni, sau poate spanioli; două femei indiene înfășurate în sari în culori vii. Și, bineînțeles, americani. Conașionalii mei, gândi Virginia cu amărăciune. Îi recunoșteai imediat după îmbrăcăminte și după aparatele de fotografiat de tot felul pe care le țineau atârdate pe după gât. Un bărbat solid purta chiar pălărie de cowboy.

Era patru după-amiază. Umblase prin magazine toată ziua și acum era încărcată cu pachete, cutii și pungi de plastic. O dureau picioarele. Mai zăbovi totuși puțin, pentru că nu se hotărâse încă ce să facă mai departe.

Avea două posibilități.

Fie să se întoarcă direct, cu orice mijloc de transport pe care-l putea găsi, la Cadgwith Mews, unde ar fi stat în condiții foarte luxoase cu prietena ei Felicity Crowe. Aceasta îi dăduse o cheie, așa că, indiferent dacă era sau nu cineva acasă – Felicia putea fi la cumpărături, sau cu ogarul la o tură de plimbare prin parc – Virginia putea intra să-și scoată pantofii, să-și facă o ceașcă de ceai și să cadă, epuizată complet, pe pat. Perspectiva era foarte tentantă.

Sau putea merge în strada Ovington, riscând să descopere că Alexa e plecată. Asta era ce ar fi *trebuit* să facă. Nu se poate spune că-i era gândul chiar la Alexa, dar era exclus să se întoarcă în Scoția fără să fi luat legătura cu fiica ei vitregă. Mai făcuse deja o încercare, telefonându-i cu o seară înainte de la Felicity de-acasă, dar nu-i răspunsese nimeni și până la urmă pusese receptorul la loc în furcă, ajungând la concluzia că, de data asta, Alexa se hotărâse să iasă în oraș la vreo petrecere. Mai încercase și de dimineață, apoi la prânz și din nou, de la coafor, cu capul sub casca încinsă. Tot nu primise niciun răspuns. Poate că Alexa plecase din Londra?

În clipa aceea, un japonez mititel, care căsca gura într-altă parte, dădu peste ea și unul

dintre pachete căzu pe jos. Omul nu mai contenea acum cu scuzele, cu politețea aceea tipic japoneză, ridică pachetul, îl șterse de praf, i-l înapoie, făcu o plecăciune, zâmbi, își ridică pălăria și plecă mai departe. Gata cu toate astea. Un taxi se opri și pasagerii coborâră, iar Virginia îl reținu imediat, înainte ca altcineva să apuce să facă același lucru.

— Unde să te duc, drăguță?

Se hotărâse.

— Strada Ovington.

Dacă n-o găsea pe Alexa, putea păstra taxiul ca să meargă acasă la Felicity. Decizia odată luată, se simți mai bine. Deschise fereastra, se lăsă pe spate, gândindu-se ce-ar fi să-și scoată pantofii.

Drumul dură puțin. Când taxiul intră pe strada Ovington, Virginia se aplecă puțin, uitându-se după mașina Alexei. Dacă mașina era acolo, atunci era aproape sigur că Alexa era acasă. Mașina era acolo – o camionetă Mini cu o dungă roșie era parcată pe pavajul din fața ușii vopsite în albastru. Se simți ușurată. Spuse șoferului unde să meargă, iar acesta opri în mijlocul străzii.

— Puteți aștepta o clipă? Vreau să fiu sigură că e cineva acasă.

— Sigur, drăguță.

Își adună cumpărăturile și le scoase pe toate afară, urcă treptele și apăsă pe sonerie. Îl auzi pe Larry lătrând și vocea Alexei care-i spunea să se potolească. Trânti pachetele pe prag și, deschizându-și poșeta, plecă să plătească taxiul.

Alexa era în bucătărie, ocupându-se cu toată seriozitatea de ce mai rămăsese după o zi de muncă, adică de tot ce adusesese înapoi de la Chiswick, în spatele camionetei. Tigăi, containere de plastic, boluri de lemn pentru salate, cuțite, un tel și un carton pentru sticle de vin în care pusese paharele murdare. După ce avea să curețe totul se gândea să meargă sus, să-și scoată bluza și fusta de bumbac, cam motolite, să facă un duș și pe urmă să-și pună niște haine curate. Pe urmă, să-și facă un ceai... chinezesc, cu o felie de lămâie... și mai apoi să-l ducă pe Larry la o mică plimbare, după care putea să-nceapă să se gândească la cină. Pe drumul dinspre Chiswick se oprise la un magazin de pește și cumpăraseră niște păstrăvi aurii, mâncarea preferată a lui Noel. La grătar, cu migdale. Și poate...

Auzi taxiul apropiindu-se încet în josul străzii. De-acolo, de la chiuvetă, vizibilitatea era limitată. Taxiul se opri. Vocea unei femei. Pași pe tocuri înalte se auzeau pe pavaj. Alexa, clătind un pahar de vin sub jetul de apă, asculta, așteptând. Apoi se auzi soneria.

Larry ura soneria și izbucni într-o cascadă de lătrături. Iar Alexa, cu treburi până peste cap, era nemulțumită de întrerupere și n-avea nici ea mai mult entuziasm. Cine naiba putea fi? „Mai taci și tu, prostule.“ Puse paharul jos, își desfăcu șorțul și urcă să vadă cine era. Spera să nu fie nimic important. Deschise ușa și dădu peste o grămadă de pachete ce

păreau să conțină obiecte de lux. Taxiul întoarse și se îndepărtă. Și...

Rămase cu gura căscată. Mama ei vitregă. Îmbrăcată ca pentru Londra, dar la fel de ușor de recunoscut. Avea o rochie neagră și o jachetă stacojie cu pantofi asortați, iar părul, proaspăt scos din mâinile pricepute ale vreunui expert de casă mare, era aranjat altfel decât de obicei, dat pe spate și strâns într-o imensă fundă neagră de catifea.

Mama ei vitregă. Arăta fantastic, dar venise fără s-o anunțe și complet pe neașteptate. Implicațiile acestui fapt făceau ca orice alt gând, cu excepția unuia singur, să piară din mintea Alexei.

Noel.

— *Virginia!*

— Sper să nu ți se facă rău din cauza surprizei. Am lăsat taxiul să mă aștepte pentru că m-am gândit că ai putea fi plecată. O sărută pe Alexa. Am fost la cumpărături, îi explică inutil și se aplecă să adune pachetele.

Alexa își reveni cu greu și o ajută.

— Dar nici n-am știut că ești la Londra.

— Doar pentru o zi, două.

Așezară pachetele pe masa din hol.

— Și să nu mă-ntrebi de ce nu te-am sunat, pentru că am încercat întruna. Am crezut că ești plecată din oraș.

— Nu. Alexa închise ușa. Ne-am... m-am dus să mănânc în oraș aseară; iar azi am fost toată ziua cu treabă. Tocmai spălam vasele. De asta arăt în halul ăsta...

— Arăți grozav. Virginia o privi atent. Ai mai slăbit?

— Nu știu. Nu mă cântăresc niciodată.

— Ce-ai avut de lucru?

— Ei, un prânz pentru un bătrân care împlinea nouăzeci de ani. În Chiswick. O casă minunată, chiar pe malul râului. Douăzeci de musafiri, toți rude. Doi strănepoți.

— Ce le-ai făcut?

— Somon rece și șampanie. Asta au dorit. Și un tort de aniversare. Dar de ce nu mi-ai spus că vii...?

— Ei, nu știu. M-am hotărât pe moment. Am vrut, pur și simplu, să scap pentru o zi sau două. Azi am umblat toată ziua prin magazine.

— Se vede. Și-mi place la nebunie cum te-ai coafat. Cred că ești epuizată. Mai bine ți-ai scoate pantofii...

— Nici nu-mi doresc altceva...

Scoțându-și jacheta, Virginia intră pe ușa deschisă, puse jacheta deoparte și se îndreptă spre fotoliul cel mare, prăbușindu-se în el, își aruncă pantofii cât colo și-și puse picioarele pe un scăunel.

— Mă simt ca-n rai!

Alexa, în picioare, o privea. Cât avea de gând să stea? De ce...? „De ce n-ai venit să stai la mine?” Slavă cerului că n-o făcuse, dar era, evident, întrebarea cea mai firească.

— Sigur, m-aș fi invitat eu la tine, dar i-am promis lui Felicity Crowe că prima dată când vin la Londra am să stau cu ea. Știi, e prietena mea din copilărie. Ar fi fost domnișoara mea de onoare la cununie dacă aș fi avut domnișoare de onoare. Și nu ne vedem prea des, iar atunci când reușim, stăm la taclale și glumim de toate alea întruna.

Deci de-acolo, niciun pericol.

— Unde locuiește?

— Are o căsuță minunată în Cadgwith Mews. Dar trebuie să recunosc că nu-i ca asta.

— Ce-ar fi... ce-ar fi să bem o ceașcă de ceai?

— Nu, nu te deranja. Mi-ajunge ceva răcoritor.

— Am o cutie de coca-cola în frigider.

— Perfect.

— Eu... mă duc s-o aduc.

O lăsa pe Virginia și coborî spre bucătărie. Deschise frigiderul și scoase cutia de coca-cola. Virginia venise și ea, trebuia să-și păstreze sângele-rece și obiectivitatea. Dar acesta nu era talentul cel mai mare al Alexei. La parter, urmele existenței lui Noel erau neînsemnate. O jachetă și o șapcă de tweed agățate în cuierul toaletei de la parter. Un număr din *Financial Times* în salon. Cam asta era tot. Dar la etaj era altceva. Lucrurile lui erau împrăștiate peste tot, iar patul era vizibil aranjat pentru două persoane. Nu se puneau problema să-ncerce să ascundă toate astea. Dacă Virginia urca la etaj... Nu știa ce să facă, iar această nesiguranță o copleșea. Pe de-o parte, era poate cel mai bun mod de a descurca lucrurile. Nu avusese niciun plan, dar așa se întâmplase: Virginia era aici. Mai mult, Virginia era tânără și nici măcar nu-i era rudă de sânge, la drept vorbind. Era de așteptat să înțeleagă, poate chiar să fie de acord. La urma urmelor, avusese și ea nenumărați prieteni înainte să se mărite cu tata. Virginia putea fi avocatul Alexei, cea mai îndreptățită să le explice celorlalți cu blândețe că timida și grăsuța Alexa nu numai că-și găsisese un bărbat al ei și numai al ei, dar chiar îl primise în inima și în casa ei și trăia deschis cu el.

Pe de altă parte, în felul acesta, secretul ar fi aflat și toți ar fi așteptat să-l cunoască pe Noel. Să vorbească despre el și să le permită să-l întâlnească. Și-l imagina pe tatăl ei venind la Londra și dându-le un telefon. „Vă invit pe amândoi la cină la Claridge's.” Ideea asta o făcu să-i tremure picioarele, dar, până la urmă, știa că se putea descurca într-o astfel de situație. Întrebarea care se punea era – cum ar fi reacționat Noel la așa ceva? Poate că ar fi avut senzația că se fac presiuni de un fel sau altul asupra lui? Asta ar fi fost un dezastru pentru că, după trei luni de trai cu el, în care învățase toate ciudățeniile și capriciile unei alte persoane, Alexa știa că Noel ar fi suportat orice altceva, dar asta nu.

Disperată, neștiind ce să facă, Alexa făcu un efort imens, încercând să rămână

rațională. „N-ai ce face“, își spuse, iar în urechi îi răsună, ca un ecou, vocea lui Edie. „Trebuie să iei lucrurile așa cum sunt.“ Gândul la Edie îi mai dădu putere. Închise ușa frigiderului, luă un pahar și reveni în salon.

— Iartă-mă că a durat atât de mult. Virginia fuma. Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

— M-am lăsat, dar m-am apucat din nou. Să nu-i spui lui taică-tău.

Alexa deschise cutia și turnă în pahar, apoi i-l dădu Virginiei.

— A, minunat. E delicioasă. Credeam că am să mor de sete. De ce e așa de cald în magazine? De ce e așa de multă lume peste tot?

Alexa se ghemui într-un colț al canapelei.

— Sunt mulți turiști. Mi-au trebuit ore întregi să ajung de la Chiswick până aici. Iar tu nu ți-ai ales pantofii potriviți pentru cumpărături. Ar trebui să porți adidași.

— Știu. E o aiureală, nu? Să te îmbraci elegant pentru Londra. Obişnuința, presupun.

— Ce-ai cumpărat?

— Haine. În primul rând ceva pentru petrecerea de la familia Steynton. Văd că ai primit și tu invitația.

— Încă nu le-am răspuns.

— Dar sper că vii, nu?

— Păi... nu știu... sunt cam ocupată în perioada aceea.

— Nici nu se pune problema, trebuie să vii. Contăm pe tine...

Alexa încercă să schimbe subiectul.

— Ce rochie ți-ai luat?

— E un vis. Un fel de voal, alb, în straturi, cu buline negre peste tot. Bretele foarte subțiri. Va trebui să fac ceva ca să mă bronzez mai repede.

— Unde-ai găsit-o?

— La Caroline Charles. Am să ți-o arăt înainte să plec. Dar te rog, Alexa, fă tot posibilul să vii. E în septembrie, așa că toată lumea o să fie acolo și o să iasă o petrecere grozavă.

— Am să văd. Ce mai face tata?

— E bine.

Virginia se întoarse să-și stingă țigara în scrumieră. Alexa așteptă mai multe amănunte, dar Virginia nu mai adăugă nimic.

— Dar Henry?

— Și Henry e foarte bine.

— Sunt acasă amândoi?

— Nu. Edmund stă în apartamentul lui de Edinburgh săptămâna asta, iar Henry și-a luat catrafusele și a plecat la Pennyburn să stea cu Vi. L-am dus la Devon în vacanța de vară. Am stat trei săptămâni și a fost grozav. L-am dus la călărie pentru prima dată în viața lui și i-au plăcut toate animalele de la fermă și s-a dus la pescuit cu tata.

Încă o pauză; plutea ceva în aer, sau era numai imaginația Alexei? Apoi, Virginia continuă:

— De fapt am vrut să-l duc în State. Mi s-a făcut dintr-odată dor de Leesport și de Long Island. Dar bunicul și bunica au plecat în croazieră pentru mai multă vreme, așa că nu prea avea rost să mergem.

— Nu, presupun că nu.

Se auzi o mașină pornind și plecând în viteză în josul străzii.

— Ce mai e pe-acasă?

— Ei, nimic special. Cum știi. Am organizat bazarul pentru biserică în iulie, să încercăm să strângem bani pentru instalația electrică. Nici nu-ți închipui cât a fost de greu, dar până la urmă am strâns vreo patru sute de lire. După mine, nu merita efortul pentru atâta lucru, dar Archie și preotul paroh au fost destul de mulțumiți. Henry a câștigat o sticlă de vin de plante la tombolă. Are de gând să i-o dea lui Vi de ziua ei.

— Ce noroc pe Vi! Ea ce mai face? Dar Edie?

— Of, *Edie*. Ea e adevărata problemă. N-ai aflat?

Tonul părea rău prevestitor.

— Ce să aflu?

— A sosit verișoara aceea îngrozitoare a ei să stea la ea. A venit săptămâna trecută și Edie e deja disperată.

Imaginea unei Edieperate era suficientă, pentru ca pe Alexa s-o treacă fiori.

— *Care* verișoară îngrozitoare?

Virginia îi spuse cu unele amănunte povestea lui Lottie Carstairs. Alexa era îngrozită.

— Mi-aduc aminte de familia Carstairs. Erau foarte bătrâni și locuiau într-o casă prăpădită, sus pe deal, dincolo de Tullochard. Și câteodată, duminica, veneau la Strathcroy să ia masa cu Edie.

— Așa este.

— Veneau cu o mașină micuță, hodorogită. Bătrâneii stăteau în față, iar fiica lor, o fată umflată și urâtă, în spate.

— Ei, cei doi bătrâneii au murit între timp, iar fiica umflată și-a pierdut mințile. Și încă sunt prea blândă.

Alexa era indignată.

— Dar ce i-a trebuit lui Edie să aibă grijă de ea? Edie are și-așa destule pe cap fără o asemenea responsabilitate.

— Așa i-am spus și noi, dar nici n-a vrut să audă. Zice că sărmana ființă nu mai are pe nimeni altcineva pe lume. În orice caz, a adus-o o ambulanță săptămâna trecută și de atunci e la Edie.

— Sper că nu pentru totdeauna! Poate că o să plece și ea la casa ei, până la urmă.

— Să sperăm că așa va fi.

— Ai văzut-o?

— Dac-am văzut-o? Umblă lela prin sat și vorbește cu toată lumea. Și nu numai în sat.

Am fost cu câinii la plimbare până la baraj zilele trecute și, cum stăteam pe mal, am avut dintr-odată o senzație ciudată și m-am uitat împrejur, iar Lottie stătea la pândă în spatele meu.

— Ce mojie!

— Chiar mojie. Edie nu poate ține pasul cu ea. Și asta nu-i tot. Mai iese din casă și noaptea și umblă de colo-colo. Presupun că e inofensivă, dar numai gândul că ar putea să vină să tragă cu ochiul pe fereastră e suficient ca să înspăimânte pe oricine.

— Cum arată?

— Nu *pare* nebună. Doar puțin ciudată. Cu pielea foarte albă și ochii căscați. Și zâmbește tot timpul, iar asta o face și mai înspăimântătoare. Insinuantă. Cred că ăstae cuvântul. Edmund și Archie Balmerino zic că așa a fost întotdeauna. A lucrat un an la Croy ca menajeră. Cred că Lady Balmerino n-a găsit pe altcineva. Vi spune că asta a fost în anul în care Archie s-a însurat cu Isobel. Archie jură că de fiecare dată când deschidea ușa, Lottie se furișea pe după ea. Și pe urmă a spart atâtea porțelanuri, încât Lady Balmerino a dat-o afară. Așa că, în concluzie, îți dai și tu seama că e o problemă destul de gravă.

Se auzi telefonul.

— Of, alta acum.

Alexa, atentă la dramele ce se petreceau la Strathcroy, era nemulțumită de întrerupere. Se ridică fără chef și se îndreptă spre comandă, să răspundă.

— Alo?

— Alexa Aird?

— La telefon.

— Nu cred că vă mai aduceți aminte de mine – Moira Bradford mă numesc – dar am fost invitată la dineul de la familia Thomson, de săptămâna trecută, și mă întrebam dacă...

Afaceri. Alexa se așază, își luă caietul de notițe, agenda, pixul.

— ... nu înainte de luna octombrie, dar m-am gândit că e mai bine să aranjez de pe acum...

Patru feluri, pentru douăsprezece persoane. Poate, sugerează doamna Bradford cu delicatețe, Alexa i-ar putea da o idee despre cât ar costa?

Alexa asculta, răspundea la întrebări, își lua notițe. Simți dintr-odată că, în spatele ei, Virginia se ridicase și se îndreptă spre ușă. Își ridică privirea. Virginia îi făcu niște semne, murmură „Mă duc la toaletă...” și înainte ca Alexa să aibă timp să-i spună să-l folosească pe cel de la parter și să nu se ducă la etaj, dispăruse.

— ... bineînțeles, soțul meu se va ocupa de vinuri...

— Ce-ați spus?

— Am spus că *soțul meu* se va ocupa de *vinuri*.

— ... Ah, da, desigur... nu vă supărați, pot să vă sun eu altă dată?

— Dar n-ar fi mai bine să hotărâm totul acum? Prefer așa. Mai e ceva – serviciul. Aveți vreo colegă, sau vă ocupați dumneavoastră de serviciu?

Virginia pornise spre etaj. O să vadă totul, o să tragă concluziile de rigoare, o să ghicească adevărul. Ciudat, Alexa se simțea resemnată, dar și ușurată. Nici n-avea de ce să se simtă altfel, căci era prea târziu ca să mai facă ceva.

Respiră adânc. Apoi răspunse cu o voce foarte sigură:

— Nu, n-am nicio colegă. Dar n-aveți de ce să vă faceți griji, pentru că mă descurc foarte bine singură.

Virginia, numai în ciorapi, urcă scara, gândindu-se, cum făcea de fiecare dată, că asta era una dintre cele mai drăguțe case din Londra. Atât de proaspătă, cu tapetul și zugrăveala ei albă, strălucitoare. Și atât de confortabilă, cu covoare groase și draperii bogate, aproape extravagante. La etaj, ușa dormitorului și cea dinspre baie erau deschise. Intră în baie și observă că Alexa pusese perdele noi din creton matlasat, cu frunze și păsări. Admirându-le, se uită împrejur, în căutarea altor semne de înnoire.

Nu mai găsi niciunul, dar alte obiecte neașteptate îi atraseră atenția și implicația lor o făcu să uite de orice altceva. Două periute de dinți în pahar; pastă de ras pe policioară, un bol de lemn pentru săpun și un pământuf. O sticlă de aftershave – Antaeus de la Chanel – același pe care-l folosea și Edmund. Lângă cadă se afla un imens burete turcesc, iar de baterie era legat un săpun rotund. Pe cuierle din spatele ușii erau atârinate două halate de baie, unul mare, în dungi albastru cu alb, celălalt mai mic și alb.

Uitase complet de motivul pentru care urcase la etaj. Ieși din baie pe palier. Jos era liniște. După toate aparențele, Alexa încheiase convorbirea, căci nu i se mai auzea vocea. Privi spre ușa dormitorului, apoi întinse mâna, o deschise larg și intră. Văzu patul, cu câte două perne pe fiecare parte; cămașa de noapte a Alexei era împăturită cu grijă deasupra unora dintre ele, iar pe celelalte stătea o pijama bărbătească bleu ciel. Pe măsuta de lângă pat, un ceas de călătorie cu capac din piele de porc ticăia ușor. Ceasul acela nu era al Alexei. Privi de jur împrejur. Perii cu mâner de argint pe masa de toaletă, cravate de mătase atârinate de oglindă. Câteva perechi de pantofi bărbătești. Una din ușile de la dulap, poate defectă, era deschisă. Văzu mai multe costume atârinate pe umerase, iar pe raft, un teanc de cămăși perfect călcate.

Se auziră pași pe scară, în spatele ei. Se întoarse. Alexa, în hainele mototolite de bumbac, părea aproape la fel ca-ntotdeauna. Și totuși altfel. „Ai slăbit?” o întrebase Virginia, dar acum știa că niciun regim nu era responsabil pentru acea iradiere indefinită pe care o observase la Alexa din clipa în care o văzuse.

Privirile li se întâlneau, iar Alexa nici nu clipi. Nu se ferea. N-avea niciun sentiment de vinovăție, nici nu-i era rușine, iar Virginia se bucură pentru ea. Alexa avea douăzeci și unu de ani. Durase destul de mult, dar se părea că acum, în sfârșit, se maturizase.

Își aminti de Alexa pe când era copil, așa cum o cunoscuse, atât de timidă, de nesigură, dorindu-și atât de mult să placă. Atunci, proaspăt căsătorita Virginia umblase cu cea mai mare grijă, își alesese cuvintele, dureros de conștientă cât de grav ar fi fost să facă sau să spună pe negândite ce nu trebuia.

Acum era la fel.

Până la urmă, Alexa a fost cea care a rupt tăcerea.

- Voiam să-ți spun să folosești toaleta de la parter, rosti ea.
- Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu trebuia.
- Nici nu era nevoie. E destul de limpede.
- Te deranjează că am aflat?
- Nu. Tot ai fi aflat până la urmă.
- Vrei să vorbim despre asta?
- Dacă dorești.

Virginia ieși din dormitor și închise ușa în urmă.

- Hai jos și am să-ți spun acolo, spuse Alexa.
- Încă n-am fost la toaletă.

Și izbucniră amândouă în râs.

— Îl cheamă Noel Keeling. L-am întâlnit pe stradă. Venise la cină la niște tipi pe care-i cheamă Pennington – stau cu vreo două case mai încolo – dar greșise data, așa că era în încurcătură.

- Era prima dată când îl vedeai?
- A, nu, ne-am mai întâlnit, dar deloc memorabil. La nu știu ce petrecere, iar apoi am pregătit un prânz pentru firma lui.
- Cu ce se ocupă?
- Lucrează în publicitate. La Wenborn & Weinburg.
- Câți ani are?
- Treizeci și patru. Figura Alexei deveni visătoare, imaginea fidelă a oricărei fete care poate, în sfârșit, să vorbească despre bărbatul pe care-l iubește. E... ah, nu pot să-l descriu. N-am fost niciodată bună să vorbesc despre oameni.

Se lăsă tăcerea. Virginia aștepta. Apoi, într-un efort de a o readuce pe Alexa la obiect, spuse:

- Deci, venise la cină în strada Ovington și greșise data.
- Da. Și era mort de oboseală. Se vedea pe el. De-abia sosise de la New York și nu dormise deloc, și era așa de necăjit, încât l-am invitat la mine. Și am băut ceva, apoi am făcut ceva de mâncare. Grătar. Pe urmă a adormit pe canapea.

— N-ai fost o gazdă prea bună.

— Ah, Virginia, ți-am spus doar! Era obosit.

— Iartă-mă. Spune mai departe.

— Și pe urmă, în seara următoare trebuia să se ducă la cină la familia Pennington, așa că a trecut mai întâi pe-aici și mi-a adus un imens buchet de trandafiri. Ca mulțumire. Pe urmă, câteva seri mai târziu, am ieșit la masă în oraș. Și... mă rog, de-aici încolo totul s-a precipitat.

Virginia se întreba dacă „precipitat” era, în condițiile de față, cel mai bun cuvânt. Nu rosti însă decât „Aha”.

— Iar într-un sfârșit de săptămână m-a luat și am plecat la țară pentru o zi. Era o zi frumoasă, cu cerul senin și l-am luat pe Larry și ne-am plimbat peste câmp kilometri întregi, am cinat pe drum spre Londra și pe urmă ne-am dus la el pentru o cafea. Și pe urmă... în fine... era groaznic de târziu... și...

— Ți-ai petrecut noaptea cu el.

— Da.

Virginia întinse mâna după altă țigară și o aprinse. Închizând capacul brichetei, spuse:

— Iar a doua zi de dimineață n-ai regretat nimic?

— Nu. Niciun fel de regret.

— A fost... prima dată? Pentru tine.

— Da. Dar nu-i frumos să mă-ntrebi așa ceva.

— Ah, draga mea, te cunosc foarte bine.

— La început a fost puțin cam jenant. Pentru că nu puteam să-l las să afle singur. Nu puteam să fac pe nebuna. Ar fi fost ca și cum m-aș fi lăudat că știu să înot foarte bine și pe urmă m-aș fi aruncat în mare și m-aș fi înecat. Nu voiam să mă înec. Așa că i-am spus. Am fost sigură că o să zică de mine că mă port ca o școlăriță prostuță. Dar știi ce mi-a spus? A spus că se simțea de parcă ar fi primit un cadou minunat și neașteptat. Iar a doua zi de dimineață m-a trezit deschizând o sticlă de șampanie cu un pocnet zdravăn, de-a zburat dopul cât colo. Și am stat în pat și am băut-o împreună. Iar după aceea...

Făcu o pauză, rămasă parcă fără aer, dar și fără cuvinte.

— Altă „precipitație”...?

— Ei, știi ce vreau să zic. Eram tot timpul împreună, adică atunci când nu eram la lucru. Și după o vreme ni s-a părut absurd ca, la sfârșitul zilei, să plecăm fiecare în altă direcție sau să trebuiască să ne împrumutăm unul altuia periuța de dinți. Așa că am stat de vorbă. El are un apartament foarte drăguț în Pembroke Gardens și aș fi fost fericită să merg acolo, dar nu puteam lăsa casa singură, când sunt atâtea lucruri de valoare de la bunica Cheriton. Și din același motiv nu mi s-a părut o idee prea grozavă nici să-l închiriez. A fost o dilemă într-un fel, dar Noel s-a întâlnit cu niște prieteni care tocmai se căsătoriseră și care doreau să închirieze ceva până ce o să-și găsească o casă. Așa că i-a

lăsat la el, iar el s-a mutat la mine.

— De când stă aici?

— Cam de două luni.

— Și n-ai spus nimic.

— Nu fiindcă mi-ar fi fost rușine sau aș fi vrut să ascund adevărul. Pur și simplu a fost totul așa de minunat, încât am vrut să ținem secretul numai pentru noi. Și asta făcea parte din mister.

— Are familie?

— Părinții lui au murit, dar are două surori. Una e măritată și stă undeva în Gloucestershire. Cealaltă locuiește la Londra.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— Nu și nici nu vreau, de fapt. E mult mai mare decât Noel și mă cam sperie. E redactor-șef la revista *Venus* și am impresia că e puternică și arogantă.

— Deci vrei să le spun și celorlalți adevărul, când ajung acasă?

— Tu hotărăști.

Virginia reflectă.

— Sunt sigură că e mai bine să-i spun lui Edmund, înainte să afle de la altcineva. Vine des la Londra și știi și tu cum vorbesc oamenii. Mai ales bărbații.

— Așa zice și Noel. Te-ar deranja să-i spui tatei? Și lui Vi? Crezi că va fi greu să le spui?

— Deloc. Vi e uimitoare. Ia totul în modul cel mai firesc. Cât despre tatăl tău, pentru moment nu-mi pasă ce-am să-i spun.

— Cum adică? se încruntă Alexa.

Virginia ridică din umeri. Era încruntată. Când se încrunta, toate micile riduri de pe fața ei se adânceau și nu mai părea chiar așa de tânără.

— Mai bine să-ți spun. Nu suntem chiar în cele mai bune relații în clipa de față. Ne-am certat... nu s-au spus cuvinte grele, dar ne purtăm rece și politicoșul unul față de celălalt.

— Dar...

Noel fu uitat într-o clipă și Alexa își arătă îngrijorarea. Niciodată n-o auzise pe Virginia vorbind despre tatăl ei cu un asemenea ton și nu-și amintea să-i fi auzit vreodată certându-se. Virginia îl adora, era de acord cu orice plan al său, accepta tot ce propunea el. Între ei nu existase niciodată altceva decât un acord perfect, din dragoste, alături de toate dovezile unei legături pline de tandrețe – vorbe dulci și veselie, ori de câte ori erau împreună. Niciodată nu păreau să-și fi epuizat subiectele de discuție, iar stabilitatea căsniciei lor era unul dintre motivele care o făceau pe Alexa să revină la Balnaid de fiecare dată când putea să-și ia câteva zile libere. Îi plăcea să stea cu ei. Numai gândul că s-ar fi putut produce o ruptură, că nu vorbeau, că nu se mai iubeau era insuportabil. Dar dacă n-aveau să se mai iubească niciodată? Dacă divorțau...

— Nu pot să *support* așa ceva. Ce s-a întâmplat?

Văzând cum toată fericirea de pe fața Alexei dispare, Virginia se simți vinovată și simți că vorbise prea mult. Pur și simplu, discutând despre Noel, uitase că Alexa era fiica ei vitregă și-și permisesese să vorbească, rece și direct, despre problemele ei, de parcă s-ar fi confesat unei prietene vechi, intime. Uneia de vârsta ei. Dar Alexa nu era de vârsta ei. Reluă repede:

— Nu fi așa de disperată. Nu-i chiar așa de rău. Nimic altceva decât că Edmund insistă să-l trimită pe Henry la o școală cu internat, iar eu nu vreau să-l las să plece. Are doar opt ani și eu cred că e prea mic. Edmund a știut întotdeauna care e părerea mea, dar a luat această hotărâre fără să mă-ntrebe și asta m-a durut foarte tare. Am ajuns la un punct când nu mai putem vorbi despre asta. Subiectul nu e niciodată adus în discuție. Amândoi am zis ce-am avut de zis și cu asta, basta. Țsta e de fapt unul dintre motivele pentru care l-am luat pe Henry în Devon. Știe că trebuie să plece la școală și știe că suntem supărați. De dragul lui încerc să fiu veselă și să mă port cu el ca-ntotdeauna. Și nici prin gând nu-mi trece să-i spun ceva care să fie împotriva părerii lui Edmund. Știi cât își adoră tatăl. Dar nu-i ușor.

— Vai, sărăcuțul de Henry!

— Știu. M-am gândit că o zi, două cu Vi ar putea să mai dreagă lucrurile. Știi cât țin unul la celălalt. Așa că am pretextat că trebuie să-mi cumpăr o rochie nouă și să te văd și am venit la Londra câteva zile. Nu pot spune că-mi trebuia într-adevăr o rochie nouă, dar te-am văzut și, după cum au decurs lucrurile, cred că a meritat.

— Dar tot trebuie să pleci acasă, la Balnaid.

— Da. Dar poate că lucrurile vor merge mai bine.

— Îmi pare rău. Dar înțeleg. Știu cum e cu tata când îi intră ceva în cap. E ca o stâncă. Așa e și la serviciu. Cred că e unul dintre motivele pentru care are atât de mult succes. Dar nu-i ușor dacă te afli de cealaltă parte și ai și tu un punct de vedere al tău.

— Așa e. Câteodată mă gândesc că ar fi mai uman dacă, măcar o dată în viață, ar face tărăboi pentru ceva. Atunci ar putea accepta posibilitatea unei greșeli. Dar niciodată nu s-a întâmplat așa ceva și nu admite vreodată că ar putea greși.

Total de acord, se priviră una pe cealaltă cu tristețe. Apoi, cu multă convingere, Alexa rosti:

— Poate lui Henry o să-i placă la școală, după ce ajunge acolo.

— Ah, sper atât de mult să fie așa. Pentru noi toți. Mai ales pentru Henry. Dar tare mă tem că o s-o urască.

— Dar tu?... Ah, Virginia, nici nu mi te pot imagina fără Henry.

— Asta-i problema. Nici eu.

Luă o țigară, și Alexa decisă că era timpul să facă ceva mai plăcut.

— Hai să bem ceva, spuse ea. După toate astea, cred că nu ne-ar strica. Ce dorești? Un

scotch?

Virginia își privi ceasul.

— Ar trebui să plec. Felicity mă așteaptă la cină.

— Mai e destul timp până atunci. Și trebuie să rămâi să-l cunoști pe Noel. Trebuie să apară. Acum, pentru că știi de el, te rog, nu pleca. Și o să-ți fie mult mai ușor să-i spui tatei dacă-l vezi, și poți să spui cât de mult ți-a plăcut.

Virginia zâmbi. Alexa avea douăzeci și unu de ani și era acum o femeie cu oarecare experiență, dar încă uimitor de naivă.

— De acord. Dar nu-mi da ceva prea tare.

Noel cumpărase florile de la o tarabă din apropierea biroului său. Garoafe și sângele voinicului și un fir de rozmarin. N-avusese de gând să cumpere flori, dar le văzuse în trecere, se gândise la Alexa și revenise să se uite mai bine. Florăreasa se grăbea să plece acasă și i-a dat două buchete la prețul unuia singur. Cele două buchete arătau foarte bine împreună.

Acum, de când locuia în strada Ovington, venea acasă pe jos în fiecare seară. Avea astfel șansa să facă puțină mișcare și nici nu era un drum prea lung, care să-l obosească la capătul unei zile de muncă. Era grozav să dea colțul spre stradă și să știe că acesta era acum căminul lui.

Descoperise că viața domestică alături de Alexa prezenta multe avantaje, pentru că se dovedise a fi nu numai o iubită adorabilă, îngăduitoare, ci și cea mai înțelegătoare prietenă cu putință. La început, Noel se temuse că ar putea deveni posesivă și geloasă pentru toate clipele pe care le petrecea fără ea. Mai trecuse și altă dată prin asta și până la urmă ajunsese să aibă impresia că are o piatră de moară legată de gât. Dar Alexa era altfel, generoasă și înțeleaptă și nu-i spunea nimic când trebuia să invite la cină în oraș pe câte unul dintre clienții săi sau când se ducea, de două ori pe săptămână, să joace squash la clubul său.

Acum știa că în momentul când va deschide ușa albastră de la intrare, ea va fi acolo, așteptând să audă zgomotul cheii lui răsucindu-se în broască, alergând în sus pe scări, dinspre bucătărie, ca să-l întâmpine. O să se relaxeze cu un pahar de băutură, apoi un duș și o masă copioasă; mai târziu, poate că aveau să asculte știrile sau niște muzică. Și, în sfârșit, o va duce pe Alexa la culcare.

Încetini pasul. Urcă scările dintr-o săritură, jonglând cu buchetul de flori într-o mână, în timp ce cu cealaltă își căuta cheia în buzunarul de la pantaloni. Ușa, bine unsă, se deschise fără un zgomot și imediat auzi glasurile din spatele ușii care dădea spre salon. Alexa părea să aibă o vizită. Asta era ceva neobișnuit, pentru că de când se mutase Noel în strada Ovington, fusese foarte categorică și nu mai primise pe nimeni.

— „... Mi-ar face plăcere să stai la cină“, spunea ea. Noel închise ușa cu grijă să nu facă

vreun zgomot. „Nu poți s-o suni pe Felicity și să te scuzi cumva?”

Masa din hol era plină de cumpărăturile cuiva; vizibil lucruri scumpe. Își puse servieta pe podea.

— „Nu, n-ar fi politicos”.

O femeie. Se opri o clipă să-și aranjeze ținuta în fața oglinzii ovale, trase puțin de pantaloni la genunchi și-și netezi părul cu mâna.

— „Avem păstrāv la grătar cu migdale...”

Intră pe ușa deschisă. Alexa stătea pe canapea, cu spatele la el, dar vizitatoarea îl văzu imediat și ochii li se întâlniră. Avea cei mai uimitori ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată, iar strălucirea lor era rece, ca o provocare.

— Salut, îi spuse.

Alexa, alarmată, sări în picioare.

— Noel. Nu te-am auzit când ai intrat.

Era roșie în obraji și puțin amețită, dar foarte drăguță. Îi oferi florile și se aplecă s-o sărute în vârful capului.

— Vorbeați prea tare, îi spuse și se întoarse spre vizitatoare, care se ridicase în picioare – o blondă înaltă și uimitor de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată și purtând o fundă neagră de catifea la ceafa.

— Bună ziua. Eu sunt Noel Keeling.

— Virginia Aird.

Îi strânse mâna ferm și prietenos și, gândi Noel, altfel decât păreau să arate ochii aceia strălucitori. Înțelese în aceeași clipă că Alexa îi făcuse confidențe și că această ființă splendidă era perfect la curent cu întreaga situație. Era rândul lui să arunce mingea.

— Iar dumneavoastră sunteți...?

— Mama mea vitregă, Noel. Alexa rosti aceste cuvinte repede, iar asta însemna că era puțin agitată și că dădea mai multă importanță acestei întâlniri... Tocmai a sosit din Scoția, să facă niște cumpărături. A apărut din senin. A fost o surpriză minunată. Ah, ce flori frumoase! Ești grozav! Își băgă nasul cu totul în buchet și trase adânc în piept parfumul florilor. De ce oare garoafele mă fac întotdeauna să mă gândesc la sos cu crutoane?

Noel zâmbi spre Virginia.

— Are o idee fixă. Mâncarea.

— Mă duc repede să le pun în apă. Noi am băut câte un pahar, Noel.

— Văd.

— Dorești și tu ceva?

— Da, bineînțeles, dar nu-ți face griji. Îmi iau eu.

Alexa îi lăsă singuri și, cu buchetul în mână, porni spre bucătărie. Rămas singur cu Virginia, Noel se întoarse spre ea.

— Vă rog să luați loc. N-am vrut să vă deranjez. Femeia se conformă, așezându-și picioarele lungi cu multă grație. Spuneți-mi, când ați sosit la Londra? Și cât rămâneți în oraș?

Virginia îi explică. Fusese o decizie de moment, o invitație de la o veche prietenă. Avea o voce gravă, cu o urmă de accent american, care-o făcea și mai atrăgătoare. Încercase să dea de Alexa la telefon, dar nu reușise. Până la urmă, venise direct și o luase pe Alexa prin surprindere.

În timp ce-i explica toate astea, Noel își pregătea paharul de băutură. Reveni apoi lângă ea și se așază pe scaunul din fața ei. Constată că avea niște picioare superbe.

— Și când plecați înapoi spre Scoția?

— A, poate chiar mâine. Sau poimâine.

— Am auzit-o pe Alexa invitându-vă la cină. Mi-ar face plăcere să rămâneți la noi.

— Drăguț din partea dumitale, dar am deja un program. Va trebui să plec în curând, dar Alexa a vrut să fiu aici când sosești.

Ochii ei străluceau ca două safire și nici nu clipea.

— Dorea să te întâlnesc.

Era grozav că-i vorbea atât de direct, fără ascunzișuri. Se hotărî să primească provocarea.

— Presupun că v-a explicat care este situația.

— Da, așa este. Mi-a spus tot ce trebuia să știu.

— Mă bucur. Asta va simplifica lucrurile pentru toată lumea.

— Au fost complicate?

— Deloc. Dar cred că avea probleme de conștiință.

— Întotdeauna și-a făcut probleme de conștiință.

— A fost puțin îngrijorată de reacția familiei ei.

— Familia înseamnă mult pentru ea. A fost crescută într-un mod puțin cam ciudat. În unele privințe e foarte matură, iar în altele e încă prea copilăroasă.

Noel se miră că-i spune așa ceva. Nu se poate să nu-și fi dat seama că descoperise, deja, el însuși toate astea.

— Nu vrea să rănească pe nimeni, spuse.

— M-a rugat să-i vorbesc tatălui ei.

— Cred că e o idee grozavă. Am tot rugat-o să facă singură lucru ăsta. Zâmbi. Credeți că o să apară la ușă cu biciul?

— Mă-ndoiesc. Virginia își luă poșeta, scoase o țigară și o aprinse cu o brichetă de aur. Nu e genul de om care să-și arate emoțiile. Dar cred că ar trebui să-l cunoști cât mai curând cu putință.

— Nu eu am fost cel care s-a ferit.

Ea îl privi prin fumul de țigară.

— Cred că cel mai bine ar fi să veniți la Balnaid. Am fi cu toții în jurul vostru, iar Alexa ar avea un sprijin moral.

Noel își dădu seama că era invitat să rămână acolo, în casa aceea solidă, ridicată pe vremea regelui Edward, cu câinii și serele și toate pământurile ei. Alexa îi vorbise, cu mare entuziasm și cu destule amănunte, despre minunile de la Balnaid. Grădina, picnicurile, frățiorul ei, bunica, bătrâna dădacă. Arătase un interes politicos, dar nimic mai mult. Nu părea genul deloc unde s-ar putea întâmpla lucruri amuzante, iar Noel avea oroare să se simtă prins în cursă, ca oaspete într-o casă unde să se plictisească de moarte.

Acum însă, față în față cu Virginia Aird, constată că toate prejudecățile lui despre Balnaid sufereau o schimbare radicală. Căci nu-și putea imagina că această femeie elegantă și sofisticată, cu ochii ei fascinanți și adorabila aluzie a unui accent transatlantic, ar fi putut să fie plicticoasă. Avea destul instinct ca să te lase singur cu *The Times*, dacă asta doreai, dar era genul de gazdă care, pe moment, putea să inventeze cine știe ce șotie nouă și amuzantă sau să cheme niște prieteni simpatici la un pahar, pe nepusă masă. Imaginația lui merse mai departe, spre alte delicii. Se putea merge, probabil, la pescuit. Și la vânatoare, desigur. Deși asta n-ar fi fost de prea mare ajutor pentru Noel, pentru că nu știa să tragă cu pușca. Totuși...

— Sunteți foarte amabilă, îi spuse.

— Ar fi cel mai bine dacă ar fi o vizită amicală, fără pretenții... deși oricum ai fi venit. Se gândi puțin și fața începu să-i strălucească, căci îi venise o idee grozavă... Sigur că da. Petrecerea dansantă de la familia Steynton. Ce-ar putea fi mai natural decât asta? Știu că Alexa e nehotărâtă, dar...

— A spus că nu merge fără mine și bineînțeles că eu n-am invitație.

— Asta nu-i o problemă. Am să vorbesc cu Verena Steynton. Nu sunt niciodată destui bărbați la petrecerile astea. O să fie încântată.

— Va trebui s-o convingeți pe Alexa.

Chiar atunci, Alexa reveni în cameră, ținând în mâini un vas roz cu alb în care aranjase ofranda lui Noel.

— Vorbiți despre mine în spatele meu?

Puse vasul pe masa din spatele canapelei.

— Nu-i așa că arată drăguț? Ești grozav, Noel. Mă faci să mă simt minunat când îmi aduci flori. Își făcu de lucru cu o garoafă care nu stătea bine, apoi renunță și reveni la locul ei din marginea canapelei. Ce s-o convingă pe Alexa?

— Să vii la petrecerea familiei Steynton, spuse Virginia, și să-l aduci și pe Noel. Am să aranjez să primească o invitație. Și să stea la noi la Balnaid.

— Dar poate că Noel nu vrea să vină.

— N-am spus niciodată că nu vreau să vin.

— Ba da! Alexa era indignată. În dimineața în care a sosit invitația ai spus că nu te dai în vânt după dansurile tribale. Am crezut că asta a pus capăt discuției.

— Dar n-am avut niciodată o adevărată discuție despre asta.

— Vrei să spui că *ți-ar plăcea* să vii?

— Dacă tu vrei să vin, bineînțeles.

Alexa își scutură capul, nevenindu-i să creadă.

— Dar, Noel, o să fie *într-adevăr* dansuri tribale. Cu învârtite și tot restul. Ai putea suporta? Nu-i deloc amuzant, dacă nu te pricepi.

— Nu sunt chiar așa de lipsit de experiență. În anul în care am fost la pescuit în Sutherland, s-a făcut într-o seară un chef la hotel și am țopăit cu toții ca nebunii și, din câte-mi amintesc, am luat lecții de la maeștri. Vreo două porții de whisky și gata cu toate inhibițiile.

Virginia izbucni în râs.

— Ei, dacă se satură bietul băiat, sunt sigură că se găsește vreun club de noapte sau o discotecă unde să se poată duce să danseze acolo. Își stinse țigara. Ce zici, Alexa?

— Nu prea mai am ce să zic. Ați pus totul la cale între voi.

— Vasăzică, dilema s-a rezolvat.

— Ce dilemă?

— Cum să-l întâlnească pe Edmund fără protocol.

— A, așa deci.

— Nu fi așa de tristă. E un plan perfect. Se uită la ceas și lăsă paharul pe masă. Trebuie să plec.

Noel se ridică în picioare.

— Pot să vă duc undeva cu mașina?

— Nu. Ești foarte amabil, dar dacă mi-ai chema un taxi, ar fi grozav.

După plecarea lui Noel, Virginia își puse pantofii, își verifică pieptănătura minunată și-și luă jacheta. Încheindu-și nasturii, întâlni privirea îngrijorată a Alexei și-i zâmbi încurajator.

— Nu-ți face griji pentru nimic. Am să aranjez totul înainte să pui piciorul în casă.

— Dar tu și tata... Sper că n-o să vă certați, nu? N-aș suporta o atmosferă încărcată și supărarea dintre voi.

— Nu, bineînțeles că nu. Uită de asta. Oricum n-ar fi trebuit să-ți spun. O să ne distrăm grozav. Și faptul că vei fi acolo mă va mai însenina după plecarea sărăcuțului Henry la școală.

— Sărăcuțul de el. Nici nu pot să mă gândesc la asta.

— Cum ți-am spus, nici eu. Se sărutară. Mulțumesc pentru tratație.

— Mulțumesc că ai venit. Și că te-ai purtat atât de frumos cu mine. Îți... îți place, Virginia, nu-i așa?

- Cred că e grozav. Acum vei răspunde invitației?
- Bineînțeles.
- Și, Alexa, cumpără-ți o rochie nouă, să moară toți de invidie!

Joi, 25 august

Edmund Aird își îndreptă BMW-ul spre parcare la aeroportul Edinburgh chiar în clipa în care cursa de ora opt dinspre Londra își făcea apariția din stratul de nori, pregătindu-se de aterizare. Fără să se grăbească, își găsi un loc de parcare, ieși din mașină și închise portiera, atent la avionul care tocmai ateriza. Calculase totul la minut și era foarte mulțumit de asta. Așteptarea, indiferent că era vorba de ceva sau de cineva, îi sporea nerăbdarea. Fiecare clipă era prețioasă și cinci minute de stat degeaba îl afectau cumplit, ca un supliciu.

Ieși din parcare, traversă și intră în aeroport. Avionul, cu Virginia la bordul său, aterizase. Câteva persoane își așteptau prietenii sau rudele. Un grup eterogen, care într-o stare de nerăbdare fără margini, care total indiferenți. O mamă tânără, cu trei copii mici care i se tot încurcau printre picioare, își pierdu răbdarea și-l pământ pe unul dintre ei. Copilul, furios, începu să urle. Caruselul se puse în mișcare. Edmund zornăia niște mărunțiș în buzunarul de la pantaloni.

— Edmund!

Se întoarse și dădu cu ochii de omul cu care se întâlnea aproape în fiecare zi când prânzea la New Club.

— Salut!

— Pe cine aștepți?

— Pe Virginia.

— Eu am venit s-o aștept pe fiica mea și pe cei doi copii ai ei. Vin pentru o săptămână. E nu știu ce nuntă, iar cea mică e domnișoară de onoare. Cel puțin, n-are întârziere avionul. Săptămâna trecută am plecat de la Heathrow; am prins cursa de ora trei și am pornit abia la cinci și jumătate.

— Știu. E groaznic, nu?

Ușa avionului fusese deschisă și primii pasageri apărură, coborând scările. Unii se uitau după cei care veniseră să-i întâmpine; alții păreau pierduți și năuciți, încărcăți cu prea multe bagaje. Mai era și grupul obișnuit de oameni de afaceri care se întorceau de la conferințele și întrunirile pe care le avuseseră la Londra, cu tot tacâmul – serviete diplomat, umbrele și ziarul împăturit. Unul dintre ei ținea în mână, fără emfază, un buchet de trandafiri roșii.

Edmund îi urmări cu privirea, în așteptarea Virginiei. În ținuta acestui bărbat înalt,

elegant îmbrăcat, în purtarea lui sau pe figura cu pleoape grele nu se ghicea nimic – și un străin care l-ar fi observat n-ar fi sesizat nimic din frământările sale interioare. Căci adevărul este că Edmund nu era sigur nici de felul în care o va întâmpina pe Virginia și nici de reacția ei în clipa în care îl va vedea acolo.

Încă din seara în care o anunțase de planurile sale de a-l trimite pe Hemy la școală, relația dintre ei fusese foarte încordată. Niciodată nu se mai certaseră până atunci, nu avuseseră nicio discuție în contradictoriu măcar și, deși era genul de om care putea foarte bine să-și vadă de treabă fără să ceară aprobarea cuiva, se săturase de toată situația asta, voia un armistițiu și voia ca această politețe rece care trona între ei să înceteze și să dispară complet.

Nu-și făcea iluzii. De îndată ce școala primară din Strathcroy intrase în vacanța de vară, Virginia făcuse bagajele lui Henry și plecase cu el în Devon, să stea cu părinții ei trei săptămâni, care i s-au părut foarte lungi. Edmund sperase ca această despărțire îndelungată să vindece rănile cumva și să pună capăt îmbufnării Virginiei, dar vacanța petrecută alături de copilul ei iubit nu făcuse, se pare, decât s-o înverșuneze și se întorsese acasă, la Balnaid, la fel de rece și rezervată.

Edmund putea face față acestei stări pentru o perioadă limitată, dar știa că acea atmosferă înghețată care domnea între el și Virginia nu putea trece neobservată de Henry. Copilul devenise mai tăcut, gata să izbucnească imediat în lacrimi și mai dependent ca oricând de prețiosul său Moo. Edmund îl ura pe Moo. I se părea revoltător că fiul său nu era încă în stare să doarmă fără bucățica aceea dezgustătoare din păturica lui de când era mic. De câteva luni îi sugerase Virginiei să-l dezvețe pe Henry de Moo, dar, din câte observase, Virginia îi ignorase complet sfatul. Acum, cu numai trei săptămâni înainte de plecarea lui Henry spre Templeton, lăsase totul baltă.

După fuga lor la Devon, în vacanță, și din ce în ce mai frustrat de tăcerea categorică menținută de Virginia, Edmund fusese pe punctul de a provoca o nouă discuție cu tânăra sa soție, ca să se termine odată. Dar apoi ajunsese la concluzia că n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. În starea de spirit în care se afla, Virginia putea foarte bine să-și facă bagajele și s-o întindă la Leesport, Long Island, la bunicii ei devotați, care între timp se întorseseră din croazieră. Acolo ar fi fost răsfățată și alinată ca-ntotdeauna și asigurată, foarte categoric, că are dreptate și că Edmund e un monstru lipsit de inimă dacă se gândește măcar să-l trimită pe micul Henry departe de ea.

Așa că Edmund și-a menținut hotărârea și a decis să pună capăt acestei furtuni sentimentale. La urma urmelor, n-avea de gând să renunțe sau să facă vreun compromis. Până la urmă, totul depindea de Virginia.

Când l-a anunțat că intenționează să se ducă singură la Londra câteva zile, Edmund a primit știrea cu ușurare. Dacă după câteva zile de distracții și cumpărături nu-și schimba în bine starea de spirit, nimic nu mai putea să i-o schimbe. Henry, îl anunțase ea, va sta

cu Vi. El n-avea decât să facă ce dorește. Așa că lăsase câinii la Gordon Gillock, închisese Balnaid și-și petrecuse săptămâna în apartamentul din Moray Place.

Timpul în sine nu-l îngrijora. Își scosese, pur și simplu, din minte toate problemele domestice, permițându-și să se cufunde în munca sa și să se bucure că poate să stea mai mult – și cu mai mult folos – la birou. În plus, mersese vestea că Edmund Aird e în oraș și că e singur. Un surplus de bărbați atrăgători era oricând de dorit și invitațiile la cină veniseră cu toptanul. Cât lipsise Virginia, nu-și petrecuse nici măcar o seară în apartament.

Dar adevărul adevărat era că o iubea pe Virginia și în adâncul său nu mai putea suporta această constrângere atât de îndelungată, ca pe un leș ce zăcea între ei. Acum, așteptând-o să apară, spera din suflet ca timpul petrecut la Londra s-o fi readus la realitate.

De dragul Virginiei. Pentru el n-avea de gând să mai suporte nicio zi sub acest nor de reproșuri și de umbre și se hotărâse deja să rămână la Edinburgh și să nu se mai întoarcă la Balnaid dacă nu renunța și ea la această încrâncenare.

Virginia apăru printre ultimii pasageri. Ieși din avion și coborî scările. O zări imediat. Își schimbase pieptănătura și era îmbrăcată cu niște lucruri pe care nu le cunoștea, vizibil nou-nouțe. Pantaloni negri și o bluză bleu, de culoarea safirului și un pardesiu incredibil de lung, care-i ajungea aproape până la glezne. Pe lângă bagajul de mână, mai avea o groază de pachete și pachetele strălucitoare și extravagante – imaginea vie a unei femei elegante, proaspăt sosite după o tură de cumpărături masive. Nu numai atât, dar arăta absolut splendid și părea cu zece ani mai tânără.

Și era soția *lui*. În ciuda tuturor celor întâmplute, înțelese dintr-odată cât de mult îi simțise lipsa. Nu făcu nicio mișcare, dar își simțea bătăile inimii.

Ea îl zări și se opri. Privirile li se întâlniră. Ochiul albaștri, strălucitori. Rămaseră așa îndelung, privindu-se, pur și simplu, unul pe celălalt. Apoi ea zâmbi, pornind mai departe spre el.

Edmund respiră adânc, cu un amestec de ușurare, bucurie și un profund sentiment de tinerețe și mulțumire pe care nu și-l putea explica. Aparent, Londra avusese efectul scontat. Totul avea să fie bine. Simți cum fața i se deschide într-un zâmbet larg, de răspuns, pe care nu-l putea opri și porni în întâmpinarea ei.

Zece minute mai târziu, erau amândoi în mașină, pachetele stăteau în ordine în portbagaj, închiseseră ușile și-și legaseră centurile de siguranță. Erau singuri și împreună.

Edmund scoase cheile de contact din buzunar, jucându-se cu ele.

— Unde vrei să mergem? o întrebă.

— Ce propui?

— Putem merge direct la Balnaid. Sau la apartament. Sau putem lua cina în Edinburgh și pe urmă să plecăm cu mașina la Balnaid. Henry mai rămâne și în seara asta la Vi, așa că suntem complet liberi.

— Mi-ar plăcea să mâncăm în oraș și pe urmă să mergem acasă.

— Atunci așa o să facem.

Cuplă cheia și porni motorul.

— Am rezervat o masă la Rafaelli's.

Reuși să iasă din parcare aglomerată, se îndreptă spre poartă, plăti taxa. Apoi ieșiră în șosea.

— Cum a fost la Londra?

— Cald și aglomerat. Dar *distractiv*. Am văzut o grămadă de oameni, am fost la vreo patru petreceri și am fost cu Felicity la operă. Am cheltuit atâția bani, că o să ți se facă rău când ai să primești notele de plată.

— Ți-ai cumpărat ceva pentru petrecerea de la familia Steynton?

— Da. De la Caroline Charles. O rochie de vis, nu altceva. Și mi-am făcut și părul.

— Am observat.

— Îți place?

— E o coafură foarte elegantă. Și haina e nouă.

— Mă simțeam ca o țărăncuță când am ajuns la Londra, așa că n-am putut să mă stăpânesc. E italienească. Recunosc, n-o să-mi fie de prea mare folos la Strathcroy, dar n-am putut rezista. Izbucni în râs.

Virginia lui cea blândă. Simțea o mulțumire plină de recunoștință și-și jură să-și amintească de asta când avea să primească inevitabilul aviz de la American Express.

— Văd că ar trebui să merg mai des la Londra, spuse ea.

— Te-ai întâlnit cu Alexa?

— Da, și am o mulțime de lucruri să-ți povestesc, dar le las pentru când ajungem la masă. Ce mai face Henry?

— L-am sunat acum vreo două seri. Ca de obicei, se distrează de minune. Vi a chemat-o pe Kedejah Ishak la ceai la Pennyburn și, împreună cu Henry, a făcut un dig pe râuleț și au lansat bărcuțe de hârtie. A fost foarte fericit să mai rămână încă o noapte cu Vi.

— Și tu? Ce-ai făcut?

— Am muncit. Am ieșit seara în oraș. Am avut o săptămână plină de activități sociale.

— Nici nu mă-ndoiesc, se strâmbă ea, fără răutate.

Intrară în Edinburgh pe vechiul drum dinspre Glasgow și, pe măsură ce se apropiau, orașul părea din ce în ce mai impresionant, profilat, ca o gravură romantică, pe fundalul nesfârșit al cerului de oțel. Străzile largi erau străjuite de copaci înverziți, iar orizontul era străpuns de turlle și turnuri; castelul, sus pe stâncă, trona peste întregul oraș, cu steagul fluturând în vârful catargului. Ajunși în orașul nou, intrară pe străzile grațios

proportionate ale teraselor georgiene, cu intrări spațioase. Toate clădirile fuseseră curățate de curând și acum, în lumina serii, cu ferestrele lor clasice, cu porticurile și ventilatoarele în formă de evantai, căpătaseră culoarea mierii.

Cotind pe o stradă cu sens unic, Edmund intră într-un labirint de intrânduri ascunse vederii și ieși, în sfârșit, într-o stradă pietruită, strâmtă, oprind în fața restaurantului italian. Pe partea cealaltă a străzii se afla una dintre acele minunate bisericuțe din Edinburgh. Sus, pe turlă, deasupra porților masive, arcuite, acele unui ceas aurit se îndreptau spre ora nouă și, când ieșiră din mașină, dangătele lui răsunară deasupra acoperișurilor, anunțând ora exactă. Zeci de porumbei, deranjați din somnul lor, își luară zborul în înălțimi. După ultimul dangăt, reveniră la locurile lor, pe prag și pe parapet, uguind și înfășurându-și aripile de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, parcă rușinați de agitația lor prostească.

— Ai fi zis că s-au obișnuit cu gălăgia, spuse Virginia. Că s-au blazat.

— N-am văzut niciodată un porumbel blazat. Dar tu?

— Dacă mă gândesc bine, nu.

O luă de braț și traversară strada pietruită, apoi intrară în restaurant. Localul era micuț, slab luminat și mirosea a cafea proaspătă și a usturoi, dar și a delicioase mâncăruri mediteraneene. Era destulă lume și majoritatea meselor erau ocupate, însă șeful de personal îi zări imediat și-și făcu loc, dinspre celălalt capăt al camerei, să-i întâmpine.

— Bună seara, domnule Aird. Bună seara, doamnă.

— Bună seara, Luigi.

— Masa dumneavoastră e pregătită.

Edmund ceruse în mod special această masă; așezată într-un colț, chiar sub fereastră. O față de masă roz, scrobită, din damasc, șervete din damasc roz, un singur trandafir într-un vas cu gâtul subțire. Adorabil, intim, seducător. Ambianța perfectă pentru încheierea unui dispute.

— E perfect, Luigi. Mulțumesc. Dar sticla de Moët Chandon?

— Nu vă faceți griji, domnule Aird. E la gheață.

Au băut șampania rece. Virginia l-a pus la curent cu detaliile vieții londoneze, cu expozițiile pe care le vizitase și cu concertul de la sala Wigmore.

Au mâncat fără grabă. S-au abținut să mănânce ravioli sau tăieței, în schimb au ales pat de rață și somon rece.

— Ce rost mai are să te aduc la un restaurant italianesc, când somon poți mânca și acasă?

— Are, pentru că nu-i nimic mai bun pe lume, și după escapada la Londra s-ar părea că mi-am făcut plinul cu mâncăruri specifice.

— N-am să te-ntreb cu cine ai luat masa.

— Nici eu, zâmbi ea.

Fără să se grăbească, s-au bucurat amândoi de această masă perfectă, care s-a încheiat cu zmeură proaspătă cu frișcă și o porție de brânză Brie, uscată exact atât cât trebuie. Ea i-a povestit despre expoziția de la Burlington House, de planurile prietenei sale Felicity Crowe de a cumpăra o casă de țară în Dorset și a încercat să-i explice, cu multe amănunte confuze, acțiunea musicalului *Fantoma de la Operă*. Edmund, care știa oricum acțiunea, a ascultat-o cu mare interes, pur și simplu pentru că era minunat să fie din nou lângă ea, să-i audă vocea, să vadă cum îi împărtășește toate bucuriile ei.

În cele din urmă, chelnerul a strâns farfuriile și a adus cafeaua, neagră și parfumată, aburind în cămile micuțe și o farfurie cu bucăți de ciocolată umplute cu cremă de mentă, subțiri și aromate.

Între timp, majoritatea meselor se goliseră, clienții plecaseră acasă. Mai era numai un singur cuplu, asemenea lor, la un pahar de coniac. Bărbatul fuma o țigară de foi.

Sticla de șampanie se terminase și stătea uitată în frapieră.

— Dorești un coniac? întrebă Edmund.

— Nu. Nu mai doresc absolut nimic.

— Eu aș bea unul, dar trebuie să conduc mașina.

— Aș putea conduce eu.

El clătină din cap.

— N-am nevoie de coniac. Se lăsă pe spate în scaun. Mi-ai spus tot, dar încă niciun cuvânt despre Alexa.

— Am păstrat asta la urmă.

— Înseamnă că e vorba de vreo veste bună?

— Eu cred că da. Nu sunt sigură ce-ai să zici tu.

— Să auzim.

— Sper că n-ai să devii prea moralist, nu?

— Nu cred că se poate spune așa ceva despre mine.

— Pentru că Alexa și-a găsit un bărbat. S-a mutat la ea. Trăiesc împreună în casa din strada Ovington.

Edmund nu răspunse imediat. Apoi o întrebă, destul de calm:

— Când s-a întâmplat asta?

— Cred că în iunie. Nu ne-a spus pentru că i-a fost teamă că ne supărăm sau că nu suntem de acord.

— Crede cumva că n-o să ne placă?

— Nu. Cred că e convinsă că o să-ți placă foarte mult. Doar că nu era sigură cum vei reacționa. Așa că m-a lăsat pe mine să mă ocup de asta.

— L-ai întâlnit?

— Da. Numai pentru puțină vreme. Am băut un pahar împreună. Nu era timp destul

pentru mai mult.

— Ție ți-a plăcut?

— Da. Mi-a plăcut. Arată foarte bine, e fermecător. Se numește Noel Keeling.

Ceașca lui Edmund era goală. Îi aruncă o privire lui Luigi și-l rugă să i-o umple din nou. Apoi amestecă, dus pe gânduri, cu ochii plecați, nelăsând să se vadă nimic pe trăsăturile fine ale feței lui.

— Ce crezi? întrebă Virginia.

Își ridică privirea spre ea și zâmbi.

— Cred că mă gândeam că nu mă mai așteptam să se întâmple.

— Dar te bucuri că s-a întâmplat?

— Mă bucur că Alexa și-a găsit pe cineva, care să țină suficient de mult la ea, încât să dorească să-și petreacă mult timp alături de ea. Ar fi fost mai ușor pentru toată lumea dacă lucrurile n-ar fi luat un curs atât de dramatic, dar presupun că în zilele noastre e inevitabil ca un cuplu să stea împreună și să încerce cum e, înainte de a lua o decizie pripită. Luă o gură din cafeaua fierbinte, apoi așeză ceașca înapoi pe masă. Mă gândesc că e un copil extraordinar de naiv.

— Nu mai e copil, Edmund.

— E greu să mi-o imaginez pe Alexa și altfel.

— Va trebui s-o facem.

— Îmi dau seama.

— Avea mari emoții și nu se hotăra dacă să-ți spun sau nu. *M-a rugat* să-ți spun, dar știu, oricât ți s-ar părea de ciudat, că-i era groază că i se va afla secretul.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu trebuie să faci nimic. O să-l aducă la Balnaid în septembrie, în weekendul cu petrecerea de la familia Steynton. Și va trebui să ne purtăm cât se poate de normal... ca și când ar fi un vechi prieten din copilărie sau un coleg de școală. Nu cred că putem face mai mult. După aceea, depinde de ei.

— A fost ideea ta sau a Alexei?

— A mea, spuse Virginia cu oarecare mândrie.

— Ce fată deșteaptă ești!

— I-am mai spus și alte lucruri, Edmund. I-am spus că în ultimele săptămâni n-am fost chiar cei mai buni prieteni.

Îl fixă cu ochii ei strălucitori.

— Nu mi-am schimbat hotărârea, îi spuse. Nu mi-am schimbat atitudinea. Nu vreau ca Henry să plece și cred că e prea mic; și mai cred că faci o mare greșală. Dar știu că Henry a fost necăjit de toate resentimentele astea, și am ajuns la concluzia că nu trebuie să ne mai gândim la noi, ci în primul rând la copii. La Henry și la Alexa. Alexa mi-a spus că dacă ne mai încruntăm unul la altul nu mai vine cu Noel, pentru că nu suportă ideea

că ar putea exista o atmosferă încărcată între noi.

Făcu o pauză, așteptând ca Edmund să comenteze într-un fel sau altul aceste cuvinte. Dar Edmund nu spuse nimic, așa că reluă:

— M-am gândit la asta. Mi-am imaginat cum ar fi să mă întorc la Leesport și să-i găesc pe bunici luându-se de păr, dar era de neînchipuit; și noi trebuie să facem același lucru pentru Henry și Alexa. Nu renunț, Edmund. N-am să reușesc niciodată să-ți înțeleg felul de a gândi. Dar dacă nu pot să găesc o soluție, va trebui să îndur. Mi-a fost dor de tine. Adevărul este că nu-mi place să fiu singură. Cât am stat la Londra am regretat că nu ești și tu acolo.

Își sprijini coatele pe masă și-și luă fața în mâini.

— De fapt, te iubesc.

După câteva clipe de tăcere, Edmund rosti:

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău că te iubesc?

El clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău că am plecat la Templeton și am aranjat totul cu Colin Henderson fără să-ți cer părerea. Ar fi trebuit să fiu mai chibzuit. M-am purtat ca un tiran.

— Nu te-am mai auzit recunoscând că ai greșit.

— Sper că nici n-o să se mai întâmple. E dureros. Întinse mâna și i-o luă pe-a ei.

Atunci, facem armistițiu?

— Cu o condiție?

— Care ar fi aceea?

— Ca atunci când va veni ziua aceea groaznică și Henry va trebui să plece la Templehall, să nu mă obligi și să nu te aștepti să-l duc *eu* acolo. Pentru că, fizic vorbind, nu cred că am să fiu în stare. Poate mai târziu sau poate atunci când mă voi mai obișnui cu lipsa lui. Dar nu de prima dată.

— Am să fiu și eu acolo, spuse Edmund. Am să-l duc eu.

Era târziu. Cealaltă pereche plecase, iar chelnerii se foiau în jurul lor, încercând să nu arate că de-abia așteaptă ca Edmund și Virginia să plece, ca să poată închide restaurantul. Edmund ceru nota de plată și, în așteptarea ei, se lăsă pe spate în scaun, căută în buzunarul hainei și scoase un pachetel învelit în hârtie albă, groasă și lipit cu ceară roșie.

— Pentru tine. Puse pachetelul pe masă. Un cadou de bun venit.

Dacă nu se putea să stea acasă, atunci următorul loc preferat de Henry era să stea cu Vi. La Pennyburn avea dormitorul său, o cameră micuță deasupra a ceea ce odinioară fusese ușa de la intrare, cu o fereastră strâmtă, care dădea spre grădină și spre valea străjuită de dealuri. De la această fereastră, dacă-și întindea un pic gâtul, putea chiar să vadă Balnaid, pe jumătate ascuns între copaci, aflat dincolo de râu și de sat. Iar dimineața, când se scula și se ridica în capul oaselor, putea zări soarele la răsărit, aruncându-și degetele lungi de lumină peste câmpuri și putea asculta trilul mierlei, care-și făcuse cuib în ramurile cele mai de sus ale socului de lângă pârau. Lui Vi nu-i plăceau socii, dar pe acesta îl lăsase în pace, pentru că era bun de cățarat pentru Henry. Așa descoperise el cuibul mierlei.

Camera era așa de mică, încât aveai impresia că dormi într-o casă de păpuși sau într-un dulap, dar aceasta făcea parte din farmecul ei. Era loc pentru pat și pentru un dulăpior cu oglinda atârnată deasupra, dar nu mai mult. Câteva cuiere pe spatele ușii țineau loc de dulap și o lampă micuță, cu lumina destul de puternică, stătea deasupra patului, așa că putea citi în pat dacă dorea. Covorul era albastru, iar pereții erau văruiți în alb. Mai era și un tablou drăguț cu un câmp de clopoței, iar perdelele erau albe, cu buchețele de flori de câmp pictate din loc în loc.

Era ultima seară pe care o petrecea cu Vi. A doua zi, maică-sa avea să vină să-l ia acasă. Se simțise ciudat în aceste zile, pentru că școala primară din Strathcroy își începuse deja primul semestru și toți prietenii lui se întorseseră la lecții. Așa că Henry, a cărui soartă era să se ducă la Templeton, n-avea pe nimeni să se joace. Dar, într-un fel, n-avusese nicio importanță. Edie fusese cu ei aproape în fiecare dimineață, și Vi era plină de idei grozave pentru distracția și amuzamentul unui băiețuș. Lucraseră împreună în grădină și-l învățase să facă prăjiturile, iar seara adusesse un imens tablou din bucățele, pe care se străduiseră să-l reconstituie împreună. Într-o după-amiază venise și Kedejah Ishak la ceai, după școală, iar Henry construisese, împreună cu ea un dig lângă pârau, udându-se din cap până-n picioare. Într-o altă zi luase prânzul, împreună cu Vi, pe malul lacului, unde adunase douăzeci și patru de feluri diferite de flori sălbatice. Vi îi arătase cum să le preseze și să le lase să se usuce între bucăți de sugativă, cu câte o carte groasă deasupra, și când au fost gata, s-a gândit să le lipească într-un caiet vechi, cu bucăți de scoci.

Mâncase de seară și făcuse și baie, iar acum stătea în pat și citea cartea lui din bibliotecă, *Cinci oameni celebri*, de Enid Blyton. Auzi pendula din hol bătând de opt și apoi sunetul pașilor lui Vi, urcând greoi treptele, ceea ce însemna că venea la el să-i spună

„noapte bună”.

Ușa camerei lui era deschisă. Lăsă cartea deoparte, așteptând-o să apară. Ea se ivi în dreptul ușii, înaltă, lată în umeri și solidă, apoi veni să se așeze, relaxată, la picioarele patului. Arcurile scârțâiră. Henry se simțea minunat în sacul său de dormit, dar ea mai pusese și un pled deasupra lui, iar acum se gândea ce grozav e să stea cineva pe patul tău, să-ți țină pătura strâns peste picioare. Asta îl făcea să se simtă într-adevăr în siguranță.

Vi purta o bluză de mătase și o broșă cu camee la gât; deasupra avea un jerseu cu nasturi albaștri-movulii și-și adusese și ochelarii, ceea ce însemna că era pregătită, dacă el dorea, să-i citească cu voce tare un capitol sau două din *Cinci oameni celebri*.

— Mâine pe vremea asta, îi spuse ea, ai să fii iarăși în patul tău. Totuși ne-am distrat bine, nu?

— Da.

Henry se gândi la cât de bine se distraseră. Poate că nu era frumos să se bucure că pleacă și o lasă singură, dar cel puțin știa că e în siguranță și fericită în căsuța ei. Ar fi vrut să poată spune același lucru și despre Edie.

În ultima vreme, Henry nu mai trecuse pe la Edie, pentru că-i era frică de Lottie. Avea ceva drăcesc în ea, cu ochii aceia negri și ciudați, care nu clipeau niciodată, și mișcărilor ei bruște, neașteptate și vorbăria ei neconținută, prea dezlânată ca să poată fi numită conversație. Henry nu-nțelegea mai deloc despre ce vorbea și știa că Edie este epuizată. Edie îi spusese să se poarte frumos cu Lottie și el făcuse tot posibilul, dar adevărul era că o ura și nu putea suporta gândul că Edie era închisă acolo alături de înfricoșătoarea ei verișoară, fiind nevoită să se descurce cu ea zi și noapte.

Văzuse uneori titlurile din ziare, în care se vorbea despre oameni care fuseseră uciși cu toporul sau cuțite de bucătărie, și era sigur că, dacă cineva ar fi contrazis-o sau i-ar fi stat împotriva, Lottie era perfect capabilă s-o atace pe draga de Edie – poate seara târziu, după lăsarea întunericului – și apoi s-o lase așa, moartă și plină de sânge, pe podeaua din bucătărie.

Gândul îl înfioră. Vi îi observă tremurul.

— Te îngrijorează ceva? Te-a trecut un fior, ca de moarte.

Observația era departe de a-l liniști.

— Mă gândeam la verișoara lui Edie. Nu-mi place.

— Vai, Henry.

— Nu cred că Edie e în siguranță lângă ea.

Vi se strâmbă.

— Ca să fiu sinceră, Henry, nici pe mine nu mă încântă. Dar cred că e numai o încercare foarte grea pentru Edie. Vorbim în fiecare dimineață despre verișoara ei, la cafea. E cert că Lottie e o cucoană foarte agasantă, dar în afară de faptul că o aduce pe

Edie la disperare cu felul ei de-a fi, nu cred că Edie e într-adevăr în pericol. În niciun caz așa cum îți imaginezi tu.

El nu-i spusese ce-și închipuise, dar ea știa. Vi știa întotdeauna lucrurile astea.

— Ai să ai grijă de ea, nu-i așa, Vi? N-ai să lași să pățească nimic rău, bine?

— Sigur că n-am să las să se întâmple ceva. Și am să fac în așa fel încât s-o vizitez în fiecare zi și să țin situația sub control. Și am s-o chem pe Lottie la ceai într-o zi, în felul ăsta o să mai respire și Edie puțin.

— Când crezi că o să plece Lottie?

— Nu știu. Când o să-i fie mai bine. Lucrurile astea cer timp.

— Edie era așa de fericită singură. Iar acum nu mai e fericită deloc. Și trebuie să doarmă pe patul pliant. Cred că e groaznic să nu poată dormi în camera ei.

— Edie e foarte bună la suflet. Mai bună decât cei mai mulți dintre noi. Se sacrifică pentru verișoara ei.

Henry se gândi la Avraam și Isac.

— Sper că Lottie n-o s-o sacrifice.

— Te lași furat de imaginație, râse Violet. Dormi liniștit, nu te mai îngrijora pentru Edie. Gândește-te că o vei revedea pe mama mâine.

Așa era mult mai bine.

— Da. La ce oră crezi că vine?

— Ei, mâine ai o zi plină, doar mergi cu Willy Snoddy la vânătoare de dihuri. Cred că pe la cină. Când ai să te-ntorci, ea va fi aici.

— Crezi că o să-mi aducă un cadou de la Londra?

— Sunt sigură.

— Poate că o să-ți aducă și ție un cadou.

— A, eu nu aștept niciun cadou. Pe lângă asta, vine ziua mea în curând, așa că o să-mi aducă atunci un cadou. Întotdeauna îmi aduce câte ceva deosebit, de care niciodată nu mi dau seama cât de mult îmi lipsea.

— Când e ziua ta?

Henry uitase.

— Pe cincisprezece septembrie. Ziua dinaintea petrecerii de la familia Steynton.

— Ai să faci un picnic?

Vi organiza întotdeauna un picnic de ziua ei. Venea toată lumea și se întâlneau cu toții la lac, făceau un foc și prăjeau cârnăciori, iar Vi aducea tortul aniversar într-o cutie mare și când îl tăia, ceilalți stăteau împrejur și-i cântau „La mulți ani”. Uneori era tort de ciocolată, alteori de portocale. Anul trecut avuseseră tort de portocale.

Își aminti de acea zi. Vremea rece, vântul aspru și ploaia sporadică stricaseră cheful tuturor. Anul trecut îi dăduse lui Vi un tablou pe care-l desenase el însuși, în culori, și pe care maică-sa îl dăduse la înrămat și montat, exact ca un tablou adevărat. Vi și-l pusese în

dormitor. Anul acesta voia să-i dea sticla de vin de plante pe care o câștigase la tombola de la bazarul pentru biserică.

Anul acesta...

— Anul acesta, rosti el cu voce tare, n-am să fiu aici.

— Nu. Ai să fii la școală, la internat.

— N-ai putea să-ți faci ziua mai devreme, să pot să fiu și eu aici?

— Of, Henry, nu se face așa cu zilele de naștere. Dar n-o să fie același lucru fără tine.

— Ai să-mi scrii o scrisoare, să-mi povestești cum a fost?

— Bineînțeles, așa am să fac. Și să-mi scrii și tu. Vor fi multe lucruri pe care aș dori să le aflu.

— Nu vreau să plec, spuse el.

— Nu. Sunt sigură că nu vrei. Dar tatăl tău crede că așa trebuie, iar el știe aproape întotdeauna ce e mai bine.

— Nici mama nu vrea să plec.

— Asta pentru că te iubește așa de mult. Știe că-i va fi dor de tine.

Henry își dădu seama că era pentru prima dată când vorbea cu Vi despre plecarea lui. Asta pentru că Henry nici nu voia să se gândească la plecare și cu atât mai mult să vorbească despre ea, iar Vi nu deschisese niciodată subiectul. Dar acum, că începuseră să discute, descoperi că se simțea mai ușurat. Știa că poate să-i spună orice și că Vi n-ar fi spus nimănui niciun cuvânt.

— S-au certat, spuse el. În ultima vreme sunt supărați.

— Da, spuse Vi. Știu.

— De unde știi, Vi?

— Oi fi eu bătrână, dar nu sunt proastă. Iar tatăl tău e fiul meu. Mamele știu multe lucruri despre fiii lor. Și lucrurile bune și lucrurile mai puțin bune. Asta nu le face să nu-i mai iubească, ci le ajută să-i înțeleagă mai bine.

— A fost groaznic să se poarte așa unul cu altul.

— Sunt convinsă.

— Nu vreau să plec la școală, dar *urăsc* să-i văd supărați. Pur și simplu *urăsc* să-i văd așa. Te doare capul, te îmbolnăvești în casă în condițiile astea.

— Henry, dacă vrei să știi părerea mea, oftă Vi, eu cred că au fost amândoi egoiști și nu s-au gândit decât la ei. Dar n-am putut să le spun nimic, pentru că nu-i treaba mea. Mamele nu trebuie să facă niciodată așa ceva. N-au voie să se amestece.

— Vreau într-adevăr să merg mâine acasă, dar...

O privi cu coada ochiului, lăsând fraza neterminată, pentru că de fapt nici nu știa ce vrea să spună.

Vi zâmbi. Când zâmbea, îi răsăreau o mie de riduri pe față. Își puse mâna peste mâna lui. Era caldă și uscată, aspră după atâta grădinărit.

— E o veche zicală, îi spuse ea. Despărțirile fac împăcarea mai frumoasă. Părinții tăi n-au stat niciodată departe unul de celălalt mai multe zile, în așa fel încât fiecare, singur, să aibă timp să reflecteze. Sunt sigură că au înțeles amândoi cât de mult au greșit. Vezi tu, te iubesc foarte mult și, dacă iubești pe cineva, simți nevoia să fii alături de el, aproape. Ai nevoie să i te poți destăinui, să râzi împreună cu el. E aproape la fel de important ca aerul. Până acum, sunt sigură că au descoperit acest lucru. Și sunt la fel de sigură că totul va fi iarăși ca până acum.

— Chiar ești sigură, Vi?

— Foarte sigură.

Părea atât de convinsă, încât Henry simți și el acest lucru. Era o ușurare. Ca și cum scăpase de o imensă greutate de pe umerii săi. Se simțea mult mai bine. Chiar și perspectiva de a fi trimis ca intern la Templehall nu mai părea atât de înfricoșătoare. Nimic nu putea fi mai rău decât să știe că acasă nu va mai fi aceeași înțelegere ca și până atunci. Liniștit în privința asta și plin de dragoste și recunoștință față de bunica sa, întinse brațele spre ea, iar ea se aplecă, primind îmbrățișarea lui. Henry o strânse la pieptul său, cu mâinile pe după gât, sărutând-o pe obraji. Când se lăsă din nou pe pat, observă că ochii lui Vi străluceau, plini de lumină.

— E timpul să te culci, spuse ea.

Era gata și se simți dintr-odată somnoros. Se lăsă pe pernă și întinse mâna după Moo. Vi izbucni în râs, tachinându-l cu blândețe.

— Nu mai ai nevoie de bucățica asta caraghioasă de păturică. Ești băiat mare. Știi să faci prăjiturile și să faci tablouri din bucățele și ții minte numele tuturor florilor sălbatice. Cred că te poți descurca și fără Moo.

Henry strâmbă din nas.

— Dar nu astă-seară, Vi.

— De acord. Nu astă-seară. Dar mâine, ce zici?

— Da, căscă el. Poate.

Vi se aplecă să-l sărute, apoi se ridică de pe pat. Arcurile scârțâiră din nou.

— Noapte bună, mielușelul meu.

— Noapte bună, Vi.

Îi stinse lumina și ieși din cameră, dar lăsă ușa deschisă. Casa era cufundată în întunericul blând ce purta cu sine parfumul dinspre dealuri. Henry se întoarse pe-o parte, se ghemui ca o minge și-și închise ochii.

Vineri, 26 august

Când, cu zece ani în urmă, Violet Aird cumpărase Pennyburn de la Archie Balmerino, devenise proprietara unei căsuțe triste și dărăpănate, care nu se putea lăuda cu prea multe lucruri, în afară de panoramă și de micul pâraiaș care cobora dealul în marginea de vest a proprietății. De la acest curs de apă își luase numele și casa.

Casa era așezată în inima domeniului lui Archie, pe versantul dealului care se ridica înspre sat, și se putea ajunge aici pe drumul secundar de la Croy, apoi pe un drumeag brăzdat și plin de scaieți, străjuit de stâlpi pe jumătate răsturnați și sârmă ghimpată ruptă.

Grădina, atâta câtă era, se afla pe panta de la sud de casă. Și ea era înconjurată cu stâlpi uscați și sârmă ghimpată din loc în loc și era compusă dintr-o pășune micuță, un petic de pământ pentru legume, năpădit de buruieni și niște urme din ceea ce fusese odată curtea de păsări – cuibare din lemn dărăpănate, garduri de sârmă și urzici înalte până la brâu.

Casa era făcută din piatră cenușie, cu acoperișul cenușiu din olane și lemnărie maronie, într-o stare jalnică. Câteva trepte din beton duceau din grădină spre ușa de la intrare; înăuntru, camerele erau mici și fără lumină, cu tapetul scorjit într-un hal fără de hal, mirosea a umezeală și un robinet defect picura întruna.

De fapt, pentru Edmund Aird proprietatea fusese atât de puțin atrăgătoare, încât, atunci când a văzut-o pentru prima dată, i-a recomandat mamei sale, cu toată căldura, să renunțe la ideea de a locui măcar o clipă acolo și să înceapă să caute altceva.

Însă Violet, din motive știute numai de ea, fusese atrasă de casă. Fusese nelocuită mai mulți ani și acesta era motivul stării sale actuale, dar, așa urâtă și întunecoasă cum era, avea ceva plăcut în ea. Și mai avea și pâraul micuț care cobora dealul. Pe urmă, priveliștea. Inspectând casa, Violet se oprea din timp în timp să privească afară, prin geamul prăfuit pe care-l ștersese puțin, satul din vale, pâraiașul, râul, dealurile din depărtare. Nu putea găsi o altă casă cu o asemenea priveliște. Natura și pâraiașul o cuceriseră și astfel ignorase sfatul fiului ei.

Renovarea completă a casei fusese teribil de amuzantă. Îi trebuiseră șase luni pentru asta și, în tot acest timp, refuzând politicos invitația lui Edmund de a rămâne la Balnaid până când se putea muta în noul ei cămin, Violet stătuse într-o rulotă pe care o închiriasse de la campingul aflat la câteva mile mai sus pe râu. Nu mai stătuse niciodată într-o rulotă

până atunci, dar ideea aceasta îi surâsesse întotdeauna spiritului ei nomad și profită de ocazie imediat. Rulota a fost parcată în spatele casei, lângă betoniere, roabe și lopeți, ca să nu mai vorbim de adunătura de boarfe, iar prin ușa deschisă putea sta cu ochii pe muncitori sau să iasă afară și să stea puțin de vorbă cu greu încercatul arhitect, din clipa în care-i zărea mașina săltând peste hârtoapele de pe drum. Primele două luni ale acestei vesele vieți nomade fuseseră luni de vară și singurele riscuri fuseseră gândăceii și spărtura din acoperiș, când se întâmpla să plouă. Dar odată cu vântul de iarnă, rulota a început și ea să tremure sub rafale, nesigură pe suportul ei temporar, ca o bărcuță pe timp de furtună. Violet a găsit toate astea captivante, simțindu-se grozav în nopțile întunecoase și viforoase. Putea sta în pătuțul ei, mult prea scurt și prea îngust pentru o doamnă așa de masivă, să asculte vântul în rafale și să privească norii fugari pe cerul rece, luminat de razele lunii.

Dar nu-și petrecea timpul numai bruftuluid și pisălogindu-i pe lucrători. Pentru Violet, grădina era chiar mai importantă decât casa. Înainte ca lucrătorii să fi pornit treaba, ea angajase deja pe cineva cu un tractor, să scoată toți stâlpii vechi și sârma ruptă. În locul lor a plantat câte un gard verde de fiecare parte a drumului și de jur împrejurul proprietății. După zece ani, încă nu era suficient de înalt, dar era gros și bine împlântat în pământ, mereu verde și deci un adăpost grozav pentru păsări.

În interiorul acestui gard a plantat copaci. Spre est, conifere. Nu erau preferatele ei, dar creșteau repede și erau bune ca să protejeze casa de vânturile cele mai reci. La vest, coborându-și ramurile deasupra apelor, creșteau soci cioturoși, sălcii și cireși albi în rânduri duble. La marginea grădinii nu plantase nimic înalt, ca să păstreze priveliștea. Aici creșteau azalee, și scânteiuțe se zăreau în iarba proaspătă.

Avea două straturi de flori, rotunjite, unul cu plante ornamentale și celălalt plin de trandafiri, separate de un rând de iarbă tăiată scurt. Locul se afla în pantă și era greu de lucrat. Violet cumpărase o mașină electrică de tuns iarba, dar Edmund – iar se băga în treburile ei! – a decis că era în mare pericol să rupă garnitura și deci să se electrocuteze, așa că-l angajase pe Willy Snoddy pentru această treabă, o zi pe săptămână. Violet știa perfect că Willy era cu mult mai puțin priceput decât ea la mânuirea uneltelor complicate, dar a acceptat aranjamentul ca pe un ultim compromis. Din când în când, Willy, chinuit de câte o durere de cap îngrozitoare, nu se arăta și atunci Violet, foarte fericită și eficientă, tăia singură iarba.

Dar nu i-a spus nimic lui Edmund despre asta. Cât despre casă, o transformase, schimbând intrările și deschizând toate camerele strâmte și prost proporționate. Acum, intrarea principală era spre nord, iar vechea intrare fusese transformată în glasvand spre grădină, direct din sufragerie. Demolase scările de beton și, în locul lor, ridicase câteva trepte semicirculare din piatră veche, recuperate dintr-un zid în mină. Printre crăpăturile dintre ele creștea levănțică și mentă al căror parfum îl simțea când călcai peste ele.

După o perioadă de gândire, Violet decisese că nu poate suporta culoarea cenușie a zidurilor de piatră de la Pennyburn, așa că le curățase și le văruise în alb. Ferestrele și ușile au fost reliefate cu vopsea neagră, lucru care dădea casei o impresie de prospețime și realism. Pentru a o înfrumuseța, plantase o glicină, dar, după zece ani, de-abia dacă-i ajungea până la umăr. Avea să moară, probabil, până ce cârceii s-ar fi ridicat până la acoperiș.

La șaptezeci și șapte de ani, poate că era mai bine să se rezume la plante care înfloreau în fiecare an.

Nu-i mai lipsea decât o seră. Cea de la Balnaid fusese construită în același timp cu casa. Fusese ridicată la insistențele mamei lui Violet, Lady Primrose Akenside, nu prea mare iubitoare a spațiilor deschise. Lady Primrose era de părere că dacă ești nevoit să locuiești în sălbăticiunea Scoției, o seră este absolut esențială. Pe lângă faptul că ajută la menținerea proviziilor de plante și fructe din casă, era un loc unde se putea sta când era soare și totuși bătea un vânt rece ca gheața. Astfel de zile, știa toată lumea, se succedau cu o uimitoare frecvență în lunile de iarnă, de primăvară și de toamnă. Dar Lady Primrose își petrecea o bună parte a zilelor de vară tot în seră, primindu-și acolo prietenii la o partidă de bridge.

Violet adora sera de la Balnaid pentru motive mai puțin legate de partea socială, savurând căldura, pacea, mirosul pământului reavăn, ferigile și freziile. Când vremea era prea rea pentru grădinărit, putea să-și facă de lucru în seră – și ce loc mai bun putea găsi pentru a se odihni după masă, încercând să dezlege careul de cuvinte încrucișate din *Times*?

Da, îi era dor de locul acela, dar după ce reflectase adânc ajunsese la concluzia că Pennyburn era prea mic și modest pentru o asemenea completare extravagantă. Ar fi făcut ca această casă să pară pretențioasă și stupidă și n-avea de gând să aducă o asemenea jignire noului ei cămin. Și zău că n-a fost prea greu să se obișnuiască să stea în grădina străjuită de copaci și scăldată de soare, încercând să dezlege acolo cuvinte încrucișate.

Acum era în grădină, unde lucrase toată după-amiaza, proptind mănunchiurile de margarete înainte ca vânturile de toamnă să le culce la pământ. Nu era frig, dar aerul era proaspăt, purtând miresme de tot felul. Fermierii strângeau recolta și în depărtare se auzea țăcănitul combinelor pe care muncitori sezonieri lucrau în lanurile înalte de orz, și, oricât de ciudat ar fi părut, zgomotul acesta avea ceva reconfortant în el. Cerul era azuriu, dar câte un nor se zărea dinspre vest. Cerul clipea din ochi, cum spuneau bătrânii satului când soarele intra și ieșea din nori.

Violet nu regreta, ca alții, trecerea verii și perspectiva unei ierni lungi și întunecate. „Cum poți suporta să trăiești în Scoția?” – era câteodată întrebată. „Când vremea e așa de

imprevizibilă, cu atâta ploaie și frig.” Dar Violet știa că n-ar fi suportat să locuiască nicăieri în altă parte și nu-și dorea defel să schimbe locul. Când trăia Geordie, călătoriseră împreună peste tot. Vizitaseră Veneția și Istanbulul, străbătuseră galeriile de artă din Florența și Madrid. Într-un an făcuseră o expediție arheologică în Grecia; altă dată merseseră cu vaporul prin fiordurile Norvegiei și, în nord, până la Cercul Polar, ca să vadă soarele strălucind în miezul nopții. Dar fără el nu se mai grăbea să plece în străinătate. Prefera să stea acolo, unde rădăcinile sale erau adânci, unde era înconjurată de un ținut pe care-l știa din copilărie. Cât despre vreme, o ignora, fiindu-i indiferent dacă ninge, bate vântul, plouă sau arde soarele, cu condiția să poată sta afară ca să participe la toate astea.

Lucrul acesta era dovedit de tenul său, bătut de vânt și ridat asemenea feței unui fermier bătrân. Dar, zău așa, la șaptezeci și șapte de ani, ce mai contau niște riduri? Un preț foarte mic pentru o bătrânețe activă și plină de energie.

Așeză ultimul țăruș, puse ultima bucată de sârmă. Gata. Făcu un pas înapoi, pe iarbă, să-și admire opera. Se vedeau țărușii, dar dacă margaretele Michaelmas se mai întăreau puțin, n-avea să se mai observe nimic. Își privi ceasul. Aproape trei și jumătate. Oftă, renunțând cu greu la grădinărit, ca să se ducă în casă. Dar își scoase mânușile și le aruncă în roabă, apoi luă uneltele, ultimii țăruși, colacul de sârmă, cărând roaba în spatele casei, spre garaj, unde aranjă totul cu grijă, gata pentru următoarea etapă de lucru.

Intră apoi în casă pe ușa de la bucătărie, scoțându-și cizmele de cauciuc cu piciorul și atârând jacheta de lucru într-un cui. În bucătărie, umplu ibricul și puse apa la fiert. Așeză pe o tavă două cești cu farfuriuțe, o cană cu lapte, zaharnița și o farfurie cu napolitane învelite în ciocolată, bune pentru digestie. (Virginia nu mânca nimic la ceai, dar Violet nu refuza niciodată o gustărică.)

Urcă în dormitorul său, se spală pe mâini, găsi o pereche de pantofi, își aranjă părul și se pudră pe nas. În acel moment auzi mașina urcând dealul și intrând pe platforma din fața casei. O clipă mai târziu se auzi închizându-se portiera mașinii, apoi ușa de la intrarea în casă și vocea Virginiei.

— Vi!

— Vin acum!

Își puse șiragul de perle, așeză o meșă de păr rebelă și coborî. Nora ei stătea în hol, așteptând-o; era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de catifea reiată, care-i scoteau în evidență picioarele lungi și-și aruncase o jachetă peste umeri. Avea o pieptănătură nouă, observă Violet, cu părul strâns la spate într-o fundă. Eleganța ei era, ca de obicei, naturală și părea fericită cum Violet n-o mai văzuse de mult.

— Virginia! Ce bine e să te știu iar acasă. Și ce grozav arăți! Îmi place pieptănătura ta. Se sărutară. Te-ai coafat la Londra?

— Da. M-am gândit că a venit timpul să-mi schimb imaginea. Se uită în jur. Unde e

Henry?

— La dihori, cu Willy Snoddy.

— Vai, *Vi!*

— Nu-ți face griji. Peste jumătate de oră va fi acasă.

— Nu asta am vrut să spun. Mă gândeam, ce caută el să-și piardă vremea cu prăpăditul ăla bătrân?

— Păi nu mai are cu cine se juca, pentru că toți copiii au plecat la școală. Și a stat de vorbă cu Willy când a venit să taie iarba săptămâna asta, iar Willy l-a chemat să vină cu el să vadă capcanele. Mi s-a părut că dorea foarte mult să meargă, așa că i-am dat voie. Nu ești de acord, sau ce?

Virginia izbucni în râs și clătină din cap.

— Nu, nici gând de așa ceva. Dar nu mă așteptam. Crezi că Henry și-a dat seama censeamnă să vezi capcanele? E o treabă cam sângeroasă.

— N-am idee. Sunt sigură că vom afla totul despre asta când se va întoarce. Willy va avea grijă să vină la timp, sunt sigură.

— Am avut întotdeauna impresia că îl consideri nereserios pe bețivul ăla bătrân.

— Nu-ndrăznește să-și calce promisiunea pe care mi-a făcut-o și nu bea niciodată după-amiaza. Mai bine spune-mi, tu ce faci? Te-ai distrat bine?

— Minunat. Uite... Aruncă un pachet plat, superb împachetat, în brațele lui Violet. Ți-am adus un cadou din metropolă.

— Draga mea, dar nu trebuia.

— E felul meu de a-ți mulțumi pentru că ai avut grijă de Henry.

— A fost o bucurie să stea cu mine. Dar ce dor îi era să te vadă și să meargă acasă, la Balnaid. Avea totul împachetat și pregătit de dimineață, mult înainte de micul dejun. Acum, vreau să-mi spui absolut tot ce-ai făcut. Hai cu mine să-mi despachetez cadoul.

Porni, urmată de Virginia, spre salon și se așează comod pe fotoliul său preferat, de lângă cămin. Era o ușurare să stea jos, în sfârșit. Virginia se lăsă pe brațul canapelei, urmărind-o. Violet desfăcu funda și deschise pachetul. O cutie plată, portocaliu cu maro. Ridică ușor capacul. Înăuntru, împăturit și mățos, între straturi de hârtie fină, era o eșarfă de la Hermès.

— Vai, Virginia! E mult prea mult!

— Meriți cu prisosință.

— Dar a fost o *bucurie* să-l țin pe Henry.

— I-am adus și lui un cadou. E în mașină. M-am gândit să-l aduc aici, să-l vadă înainte de a pleca spre casă.

Eșarfa era în tonuri de roz, bleu și verde. Exact ceea ce-i trebuia ca să înveselească rochia aceea gri, de lână.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Sunt într-adevăr încântată. Iar acum... împături

eșarfa la loc, o puse în cutie și-o lăsă deoparte... Hai să bem o ceașcă de ceai, iar tu să-mi spui tot ce s-a întâmplat la Londra. Vreau să aud toate amănuntele...

— Când te-ai întors?

— Ieri-seară, cu avionul. Edmund m-a așteptat la Turnhouse și ne-am dus la Edinburgh, am luat masa la Rafaelli's și pe urmă am mers cu mașina acasă, la Balnaid.

— Sper – și Violet o aținti pe Virginia cu privirea –, sper că ați profitat de timpul petrecut împreună ca să lămuriți neînțelegerile dintre voi.

Virginia avu atâta tact încât să-și ia o figură stânjenită.

— Ah, Vi. Se vedea atât de tare?

— Numai un orb n-ar fi văzut. Eu n-am spus nimic, dar cred că înțelegi că Henry e foarte îngrijorat dacă tu și tatăl lui nu sunteți în relații bune.

— Ți-a vorbit Henry despre asta?

— Da. E foarte necăjit. Cred că se gândește că e și-așa destul de rău că trebuie să meargă la Templeton. Dar să vă mai vadă și pe voi că vă luați de păr, e prea mult pentru el.

— Nu ne-am luat chiar de păr.

— Politețea rece e chiar mai rea.

— Știu. Și-mi pare rău. Dar m-am împăcat cu Edmund. Nu vreau să spun că s-a schimbat ceva. Edmund nu vrea să-și schimbe hotărârea și eu tot mai cred că e o teribilă greșeală. Dar puțin am încheiat un armistițiu. Zâmbi și întinse mâna cu încheietura subțire, pe care avea acum o brățară lată din aur. Mi-a dăruit asta la cină. E un cadou de bun venit. Așa că ar fi o prostie din partea mea să mai stau bosumflată.

— Mă simt mult mai ușurată. Am reușit să-l conving pe Henry că vă veți reveni amândoi și vă veți împăca. Și vă sunt recunoscătoare amândurora pentru că nu l-am dezamăgit. Henry are mare nevoie să fie liniștit, Virginia. Să se simtă în siguranță.

— Of, Vi, crezi că nu știu?

— Și mai e ceva. E foarte îngrijorat din cauza lui Edie. Îl îngrozește Lottie. Crede că Lottie ar putea să-i facă rău lui Edie, cine știe cum.

Virginia se încruntă.

— A spus el asta?

— Am vorbit despre asta.

— Crezi că are dreptate?

— Copiii au intuiție. Ca și câinii. Recunosc răul acolo unde cei mari poate că nu-l văd.

— Poate că e prea mult să vorbim de rău, Vi. Știu că și mie-mi dă fiori, dar mi-am zis mereu că e doar o țicnită inofensivă.

— Chiar că nu știu, spuse Violet. Dar i-am promis lui Henry că am să fiu cu ochii în patru, să văd ce se-ntâmplă. Iar dacă Henry îți spune ceva, trebuie să-l ascuți și să încerci

să-l liniștești.

— Bineînțeles.

— Așa, vasăzică. Liniștită că spusese tot ce avusese de spus, Violet îndreptă conversația într-o direcție mai plăcută. Vorbește-mi despre Londra. Ți-ai cumpărat rochie? Și ce-ai mai făcut? Ai văzut-o pe Alexa?

— Da. Virginia se aplecă să-și mai toarne ceai. Da, mi-am luat o rochie și da, am văzut-o pe Alexa. Despre asta vreau să-ți vorbesc. Lui Edmund i-am spus deja.

Violet înlemni. Ce Dumnezeu se întâmpla?

— A pățit ceva?

— Nimic rău. E cum nu se poate mai bine. Virginia se lăsă pe spate în fotoliu. Există un bărbat în viața ei.

— Alexa are un prieten? Dar asta e o veste grozavă! Mă gândeam deja că n-o să i se întâmple nimic deosebit, draga de ea.

— Trăiesc împreună, Vi.

Pentru o clipă, Vi rămase mută. Apoi:

— Trăiesc împreună?

— Da. Și nu-ți spun povești de adormit copiii. M-a rugat în mod special să-ți spun.

— Și unde trăiesc împreună?

— Pe strada Ovington.

— Dar... Violet, tulburată, își căuta cuvintele. Dar... de când s-a întâmplat?

— De vreo două luni.

— El cine e?

— Îl cheamă Noel Keeling.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează în publicitate.

— Câți ani are?

— E cam de vârsta mea. Arată bine. E fermecător.

Cam de vârsta Virginiei. Un gând cumplit trecu prin mintea lui Violet.

— Sper că nu e însurat deja.

— Nu. E un tânăr numai bun de însurătoare.

— Și Alexa...?

— Alexa strălucește de fericire.

— Crezi că o să se căsătorească?

— N-am idee.

— Se poartă frumos cu ea?

— Cred că da. Nu l-am văzut decât câteva clipe. A venit acasă de la birou și am băut toți trei câte un pahar. I-a adus flori Alexei. Și nu știa că voi fi acolo, așa că nu le-a cumpărat ca să mă impresioneze.

Violet rămase tăcută, încercând să se obișnuiască cu aceste dezvăluiri senzaționale. Trăiau împreună. Alexa trăia cu un bărbat. Împărțeau patul, își duceau viața împreună. Fără să fie căsătoriți. Nu era de acord cu asta, dar era mai bine să-și țină părerile pentru sine. Tot ce conta era ca Alexa să știe că sunt cu toții de partea ei, orice s-ar întâmpla.

— Ce-a zis Edmund când i-ai povestit?

Virginia ridică din umeri.

— Nu prea multe. Dar e sigur că n-o să se repeadă până la Londra cu pușca încărcată. Dar cred că e îngrijorat, chiar numai pentru faptul că Alexa e o fată destul de bogată... are casa aceea și banii pe care i-a moștenit de la Lady Cheriton. Ceea ce, zice Edmund, nu-i deloc de lepădat.

— Se teme că tânărul acesta umblă după banii ei?

— E și asta o posibilitate, Vi.

— Tu l-ai văzut. Ce crezi despre el?

— Mi-a plăcut...

— Dar ai rezerve?

— E așa de atrăgător. E un tip grozav. Cum ți-am zis, fermecător. Nu sunt sigură dacă am încredere în el...

— Vai de mine!

— Dar astea sunt vorbe. S-ar putea să-l judec greșit.

— Ce-am putea face?

— Nu putem face nimic. Alexa are douăzeci și unu de ani, trebuie să hotărască singură.

Violet știa că Virginia are dreptate. Dar Alexa... era atât de departe. La Londra.

— Ce bine ar fi să-l putem întâlni! Asta ar aduce lucrurile la normal.

— Sunt de acord cu tine – și ai să-l întâlnești.

Violet își privi nora și o văzu zâmbind, mulțumită de sine ca pisica după ce-a mâncat smântână.

— Mă tem că mi-am vârât nasul și m-am purtat ca o soacră. Am vorbit cu amândoi și au fost de acord să vină aici, în nord, în weekendul cu petrecerea familiei Steynton. O să stea amândoi la Balnaid.

— A, ce idee deșteaptă! Violet era gata s-o sărute, într-atât era de încântată. Ce fată isteță ești! E într-adevăr cea mai bună soluție, fără să batem prea mult toba.

— Așa m-am gândit și eu. Chiar și Edmund e de acord. Dar va trebui să ne purtăm normal și cu tact, ca și cum n-ar fi nimic deosebit. Fără priviri cu subînțeles sau aluzii.

— Vrei să spui că n-am voie să aduc vorba despre căsătoria lor? Virginia aprobă din cap. Violet rămase pe gânduri... Dar nici n-aș face așa ceva, zău că nu. Sunt suficient de modernă ca să știu când să-mi țin gura. Dar trăind împreună, tinerii își fac singuri atâtea dificultăți. Și îngreunează lucrurile și pentru noi. Dacă-i dăm prea multă importanță

băiatului, o să creadă că-i forțăm mâna și o să dea înapoi, îndurerând-o pe Alexa. Iar dacă nu-i dăm destulă atenție, Alexa o să aibă impresia că nu suntem de acord și asta iarăși o s-o îndurereze.

— N-aș pune mâna în foc pentru asta. S-a maturizat foarte mult. E mult mai sigură pe ea. S-a schimbat.

— N-aș suporta s-o văd necăjită. Pe oricine, numai pe Alexa nu.

— Mă tem totuși că nu mai avem cum s-o protejăm. Au ajuns deja prea departe.

— Da, spuse Violet, cu impresia că fusese puțin admonestată.

Dar nu era momentul pentru resentimente. Dacă era vorba să fie de folos trebuia să fie rezonabilă.

— Ai perfectă dreptate. Cu toții trebuie să...

Dar n-a mai fost timp pentru mai mult. S-a auzit ușa de la intrare deschizându-se și apoi trântindu-se.

— Mami!

Se întorsese Henry. Virginia lăasă ceașca de ceai pe masă și sări în picioare. Uitase de Alexa. Se repezi spre ușă, dar Henry ajunse înaintea ei, dând buzna peste ele, roșu la față de bucurie și de efortul de a fi urcat dealul în fugă.

— Mami!

Ea întinse brațele, iar el se aruncă, cu tot trupul, în îmbrățișarea ei.

Sâmbătă, 27 august

Edmund era adeseori întebat de către oameni plini de bune intenții cu care se întâlnea la petreceri dacă nu-i era greu să facă naveta între Edinburgh și Strathcroy în acest ritm infernal, în fiecare dimineață și seară, în fiecare zi din săptămânile în care lucra în Edinburgh. Dar adevărul era că lui Edmund nu-i păsa de kilometrii parcurși. Faptul că ajungea acasă, la Balnaid, la familia sa era mult mai important decât efortul considerabil implicat și numai un dîneu la o oră târzie, la Edinburgh, sau un avion pe care trebuia să-l prindă la prima oră ori drumul înzăpezit în timpul iernii îl puteau convinge să rămână în oraș și să-și petreacă noaptea în apartamentul din Moray Place.

Pe lângă asta, îi plăcea să conducă. Mașina era solidă și sigură, iar autostrada, trecând prin Forth și Fife până la Relkirk, îi era acum la fel de familiară ca și propria palmă. După ce trecea de Relkirk, intra pe drumurile de țară și trebuia să reducă viteza și să conducă mai prudent, dar chiar și așa, rareori se întâmpla ca drumul să-i ia mai mult de o oră.

Profita de acest timp ca să scape de tensiunea adunată toată ziua, să uite de toate deciziile pe care trebuise să le ia și să se concentreze asupra multor altor fațete ale vieții sale atât de active, la fel de importante. Iarna dădea drumul la radio. Nu asculta știrile și nici discuțiile politice... era sătul de toate astea în clipa în care-și strângea lucrurile de pe birou și închidea, până a doua zi, toate documentele importante... ci Radio 3, concerte de muzică clasică și piese de teatru de bună calitate. În restul anului, cum lumina se prelungea până târziu și nu mai trebuia să facă acest drum pe întuneric, era o plăcere să privească, pur și simplu, cu încântare desfășurarea anotimpurilor în ținut. Aratul, semănatul, înfrunzirea copacilor, primii mielusei care ieșeau în câmp, lanurile aurii, culegătorii de zmeură printre rândurile cărora nu le vedeai capătul, recolta, frunzele de toamnă, prima zăpadă.

Acum era vremea culesului. Era o seară minunată, iar vântul bătea ușor. Priveliștea era pașnică și spectaculoasă. Câmpurile și fermele erau scăldate în lumina ultimelor raze de soare, dar aerul era atât de limpede, încât puteai vedea, cu uimitoare limpezime, fiecare piatră, fiecare colț de stâncă de pe dealurile din depărtare. Razele cuprindeau dealurile, reflectând strălucirea fiecărei culmi; râul de pe lângă drum scânteia în mii de luminițe, iar cerul infinit era umbrit, din loc în loc, de nori.

Nu se mai simțise de mult atât de bine. Virginia se întorsese, totul revenise la normal. Darul pe care i-l făcuse era felul său de a-și cere iertare pentru lucrurile pe care le

spusese în ziua primei izbucniri; o acuzase că-l răsfăță pe Henry; că vrea să-l țină lângă ea din egoism; că nu se gândește niciodată la nimeni altcineva în afară de ea însăși. Ea acceptase brățara cu recunoștință și dragoste, iar bucuria ei fără rezerve era egală cu iertarea.

Seara trecută, după cina de la Rafaelli's, o dusesese acasă, la Balnaid pe drumul de țară învăluit în lumina asfințitului, pe sub faldurile unei priveliști spectaculoase, în tonuri de roz spre vest și tușe de nori gri, întunecați, trase parcă de o pensulă uriașă.

Se întorseseră într-o casă pustie. Nici nu-și mai amintea când se mai întâmplase așa ceva și revenirea acasă devenea și mai specială pentru ei. Nu tu câini, nu tu copii; numai ei doi. Adusesse bagajele și apoi luase două pahare cu whisky de malț în dormitor; acolo se așezase pe marginea patului, privind-o cum își despachetează lucrurile. N-avea niciun rost să se grăbească, pentru că întreaga casă, noaptea, întunericul binecuvântat le aparțineau. Mai târziu, făcuse un duș; Virginia își pregătise baia. Venise spre el, parfumată și proaspătă, și se iubiseră cu pasiune până la epuizare.

Știa că mărul discordiei se mai afla încă între ei. Virginia nu dorea să-l piardă pe Henry, iar Edmund era hotărât să-l trimită la școală. Dar pentru moment încetaseră să se mai hărțuiască și, cu puțin noroc, supărarea putea fi uitată și îngropată.

În plus, avea și alte lucruri frumoase la care să se gândească. În seara asta își va vedea fiul din nou, după o săptămână de despărțire. Aveau multe să-și spună. Iar apoi, peste câteva zile, intrau în septembrie, când Alexa avea să-și aducă prietenul la ei.

Vestea-bombă pe care Virginia i-o spusese despre Alexa îl luase pe Edmund prin surprindere, lăsându-l într-o stare de confuzie, dar nici șocat, nici dezaprobator. Își iubea foarte mult fiica și știa că are multe calități deosebite; dar de vreun an sau doi își dorea, în adâncul inimii sale, ca fata să prindă curaj și să-nceapă să se maturizeze. La douăzeci și unu de ani era nesofisticată, timidă și cam grasuță și asta începuse să fie cam jenant. Era obișnuit să fie înconjurat de femei de lume, elegante (chiar și secretara sa era superbă) și nu-i făcea deloc plăcere această nerăbdare, chiar iritare în legătură cu Alexa. Dar acum își găsisse singură un bărbat, ba chiar un bărbat bine, dacă era s-o creadă pe Virginia.

Poate c-ar fi trebuit să fie mai dur. Dar nu-i plăcuse niciodată ideea de a se purta ca un șef de clan și-l preocupa mai mult partea umană a situației decât cea morală.

Ca de fiecare dată când se afla în fața unei dileme, își propuse s-o rezolve după criteriile sale. Să fie încrezător, să fie pregătit pentru ce putea fi mai rău și să nu-și facă iluzii. Lucrul cel mai rău ce se putea întâmpla era ca Alexa să înceapă să sufere. Pentru ea ar fi fost o experiență nouă și înfricoșătoare, dar cel puțin ar fi ieșit din ea mai matură și, spera el, mai puternică.

Intră în Strathcroy când orologiul bisericii bătea de șapte. Se gândi cu plăcere la clipa

când avea să ajungă acasă. Câinii erau precis acolo, eliberați de Virginia din cuștile lor, iar Henry își făcea baie sau servea ceaiul în bucătărie. Va sta cu Henry până ce acesta își va termina porția de pește pane sau sandviciul cu carne de vacă sau orice altă grozăvie își alesese pentru cină, ascultându-l vorbind despre tot ce făcuse în această săptămână și sorbind, în timpul acesta, fără să se grăbească, o porție de gin tonic tare.

Își aminti că nu mai aveau apă tonică. Toate bunătățile din bar se terminaseră, puțin câte puțin, și Edmund avusese intenția să se oprească să cumpere o navetă înainte de a pleca din Edinburgh, dar uitase. Așa că trecu pe lângă podul care ducea spre Balnaid și-și continuă drumul spre sat, oprind în fața magazinului pakistanezului.

Toate celelalte magazine erau de mult închise, cu jaluzelele trase, dar pakistanezii păreau să țină deschis tot timpul. Mult după ora nouă seara, încă mai vindeau cutii de lapte, pâine și pizza ori fructe înghețate oricui ar fi dorit.

Ieși din mașină și intră în magazin. Mai erau și alți clienți, dar fiecare își umplea coșul cu câte ceva de pe rafturi sau erau ajutați de domnul Ishak, iar doamna Ishak îi zâmbi lui Edmund din spatele tejghelei. Era o femeie plăcută, cu ochii mari și negri, încercănați, iar în acea seară era îmbrăcată în mătase de culoarea untului, cu o eșarfă galben pal drapată în jurul capului și umerilor.

- Bună seara, domnule Aird.
- Bună seara, doamnă Ishak. Ce mai faceți?
- Mulțumesc, bine.
- Ce mai face Kedejah?
- Se uită la televizor.
- Am auzit că a fost într-o după-masă la Pennyburn, cu Henry.
- Așa e; și a venit de-acolo ud learcă, zău dacă nu.
- Au făcut diguri, râse Edmund. Sper că nu v-ați supărat.
- Nici vorbă. S-a distrat grozav.
- Aș dori niște apă tonică, doamnă Ishak. Aveți?
- Sigur că da. Câte sticle vă trebuie?
- Două duzini se poate?
- Dacă așteptați puțin, vi le aduc chiar eu din magazie.
- Mulțumesc.

Plecă. Edmund, răbdător, rămase s-o aștepte. Auzi o voce în spatele său.

- Domnule Aird.

Venea de-atât de aproape, chiar de sub umărul său, încât tresări violent. Se-ntoarse și se trezi față în față cu verișoara lui Edie, Lottie Carstairs. De când venise să stea cu Edie, o văzuse în trecere, o dată sau de două ori, rătăcind prin oraș, dar făcuse tot posibilul s-o evite, nedorind să se confrunte cu ea. Acum se părea că-l prinsese și n-avea cum să scape.

- Bună seara.

— Vă mai aduceți aminte de mine?

Vorbea aproape cu timiditate. Edmund nu era deloc încântat să se găsească atât de aproape de femeia aceasta, cu pielea ei palidă, ofilită și o umbră de mustață pe buza superioară. Părul ei avea culoarea – ba chiar și aparența – unui colac de sârmă și, de sub sprâncenele bizar arcuite i se vedeau ochii de culoarea stafidei, rotunzi și ficși. În afară de toate astea, părea destul de normală. Era îmbrăcată cu fustă și bluză și, deasupra, un pulover verde, lung, cu nasturi, înfrumusețat cu dezinvoltură cu o broșă strălucitoare; purta pantofi cu tocuri înalte pe care se clătina ușor, continuând să vorbească cu Edmund.

— Pe vremuri stăteam la Lady Balmerino, iar acu' stau cu Edie Findhorn. Vă văzui prin sat, da' n-avusei cum să vă prind la o vorbuliță pân' acu'...

Lottie Carstairs. Trebuie că avea aproape șaiszeci de ani, și totuși nu se schimbase prea mult față de vremea aceea în care lucra la Croy și avea darul de a necăji sau de a enerva pe toată lumea din casă, cu mersul ei apăsător și obiceiul de a-și face apariția exact atunci când te așteptai mai puțin. Archie jura că Lottie trage toată ziua cu urechea și tot deschidea ușile brusc, în speranța s-o prindă acolo, ghemuită și cu urechea pâlnie. Edmund își amintea cum, după-amiaza, era mereu îmbrăcată într-o rochie maron de lână, cu un șorț de muselină legat deasupra. Șorțul de muselină nu fusese ideea lui Lady Balmerino, ci a lui Lottie. Archie spunea că o face să pară mai slugarnică. Rochia avea pete de transpirație pe la subsuori, și unul din cele mai îngrozitoare lucruri era faptul că mirosea tot timpul.

Toată familia vocifera și se plângea întruna, iar Archie i-a cerut mamei sale să facă ceva ca să aducă lucrurile la normal. Ori s-o dea afară pe nemernică, ori să ia măsuri de igienă. Dar sârmana Lady Balmerino, cu nunta lui Archie pe cap, cu o grămadă de musafiri care urmau să stea la Croy și cu o petrecere de pus la punct pentru ziua cea mare, nu se simțea destul de puternică să-și concedieze slujnica. Și era prea bună la suflet ca s-o cheme, pur și simplu, pe Lottie, față în față, și să-i spună că miroase.

În fața atacurilor, găsisese niște scuze foarte palide.

— Am nevoie de cineva care să facă ordine în camere și să facă paturile.

— O să ne facem singuri paturile.

— Săraca, n-are decât o rochie.

— Păi cumpără-i alta.

— Poate că e mai nervoasă.

— Nu într-atât încât să nu poată să se spele. Dă-i o bucată de săpun.

— Nu sunt sigură că asta ar ajuta prea mult. Poate... de Crăciun?... Aș putea să-i fac cadou niște pudră de talc...?

Dar nici această timidă încercare n-a dus la nimic, pentru că, nu mult după nuntă, Lottie scăpase o tavă, spărgând tot serviciul din porțelan de Rockingham, iar Lady

Balmerino fusese, în sfârșit, convinsă s-o dea afară.

Încercând să n-o facă prea vizibil, Edmund se îndepărtă câțiva pași.

— Da, spuse el, încercând să pară cât mai amabil și mai prietenos cu putință. Sigur, îmi amintesc de dumneavoastră...

— Ce minunat era la Croy pe vremea aia! În anul în care Archie a luat-o pe Isobel. Mamă, ce vremuri! Mi-aduc aminte că ați venit de la Londra pentru nuntă și v-ați făcut de lucru pe-acolo toată săptămâna, ajutând-o pe Lady Balmerino cu una-alta.

— E o veșnicie de-atunci.

— Da. Și erați toți așa de tineri. Iar bătrânul Lord și Lady Balmerino, așa de buni și cumsecade. Croy s-a schimbat, aud, și nu în bine. Ce tristă zi, când am auzit c-a murit Lady Balmerino. Totdeauna a fost bună cu mine. Și cu părinții mei la fel. Mama și tata au murit. Știați, nu? Tot vrusei să schimbăm o vorbă, da' n-am dat cu niciun chip de dumneavoastră. Și ce tineri erați! Și Archie cu amândouă picioarele întregi... ce chestie, să ia un glonț în picior! N-am auzit ceva mai ridicol...

„Ah, doamnă Ishak, întoarce-te repede. Te rog, doamnă Ishak, vino înapoi!”

— ... auzii vestea de la Edie, sigur; mă-ngrijorează Edie, grasă cum e, nu face bine la inimă. Și ce tineri erați. Și Pandora noastră! Zbura de colo-colo, ca un titirez. Și ce grozăvie, cu plecarea ei în felul ăsta, nu? Ciudat că n-a mai venit acasă. Îmi ziceam că nu se poate să nu se-ntoarcă de Crăciun, da' nici gând! Și să nu fie acolo la moartea lu' Lady Balmerino, zău, îmi pare rău și nu-mi place să zic chestii dintr-astea, dar după mintea mea a fost o treabă necreștinească. Da' la urma urmelor, era un fluturaș de noapte... în toate privințele... noi doi știm despre ce-i vorba, nu? Ce ziceți?

În acel moment izbucni într-un râs isteric și-i dădu, pur și simplu, una peste mână lui Edmund, în joacă, dar zdravăn. Reacția lui instinctivă și imediată a fost s-o lovească la rândul lui, cu sete, bum, direct în nasul ăla lung pe care și-l băga unde nu trebuie. Se imagină lovind-o, făcându-i fața armonică. Își imagină titlurile care ar fi apărut în ziarul local. „Proprietar din Relkirkshire atacă o doamnă din Strathcroy la magazinul din sat.” Strânse pumnii în buzunarele pantalonilor.

— ... Și nevasta matală fuse la Londra? Drăguț. Și mititelul cu bunică-sa. Îl văd pe-acolo câteodată. Cam slăbuț, nu?

Edmund simțea cum i se ridică sângele în obraji. Se întreba cât se va mai putea stăpâni. Nu-și mai amintea să-l fi adus vreodată cineva într-o asemenea stare, de furie neputincioasă.

— ... Mititel pentru vârsta lui, aș zice... nu prea zdravăn...

— Îmi pare rău, domnule Aird, că v-am ținut atât de mult.

Era vocea doamnei Ishak, care reușea, în sfârșit, să oprească torentul răutăților necontrolate debitate de Lottie. Doamna Ishak, fie binecuvântată, veni în ajutorul său cu cutia de carton plină cu sticle de tonic, ținând-o în brațe ca pe o ofrandă.

— Ah, mulțumesc, doamnă Ishak. Venise la țanc. Stați puțin, dați-mi mie cutia. Se duse s-o scape de greutate. Puteți cumva să treceți totul în contul meu?

Putea foarte bine să plătească cu bani gheață, dar nu voia să mai zăbovească nicio clipă.

— Sigur, domnule Aird.

— Mulțumesc.

Luă cutia din mâinile ei. Simțindu-se în siguranță cu brațele ocupate, se întoarse să-și ia rămas-bun de la Lottie și să scape de-acolo.

Dar Lottie își vărsase focul și dispăruse. Brusc, răscolitor, dispăruse pur și simplu.

Joi, 30 august

— Mătușa asta a locuit întotdeauna la Mallorca?

— Nu. A venit aici acum un an sau doi. Înainte a stat la Paris, mai înainte stătuse la New York și mai înainte în California, spuse Lucilla.

— Cam hoinară.

— Da. Presupun că se poate spune și așa, dar are o aură de noblețe.

Jeff izbucni în râs.

— Ce fel de om e?

— Nu știu, pentru că n-am văzut-o niciodată. A plecat înainte să mă nasc eu, măritându-se cu un american putred de bogat cu care locuia în Palm Springs. Eu mă gândeam că trebuie să fie cea mai strălucitoare femeie din lume. Răutăcioasă și sofisticată, ca eroinele din piesele acelea vechi din anii '30, cărora toți bărbații le cădeau la picioare ca muștele și care făceau tot felul de lucruri revoltătoare. A fugit la optsprezece ani. A avut un curaj incredibil. Eu n-aș fi fost în stare. Și mai era și frumoasă.

— O mai fi frumoasă?

— Nu văd de ce nu. La urma urmelor, n-are decât vreo patruzeci de ani, încă nu i-a apus steaua. În sufrageria de la Croy avem un portret de-al ei. A fost pictat când avea vreo paisprezece ani și chiar și atunci era uluitor de frumoasă. Avem și fotografii, peste tot prin casă, înrămate sau ținute în albume vechi în care bunicul își punea instantaneele. Eram fericită când ploua afară, pentru că puteam să-mi petrec după-amiezile răsfoind albumele acelea vechi. Și când lumea vorbea despre ea, chiar dacă începeau prin a o judeca, pentru că nu se gândise deloc și nu-i păsase de părinții ei, până la urmă ajungeau să-și aducă aminte de vreo întâmplare amuzantă cu Pandora și bineînțeles că nu se putea să nu-i apuce râsul.

— A fost surprinsă când ai vorbit cu ea la telefon?

— Sigur că da. Dar plăcut surprinsă, nu nemulțumită. Asta se simte. La început nici nu-i venea să creadă că eu sunt. Dar pe urmă a zis: „Sigur că poți veni. Cât mai repede. Și poți să stai cât vrei“. Și mi-a explicat cum să ajung, după care a închis. Lucilla zâmbi. Așa că, vezi bine, avem noroc cel puțin o săptămână.

Închiriaseră o mașină, un Seat micuț, cel mai ieftin pe care-l găsiseră, iar acum traversau insula, printr-un ținut de șes, cultivat din belșug, cu câte o moară de vânt din loc în loc. Era după-amiază și deasupra șoselei ce se întindea înaintea lor se ridicau aburi

de căldură. La stânga, la mare distanță, se zăreau șiruri de munți cu piscurile ascunse în ceață. De cealaltă parte, ascunsă privirii lor, se afla marea. Deschiseseră toate geamurile din mașină, ca să facă mai mult aer, dar vântul era fierbinte și ridica praful, iar aerul era uscat. Jeff se afla la volan, iar Lucilla stătea lângă el, ținând în mână bucățița de hârtie pe care mâzgălise indicațiile date de Pandora prin telefon.

O sunase de la Palma de Mallorca, după ce, chiar în acea dimineață, ajunsese acolo cu Jeff. Veniseră de la Ibiza cu vaporul. Petrecuseră o săptămână la Ibiza, unde locuiseră la prietenul lui Jeff, Hans Bergdorf. Hans era pictor și le fusese destul de greu să găsească locuința lui, aflată chiar în vârful vechiului oraș, printre zidurile cetății fortificate. Odată descoperită, casa se dovedise foarte pitorească. Avea pereții groși și era văruiată în alb, părând incredibil de primitivă. De pe balconul din piatră, ieșit în afară, se vedea întreaga panoramă a orașului vechi, orașul nou, portul și marea, dar nici acest deliciu nu-i putea face să uite că trebuia să-și gătească pe o plită micuță și toată apa curentă provenea de la un singur robinet cu apă rece. În consecință, Lucilla și Jeff erau acum foarte murdari, ca să nu spunem că miroseau, iar bagajele umflate, înghesuite pe bancheta din spate, erau pline cu haine murdare, transpirate și respingătoare. Lucilla, care nu era genul de fată care să-și piardă prea mult timp gândindu-se cum arată, ajunsese să viseze ziua în care avea să-și spele părul, iar Jeff era disperat că-și lăsase barba să crească. Era blondă, ca și părul, dar inegală și răvășită, făcându-l să pară mai degrabă un vagabond decât un viking. De fapt, amândoi erau atât de jalnici, încât era de mirare că omul de la garaj acceptase să le închirieze mașina. Lucilla observase suspiciunea de pe fața lui, dar Jeff scosese o grămadă de pesetas și, cu banii în mână, omul nu prea mai putea să-i refuze.

— Sper că Pandora are o mașină de spălat, spuse Lucilla.

— Eu aș prefera o piscină.

— Nu-ți poți spăla hainele în piscină.

— Pui pariu?

Lucilla privi prin geamul deschis al mașinii. Munții se vedeau acum mai aproape și vegetația era mai bogată. Pe aici creșteau pini, și mirosul rășinii calde pătrundea prin fereastra deschisă, odată cu praful. Ajunseră în dreptul unei răscruci de drumuri, din care se intra pe un alt drum principal. Se opriră, lăsând alte mașini să treacă. Indicatorul purta mențiunea „Puerto del Fuego”.

— Deci, ne aflăm pe partea dreaptă a drumului. Acum ce facem?

— O luăm spre Puerto del Fuego, dar trebuie să facem la stânga după vreun kilometru și jumătate. E un drum mai mic ce duce spre Cala San Torre.

Mașinile se răriseră. Riscând, Jeff intră cu atenție pe partea sa de drum.

— Dacă ajungem în port, înseamnă că am mers prea departe.

— Așa zic și eu.

Se simțea deja mirosul mării. Începură să se zărească primele case, un bloc nou, un

garaj. Trecură pe lângă un grajd de călărie cu iarbă uscată, unde pășteau niște cai ciolănoși.

— Vai, sărmanii, spuse Lucilla, care avea o inimă bună, dar Jeff n-avea ochi decât pentru drumul din fața lui.

— Uite un indicator. „Cala San Tore“.

— Țsta e!

Intrară pe drumul dublu, scaldat de soare și se treziră, deodată, într-o zonă plină de verdeață, total deosebită de pământul plat și uscat pe unde veniseră. Pini ca niște umbrele umbreau drumul, lăsând să pătrundă câte o rază de soare, iar dinspre fermele șubrede se auzea cotcodăcitul vesel al găinilor și behăitul caprelor.

— Ce frumos s-a făcut dintr-odată! observă Lucilla. Vai, uite ce măgăruș drăguț!

— Ochii pe hartă, fetițo! Acum pe unde o luăm?

Ascultătoare, Lucilla își consultă notițele.

— Vasăzică, urmează o cotitură foarte abruptă spre dreapta și pe urmă o luăm în sus pe deal, până la ultima casă din vârf.

La colțul următor ajunseră în locul cu pricina; Jeff schimbă viteza și coti. Mașina, părând să fie gata să dea în fierț în orice clipă, urca greu pe drumul abrupt și șerpuit. Mai erau și alte case, vile somptuoase, de-abia vizibile din spatele porților închise și al grădinilor pline de verdeață.

— Asta, spuse Lucilla, este ceea ce agenții imobiliari numesc o „zonă foarte căutată“.

— Pentru snobi, adică.

— Mai degrabă pentru cei bogați, vreau să spun.

— Cred și eu. Mătușă-ta trebuie că are grămezi de bani.

— Și-a obținut divorțul în California, răspunse Lucilla, și tonul ei arăta că nu mai are nimic de adăugat.

Încă vreo sută de metri, încă vreo două curbe în ac de păr și iată-i ajunși la destinație. Casa Rosa. Numele, scris cu înflorituri pe plăci decorative pe peretele înalt de piatră, se vedea foarte clar, deși umbrit de o azalee înflorită. Poarta era deschisă, cu un drum de acces bordurat cu verdeață, care ducea până la garaj. În garaj era o mașină, iar o alta – un Mercedes roșu-închis, demn de invidiat – era parcată la umbra unui măslin cioturos. Jeff opri motorul. Era o liniște deplină. Apoi, Lucilla auzi un susur de apă, parcă de la vreo fântână și, în depărtare, clinchetul clopoțeilor de la gâtul oilor. Munții erau acum la doi pași, cu culmile golașe, arse de soare și pantele acoperite de măslini aurii.

Mulțumiți că scapă, în sfârșit, de mașină, coborâră încet, întinzându-și picioarele transpirate. Aici, la înălțime, se simțea puțin briza dinspre mare, răcoroasă și proaspătă. Privind în jurul său, Lucilla observă că vila Casa Rosa era construită pe o ieșitură de stâncă, aflată chiar deasupra lor, și se putea ajunge pe scări până la intrarea principală. Baza fiecărei trepte era împodobită cu plăcuțe de ceramică albastră cu alb și, de o parte și

de cealaltă, erau așezate ghivece cu mușcate, până sus. Totul era acoperit cu un torent de plante agățătoare, roșii, galbene și azurii ca și cerul dimineții. Aerul era parfumat de flori și se simțea mirosul pământului proaspăt ud.

Atât de uimitor era totul, atât de diferit de tot ceea ce văzuseră până atunci, încât, pentru o clipă, își pierduseră glasul. Apoi, Lucilla șopti:

- N-am crezut că ar putea fi chiar așa!
- Un lucru e sigur, nu putem rămâne toată ziua aici.
- Nu.

Jeff avea dreptate. Lucilla se întoarse spre trepte, luând-o în sus. Înainte să treacă de prima treaptă însă, tăcerea fu întreruptă de zgomotul unor tocuri înalte, grăbindu-se pe terasa de deasupra lor.

— Dragii mei!

O siluetă își tăcu apariția în capul scărilor, cu brațele deschise în semn de salut.

— Am auzit mașina. Ați sosit, deci. Nu v-ați rătăcit. Ce isteți sunteți și ce grozav că ați venit!

Prima impresie a Lucillei despre Pandora a fost că e slabă ca o boare. Părea eterică, de parcă ar fi fost gata să se risipească. Parcă luase o vrăbiuță în brațe. Ți-era teamă s-o strângi prea tare, să n-o spargi cumva. Avea părul castaniu, dat pe spate, buclat și lung până la umeri. Lucilla bănuia că Pandora purta această pieptănătură la optsprezece ani și nu avusese niciun motiv să și-o schimbe. Avea ochii de culoarea oțelului, adumbriți de gene lungi și gura arcuită, plină și dulce. Pe obrazul drept, chiar deasupra colțului gurii, avea un semn întunecat, rotund, prea sexy să-i poată spune aluniță. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni largi, de un roz strălucitor, ca florile de hibiscus, și purta lanțuri de aur la gât și cercei de aur la urechi. Mirosea... Lucilla știa parfumul acela. Se numea Poison. Îl încercase și ea, fără să se poată hotărî dacă-i place sau nu. Acum, mirosindu-l pe Pandora, tot nu era sigură.

— Aș fi știut că tu ești Lucilla, chiar dacă nu mi-ar fi spus nimeni. Semeni atât de mult cu Archie...

Se părea că nici nu observase cât de groznic arătau, cu șorturile lor jechoase și tricourile murdare. Iar dacă o făcuse, nu lăsa în niciun fel să se ghicească acest lucru.

— ... Iar tu trebuie să fii Jeff... Îi întinse o mână cu degete trandafirii. E minunat că ai putut veni cu Lucilla.

El îi luă mâna în mâna sa enormă și, puțin copleșit de această primire și de zâmbetul ei strălucitor, îi spuse:

— Mă bucur să vă întâlnesc.

Ea îi recunoscu accentul imediat.

— Ești australian! Ce adorabil. Nu cred că am mai avut vreodată oaspeți din Australia.

A fost groaznic pe drum, nu-i așa?

— Nu. Deloc. Doar foarte cald.

— Precis că vreți să beți ceva...

— Să ne luăm lucrurile din mașină...?

— Puteți să vă ocupați de asta mai târziu. Mai întâi să bem ceva. Haideti, e aici un prieten de-al meu pe care aș vrea să-l cunoașteți.

Lucilla încremeni. Cu Pandora nu era nicio problemă, dar cu siguranță că nu puteau să se arate în halul acela în fața altcuiva.

— Pandora, suntem îngrozitor de murdari...

— Doamne Dumnezeule, nu contează. N-o să-l deranjeze...

Se întoarse și porni pe scări în sus, iar ei n-aveau altă soluție decât s-o urmeze, străbătând o terasă lungă, umbrită și răcoroasă, cu fotolii de grădină din trestie vopsită în alb și perne imense, de culoarea untului. Câțiva palmieri erau plantați în vase de porțelan, albastru cu alb.

— Nu poate sta prea mult și vreau să-l cunoașteți...

Au dat colțul casei și, urmând-o îndeaproape pe Pandora cu tocurele ei înalte, s-au trezit din nou sub razele unui soare strălucitor. Lucilla regreta că nu-și luase ochelarii de soare din mașină. Orbită de soare, observă totuși terasa largă, deschisă, umbrită de copertine în dungi și pavată cu marmură. Câteva trepte scunde coborau de aici spre grădina imensă, plină de arbori și tufe în floare. Pajiștea era marcată de niște alei pavate, care încercuiau o piscină cu apă de mare, nemișcată ca o oglindă. De cum o zări, Lucilla se simți mai răcorită. O saltea pneumatică plutea la suprafața apei, legănată ușor de curenții ce veneau dinspre filtru.

La capătul celălalt al grădinii zări o altă clădire, pe jumătate ascunsă de hibiscuși, scundă, cu un singur nivel, dar cu propria ei terasă ce dădea spre piscină. Terasa era umbrită de un pin-umbrelă micuț, și dincolo de marginea acoperișului său nu se zărea nimic altceva în afară de cerul albastru, oțelit.

— Iată-i, Carlos, au ajuns cu bine. Probabil că indicațiile mele n-au fost atât de încurcate cum ne-am temut.

În capul scărilor, la umbra unei copertine, era așezată o măsuță joasă, pe care se aflau o tavă cu pahare și o carafa înaltă. O scrumieră, o pereche de ochelari de soare, o carte. Alte fotolii de trestie, cu perne galbene. Când se apropiară, un bărbat se ridică de pe unul dintre ele și rămase în picioare, zâmbind, așteptând să fie prezentat. Era foarte frumos, înalt și cu ochii negri.

— Lucilla, draga mea, acesta e prietenul meu, Carlos Macaya. Carlos, ți-o prezint pe Lucilla Blair, nepoata mea. Iar Jeff...?

— Howland, completă Jeff în locul ei.

— Și e australian. Nu-i grozav? Acum hai să luăm loc și să bem ceva. Aici e niște ceai

cu gheață, dar pot să-i spun Seraphinei să ne aducă ceva mai tare dacă doriți. Poate coca-cola? Sau vin? Izbucni în râs. Sau șampanie? Ce idee bună. Dar poate că e cam devreme. Mai bine lăsăm șampania pe mai târziu.

I-au spus că ceaiul cu gheață era perfect. Carlos trase un scaun pentru Lucilla și apoi se așeză lângă ea. Dar Jeff, care era în stare să absoarbă oricât de mult soare, ca o șopârlă, se duse să se așeze pe balustrada terasei, iar Pandora se cocoță lângă el, bălângănindu-și picioarele și cu una din sandale atârnată pe degetul mare.

Carlos Macaya turnă ceai și-i dădu Lucillei un pahar.

— Veniți de la Ibiza?

— Da, am ajuns azi-dimineață cu vaporul.

— Cât ați stat acolo? Engleza lui era perfectă.

— O săptămână. Am stat la un prieten al lui Jeff. Casa era minunată, dar groaznic de primitivă. De asta arătăm în halul ăsta. Asta e. Îmi pare rău.

El nu făcu niciun comentariu, mărginindu-se să zâmbească înțelegător.

— Și înainte de Ibiza?

— Am locuit la Paris. Acolo l-am întâlnit pe Jeff. Mă pregătesc să devin pictoriță, dar erau atâtea de văzut și de făcut, încât n-am realizat prea mult.

— Parisul e un oraș minunat. Asta a fost prima dată când l-ați văzut?

— Nu, am mai fost o dată. Am stat cu o familie, să învăț limba.

— Și cum ați ajuns de la Paris la Ibiza?

— Ne-am gândit să venim cu autostopul, dar până la urmă am călătorit cu un autocar. Ne-am oprit, din timp în timp, am găsit câte o „vizuină” unde să stăm și am vizitat locurile pe unde am trecut. Catedrale și castele cu podgorii – chestii dintr-astea.

— Nu v-ați pierdut timpul. Aruncă o privire spre Pandora care tăifăsuia cu Jeff; băiatul o privea uimit, ca pe o sălbăticiune ciudată, cum nu mai văzuse până atunci. Pandora mi-a spus că e prima dată când vă întâlniți.

— Da.

Lucilla ezită. Bărbatul acesta era probabil iubitul actual al Pandorei, ceea ce însemna că aici nu era nici locul, nici momentul, să comenteze fuga ei din tinerețe sau felul în care trăise după aceea.

— A stat întotdeauna în străinătate. Adică, a locuit în străinătate.

— Iar dumneavoastră sunteți din Scoția?

— Da, din comitatul Relkirkshire. Acolo locuiesc părinții mei. Tăcură pentru câteva clipe. Lucilla luă o gură de ceai cu gheață. Ați fost vreodată în Scoția?

— Nu. Am studiat la Oxford câțiva ani (asta era explicația pentru engleza foarte corectă pe care o vorbea), dar nu mi-am găsit niciodată timp să merg în Scoția.

— Mereu ne-am dorit ca Pandora să vină să ne vadă, dar degeaba.

— Poate că nu-i plac frigul și ploaia.

— Nu-i frig și nu plouă chiar tot timpul. Numai câteodată.

El izbucni în râs.

— Așa o fi. E grozav că ați venit să-i țineți companie. Iar acum...

Trase manșeta cămășii de mătase și-și privi ceasul. Era un ceas frumos și neobișnuit, cu orele marcate prin replici miniaturale de fanioane pentru iahturi, prins la încheietura mâinii cu o brățară grea, din aur. Lucilla se întrebă dacă era un cadou de la Pandora. Poate că fanioanele însemnau „te iubesc” în codul naval.

— ... E timpul să-mi iau rămas-bun. Sper că mă veți scuza, dar am de lucru...

— Bineînțeles...

Bărbatul se ridică din nou în picioare.

— Pandora, trebuie să plec.

— Vai, dragul meu, ce păcat! Își prinse sandaua și sări jos de pe balustradă. Nu-i nimic, ai avut timp să-mi cunoști oaspeții. Venim și noi să te conducem.

— Nu trebuie să vă deranjați cu toții.

— Oricum trebuie să-și ia bagajele. Abia așteaptă să despacheteze și să facă o baie.

Hai să mergem...

Îl luă de braț.

Așa că au pornit cu toții înapoi spre locul unde mașina îi aștepta, la umbră, sub măslin. Și-au luat rămas-bun, Carlos a schițat un sărut al mâinii Pandorei și apoi s-a așezat la volanul Mercedesului.

Pornise motorul, iar Pandora se dădu un pas mai în spate. Dar, înainte de a porni la drum, el rosti:

— Pandora.

— Da, Carlos?

— Să-mi spui dacă te răzgândești.

Ea nu răspunse imediat; apoi scutură din cap.

— N-am să mă răzgândesc, îi spuse.

El zâmbi, ridică din umeri, acceptând totuși destul de firesc hotărârea ei. Cuplă ambreiajul și, cu un ultim semn, îi părăsi; mașina ieși pe poartă, apoi porni în josul dealului, pierzându-se în depărtare. Au așteptat până ce sunetul Mercedesului nu s-a mai auzit. Rămăsese doar clipocitul fântâniei și clinchetul clopoțelilor turmei de oi.

„Să-mi spui dacă te răzgândești.”

Ce-i ceruse Carlos Pandorei? Pentru o clipă, Lucilla se amăgi cu ideea că o ceruse în căsătorie, dar renunță imediat. Era prea prozaic pentru o pereche atât de sofisticată și spectaculoasă. Mai degrabă, încercase s-o convingă să vină cu el în cine știe ce excursie romantică, în insulele Seychelles sau pe plajele străjuite de palmieri din Tahiti. Sau poate că o invitase, pur și simplu, să cineze în oraș și ea n-avusese chef să meargă.

Orice ar fi fost, Pandora nu părea dispusă să-i lămurească. Carlos plecase și acum

revenise la activități mai practice. Bătu ușor din palme:

— Deci. Să trecem la treabă. Unde-i bagajul vostru? Asta-i tot? Nici valize, nici garderob, nici măcar o cutie pentru pălării? Mie-mi trebuie mai multe bagaje numai pentru o seară. Acum, haideți...

Porni din nou în sus pe scări, în mare viteză, iar ei o urmară din nou. Lucilla căra geanta sa de voiaj din piele, iar Jeff se încercase cu două rucsacuri umflate.

— Am pregătit totul pentru voi în casa de oaspeți. Puteți să vă faceți comozi și să vă vedeți de treburi cum doriți. Eu nu-s în stare de mare lucru dimineața, așa că va trebui să vă luați singuri de mâncare. Frigiderul e plin de bunătăți și aveți cafea și tot ce vă trebuie în dulăpior. Credeți că vă puteți descurca?

Ajunseseră pe terasă.

— Bineînțeles.

— Și m-am mai gândit să mâncăm de seară pe la nouă. Numai bufet rece, pentru că nu sunt în stare să-mi gătesc ca să-mi salvez viața, iar Seraphina, menajera mea, pleacă acasă în fiecare seară. Dar precis că a pregătit totul pentru noi. Veniți la opt și jumătate și putem lua ceva de băut. Acum am să mă culc puțin, așa că vă las să vă descurcați și să vă aranjați. Mai târziu, poate că am să fac o baie, înainte să mă schimb pentru cină.

Imaginea Pandorei, îmbrăcată în ceva și mai grandios decât costumul din mătase roz îi aminti Lucillei de problema jenantă a hainelor.

— Pandora, noi n-avem nimic de schimb. Aproape toate lucrurile noastre sunt murdare. Jeff are o cămașă curată, dar nu e călcată.

— Draga mea, vrei să-ți împrumut ceva?

— Un tricou curat?

— Sigur, ai dreptate, ce proastă sunt. Ar fi trebuit să-ți ofer ceva. Stai o clipă.

Rămaseră pe loc. Ea dispăru prin glasvandul larg deschis, intrând în ceea ce probabil era dormitorul ei, și se întoarse aproape imediat, ținând în mână o bluză de mătase albastru întunecat, presărată cu bănuși.

— Ți-am adus-o pe asta, e groaznic de vulgară, dar foarte nostimă. Poți s-o păstrezi dacă vrei, eu n-o port niciodată. O aruncă spre Lucilla, iar aceasta o prinse din zbor. Iar acum, duceți-vă să vă vedeți cuibușorul. Dacă doriți ceva, sunați la telefonul interior și Seraphina vă va aduce tot ce vă trebuie. Le trimise un sărut. Opt și jumătate. Ne vedem atunci.

După care plecă, lăsându-i pe Lucilla și pe Jeff să-și vadă de treburi. Lucilla încă mai ezita, visând la ceea ce avea să se întâmple.

— Jeff, nu-mi vine să cred. Avem o casă întreagă la dispoziția noastră.

— Și ce mai așteptăm? Dacă nu intru în piscină în cel mult două minute, am să explodez.

Lucilla porni prima, coborând cele câteva trepte și străbătând grădina, urmată de Jeff.

Căsuța îi aștepta. Ușa se deschidea înspre un salon. Draperiile fuseseră trase, iar Lucilla se opri să le deschidă. Raze de lumină pătrunseră înăuntru și Lucilla zări veranda micuță, aflată la celălalt capăt al încăperii, o bucățică de grădină acoperită.

— Avem chiar și un loc unde să facem plajă!

Ușița căminului era deschisă și se zăreau butucii rânduți pentru foc. În cameră se aflau câteva scaune confortabile, o tavă cu băuturi și pahare, o măsuță pentru cafea cu un teanc de reviste și un perete cu rafturi pentru cărți. Deschizând și celelalte uși, descoperiră două dormitoare duble și o baie spațioasă, minunată.

— Cred că ăsta e dormitorul cel mai frumos. Sunt sigură că e cel mai mare.

Jeff lăsă rucsacurile pe podea și Lucilla trase și draperiile de aici.

— Putem vedea marea din locul ăsta. Doar o frântură, un triunghi, dar tot e o vedere spre mare.

Lucilla deschise ușile dulapului și văzu șirurile de umerase, simți mirosul de lavandă. Așeză bluza împrumutată pe unul dintre umerase, lăsând-o acolo, singuratică.

Jeff își scosese adidașii, și acum se dezbrăca de tricou.

— Poți să admiri casa cât vrei. Eu am chef să înot. Vii și tu?

— Imediat.

Jeff plecă. O clipă mai târziu, Lucilla auzi un pleoscăit ce anunța saltul lui grăbit și-și imagină atingerea mătăsoasă a apei reci. Dar asta, mai târziu. În clipa asta voia să afle totul despre casă.

La o cercetare mai amănunțită, casa de oaspeți a Pandorei se dovedi perfectă. Nu lipsea nimic – și Lucilla era plină de admirație pentru modul în care Pandora se gândise la fiecare amănunt. Cineva... și cine altcineva putuse să fie, decât Pandora?... își imaginase tot ce și-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie un oaspete, de la flori proaspete și cărți noi, minunate, până la pături suplimentare, pentru serile răcoroase, sau sticle cu apă fierbinte pentru vreun stomac deranjat. În baie găseai toate genurile de săpun, săruri, șampon, aftershave, loțiuni pentru corp și uleiuri pentru baie. Prosoape și covorașe pufoase și, agățate pe spatele ușii, două halate de baie imense, albe ca zăpada.

Lăsând în urmă tot acest lux, Lucilla traversă salonul și intră în bucătărie, pe care o găsi strălucind de curățenie, plină de dulapuri în care se găseau oale spaniole de lut, tigăi strălucitoare, caserole și toate ustensilele de bucătărie necesare. Dacă doreai – ceea ce nu se poate spune despre Lucilla – puteai foarte ușor să gătești cina pentru zece persoane. Se aflau acolo un aragaz electric și unul cu gaz, o mașină de spălat vase și un frigider. Deschise frigiderul și acolo descoperi, alături de tot ceea ce era necesar pentru un mic dejun copios, două sticle de apă minerală Perrier și una de șampanie. O a doua ușă ieșea din bucătărie. O deschise și descoperi... ce bucurie inegalabilă... o spălătorie cu mașină de spălat, uscătoare și un fier de călcat, cu scândură cu tot. Vederea acestor obiecte atât de casnice îi dădu mai multă satisfacție decât toate celelalte obiecte de lux la un loc.

Pentru că acum, în sfârșit, puteau fi curați.

Se apucă de treabă, fără să piardă nicio clipă. Reveni în dormitor, se dezbracă, își puse unul din halate și apoi începu să despacheteze. Asta însemna să deșerte conținutul unuia din rucsacuri pe podea. La fundul rucsacului său se afla trusa de voiaj, o perie și un pieptene, blocul de desen, vreo două cărți și plicul de la tatăl ei, în care găsisese cecul, scrisoarea de la el și invitația la petrecere, de la Verena Steynton. O scoase pe aceasta din plic și o așeză pe măsuta de toaletă goală. Era puțin cam pretențioasă, dar avea impresia că dă camerei o notă personală, ca și când Lucilla și-ar fi pus numele acolo, pretinzând că e vorba de petrecerea ei.

Lucilla Blair

Doamna Angus Steynton
La reședința familiei
Pentru Katy

De ce oare părea atât de ridicolă? Lucilla izbucni în râs. O altă viață, din altă lume. Luă un braț de șosete murdare, pantaloni scurți, blugi și alți pantaloni și tricouri, apoi se îndreptă spre spălătorie. Fără să se mai obosească să le sorteze (maică-sa ar fi făcut apoplexie dacă ar fi văzut șosetele roșii la un loc cu cămășile albe, dar maică-sa nu era acolo s-o apostrofeze, așa că, ce mai conta?), Lucilla îndesă totul în mașină, turnă detergent, închise ușița și-i dădu drumul. Apa pătrunse printre rufe și tamburul începu să se învâртеască, iar ea se dădu cu un pas mai în spate, privind cu aceeași plăcere cu care ar fi privit un program interesant la televizor.

Apoi dădu la o parte cu piciorul restul de haine murdare, se duse să-și caute costumul de baie și plecă după Jeff, la piscină.

Înotă îndelung. După o vreme, Jeff ieși din bazin și se lungi la soare, să se usuce. Încă două lungimi de bazin și apoi constată că băiatul plecase, intrase în casă. Ieși și ea din piscină și-și stoarse părul lung de apă. Intră în casă. Îl găsi în dormitor, lungit pe unul din paturi. Părea gata să adoarmă. Dar ea nu voia să-l lase să doarmă. Îl strigă, și apoi, alergând, se aruncă cu toată greutatea deasupra lui.

— Jeff...

— Da?

— Ți-am spus eu că e frumoasă?

— Cine?

— Pandora, bineînțeleș.

Jeff nu răspunse imediat. Era somnoros, pe punctul de a adormi și n-avea chef de conversație. Brațul său, întins, servea drept pernă Lucillei. Pielea îi mirosea a clor și a apă din piscină.

— Nu crezi că e frumoasă?

– Ce-i drept, e o tipă sexy.

– Crezi că e sexy?

– Puțin cam bătrână pentru mine.

– Nu pare bătrână.

– Și e și cam slăbănoagă.

– Nu-ți plac slăbănoagele?

– Nu. Iubitele mele trebuie să aibă țâțe mari și fundul plin. Lucilla, care-l moștenește pe tatăl său și era înaltă și subțire și cu sâni foarte mici, îl lovi cu pumnul strâns.

– Ba nu!

El izbucni în râs.

– Și cam ce-ai vrea să spun eu?

– Știi ce vreau să spui.

El îi trase fața spre el și o sărută îndelung.

– Așa e bine?

– Cred că o să trebuiască să-ți razi barba aia.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că o să zică lumea că m-am curățat cu glaspapir.

– Atunci n-o să te mai sărut. Sau am să-ncep să te sărut undeva unde nu se vede.

Tăcură amândoi. Soarele se îndrepta spre asfințit și, foarte curând, avea să se întunece.

Lucilla se gândi la asfințitul serilor de vară scoțiene, care se prelungea până aproape de miezul nopții.

– Ce crezi, spuse ea, sunt împreună? Crezi că e o poveste de iubire pasională?

– Despre cine vorbești?

– Despre Pandora și Carlos Macaya.

– Habar n-am.

– E grozav de arătos.

– Da. Fără cusur.

– Mie mi s-a părut drăguț. Un om plăcut. Deschis la vorbă.

– Mie mi-a plăcut mașina lui.

– Ești obsedat. Ce crezi că a întrebat-o?

– Cum adică?

– El i-a spus: „Să-mi spui dacă te răzgândești“, iar ea i-a răspuns: „N-am să mă răzgândesc“. Probabil că a rugat-o ceva. Probabil voia să facă ceva împreună.

– Ei, orice ar fi fost, nu părea să-i pese.

Dar Lucilla nu era mulțumită.

– Sunt sigură că era ceva foarte important. Un moment crucial în viața amândurora.

– Ai o imaginație bolnavă. Mai degrabă voia să-i propună o partidă de tenis.

– Da. Nu știa nici ea de ce, dar simțea că nu acesta fusese motivul. Oftă – și oftatul se

transformă într-un căscat... Poate.

Făcuseră fiecare câte un duș și se curățaseră, iar acum miroseau grozav a șampon – ca să nu mai punem la socoteală și faptul că nu-i costase nimic. Jeff își aranjase barba cu o forfecuță de unghii, iar Lucilla îi călcuse singura cămașă curată și recuperase, din mormanul de rufe din spălătorie, cea mai curată pereche de blugi.

Cât despre ea, își spălase părul lung, negru și-l periașe până se uscaseră; își pusese o pereche de pantaloni negri, strâmți, iar acum își încheia nasturii bluzei împrumutate. Mătasea grea îi crea o delicioasă senzație de răcoare, așa cum și-o pusese, direct pe piele, iar broderia cu bănuți, văzută în oglindă prin ochii pe jumătate închiși, nu mai părea chiar așa de îngrozitoare cum își imaginase la început. Poate că și locul acesta neobișnuit era de vină. Poate că ambianța aceasta foarte luxoasă neutraliza orice vulgaritate. Era o idee interesantă și i-ar fi plăcut să vorbească cu cineva despre asta, dar în momentul acela n-avea timp.

— Haide, îi spuse Jeff. E timpul s-o pornim. Am nevoie de ceva de băut.

Porni spre ușă și ea îl urmă, verificând ca toate luminile din casa de oaspeți să fie stinse. Era aproape sigură că Pandorei nu-i păsa câtuși de puțin dacă toate luminile rămâneau aprinse, dar, crescută de o mamă scoțiană chibzuită, Lucilla moștenise această tendință casnică spre economie, ca și când subconștientul său ar fi fost un computer programat. I se păru ciudat acest lucru, pentru că strictețea anilor din urmă lăsase asupra ei la fel de puține urme ca și picăturile de apă pe penele de gâscă. Încă un gând interesant, bun de aprofundat mai devreme sau mai târziu.

Afară, pășiră în noaptea albastră, înstelată, moale și caldă, ca de catifea. Parfumul grădinii era amețitor, piscina era luminată cu reflectoare, și lampioane luminau tot drumul pavat cu dale. Lucilla auzi țârâitul neostoit al greierilor și muzică dinspre casa Pandorei.

Rahmaninov. Concertul pentru pian numărul doi. Banal, poate, dar perfect pentru o asemenea noapte pe malul Mediteranei. Pandora pregătise ambianța și acum îi aștepta pe terasă, așezată într-un șezlong, cu un pahar de vin pe măsuta de alături.

— Ați sosit! strigă ea, văzându-i că se apropie. Am deschis deja sticla de șampanie. N-am mai avut răbdare să aștept.

Urcară treptele și ajunseră în zona luminată ca ziua, unde se afla gazda lor. Pandora purta acum o rochie neagră, ca o pânză de păianjen și era încălțată cu sandale aurii, pe picioarele goale. Mireasma de Poison era chiar mai puternică decât parfumul grădinii.

— Ce grozav arătați amândoi! Zău că nu știu de ce erați așa de îngrijorați. Și, Lucilla, bluza asta arată minunat pe tine, trebuie s-o păstrezi. Acum, luați loc. Ah, fir-ar să fie, am uitat de pahare. Lucilla dragă, vrei te rog să te duci să le aduci? Barul e chiar în spatele ușii, ai să găsești tot ce-ți trebuie acolo. Mai e o sticlă de șampanie în frigider, dar o s-o

lăsăm până o terminăm pe asta. Acum, Jeff, vino și ia loc aici, lângă mine. Vreau să-mi spui tot ce-ai făcut amândoi până acum...

Lucilla îi lăsă și, ascultătoare, plecă să caute paharele de vin, intrând în casă prin ușile largi, drapate. Barul se afla la îndemână – o nișă mare, cu tot ceea ce și-ar fi putut dori cineva, dacă avea chef să bea ceva. Luă două pahare de pe raft, dar nu se întoarse imediat pe terasă. Era prima dată când se afla propriu-zis în casa Pandorei și camera era atât de spațioasă și de impresionantă, încât, pentru moment, uită de scopul pentru care venise. Totul era minunat, în nuanțe de crem, punctat ici-colo de culori strălucitoare. Perne bleu ciel și turcoaz și un buchet de liliac de culoarea coralului, într-un vas pătrat de sticlă. Nișe luminate cu măiestrie, în care era expusă o colecție de figurine de porțelan de Dresda și Battersea, emailate. O măsuță pentru cafea, cu tăblia de sticlă, plină cu cărți și reviste, alte flori, o cutie din argint pentru țigări. Vatra căminului era deschisă, tapetată cu ceramică în alb și albastru, iar deasupra era agățat un tablou floral, cu rama ca de oglindă. La celălalt capăt al camerei se afla masa – tot din sticlă – pregătită pentru cină, cu sfeșnice și pahare de cristal și alte flori; pentru ochii uimiți ai Lucillei, părea mai degrabă un decor ciudat decât o cameră de locuit. Și totuși observă și amănunte mai domestice. O carte aruncată pe o canapea; o broderie pe jumătate terminată, la-ndemână pentru orice clipă liberă. Mai erau și fotografiile. Archie și Isobel în ziua nunții. Bunicii Lucillei, dragii de ei, în haine scoțiene, la Croy, în fața casei, cu câinii lângă ei.

Lucilla era impresionată de aceste dovezi de nostalgie. Dintr-un motiv sau altul, nu se așteptase la așa ceva, poate că nu-și putuse imagina că Pandora era capabilă de asemenea sentimente. Acum o vedea pe Pandora ducându-le cu ea peste tot, prin iubirile ei năbădăioase și viața agitată, de nomad. Și-o imagina despachetându-și valiza în case din California, dormitoare de hotel, apartamente la New York și Paris. Iar acum, Mallorca. Punându-și pecetea trecutului și a identității sale peste încă un cămin temporar.

(Nu se vedea nicio poză cu bărbății care deținuseră aceste apartamente și ocupaseră atât de mult din viața Pandorei, dar poate că pe acelea le ținea în dormitor.)

O boare caldă pătrunse prin ferestrele deschise; se auzeau acordurile muzicii lui Rahmaninov, venind dinspre un aparat stereo nevăzut, ascuns în spatele unei împletituri aurii. Soloul de pian își picura notele pure ca picăturile de ploaie. Dinspre terasă se auzea murmurul conversației tihnite; Pandora și Jeff păreau liniștiți – mai puteau aștepta câteva clipe.

Alte fotografii erau așezate pe polița căminului, iar Lucilla traversă camera să le privească mai îndeaproape. Bătrâna Lady Balmerino, strălucitoare, purtând o șapcă scoțiană cu pampon și pene, deschizând, după toate aparențele, o sărbătoare locală. Un instantaneu cu Archie și Edmund Aird, amândoi foarte tineri, stând într-o barcă la marginea lacului, cu undițele și plasele puse de-a curmezișul. În sfârșit, un portret de studio, cu ea însăși și cu Hamish, Lucilla așezată pe iarbă, cu Hamish, mic și gras, pe

genunchi. Probabil că Archie i-o trimisese Pandorei pe asta, alături de una dintre scrisorile sale, iar ea o montase într-o ramă de argint și o pusese la locul de onoare. În această ramă de argint era prinsă și o invitație al cărei format i se păru imediat familiar.

Pandora Blair

Doamna Angus Steynton
La reședința familiei
Pentru Katy

În prima clipă, Lucilla se gândi – ce drăguț din partea lor! Iar apoi – ce ridicol! O invitație irosită, un timbru irosit, pentru că nu exista nici cea mai mică posibilitate ca Pandora să accepte. Plecase de la Croy la optsprezece ani și nu se întorsese niciodată. Rezistase la toate rugămințile, mai întâi din partea părinților ei, apoi a fratelui ei și nu-și schimbase hotărârea de a sta departe de ei. Era puțin probabil că tocmai Verena Steynton, din toată lumea, să reușească ceea ce propria ei familie eșuase, atât de lamentabil.

– Lucilla!

– Vin acum...

– Ce faci?

Lucilla, cu paharele în mână, reveni lângă ei, pe terasă.

– Iartă-mă. M-am uitat prin camera asta frumoasă. Și am ascultat muzica...

– Ah, draga mea, nu-i așa că-ți place Rahmaninov? E unul dintre preferații mei. Ce să-i faci, gusturi mai modeste, dar prefer lucrurile mai puțin sofisticate.

– Și eu la fel, admise Lucilla. Cântecele de genul *Ah, ce lună minunată* și *Barcarola* mă impresionează teribil. Și unele dintre înregistrările vechi cu Beatles. Le am pe toate la Croy. Iar dacă sunt într-adevăr melancolică, am o casetă cu dansuri scoțiene cântate la vioară și mi-o pun, și imediat simt cum mi se ridică moralul, ca mercurul în termometru, când ai temperatură. Toți bătrâneii și băieții aceia îmbrăcați în fuste scoțiene și cămăși cu mâneci scurte, și un șir nesfârșit de figuri și învârtite, parcă n-ar ști cum să se oprească și, oricum, nici nu vor s-o facă. De obicei sfârșesc prin a dansa de una singură, țopăind prin cameră ca proasta...

– Nu te-am văzut niciodată așa, spuse Jeff.

– Ei, dacă stai lângă mine suficient de mult, probabil c-o s-o vezi și pe asta. Dar, serios vorbind, Pandora, ai o casă foarte frumoasă. Iar casa de oaspeți e perfectă.

– E drăguță, nu? Am avut mare noroc s-o pot lua. Cei care au locuit aici înaintea mea au fost nevoiți să plece în Anglia. Eu căutam o casă și mi s-a părut că mă aștepta tocmai pe mine. Jeff, doreai să-ți torni niște șampanie.

– Dar mobila? Tot a ta este?

Pandora izbucni în râs.

– Drăguța mea, n-am niciun fel de mobilă, doar niște piese disperate pe care le-am

adunat din călătoriile mele și pe care le iau mereu cu mine, dar bineînțeles că am schimbat aproape tot. Canapelele erau tapițate într-un albastru oribil și mai era și un covor buclat. I-am făcut vânt imediat. Odată cu casa am luat-o și pe Seraphina, iar bărbatul ei are grijă de grădină. Tot ce-mi lipsește e un cățeluș, dar la Mallorca se întâmplă ca vreun puști să-ți împuște câinele cu pușca cu capse, sau să facă păduchi, sau să-l fure cineva, sau să-l calce vreo mașină. Așa că nu prea are rost.

Paharele erau pline ochi. Pandora îl ridică pe-al ei.

— Beau pentru voi amândoi și pentru fericirea de a vă avea aici. Lucilla, Jeff mi-a povestit în amănunt călătoria voastră prin Franța. Cred că a fost fascinant. Și ați reușit să ajungeți la Chartres, ce experiență minunată trebuie să fi fost! Abia aștept să aud mai multe, cât mai multe amănunte; dar în primul rând și cel mai important, vreau să-mi spui tot ce știi de-acasă, despre dragii de Archie și Isobel și Hamish. Cred că Hamish e mare acum. Iar Isobel, săraca, să trebuiască să suporte americanii aceia plicticoși. Archie îmi povestește despre toate astea în scrisori, sau despre câte o vânătoare de potârniche, sau despre ce somon imens a pescuit săptămâna trecută. E un miracol cum de reușește să facă atâtea cu piciorul acela teribil. Spune-mi ce-i cu piciorul lui.

— De fapt nu poate face chiar așa de multe, îi spuse Lucilla, fără menajamente. Îți scrie așa numai pentru că nu vrea să te necăjească. Iar piciorul lui e zero. E doar o bucată de tinichea, punct. Nu se poate face mai bine și ne rugăm cu toții să nu fie mai rău.

— Sărăcuțul de el. Nemernicii ăia din IRA sunt de vină. Cum de îndrăznesc să facă așa ceva – și tocmai lui Archie!

— Nu-l urmăreau în mod special pe el, Pandora. Pândeau, la graniță, un moment prielnic să ucidă cât mai mulți englezi și s-a întâmplat ca Archie să fie unul dintre ei.

— Știa că sunt acolo? Sau a fost o ambuscadă?

— Nu știu. Iar dacă l-aș întreba, nu mi-ar spune. Nu vrea să vorbească despre asta. Nu vrea să vorbească cu nimeni.

— Asta e bine?

— Nu prea cred, dar n-avem ce face.

— Nu s-a priceput niciodată să vorbească. Dragul de el, nici când era mic nu scoteai nimic de la el. Habar n-am avut că o curta pe Isobel și, când i-a spus mamei că vrea s-o ia de nevastă, mama era cât pe ce să leșine de uimire, pentru că avea de gând să-l dea cu totul altcuiva. Totuși, a fost la înălțime. Ca-ntotdeauna...

Glasul i se frânse. Tăcu, apoi dădu repede paharul pe gât.

— Jeff, a mai rămas ceva în sticlă sau deschidem alta?

Dar sticla nu se golise încă și Jeff umplu din nou paharul Pandorei, apoi pe al Lucillei și pe al său. Lucilla nu mai era de acum doar bine dispusă, ci și puțin năucită. Se întreba cât mai băuse Pandora înainte de venirea lor. Poate că șampania o făcea să vorbească atât de mult.

— Acum, spune-mi...

Iar începuse.

— Ce v-ați propus să faceți în continuare?

Jeff și Lucilla schimbă o privire între ei. Planurile nu erau punctul lor forte. Era mai amuzant să faci ce-ți trece prin cap. Jeff se hotărî să răspundă.

— Nu prea știm. Singura problemă este că trebuie să plec înapoi, spre Australia, la începutul lui octombrie. Mi-am luat bilet pe un Quantas, pe 3 octombrie.

— De unde pleacă?

— De la Londra.

— Deci, la un moment dat, va trebui să te întorci în Anglia.

— Corect.

— Lucilla vine cu tine?

Cei doi se priviră din nou.

— N-am discutat despre asta, spuse Lucilla.

— Așadar, sunteți liberi. Liberi ca păsările cerului. Liberi să vă mișcați cum doriți. Lumea e scoica voastră. Făcu un gest larg, cu mâna, vărsând câțiva stropi de șampanie.

— Da, aprobă Jeff cu precauție. Cred că așa este.

— Atunci hai să facem planuri. Lucilla, nu vrei să ne facem amândouă planuri?

— Ce fel de planuri?

— Când te-ai „uitat“, cum zici tu, prin salon, n-ai observat invitația aceea mare și pretențioasă, gravată cu bronz, de pe polița căminului?

— Cea de la Verena Steynton? Ba da.

— Te-au chemat și pe tine?

— Da. Mi-a trimis tata invitația și am primit-o la Ibiza.

— Te duci?

— Păi... nu m-am gândit de fapt la asta.

— E posibil să mergi?

— Nu știu. De ce?

— Pentru că... Lăsa paharul pe masă. Eu cred că am să mă duc.

Șocul acestui anunț o trezi pe Lucilla din starea de plăcută amețală, aducând-o brusc la realitate. O privi pe Pandora, nevenindu-i să creadă, iar Pandora îi susținu privirea, cu o stranie exaltare în ochii cenușii, cu pupilele dilatate, ca și cum ar fi savurat expresia de profund scepticism ce-și făcuse apariția pe fața Lucillei.

— Ai vrea să mergi?

— De ce nu?

— Înapoi în Scoția?

— Unde, în altă parte?

— Pentru petrecerea Verenei Steynton?

N-avea nicio logică.

— E un pretext ca oricare altul.

— Dar n-ai mai venit niciodată. Tata te-a chemat și te-a rugat, iar tu n-ai venit nici măcar o dată. Mi-a spus chiar el.

— Trebuie să existe și un început. Poate că acum e momentul.

Brusc, se ridică în picioare și făcu câțiva pași, privind spre grădină. Rămase acolo o clipă, nemișcată, profilată pe raza de lumină ce venea dinspre piscină. Părul, rochia, îi fluturau în briza ușoară. Apoi se întoarse cu fața spre ei, sprijinindu-se de balustradă. Rosti, cu o voce total diferită:

— M-am gândit atât de mult la Croy. Mai ales în ultima vreme, m-am gândit la el. Îl visam și mă trezeam amintindu-mi de lucruri la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Pe urmă, a sosit și invitația. Ca și a ta, Lucilla, trimisă de la Croy. Și a adus cu ea milioane de amintiri despre cât de grozav ne amuzam la dansurile acelea stupide și la petrecerile din sezonul de vânătoare. Mi-am amintit de petrecerile de-acasă și cum răsuna dealul de împușcături și de fiecare dintre acele dineuri fastuoase. Cum trebuia, biata mama, să se descurce cu noi toți, și zău că nu știu cum reușea. Zâmbi spre Lucilla, apoi spre Jeff. Acum ați venit voi doi. M-ați sunat de la Palma și ați apărut din senin, iar Lucilla seamănă atât de mult cu Archie! Prevestiri... Crezi în prevestiri, Lucilla?

— Nu știu.

— Nici eu. Dar sunt sigură, cu tot sângele din Highlands care ne curge prin vine, că ar trebui să credem. Se întoarse la fotoliul său și se așeză pe brațul acestuia, aplecându-se la câțiva centimetri de Lucilla. Dincolo de frumusețea ei, Lucilla zări marca anilor pe minunatele trăsături ale Pandorei: ridurile din jurul ochilor și gurii, pielea subțiată, unghiul ascuțit al pomeților.

— Deci, hai să facem planuri. Vreți să faceți planuri cu mine? Vă deranjează dacă vă rog asta?

Lucilla îl privi pe Jeff peste masă. El clătină din cap. Ea răspunse:

— Nu ne deranjează.

— Atunci o să facem. Stăm aici o săptămână, numai noi trei și vă garantez că o să vă distrați grozav. Pe urmă luăm mașina mea și mergem să luăm feribotul spre Spania. Traversăm Spania și Franța cu mașina, fără să ne grăbim, pentru ca această călătorie să fie mai plăcută. Când ajungem la Calais, luăm vaporușul și trecem în Anglia. Pe urmă mergem spre nord, spre Scoția și ne ducem acasă. Înapoi la Croy. Ah, Lucilla, spune-mi că-ți place ideea mea!

— Trebuie să recunosc că e total neașteptată. Asta a fost tot ce găsi Lucilla de zis, dar dacă Pandora observase o oarecare lipsă de entuziasm în glasul ei, nu păru să arate acest lucru. Dusă de propriul ei entuziasm, se întoarse spre Jeff.

— Tu ce zici? Cum ți se pare? Sau crezi că mi-am ieșit din minți?

— Nu.

— Nu te-ar deranja să vii cu noi în Scoția?

— Dacă asta dorește Lucilla, aș fi încântat.

— Atunci, s-a aranjat. Părea triumfătoare. O să stăm cu toții la Croy, cu Isobel și Archie și o să mergem împreună la minunata petrecere de la familia Steynnton.

— Dar Jeff n-a fost invitat, sublinie Lucilla.

— Ei, asta nu-i o problemă.

— Și n-are cu ce se îmbrăca.

Pandora pufni în răs.

— Draga mea, mă dezamăgești. Eu credeam că ești o artistă, ruptă de cele lumești și, când colo, singura ta grijă sunt hainele. Nu vezi, hainele nu contează. Nimic nu contează. Singurul lucru important este că ne întoarcem acasă, împreună. Gândește-te numai cât de bine ne vom distra. Iar acum, trebuie să sărbătorim!

Sări în picioare.

— Este cel mai bun moment să deschidem încă o sticlă de șampanie!

Joi, 8 septembrie

Isobel Balmerino, așezată la mașina de cusut, termină de brodat ultimul nume, HAMISH BLAIR, pe ultima dintre batistele noi, tăie firul, împături batista și o puse deasupra teancului de haine aflate pe masa de lângă ea. Totul era gata. Mai rămâneau numai acele obiecte la care se cerea ca etichetele să fie cusute de mână... șosetele pentru rugby, un pardesiu și un pulover rulat pe gât, dar astea puteau fi rezolvate pe-ndelete, seara, lângă foc. Nu mai lucrase atâtea etichete de când Hamish plecase pentru prima dată la Templehall, cu patru ani în urmă, dar în vacanța de vară crescuse atât de mult, încât fusese nevoită să-l ia după ea la Relkirk, cu lista de haine în brațe și s-o ia de la capăt. Expediția fusese, conform așteptărilor, chinuitoare și scumpă. Chinuitoare, pentru că Hamish n-avea chef să se gândească la clipa întoarcerii la școală, ura să meargă la cumpărături, ura hainele noi și se înfuria când se punea problema să piardă măcar o zi din vacanță și libertatea pe care o presupunea aceasta. Cheltuise mult, pentru că uniforma reglementară putea fi cumpărată numai de la cel mai mare și mai scump magazin din oraș. Pardesiul, puloverul și șosetele de rugby costaseră și-așa destul de mult, dar cinci perechi de pantofi de piele, imenși, aproape că depășiseră posibilitățile lui Isobel și ale contului său.

Gândindu-se să-l înveselească puțin pe Hamish, îi cumpăraseră o înghețată, dar el o devorase bosumflat, fără plăcere și se întorseseră la Croy într-o tăcere încărcată de animozitate reciprocă. Odată ajuns acasă, Hamish o-ntinsese imediat, înarmat cu undița pentru păstrăvi, lăsând să se vadă limpede pe figura lui cât de rău fusese tratat. Isobel a rămas să se chinuie să ducă pachetele și cutiile la etaj; ajunsă acolo, le-a răsturnat pe toate lângă dulapul lui și s-a întors în bucătărie, să pună apă la fiert pentru ceai și să se apuce să pregătească cina.

Groaznica experiență prin care trecuse, cheltuind imense sume de bani pe care nu și le putea permite, îi lăsase un gust amar, iar faptul că Hamish era, ca de obicei, nerecunoscător, nu îmbunătățea cu nimic lucrurile. În timp ce curăța cartofii, își luă în tăcere rămas-bun de la orice vis de a-și cumpăra o rochie nouă pentru seara de dans de la familia Steynton. Va trebui să se mulțumească cu cea veche, de tafta bleumarin. Simțindu-se ca o martiră nedreptățită, se gândi s-o înveselească cu puțin alb în jurul gâtului.

Dar toate astea se întâmplaseră cu două săptămâni în urmă, iar acum intraseră în luna septembrie. Țsta era un lucru bun, din mai multe motive. Cel mai important era că, până în mai, anul viitor, terminase cu turiștii. „Turul Scoției“ își închisese porțile pentru iarnă și ultimii americani, cu tot cu bagaje, suvenire și bonete ecoseze, își luaseră tălpășița. Oboseala și starea depresivă prin care trecuse Isobel toată vara au dispărut aproape imediat, înlocuite de sentimentul că era iarăși liberă și de faptul că știa că, din nou, Croy le aparținea numai lor.

Dar asta nu era tot. Născută și crescută în Scoția, simțea în fiecare an acest val de bucurie, îndată ce luna august se încheia, pierind din calendar, și nu mai trebuia să te prefaci că e vară. Ce-i drept, erau și ani în care anotimpurile semănau cu cele de odinioară, când pajiștile se uscau din lipsă de ploaie și-și petreceau serile aurii udând trandafirii și sângele-voinicului ori rândurile de salată din grădina de zarzavaturi. Dar, prea adesea, iunie, iulie și august nu erau decât un chin prelungit și umed, aducând cu ele dezamăgire și frustrare. Cele mai rele erau zilele acelea întunecate, înăbușitoare când, în disperare de cauză, te retrăgeai până la urmă în casă și puneai focul, moment în care cerul se lumina instantaneu și soarele târziu de după-amiază apărea deasupra grădinii ude, parcă special prea târziu ca să mai fie de folos cuiva.

Vara aceea fusese în mod special o dezamăgire și Isobel își dădu dintr-odată seama că săptămânile acelea cu nori negri, fără soare, contribuiseră mult la starea ei proastă de spirit și la această epuizare fizică. Întâmpinaseră cu bucurie prima brumă, pentru că de-acum putea să pună definitiv deoparte fustele și bluzele de bumbac, aproape cu satisfacție, revenind la dragele stoffe de tweed și pulovere din lână de Shetland.

Dar, chiar și după câte o vară splendidă, septembrie aducea ceva special în Relkirkshire. Primele brume curățau aerul, iar tonurile de culoare ale ținutului prindeau mai multă forță, mai multă culoare. Albastrul intens al cerului se reflecta în lac și în râu și, după strângerea recoltei, paiele rămase aureau câmpul. Prin șanțuri creșteau clopoței, iar iarba-neagră, parfumată, acum înflorită, acoperea dealurile cu purpură.

Pe urmă – și cel mai important – septembrie însemna distracție. Un sezon plin de evenimente, care dura până ce lungă iarnă întunecată venea peste ei, când vremea aspră și drumurile înzăpezite izolau casele răsfirate și împiedicau orice formă de contact între ele. Septembrie însemna lume multă. Prieteni. Căci acesta era momentul când comitatul Relkirkshire redevenea el însuși.

Până la sfârșitul lui iulie, ultima invazie anuală a turiștilor veniți cu familia în vacanță se încheia; își strângeau corturile, iar apoi caravanele porneau la drum, îndreptându-se spre casă. În locul lor, luna august aducea cu sine avangarda unei a doua imigrații dinspre sud, vizitatorii obișnuiți, care se întorceau în fiecare an în Scoția pentru sport și petreceri. Cabanele de vânătoare, părăsite și uitate un an întreg, se redeschideau, iar proprietarii lor, sosiți la volanul jeepurilor lor dinspre sud, cu mașinile pline ochi de

puști, băte, undițe, copiii mici, adolescenți, prieteni, rude și câini, reintrau fericiți în posesia lor.

În plus, casele din zonă se umpleau și ele, nu cu americani sau turiști veniți în pensiune, ci cu familiile tinere care aparțineau acestora și care erau obligați să se mute în sud, unde locuiau și munceau, păstrându-și concediul din fiecare an ca să se întoarcă acasă, chiar în această perioadă. Toate dormitoarele erau ocupate, mansardele se transformau în reședințe temporare pentru trupe întregi de nepoți, iar băile, devenite prea puține, erau folosite întruna. Cantități imense de hrană se aduceau, se găteau și se mâncau în fiecare zi, la mesele din sufragerii, lungite cu plăci suplimentare.

Apoi venea septembrie. În septembrie, dintr-odată, totul prindea viață, ca și cum un regizor celest ar fi terminat numărătoarea inversă, apăsând cine știe ce buton. Hotelul gării din Relkirk schimba obișnuita sa rigoare victoriană, devenind veselul loc de întâlnire, plin ochi, pentru vechi prieteni, iar domeniul Strathcroy, preluat de un sindicat al oamenilor de afaceri care-i plăteau lui Archie sume de bani de natură să-l liniștească pe deplin pentru privilegiul de a porni la vânătoare de prepelițe, forfotea de lume, iar conversațiile pe teme sportive nu se mai sfârșeau.

La Croy, invitațiile, așezate grămadă pe polița căminului din bibliotecă, acopereau orice formă posibilă de contact social. Contribuția lui Isobel la distracția generală era prânzul cu hrană rece, organizat anual, înainte de începerea partidelor de vânătoare. Archie conducea aceste expediții și apărea în fruntea paradei celor mai buni vânători din sat, care încetineau pasul ca să-l ajute. Pentru această ceremonie importantă, îmbrăca tunica regimentului său și purta sabia scoasă. Își îndeplinea rolul cu mare solemnitate și, la sfârșitul zilei, anunța premiile, nu numai pentru cântăreții la cimpoi și dansurile din Highlands, ci și pentru cel mai bun model de pulover tricatat din lână toarsă de mână, prăjitura cea mai bună și cel mai bun borcan de dulceață de casă.

Isobel își ținea mașina de cusut în vechea cameră pentru rufe de la Croy, în principal pentru comoditate, dar și pentru că era locul său preferat, unde se putea retrage când dorea să nu fie deranjată de nimeni. Camera nu era mare, dar avea spațiu suficient; ferestrele dădeau spre vest, chiar spre terenul de crochet și spre drumul care ducea la lac, iar în zilele senine, camera era scaldată de soare. Pusese perdele de bumbac alb, podeaua era acoperită cu linoleum, iar pe pereți erau sprijinite dulapuri mari, vopsite în alb, în care ținea toate așternuturile, prosoapele și păturile de schimb din casă. Masa solidă, pe care stătea mașina de cusut, putea fi folosită și pentru croitorie, iar fierul de călcat se afla la-ndemână. Se simțea un miros plăcut de rufărie proaspătă și săculeți cu levănțică, așezați de Isobel printre fețele de pernă apretate, iar acest lucru contribuia din plin la această extraordinară aură de eternitate și liniște a camerei.

Acesta era motivul pentru care, odată terminate etichetele pentru haine, nu făcu

niciun fel de efort imediat, ci rămase acolo, pe scaunul tare, cu coatele pe masă și bărbia în mâini. Pe fereastra deschisă putea zări, dincolo de copaci, cele dintâi culmi delicate ale dealurilor. Priveliștea era scăldată în razele aurii ale soarelui. Perdelele fluturau în vântul ușor și aceeași boare înfiora crengile mestecenilor argintii, aflați la capătul pajiștii.

O frunză căzu, plutind ca un zmeu minuscul.

Era trei și jumătate și era singură acasă. Înăuntru, totul era nemișcat, dar dinspre fermă auzi murmure nedeslușite și lătrat de câini. O dată în viață, avea timp numai pentru ea, fără vreo altă obligație sau persoană care să aibă nevoie urgentă de atenția ei. Nici nu-și mai amintea de când nu mai avusese parte de așa ceva, iar gândurile îi zburară înapoi, spre copilărie și tinerețe și spre bucuria leneșă, fără finalitate, a zilelor în care nu aveai nimic de făcut.

Parchetul scârțâi. Undeva, se trânti o ușă. Croy. Casă veche, cu un puls al ei. Dar își amintea de ziua aceea, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când Archie o adusese pentru prima dată aici. Avea nouăsprezece ani și se pregătea o partidă de tenis, ceaiul de după-amiază urmând să se servească în sufragerie. Isobel, fiica unui avocat din Angus, nici frumoasă, nici sigură pe ea, fusese copleșită de mărimea și grandoarea acestei case, dar și de strălucirea și rafinamentul celorlalți prieteni ai lui Archie, care păreau să se cunoască incredibil de bine între ei. Deja îndrăgostită fără speranță de Archie, nu-și putea imagina de ce se obosise s-o includă și pe ea printre invitați. După toate aparențele, Lady Balmerino fusese la fel de uimită, dar se purtase frumos, făcând în așa fel încât Isobel să stea lângă ea la masă și încercând din toate puterile să n-o lase deoparte din nicio conversație.

Dar mai era acolo încă o fată, blondă, cu picioare lungi, care părea pregătită să și-l adjucece pe Archie pentru ea, arătând foarte clar acest lucru tuturor celor prezenți; îl tachina, îi arunca priviri peste masă, ca și cum ar fi avut o mie de secrete comune. Archie, voia ea să le spună tuturor, îi aparținea și nimănui nu-i era permis să pună mâna pe el.

Dar, la sfârșitul zilei, Archie se hotărâse s-o ia pe Isobel de soție. După ce au depășit momentul de surpriză, părinții lui au fost încântați și au primit-o pe Isobel în familie nu ca pe o noră, ci ca pe o a doua fiică. Avusese noroc. Delicați, amuzanți, ospitalieri, neconvenționali și fermecători, bătrânii Balmerino erau iubiți de toată lumea, și nici Isobel nu făcuse excepție.

Auzi dinspre fermă motorul pornit al unui tractor. O altă frunză pluti spre pământ. Îi trecu prin minte că trăia o după-amiază de demult, ca și când ar fi dat timpul înapoi. Genul acela de după-amiază când câinii căutau un petic de umbră, iar pisicile leneveau pe pervazul ferestrei, cu burticile pufoase întoarse spre soare. Se gândi la doamna Harris, cu una din slujnicele mai tinere după ea, ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre grădina înconjurată de ziduri, sau să umple un bol cu ultimele căpșuni coapte, sau să culeagă câteva prune Victoria, punând stăpânire pe dulceața lor înainte ca viespile să

ajungă la ele.

Croy, așa cum fusese odată. Nimeni nu plecase. Nimeni nu murise. Cei doi bătrâni, dragii de ei, erau încă vii; mama lui Archie afară, cu trandafirii ei, tăind vârfurile uscate și găsindu-și timp să stea de vorbă cu unul dintre grădinari, care întindea pietrișul plin de praf; iar tatăl lui Archie în bibliotecă, ațipind puțin, pe furate, cu batista de mătase întinsă peste față. Nu trebuia decât să se ducă și să-i caute. Își imaginează cum ar fi să facă acest lucru, luând-o în jos pe scări, traversând holul până în fața ușii de la intrare, larg deschise. O vedea pe Lady Balmerino, cu pălăria de pai pentru grădinărit, revenind din grădină, cu coșul plin de crenguțe și petale uscate. Dar când își ridică privirea și dădea cu ochii de Isobel, se încrunta, nelămurită, pentru că această Isobel de vârstă mijlocie îi era la fel de puțin familiară ca o fantomă...

— Isobel!

Vocea aceasta, ascuțită, o trezi din visare. Isobel își dădu seama că fusese strigată de mai multe ori, dar nu auzise. Cine mai avea nevoie de ea, tocmai acum? Își veni în fire, fără chef, împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. Poate că era prea mult să ceară să fie lăsată în pace măcar cinci minute. Ieși din cameră și porni pe culoarul care ducea în capul scărilor. Aplecându-se pe balustradă, văzu la picioarele sale o variantă prescurtată a Verenei Steynton, aflată în mijlocul holului; intrase pe ușa deschisă.

— Isobel!

— Sunt aici!

Verena își înclină capul și privi în sus.

— Începusem să cred că nu e nimeni acasă.

— Numai eu. Isobel porni în jos pe scări. Archie i-a luat pe Hamish și pe câini și s-au dus la meciul de crichet de la familia Buchanan-Wright.

— Ești ocupată?

Verena nu părea să fi fost prea ocupată. Ca de obicei, era îmbrăcată elegant și fără cusur și precis că venea de la coafor.

— Am cusut etichetele pe hainele de școală ale lui Hamish. Isobel își duse instinctiv o mână spre păr, de parcă acest gest întâmplător ar fi fost de vreun ajutor pentru părul său încâlcit. Dar am terminat.

— Pot să-ți răpesc câteva clipe?

— Bineînțeles.

— Am o mulțime de lucruri să-ți spun și două rugăminți. Am vrut să te sun, dar am fost la Relkirk toată ziua și pe urmă, pe drum, în mașină, m-am gândit că ar fi mult mai simplu și mai plăcut să trec pe la tine.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— Îndată. Nu-i nicio grabă.

— Hai dincolo și fă-te comodă.

Isobel își conduse vizitatoarea în salon, nu din orgoliu, ci pentru că soarele bătea în ferestre, în timp ce, la acea oră a zilei, biblioteca și bucătăria erau mai întunecate. Ferestrele erau deschise, în cameră era răcoare, și un buchetel de flori, culese de Isobel chiar în acea dimineață și așezate într-o supieră veche, parfuma aerul.

— E un rai aici! Verena se trânti într-un colț al canapelei și-și întinse picioarele lungi, cu pantofi eleganți. Ce zi pentru un meci de crichet! Anul trecut a plouat cu găleata și, după-masă, au fost nevoiți să aducă butuci, pentru că țărșii fuseseră acoperiți de apă. Florile astea sunt de la tine din grădină? Ce culori minunate! Ale mele nu-s așa frumoase anul ăsta. Știi, urăsc după-amiezile calde la Relkirk. Trotuarele sunt pline de fete grase în blugi, cu copii în cărucioare. Și toți copiii urlă de mama focului.

— Știu cum e. Cum mai merg lucrurile?

Isobel ajunsese deja la concluzia că Verena dorea să vorbească despre petrecere și nu greșise.

— Of... Pentru o clipă, Verena arboră un aer dramatic, închise ochii și începu să geamă, ca și cum ar fi durut-o ceva... Am început să mă-ntreb cum naiba de mi-a venit ideea asta, să dau o petrecere. Știi că jumătate din invitați nu mi-au răspuns încă? Nu se gândesc deloc la mine. Cred că le lasă să zacă pe polița căminului, până se-nvechesc. Nu se poate organiza o petrecere în condițiile astea, când trebuie să găsești o soluție ca să-i cazezi pe toți undeva.

— În locul tău, nu mi-aș face atâtea griji. Isobel încerca s-o liniștească. I-aș lăsa să se descurce singuri.

— Ar ieși un haos!

Isobel știa că nu e adevărat, dar Verena dorea ca totul să fie perfect.

— Da, probabil. Cred că e groaznic. Adăugă, aproape cu teamă: Lucilla ți-a răspuns?

— Nu, îi răspunse Verena, fără menajamente.

— I-am trimis invitația mai departe, dar face o călătorie și s-ar putea să n-o fi primit. Ne-a trimis o adresă destul de vagă, din Ibiza, dar n-am mai primit nicio veste de la ea de când a plecat din Paris. Se gândea să meargă să-i facă o vizită Pandorei.

— Nici Pandora nu mi-a scris.

— M-aș fi mirat. Nu răspunde niciodată, la nicio scrisoare.

— Dar, în schimb, vine Alexa Aird și aduce cu ea un prieten. Știai că Alexa și-a găsit un bărbat?

— Mi-a spus Vi.

— Extraordinar. Mă-ntreb cum arată.

— Virginia zice că e un tip bine.

— De-abia aștept să-l văd.

— Katy când vine?

— Într-una dintre zilele săptămânii viitoare. M-a sunat aseară. Și asta e una din

rugămințile pe care le am la tine. Stă multă lume la tine pentru petrecere?

— Deocamdată nimeni. Hamish se-ntoarce la școală și nu știu dacă Lucilla va fi aici sau nu...

— Ah, ești un înger dacă accepți să primești un bărbat la tine. Katy mi-a vorbit aseară despre el. L-a cunoscut la un știu ce petrecere și i-a plăcut. E american – avocat, cred – dar tocmai i-a murit nevasta și a venit aici pentru o mică vacanță. Vine oricum în Scoția, să viziteze niște prieteni în zona de graniță cu Anglia, și Katy s-a gândit că ar fi frumos din partea noastră să-i trimitem o invitație. Nu putem să-l ținem la Corriehill pentru că nu mai am nicio cameră liberă, cu toți prietenii lui Katy, iar Toddy Buchanan nu mai are nicio cameră liberă la han, așa că m-am gândit – n-ai putea să-l iei tu? Te-ar deranja? Eu nu știu nimic despre el, decât povestea cu moartea soției lui, dar dacă i-a plăcut lui Katy, nu cred că poate fi un tip chiar așa de îngrozitor.

— Săracul de el. Sigur că poate sta la noi.

— Și-l aduceți voi la petrecere? Ești adorabilă. Am s-o sun pe Katy diseară să-i spun să vorbească cu tine.

— Cum îl cheamă?

— Are un nume foarte nostim. Plucker. Sau... Tucker. Asta e. Conrad Tucker. De ce oare au americanii nume așa ciudate?

Isobel izbucni în râs.

— Probabil că și lor li se pare că Balmerino e cam ciudat. Ce alte noutăți mai ai?

— Nimic special. L-am convins pe Toddy Buchanan să se ocupe de aprovizionare și să aibă grijă de bar, iar dimineața să pregătească una-alta pentru micul dejun. Nu știu care-o fi explicația, dar cei din generația lui Katy sunt mereu morți de foame pe la patru dimineața. Iar dragul de Tom Drystone se ocupă de orchestră.

— Ei, n-ar fi petrecerea completă fără poștașul nostru fluieraș pe estradă. Faceți și discotecă?

— Da. Un tânăr din Relkirk se ocupă de asta. Aduce tot ce trebuie. Cum s-ar zice, tot tacâmul. Flashuri și amplificatoare. Nici nu vreau să mă gândesc ce hărmălaie o să fie. Și o să montăm lampioane pe tot drumul. M-am gândit că arată mai festiv așa, iar dacă e o seară teribil de înnorată, o să fie mai ușor de găsit drumul.

— O să fie minunat. Te-ai gândit la toate.

— Mai puțin la flori. Asta era cealaltă rugămintă din partea mea. Ești de acord să mă ajuți cu florile? Va fi și Katy acolo și am mai convins vreo două persoane, dar nimeni nu se pricepe să aranjeze florile ca tine și nici nu știi cât de recunoscătoare ți-aș fi dacă m-ai putea ajuta.

Isobel se simți flatată. Era minunat să știe că exista un lucru pe care ea îl putea face mai bine decât Verena și era recunoscătoare că fusese rugată să dea o mână de ajutor.

— Problema e, continuă Verena înainte ca Isobel să apuce să răspundă, că n-am idee

cum să decorez cortul. În casă nu-i așa de greu, dar cortul e mai problematic, pentru că e așa de mare și aranjamentele florale obișnuite n-ar mai avea niciun efect. Ce crezi? Tu ai întotdeauna niște idei grozave.

Isobel caută o idee grozavă, dar nu-i veni niciuna.

— Hortensii?

— Se trec până atunci.

— Împrumută niște ghivece cu palmieri.

— Prea deprimant. Ca un bal dintr-un hotel de provincie.

— Păi atunci, de ce nu lași să fie într-adevăr o atmosferă campestră și de sezon? Snopi de orz copt și ramuri de scoruș, cu frunze așa de frumoase și fructele roșii. Putem folosi și ramuri de fag. Muiem tulpinile în glicerină și pe urmă acoperim pilonii cu ele, să pară niște copaci tomnatici...

— Asta da, idee! Ești extraordinară! Aranjăm totul cu o zi înainte de petrecere. Cade într-o joi. Poți să-ți notezi în agendă?

— Tot atunci își serbează și Vi ziua de naștere, dar cred că am să pot să lipsesc.

— Ești o sfântă. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ce ușurare!

Verena se întinse cu toate puterile, își înăbuși un căscat și tăcu.

Ceasul de pe polița căminului ticăia încet, iar liniștea din cameră se așternu între cele două femei. Și era o mare greșală să te așezi în fotoliu după-amiaza, pentru că nu-ți mai venea să te ridici. O după-amiază de vară, fără nimic de făcut. Isobel se lăsă din nou pradă acelei iluzii de atemporalitate care o cuprinsese înainte de sosirea Verenei. Se gândi din nou la Lady Balmerino, care avea obiceiul să stea tot aici, ca și Isobel și Verena acum, să citească o carte sau să-și vadă în liniște de broderiile sale. Acum, la fel ca altă dată. Poate că într-o clipă avea să se audă un ciocănit ușor în ușă și Harris, valetul, avea să intre în cameră, împingând măsuta de mahon pe roțile, pe care se afla serviciul de ceai, cu ceainicul de argint și ceștile mici, cât o găoace de ou, din porțelan chinezesc; plăcintele pe farfurii acoperite, proaspăt scoase din cuptor, cănița cu frișcă, gemul de căpșuni, prăjitura cu cremă de lămâie și turta dulce, lipicioasă, închisă la culoare.

Cu un clinchet argintiu, ceasul bătău ora patru și toate iluziile dispărură. Harris plecase de mult și nu avea să se mai întoarcă. Isobel căscă din nou și apoi, cu destul efort, se ridică în picioare.

— Mă duc să pun ibricul la fiert, îi spuse Verenei, ca să bem o ceașcă de ceai, așa cum am promis.

Vineri, 9 septembrie

Era anul în care vară-mea Flora l-a născut pe cel mic. I-ați cunoscut pe părinții ei? Unchiu' Hector era fratele lu' taică-meu, mai tânăr, bineînțeles, și a luat o fată din Rhum. A-ntâlnit-o pe când era polițist; o creatură cam molâie – și i-au mai căzut și toți dinții până s-ajungă la treizeci de ani. Când a auzit bunică-mea, a văzut negru înaintea ochilor, nu-i trebuiau ei catolici deăștia bisericosi în familie; fusese crescută într-un spirit de mai mare libertate. Eu i-am tricostat mititelului o hăinuță de dimineață. Din fir de mătase roz, cu un model de ferigă, da' a pus-o la fiert cu așternuturile și asta aproape că m-a distrus...

Violet încetase să mai asculte. N-avea, oricum, niciun rost. Mai bine dădea din cap, sau spunea câte un „Ah, sigur“, ori de câte ori Lottie se oprea să-și tragă răsuflarea, înainte s-o ia iarăși de la capăt, cu cine știe ce poveste încâlcită.

— ... mi-am luat serviciu când aveam paisprezece ani, într-o casă mare din Fife; am plâns șiroaie, dar mama a zis că trebuie să plec. Eram fată de serviciu la bucătărie, iar bucătarul era un munte de om. N-am mai fost așa de obosită în toată viața mea, să mă scol la cinci dimineața, iar seara să dorm în mansardă cu un elan.

Asta, cel puțin, o făcu pe Violet să ciulească urechea.

— Un elan, Lottie?

— Cred că era elan. Un cap dintr-alea împăiate. Prea mare să fi fost cerb. Domnul Gilfillan fusese în Africa, pe post de misionar. Nici n-ai fi zis că un misionar se pricepe să omoare elani, nu? De Crăciun mâncau gâscă friptă, dar mie nu-mi dădeau decât o ciozvârtă de miel. Zgârțiți. Nici negrul de sub unghii nu ți-ar fi dat. Mansarda era igrasioasă, hainele mi-erău umede întruna și-am făcut pneumonie. A venit doctoru', domnu' Gilfillan m-a trimis acasă și n-am fost nicicând mai bucuroasă să mă-ntorc. Aveam un piseu acasă. Tammy Puss. Era tare iute. Deschidea ușa de la cămară și pac, la smântână; odată am găsit un șoarece în oala de smântână. Iar mâța, Ginger, avea o droaie de piseu, cam sălbatici, îi rupeau pielea maică-mii cu ghearele... ea n-a fost niciodată bună cu animalele. Ura câinele lu' taică-meu.

Stăteau așa, două bătrânele, pe o bancă din parcul mare din Relkirk. La picioarele lor, râul își purta apele involburate, maronii de la bucățile de turbă purtate de curent. Un pescar, intrat în apă până la brâu, arunca undița după somoni. Până una-alta, nu părea să fi prins nici măcar o aripioară. Peste râu se zăreau casele mari, victoriene, în mijlocul

unor grădini întinse, cu pajiști, care ajungeau până la râu. Una sau două aveau chiar și câte o barcă ancorată la mal. Un bărbat, ieșit la plimbare cu câinele, aruncă niște firimituri și rațele veniră degrabă, țipând și lovindu-se cu pliscurile, să apuce câte ceva.

— ... Doctorul a zis că a lovit-o damblaua, că avea ceva cu nervii. Eu am vrut să plec voluntară, că tot era război, da' dacă plecam nu avea cine să stea cu maică-mea. Taică-meu lucra la aer, creștea niște napi grozavi, da' acasă numa' se așeza și-și scotea cizmele și gata... n-am mai văzut om să înfulece atâta. Nu zicea prea multe, erau zile când nu scotea o vorbă. Punea capcane la iepuri. Mâncam mult iepure, zău așa. Sigur, asta era înainte să se-mbolnăvească iepurii de chichinoză, sau cum naiba îi zice. Rău mai e în ziua de azi...

Violet, care-i promisese lui Henry s-o scape pe Edie de Lottie într-o după-amiază, își făcuse procese de conștiință până când se hotărâse, în sfârșit, să-și ia inima în dinți și să ducă treaba la bun sfârșit, și o invitase pe Lottie să meargă cu ea la cumpărături în Relkirk și pe urmă să bea un ceai cu o gustare. Venise, la timpul potrivit, s-o ia pe Lottie de la căsuța lui Edie, o urcase în mașină și o dusesse în oraș. Pentru această ocazie, Lottie se îmbrăcase cu ce avea mai bun – o haină bej și o pălărie de forma unei pâini de casă. Purta cu ea o geantă imensă și se încălțase cu pantofii cu tocuri înalte, care se cam clătinau. Din clipa în care urcase în mașină, nu mai contenise cu vorba. Vorbise întruna, cât străbătuseră magazinul Marks & Spencer, vorbise în timp ce stătea la coadă să cumpere legume proaspete, vorbise cât umblaseră pe străzile aglomerate, în căutarea a ceea ce Lottie numea cu încăpățănare „prăvălie de mărunțișuri“.

— Nu cred că mai există așa ceva, Lottie...

— Ba da, e una mică pe strada aia... sau poate pe următoarea? Mama venea totdeauna aici să-și ia lână de tricotat.

Necrezând nicio clipă că ar putea s-o găsească, Violet se lăsă purtată în cerc, până ce se încălzi și începură s-o bată pantofii, neștiind dacă să fie uimită sau să se bucure atunci când Lottie găsi, în fine, magazinul cu pricina. Era foarte vechi și plin de praf, o adunătură de cutii de carton cu inele de crochet, broderii de mătase îngălbenite de vreme și modele demodate de tricotaje. Bătrâna din spatele tejghelei părea că tocmai se întorsese dintr-un azil de bătrâni și îi trebuiseră vreo cincisprezece minute să găsească ce voia Lottie, adică un metru de elastic pentru jartiere. Până la urmă, reușise totuși să-l găsească într-un sertar plin de nasturi vechi, îl pusese, cu o mână tremurătoare, într-o pungă de hârtie și primise banii. Ieșiseră din nou afară, Lottie era triumfătoare.

— Ți-am zis io, croncăni ea către Violet. Nu m-ai crezut, așa-i?

Pentru că terminaseră cu cumpărăturile și nu era încă timpul de ceai, Violet îi propusese să facă o plimbare prin parc. Se întorseseră la mașină, puseseră cele cumpărate în portbagaj și pe urmă traversaseră pajiștea largă, care ducea spre râu. Violet se așezase foarte hotărâtă pe prima bancă întâlnită în cale.

— Să ne așezăm, îi spusese lui Lottie, și așa stăteau și acum, una lângă cealaltă, în bătaia razelor soarelui auriu, iar Lottie mai avea încă multe de spus.

— Ăla-i Spitalul Regal din Relkirk, și p-acolo am fost – se vede un pic printre copaci. Locul era destul de frumușel, da' nu puteam să suport surorile. Doctoru' era bunicel, da' numa' un pârlit de student, să nu-ți închipui că știa ceva, doar că se făcea că știe. Da' ce grădină faină, zău, mai ceva ca la Crematoriu. Eu vrusei s-o ard pe mama, da' pastorul a zis că ea vroia să stea lângă tata în cimitir, la Tullochard. Da' zău că nu știu de unde știa el mai bine ca mine.

— Probabil că i-a spus maică-ta...

— Mai degrabă a inventat-o el, pe loc, mereu i-a plăcut să se bage în toate...

Violet privi dincolo de râu, spre Spitalul Regal, ridicat sus pe deal cu turnurile și foișoarele din piatră roșie, abia vizibile printre copacii înverziți din jur.

— Foarte plăcut loc pentru un spital, spuse.

— Ăștia-s doctorii, ce mai. Au bani pentru orice.

— Și cum se numea doctorul acela tânăr, care te-a îngrijit? întrebă Violet, ca din întâmplare.

— Doctorul Martin. Mai era unul, doctorul Faulkner, dar nici nu se apropia de mine. Doctorul Martin a zis că pot să vin să stau cu Edie. Am cerut un taxi, dar mi-au dat o ambulanță.

— Edie e foarte cumsecade.

— Ea a trăit destul de bine, c-așa-i pe lume, unii au numai noroc. E altceva să stai în sat sau închis sus pe deal.

— N-ai putea să vinzi casa părinților tăi și să te muți într-un sat?

Dar Lottie ignoră această sugestie rezonabilă și turui mai departe, fără oprire, ca și cum Violet n-ar fi zis nimic. Lui Violet îi trecu prin minte că Lottie e mai vicleană decât își închipuie lumea.

— Mă-ngrijorează că-i așa grasă, infarctul o paște într-o bună dimineață, cu toată cărnăraia aia pe ea. Și toată ziua aleargă încolo și încioace, ba la tine, ba la Virginia, nu stă locului o clipă, la o discuție sau la televizor. Ar trebui să se mai gândească și la ea, din când în când. Mi-a zis că Alexa vine-ncoace la dansul doamnei Steynton. Cu un prieten. Frumoasă treabă, nu? Da' să fiți atenți, toți bărbații îs la fel, umblă după orice le pică...

— Ce vrei să spui, Lottie? o întrerupse Violet, cu glas tăios.

Lottie își întoarse ochii rotunzi spre ea.

— Păi, nu-i o sărăntoacă, Alexa noastră. Lady Cheriton cea bătrână n-a dus niciodată lipsă de bani. Eu citesc ziarele, așa că știu tot despre familia aia. Nu-i nimic ca banul, ca să-l faci pe bărbat să umble după o fată tânără.

Violet căzuse pradă unei furii neputincioase, care-o cuprinsese din cap până în picioare, iar sângele i se urcase în obraji. Furie împotriva impertinentei de Lottie și

neputință pentru că, la urma urmelor, Lottie exprima cu voce tare temerile cele mai ascunse ale întregii familii.

— Alexa e foarte drăguță și foarte scumpă, spuse. Faptul că e o fată independentă n-are nimic de-a face cu prietenii pe care și-i alege.

Dar Lottie, fie că ignoră, fie că nu înțelese această dojană, râse scurt, clătinând din cap.

— Eu n-aș fi așa de sigură. Și mai vine și de la Londra. Pe-acolo umblă tot felul de vânători de zestre. Dintr-ăia cu studii, la colegiu, adăugă ea, destul de categoric, rostind cuvintele ca pe o ocară.

— Lottie, nu-nțeleg despre ce vorbești.

— Toate fetele astea sunt la fel. Ca-ntotdeauna, pun ochii pe câte un tip bine și se poartă ca niște cățele în călduri.

Tresări brusc, de parcă gândul acesta îi incitase toate terminațiile nervoase din trup. Apoi întinse mâna și strânse ca-ntr-un clește încheietura mâinii lui Violet.

— Încă ceva. Henry. L-am văzut pe la noi. Nu-i prea dezvoltat, nu? Vine pe la Edie și nu scoate o vorbă. Se uită la mine ciudat câteodată. În locul tău aș fi îngrijorată. E altfel decât ceilalți băieți de vârsta lui...

Strânsoarea degetelor ei lungi era ciudat de puternică, ca o menghină. Violet, scârbită, intră pentru o clipă în panică. Instinctul ei imediat era să se scuture din strânsoare, să se ridice și s-o lase în plata Domnului, dar tocmai atunci, prin fața lor trecu o fată cu un copil în cărucior și bunul-simț îi veni în ajutor. Panica, disperarea se risipiră. La urma urmelor, era vorba doar de sărmana Lottie Carstairs, cu care viața nu fusese prea generoasă, lăsând tristețea, frustrările sexuale și imaginația ei bolnavă s-o ia razna. Iar dacă Edie suporta s-o țină pe verișoara sa la ea, cu siguranță că și Violet putea s-o suporte cu calm o după-amiază.

— Drăguț din partea ta că-ți faci griji, Lottie, îi spuse zâmbind. Dar Henry e un băiat cât se poate de obișnuit și sănătos tun. Acum...

Își mișcă mâna ușor, privind spre ceas, și simți cum degetele lui Lottie își slăbesc strânsoarea și se dau deoparte. Violet întinse, fără grabă, mâna spre poșetă.

— ... cred că e timpul să pornim în căutarea unui loc plăcut unde să ne bem ceaiul. Mie mi-e cam foame. Aș mânca niște cartofi prăjiți cu pește. Tu nu?

Vineri, 9 septembrie

Tot așa cum Isobel, istovită de cerințele zilnice ale vieții sale atât de active, se retrăgea din când în când în camera pentru rufărie, la fel și soțul ei se relaxa în atelierul său. Acesta se afla la subsolul casei, într-o zonă de culoare de piatră și beciuri slab luminate. Aici zăcea vechiul boiler, un monstru urât mirositor, suficient de mare să pună în funcțiune un vapor, și care necesita o grijă permanentă și serioasă, dar și enorme cantități de cărbune. În afară de asta, una sau două cămăruțe mai erau încă folosite – acolo erau depozitate servicii de porțelan nefolosite, mobile care nu mai erau de folos nimănui, cărbunii și butucii pentru foc și o colecție de vinuri, care scăzuse simțitor în ultima vreme. Dar cea mai mare parte a subsolului era nefolosită, plină de pânze de păianjen și invadată, în fiecare an, de familii întregi de șoareci de câmp.

Atelierul se afla chiar lângă boiler, ceea ce însemna că aici era întotdeauna cald și plăcut; avea ferestre mari, cu grilaj ca de închisoare, îndreptate spre sud și spre vest și care dădeau suficientă lumină ca să-ți bucure sufletul. Tatăl lui Archie, care se pricepea să meșterească tot felul de lucruri, amenajase acest atelier, cu bănci grele de lemn, rafturi pentru scule, menghine și scoabe. Acesta era locul unde venea să lucreze, reparând jucăriile stricate ale copiilor sau ocupându-se de tot ce se mai defecta prin casă – plus că și făcea și momelile speciale pentru somoni.

După moartea lui, atelierul rămăsese câțiva ani părăsit, ignorat, plin de praf. Dar când Archie s-a întors la Croy după cele opt luni petrecute în spital, s-a chinuit să coboare treptele de piatră, a străbătut, târându-și piciorul, culoarul subteran, care răsuna la fiecare pas și a luat, la rândul său, atelierul în stăpânire. Primul lucru pe care l-a zărit când a intrat a fost un scaun cu spătarul rotunjit, ale cărui picioare din spate crăpaseră sub greutatea cuiva. Scaunul fusese adus în atelier înainte de moartea bietului Lord Balmerino, bătrânul. Începuse să-l repare dar nu mai apucase să termine treaba, iar scaunul rămăsese acolo, uitat și prăpădit.

Archie a privit o vreme obiectul acela părăsit. Apoi a strigat-o pe Isobel. Ea a venit și l-a ajutat să strângă mizeria și pânzele de păianjen, resturile de șoareci și talașul vechi. Păianjenii au fost trimiși la plimbare, ca de altfel și cutiile vechi de lipici, niște ziare îngălbenite și câteva găleți cu vopsea uscată. Isobel a spălat geamurile și a reușit, în cele din urmă, să deschidă ferestrele înțepenite, făcând să pătrundă aerul proaspăt.

În timpul acesta, Archie, după ce a șters și a uns toate acele unelte grozave, dălți și

ciocane, fierăstraie și rindele, le-a așezat în ordine pe rafturi. Pe urmă s-a așezat și a notat o listă cu tot ce mai avea nevoie, iar Isobel a plecat la Relkirk să le cumpere.

De-abia atunci a putut să se apuce de lucru și să termine treaba începută de tatăl său.

Acum stătea în fața aceleiași bănci de lemn. Soarele după-amiezii lumina pieziș prin partea de sus a ferestrei. Archie aproape terminase sculptura la care lucrase, puțin câte puțin, în ultimele două luni. Avea aproape 25 de centimetri înălțime și reprezenta figura unei fete, așezată pe un bolovan, cu un terrier micuț lângă genunchi. Fata era îmbrăcată în pulover și kilt, iar părul îi era bătut de vânt. De fapt era Katy Steynton cu câinele ei. Verena îi dăduse lui Archie o poză a fiicei ei, făcută cu o vară în urmă la vânătoare, iar el schițase planurile sculpturii după aceasta. Acum mai rămânea s-o vopsească, încercând să reproducă, cel mai exact, coloritul din fotografie. Apoi urma să i-o dea lui Katy, cadou pentru aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai ei.

Era gata. Puse pensula deoparte și se lăsă pe spate în scaun, întinzându-se cât era de lung și încercând să scape de durerea pe care o simțea în brațe și în picioare. Privi îndelung, pe deasupra ochelarilor cu lentile retezate, acest obiect ieșit din mâinile sale. Până atunci nu mai încercase să sculpeze o siluetă așezată, cu toate complicațiile ce decurgeau de aici, și cu atât mai puțin pe cea a unei femei; acum era teribil de mulțumit de rezultat. Fata și câinele alcătuiau o compoziție minunată. Mâine o să dea ultimul strat de vopsea. Se gândea, cu oarecare satisfacție, la clipa în care va aplica tușele finale.

Auzi, de sus, sunetul slab al telefonului. De-abia se auzea – și erau luni de zile de când vorbise cu Isobel despre necesitatea instalării unei sonerii în subsol, ca să-l audă mai ușor în cazul că s-ar fi aflat singur în casă. Dar nu făcuseră nimic și se întrebă dacă suna de mult și dacă avea timp să ajungă sus și să ridice receptorul înainte ca acela care sunase să se plictisească și să închidă. Se gândi să-l ignore, dar telefonul continua să sune. Poate că era ceva important. Își trase scaunul și porni încet pe culoar, apoi sus pe scări, să ridice nenorocitul acela de receptor. Aparatul cel mai apropiat era în bucătărie și continua să sune ascuțit când Archie se îndreptă spre măsuță și ridică receptorul.

– Croy.

– Tati!

– Lucilla!

Începu să-i bată inima. Își luă un scaun.

– Unde erai? Sun de-o veșnicie!

– Eram jos, în atelier.

Archie se așeză pe scaun, ca să nu-și obosească piciorul rănit.

– Ah, îmi pare rău. Mama nu-i acolo?

– Nu. A plecat cu Hamish la cules de afine. Lucilla, unde ești?

– Sunt în Londra. Și n-ai să ghicești niciodată de unde te sun.

– Atunci mai bine spune-mi tu.

– De la Ritz.

– Ce naiba cauți tu acolo?

– Stau până mâine. Pe urmă venim cu mașina într-acolo. Ajungem acasă mâine-seară.

Archie își scoase ochelarii; un zâmbet de bucurie îi răsări pe față.

– „Ajungem“ – cine?

– Eu și Jeff Howland. Și... stai să-ți spun... Pandora.

– Pandora?

– Am fost sigură că o să te surprindă...

– Dar ce caută Pandora cu voi?

– Vine acasă. Ea zice că pentru petrecerea de la Verena Steynton, dar bănuiesc că de fapt vrea să vadă iarăși Croy și pe voi toți.

– E acolo acum?

– Nu. Era frântă de oboseală și s-a dus să tragă un pui de somn. Sun din camera mea. E numai Jeff aici. Am atâtea să vă spun, ție și mamei, dar nu acum, pentru că e așa de complicat...

Dar Archie n-o lăsă să scape cu această scuză.

– Când ați ajuns la Londra?

– De dimineață. Chiar înainte de ora de gustare. Am venit cu mașina Pandorei, prin Spania și Franța. Ne-am distrat extraordinar. Pe urmă dimineață, devreme, am luat feribotul și am venit la Londra. Eu eram pregătită să plec imediat spre nord, dar Pandora a vrut să-și tragă sufletul, așa că ne-a adus aici. A insistat chiar. Și nu-ți face griji pentru nota de plată, fiindcă achită ea toate cheltuielile. A plătit toată excursia, de când am plecat de la Palma de Mallorca. Benzină, hoteluri, absolut tot.

– Cum... Vocea i se frânse. Era ridicol, nedemn de un bărbat, să se lase pradă emoțiilor în așa hal. Încercă din nou... Ce mai face?

– E bine. E teribil de drăguță. Incredibil de amuzantă. Ah, tati, te bucuri că o aduc acasă, nu? N-o să fie prea greu pentru mami? Pandora nu-i o gospodină perfectă, cum zici tu, și mă-ndoiesc că o să ridice vreun deget ca să ajute cu ceva, dar e așa de entuziasmată că o să vă revadă. O să fie bine, nu?

– Mai mult decât bine, scumpa mea. E aproape un miracol.

– Și nu uita, îl aduc și pe Jeff.

– Abia așteptăm să-l cunoaștem.

– Atunci, ne vedem mâine.

– Pe la ce oră?

– Pe la cinci e bine? Dar să nu vă faceți griji dacă mai întârziem puțin.

– N-o să ne facem.

– Abia aștept.

— Și eu la fel. Ai grijă când conduci, scumpa mea.

— Sigur.

Lucilla îi trimise un sărut zgomotos peste sutele de kilometri de fir telefonic și închise.

Archie rămase locului, pe scaunul tare de bucătărie, ținând în mână receptorul, care continua să bâzâie. Lucilla și Pandora. Veneau acasă.

Puse receptorul înapoi în furcă. Bâzâitul încetă. Ceasul vechi din bucătărie ticăia încetișor. Rămase așa câteva clipe, apoi se ridică în picioare și ieși din bucătărie, îndreptându-se spre biroul său. Se așază, deschise un sertar și luă de-acolo o cheie. Cu această cheie deschise un alt sertar, mai mic. Din aceasta din urmă scoase un plic îngălbenit de vreme, adresat lui de Pandora, cu scrisul ei lătăreț și copilăresc, la sediul Regimentului Scoțian al Reginei, încartiruit pe atunci la Berlin. Plicul era datat 1967. Înăuntru se afla o scrisoare, dar n-o mai scoase s-o citească, pentru că-i știa conținutul pe de rost. Asta însemna că ar fi putut foarte bine s-o rupă în bucățele sau s-o arunce în foc de mult, doar că nu se putuse hotărî s-o facă.

Pandora. Se întorcea la Croy.

Din depărtare se auzi zgomotul unei mașini, din ce în ce mai aproape de casă, urcând dealul dinspre șoseaua principală. Zgomotul motorului era inconfundabil. Isobel și Hamish se întorceau, cu microbuzul, din expediția la cules de afine. Archie puse plicul înapoi, închise sertarul, puse cheia la loc și plecă în întâmpinarea celor doi.

Isobel dusese mașina în spatele casei, parcase în curte și, până să revină Archie în bucătărie, soția și fiul său ajunseseră deja acolo, dând ușa de perete și clătinându-se, triumfători, sub povara coșurilor imense, pline ochi cu fructe. După o zi petrecută prin boschete, amândoi arătau jalnic, murdari și pătați de noroi – „parc-ar fi fost niște spoitori“, gândi Archie, cu tandrețe.

Ori de câte ori îl privea pe Hamish, simțea o ușoară uimire, pentru că băiatul crescuse în această vacanță de vară ca un lăstar, făcându-se parcă mai înalt și mai solid în fiecare zi. La doisprezece ani era deja mai înalt decât maică-sa, iar puloverul, rămas scurt la mâneci, devenise prea mic pentru umerii săi musculoși. Cămașa îi atârna afară din pantaloni, buzele și mâinile îi erau murdare de suc purpuriu și claiă de păr auriu avea mare nevoie de un tuns zdravăn. Privindu-l, Archie se umplu de mândrie.

— Bună, tată, mormăi Hamish, trântind coșurile pe masa din bucătărie. Mi-e o foame de lup.

— Toată ziua ți-e foame.

Isobel puse, la rândul său, coșurile grele pe masă. Era îmbrăcată cu aceiași pantaloni de catifea reiată, roși și lăbărțați și cu o cămașă la care Archie renunțase de mai multă vreme.

— Hamish, toată ziua ai mâncat afine. N-are cum să-ți fie foame.

— Ba da. Afinele nu te satură.

Hamish se îndreptă spre dulapul unde țineau cutiile cu prăjituri. Deschise unul dintre capace cu zgomot și apucă un cuțit.

Archie privi admirativ spre recolta cu care se-ntorseseră.

— V-ați descurcat grozav!

— Cred că am adunat vreo cincisprezece kilograme. N-am mai văzut niciodată așa de multe. Ne-am dus pe malul celălalt al râului, unde-și crește domnul Gladstone napii. Gardul din jurul lotului e plin ochi cu fructe. Isobel își trase un scaun și se așeză. Îmi lasă gura apă după o ceașcă de ceai.

— Am vești pentru tine, spuse Archie.

Ea ridică brusc privirea, temându-se, ca de fiecare dată, de ce putea fi mai rău.

— Vești bune?

— Mai bune nici că se poate, spuse el.

— Dar când a sunat? Ce-a spus? De ce nu ne-a anunțat mai din timp? Isobel, plină de entuziasm, nu-i dădea lui Archie răgaz să răspundă. De ce nu ne-au sunat de la Palma sau din Franța, ca s-avem mai mult timp? Nu că mi-ar lua prea mult ca să mă pregătesc, asta nu contează; cel mai important este că vin acasă. Și mai stau și la *Ritz*! Nu cred că Lucilla a mai stat vreodată la hotel în toată viața ei. Pandora se poartă ridicol. Ar fi putut foarte bine să meargă într-un loc mai puțin costisitor...

— Probabil că Pandora nu știe altul.

— Și rămân și la petrecere? Și-l aduce și pe fermier? Ce crezi, chiar a reușit s-o convingă pe Pandora să vină? E extraordinar, după atâția ani, tocmai *Lucilla* s-o convingă! Trebuie să pregătesc toate dormitoarele, pentru că vine și prietenul american al lui Katy. Și mâncare. Cred că mai sunt câțiva fazani în congelator...

Acum stăteau în jurul mesei și-și beau ceaiul. Hamish, flămând ca de obicei, pusese apa la fiert și aranjase totul. În timp ce părinții lui vorbeau, aranjase masa, pusese trei căni, cutiile cu prăjituri și napolitane și o pâine, pe fundul de lemn. Găsise și untul și un borcan de ardei murați. Hamish căpătase o adevărată pasiune pentru murături în ultima vreme și le pune la orice. Acum, tocmai își făcea un sandvici, cu o bucată de murătură, care abia se zărea între două felii enorme de pâine.

— ... Ți-a mai spus câte ceva despre Pandora? Ce-a zis?

— Nu prea multe. S-ar părea că se bucură de viață.

— Ah, ce rău îmi pare că n-am fost aici să vorbesc cu ea.

— O să vorbești mâine.

— Ai mai spus cuiva că vin?

— Nu. Doar ție.

— Trebuie s-o sun pe Verena și să-i spun că mai sosesc trei invitați la petrecerea ei. Și trebuie s-o anunț pe Virginia. Și pe Vi.

Archie luă ceainicul și-și mai turnă niște ceai.

— Știi ce mă gândeam? N-ar fi rău să invităm familia Aird la prânz duminică. Ce zici?

În fond, nu știm cât o să stea Pandora și săptămâna viitoare sunt trei petreceri în lanț, așa că o să fie o nebunie. Cred că duminică e numai bine.

— Ce idee grozavă! Am s-o sun pe Virginia. Și am să comand un mușchi de vacă de la măcelărie. Hamish murmură „miam, miam” și întinse mâna după încă o felie de turtă dulce.

— ... Iar dacă e frumos afară putem juca o partidă de crochet. N-am jucat deloc, toată vara. Trebuie să tai iarba, Archie.

Isobel așeză cana pe masă, în plină febră a pregătirilor.

— Așa. Trebuie să fac un jeleu și să pregătesc dormitoarele. Dar să nu uit s-o sun pe Virginia...

— Mă ocup eu de asta, spuse Archie. Fii fără grijă.

Dar Isobel, după ce pusese cratița cea mare pentru jeleu pe aragaz și lăsase afinele la fiert, știa că dacă nu împărtășește vestea asta grozavă cuiva, înnebunește, așa că și-a făcut timp s-o sune pe Violet. La început, nu primi niciun răspuns de la Pennyburn, așa că închise telefonul și sună din nou, o jumătate de oră mai târziu.

— Alo!

— Vi, sunt eu, Isobel.

— Da, draga mea.

— Ești ocupată?

— Nu, stau în fotoliu și beau ceva.

— Dar, Vi, e de-abia cinci și jumătate. Te-ai apucat de băut?

— Temporar. De când mă știu n-am mai avut parte de-o zi așa de obositoare. Am purtat-o pe Lottie Carstairs cu mașina prin Relkirk și pe urmă ne-am oprit să bem un ceai și să mâncăm ceva. Nu contează, a trecut și m-am achitat de fapta bună pentru toată săptămână. Dar m-am gândit că merit din plin un whisky cu sifon.

— Cred și eu. Ba chiar *două*. Vi, s-a întâmplat ceva cu adevărat extraordinar. Lucilla ne-a sunat de la Londra; vine mâine acasă și-o aduce pe Pandora cu ea.

— Pe *cine* aduce?

— Pe Pandora. Archie e într-al nouălea cer de bucurie. Gândește-te numai! El se chinuie de mai bine de douăzeci de ani s-o aducă înapoi la Croy, iar acum vine de adevăratelea.

— Nu-mi vine să cred.

— E incredibil, nu-i așa? Vino duminică la prânz și-ai să-i vezi pe toți. E invitată toată familia Aird, așa că puteți veni împreună.

— Mi-ar face mare plăcere. Dar... Isobel, cum de s-a hotărât să vină, așa, brusc?

Pandora, vreau să spun.

— Habar n-am. Lucilla a zis ceva despre petrecerea familiei Steynton, dar pare cusut cu ață albă.

— Extraordinar. Mă-ntreb... mă-ntreb... cum mai arată?

— N-am idee. Probabil că grozav. Doar că acum are treizeci și nouă de ani, așa că precis are și vreo câteva riduri. Oricum, o s-aflăm în curând. Trebuie să te las, Vi. Fac un jelu cu fructe și mai are puțin până dă în foc. Ne vedem duminică.

— Mulțumesc pentru invitație. Mă bucur pentru Lucilla...

Dar jeluul lui Isobel nu mai putea aștepta.

— Pe curând, Vi, îi spuse și închise.

Pandora.

Vi așeză receptorul la loc în furcă, își scoase ochelarii și-și frecă ochii obosiți. Nu era prima dată când era obosită, dar veștile primite de la Isobel îi făcuseră atâta plăcere, încât se simțea copleșită. Ca și cum aveau să i se ceară lucruri imposibile și urma să ia niște decizii vitale.

Se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii, dorindu-și s-o aibă alături pe Edie, bătrâna și draga ei prietenă, pe care se putea bizui, cu care putea discuta și care putea să-i aducă mângâiere. Dar Edie era în căsuța ei, ocupată până peste cap cu Lottie și chiar și un telefon era exclus, fiindcă Lottie asculta fiecare cuvânt și trăgea propriile ei concluzii periculoase.

Pandora. Acum avea treizeci și nouă de ani, dar pentru că Violet n-o mai văzuse de la optsprezece, în memoria sa rămăsese pentru vecie acea adolescentă încântătoare. Ca o persoană care murise deja. Cei morți nu-mbătrâneau niciodată, pur și simplu își rămâneau în memorie așa cum au fost odată. Archie și Edmund erau acum maturi, dar Pandora nu.

Și era ridicol. Toată lumea îmbătrânea în același ritm, ca și turiștii care la aeroport erau purtați de scările rulante. Pandora avea treizeci și nouă de ani și-și trăise întreaga viață, dacă era să dea ascultare zvonurilor, fără nicio clipă de răgaz sau de liniște. Precis că această experiență a lăsat urme, riduri, ofilindu-i pielea, atenuând strălucirea părului său minunat.

Dar era aproape cu neputință să-și imagineze acest lucru. Violet oftă, deschise ochii și întinse mâna după pahar. Nu mai putea continua așa. Trebuia să-și revină. Implicațiile acestei situații n-aveau nicio legătură cu ea. Nu trebuia să ia nicio hotărâre, pentru că nu era nimic de hotărât. Va continua să facă același lucru ca și până acum, adică să observe, să ignore și să-și țină gândurile numai pentru ea.

*

Revenind la Balnaid de la Edinburgh, la șapte și jumătate seara, Edmund Aird intră în

casă chiar în momentul în care telefonul începea să sune. Se opri în hol, așteptă, dar când văzu că nimeni nu răspunde la telefon, își lăsă servieta pe masă și merse în bibliotecă, se așeză la birou și ridică receptorul.

— Edmund Aird.

— Edmund, sunt eu, Archie.

— Da, Archie.

— Isobel m-a rugat să vă sun. Vrea să vă invite, pe tine, pe Virginia și pe Henry, să veniți la noi la prânz duminică. Se poate?

— Drăguț din partea ei. Cred că da... stai numai o clipă... Căută agenda în buzunar, o așeză pe birou și începu s-o răsfoiască... În ceea ce mă privește, e perfect, dar de-abia am sosit și încă n-am vorbit cu Virginia. Vrei să mă duc s-o caut?

— Nu, nu te deranja. Sună-mă dacă nu puteți veni, dar dacă nu-mi dai de veste, vă așteptăm pe toți pe la ora unu fără un sfert.

— Abia aștept. Edmund ezită. E vreo ocazie specială sau o invitație obișnuită?

— Nu, răspunse Archie. Și, după aceea: Da. Adică, e vorba de ceva special. Lucilla vine mâine acasă...

— Asta e o veste grozavă.

— Vine cu un australian.

— Crescătorul de oi?

— Exact. O aduce și pe Pandora.

Edmund își închise agenda, fără să se grăbească. Avea coperte de piele albastră, cu inițialele sale marcate cu auriu într-un colț. O găsisse în ciorapul său, de Crăciun – cadou de la Virginia.

— Pandora?

— Da. Lucilla și oierul ei s-au dus să stea la ea în Mallorca. Au venit înapoi cu toții, cu mașina, prin Spania și Franța. Au ajuns la Londra azi-dimineață.

Archie făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat vreun comentariu din partea lui Edmund. Dar Edmund nu spuse nimic și, după o vreme, Archie reluă.

— I-am trimis o invitație de la Verena Steynton, așa că presupun că s-a gândit că ar fi amuzant să vină acasă pentru petrecere.

— Un motiv la fel ca oricare altul.

— Da. Din nou pauză. Deci, duminică, Edmund?

— Da, bineînțeles.

— Sună-mă, dacă intervine ceva.

— Abia aștept să ne vedem. Mulțumesc că m-ai sunat.

Închise. Biblioteca, întreaga casă erau învăluite în tăcere. Îi trecu prin cap că, poate, Virginia și Henry sunt pe undeva pe afară și că e complet singur. Sentimentul acesta de solitudine se amplifică, deveni insuportabil. Se trezi ciulindu-și urechile, sperând să audă

o voce răstită, zdrăngănit de vase, lătratul unui câine – s-ar fi simțit mai liniștit. Nimic. Apoi, dinspre fereastra deschisă, se auzi țipătul agitat al unui ploier, zburând, la mică înălțime, peste câmpurile ce se-ntindeau dincolo de grădină. Un nor acoperise soarele, iar în aerul rece se simți o boare de vânt. Își puse agenda în buzunar, își netezi părul cu mâna, își aranjă cravata. Avea nevoie să bea ceva. Se ridică de pe scaun, ieși din cameră și plecă în căutarea soției și a fiului său.

Sâmbătă, 10 septembrie

— N-am mai venit acasă cu asemenea pompă, spuse Lucilla.

— Dar cum?

Jeff era la volan. El condusese mașina pe tot parcursul acestei lungi călătorii spre nord.

— Cu trenul, de la școală. Sau la volanul unei mașini hodorogite, de la Edinburgh. O dată am venit cu avionul de la Londra, dar asta era în vremea când tata încă mai era soldat și Ministerul de Război îmi plătea biletul.

Era trei și jumătate, o după-amiază de sâmbătă, și mai aveau numai treizeci de kilometri de mers. Ajunseseră mai repede decât se așteptau. Părăsiseră autostrada, trecuseră pe lângă Relkirk și acum drumul șerpuit părea reconfortant de familiar, căci îi ducea la Strathcroy și acasă. Râul le ținea companie, iar în fața lor se desfășurau dealurile. Aerul era proaspăt, cerul nesfârșit și briza ușoară pătrundea prin ferestrele deschise, dulce și amețitoare ca vinul nou.

Lucilla era uimită de norocul pe care îl aveau. În Londra ploua, iar în Midlands turna cu găleata, dar imediat ce au trecut de hotarele Scoției, norii s-au risipit vizibil, fugind spre est, iar Scoția i-a întâmpinat cu un cer albastru și copaci cu frunzele aproape aurii. Lucilla se gândea că era foarte frumos din partea țării sale natale și era așa de mulțumită, de parcă ea însăși pusese la cale această miraculoasă transformare, dar în mod deliberat nu făcuse niciun comentariu despre norocul pe care-l aveau sau despre peisajul uimitor. Îl știa pe Jeff suficient de bine ca să știe că nu aprecia, ba chiar era jenat de manifestările exagerate de entuziasm.

Porniseră la zece dimineața, părăsind hotelul Ritz și privind cum hamalii maiestuoși încărcaseră în Mercedesul roșu-închis al Pandorei impresionanta ei gamă de bagaje, pe lângă rucsacurile lor umile. Pandora uitase să le dea bacșișul convenit, așa că Lucilla făcuse acest lucru în locul ei. Știa că n-avea să mai recupereze niciodată acești bani, dar după o noapte petrecută într-un asemenea lux, cu cina și micul dejun la pat, simțea că măcar atât putea să facă și ea.

La început, Pandora stătuse pe scaunul din față al minunatei sale mașini, simțindu-se bine în haina ei de nurcă, pentru că, după căldura înăbușitoare a acestui august la Mallorca, simțea nevoia acestui obiect de mare lux. Nu se așteptase la frig și ploaie. Până când Jeff i-a scos din oraș, luptându-se cu circulația intensă, și a ajuns pe autostradă, Pandora n-a conținut cu vorba, găsind mereu câte ceva de zis. Mai târziu, tăcuse, privind

prin geamul mașinii ținuturile cenușii și mohorâte prin care treceau, pe banda a treia, cu o sută de kilometri la oră. Ștergătoarele mergeau fără încetare și forțele oarbe ale naturii aruncau peste ei valuri de apă murdară, orbitoare; chiar și Lucilla era nevoită să admită că era extrem de dezagreabil.

— Doamne, dar e oribil, spusesese Pandora, înfocându-se mai tare în haina de blană.

— Știu. Dar nu-i decât partea asta.

La prânz se opriseră în dreptul unei benzinării de pe autostradă. Pandora voia să iasă de pe autostradă și să caute vreun han pe un drum lăturalnic, dacă se poate, să aibă și acoperiș de paie și unde să se așeze cu toții lângă foc și să bea cine știe ce combinație care să-i înveselească, de exemplu whisky cu bere. Dar Lucilla știa că dacă se lăsau ispitiți în felul acesta, nu mai aveau nicio șansă să ajungă la Croy.

— N-avem timp. Nu suntem în Spania, Pandora. Nici în Franța. N-avem timp de pierdut cu aiureli dintr-astea.

— Draga mea, eu nu le-aș zice *aiureli*.

— Ba da. Iar tu te-ai apuca să stai de vorbă cu barmanul și am rămâne acolo o veșnicie.

Așa că au rămas pe autostradă, iar locul s-a dovedit foarte puțin ospitalier, exact așa cum se temuse Lucilla. Au stat la coadă cu tăvile să-și ia sandviciuri și cafea; pe urmă s-au așezat pe scaunele de plastic, în jurul unei mese de autoservire, înghesuiți de familii isterice cu copii enervanți, niște tineri punkiști cu tricouri imprimare cu imagini pornografice și niște șoferi de camioane, toți pe punctul de a se repezi, cu bucurie, la platourile pline ochi cu cartofi prăjiți și pește, prăjituri dubios colorate și căni cu ceai, uitând de orice altceva.

După prânz, Pandora și Lucilla schimbaseră locurile. Pandora se așezase confortabil pe bancheta din spate și adormise imediat. Dormea de atunci, asta însemnând că pierduse momentul dramatic al intrării în Scoția, înseninarea cerului și sentimentul emoționant și miraculos al revenirii acasă.

Acum treceau printr-un mic orășel.

— Unde suntem? întrebă Jeff.

— În Kirkthornton.

Trotuarele erau pline de lume, ieșită la cumpărături, în această sâmbătă după-amiază, iar parcurile municipale erau încărcate de dalii în culori vii. Bătrânii stăteau pe bănci, bucurându-se de căldura blândă. Copiii mâncau înghețată. Un pod se arcuia peste un râu învolburat. Se zărea și un pescar. Drumul ducea sus pe deal. Pandora, înfășurată în blană, stătea ghemuită, ca un copil, cu capul așezat pe jacheta lui Jeff, rulată ca să-i țină loc de pernă. Un cârlionț îi alunecase peste față, iar genele negre se profilau pe umerii obrazilor ieșiți în afară.

— Ce zici, s-o trezesc?

— Cum crezi.

Așa se purtase Pandora, acesta îi fusese programul pe tot parcursul acestei lungi călătorii de la Palma, prin Spania și Franța. Explozii de nesecată energie, activitate, conversație, hohote de râs și sugestii bazate pe inspirația de moment.

Chiar că ar trebui să vizităm catedrala aceea. Nu-i decât un ocol de zece kilometri.

Uite ce râu adorabil. Ce-ar fi să ne oprim o clipă, să ne scoatem hainele și să facem o baie?

Știți, tocmai am trecut pe lângă o cafenea încântătoare. Hai să ne-ntoarcem și să ne oprim să bem ceva.

Dar primul pahar se prelungea într-un prânz servit pe-ndelete, iar Pandora începea să discute cu oricine se întâmpla să se afle prin preajmă. Încă o sticlă de vin. Cafea și coniac. Pe urmă... pauză. Somn. Era în stare s-adoarmă oriunde și, deși era jenant uneori, cel puțin însemna că tăcea, iar Lucilla și Jeff învățaseră să fie recunoscători pentru aceste clipe de răgaz. Fără ele, Lucilla nu era sigură că ar fi putut rezista până la capăt. Să călătorești cu Pandora era ca și cum ai fi călătorit cu un copil năzbâtios sau cu un câine; era amuzant și plăcut, dar te și storcea de puteri.

Mercedesul ajunsese în vârful pantei. Ținutul se deschidea la poalele dealului, iar peisajul era magnific. Pâlcuri de fagi, câmpuri, câte o fermă din loc în loc, oi la păscut, râul, departe, dedesubt, dealurile din zare acoperite cu flori purpurii, ca niște prune coapte.

— Dacă n-o trezesc acum, o să doarmă până ajungem acasă. Mai avem doar vreo zece minute.

— Atunci, trezește-o.

Lucilla întinse brațul și scutură ușor umărul înfășurat în blană al Pandorei.

— Pandora.

— Mda.

— Pandora. O scutură din nou. Trezește-te. Aproape am ajuns. Suntem aproape de casă.

— Cum? Pandora clipi și-și deschise ochii. Privea în gol, dezorientată, derutată. Îi închise la loc, căscă, se întinse, făcu niște mișcări ca să-și revină. Ce bine-am dormit! Unde suntem?

— Ne-ndreptăm spre Caple Bridge. Aproape c-am ajuns.

— Ne apropiem de casă? De Croy?

— Ridică-te și-ai să vezi. Ai pierdut partea cea mai frumoasă a călătoriei, sforăind acolo pe banchetă.

— Nu sforăiam. Eu nu sforăi niciodată.

Puțin mai târziu, făcu totuși un efort și se ridică, aranjându-și părul, care-i venea în ochi, strângând blana în jurul trupului de parcă ar fi fost înghețată. Căscă din nou, privind fix spre fereastră. Clipi. Ochii i se luminară dintr-odată.

— Dar... mai e puțin și-ajungem!

— Ți-am spus eu.

— Trebuia să mă trezești mai demult. E atâta soare. Și nici nu mai plouă. Atâta verdeață! De-atâta timp n-am mai văzut atâta verdeață! Ce primire! „Caledonia, aspră și sălbatică, inspirația ideală pentru un suflet de poet.” Cine-a scris asta? Vreun prost bătrân. Nu e nici aspră, nici sălbatică, e pur și simplu uimitor de frumoasă. Căută în geantă după pieptene; își aranjă părul. O oglindă, puțin ruj. Parfum din belșug.

— Trebuie să miros frumos pentru Archie.

— Să nu uiți de piciorul lui. Să nu te-aștepți să vină în fugă și să te ridice în brațe – are toate șansele să cadă lat pe spate.

— De parcă aș fi așteptat așa ceva. Își privi ceasul micuț cu diamante. Am ajuns devreme. Le-am spus că ajungem la cinci și încă nu-i nici patru.

— Am venit fantastic de repede.

— Dragul de Jeff. Pandora îl lovi ușor peste umăr, în semn de apreciere, ca și când ar fi mângâiat un cățeluș. Ce șofer deștept avem!

Acum coborau dealul. La capătul pantei intrară direct pe podul Caple, o luară la stânga și pătrunseră în valea îngustă. Pandora se apleca puțin în față.

— Dar e uimitor! Absolut nimic nu s-a schimbat. În căsuța aceea locuia o familie cu numele de Miller. Erau foarte bătrâni. El fusese păstor. Probabil că au murit între timp. Aveau albine și vindeau borcane de miere. Doamne, nu mai pot să mă țin, trebuie să oprim ca să fac pipi. Nu, bineînțeles că nu vreau. Mi s-a părut.

Îl bătu iarăși pe Jeff pe umăr.

— Jeff, iar ai devenit tăcut. Nu poți găsi și tu un cuvânt de apreciere?

— Sigur, râse el. E grozav.

— E mai mult decât atât. Acum suntem pe pământul *nostru*. Al familiei Balmerino de la Croy. Chiar că-ncepe să-mi bată inima în piept. Ar trebui să purtăm pene la beretă și ar trebui să mai fie și un cântăreț la cimpoi pe undeva. De ce nu te-ai gândit la asta, Lucilla? De ce n-ai aranjat? După douăzeci de ani, chiar că era cel mai modest lucru pe care-l puteai face pentru mine.

— Îmi pare rău, râse Lucilla.

Acum, râul curgea din nou paralel cu șoseaua, plin de verdeață pe ambele maluri, pe pășunile de pe cealaltă parte a drumului pășteau liniștit turme de vaci friziene. Recolta de pe câmpuri fusese strânsă și rămăsese în urmă doar un covor auriu, poleit de razele soarelui. Mercedesul lăsă în urmă o curbă a drumului și satul Strathcroy le apăru în fața ochilor. Lucilla zări grupul de case din piatră cenușie, cu fumul ieșind prin hornuri, turla bisericii, pâlcul de fagi și stejari bătrâni și umbroși. Jeff încetini, preferând o viteză mai prudentă și trecură pe lângă monumentul eroilor din război și mica biserică episcopală, iar apoi intrară pe strada principală, lungă și dreaptă.

— Magazinul universal e nou. Tonul vocii Pandorei era aproape acuzator.

— Știu. Îl ține o familie cu numele de Ishak. Sunt pakistanezi. Uite, Jeff, acolo e... ia-o

la dreapta... printre porți...

— Dar parcul a dispărut! Nu mai e parc! E tot arat.

— Pandora, știai asta. Ți-a scris tata și ți-a explicat.

— Probabil c-am uitat. Dar arată ciudat.

Porniră la deal, pe drumul lăturalnic. Dealurile se profilau în zare, iar pârâul, Pennyburn, își arunca apele spre vale, trecând apoi pe sub micul pod de piatră. Pe urmă drumul se lărgea...

— Am ajuns, spuse Lucilla și se aplecă peste Jeff, apăsând din toate puterile claxonul cu dosul palmei.

La Croy, familia Lucillei se străduia să umple lungile ore de așteptare ale după-amiezii. Isobel era la etaj, verificând ultimele detalii din dormitoare pentru musafiri, uitându-se după prosoape curate și aranjând florile pentru noptiere și polițele căminelor. Hamish se hotărâse să ia câinii la plimbare, dispăruse imediat după prânz și de atunci nu-l mai văzuse nimeni. Iar Archie, Lordul Balmerino, se afla în sufragerie și pune masa.

Fuse obligat, până la urmă, să facă acest lucru. Așteptarea nu era punctul lui forte și, odată cu trecerea orelor, devenise din ce în ce mai nerăbdător, nervos, îngrijorat. Ura ideea că ființele cele mai iubite ale sale se chinuiau pe un drum atât de lung și-și imagina, fără nicio greutate, tot felul de evenimente îngrozitoare – accidente, metal distrus, trupuri fără viață. Se uitase întruna la ceas, repezindu-se la fereastră la cel mai mic sunet de motor, fără să fie în stare să stea locului nicio clipă. Isobel îi sugerase să tundă peluza pentru crochet, dar refuzase, pentru că voia să fie sigur că e pe-aproape în momentul în care mașina avea să tragă în fața casei. Retrăgându-se în bibliotecă, se așeză să citească *The Scotman*, ziarul scoțian, dar nu se putuse concentra nici să citească, nici să dezlege cuvintele încrucișate. Aruncase ziarul deoparte și începuse iar să umble prin casă fără rost.

În cele din urmă, Isobel, care avea și-așa destule griji fără foiala soțului ei, își pierdu răbdarea.

— Archie, dacă nu poți sta locului, mai bine fă și tu ceva folositor. Poți pune masa pentru cină. Fețele și șervetele de masă curate sunt în scrin.

Și pornise în grabă pe scări în sus, lăsându-l să se ocupe de toate.

De fapt, nu-l deranja să pună masa. Pe vremuri, Harris avea această îndatorire, așa că nu era o treabă înjositoare pentru un bărbat. Iar când țineau turiști americani, pusul mesei îi revenea întotdeauna lui Archie și-i făcea chiar plăcere să pună în asta un dram de precizie militărească, aliniind perfect cuțitele și furculițele și punând șervetele în suport, fără să facă nicio cută.

Paharele de vin păreau puțin prăfuite, așa că găsi un șervet și tocmai începuse să le

dea un pic de lustru când auzi mașina urcând dealul. Inima începu să-i zvâcnească în piept. Privi spre ceas; era ora patru. Era prea devreme. Puse pe masă paharul și șervețelul. Nu puteau fi ei...

Sunetul ascuțit al claxonului, apăsător îndelung, rupse tăcerea acestei după-amiezi și-i risipi orice îndoială.

Semnalul obișnuit al Lucillei.

Nu se putea mișca prea repede, dar se strădui din răspuțeri. Străbătu sufrageria, ieși în hol.

— Isobel!

Ușa de la intrare era deschisă. Traversa holul când mașina îi apărură în fața ochilor, un superb Mercedes, risipind pietrișul sub cauciucuri.

— Isobel! Au sosit! Se duse până la ușă, dar n-ajunse mai departe. Pandora fusese mai rapidă decât el, ieșise din mașină aproape înainte ca aceasta să se oprească și o luase la fugă spre el. Pandora, cu aceiași ochi strălucitori și părul în vânt, cu aceleași picioare lungi și zvelte.

— Archie!

Purta o haină de blană, care-i ajungea aproape până la glezne, dar asta n-o împiedicase să sară câte două trepte odată, iar dacă el nu mai putea să-o ridice în brațe și să-o învârtăască, așa cum făcea când erau copii, brațele îi erau foarte sănătoase și gata să-o primească în îmbrățișarea lor.

Isobel... scumpă, nesofisticată, ospitalieră, neschimbată... Isobel îi păstrase Pandorei cel mai bun dormitor. Acesta se afla în partea din față a casei, cu geamuri înalte, care dădeau spre sud, și de la care puteai privi în josul dealului, spre vale și râu. Mobila era, în mare parte, aceeași pe care și-o amintea din vremea când trăia mama ei. Patul cu piloni de alamă la ambele capete, foarte înalt și lat, cât un pat dublu. Un covor uzat, cu model de trandafiri și o măsuță de toaletă bogat ornamentată, cu nenumărate sertărașe și oglindă mobilă.

Totuși, vechile draperii dispăruseră, înlocuite acum de altele, din material crem și greu. Schimbarea fusese probabil făcută cu gândul la oaspeții americani. Era greu de închipuit că ar fi apreciat câtuși de puțin cretonul destrămat din loc în loc și ars de soare. Tot pentru ei, camera alăturată fusese transformată în baie. Nu fusese prea mult schimbată, pentru că Isobel nu făcuse decât să adauge cada de baie și chiuveta, păstrând covoarele, rafturile pline de cărți și fotoliul confortabil acolo unde se aflau.

Pandora trebuia să despacheteze. „Scoate-ți lucrurile din bagaje și fă-te comodă“, îi spusese Isobel. Împreună cu Jeff, Isobel îi cărăse toate bagajele până sus. (Archie nu putea, bineînțeles, să ducă bagaje din cauza piciorului. Fusese șocată de părul lui argintiu și nu mai văzuse niciodată un om atât de slab. Pandora decisese să nu se mai

gândească la Archie.) „Fă o baie, dacă vrei. Eapă caldă destulă. Pe urmă vino jos să bei ceva. O să mâncăm pe la opt.“

Dar asta se întâmplase cu un sfert de oră în urmă și Pandora nu făcuse nimic altceva decât să-și ducă trusa de toaletă în baie și să așeze câteva sticlute pe polița de la chiuvetă. Pastile și loțiuni, sticla de parfum Poison, uleiul de baie, creme și demachiante. Putea face baie mai târziu. Dar nu acum.

Acum, trebuia să se convingă că e într-adevăr acasă. Înapoi la Croy. Dar era dificil, pentru că nu simțea că locul ei este, într-adevăr, în această cameră. Era doar un musafir în trecere, o pasăre călătoare. Abandonându-și sticlutele, se întoarse în dormitor, la fereastră, sprijinindu-se cu coatele pe pervaz să privească acest peisaj pe care și-l amintea adesea și să se asigure pe deplin că nu e numai un vis. Asta îi luă ceva timp. Dar ce se întâmplase cu camera ei, camera care-i aparținuse Pandorei de când era copil? Se hotărî să pornească în cercetare.

Ieși din cameră, urcă până la ultimul palier, se opri. Dinspre bucătărie se auzeau tot felul de sunete domestice, pline de voioșie și voci nu prea clare. Lucilla și Isobel erau ocupate cu pregătirile pentru cină și vorbeau, probabil, despre Pandora. N-aveau cum să nu vorbească. Nu conta; n-o deranja acest lucru. Traversă holul și deschise ușa a ceea ce fusese camera părinților ei, acum ocupată de Archie și Isobel. Văzu patul mare, dublu, șezlongul de la picioarele patului, cu un pulover de-al lui Isobel agățat într-o parte, o pereche de pantofi, aruncați neglijent. Zări niște fotografii de familie, obiectele din argint și cristal de pe masa de toaletă, cărțile de pe noptiere. Se simțea miros de pudră și de apă de colonie. Mirosuri dulci, inocente. Închise ușa și merse mai departe. Găsi camera care-i aparținuse lui Archie, măturată și garnisită cu rucsacul lui Jack și vreo două jachete, aruncate pe covor, în mijlocul camerei. În următoarea cameră... Lucilla. Zări toată gama de nimicuri atât de prețioase pentru o școlăriță... afișe prinse cu pioane pe perete, bibelouri, un magnetofon, o chitară cu o coardă ruptă...

În sfârșit, camera ei. Vechea ei cameră. Cine știe, poate că Hamish dormea aici? Încă nu-l întâlnise pe Hamish. Apăsă încet pe clanță și deschise ușa. Nu Hamish. Nimeni. Camera nu conținea niciun fel de lucruri personale. Mobila era nouă, la fel și perdelele. Nicio urmă de Pandora.

Ce făcuseră cu cărțile ei, cu discurile, hainele, jurnalele, fotografiile... cu *viața* ei? Le strânseseră și le duseseră probabil pe toate în cine știe ce colț din pod, atunci când camera fusese golită, văruiată, tapetul schimbat și când fusese adus covorul acela nou, minunat, albastru.

Ca și cum Pandora încetase să existe, transformându-se deja într-o fantomă.

N-avea rost să se-ntrebe de ce, pentru că era foarte clar. Croy aparținea lui Archie și lui Isobel și, pentru ca oferta pentru turiști să fie viabilă, fiecare cameră trebuia folosită eficient. Iar Pandora renunțase la orice pretenție prin simplul gest de a pleca și de a nu se

mai întoarce aici.

Stând acolo, în cameră, se gândi la toate acele săptămâni cumplite în care fusese de nerecunoscut, copleșită de o nefericire despre care n-avea dreptul să vorbească. Durerea o făcuse rea și fusese rea cu cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult; fusese obraznică cu tatăl ei, își ignorase mama, nu le vorbise zile în șir și, în general, le amărâse și lor viața.

În această cameră petrecuse nenumărate ore stând în pat, cu fața în pernă, punându-și iarăși și iarăși aceleași discuri triste, cele mai triste pe care le știa. Matt Monro, care-i spunea unei fete să „plece din viața lui”; Judy Garland, răscolind-o cu *Cel care a plecat*.

Drumul e din ce în ce mai greu,
Singurătate și tristețe;
Rămâne doar speranța
Că mâine se va întoarce.

Voci.

„Dragă, trebuie să vii să mănânci ceva.”

„Nu vreau să mănânc.”

„De ce nu vrei să-mi spui ce-i cu tine?”

„Vreau să fiu lăsată în pace. N-ar avea niciun rost să-ți spun. N-ai fi în stare să-nțelegi.”

Văzu din nou figura mamei sale, uluită și lovită în adâncul inimii. Și se rușină. La optsprezece ani, ar fi trebuit să am mai multă minte. Mă credeam matură și sofisticată, dar adevărul era că știam mai puține despre viață decât un copil. Și mi-a trebuit mult timp ca să aflu.

Prea mult timp, iar acum era prea târziu. Totul se terminase. Pandora închise ușa și se întoarse la bagajele ei.

Cina se terminase. Stătuseră, toți șase, în jurul mesei luminate cu sfeșnice și savuraseră tot ce pregătise Isobel pentru această masă sărbătorească. Nu tăiaseră chiar vițelul cel gras, dar făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să încropească o masă la înălțimea așteptărilor. Supă rece, fazan prăjit, cremă de zahăr ars și o delicioasă brânză de Stilton, toate udate cu cel mai bun vin pe care Archie îl găsisese în pivnițele tatălui său.

Acum era aproape zece, și Isobel, ajutată de Pandora, se afla în bucătărie, pe punctul de a termina de spălat ultimele vase – tigăi și cratițe, cuțite cu mânerul de fildeș și vase pentru legume, prea mari ca să intre în mașina de spălat. Pandora trebuia s-o ajute, dar după ce ștersese vreo două cuțite și pusese trei cratițe cum nu trebuia, lăsase șervetul deoparte, își făcuse o cană de nes și se așezase să-l bea.

Conversația nu se oprise nicio clipă în timpul mesei pentru că erau multe de spus și de ascultat. Aventura trăită de Jeff și Lucilla în autocarul care i-a purtat din Paris spre sudul

Franței; sejurul lor boem în Ibiza; și, în fine, binecuvântata sosire la Mallorca și la Casa Rosa. Isobel simțise cum îi lăsa gura apă când Lucilla vorbise despre grădina de-acolo.

— Ah, aș fi fericită s-o văd.

— Ar trebui să vii. Să stai la soare și să nu faci nimic.

Archie râsese la auzul acestor vorbe.

— Isobel să stea la soare și să nu facă nimic? Ai înnebunit. Cât ai zice pește și-ar sufleca fustele și s-ar apuca să-ți rupă buruienile din grădină.

— N-am buruieni, spusese Pandora.

Apoi, vești de-acasă. Pandora era avidă de orice bârfa, oricât de mică. Ultimele noutăți despre Vi, familia Aird, familia Gillock, Willy Snoddy. Ce mai știa Archie de Harris și de doamna Harris? Ascultase cu destulă uimire povestea lui Edie Findhorn și a verișoarei sale, Lottie.

— Dumnezeule! Vampirul ăla! Să nu-mi spuneți că a intrat din nou în viețile noastre. Am să fac tot posibilul să trec pe partea cealaltă dac-am s-o văd venind.

I-au povestit despre familia Ishak, care fusese exilată din Malawi și ajunsese la Strathcroy aproape fără niciun ban.

— ... Dar aveau niște rude în Glasgow, care reușiseră deja să se aranjeze destul de bine și, cu puțin ajutor financiar de la ei, au reușit să preia papetăria doamnei McTaggart. Nici n-o mai recunoști dac-o vezi. E un adevărat magazin universal. N-am crezut că vor rezista, dar ne-am înșelat. Sunt harnici ca niște furnici, ai zice că nu închid niciodată și afacerile merg strună. În plus, toată lumea îi simpatizează. Sunt așa de amabili și de cumsecade!

Și așa mai departe, trecând apoi la vecinii mai importanți, adică toți cei care locuiau pe o rază de treizeci de kilometri: Buchanan-Wright, Ferguson-Crombie, care sosiseră de curând să locuiască la Ardnamoy și a căror fiică se măritase, în timp ce băiatul devenise agent bancar în City și câștiga milioane.

Niciun detaliu nu trebuia ignorat. Singurul subiect care n-a fost menționat, parcă printr-o înțelegere tacită, a fost Pandora și tot ce făcuse în ultimii douăzeci și unu de ani.

Asta n-o deranja. Era iarăși la Croy și pentru moment nimic altceva n-avea importanță. Anii din urmă păleau, devenind parcă ireali, ca viața unei alte persoane și acum, înconjurată de familie, era fericită să-i uite cu totul.

Așezată la masa din bucătărie, Pandora sorbea din cafea și privea cum, la chiuvetă, Isobel freca tigaia în care prăjise carnea. Isobel purta mănuși roșii de cauciuc și un șorț înalt, albastru cu alb, legat peste rochia curată, și Pandora se gândi că Isobel e o femeie extraordinară, căci își vedea liniștită de treabă, deloc necăjită că restul membrilor familiei își luaseră tălpășița, lăsând-o pe ea să curețe toate urmele festinului.

Căci, după cină, ceilalți se risipiseră. Archie se scuzase și coborâse în atelier. Hamish, în virtutea faptului că i se promisese o recompensă importantă, fusese de acord să profite

de lumina serii și să tundă peluza pentru crochet. Nu făcuse niciun comentariu și Pandora fusese foarte impresionată. Ceea ce nu știa era cât de impresionat fusese Hamish de apariția ei. O mătușă venită în vizită nu putea fi o perspectivă prea plăcută. Hamish își imaginase o persoană în genul lui Vi, cu părul sur și pantofi cu șireturi și suferise cel mai mare șoc al vieții sale când o cunoscuse pe Pandora. O femeie superbă. Ca o vedetă de cinema. La fazan, își imaginase cum ar fi s-o prezinte celorlalți colegi de clasă de la Templehall. Poate că taică-său putea s-o aducă într-o zi să-l vadă la meci. I-ar fi crescut enorm acțiunile în fața colegilor de școală. Se-ntreba dacă Pandorei îi place rugbiul.

— Isobel, îmi place mult Hamish.

— Și eu țin mult la el. Sper doar să nu crească exagerat de mult.

— O să fie frumos ca un înger. Luă o gură de cafea. Îți place de Jeff?

Jeff sătul, așa cum era de așteptat, de două săptămâni petrecute între femei și în condiții neobișnuit de luxoase, o luase pe Lucilla și plecase cu mașina la hanul din Strathcroy, să dea pe gât un binefăcător pahar de lager într-o ambianță masculină, mult mai reconfortantă.

— Pare foarte drăguț.

— E grozav de cumsecade. Am mers atât de mult cu mașina și nu și-a pierdut nicio clipă cumpătul. E totuși cam laconic. Presupun că toți australienii sunt puternici și tăcuți. N-am de unde să știu. Alții în afară de el n-am mai întâlnit.

— Crezi că Lucilla e îndrăgostită de el?

— Nu, nu cred. Sunt doar... ce frază oribilă... foarte buni prieteni. În plus, e foarte tânără. N-are rost să te gândești la o legătură permanentă la numai nouăsprezece ani.

— Vrei să spui, la căsătorie.

— Nu, draga mea. Nu vreau să spun căsătorie.

Isobel tăcu. Pandora se gândi că poate spusese ce nu trebuia și trecu la un subiect mai amuzant și mai puțin delicat.

— Isobel, știu de cine nu mi-ai spus nimic. De Terence și Dermot Honeycombe. Mai țin magazinul acela de obiecte de artă?

— Vai, draga mea. Isobel se întoarce spre ea. Nu ți-a scris Archie despre asta? A fost foarte trist. Terence a murit. Acum vreo cinci ani.

— Nu-mi vine să cred. Și ce-a făcut săracul? A găsit alt tânăr să-l ajute la magazin?

— Nu, nici gând. A fost dărâmat, dar i-a rămas credincios. Cu toții ne-am gândit că o să plece din Strathcroy, dar a rămas aici; singur singurel. Tot cu magazinul, tot în căsuța lor. Din când în când ne mai invită la masă și ne dă niște porțioane infime de mâncăruri teribile, cu tot felul de sosuri nostime. Archie vine totdeauna acasă mort de foame și trebuie să-i dau niște supă sau fulgi de porumb înainte de culcare.

— Săracul Dermot. Trebuie să mă duc să-l văd.

— O să-l faci fericit. Mereu întreba de tine.

— Aș putea să cumpăr ceva de la el pentru Katy Steynton, de ziua ei. Nici despre asta n-am vorbit. Despre petrecere.

Isobel terminase, în sfârșit, de frecat; își scoase mănușile de cauciuc, le puse la uscat și veni să stea lângă cumnata ei.

— Stă multă lume la voi?

— Nu. Numai noi. Hamish nu vine, pentru că va fi la școală. Și mai vine un american trist pe care Katy l-a cunoscut la Londra și i s-a făcut milă de el. Verena n-are loc, așa că vine aici.

— Doamne, ce drăguț! Un bărbat pentru mine. De ce e trist?

— I-a murit soția de curând.

— Vai de mine, sper că n-o să-mi strice moralul. Unde o să doarmă?

— În vechiul tău dormitor.

Asta lămurea nedumerirea ei de după-amiază.

— Dar în seara cu petrecerea? Unde cinăm?

— Aici, cred. Am putea chema familia Aird și pe Vi. Vin mâine la noi; m-am gândit să vorbesc despre asta cu Virginia.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Despre ce – despre invitația la prânz? Ei, uite că ți-am spus acum. De asta taie Hamish iarba.

— O să ne distrăm bine după-masă, dacă e vreme frumoasă. Dar, spune-mi, cu ce te îmbraci la petrecere? Ai o rochie nouă?

— Nu. Am rămas fără bani. A trebuit să-i cumpăr cinci perechi de pantofi noi lui Hamish, pentru școală...

— Dar, Isobel, trebuie să-ți iei o rochie nouă. Mergem împreună să căutăm. Unde vrei? Hai la Relkirk. Fugim și noi o zi...

— Pandora, ți-am spus... Pur și simplu nu-mi pot permite.

— Ah, draga mea, cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face pentru tine este un mic cadou.

Ușa din spate se deschise și Hamish, care reușise să termine tunsul peluzei chiar înainte de lăsarea întinericului, intră în bucătărie, ca de obicei mort de foame.

— Mai vorbim despre asta, mai târziu, spuse Pandora.

Hamish se apucă să mănânce. Fulgi de cereale cu alune, un pahar cu lapte, câteva napolitane. Pandora sorbi ultima gură de cafea și puse cana pe masă. Căscă.

— Cred c-am să mă duc la culcare. Sunt frântă de oboseală. Se ridică în picioare. Noapte bună, Hamish.

Nu încercă să-l sărute, iar Hamish se simți ușurat, dar și puțin dezamăgit.

— Crezi că-l mai găsesc pe Archie în atelier? Cred c-am să cobor să stau o clipă de

vorbă cu el. Se aplecă și o sărută pe Isobel pe obraz. Noapte bună și ție, draga mea. E o adevărată binecuvântare să fiu aici. Cina a fost grozavă. Ne vedem mâine-dimineată.

În subsol, Archie, concentrat și preocupat, lucra la lumina unui bec puternic, care bătea chiar spre masa de lucru. Era greu și migălos să picteze statueta cu Katy și câinele său. Carourile fustei, textura puloverului, tonurile diferite, subtile de culoare pentru păr – fiecare dintre acestea era o provocare și avea nevoie de întreaga sa dexteritate ca să reușească.

Puse pensula pe masă și alese o alta, apoi auzi pașii Pandorei, inconfundabili, coborând scara de piatră ce venea dinspre bucătărie, apoi țăcănitul tocurilor ei înalte, pe culoarul prost luminat, pavat cu dale de piatră. Se opri din lucru, privi spre ușa deschisă și o văzu pe Pandora, ițindu-se dintr-o parte.

– Te-am întrerupt?

– Nu.

– Doamne, ce întuneric e pe culoar. N-am găsit întrerupătorul. Parc-aș fi fost într-o temniță. Dar, ce-i drept, aici e plăcut.

Găsi un scaun și se așeză lângă el.

– Ce faci?

– Pictez.

– Asta văd și eu. Ce statueta drăguță! De unde ai luat-o?

– Eu am făcut-o, spuse el, nu fără mândrie.

– Tu ai făcut-o? Archie, ești extraordinar! N-am știut că ești așa de îndemânat.

– E pentru ziua lui Katy. E chiar ea, cu câinele ei.

– Ce idee grozavă. Dar nu te pricepeai să meșterești. Tata era cel care ne repara jucăriile și lipea bibelourile sparte. Ai făcut vreun curs?

– Cam așa ceva. După ce am fost rănit... Se corectă. După ce mi-am pierdut piciorul și am ieșit, în sfârșit, din spital, am fost trimis la Headley Court. Acolo e centrul de reabilitare a militarilor invalizi. Afectați fizic, într-un fel sau altul. Acolo se pun și proteze. Picioare, brațe, mâini artificiale. Atât cât se poate, bineînțeles. Și pe urmă te chinuie ca-n iad până te înveți să le folosești corect.

– Nu pare să fi fost prea plăcut.

– M-am descurcat. Și sunt întotdeauna alții mai amărâți decât tine.

– Dar erai în viață. N-ai murit.

– Adevărat.

– E chiar așa de rău cu un picior de tablă?

– Mai bine decât deloc, pentru că asta ar fi alternativa.

– N-am știut niciodată cum s-a întâmplat.

– Mai bine așa.

— A fost chiar un coșmar?

— Orice violență e un coșmar.

Se afla pe teren interzis. Pandora dădu înapoi.

— Îmi pare rău... Spune-mi mai departe.

— Ei... după ce...

Pierduse șirul. Își scoase ochelarii, își frecă ochii cu mâna.

— După ce... am putut, cât de cât, să mă mișc, m-au învățat cum să folosesc un fierăstrău cu pedală. Terapie activă și un bun exercițiu pentru picior. De aici totul a venit de la sine...

Era bine. Momentul periculos trecuse. Dacă Archie nu voia să vorbească despre Irlanda de Nord, Pandora nici nu dorea să audă.

— Repari și tu câte ceva, ca tata?

— Da.

— Și statueta asta drăgălașă. Cum se face așa ceva? Cum începi?

— Cu o bucată de lemn.

— Ce fel de lemn?

— Pentru asta am folosit lemn de fag. Fag de la Croy, o creangă ruptă, de-acum câțiva ani. Am tăiat-o drept cu un fierăstrău. Pe urmă am făcut două desene după fotografie, unul din față și celălalt din profil. Pe urmă am sculptat după schița frontală, pe fața lemnului și după profil, pe laterală. Mă urmărești?

— Cu toată atenția.

— Pe urmă l-am tăiat cu fierăstrăul-bandă.

— Ce-i un fierăstrău-bandă?

— Acela de-acolo, i-l arată el. E acționat electric și periculos, așa că să nu te-apuci să te joci cu el.

— Nici n-aveam de gând. Pe urmă ce-ai mai făcut?

— Am început să sculpez. Să cioplesc.

— Cu ce?

— Cu niște dălți pentru lemn. Și un briceag.

— Mă uimești. E prima ta statueta?

— În niciun caz, dar asta a fost mai dificilă, pentru că e de compoziție. O fată șezând și un câine. A fost foarte greu. Înainte făceam numai figuri în picioare. Mai ales soldați, în uniformă fiecărui regiment. Am găsit detalii despre uniforme într-un album din biblioteca tatei. De-acolo mi-a venit ideea. Sunt bune de cadou la nuntă, dacă se întâmplă ca mirele să fie militar.

— N-ai niciuna să-mi arăți și mie?

— Ba da. E una acolo. Făcu un efort și se ridică de pe scaun, se îndreptă spre un dulăpior și scoase de acolo o cutie. De fapt, pe asta n-am dat-o pentru că nu eram

mulțumit de ea, așa că am făcut alta. Dar poți să-ți faci o idee...

Pandora luă figurina din mâinile lui și o întoarse pe toate fețele. Era o replică a unui ofițer din Garda de noapte, perfectă în fiecare detaliu – de la bocanci și kilt, până la pamponul roșu de la boneta kaki. I se păru fără cusur și se simți cuprinsă de admirație pentru talentul nebănuț al lui Archie, pentru precizia și măiestria sa, care nu puteau fi puse la îndoială. În plus, era uimită.

— Vrei să spui că le *dăruiești*? Archie, îți lipsește o doagă. Sunt frumoase. Unice. Turiștii din străinătate s-ar bate pentru un asemenea suvenir. N-ai încercat niciodată să le vinzi?

— Nu.

Părea surprins de această idee.

Pandora izbucni, cu o furie firească din partea unei surori.

— Ești iremediabil. Totdeauna ai fost cam fraier, dar asta întrece orice. E ridicol. Isobel se spetește ca să țină casa asta, primește turiști americani cu grămada, iar tu ai putea scoate o avere pe astea.

— Nu prea cred. Oricum, nu e cazul. Îmi iau prea mult timp.

— Păi, ia-ți pe cineva să te ajute. Ia-ți doi oameni. Pornește o mică industrie privată.

— Aici n-am destul spațiu.

— Dar grajdurile? Sunt goale. Sau unul din hambare?

— Asta ar însemna să le refac, să aduc utilaje, să pun curent electric, să îndeplinesc condițiile de siguranță și protecție împotriva incendiilor.

— Și ce dacă?

— Asta costă bani. Iar la capitolul bani stăm cam prost.

— Nu poți face un împrumut?

— Nici cu împrumuturile nu prea ține.

— Măcar ai putea *încerca*. Ah, nu fi chiar așa de bleg, Archie. Fii mai întreprinzător. Cred că nici nu s-ar putea găsi ceva mai minunat.

— Pandora, tu ai avut întotdeauna idei minunate. Luă soldatul din mâinile ei și-l puse la loc în cutie. Dar ai dreptate cu Isobel. Fac și eu ce pot, dar știu că are mult prea multe pe cap. Înainte de Irlanda de Nord, m-am gândit să-mi iau o slujbă, ceva... agent intermediar, de exemplu. Nu știu cine m-ar fi angajat, dar n-am vrut să plec de la Croy și asta era singurul gen de muncă pe care l-aș fi putut face...

Vocea i se frânse.

— Dar acum ai învățat o meserie nouă. Uită-te la toate astea. Talente neștiute au ieșit la lumină. N-ai nevoie decât de puțină inițiativă și de multă hotărâre.

— Și mulți bani.

— Archie, spuse ea răspicat, indiferent dacă ai un singur picior sau două, nu poți fugi de răspundere.

— Vorbești din experiență?

— Aici m-ai prins, râse Pandora, clătinând din cap. Nu. Eu sunt ultima care să poată da sfaturi. Vorbeam și eu aiurea.

Brusc, renunță la discuție, căscă și se întinse, ridicându-și mâinile cu degetele răsfirate.

— Sunt obosită. Am venit să-ți spun noapte bună. Mă duc la culcare.

— Somn ușor.

— Tu ce faci?

— Vreau să termin odată cu asta. Pe urmă am să-mi pot petrece fiecare clipă cu tine.

— Dragul de tine. În picioare, se aplecă să-l sărate. Mă bucur că am venit acasă.

— Și eu.

Pandora porni spre ușă, o deschise, ezită, apoi se întoarse.

— Archie?

— Ce s-a întâmplat?

— M-am întrebat de multe ori. Ai primit scrisoarea pe care ți-am trimis-o la Berlin?

— Da.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

— Până m-am hotărât ce să-ți spun, plecaseși în America și era prea târziu.

— Lui Isobel i-ai spus?

— Nu.

— Ai mai... spus cuiva?

— Nu.

— Așa deci. Zâmbi. Familia Aird vine mâine la prânz.

— Știu. Eu i-am invitat.

— Noapte bună, Archie.

— Noapte bună.

Se înnoptase. În casă se așternuse tăcerea, după trecerea unei alte zile pline de evenimente. Hamish urmări o vreme programul de la televizor și apoi plecă sus. Isobel, în bucătărie, puse masa pentru micul dejun – ultima caznă a zilei – și apoi dădu drumul câinilor, să facă o ultimă tură pe-afară, prin grădină, după iepuri. Stinse luminile și plecă și ea la culcare. Puțin mai târziu, Jeff și Lucilla s-au întors și ei din sat. Au intrat pe ușa din spate. Archie le-a auzit vocile deasupra sa, în hol. Apoi, tăcere.

Trecuse de miezul nopții când, în sfârșit, a terminat. Încă o zi și vopseaua emailată avea să se usuce. Strânse toate lucrurile, le puse în ordine, închise cutiile de vopsea cu capace, își curăță pensulele, stinse lumina și închise ușa. Porni încet pe coridorul întunecat și apoi sus pe scări, să-și facă rondul obișnuit din fiecare seară. Zicea că duce casa la culcare. Verifică yalele de la uși, închizătorile de la ferestre, grilajele căminului și întrerupătoarele de curent. În bucătărie, câinii dormeau duși. Își turnă apă într-un pahar și bău cu poftă. În cele din urmă, porni pe scări în sus.

Dar nu se duse imediat în dormitorul său. În loc de asta, porni în lungul palierului și văzu dâra de lumină de sub ușa Lucillei. Bătu ușor, deschise ușa și o găsi în pat, citind la lumina lămpii.

— Lucilla.

Ea își ridică privirea, îndoii colțul paginii și lăsă cartea deoparte.

— Credeam că te-ai dus la culcare de mult.

— Nu. Am lucrat. Archie veni să se așeze pe marginea patului. V-ați distrat bine astă-seară?

— Da. A fost amuzant. Buchanan a fost, ca de obicei, în mare formă.

— Am vrut să-ți spun noapte bună și să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit acasă. Și ai adus-o pe Pandora.

Își lăsase mâna pe cuvertură. Lucilla îi luă mâna într-a ei. Cămășile de noapte pe care le purta Isobel erau albe, cu bordură de dantelă, dar Lucilla dormea într-un tricou pe pieptul căruia erau imprimate cuvintele „Salvați pădurea“. Părul ei lung și negru, mățos, era risipit pe pernă și Archie o privi cu dragoste.

— Nu ești dezamăgit?

— De ce să fiu dezamăgit?

— De cele mai multe ori, când aștepti ani de zile să se întâmple ceva, ești puțin frustrat când, până la urmă, se și întâmplă.

— Nu mă simt dezamăgit.

— E frumoasă.

— Dar groaznic de slabă, nu ți se pare?

— Știu. E ca un fulg. Are atâta patimă în ea, încât arde ca o flacăra.

— Cum adică?

— Chiar așa. Doarme mult, dar când e trează își încarcă toate bateriile. Exagerat chiar. Dacă stai tot timpul cu ea, te cam epuizează. Și pe urmă cade lată, de parcă somnul e singurul mod în care-și poate reveni.

— Totdeauna a fost așa. Domnul Harris spunea cam așa: „Pandora? Ori plutește în nori, ori se afundă în gunoaie“.

— Maniacă depresivă.

— Nu poate fi chiar așa de rău.

— Are toate șansele s-ajungă.

Archie se încruntă. Apoi îi puse întrebarea, care-l obsedase întreaga seară.

— Crezi că se droghează?

— Vai, tată!

Archie regretă că-și dezvăluisese temerile ascunse.

— Te întreb doar pentru că-mi închipui că știi mai multe decât mine despre asta.

— Sunt sigură că nu e morfinomană. Dar poate că mai ia câte ceva ca să reziste. Multă lume face așa.

— Acolo, în Mallorca... crezi că e fericită?

— Așa pare. Și de ce nu? Are o casă de vis, cu grădină și piscină, o grămadă de bani...

— Are prieteni?

— Îi are pe Seraphina și pe Marco, care au grijă de ea...

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu. Nu, nu ne-am întâlnit cu prietenii ei, așa că nu știu dacă are așa ceva sau nu.

De fapt, nu ne-am întâlnit cu nimeni. Cu excepția unui singur bărbat. Era acolo în ziua în care am sosit, dar după aceea nu l-am mai văzut.

— Mă gândeam că trebuie să aibă un iubit care să stea la ea.

— Cred că era, probabil, iubitul ei și n-a mai venit înapoi pentru că eram noi acolo.

Archie nu făcu niciun comentariu, iar Lucilla zâmbi.

— Tată, acolo e o altă lume.

— Știu asta. Știu.

Lucilla îl cuprinse cu brațele pe după gât, îl trase spre ea și-l sărată.

— Nu-ți face griji, îi spuse.

— Bine.

— Noapte bună, tăticule.

— Noapte bună, draga mea. Fii binecuvântată.

Duminică, 11 septembrie

Duminică dimineață. Nori grei, nemișcați, multă liniște, în inerția săptămânală a sabatului scoțian. În cursul nopții plouase, drumul era plin de băltoace și grădina mustea de apă. În Strathcroy, casele erau încă cuprinse de amorțeală, cu draperiile trase. Ocupanții lor se trezeau fără grabă, se ridicau, deschideau ușile, aprindeau focul, își pregăteau ceaiul. Fuioare de fum se ridicau, drept în sus, din hornuri. Câinii erau scoși la plimbare, se tundeau gardul verde, se spălau mașini. Domnul Ishak deschisese magazinul pentru chiflele de dimineață, lapte, țigări, ziarele de duminică și orice alt produs necesar unei familii în această zi de odihnă. Clopotul din turnul bisericii prezbiteriene bătea ora exactă.

La Croy, Hamish și Jeff au coborât înaintea tuturor și și-au pregătit singuri micul dejun. Ouă cu șuncă, niște cârnăciori cu roșii, un teanc de felii de pâine prăjită, marmeladă și miere, toate udate cu câte o cană mare de ceai foarte tare. Când a coborât, mai târziu, Isobel a găsit farfuriile murdare înghesuite în chiuvetă și un bilet de la Hamish.

„Dragă mamă. Eu și Jeff am luat câinii și ne-am dus la lac. Vrea să-l vadă. Venim pe la amiază. Numai bine pentru friptură.” Isobel își făcu o cafea, se așeză s-o bea, gândindu-se să curețe cartofii, să facă o budincă. Se întrebă dacă are destulă smântână. Apăru și Lucilla, apoi Archie, îmbrăcat cu costumul cel bun de tweed, pentru că astăzi era rândul lui să citească predica la biserică. Nici soția, nici fiica lui nu s-au oferit să-l însoțească. Cu zece persoane la masa de prânz, aveau și-așa destule de făcut.

Pandora dormi toată dimineața și nu-și făcu apariția până la douăsprezece și un sfert, când nu mai era nimic de făcut în bucătărie. Se vedea însă imediat că nu-și pierduse vremea, ci se ocupase cu tot felul de lucruri: își dăduse unghiile cu oă, se spălase pe cap, se machiase, se parfumase din belșug. Purta o rochie de jersey, imprimată cu diamante în culori strălucitoare; era atât de fină, moale și elegantă, încât precis era italienească. Găsind-o pe Lucilla în bibliotecă, se jură că dormise foarte bine, dar păru foarte fericită să se afunde într-un fotoliu, acceptând cu recunoștință un pahar de sherry.

La Pennyburn, Vi stătea în capul oaselor în pat, sorbindu-și ceaiul de dimineață și gândindu-se la cum avea să petreacă toată ziua. Nu strica să se roage Domnului să meargă toate bine. Se gândi puțin, apoi alungă din minte acest subiect. Mai bine stătea liniștită, păstrându-și toată energia. Va termina de citit cartea de pe noptieră și apoi,

după un mic dejun târziu, se va așeza la birou să rezolve niște chitanțe mai vechi, contul pensiei și acea solicitare de neînțeles de la Fisc. La prânz fusese invitată la Croy. Edmund, cu Virginia și Henry, avea să vină s-o ia cu mașina până sus pe deal.

Se gândi la acest eveniment, mai mult cu îngrijorare decât cu bucurie și privi spre geam, la vremea de-afară: plouase toată noaptea, acum însă se oprise. Aerul era înăbușitor și umed. Poate că mai târziu avea să se însenineze. Din mai multe puncte de vedere, era una dintre acele zile care aveau nevoie din plin de seninătate. Ca să se simtă în largul ei, se hotărî să-și pună rochia de lână gri. O s-o înveselească puțin cu eșarfa cea nouă.

*

La Balnoid, Virginia porni în căutarea lui Henry.

— Henry, vino să te schimbi.

Băiatul stătea pe podeaua camerei de joacă, construind o navetă spațială, nemulțumit că fusese întrerupt.

— De ce trebuie să mă schimb?

— Pentru că suntem invitați la masă și nu poți merge în halul ăsta.

— De ce?

— Pentru că pantalonii sunt murdari și tricoul e murdar și pantofii sunt murdari și tu ești murdar.

— Trebuie să mă îmbrac *de gală*?

— Nu, dar trebuie să-ți pui un tricou curat și o pereche de pantaloni curați și niște adidași curați.

— Dar șosetele?

— Șosete curate.

Henry oftă nemulțumit.

— Trebuie să-mi strâng jocul?

— Nu, bineînțeles că nu. Lasă-l așa cum e. Haide, vino, altfel se impacientează tata.

Fără chef, Henry își urmă mama în dormitor; se așeză pe pat și își scoase tricoul.

— O să mai fie și alți copii acolo?

— Hamish.

— El n-o să vrea să se joace cu mine.

— Henry, te porți așa ciudat când e vorba de Hamish. Dacă nu te-ai purta ca un bebeluș, precis că i-ar face plăcere să se joace cu tine. Scoate-ți pantalonii și adidașii.

— Cine mai vine?

— Noi, Vi și familia Balmerino. Și Lucilla, pentru că a venit din Franța. Și prietenul ei. Îl cheamă Jeff. Și Pandora.

— Cine e Pandora?

— Sora lui Archie.

— O știi?

— Nu.

— Tu o știi?

— Nu.

— Tata o știe?

— Da. De când era o fetiță. Și Vi o știe.

— Tu de ce n-o știi?

— Pentru că a stat mult timp în străinătate. A locuit în America. Acum e pentru prima dată când s-a întors la Croy.

— Alexa o știe?

— Nu. Alexa era doar un bebeluș când Pandora a plecat în America.

— Pandora îi cunoaște pe bunicul și pe bunica ta de la Leesport?

— Nu. Ei locuiesc la Long Island, iar Pandora stătea în California. Asta e la celălalt capăt al Statelor Unite.

— Edie o știe?

— Da. Și ea o știe de când era mică.

— Cum arată?

— Doamne, Henry, n-am văzut-o niciodată, așa că nu pot să-ți spun. Dar ții minte portretul acela din salonul de la Croy? Cu fetița aceea frumoasă? Ei, aceea era Pandora în adolescență.

— Sper că e și acum frumoasă.

— Îți cam plac femeile frumoase.

— Ei, evident că nu-mi plac alea urâte. Se strâmbă, imitând figura unui monstru. Ca Lottie Carstairs.

De jos, din hol, Edmund o strigă pe Virginia.

— Venim acum!

Edmund îi aștepta, îmbrăcat pentru această ocazie cu o pereche de pantaloni gri de flanel, cămașă în carouri cu cravată, pulover bleumarin de cașmir și mocasini maro marca Gucci, bine lustruiți.

— Trebuie să plecăm.

Ajungând lângă el, Virginia îl sărută.

— Ce bine arăți, domnule Aird. Știi?

— Nici tu n-arăți prea rău. Haide, Henry.

Au urcat în BMW-ul familiei și au pornit. S-au oprit pentru o clipă în sat; Edmund a intrat în magazinul domnului Ishak, de unde a revenit cu un braț de ziare. Au pornit din nou, spre Pennyburn.

Vi i-a auzit venind. Era gata, tocmai închidea ușa de la intrare. Edmund se aplecă să

deschidă portiera și Vi luă loc lângă el. Henry observase cât de bine arăta și i-a spus acest lucru.

— Mulțumesc, Henry. Eșarfa asta minunată e cea pe care mi-a adus-o mama ta de la Londra.

— Știu. Mie mi-a adus un baston de crichet, cu tot cu minge.

— Mi le-ai arătat.

— Iar lui Edie i-a adus un pulover. I-a plăcut grozav. Zice că-l ține pentru ocazii. E un fel de albastru-roz.

— Lila, îi șopti Virginia.

— Lila. Repetă de câteva ori cuvântul în sine sa, pentru că-i plăcea cum sună.

Puternica mașină lăsa Pennyburn în urmă și porni în viteză spre vârful dealului.

Ajunși la Croy, zăriră Land Roverul lui Archie parcat chiar în fața casei. Edmund opri chiar în dreptul lui și, când întreaga familie Aird coborî din mașină, Archie apărură în dreptul ușii deschise, venind să-i întâmpine. Urcară cu toții treptele de la intrare.

— Bine ați venit.

— Ce elegant ești îmbrăcat, Archie, îi spuse Edmund. Sper că nu sunt prea sport pe lângă tine.

— Am fost la biserică. A trebuit să citesc predica. M-am gândit să mă schimb cu ceva mai comod, dar acum că ați venit nu mai e timp. Așa că va trebui să mă suportați așa. Vi, Virginia, ce bine-mi pare că vă văd. Bună, Henry. Ce mai faci? Hamish e în dormitorul lui, se schimbă. A pregătit mașinuțele pentru curse în camera de joacă. Dacă vrei să mergi să le vezi...

Propunerea, făcută pe un ton normal, era foarte abilă și-i atrase atenția lui Henry, așa cum prevăzuse Archie. Nu-și făcea griji pentru fiul său, care fusese anunțat de venirea lui Henry. Îl avertizase chiar să se poarte frumos cu micuțul său musafir.

Cât despre Henry, nu i-a trebuit mai mult de o secundă să-și amintească de faptul că, dacă nu era altcineva prin preajmă, Hamish putea fi un bun tovarăș de joacă, chiar dacă Henry era cu patru ani mai mic decât el. Iar Henry n-avea mașinuțe de curse. Acesta era unul dintre lucrurile pe care se gândise să le pună pe lista pentru Moș Crăciun.

Se luminează la față. Spuse doar „În regulă!” și porni în fugă pe scări în sus, lăsându-i pe cei mari cu ale lor.

— Excelent, murmură Vi, parcă pentru sine. Și apoi, cu voce tare: Câți au fost la slujbă azi-dimineață?

— Șaisprezece, inclusiv pastorul.

— Trebuia să vin și eu să mai întăresc rândurile. Acum am să mă simt vinovată tot restul zilei...

— Am și vești bune. Ne-am trezit cu episcopul, care a descoperit un fond de sprijin, deschis cu mulți ani în urmă. Cred că poate scoate ceva bani de-acolo, ca să ne ajungă

pentru instalația electrică...

— Dar asta ar fi grozav!

— Dar nu pentru asta am organizat bazarul? întrebă Virginia.

— Putem oricând folosi suma aceea pentru altele...

Edmund nu făcu niciun comentariu. Petrecuse o dimineață chinuitor de lungă, făcându-și de lucru cu tot felul de nimicuri fără importanță, pe care însă le tot amâna de vreo câteva săptămâni. Scrisori, plăți bancare, un răspuns lămuritor la o solicitare primită din partea contabilului care lucra, din când în când, pentru el. Acum se chinuia să-și stăpânească nerăbdarea. La celălalt capăt al holului, ușa dublă, deschisă, de la bibliotecă îl invita parcă înăuntru. Avea poftă de un gin tonic, dar Archie, Virginia și Vi rămăseseră lângă scară, absorbiți de problemele bisericii. Pe Edmund nu-l prea interesau lucrurile astea și făcuse, de fiecare dată, tot posibilul să nu se implice.

— ... Bineînțeles, avem nevoie și de pernițe noi pentru îngenuncheat.

— Vi, combustibilul pentru boiler e mult mai urgent decât pernițele...

Părea că adevăratul motiv al sosirii la Croy fusese uitat de soția și de mama sa. Înăbușindu-și iritarea, Edmund îi ascultă mai departe. Pe urmă nu-i mai ascultă. Alt zgomot îi atrăsese atenția. Dinspre bibliotecă se auzi țăcănitul unor tocuri înalte. Își ridică privirea peste capul Virginiei. Era Pandora.

Se opri în cadrul ușii, privindu-i, cântărind momentul. Prin spațiul care-i despărțea, ochii ei întâlneau privirea lui Edmund. El își uită nerăbdarea și se trezi că-i trec prin minte tot felul de fraze, ca și cum i s-ar fi cerut dintr-odată să facă un raport și-și căuta în disperare cuvintele, adjectivele pe care le dădea apoi la o parte, unul câte unul, oricât ar fi fost de potrivite acum: mai matură, mai slabă, mai puțin explozivă, elegantă, mondenă, amorală, cu experiență. Într-un cuvânt, frumoasă.

Pandora. Ar fi găsit-o, ar fi recunoscut-o, ar fi știut-o oriunde în lume. Cu aceiași ochi mari, cărora nu le scăpa nimic, cu gura arcuită și provocatoare, cu alunița în colțul buzei de sus. Trăsăturile ei, conformația corpului nu fuseseră atinse de trecerea anilor, iar castaniul profund al părului ei își păstra aceeași strălucire tinerească. Simți cum i se încleștează mușchii feței. Nu putea zâmbi. Tăcerea lui, această nemișcare de ogar la pândă se transmisesse celorlalți. Atenți la el, tăcură brusc. Vi întoarse capul.

— Pandora!

Biserica și problemele ei puteau fi abandonate. Vi o lăsă pe Virginia în urmă și porni, pe parchetul lustruit, cu aceeași ținută impecabilă și brațele larg deschise; poșeta de piele, cu bareta căzută până în dreptul cotului, se legăna în ritmul pașilor.

— Pandora, copila mea dragă! Ce bine-mi pare să te revăd!

*

— ... Dar, Isobel, nu se poate să venim toți la masa. Suntem mult prea mulți.

— Nu. Dacă am numărat bine, o să fim unsprezece. Adică numai cu unul în plus față de câți suntem acum.

— Nu te-a încărcat Verena cu musafiri?

— Doar cu unul singur...

— I se spune Americanul cel Trist, interveni Pandora, pentru că Isobel nu-și mai aduce aminte cum îl cheamă.

— Săracul de el, spuse Archie, care stătea în capul mesei. I s-a pus eticheta înainte să ajungă aici.

— De ce e trist? întrebă Edmund, luându-și paharul de bere.

La Croy nu se servea niciodată vin la prânz. Asta nu din zgârcenie, ci în virtutea tradiției de familie, preluate de la părinții lui Archie și de la bunicii lui înainte de asta. Archie o păstra pentru că i se părea un lucru înțelept. Dacă beau vin, musafirii aveau toate șansele să se lenevească și să se pună pe vorbă și, după părerea lui, după-amiaza de duminică era făcută pentru activități în aer liber, nu pentru ca să picotești într-un fotoliu, cu ziarele în brațe.

— Probabil că nu-i trist deloc, îi răspunse Isobel. Probabil că e un om foarte normal și vesel, dar a rămas văduv de curând și și-a luat vreo două luni de vacanță. A venit aici ca să-și mai revină.

— Verena îl cunoaște?

— Nu. Katy îl știe. I s-a făcut milă de el și a rugat-o pe Verena să-i trimită o invitație.

— Sper că nu e excesiv de solemn și de sincer, spuse Pandora. Știți cum e. Le arăți sistemul de canalizare și cad în extaz, numai din politețe. Se jură că totul e foarte interesant și vor să știe când a fost construit.

— Pandora, râse Archie, de câte ori ai dus un american să viziteze un sistem de canalizare?

— Ei, dragă, niciodată. Am dat și eu un exemplu, acolo.

Stăteau cu toții la masa din sufragerie. Friptura fragedă, perfect rumenită și rozalie la mijloc, fusese apreciată din plin; o serviseră cu fasole și mazăre fiartă, cartofi copti, sos de ridichi negre și un alt sos, din suc de carne și vin roșu. Acum trecuseră la plăcinta cu afine și la tarta cu sirop fierbinte, cu frișcă din belșug.

Afară, vremea, ca femeia cu toane, încetase să mai fie mohorâtă și se hotărâse, fără niciun motiv special, să se însenineze. Bătea puțin vântul, împrospătând aerul. Din timp în timp, câte o rază de soare cădea pe masa lăcuită, reflectându-se în argintărie și paharele de cristal.

— Bine, dar dacă venim la masă cu toții, readuse Virginia conversația la lucruri mai importante, trebuie să mă lași să te ajut. Am să fac niște gustări sau o budincă, ceva.

— Mi-ar fi de mare ajutor, admise Isobel. Pentru că am să stau toată ziua dinainte la Corriehill, s-o ajut pe Verena să aranjeze florile.

— Dar e ziua mea, sări Vi, indignată. Facem un picnic.

— Știu, Vi, și îmi pare rău, dar pentru prima dată după mulți ani n-am să pot veni.

— Mă rog, sper să nu mai fie și alții. Virginia, tu nu trebuie să aranjezi florile, nu?

— Nu. M-a rugat doar să-i împrumut cele mai mari vase și ghivece pe care le am. Dar le pot duce la Corriehill miercuri.

— Când vine Alexa? întrebă Lucilla.

— Joi dimineață. Vine cu Noel, cu mașina și vor face drumul noaptea. Noel nu poate scăpa mai înainte. Și bineînțeles că aduc și câinele Alexei. Așa că ei, cel puțin, vor fi *cu toții* la picnic, Vi.

— Trebuie să încep să-mi notez toate astea, spuse Vi, altfel va fi sau prea multă mâncare sau prea puțină.

Se aplecă peste masă, încercând să prindă privirea lui Henry, care stătea pe cealaltă parte. Lui Henry nu-i plăcea să se vorbească despre ziua lui Vi, când toată lumea știa că nu va fi acolo. Pe chipul său se citea tristețea.

— Am să trimit două felii mari din tortul meu la Templehall, spuse Vi. Una pentru Henry, una pentru Hamish.

— Dar ai grijă să nu se înmoaie, spuse Hamish, înghițind ultima firimitură de tartă din farfurie. Mi-a trimis mama o dată un tort și toată frișca s-a scurs prin carton, iar supraveghetoarea s-a făcut foc. L-a aruncat cu totul la coșul de gunoi.

— Ce femeie rea, spuse Pandora cu înțelegere.

— E o vacă. Mamă, pot să mai iau?

— Da, dar mai întâi dă-le și celorlalți câte una.

Hamish se ridică ascultător în picioare, ținând câte o farfurie în fiecare mână.

— *Noi* avem o mică problemă, spuse Lucilla.

Toată lumea își întoarse privirea spre ea, cu interes, dar fără prea mare îngrijorare.

— Jeff n-are ce purta. La petrecere, vreau să spun.

Ochii tuturor se întoarseră spre Jeff care, până atunci, nu participase prea mult la conversație. Părea puțin jenat și se bucură când Hamish ajunse lângă el, oferindu-i încă o porție de desert. Se întoarse și luă, cu lingura, ceea ce mai rămăsese din plăcinta cu afine.

— Când am plecat din Australia, spuse el, nu m-am gândit nicio clipă că aș putea fi invitat la o petrecere de gală. În plus, n-aveam destul loc în bagaje pentru smoching.

Toată lumea căzu pe gânduri.

— Ți l-aș împrumuta pe-al meu, spuse Archie, numai că am să-l port chiar eu.

— Tată, dar oricum îi e prea mic.

— Ar putea să împrumute unul. Sunt niște magazine la Relkirk...

— Ah, tată, sunt groaznic de scumpe...

— Iartă-mă, spuse Archie, jenat. N-am de unde să știu.

De pe cealaltă parte a mesei, Edmund îl cântări din priviri pe tânărul australian.

— Ai cam aceeași mărime cu mine. Pot să-ți împrumut eu ceva, dacă dorești.

Violet rămase surprinsă auzindu-l. Întoarse capul spre fiul său, care ședea chiar alături de ea. Părea să nu observe privirea scrutătoare, iar profilul său, controlat și zâmbitor, nu lăsa să se vadă nimic. Încercând să analizeze această reacție de uimire, deloc potrivită cu atitudinea unei mame, Violet își dădu seama că, de fapt, nu se așteptase câtuși de puțin la un astfel de gest, surprinzător și amabil, din partea fiului său.

De ce? Era fiul ei, copilul lui Geordie. Știa că, ori de câte ori era vorba de ceva important, era întotdeauna generos atât cu timpul, cât și cu banii săi, plin de interes și considerație. Violet putea apela la el – și făcuse adesea acest lucru –, știind că ar fi în stare de orice, ca să rezolve o problemă sau s-o ajute să ia o hotărâre.

Dar lucrurile mici... lucrurile mici erau altceva – un gest mărunț, un cuvânt tandru, un dar neînsemnat, care să-l coste ceva mărunțiș și câteva minute din timpul său, dar pornit dintr-un gând bun. Privirea îi alunecă peste masă, spre Virginia și brățara groasă de aur de la încheietura mâinii. Edmund i-o făcuse cadou – și Violet nici nu dorea să se gândească la cât costase – ca pe un liant care să facă uitată neînțelegerea dintre ei. Dar ce bine ar fi fost să nu se fi certat deloc și în felul acesta să fi fost scutiți de câteva săptămâni de nefericire.

Iar acum, îi făcea lui Jeff o favoare. Nu era nicio problemă pentru el, dar oferta fusese făcută cu atâta spontaneitate, încât Violet își amintise de Geordie. Lucrul acesta ar fi trebuit s-o umple de bucurie, dar în loc de asta o întristă, pentru că nici nu-și mai amintea când recunoscuse ultima dată, la Edmund, vreo trăsătură moștenită de la blândul său tată.

Cât despre Jeff, acesta părea la fel de nedumerit ca și ea.

— N-aș putea să vă oblig la așa ceva. Mai bine împrumut ceva.

— Pentru mine nu e nicio problemă. Mai am și alte lucruri la Balnaid. Poți încerca una, alta, să vezi dacă ți se potrivește ceva.

— Dar n-aveți nevoie de ele?

— Eu am să mă împodobesc ca în imaginea de pe cutia de biscuiți, în kilt.

Lucilla îi era însă profund recunoscătoare.

— Ești un sfânt, Edmund. Ce ușurare! Acum nu mai rămâne decât să-mi gălesc și mie ceva.

— Eu și Isobel mergem la cumpărături în Relkirk, îi spuse Pandora. Nu vrei să vii cu noi?

— Ba da, cu mare plăcere, răspunse Lucilla, surprinzând pe toată lumea. Dar surpriza a fost de scurtă durată. E o piață grozavă la Relkirk, adăugă ea, cu o tarabă plină de rochii model 1920. Precis că-mi gălesc ceva de pe-acolo.

— Da, spuse maică-sa. Sunt sigură că ai să-ți găsești.

— Tată, ești o brută! Cum să trimit mingea în rododendroni?

— Am vrut să scap de tine.

— Nu era nevoie să mergi *chiar* până acolo.

— Ba da. Ești prea abilă ca să te las aproape de arc. Acum, Virginia, vino *aici*.

— Ce fir de iarbă vrei să-ți nimeresc?

După cafea, musafirii lui Isobel s-au risipit, care încotro. Băieții lăsaseră mașinuțele de curse și se duseseră să se joace în copacul lui Hamish și să se dea în leagăn. Isobel o luase pe Vi să-i arate împrejurimile, nici pe departe la fel de grandioase sau impunătoare ca pe vremuri, dar rămase, totuși, un motiv de mândrie și de admirație. Archie, Virginia, Lucilla și Jeff se hotărâseră să profite de pe urma eforturilor lui Hamish și se duseseră să joace crochet. Edmund și Pandora stăteau pe tăpșan, în vechiul leagăn, privindu-i.

Se făcuse frumos după-amiază, iar vântul bătea ușor. Stratouri de nori alunecau pe cer, dar lăsau să se vadă porțiuni întinse de cer albastru, iar când apărea soarele era chiar cald. Cu toate astea, pe drum spre grădină, Pandora luase cu ea o haină veche de vânatoare de-a lui Archie, din material kaki impregnat și cu dublură de tweed. Stătea, înfocolită, cu picioarele sub ea. Din când în când, Edmund împingea cu piciorul în pământ, punând leagănul în mișcare. Trebuia uns și scârțâia cumplit.

Cineva se lamenta din spatele pâlcului de rododendroni.

— Nu găsesc nenorocita aia de minge și m-am zgâriat cu ceva.

— Mai e puțin, observă Edmund, și o să asistăm la o păruială în familie.

— Ca-ntotdeauna. E un joc pe viață și pe moarte.

Rămaseră tăcuți, legănându-se ușor, într-o parte și în alta.

Virginia lovi mingea, care se rostogoli, calmă, la cel puțin patru metri de locul indicat de Archie.

— Ah, Archie, îmi pare rău.

— Ai lovit-o prea tare.

— Nimic nu este mai evident, spuse Edmund, decât o remarcă evidentă.

Pandora nu făcu niciun comentariu. Scârț, scârț, răsuna leagănul din încheieturi.

Urmăriră jocul în tăcere, cât timp Jeff se pregăti să lovească, la rândul său, mingea.

— Mă urăști, Edmund? rosti Pandora.

— Nu.

— Dar mă disprețuiești? Mă consideri ridicolă?

— De ce aș face așa ceva?

— Pentru că am încurcat așa de tare lucrurile. Am fugit cu bărbatul altcuiva, destul de bătrân ca să-mi fie tată. N-am dat nicio explicație, i-am făcut nefericiți pe părinții mei, nu m-am mai întors niciodată. Am lăsat în urmă numai uimire și am șocat pe toată lumea.

— Asta s-a întâmplat?

— Știi că da.

— Eu nu eram aici pe-atunci.

— Sigur. Erai la Londra.

— N-am aflat niciodată de ce ai fugit.

— Eram nefericită. Nu știam ce să fac cu viața mea. Archie se însurase cu Isobel și plecase, iar mie mi-era dor de el. Nu mai era nimeni să mă sprijine. Și-atunci a apărut această mică diversiune și totul părea atât de minunat și eram luată în serios. Mi s-a părut ispitor. Aveam nevoie să-mi ridice cineva moralul și asta a făcut el.

— Cum l-ai cunoscut?

— Ei, la nu știu ce petrecere. Avea o nevastă cu fața de cal, pe care o chema Gloria, dar și-a luat tălpășița imediat ce a văzut încotro bate vântul. S-a dus la Marbella și nu s-a mai întors. Țsta a fost alt motiv pentru care am fugit în California.

Lucilla, cu resturi de frunze în păr, ieși dintre rododendroni și reluă jocul.

— Ei, cine a marcat și cine nu?

Leagănul se opri. Edmund își făcu vânt și-l porni din nou. Scârț, scârț.

— Ești fericit? întrebă Pandora.

— Da.

— Eu nu cred că am fost vreodată fericită.

— Îmi pare rău.

— Mi-a plăcut să fiu bogată, dar n-am fost fericită. Mi-era dor de casă, mi-era dor de câini. Știi cum îl chema pe tipul cu care am fugit?

— Nu cred că mi-a spus cineva.

— Harald Hogg. Imaginează-ți, să fugi cu cineva pe care-l cheamă Harald Hogg! După divorț, am revenit la numele de Blair. Așa că nu i-am păstrat numele, dar i-am păstrat cea mai mare parte din bani. E un mare noroc să divorțezi în California.

Edmund nu spuse nimic.

— Pe urmă, după ce s-a terminat totul, după ce mi-am schimbat numele în Blair, ce crezi că am făcut?

— N-am idee.

— M-am dus la New York. Nu mai fusesem niciodată acolo, nu știam pe nimeni. Dar am stat în cel mai luxos hotel pe care l-am găsit și pe urmă am plecat la plimbare pe Fifth Avenue, știind că pot să-mi cumpăr tot ce-mi doresc. Numai pentru mine. Și până la urmă nu mi-am cumpărat nimic. E și asta o fericire, nu, Edmund? Să știi că poți să-ți cumperi orice dorești și pe urmă să descoperi că nu vrei s-o faci.

— Acum ești fericită?

— Sunt acasă.

— De ce te-ai întors?

— Ei, nu știu. Tot felul de motive. Lucilla și Jeff erau lângă mine și puteau conduce mașina. Am vrut să-l mai văd pe Archie. Și pe urmă mai era, bineînțeles, și ispita

irezistibilă a petrecerii de la Verena Steynton.

— Am senzația că Verena Steynton n-are nimic de-a face cu asta.

— Poate. Dar a fost un pretext plăcut.

— N-ai revenit când au murit părinții tăi.

— Sunt de neiertat, nu?

— Tu ai spus-o, Pandora, nu eu.

— N-am avut destul curaj. N-am avut forță. Știam că n-aș fi făcut față funeraliilor, mormintelor, condoleanțelor. Iar moartea e atât de definitivă, așa cum tinerețea e atât de dulce. N-am putut suporta ideea că s-a terminat.

— Ești fericită la Mallorca?

— Și acolo mă simt acasă. După atâția ani, Casa Rosa e primul loc al cărui proprietar sunt într-adevăr eu.

— Ai să te-ntorci acolo?

În tot timpul discuției, nu se priviseră unul pe celălalt. În loc de asta, urmăriseră, cu încăpățănare, jocul de crochet. Acum însă, Edmund se întorsese spre ea, iar ea își întoarse capul, fixându-l cu privirea ochilor săi tulburători, umbriți de gene negre, dese. Poate că din cauză că slăbise atât de mult, lui Edmund i se păreau mai mari și mai strălucitori ca niciodată.

— De ce mă întrebi? spuse ea.

— Nu știu.

— Poate că nici eu nu știu.

Își lăsă capul pe pernele din material în dungi, în culori pale și-și concentră din nou atenția spre jocul de crochet. Conversația lor, atâta câtă fusese, părea să se fi încheiat. Edmund își privi soția. Virginia stătea în picioare pe pajiște, sprijinită în bastonul de crochet, în timp ce Jeff se pregătea să dea o lovitură de maestru. Era îmbrăcată cu o cămașă în carouri și o fustă scurtă de blugi care lăsa să i se vadă picioarele lungi, goale, bronzate, încălțate într-o pereche de teniși foarte albi. Zveltă, bine făcută, izbucni în râs la încercarea nereușită a lui Jeff de a trece mingea prin poartă. Trupul său radia acea vitalitate pe care Edmund o asocia cu superbe reclame din reviste pentru echipament sportiv, ceasuri Rolex sau ulei de plajă.

„Virginia. Iubirea mea, își spuse. Viața mea.” Dar, cine știe din ce motiv, cuvintele păreau golite de orice conținut, ca o incantație fără șanse de reușită. Se simți cuprins de disperare. Pandora tăcuse. Edmund nu-și putea imagina la ce se gândea. Se întoarse spre ea și își dădu seama imediat că dormea tun.

Cam atât despre partenera sa de conversație. Edmund era necăjit, dar și amuzat, iar această reacție sănătoasă față de perfidia ei îl ajută să alunge, pentru moment, chinuitoarea senzație că ajunsese la capătul funiei.

Luni, 12 septembrie

Lunea era una dintre zilele în care Edie venea la Balnaid, dis-de-dimineată, s-o ajute pe Virginia la treabă, iar Virginia îi era recunoscătoare pentru acest aranjament. Ura ziua de luni când, după fiecare weekend, Edmund își punea costumul și o părăsea, la ora opt, ca să ajungă la biroul său din Edinburgh înainte de aglomerarea circulației. Plecarea lui lăsa în urmă un gol, o senzație de plictiseală și dezinteres și-i trebuia întotdeauna un efort considerabil ca să revină la viața de zi cu zi și să facă față tuturor cerințelor plicticoase pe care le implica îngrijirea casei. Dar când auzea trântindu-se ușa din spate, care anunța sosirea lui Edie, totul devenea instantaneu puțin mai suportabil. Edie se afla acolo. Avea pe cineva cu care să vorbească, cu care să râdă, care să șteargă praful în bibliotecă și să aspire perii de câine din covorul de pe hol. Zgomotul vaselor din bucătărie era reconfortant. Edie se ocupa de vasele rămase de la micul dejun și umplea mașina de spălat cu toate rufele murdare strânse într-o săptămână și vorbea cu câinii.

— Ia nu-mi mai umblați printre picioare, altfel s-ar putea să vă calc pe coadă.

În dormitor, Virginia schimba așternuturile patului mare, dublu, așa cum făcea în fiecare luni. Henry plecase la cumpărături. Maică-sa îi dăduse cinci lire și băiatul pornise spre sat, să-i facă o vizită doamnei Ishak și să cumpere, pe cât se putea, dulciuri, ciocolate și napolitane pe care să le ia cu el la Templehall, în cutia pentru mâncare. Toate acestea trebuia să-i ajungă pentru un trimestru întreg. Niciodată nu primise atâția bani de cheltuială pentru dulciuri, iar noutatea acestui eveniment alungase, pentru moment, gândul că a doua zi avea să plece pentru prima dată de acasă. Avea numai opt ani și trebuia să plece. Ce-i drept, nu pentru totdeauna. Dar Virginia știa că atunci când avea să-l revadă, va fi deja un alt Henry, cu experiența unor lucruri văzute, făcute și învățate departe de viața mamei sale. Pleca a doua zi. Era prima zi dintr-o despărțire de părinți și de casa lui, care avea să dureze zece ani. Începutul maturizării. Avea să crească departe de ea.

Împături fețele de pernă. Mai aveau numai douăzeci și patru de ore. Refuzase, pe toată durata weekendului, să se gândească la momentul inevitabil al plecării lui; pretinzând, față de ea însăși, că ziua de marți nu va mai veni niciodată. Bănuia că și Henry făcuse același lucru și o dorea sufletul pentru inocența lui. În seara trecută, când îi urase noapte bună, se străduise din răspuțeri să nu izbucnească în lacrimi și lamentări. *Gata cu weekendul. Ultimul nostru weekend. Nu vreau să merg la școală. Nu vreau să plec de lângă*

tine. Dar Henry îi spusese, pur și simplu, că-i făcuse plăcere să se joace cu Hamish, că stătuse în leagăn într-un picior; pe urmă, epuizat de acea zi atât de plină, adormise aproape imediat.

Întinse pe pat cearșaful călcat și apretat. Am să rezist și azi și am să-l înveselesc, își spusese. Pe urmă, am să rezist și mâine cumva. După ce Edmund îl va lua pe Henry, după ce vor pleca cu mașina și zgomotul motorului se va pierde în zare, am să-mi găsesc ceva amuzant sau dificil de făcut. Am să merg în vizită la Dermot Honeycombe și am să-mi pierd timpul căutând un cadou pentru Katy Steynton. Un bibelou sau vreo lampă stil sau poate un mic obiect georgian din argint. Am să le scriu o scrisoare lungă bunicului și bunicii. Am să pun ordine în dulapul de așternuturi, am să cos nasturii la cămășile lui Edmund... Pe urmă, Edmund va veni acasă și, după ce voi trece peste momentul cel mai greu, am să pot să-ncep să număr zilele până la primul sfârșit de săptămână pe care Henry îl va putea petrece acasă.

Luă grămada de așternuturi murdare și le aruncă pe culoar, pe urmă așeză la loc în dulap câteva lucruri rămase pe afară și o pereche de pantofi, îndreptă o pernă. Telefonul începu să sune. Se duse să răspundă, așezându-se pe marginea patului proaspăt făcut.

— Balnaid.

— Virginia!

Era Edmund. La nouă fără un sfert dimineața?

— Ești la birou?

— Da. Am ajuns acum zece minute. Virginia, uite ce se-ntâmplă. Trebuie să plec la New York.

Nu era mirată. Plecările lui la New York se întâmplau cu regularitate.

— Când?

— Acum. Azi. Iau prima cursă spre Londra. Plec spre New York după-masă, de la Heathrow.

— Dar...

— Mă întorc la Balnaid vineri, la timp pentru petrecere. Probabil după-masă, pe la șase. Chiar mai repede, dacă se poate.

— Vrei să spui... Îi era greu să accepte sensul cuvintelor sale. Vrei să spui că ai să fii plecat toată săptămâna?

— Exact.

— Dar... valizele... hainele...

Era ridicol, pentru că știa că mai are un rând de haine în dulapul din apartamentul de pe Moray Place – costume, cămăși și rufărie de corp pentru orice capitală din orice colț al lumii.

— Am să mă ocup de asta aici.

— Dar...

Înțelese, în sfârșit, implicația, sensul tuturor acestor lucruri. *Nu se poate să-mi facă așa ceva.* Fereastra din dormitor era deschisă. Nu era frig, dar Virginia, aplecată deasupra telefonului, tremura. Ținea pumnii atât de strânși, încât i se albiseră încheieturile.

— Măine, spuse. E marți. Îl duci pe Henry la Templehall.

— Nu pot s-o fac.

— Ai promis.

— Trebuie să plec la New York.

— Poate merge altcineva. Nu tu.

— N-are cine. Toată lumea a intrat în panică și eu sunt singurul care poate s-o rezolve.

— Dar mi-ai *promis*. Ai spus că-l duci pe Henry. Iar eu ți-am explicat că e singurul lucru pe care refuz să-l fac. A fost condiția mea și ai acceptat-o.

— Știu, și-mi pare rău. Dar ceea ce s-a întâmplat nu depinde de mine.

— Trimite pe altcineva la New York. Tu ești șeful. Trimite un subaltern.

— Tocmai pentru că sunt cine sunt trebuie să plec.

— Ești cine ești! Își ascultă propria voce, ascuțită și tăioasă. Edmund Aird. Nu te gândești la nimeni altcineva, în afară de tine și slujba ta idioată. Sanford Cubben. Urăsc numele de Sanford Cubben. Îmi dau seama că mă aflu destul de jos pe lista ta de priorități, dar am crezut că Henry te interesează puțin mai mult. Nu mi-ai promis numai mie, i-ai promis și lui Henry. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-am promis nimic. Am spus doar că am să-l duc, iar acum nu mai pot.

— Pentru mine, asta sună a obligație. Dacă ți-ai fi luat o astfel de obligație în afaceri, te-ai fi dat peste cap ca să te ții de ea.

— Virginia, fii rezonabilă.

— Nici nu mă *gândesc* să fiu rezonabilă! N-am de gând să stau aici și să te ascult și să mi se spună să fiu rezonabilă. Și n-am de gând să-mi duc fiul la internat, când n-am fost de la bun început de acord să meargă acolo. E ca și cum mi-ai cere să mă duc cu câinele la veterinar ca să-lucidă. Refuz s-o fac!

Vorbea ca o precupeață și puțin îi păsa. Dar, ca de obicei, vocea lui Edmund rămase revoltător de rece și implacabilă.

— În cazul ăsta, îți propun s-o suni pe Isobel Balmerino și s-o rogi pe ea să-l ducă pe Henry. Tot îl duce pe Hamish cu mașina. Are loc destul și pentru Henry.

— Dacă tu crezi că am să-l las pe Henry pe seama lui Isobel...

— Atunci va trebui să-l duci chiar tu.

— Ești un nemernic, Edmund. Știi asta, nu? Te porți ca un egoist nemernic.

— Unde e Henry? Aș vrea să vorbesc cu el înainte să plec.

— Nu-i aici, îi spuse Virginia, cu o umbră de satisfacție răutăcioasă în glas. Își cumpără dulciuri de la doamna Ishak.

— Atunci, când vine acasă, spune-i să mă sune la birou.

— N-ai decît să-l suni singur.

Și, cu această încheiere usturătoare, trânti receptorul și puse astfel capăt nenorocitei conversații.

Strigătele ei ajunseseră pînă în bucătărie.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Edie, lăsând vasele la o parte cînd Virginia intră ca o furtună, furioasă, cu brațele pline de rufe mototolite; trecu prin bucătărie, se opri în fața ușii deschise dinspre spălătorie și le aruncă la nimereală, în direcția mașinii de spălat.

— S-a întîmplat ceva rău?

— Totul.

Virginia își trase un scaun și se așeză, cu brațele încrucișate și cu o expresie de revoltă pe față.

— Era Edmund, și pleacă la New York *astăzi. Acum*. Și o să fie plecat toată săptămîna și mi-a promis... mi-a *promis*, Edie... că mâine o să-l ducă pe Henry la școală. I-am spus că e singurul lucru pe care *refuz* să-l fac. N-am fost de la bun început de acord cu Templehall și singurul motiv pentru care am cedat, pînă la urmă, a fost că Edmund mi-a *promis* că-l duce el pe Henry.

Edie cunoștea semnele unui acces de furie. Încercă să spună ceva rezonabil.

— Ei, presupun că dacă ești un om de afaceri important, ți se mai întîmplă și astfel de lucruri.

— Numai lui Edmund i se poate întîmpla. Alții își văd de viața lor fără să fie atît de revoltător de egoiști.

— Nu vrei să-l duci tu pe Henry?

— Nu, nu vreau. E ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac. E inuman ca Edmund să-mi ceară așa ceva.

Edie scutură cîrpa de vase, reflectînd.

— Nu poți s-o rogi pe Lady Balmerino să-l ia împreună cu Hamish?

Virginia nu-i spuse că Edmund făcuse deja această propunere rezonabilă și numai el știa ce-i auziseră urechile pentru asta.

— Nu știu. Se gîndi puțin. Presupun că aș putea s-o fac, admise pînă la urmă, fără plăcere.

— Isobel e foarte înțelegătoare. Și a trecut și ea prin asta.

— Nu-i adevărat.

Edie înțelese că, orice ar fi spus, nu era bine.

— Hamish n-a fost *niciodată* ca Henry. Pe Hamish puteai să-l trimiți și pe lună și singurul lucru care l-ar fi putut îngrijora ar fi fost următoarea oră de masă.

— Și asta e drept, spuse Edie pe un ton neutru, apoi luă ibricul și-l umplu cu apă. O ceașcă de ceai părea bine-venită. În momentele de tensiune nu era nimic mai bun decît o ceașcă de ceai.

Își beau ceaiul când s-a întors Henry, cu o pungă plină ochi cu bunătați.

— Mami, uitate ce am aici! Deșertă totul pe masa de bucătărie. Uitate, Edie. Ciocolată Mars și dropsuri și ciocolată cu lapte și niște jeleuri, trufe și ciocolată dietetică și bomboane de mentă; iar doamna Ishak mi-a dat și o acadea, pentru că plec. N-a trebuit să dau niciun ban pe ea, așa că, pot s-o mănânc chiar acum?

Edie privi spre grămada de dulciuri.

— Sper că n-ai de gând să le mănânci pe toate deodată, altfel o să rămâi fără dinți în gură.

Henry începuse deja să-și desfacă acadeaua.

— Nu. Trebuie să țină multă vreme. Între timp, furia Virginiei se mai domolise. Îl cuprinse pe Henry cu brațul pe după umeri și-i spuse, pe un ton voit vesel:

— A sunat tata.

— Ce voia? întrebă el, lingând în continuare.

— Trebuie să plece în America. Astăzi. Pleacă după-masă, de la Londra. Așa că n-o să poată să te ducă mâine la școală. Dar m-am gândit...

Henry se oprise din lins. Expresia de plăcere îi dispăru de pe față și o privi pe maică-sa cu niște ochi enormi, speriați.

Ea ezită, apoi reluă.

— ... m-am gândit s-o sun pe Isobel și s-o întreb dacă te poate lua și pe tine cu Hamish...

Nu mai continuă. Reacția lui față de această veste se dovedea chiar mai rea decât se temuse. Un strigăt de disperare și, imediat, lacrimi mari îi apărură în ochi.

— Nu vreau să mă ducă Isobel...

— Henry...

Băiatul se smulse din îmbrățișarea ei și aruncă acadeaua pe jos.

— Nu vreau să merg cu Isobel și cu Hamish. Vreau să mă ducă mama sau tata. Cum ți-ar plăcea, dacă ai fi în locul meu și...

— Henry...

— ... și ar trebui să pleci cu altcineva decât mama și tatăl tău? Nu-i deloc frumos cum te porți cu mine...

— Am să te duc eu.

— Iar Hamish o să fie nesuferit și n-o să scoată o vorbă, pentru că e mai mare. Nu e drept!

Plângând cu furie, se întoarse și porni în fugă spre ușă.

— Henry, am să te duc eu...

Dar el plecase și i se auzeau pașii repezi pe scări în sus, spre dormitor, sanctuarul său. Virginia, strângând din dinți, închise ochii și-și dori să-și poată astupa și urechile. Auzi însă zgomotul pe care îl presimțea. Ușa dormitorului lui Henry se trânti fără milă. Apoi,

tăcere.

Deschise ochii și întâlni, peste masă, privirea lui Edie. Bătrâna oftă adânc.

— Vai de el, sărăcuțul, spuse.

— Ne-am lămurit cu ideea cea grozavă.

— Sărman sufletel. E necăjit.

Virginia se sprijini cu cotul pe masă și-și trecu o mână prin păr. Dintr-odată, situația se complicase într-atât, încât nu mai putea face față.

— E ultimul lucru pe care mi-l doream, spuse ea. Știa, așa cum știa și Edie că, deși rare, aceste crize îl făceau pe Henry mai vulnerabil și era nervos ore întregi. Am vrut să fie o zi *plăcută*, nu de chin. Ultima noastră zi împreună. Iar acum, Henry o să plângă până diseară și o să mă facă pe mine vinovată de toate. De parcă n-aș avea și-așa destule. Naiba să te ia, Edmund. Ce mă fac, Edie?

— Ce-ar fi, spuse Edie, să vin înapoi după-masă și să mă ocup puțin de Henry? Cu mine n-a făcut niciodată așa. I-ai terminat bagajele? Atunci, aș putea să le termin eu și să mai fac ce mai e de făcut, iar el poate sta lângă mine, să-și revină. O zi liniștită, asta-i trebuie.

— Of, Edie. Virginia avea sufletul plin de dragoste și recunoștință. Ai *putea* să faci asta pentru mine?

— Nu-i nicio problemă. Ține cont, va trebui să mă duc acasă, să văd ce face Lottie și să-i dau să mănânce, dar mă-ntorc pe la două.

— Lottie nu poate să-și facă singură de mâncare?

— Ei, poate, dar le întoarce pe toate pe dos, arde cratițele și lasă-n urmă o mizerie de nedescris, așa că mai bine le fac eu pe toate.

— Vai, Edie, se căină Virginia. Muncești atât de mult. Îmi pare rău că am țipat la tine.

— Noroc că am fost aici, să ai la cine țipa. Se ridică cu greu; avea picioarele umflate. Acum, lasă-mă să-mi văd de treabă, altfel nu mai apucăm să vedem de copil. Du-te sus și vorbește cu Henry. Spune-i că poate sta cu mine după-masă și că mi-ar plăcea să-mi facă și mie un portret din acela drăguț.

Virginia îl găsi pe Henry, așa cum se aștepta, ascuns sub pătură, cu Moo în brațe.

— Îmi pare rău, Henry, îi spuse.

Copilul nu-i răspunse, continuând să plângă cu suspine. Virginia se așeză pe marginea patului.

— A fost o prostie să-ți propun așa ceva. Tata mi-a propus mie acest lucru și încă de atunci mi s-a părut o prostie. N-aveam niciun drept să-ți spun și ție. Bineînțeles că n-o să mergi cu Isobel. Ai să mergi cu mine. Te duc cu mașina.

Așteptă. După o vreme, Henry se întoarse cu fața în sus. Avea ochii umflați și urme de lacrimi, dar părea că se oprise din plâns.

— Nu mă deranjează Hamish atât de mult, spuse el, dar te vreau pe *tine*.

— Am să fiu lângă tine. Poate că-l luăm *noi* pe Hamish. Ar fi frumos din partea noastră. O scutim pe Isobel de un drum.

— Bine, spuse el, trăgându-și nasul.

— Edie se întoarce după prânz. A spus că i-ar face plăcere să-și petreacă după-amiaza cu tine. Vrea să-i desenezi un portret.

— Mi-ai împachetat culorile?

— Încă nu.

Henry întinse brațele, iar ea îl prinse și-l ținu strâns lângă ea, legănându-l ușor, sărutându-l în vârful capului. După o vreme, băiatul ieși de sub pătură și căutără împreună o batistă, să-și sufle nasul.

De-abia atunci și-a amintit de rugămintea lui Edmund.

— Tata voia să-l suni. E la birou. Știi numărul.

Henry se duse în dormitorul ei, la telefon, dar Virginia îi spusese prea târziu și Edmund plecase deja.

În camera de joacă era liniște și cald. Soarele pătrundea prin ferestrele larg deschise, iar vântul ușor legăna cârceii de glicină, care băteau în pervaz. Henry stătea la masa mare din mijlocul camerei și desena. Edie era așezată pe canapeaua de lângă fereastră, cosând ultimele etichete pe șosetele noi pentru școală. Dimineața, la lucru, Edie purta hainele cele mai vechi și un șorț pe deasupra, dar în această după-amiază arăta grozav și-și pusese puloverul cel nou, lila. Henry era flatat, pentru că știa că Edie îl ține pentru ocazii. Îndată după ce sosise, se apucase de călcat și terminase toate rufele spălate în acea dimineață și uscate afară, pe frânghie. Acum erau toate așezate în ordine, apretate și călcate, la celălalt capăt al mesei, de unde împrăștia un miros plăcut, de curățenie.

Henry puse deoparte creionul și începu să caute în penar, mârâind ceva.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat, puiule?

— Îmi trebuie un pix. Am desenat niște oameni cu baloane care le ies din gură și vreau să scriu ce spun.

— Uită-te în poșeta lui Edie. Găsești acolo unul.

Poșeta ei se afla pe scaunul de lângă cămin. Era mare, din piele și plină cu lucruri importante: un pieptene, trusa pentru curățenie, carnetul de cont pentru pensie, un cec, abonamentul de tren și cel de autobuz. Edie n-avea mașină, așa că trebuia să meargă peste tot cu autobuzul. Din acest motiv avea un orar, o broșură mititică pentru cursele companiei de autobuze din comitatul Relkirkshire. Dintr-odată, lui Henry îi trecu prin cap că acesta era un obiect foarte util, care nu i-ar fi stricat nici lui. Precis că Edie avea altul acasă.

Ridică privirea spre Edie. Era foarte atentă la cusut, cu capul aplecat. Scoase broșura

din poșetă și o strecură în buzunarul de la blugi. Găsi pixul, închise poșeta și reveni la masa de lucru.

Brusc, Edie îl întrebă:

- Ce ți-ar plăcea să mănânci la ceai?
- Macaroane cu brânză, spuse el.

Dermot Honeycombe își avea magazinul de antichități și obiecte de artă la celălalt capăt al satului, dincolo de porțile cele mari de la Croy și la poalele unei pante delicate care se ridica între drum și râu. Aici fusese pe vremuri o fierărie și, în căsuța în care locuia acum Dermot, stătuse fierarul satului. Căsuța lui Dermot avea un aer pitoresc. Ghivece de begonii în fața ușii, ferestre cu grilaj și acoperiș de paie. Dar magazinul era aproape neschimbat, cu pereți cenușii de piatră și grinzi înnegrite. Lângă casă se afla curtea pietruită în care stăteau, pe vremuri, caii veniți la potcovit, așteptându-și rândul răbdători. Aici își ridicase Dermot firma, o placă mare de lemn vopsită în albastru, pe care pictase cu gust emblema „ANTICHITĂȚI – DERMOT HONEYCOMBE”. Firma îi atrăgea privirea și aducea mulți clienți. Virginia puse lesele câinilor și-i legă de unul dintre stâlpi. Rămaseră acolo, privind în urma ei cu reproș.

— Nu stau mult, le spuse ea.

Câinii începură să dea din coadă, aruncându-i priviri care o făceau să se simtă ca o criminală, dar îi lăsă și traversă curtea pietruită, intrând pe ușa vechii fierării. Aici se afla Dermot, în biroul său mic cât o colivie și plin de hârtii. Vorbea la telefon, dar o văzu prin geam, ridică mâna și acționează un întrerupător.

În magazin, patru lămpi atârinate din tavan se aprinseră imediat, reușind într-o clipă să mai risipească atmosfera mohorâtă, dar nu prea mult. Locul era plin de tot felul de obiecte. Scaune puse unele peste altele pe mese, pe scrinuri. Dulapuri imense dominau camera. Mai erau acolo putineie pentru lapte, tigăi pentru jeleu, veselă desperecheată, grătare de alamă pentru sobă, dulăpioare de colț, galerii pentru perdele, pernițe, valuri de catifea, covoare jerpelite. Mirosea a umezeală și a mucegai, și Virginia simți un fior de nerăbdare. Vizitele la Dermot semănau cu o loterie, căci nu știa niciodată la ce să te aștepți – și nici Dermot nu știa mai bine.

Merse mai departe, făcându-și loc printre rândurile de mobile cu mare grijă, ca un adevărat speolog. Dintr-o dată se simțea mai bine. Scotocitul printre vechituri era o terapie liniștitoare și Virginia își permise să uite de Edmund, de șocurile acestei dimineți și de ziua de mâine.

Un cadou pentru Katy. Privi în jurul său. Evaluă un scrin, un scaun cu brațele late. Căută marcajul unei lingurițe de argint, scotoci printr-o cutie cu chei vechi și mânere de uși din alamă, răsfoi paginile unei cărți vechi și rupte. Găsi o căniță lustruită pentru frișcă și o șterse de praf, căutând eventuale defecte sau fisuri. Era perfectă.

Veni și Dermot, care terminase de vorbit la telefon.

— Bună, draguța mea.

— A, Dermot. Bună.

— Cauți ceva anume?

— Un cadou pentru Katy Steynton. Ridică mâna în care ținea cănița pentru frișcă. E foarte drăguță.

— Adorabilă, nu? Grădina din Eden. Ador albastrul acela de gențiane.

Dermot era un bărbat matur, cu fața rotundă și netedă, dar care părea fără vârstă. Avea obraji rozalii, și părul blond, moale și zbârlit îi aluneca peste frunte, ca pufii de păpădie. Purta o haină veche de catifea reiată verde, împodobită cu buzunare mari, răsfrânte, de braconier și o eșarfă cu buline roșii, legată cu nod în jurul gâtului.

— Ești a doua persoană care a venit astăzi în căutarea unui cadou pentru Katy.

— Cine a mai fost?

— Pandora Blair. A trecut pe-aici azi-dimineață. Nu mi-a venit să cred când a intrat pe ușă. A fost o plăcere s-o revăd. Ca pe vremuri. Și după atâția ani!

— Ne-am văzut ieri la masă, la Croy.

Virginia se gândi la ziua dinainte știind că fusese o zi frumoasă, pe care aveau să și-o amintească cu toții când vor fi bătrâni și nu vor avea altceva de făcut decât să-și amintească de vremurile trecute. „Era pe când Pandora se întorsese de la Mallorca, iar Lucilla era și ea acolo cu un australian. Nu-mi amintesc cum îl chema. Și am jucat crochet. Iar Edmund și Pandora au stat în leagăn, Pandora a adormit și l-am tachinat cu toții pe Edmund pentru că n-a știut să-i facă conversație.“

— E prima dată când am văzut-o pe Pandora.

— Desigur. Uimitor. Cum trec anii!

— Ce a cumpărat pentru Katy? Să nu iau și eu același lucru.

— O lampă. Din porțelan chinezesc – abajurul i l-am făcut chiar eu, din mătase albă, cu dublura roz pal. Pe urmă am băut o cafea și ne-am pus la curent cu tot ce s-a mai întâmplat. A fost așa de tristă când i-am povestit despre Terence.

— Sunt convinsă. Virginia se temea că Dermot avea să izbucnească în lacrimi și continuă grăbită: Dermot, cred că am să iau cănița asta. Katy poate s-o folosească sau pentru frișcă sau pentru flori și e foarte drăguță chiar și așa.

— Nici nu cred că ai putea găsi ceva mai drăguț. Dar mai stai o clipă. Mai uită-te pe aici...

— Mi-ar face mare plăcere, dar am scos câinii la plimbare. Am să iau cănița pe drumul de întoarcere și tot atunci am să-ți completez un cec.

— Perfect. Dermot luă cănița și o conduse pe drumul întortocheat spre ieșire. Vii la picnicul lui Vi de joi?

— Da. Vine și Alexa. Vine cu un prieten, pentru petrecere.

— A, ce drăguț. N-am mai văzut-o pe Alexa de luni de zile. Am să văd dacă găsesc pe cineva să vadă de magazin toată ziua. Dacă nu, am să închid. N-aș rata picnicul lui Vi pentru nimic în lume.

— Sper să fie o zi frumoasă.

Au ieșit afară, la soare. Câinii, în așteptare, s-au ridicat în picioare, mârâind de nerăbdare și trăgând de lesă.

— Ce mai face Edmund? întrebă Dermot.

— E pe drum spre New York.

— Nu-mi vine să *cred!* Ia te uită! N-aș vrea să fiu în locul lui nici dacă mi-ar da tot ceaiul din China.

— Nu-ți face probleme. Adoră munca asta.

Eliberă câinii, îi făcu semn cu mâna lui Dermot și porni la drum, lăsând în urmă ultimele căsuțe din Strathcroy. Încă opt sute de metri și ajunse la podul care trecea peste râu la capătul dinspre vest al satului. Era un pod vechi, abrupt, folosit cândva de văcarii care-și duceau cirezile la păscut. De cealaltă parte, o potecă șerpuitoare, umbrită de copaci, urmărea cursul râului și ducea înapoi spre Balnaid.

Se opri sus, pe pod, desfăcu lesele câinilor și-i lăsă în voia lor. Câinii o zbughiră imediat, ispitiți de urmele de iepuri, dispărând într-un pâlc de ferigi și mure. Din când în când, ca pentru a dovedi că nu-și pierde vremea, lătrau ca la vânătoare sau săltau pe deasupra ferigilor, cu urechile fluturând ca niște aripi de blăniță.

Virginia le dăduse drumul liniștită. Erau ogarii lui Edmund, dresați cu răbdare, inteligenți și ascultători. Un simplu fluierat și reveneau la pas. Era frumos de privit de pe podul vechi. Piatra se încălzise sub razele soarelui și Virginia se sprijini pe margine cu brațele, privind în jos la curgerea apelor maronii. Câteodată venea aici cu Henry, să se joace, aruncând bețișoare în susul râului și alergând în cealaltă parte, să vadă care apare primul. Uneori, bețișoarele nu mai apăreau deloc, oprite de cine știe ce obstacol.

Ca și Edmund.

Singură, doar cu râul alături, se simțea suficient de puternică pentru a se gândi la Edmund, care în clipa aceea se afla, probabil, în plin zbor peste Atlantic, spre New York, atras într-acolo ca de un magnet, departe de soția și de fiul său, chiar în momentul în care era mai mare nevoie de el acasă. Magnetul era slujba lui și, în clipa aceea, Virginia era geloasă și înfuriată și se simțea părăsită, ca și cum s-ar fi dus să se întâlnească acolo cu o amantă.

Lucrul acesta era ciudat, pentru că niciodată nu fusese geloasă pe alte femei, niciodată nu se torturase imaginându-și scene de infidelitate în lungile perioade în care Edmund era departe de ea, în orașe de la celălalt capăt al lumii. O dată, ca să-l tachineze, îi spusese că nu-i pasă ce face el, cu condiția să nu vadă cu propriii ochi. Singurul lucru care conta era că se întorcea întotdeauna acasă. În ziua aceea însă îi trântise telefonul și nu-i

spusese la revedere și apoi uitase, amintindu-și prea târziu, că-i promisese să-i transmită lui Henry mesajul tatălui său. Simțindu-se puțin vinovată, se gândi din nou la orgoliul ei rănit. E numai vina lui. Lasă-l să sufere. Poate că altă dată va...

— Ai ieșit la plimbare, așa-i?

Vocea venea de nicăieri. „Doamne Dumnezeule“, se gândi Virginia, apoi lăsa să treacă vreo câteva secunde și se întoarse încet. Lottie se afla la numai câțiva pași de ea. Urcase pe podul dinspre sat, ca și Virginia, cu pași ușori, neauziți. O văzuse cumva pe Virginia de la fereastra casei lui Edie, își luase boneta aceea oribilă, puloverul verde, oribil și o urmărise? O așteptase cât vorbise cu Dermot, ascunzându-se undeva și pornind apoi în urma ei, mereu la câțiva pași de ea? Numai simplul gând că așa se întâmplase îi dădea fiori. Ce dorea? De ce nu lăsa lumea în pace? Și de ce, spre disperarea sa, Virginia simțea strecurându-i-se în suflet un presentiment, o teamă rău prevestitoare? Ridicol, încercă să-și revină. Simplă imaginație. Era doar verișoara lui Edie, avidă să stea de vorbă cu cineva. Cu oarecare efort, Virginia își luă o expresie prietenoasă.

— Ce faci aici, Lottie?

— Aeru' curat e pentru toți, așa zic eu. Te uiți la apă?

Se apropie de Virginia, încercând să se sprijine de marginea podului, așa cum făcuse aceasta. Dar nu era la fel de înaltă și trebuia să stea în vârful picioarelor și să-și înalțe capul.

— Văzuși vreun pește?

— Nu m-am uitat după pești.

— Fuseși la domnu' Honeycombe, așa-i? Numa' gioarse are p-acolo. Bune de pus pe foc. Da' ce ți-e și cu gustu' omului! Iar io, iaca, la plimbare, ca matale. Ești singură, cum zicea Edie la masă. Edmund s-a dus în America.

— Doar câteva zile.

— Asta nu-i așa frumos. Cu afaceri, ai?

— Nu s-ar fi dus pentru niciun alt motiv.

— O, ho, ho, s-o crezi mata! Am văzut-o pe Pandora Blair de dimineață. Slabă, nu? Ca o sperietoare. Și părul ăla. Io zic că-i vopsit. Am strigat-o, da' pe *mine* nu m-a văzut. Avea ochelari de cal. Puteam sta la taclale despre alte vremuri. Eu am stat la Croy, știi mata, eram menajeră și stăteam acolo. Trăia Lady Balmerino cea bătrână. Era grozavă. Mi-era milă de ea, cu-așa o nenorocită de fată. Asta era la nuntă. La Lordul și la Lady Balmerino, da' pe vremea aia erau Archie și Isobel. Seara a fost petrecere la Croy. Ce brambureală! Atâta lume că n-aveai unde să te-ntorci. Sigur, doamna Harris era bucătăreasă, Lady Balmerino nu trebuia să se obosească. Se făceau ceva mese pe-atunci, precis că știi.

— Da, spuse Virginia, încercând să găsească o soluție ca să scape de vorbăria asta fără sfârșit.

— De-abia terminase școala Pandora, zău că da, da-ți spun eu că se pricepea la alte

alea. La bărbați. Îi mânca la micul dejun, uite-așa îi ronțăia. Ce mai curviștină!

Lottie zâmbea, vorbind fără șir și pe un ton aproape aprobator, încât acest cuvânt brutal o surprinse nepregătită pe Virginia. Spre surpriza sa, se trezi spunând, aproape cu duritate:

— Lottie, nu cred că ai dreptul să spui așa ceva despre Pandora.

— Asta s-o crezi *mata!* Lottie continua să zâmbească. Nu-i plăcut s-auzi adevărul, așa-i? Ce bine că s-a-ntors Pandora, așa zic toți. Da' dacă aş fi în locul dumitale, nu m-aş bucura prea tare. Nu cu soțul matale. Nu cu Pandora. D-aia s-a-ntors, ascultă-mă pe mine. S-a-ntors pentru el. Edmund și Pandora. Erau amanți, vezi bine. Opșpe' ani, iar Edmund însurat și cu copil mic, da' asta nu i-a oprit. Nu i-a oprit să-și facă de cap chiar în patul ei. În noaptea nunții era, și toată lumea dansa. Da' *ei* nu dansau. A, nu. Hopa sus pe scări și credeau că nu-i vede nimeni. Da' i-am văzut io. Nu-mi scăpa nimic.

Pete mici, roșii apăruseră pe obrajii scofâlciți ai lui Lottie, iar ochii ei, rotunzi ca nasturii, scormoneau ca niște gheare în sufletul Virginiei.

— M-am dus după ei. Am stat la ușă. Era întuneric. Am auzit. N-am mai auzit niciodată așa ceva. Habar n-ai avut, așa-i? E rece ca un sloi de gheață, Edmund al matale. N-arată nimic. Ca toți ceilalți. Cu toții știau. Păi era clar, nu? Edmund s-a dus înapoi la Londra și Pandora stătea îmbufnată, la ea în dormitor, cu fața umflată de lacrimi, și nu voia să mănânce. Și cum mai vorbea cu maică-sa! Da, de fapt, toți o apă și-un pământ. D-aia m-a dat afară Lady Balmerino. Nu voia să fiu pe-acolo. Știam prea multe.

Tot mai zâmbea. În plină febră. Nebună. „Trebuie să rămân foarte calmă“, își spuse Virginia. Apoi, cu voce tare:

— Lottie, cred că ai inventat toate astea.

Atitudinea lui Lottie se schimbă brusc, dându-i fiori.

— Nu mai spune! Surâsul îi dispăruse brusc. Făcu un pas înapoi și rămase acolo neclintită, înfruntând-o, ca și cum ar fi fost gata să se ia la bătaie. Și de ce, mă rog, crezi că a plecat bărbatu-tău așa, deodată, în America? Întreabă-l când vine acasă, și măndoiesc că o să-ți placă ce-ți spune. Știi, îmi pare rău de tine. Că o să te facă de batjocură, cum a făcut și cu prima nevastă, săraca cucoană. N-are niciun pic de decență în el.

Brusc, totul se termină. După ce-și aruncase veninul, Lottie se retrase în sine. Culoarea îi dispăru din obraji. Își țuguie buzele, culese o scamă de pe pulover, își aranjă un smoc de păr sub beretă. Expresia feței revenise la normal, parcă nimic nu se întâmplase și avea toate motivele să fie mândră de sine.

— Minți, spuse Virginia.

Lottie râse scurt, scuturând din cap.

— Întreabă pe oricine.

— Minți.

— Poți să zici ce-oi zice. Să mă bată Dumnezeu dacă...

— N-am nimic de zis.

— Atunci, ce atâta tevatură? spuse Lottie, ridicând din umeri.

— N-am nimic de zis și minți.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, genunchii îi tremurau. Dar îi întoarse spatele lui Lottie și porni încet înapoi. Pășea sigur, fără grabă, știind că Lottie o urmărește și hotărâtă să nu-i dea satisfacție. Cel mai greu era să nu se uite înapoi. Simțea o tensiune teribilă și teama că, în orice moment, se putea trezi cu Lottie în spate, gata s-o dea de pământ cu toată forța unui monstru cu gheare, ca în coșmarurile copilăriei.

Nu se întâmplă însă nimic. Ajunse pe celălalt mal al râului și se simți mai în siguranță. Își aminti de câini și își țuguie buzele, încercând să fluiera, dar buzele îi erau prea uscate și trebui să încerce din nou. Cu un efort patetic, reuși să scoată un sunet slab, dar câinii lui Edmund se săturaseră să alerge degeaba după iepuri și apărură aproape imediat, sărind peste ferigi și venind în goană către ea, plini de scaieți și de fire de iarbă încâlcite în blană.

Nu fusese niciodată așa de bucuroasă să-i vadă, așa de recunoscătoare pentru promptitudinea cu care apăruseră. Se aplecă să-i mângâie.

— Bravo. Bine că ați venit. E timpul să mergem acasă.

Câinii porniră în goană înainte, pe cărare. Lăsând podul în urma sa, Virginia porni și ea după ei, hotărâtă să nu grăbească pasul. Se ținu să nu se uite înapoi până când ajunse la cotul râului, acolo unde poteca se îndepărta de râu, pierzându-se printre copaci. Ajunsă acolo, se opri și se întoarse. Podul încă se zărea, dar nici urmă de Lottie.

Plecase. Se terminase. Virginia respiră adânc și scoase un oftat chinuit, aproape cuprinsă de panică. Apoi se lăsă pradă acesteia pe de-a-tregul și uită complet de cănița pentru frișcă. O luă la goană spre casă, fără să-i fie vreun pic de jenă pentru asta. Acasă, spre Edie, spre Henry, spre sanctuarul său de la Balnaid.

Din nou, de la capăt.

Minți.

Ora două dimineața și Virginia era încă trează, cu ochii deschiși, arzând de oboseală, privind în gol în întunericul învăluitoare. Se foise, se sucise, fiindu-i când prea frig, când prea cald, se luptase cu pernele, încercând să le aranjeze cu pumnii, se plimbase de colo-colo în cămașă de noapte, își luase un pahar cu apă, îl băuse, încercase din nou să doarmă.

Degeaba.

În cealaltă parte a patului, unde de obicei stătea Edmund, Henry dormea liniștit. Călcând cu bună știință una dintre regulile cele mai stricte stabilite de Edmund, Virginia își luase fiul să doarmă cu ea. Din când în când, ca pentru a se liniști, întindea mâna să-l atingă, să-i simtă răsuflarea ușoară, căldura, prin flanelul pijamalei în dungi. În patul acela atât de mare părea un bebeluș de-abia născut.

Îi mânca la micul dejun, uite-așa îi ronțăia. Ce curviștină!

Nu-și putea scoate din minte această scenă cumplită. Cuvintele lui Lottie îi reveneau mereu în minte, fără încetare, ca o placă de gramofon, uzată de-atâta ascultat. Repetarea unui coșmar nesfârșit, care nu ducea la niciun fel de concluzie.

Erau amanți, vezi bine. Edmund, însurat și cu copil mic.

Edmund și Pandora. Dacă era adevărat, Virginia știa că nu-și imaginase și nu bănuise acest lucru nicio clipă. În inocența ei, nu căutase dovezi, nu prinsese sensul ascuns al observațiilor întâmplătoare făcute de Edmund și nici nu pusese sub semnul întrebării atitudinea lui relaxată. „A venit Pandora“, îi spusese, turnându-și ceva de băut și îndreptându-se spre frigider, să-și ia niște gheață. „Suntem invitați la masă la Croy.“ Iar Virginia spusese „Ce drăguț!“ și-și văzuse mai departe de chiftelele pe care i le pregătea lui Henry pentru cină. Pandora nu era decât sora mai mică și rătăcitoare a lui Archie, care se întorsese din Mallorca. Iar la marea reuniune, acordase prea puțină atenție sărutului frățesc, pe obraz, dat de Edmund Pandorei, felului în care izbucniseră în râs și căldurii firești cu care o salutase. Cât despre restul zilei, Virginia fusese interesată mai degrabă de jocul de crochet decât de a afla despre ce vorbeau Edmund și Pandora, stând în leagăn și uitându-se la ei.

Și ce conta despre ce vorbeau? Hai să fim serioși. Și ce dacă au trăit o aventură nebună și impetuoasă, sfârșind în patul Pandorei? La optsprezece ani, Pandora fusese probabil senzațională, iar Edmund era pe atunci în culmea virilității. Acum e altceva, iar adulterul nu se mai numește așa, ci relație extraconjugală. În plus, asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Mai mult de douăzeci de ani. Iar Edmund n-o înșelase pe Virginia, ci pe prima lui soție, Caroline. Iar acum, Caroline era moartă. Așa că nu mai conta. N-avea niciun motiv să se chinuie. Niciunul...

Toți știau. Toți o apă și-un pământ. Nu voiau să fiu pe-acolo. Știam prea multe.

Cine știa? Archie, poate? Isobel? Sau Vi? Și Edie? Pentru că, dacă știau, probabil că au stat la pândă, temându-se să nu se mai întâmple din nou. Cu ochii pe Edmund și Pandora. Cu ochii pe Virginia, plini de milă, chiar dacă ea nu-i observase. Erau îngrijorați pentru Virginia, așa cum fuseseră probabil pentru Caroline? Vorbiseră între ei, ca niște conspiratori, convenind să ascundă adevărul față de cea de a doua soție a lui Edmund? Pentru că, dacă așa stăteau lucrurile, Virginia fusese trădată – și tocmai de oamenii cei mai apropiați și în care avea cea mai mare încredere.

Și de ce, mă rog, a plecat bărbatu-tău așa, deodată, în America? O să te faci de batjocură, cum a făcut și cu prima nevastă, săraca.

Asta era partea cea mai cumplită. Acestea erau cele mai chinuitoare îndoieli. Chiar trebuise să plece așa, pe nepusă masă, ori zborul la New York era doar o scuză, inventată ca să scape de Balnaid și de Virginia și să aibă destul timp să găsească o soluție la problemele sale? Acestea fiind legate de faptul că o iubea pe Pandora, o iubise întotdeauna și acum ea se întorsese, mai frumoasă ca niciodată, iar Edmund era din nou

legat, de o altă femeie.

Edmund avea cincizeci de ani, o vârstă vulnerabilă pentru neliniști și crize existențiale. Nu era genul de om care să-și arate emoțiile și, de cele mai multe ori, Virginia nici nu știa ce gândește. Îndoielile Virginiei luară proporții nebănuite. Poate că de astă dată Edmund va rupe legăturile cu ceilalți și va fugi, lăsând-o pe Virginia cu viața și căsnicia distruse. Lăsând-o cu Henry, rătăciți între rămășițele a ceea ce păruse, cândva, o citadelă inexpugnabilă.

Nici nu se putea gândi la așa ceva. Se răsuci, îngropându-și fața în pernă, respingând înspăimântătoarea perspectivă. Nu trebuia să asculte acest gând. Nu trebuia să-l lase să devină realitate.

Minți, Lottie.

Uite unde am ajuns. Din nou, de la capăt.

Joi, 13 septembrie

Ploaia era cruntă, nemiloasă, deloc bine-venită. Începuse încă înainte de revărsatul zorilor și Virginia se trezise în zgomotul ploii, întristându-ne. De parcă lucrurile nu erau și-așa destul de rele în această zi nesuferită, fără ca și elementele naturii să se întoarcă împotriva ei. Poate că avea să se oprească. Dar zeii nu țineau cu nimeni și turnă, în continuare, picături monotone dintr-un cer cenușiu, ca de cărbune, toată dimineața și la începutul după-amiezii.

Acum era patru și jumătate și erau pe drum spre Templehall. Pentru că-i luase cu ea pe amândoi băieții și tot calabalâcul lor – valize, cutii, plăpumi de puf, echipament de rugby și pachete cu cărți –, Virginia lăsase mașina cea mică în garaj și luase mașina lui Edmund, un Subaru cu transmisie pe patru roți, pe care acesta îl folosea pentru teren denivelat, sau când mergea sus pe deal. Nu era obișnuită să-l conducă, și acest lucru, alături de propria sa nesiguranță, nu făcea decât să-i accentueze starea aceasta funestă, lipsită de orice speranță, care o chinuia de aproape douăzeci și patru de ore.

Condițiile erau mizerabile. Cerul se întunecase din ce în ce mai mult și mergea cu farurile aprinse și ștergătoarele în plin. Cauciucurile șuierau prin băltoace, iar mașinile care veneau din sens invers ridicau valuri de noroi orbitor. Vizibilitatea era aproape zero, ceea ce era foarte neplăcut pentru că, în condiții normale, drumul de la Relkirk la Templehall oferea o priveliște splendidă – ferme prospere, de-a lungul ambelor maluri ale unui râu larg, maiestuos, celebru pentru somonii săi, ori domenii întinse pe care puteai distinge, în depărtare, casele rezidențiale.

Atmosfera ar fi fost mai relaxată dacă ar fi putut observa câte ceva dintre aceste lucruri. Câte un colțișor încântător, o culme îndepărtată i-ar fi oferit Virginiei un pretext pentru conversație. În fapt, încercase să-l provoace pe Hamish la discuție, sperând ca în acest fel să-i distragă atenția lui Henry de la nefericirea sa tăcută și, până la urmă, să spună și el ceva. Dar Hamish era în toane proaste. Faptul că vacanța de vară se sfârșise era și-așa destul de rău, darămite să mai trebuiască să se întoarcă la școală în compania unui puști. Un pici. Așa-i numeau ei pe cei mici. Pici. Călătoria alături de un pici nu era de demnitatea lui Hamish și se ruga fierbinte ca niciunul dintre cei de aceeași vârstă cu el să nu fie prin preajmă, martor la o asemenea sosire umilitoare. N-avea de gând să-l primească pe Henry Aird în grijă și-i anunțase foarte categoric mamei sale această poziție, pe când ea îl ajuta să-și ducă cufărul cel lung jos, pe scările de la Croy și mai

târziu, când îi aranjase, cu peria, părul tuns înfiorător de scurt.

În consecință, se hotărâse pentru o atitudine total necomunicativă și blocase, de la bun început, orice inițiativă a Virginiei, eschivându-se printr-o serie de mormăieli nelămurite. Virginia înțelesese mesajul și cei trei sfârșiseră prin a cădea într-o tăcere grea, mormântală.

Asta o făcu pe Virginia să regrete că-l adusesse cu ea pe băiatul acesta afurisit; mai bine o lăsa pe Isobel să-și ducă odrasla. Dar, dacă n-ar fi fost el, Henry ar fi putut izbucni în lacrimi, ținând-o așa tot drumul și ajungând la Templehall plâns tot și deloc capabil să se conformeze rigorilor acestui viitor nou și descurajator.

Perspectiva era aproape de neîndurat. „Urăsc acest lucru, își spuse ea. E chiar mai rău decât mi-am imaginat. E inuman, infernal, nefiresc. Și n-am ajuns încă la ce-i mai rău, pentru că va veni clipa în care îmi voi lua rămas-bun de la Henry și voi pleca, iar el va rămâne acolo, înstrăinat și stingher. Urăsc Templehall și îl urăsc pe director și-mi vine să-l strâng de gât pe Hamish Blair. Niciodată, în toată viața mea, n-am fost nevoită să fac un lucru pe care să-l urăsc atât de tare. Urăsc ploaia, urăsc tot sistemul de învățământ, urăsc Scoția, îl urăsc pe Edmund.”

— E o mașină în spatele nostru, spuse Hamish. Vrea să ne depășească.

— Să facă bine să aștepte, dracu' să-l ia, îi răspunse Virginia, reducându-l pe Hamish la tăcere.

O oră mai târziu, se întorcea pe același dram, în direcția opusă, cu automobilul gol.

Se terminase. Henry plecase. Se simțea paralizată. Inexistentă, ca și cum trauma despărțirii de el îi răpise orice identitate. În acea clipă nu dorea să se gândească la Henry, pentru că altfel ar fi început să plângă și combinația asta de lacrimi, semiîntuneric și ploaie nemiloasă ar fi putut s-o facă să scoată mașina de pe drum, sau să se lovească de vreun camion de zece tone. Își imagina trosnetul metalic, propriul său trup aruncat, ca o păpușă stricată, la marginea drumului, lumini intermitente, sirena ambulanței și a mașinilor de poliție.

N-avea să se gândească la Henry. O parte a vieții ei se terminase. Dar ce se întâmpla cu viața ei? Ce făcea ea aici? Cine era ea? Din ce motiv mergea cu mașina către o casă întunecată și goală? Nu voia să se întoarcă la Strathcroy. Dar unde? Într-un loc absolut minunat, la o mie cinci sute de kilometri de Archie și Isobel, de Edmund și Lottie și Pandora Blair. Un loc cu soare, calm și fără responsabilități, unde lumea să-i spună că e grozavă, unde să fie iarăși tânără, nu de o sută de ani.

Leesport. Asta era. Mergea spre aeroport, să prindă un avion cu reacție spre aeroportul Kennedy, apoi o limuzină până la Leesport. Acolo nu ploua. Era vremea de toamnă din Long Island, cu cerul albastru și frunze aurii și o briză ușoară dinspre Atlantic. Leesport, neschimbat. Străzi largi, intersecții, o fierărie și o farmacie, copii ieșiți la aer, pe biciclete.

Apoi, Harbor Road. Garduri de țărugi, copaci umbroși și arteziene răcorind iarba. Șoseaua cobora în pantă, spre apele unde iahturile ancorate la mal formau o pădure de catarge. Porțile clubului local, apoi casa bunicii. Iar bunica era în grădină, prefăcându-se că taie uscăturile, dar pândind, de fapt, sosirea mașinii, ca să poată ieși pe trotuar în clipa în care ar fi oprit în fața casei.

„Ah, drăguța mea, te-ai întors!” Obrazul moale, ridat, mirosul de rufe curate. „Prea mult timp a trecut de când nu ne-am mai văzut. Ai călătorit bine? Ce bucurie să te revăd!”

Înăuntru, alte miresme. Lemn ars, ulei de plajă, cedru, trandafiri. Covoare tivite la capete și huse decolorate. Perdele de bumbac, fluturând la geamurile deschise. Și bunicul, venind din pavilion, cu ochelarii de soare în vârful capului și ziarul *New York Times* sub braț...

„Unde e iubita mea?”

Prin pânza de întuneric, zări un grup de luminițe. Relkirk. Înapoi la realitate, iar Virginia simți că avea nevoie să se oprească puțin. Să meargă la toaletă, să se îmbospăteze puțin. Să găsească un bar, să bea ceva, să redevină o ființă umană. Avea nevoie de căldură și de confortul cam siropos al unei muzici calde, în semiîntuneric. N-avea niciun motiv să se grăbească spre casă, pentru că nu era nimeni care s-o aștepte acolo. Un fel de libertate, poate. Nimeni căruia să-i pese cât de târziu sosește, nimeni care să-și facă griji pentru ea.

Porni spre orașul vechi. Străzile pietruite musteau de apă, ploaia se întrezărea la lumina semafoarelor, trotuarele erau pline de cumpărători și oameni care se întorceau de la lucru, cu cizme și impermeabile, umbrele și sacoșe, toți grăbindu-se spre casă, ca să-și revină lângă foc, cu o ceașcă de ceai.

Se îndreptă spre King's Hotel, pentru că îl cunoștea și știa unde se află toaleta pentru femei. Era o clădire de modă veche, din centrul orașului, așa că nu avea parcare proprie. Virginia găsi însă loc pe cealaltă parte a străzii și parcă mașina acolo, sub un copac cu frunzele ude de ploaie. Pe când își închidea mașina, un taxi opri în fața hotelului. Din el coborî un bărbat îmbrăcat în pardesiu și cu o pălărie din tweed pe cap. Plăti șoferului și, cu un bagaj mic în mână, urcă treptele care duceau până la ușile batante. Dispăru înăuntru. Virginia se opri, așteptând câteva mașini să treacă, apoi traversă în fugă și intră imediat după el în hotel.

Toaleta pentru femei se afla la celălalt capăt al foaierei, dar bărbatul se opri la recepție. Își scosese pălăria și scutura apa din ea.

— Da?

Recepționera era o fată cu un aer plictisit, buze rozalii, groase și părul creț, de culoarea fânului.

— Bună seara. Am reținut o cameră. Am sunat cam acum o săptămână, de la Londra.

Un american. O voce răgușită, dar ușor pițigăiată. Ceva din această voce îi atrase atenția Virginiei, ca și cum ar fi tras-o cineva de mânecă. La jumătatea drumului, se opri să-l privească. Văzu un bărbat înalt, lat în spate, cu fire argintii în părul castaniu.

- Pe ce nume ați spus?
- N-am spus, dar mă numesc Conrad Tucker.
- Ah, da. Dacă vreți să semnați aici...
- Conrad.

Cea care vorbise fusese Virginia.

Surprins, bărbatul se întoarse cu fața spre ea. Se priviră unul pe celălalt, de la distanță. Conrad Tucker. Mai bătrân – și începuse să albească. Dar era Conrad. Aceiași ochelari cu rame de baga, același bronz, care nu dispărea niciodată. Pentru o clipă, pe fața lui se citi nedumerirea, apoi, încet, începu să zâmbească, nevenindu-i să creadă.

- Virginia...
- Nu-mi vine să cred...
- Să fiu al naibii dacă...
- Mi s-a părut că-ți recunosc vocea.
- Ce faci aici...?

Fata cu mutra acră nu era deloc amuzată.

- Scuzați-mă, domnule, dar n-ați vrea să semnați?
- Locuiesc nu departe de-aici.
- N-am știut...
- Dar tu...?
- Stau...

— Și cum plătiți, domnule? Iarăși mutra acră. Cu carte de credit sau cec?

— Uite, îi spuse Conrad Virginiei, n-am nicio șansă. Lasă-mă cinci minute și ne vedem din nou, în bar, să bem ceva. Poți? Ai timp?

- Da, am timp.
- Îmi las bagajele, mă spăl puțin și mă întorc. Ce zici?
- Cinci minute.
- Nicio clipă în plus.

Toaleta pentru femei, ornată cu creton, era, din fericire, goală. Își scosese haina, fusese la toaletă și acum se afla în fața oglinzii, privindu-și propria reflexie și simțindu-se mai dezorientată ca niciodată de această neașteptată întâlnire cu Conrad. Conrad Tucker, pe care nu-l mai văzuse și la care nu se mai gândise de doisprezece ani, dacă nu și mai mult. Era aici, la Relkirk. Venise de la Londra și nu-și putea imagina din ce motiv. Nu știa decât că era mai bucuroasă ca oricând să întâlnească o figură cunoscută, pentru că acum, cel puțin, avea cu cine sta de vorbă.

Nu era îmbrăcată potrivit pentru o astfel de ocazie. Sfida orice regulă, cu perechea de blugi și puloverul vechi, gri de cașmir cu guler șal. Nici ea însăși nu arăta mai bine. Părul întins de ploaie, niciun strop de fard pe obraji. Își văzu ridurile de pe frunte și de la colțurile gurii și cearcănele viorii, dovezi ale nopții nedormite. Căută în geantă, găsi un pieptene, își aranjă părul, strângându-l la spate cu un elastic.

Conrad Tucker.

Doisprezece ani. Avea douăzeci și unu pe atunci. Trecuse atâta timp, se întâmplaseră atâtea lucruri încât trebui să facă un efort ca să-și amintească amănunțele celor întâmplate în acea vară. Se întâlniseră într-un club din Leesport. Conrad era avocat și lucra la New York, cu unchiul lui. Avea un apartament în East Fifties, dar tatăl lui era proprietarul unei case vechi din Southampton, iar Conrad venise de acolo la Leesport ca să participe la un turneu de tenis.

Până aici, toate bune. Cum jucase? Uitase amănuntul acesta în vârtoarea anilor. Virginia nu-și mai amintea decât că fusese la meci, iar după aceea el o căutase și o invitasă să bea ceva, adică exact ce urmărise și ea.

Își căută în zadar rujul în geantă, în schimb găsi o sticlă de parfum și se parfumă.

Fusese o vară frumoasă. Conrad venea la Leesport aproape la fiecare sfârșit de săptămână, făceau grătare în curte la miezul nopții sau mâncau la malul oceanului, pe plaja din Fire Island. Jucău tenis destul de des, porneau în largul golfului cu vechea șalupă a bunicului. Își amintea serile de sâmbătă la club, când dansa cu Conrad pe terasa largă, sub cerul plin de stele și în acordurile unui cântec de dragoste.

O dată, la mijlocul săptămânii, venise cu mașina în oraș, însoțită de bunica ei, să stea la clubul Colonial, să facă niște cumpărături și să vadă un spectacol. Conrad îi telefonase și o invitasă la cină la Les Pléiades, iar după aceea se opriseră la Café Carlyle și rămăseseră acolo până spre dimineață, ascultându-l pe Bobby Short.

Doisprezece ani. Ani-lumină. Își luă poșeta și haina și ieși din toaletă, apoi urcă scările spre bar. Conrad nu-și făcuse încă apariția. Își luă un whisky cu sifon, un pachet de țigări și duse paharul la masa liberă din colțul camerei.

Bău jumătate din pahar dintr-o singură înghițitură și se simți deîndată încălzită, relaxată și ceva mai puternică. Ziua nu se terminase încă, dar cel puțin avea parte de un respiro și nu mai era singură.

— Începe tu, Conrad, spuse ea.

— De ce eu?

— Pentru că, înainte să spun chiar și un singur cuvânt, trebuie să știu ce faci aici. Ce te-a adus în Scoția, la Relkirk? Trebuie să existe o explicație logică, dar nu reușesc s-o găsesc.

Conrad zâmbi.

— De fapt, nu fac nimic. Sunt într-o vacanță mai lungă. Nu tocmai sabatică, doar o întrerupere prelungită.

— Mai ești avocat, la New York?

— Da.

— Tot cu unchiul tău?

— Nu. Acum eu sunt șeful trupei.

— Sunt impresionată. Continuă.

— Păi... am plecat de vreo șase săptămâni. Am călătorit prin Anglia, am stat la diferite cunoștințe, în Somerset, Berkshire, Londra. Pe urmă am venit spre nord și am stat câteva zile la Kelso, la niște veri de a nu-știi-câta spiță de-ai mamei mele. E superb acolo. Și grozav pentru pescuit. Am plecat azi după prânz. Am luat trenul și am ajuns aici.

— Cât stai la Relkirk?

— Numai astă-seară. Mâine închiriez o mașină și merg mai departe, spre nord. Trebuie să ajung la o petrecere.

— Și unde e petrecerea asta?

— Într-un loc care se cheamă Corriehill. Dar stau într-o altă casă, Croy. Cu...

— Știu, îl întrerupse Virginia. Archie și Isobel Balmerino.

— De unde știi?

— Pentru că sunt prietenii noștri cei mai buni. Locuim cu toții în aceeași localitate, Strathcroy. Și... o cunoști pe Katy Steynton?

— Am întâlnit-o la Londra.

— Deci tu ești americanul cel trist, spuse Virginia fără să se gândească și imediat îi veni să-și muște limba.

— Poftim?

— Nu, Conrad. Îmi cer scuze. Nu trebuia să spun asta. Pur și simplu, nimeni nu-și mai amintea de numele tău. De asta n-am știut că despre tine e vorba.

— M-ai lăsat în ceață.

— Am fost invitați la prânz la familia Balmerino duminică. Atunci mi-a vorbit Isobel despre tine.

Conrad clătină din cap.

— Știam că te-ai măritat, și încă cu un scoțian, dar nimic altceva. Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să ne întâlnim așa.

— Ei, iată-mă, doamna Edmund Aird în persoană. „Cel puțin, așa cred“, își spuse în sinea ei. Ezită. Conrad, n-am vrut să te jignesc. Cu Americanul cel Trist, vreau să spun. Doar că Isobel nu știa nimic despre tine, în afară de faptul că ai cunoscut-o pe Katy la Londra și că ți-a murit soția.

Conrad răsuci între mâini paharul de whisky, privind mișcarea lichidului de culoarea ambrei. După o vreme, spuse:

— Da. Așa este.

— Îmi pare foarte rău.

Conrad își ridică privirea spre ea.

— Da, îi spuse.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

— A avut leucemie. A fost multă vreme bolnavă. De asta mi-a fost mai ușor să suport momentul. După înmormântare.

— Cum o chema?

— Mary.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Șapte ani.

— Aveți copii?

— Da, o fată, Emily. Are șase ani. Acum este cu mama, la Southampton.

— Plecarea încoace... te-a ajutat?

— Am să știu când am să mă întorc acasă.

— Când va fi asta?

— Pe săptămâna viitoare. Dădu pe gât ultima înghițitură, apoi se ridică în picioare. Mă duc să mai iau câte unul, ca să fie porția completă.

Virginia îl urmări cu privirea până la bar, unde comandă și plăti al doilea rând de băutură. Încerca să înțeleagă de ce este atât de tipic american, când nici nu mestecă gumă, nici nu e tuns scurt. Poate că statura lui era de vină, umerii lați, șoldurile înguste, picioarele lungi. Sau hainele lui. Mocasini bine lustruiți, pantaloni sport din bumbac, o cămașă marca Brooks Brothers, un pulover albastru, din lână de Shetland cu emblema discretă a firmei Ralph Lauren.

Îl auzi cerând barmanului niște alune, calm și politicos. Barmanul luă un pachet și puse alunele într-o farfurioară, iar Virginia își aminti că rareori ridica vocea și era întotdeauna manierat cu orice persoană care se întâmpla să-i facă un serviciu. Vânzători de la benzinărie, barmani, ospătari, taximetriști, portari. Bătrânul negru bun la toate, care ducea tava și făcea toate muncile grele la Leesport, ținea mult la Conrad, pentru că acesta se străduise să-i afle numele de botez, care era Clement și i se adresa întotdeauna în acest fel.

Un om cumsecade. Se gândi la soția lui, sigur că fusese vorba de o căsnicie fericită, și suferi pentru el. De ce oare era nevoie ca tragedia să lovească tocmai acele cupluri care meritau cel mai puțin acest lucru, în timp ce alții erau scutiți de asta, numai ca să le facă și celorlalți viața amară? Șapte ani. Nu era prea mult. Dar, cel puțin, avea fetița. Se gândi la Henry și se bucură pentru Conrad.

Acesta se îndrepta înapoi spre masă. Virginia zâmbi. Porțiile de whisky aveau o culoare foarte închisă.

— Eu nu voiam decât un singur pahar, îi spuse. Sunt cu mașina.

— Cât ai de mers?

— Cam treizeci de kilometri.

— Vrei să-l suni pe soțul tău?

— Nu e acasă. E la New York. Lucrează la Sanford Cubben. Nu știu dacă a ajuns și asta până la tine.

— Cred că știam. Dar familia ta?

— Dacă prin familie înțelegi copiii, n-am nici așa ceva acasă. Am un băiat pe care, chiar în această după-amiază, l-am abandonat ca să-și petreacă primul trimestru la internat. Așa mi-am petrecut ziua asta îngrozitoare. Cea mai cumplită zi din viața mea. De asta am venit aici. Să mă opresc la toaletă și să-mi fac curaj să pornesc mai departe.

Chiar și pentru urechile ei, cruzimea acestor cuvinte era de neînchipuit.

— Câți ani are băiatul tău?

— Opt ani.

— Doamne Dumnezeule!

În vocea lui se simțea disperarea, ceea ce pentru Virginia era o mângâiere. Cel puțin avea alături un suflet asemenea, un om care gândea la fel ca ea.

— E doar un copil. Eu n-am fost de acord să plece și m-am luptat până la capăt. Dar tatăl lui a fost categoric. Așa e tradiția. Buna și străvechea tradiție britanică pentru cei cu pretenții. El așa crede că e bine și era pornit să-l ducă personal pe Henry. Dar a trebuit să plece la New York. Așa că a trebuit să mă duc eu. Nu știu care din noi a fost mai nefericit, Henry sau eu. Nu știu pentru care din noi sufăr mai mult.

— Dar Henry cum a suportat despărțirea? Și faptul că a fost părăsit acolo?

— Conrad, nu știu. Pe cuvântul meu că nu știu. A fost cea mai rapidă despărțire cu putință. Nicio clipă pentru discuții, nicio clipă pentru lacrimi. De-abia oprisem mașina când au venit doi tipi mătăhăloși, au deschis portiera din spate și au înșfăcat toate bagajele, ducându-le până la cărucioare. Pe urmă, supraveghetoarea... o femeie tânără și drăguță... l-a luat pe Henry de mână și l-a dus înăuntru. Cred că nici nu s-a uitat înapoi. Eu stăteam acolo cu gura deschisă, pregătită pentru o scenă, și dintr-odată a apărut directorul, ca din pământ, mi-a strâns mâna și mi-a zis: „La revedere, doamnă Aird“. Așa că m-am întors la mașină și am plecat. Și știi ceva? Mă simțeam ca un pui la abator. Crezi că trebuia să mă port altfel?

— Nu, nu cred. Bănuiesc că te-ai purtat așa cum trebuia.

— Nimic nu mai putea drege lucrurile. Oftă, sorbi din pahar și-l așeză apoi pe masă. Cel puțin, niciunul din noi n-a avut șansa să se facă de râs.

— Cred că asta e cel mai important. Zâmbi. Dar n-ar strica să te mai înveselești puțin. Așa că ce-ar fi să luăm masa împreună?

— ... Niciodată nu-mi trecuse prin cap că aș putea să mă mut în Scoția. Pentru mine

nu era decât un loc unde lumea vine la sfârșitul verii, ca să se distreze puțin și să participe la una, două partide de vânătoare tradiționale. Dar nu și locul unde să-ți petreci restul vieții...

King's Hotel nu era celebru pentru mâncărurile sale, dar era cald și prietenos, iar întinericul și rafalele de ploaie de afară nu ofereau nicio ispită, așa că nu se punea problema să pornească pe străzi, prin vântul aspru, să caute vreun loc mai sofisticat. Serviseră deja supa scoțiană și acum se luptau cu friptura cu cartofi prăjiți, ceapă și zarzavaturi de tot felul. La desert, aveau de ales între șarlotă și diferite sortimente de înghețată. Fata care îi servea le spusese că șarlota e „al naibii de bună”.

Conrad comandase vin și asta fusese probabil o greșeală, iar Virginia îl băuse – o greșeală și mai mare, pentru că nu obișnuia să bea atât de mult și adevărul era că nici nu știa cum să se oprească. Chiar dacă dorea acest lucru. Conrad o asculta cu înțelegere și până acum nu părea să se fi plictisit.

Virginia îi explicase deja cum stau lucrurile cu Edmund, cu prima lui soție, cu Vi și cu Alexa. Îi vorbise despre Henry, despre Balnaid, despre sentimentul aproape indescriptibil de îndepărtare și apropiere, în același timp, al existenței lor din Strathcroy.

– Ce se întâmplă pe-acolo?

– Propriu-zis, nimic. E doar o localitate micuță, în drum spre altele. Și totuși, se întâmplă de toate. Știi cum sunt comunitățile mici. Archie Balmerino e „conășul”, asta însemnând că e proprietarul întregii localități și a câtorva mii de acri de pământ. Domeniul Croy e enorm, dar nici Archie, nici Isobel nu sunt cu nasul pe sus. Isobel muncește mai mult ca oricine și asta e ceva în Scoția, unde toate femeile robotesc de dimineață până seara. Dacă nu se ocupă de gospodărie, își cresc copiii, dacă nu grădinăresc, organizează manifestări de caritate spectaculoase sau sunt angrenate în mica industrie privată. De exemplu, conduc magazine cu produse de la fermele proprii sau cresc albine, fac aranjamente florale sau croiesc cele mai frumoase draperii.

– Nu se distrează niciodată?

– Ba da, dar nu ca în Long Island și nici măcar ca în Devon. În august și septembrie, lumea intră în fierbere și e câte o petrecere aproape în fiecare seară, plus petreceri la vânătoare și alte lucruri de felul ăsta. Ai sosit la momentul potrivit, Conrad, chiar dacă nu-ți vine să crezi într-o seară așa de mohorâtă. Dar pe urmă vine iarna și toată lumea hibernează.

– Cum te întâlnești cu prietenele tale?

– Nu știu ce să zic. Încercă să se lămurească. Nu-i ca prin alte părți. Aici locuim la mari distanțe unii de ceilalți și nu există viață de club. De fapt, nici nu există cluburi de felul celor din State. Sigur că există cluburi de golf, dar acolo se duc bărbații, iar femeile sunt considerate persona non grata. Te poți întâlni cu prietenele la Relkirk, dar cele mai multe activități sociale se petrec acasă. Petreceri la prânz, pentru tinerele fete, iar seara,

pentru cei căsătoriți. Ne îmbrăcăm cu toții elegant și, cum ți-am spus, străbatem cu mașina câte șaiszeci și cinci de kilometri, dacă nu și mai mult. Aceasta e, de altfel, una dintre explicațiile faptului că viața socială se cam întrerupe în timpul iernii. Atunci e momentul când începe să plece lumea. În Jamaica, dacă au bani, sau la Val-d'Isère pentru schi.

— Și tu ce faci?

— Pe mine nu mă deranjează iarna. Urăsc verile umede, dar iernile sunt frumoase. Și mă duc la munte, la schi. Există o zonă la numai cincisprezece kilometri de Strathcroy, cu sistem de tractare și câteva pârtii bune. Singura problemă este că, dacă e prea multă zăpadă, nu poți ajunge până acolo. Asta-ți cam taie cheful.

— Pe vremuri călăreai.

— Mergeam și la vânătoare. Pentru mine, ăsta era unicul scop al mersului pe cal. La început, când am venit la Balnaid, Edmund mi-a spus că pot să păstrez vreo doi cai, dar n-avea niciun rost dacă nu se prevedea nicio vânătoare.

— Și cum îți umpli timpul?

— Până acum, îi spuse ea, mi l-am umplut cu Henry.

Aruncă spre Conrad o privire tristă, lipsită de speranță, pentru că, numai cu o singură întrebare, reușise să concentreze toate frământările ei. Împotriva voinței ei, Henry fusese smuls de lângă ea. *Îl răsfeți*, îi spusese Edmund, lăsând-o pradă furiei și unei agonii neputincioase, dar răsfațul și dragostea maternă constituiseră ocupația sa zilnică și cea mai mare bucurie.

Fără Henry, nu-i mai rămânea decât Edmund.

Dar Edmund era la New York, iar atunci când nu era la New York era la Frankfurt, Tokyo sau Hong Kong. Înainte suportase aceste lungi despărțiri, în parte pentru că îl avusese alături pe Henry, mângâierea și tovarășul ei, dar și pentru că avusese totală încredere în forța, fidelitatea și dragostea lui Edmund, oriunde s-ar fi aflat.

Dar acum... îndoielile și imaginile teribile din coșmarul ultimei nopți o copleșeau din nou. Lottie Carstairs, nebuna... dar poate că nu era chiar așa de nebună... care-i spunea Virginiei niște lucruri pe care nu crezuse că le va auzi vreodată. Despre Edmund și Pandora Blair. *De ce crezi că a plecat așa, deodată, în America? O să te faci de batjocură, cum a făcut și cu prima nevastă, săraca.*

Dintr-odată, i se păru prea mult.

Spre disperarea ei, simți cum începe să-i tremure gura și cum i se umplu ochii de lacrimi. Peste masă, Conrad o privea atent și, într-o nebunie de o clipă, se gândi să i se destăinuiască, vărsându-și astfel tot focul incertitudinilor care o chinuiau. Dar lacrimile începură să-i curgă pe obraji și privirea i se încețoșă. „Doamne, se gândi Virginia, m-a luat apa.” Tocmai la timp. Din fericire, trecuse momentul și tentația riscantă fusese depășită. Nu trebuie să vorbească cu nimeni despre asta, niciodată, pentru că atunci s-ar

putea ca vorbele rostite cu glas tare să devină realitate. Se putea să forțeze lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse. Mă port prosteste. Se smiorcăi, căută batista fără s-o găsească. Conrad i-o oferi pe-a lui, albă, curată și proaspăt călcată, iar Virginia o acceptă cu grațitudine. Își suflă nasul și apoi spuse: sunt obosită și nefericită. Cred că m-am și pilit puțin, mai spuse, încercând să mai dreagă puțin lucrurile.

— Nu poți merge cu mașina.

— Trebuie.

— Rămâi aici în noaptea asta și du-te mâine-diminează. Găsim noi o cameră.

— Nu pot.

— De ce nu?

Lacrimile îi curgeau din nou șiroaie.

— Trebuie să mă întorc, pentru câini.

El nu râse. În loc de asta, îi spuse:

— Așteaptă puțin aici. Comandă o cafea. Eu trebuie să dau un telefon.

Lăsă șervetul pe masă, împinse puțin scaunul, se ridică și plecă. Virginia își șterse fața, își suflă iarăși nasul, se uită de jur împrejur prin restaurant, temându-se să nu fi observat cineva acel brusc acces datorat emoției. Dar ceilalți clienți erau ocupați sa-și mănânce cina, ronțâind peștele prăjit sau luând câte o linguriță din șarlota „al naibii de bună”. Chelnerii treceau printre mese, strângând farfuriile. Din fericire, lacrimile încetaseră.

— A fost bună friptura?

— Da, delicioasă.

— Luați și desert?

— Nu, nu cred, mulțumesc. Dar puteți aduce niște cafea?

Fata adusesese cafelele și Virginia sorbea deja din lichidul negru și nesănătos, cu gust dubios, când Conrad reveni la masă. Ea îl privi întrebător, iar el îi spuse:

— S-a aranjat.

— Ce s-a aranjat?

— Mi-am anulat rezervarea și am anulat comanda pentru mașina de mâine. Te duc eu înapoi la Strathcroy. Conduc eu.

— Te duci la Croy?

— Nu. Mă așteaptă abia mâine. Am să încerc să merg la hanul de care mi-ai vorbit.

— Nu cred că are rost, precis n-au camere. E plin de turiști veniți la vânătoare de prepelițe, dintre cei care au preluat terenul lui Archie. Se smiorcăi pentru ultima dată, apoi turnă cafea în ceașca lui Conrad. Poți să vii la Balnaid. Să dormi acolo în seara asta. Toate paturile din camerele de oaspeți sunt făcute.

Își ridică privirea și surprinse expresia de pe fața lui.

— Nu-i nicio problemă, îi spuse, dar chiar în clipa în care spuse aceste cuvinte își dădu seama că nu era adevărat.

Mașina, cu Conrad la volan, străbătea drumul cufundat în întuneric. Ploaia se oprise, ca și cum se terminase apa din cer, dar bătea vântul dinspre sud-vest, se simțea încă umezeala și cerul nu se limpezise încă. Drumul, acoperit de băltoace, urca șerpuind pe deal. Virginia, înfoclită în pardesiu, se gândi când fusese ultima dată pe aici. Era în seara în care Edmund o așteptase la aeroport, când cinaseră la Edinburgh. Atunci, cerul fusese demn de penelul unui artist, în tonuri de roz, albastru și gri. Acum domnea un întuneric sumbru și amenințător, iar luminile de la ferestrele fermelor risipite din Strathcroy îl înseninau prea puțin, îndepărtate și intangibile ca stelele. Virginia căscă.

— Ți s-a făcut somn, observă Conrad.

— Nu chiar. Doar că am băut prea mult vin.

Se întinse să deschidă geamul și simți atingerea aerului rece, umed, mătăsos. Cauciucurile automobilului scârțiau pe asfaltul ud; din întuneric se auzi țipătul prelung al unei mierle.

— Ne anunță că am ajuns acasă, spuse Virginia.

— Trăiești într-adevăr departe de orice.

— Mai e puțin și am ajuns.

Strada principală era pustie. Chiar și doamna Ishak închisese magazinul, și singurele lumini care se zăreau veneau dinspre perdelele trase. Într-o astfel de noapte, oamenii stăteau acasă, se uitau la televizor și își făceau un ceai.

— După pod, trebuie să facem la stânga.

Traversară râul, intrară pe drumul străjuit de copaci și apoi, prin poarta deschisă, pe alea care ducea până în dreptul casei. Așa cum era de așteptat, totul era cufundat în întuneric.

— Nu te duce la intrarea din față, Conrad. Parchează aici, în spate. Nu folosesc ușa din față când sunt singură. Am cheia de la ușa din spate.

Conrad se îndreptă într-acolo, apoi opri motorul. Lăsă farurile aprinse, iar Virginia coborî și se duse să deschidă ușa din spate, după care intră și aprinse lumina. Câinii auziseră mașina și acum așteptau, bucuroși de întoarcerea ei, gata să i se gudure pe la picioare, scoțând niște sunete guturale, în semn de bun venit.

— Dragii de voi! Se lăsă pe vine și începu să-i mângâie. Îmi pare rău că am lipsit atât de mult. Te pomenești că ați crezut că nu mă mai întorc. Hai, duceți-vă afară să vă faceți nevoile și pe urmă vă dau niște biscuiți, înainte de culcare.

Câinii o zbughiră afară, fericiți, lătrând spre silueta care cobora din mașină; se duseră să-l miroasă, îl lăsară să-i mângâie și să le vorbească și apoi, liniștiți, o luară din nou la fugă spre pâlcul de arbori.

Virginia merse mai departe, aprinzând luminile peste tot. În bucătărie era liniște, aragazul era cald și congelatorul bâzâia ușor. Conrad intră și el, cu bagajul în mână.

- Vrei să duc mașina în garaj?
- Nu-i nevoie. O lăsăm în curte noaptea. Ia numai cheile...
- Le-am luat... spuse el, punându-le pe masă.

În plină lumină, departe de orice compromis, se priviră unul pe celălalt, iar Virginia se simți copleșită brusc de o timiditate ridicolă. Ca s-o depășească, încercă să-și facă datoria de gazdă grijulie.

— Așa, deci. Dorești să bei ceva? Un ultim pahar. Edmund are niște whisky de malț pe care-l păstrează pentru astfel de ocazii.

- Nu te deranja.
- Dar ți-ar plăcea să bei un pahar?
- Da.
- Ți-l aduc imediat. Stai o clipă.

Când se întoarse cu sticla, constată că el își scosese haina și pălăria, iar câinii se întorseseră din expediția nocturnă și se ghemuiseră deja în coșulețele lor de lângă aragaz. Conrad, ghemuit, vorbea cu ei în șoaptă, pe un ton prietenos, mângâindu-i pe creștetele frumos arcuite, de animale de rasă. Când apărură Virginia, se ridică în picioare.

- Am închis ușa și am încuiat-o.
- Drăguț din partea ta. Mulțumesc. De fapt, mereu uităm să închidem ușile. S-ar părea că hoții și spărgătorii nu sunt o problemă la Strathcroy. Puse sticla pe masă și luă un pahar. Mai bine pune-ți tu cât dorești.

- Nu bei și tu?

Virginia clătină tristă din cap.

- Nu, Conrad, mi-ajunge pentru astă-seară.

Conrad își turnă puțin whisky și umplu apoi paharul cu apă de la robinet. Virginia le dădu câinilor câțiva biscuiți, pe care aceștia îi apucară elegant, fără să-i smulgă sau să dea din fălci și se porniră pe ronțăit, vizibil satisfăcuți.

- Ce frumoși sunt!

— Edmund îi folosește la vânătoare și sunt foarte bine-crescuți. Nici nu și-ar putea permite să fie altfel, fiindcă Edmund îi ține din scurt.

Câinii își terminaseră biscuiții.

- Dacă dorești să-ți iei paharul cu tine, am să-ți arăt unde vei dormi, spuse Virginia.

Îi luă haina și pălăria, Conrad apucă bagajul și porni după ea, stingând luminile în urma sa. Străbătură culoarul, apoi holul mare și porniră în sus pe scări.

- Ce casă frumoasă!
- E mare, dar îmi place așa.

O urmă îndeaproape. Se auzea ticăitul pendulei din hol, iar sunetul pașilor lor se pierdea în covorul gros. Camera dădea spre fațadă. Virginia deschise ușa și apășă comutatorul; candelabrul ilumină, cu strălucirea sa rece, toate obiectele din jur. Camera

era mare; patul era străjuit de piloni de alamă la ambele capete. Restul mobilelor, din mahon victorian, fuseseră moștenite de la Vi. La prima vedere, părea o cameră fără personalitate proprie, căci lipseau florile și cărțile. În plus, aerul era închis, greu, ca în orice spațiu nefolosit.

— Mă tem că nu e prea încurajator, spuse Virginia, lăsându-i haina și pălăria pe un scaun și ducându-se să deschidă fereastra înaltă.

Vântul nopții pătrunse înăuntru, fluturând perdelele. Conrad veni lângă ea și, împreună, se sprijiniră pe pervaz, privind spre întunecimea de catifea. Lumina ferestrei se profila pe pavajul din fața intrării, dar tot restul casei rămăsese în obscuritate.

Conrad respiră adânc.

— Ce aer proaspăt și plăcut, spuse el. Parcă se simte și apa proaspătă de izvor.

— Poți să mă crezi pe cuvânt, panorama e minunată. Ai s-o vezi de dimineață. Dincolo de grădină se văd câmpurile și dealurile.

Se auzi țipătul unei bufnițe dinspre copacii de lângă biserică. Virginia se înfioră și se retrase în cameră.

— E rece, spuse. Să-l închid la loc?

— Lasă-l așa. E prea frumos să nu mă bucur de aerul proaspăt.

Virginia trase draperiile grele, aranjându-le în așa fel încât să fie egale peste tot.

— Baia e acolo, pe ușa aceea. Conrad se duse să verifice. Trebuie să fie niște prosoape, iar apa e mereu fierbinte, dacă vrei să faci o baie.

Aprinse lampa micuță de pe masa de toaletă, apoi pe cea de pe noptieră, după care stinse lumina prea puternică, rece, a candelabrului. Dintr-odată, camera înaltă deveni mai plăcută, chiar intimă.

— Îmi pare rău, dar duș nu avem. Nu e o casă prea modernă.

Conrad ieși din baie tocmai când Virginia dădea deoparte cuvertura grea de pe pat, scoțând la iveală pernele pătrate, de puf, cu fețe de pânză brodată și plapuma din material înflorat.

— Ai și o pătură electrică, dacă dorești s-o folosești.

Împături cuvertura și o puse la o parte.

— Asta-i tot.

Nu mai avea cu ce să-și ocupe mâinile, nimic care să-i concentreze atenția. Stăteau față în față. O clipă, niciunul din ei nu scoase un cuvânt. De sub ochelarii cu rame groase, Conrad o privea fix. Îi zări trăsăturile aspre, cutele adânci de pe lângă gură. Ținea paharul în mână, dar apoi îl așeză pe măsuța de lângă pat. Virginia îi urmări gesturile, amintindu-și de felul în care mâna aceea mângâiasse capetele câinilor lui Edmund. Un gest de om blând.

— E totul în regulă, Conrad?

Întrebarea era inocentă, dar îndată ce o rosti, Virginia intui sensul său ascuns.

— Nu știi, răspuse el.

„Nu-i nicio problemă”, spusese ea, dar era conștientă că această problemă se furișase între ei de-a lungul întregii seri, iar acum nu mai putea fi evitată. N-avea rost să ocolească adevărul. Erau oameni maturi amândoi, iar viața era un iad.

— Îți sunt recunoscătoare. Aveam nevoie de puțină mângâiere.

— Eu am nevoie de tine...

— M-am gândit mult la Leesport. Mi-am imaginat că mă întorc la bunici. Asta nu ți-am spus.

— În vara aceea m-am îndrăgostit de tine...

— Mi-am imaginat cum ar fi să ajung acolo. Cu limuzina, de la Kennedy. Totul era neschimbat. Copacii, pajiștile și mireasma Atlanticului, venind dinspre golf.

— Te-ai întors în Anglia...

— Aveam nevoie să mi se spună cât de grozavă sunt. Că e bine ceea ce fac. Doream să nu fiu singură.

— Mă simt îngrozitor...

— Sunt două lumi diferite, nu-i așa, Conrad? Se ciocnesc și apoi se despart. La mii de ani-lumină una de alta.

— ... pentru că te doresc.

— De ce trebuie să se întâmple întotdeauna totul atunci când e prea târziu? De ce nu se poate altfel?

— Se poate.

— Ba nu, pentru că s-a terminat. Tinerețea s-a terminat. Din clipa în care ai un copil mic s-a terminat.

— Te doresc.

— Nu mai sunt tânără. Sunt cu totul alta.

— N-am mai tăcut dragoste cu o femeie...

— Nu spune asta, Conrad.

— Acesta e sensul singurătății.

— Știu, spuse ea.

Afară, în grădină, totul era nemișcat. Nimic nu tulbura frunzele ude ale rododendronilor. În cele din urmă, o siluetă se furișă printre boschete, lăsând urme de pași pe iarba mustind de apă. Urme de tocuri înalte.

Miercuri, 14 septembrie

Isobel stătea la masa din bucătărie, făcând liste și sorbind câte o gură de cafea. Avea o obsesie pentru aceste liste, iar panoul din bucătărie era plin de aceste inventare cu ceea ce avea de făcut, cumpărături, meniuri, telefoane sau câte o notă, ca să-și amintească să pună lăstarii în ghivece ori să sape pământul la gladiole, toate puse alături de vederile primite de la prieteni și copii și de adresa unui om, care se angajase să vină să curețe geamurile. În acel moment, făcea trei liste. Pentru astăzi, pentru mâine și pentru vineri. Cu toate că se adunaseră, viața devenise dintr-odată foarte complicată.

Scrise: „Cina, astăzi“. Avea niște bucăți de pui în congelator. Le putea face la grătar sau cu vreun sos, ceva.

Scrise: „De scos pulpele de pui. Cartofi de curățat. Mazăre“.

Ziua de mâine era mai complicată, pentru că se despărteau în trei direcții diferite. Ea trebuia să stea la Corriehill aproape toată ziua, să o ajute pe Verena și echipa ei de cucoane să aranjeze florile și să termine de aranjat cortul cel mare.

Notă: „Foarfeci de grădină, sfoară, sârmă, clește. Ramuri de ferigă. Ramuri de scoruș. De cules toate daliile“.

Dar mai era și picnicul pe care Vi îl pregătea la lac, ca și plecarea lui Archie la vânătoare, pentru că a doua zi urma să pornească după prepelițe la Creagan Dubh, să se întâlnească cu ceilalți vânători.

Scrise pe listă: „Chifle și șuncă rece la pachet, pentru Archie. Turtă dulce. Mere. Supă fierbinte?“

Cât despre picnicul lui Vi, Lucilla, Jeff, Pandora și Americanul cel Trist aveau să participe, probabil, iar asta însemna că trebuia să ia cu ei o parte din produse de la Croy.

Notă: „Cârnăciori pentru picnicul lui Vi. De făcut niște chiftele. Salată de roșii tăiate felii. Pâine franțuzească. Două sticle de vin. Șase cutii de bere“.

Își mai turnă puțină cafea și trecu la ziua de vineri. „Unsprezece persoane la masă“, scrisese, apoi sublinie cuvintele, rămânând pe gânduri, nehotărâtă dacă să gătească prepeliță sau fazan. „Fazan Teodora“ era un fel deosebit, se gătea cu țelină și șuncă și se servea cu sos de ou și smântână. Pe lângă faptul că era o mâncare pentru ocazii speciale, putea fi pregătit din timp, ceea ce excludea eforturile de ultim moment, când musafirii erau la cocteiluri.

Scrise: „Fazan Teodora“. Ușa se deschise și Archie intră în bucătărie. Isobel își ridică

puțin capul.

— Îți place „Fazanul Teodora“?

— Nu la micul dejun.

— Nu mă gândeam la micul dejun, ci la masa din ziua petrecerii.

— De ce nu prepeliță la grătar?

— Pentru că apar probleme la servit. Tot felul de lucruri pe care trebuie să le faci în ultimul moment, de exemplu pâinea prăjită sau sosul de friptură.

— Atunci, fazan la cuptor?

— Aceleași obiecții.

— „Fazan Teodora“ e acela care arată de parcă ar fi bolnav?

— Într-un fel, da, însă pot să-l pregătesc dinainte.

— De ce nu-l pregătești *din dos*?

— Ha, ha.

— Ce-avem la micul dejun?

— Vezi în cuptor.

Archie se duse să deschidă ușa cuptorului.

— Aa, e zi de sărbătoare! Cârnăciori, șuncă și roșii. Ce s-a întâmplat cu terciul și ouăle fierte?

— Avem musafiri. Asta e mâncarea pentru musafiri – cârnăciori, șuncă și roșii.

Archie își luă farfuria și se așeză la masă, lângă ea, turnă cafea în ceașcă și luă o felie de pâine prăjită cu unt.

— Credeam, zise el, că vine Agnes Cooper să te ajute vineri seară.

— Chiar așa și e.

— De ce nu poate ea să pună fazanul la cuptor?

— Pentru că nu e bucătăreasă. Ea vine să spele vasele.

— Ai putea s-o rogi să gătească.

— Bine. Așa am să fac. Și o să mâncăm răbdări prăjite, că la asta se pricepe săraca.

Scrise mai departe: „Sfeșnice curate de argint. De cumpărat opt lumânări roz“.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă „Fazanul Teodora“ n-ar arăta așa rău.

— Dacă spui treaba asta în fața musafirilor îți tai gâtul, acolo, pe loc, cu cuțitul de fructe.

— Ce servești la început?

— Ce zici de păstrăv afumat?

Archie mușcă o jumătate de cârnăcior și rămase pe gânduri.

— Budincă nu faci?

— Fac șerbet de portocale.

— Vin alb sau roșu?

— Două, trei sticle din fiecare, cred. Sau șampanie. O să bem șampanie toată noaptea.

Cred că ar fi mai bine să nu schimbăm.

— N-avem șampanie.

— Am să comand o navetă chiar astăzi. De la Relkirk.

— Te duci la Relkirk?

— Vai, Archie! Isobel lăasă jos pixul și-și privi soțul cu disperare. Chiar nu ascuți nimic din ce spun eu? Și de ce crezi că m-am îmbrăcat cu hainele mele cele mai bune? Da, azi merg la Relkirk. Cu Pandora, Lucilla și Jeff. Ne ducem la cumpărături.

— Ce vreți să cumpărați?

— O mulțime de lucruri pentru vineri seară. Isobel nu spuse nimic despre o rochie nouă, pentru că nu se hotărâse încă dacă să-și permită această extravaganță... Pe urmă mergem să mâncăm la un restaurant și după aceea venim înapoi acasă.

— Îmi aduci și mie niște cartușe?

— Îți aduc tot ce dorești, dacă-mi scrii pe listă.

— Deci nu vreți să vin și eu.

Era bucuros. Ura să meargă la cumpărături.

— *Nu se poate* să vii, pentru că trebuie să fii aici când sosește americanul cel trist. A zis că închiriază o mașină din Relkirk și trebuie să vină în cursul dimineții. Iar tu să nu dispari pe undeva, altfel, dacă vede casa goală, crede că nu-l așteptăm și pleacă.

— Ce-am avut și ce-am pierdut. Ce să-i dau la prânz?

— Aveți supă în frigider și pateu în cămară.

— În ce cameră doarme?

— În vechea cameră a Pandorei.

— Cum îl cheamă?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Și-atunci cum vrei să-l întâmpin? Bine ai venit, americanule trist!

Archie se amuza imaginându-și scena. Își îngroșă vocea.

— Marele Șef Smiorcăilă stă de vorbă cu Bâlbâilă.

— Te uiți prea mult la televizor. Din fericire însă, se amuza și ea. O să spună că a ajuns într-o casă de nebuni.

— N-ar fi prea departe de adevăr. La ce oră porniți spre Relkirk?

— Pe la zece și jumătate.

— Mi se pare că Lucilla și Jeff s-au trezit deja, dar n-ar strica s-o dai pe Pandora jos din pat, altfel o să stați după ea până la patru după-masă.

— Am și făcut-o, îi spuse Isobel. Acum jumătate de oră.

— Probabil că s-a urcat la loc și a adormit din nou.

Dar nu era așa. De-abia terminase Archie de vorbit și se auziră tocurile înalte coborând dinspre hol. Ușa se deschise și Pandora dădu buzna în bucătărie, cu părul strălucitor ca o flacără și o față zâmbitoare.

— Bună dimineața, bună dimineața, am sosit și precis că ați crezut că mă culc la loc.

Îl sărută pe Archie în vârful capului și se așează lângă el. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de flanel, gri-închis și un pulover gri pal, brodat cu niște oițe roz și avea o revistă în mână. După toate aparențele, aceasta era. Motivul veseliei ei.

— Uitasem de revista asta grozavă. Tata o cumpăra în fiecare lună. *Jurnalul Proprietarilor*.

— O cumpărăm și acum. Nu m-am învrednicit să renunț la abonament.

— Am găsit exemplarul ăsta în dormitor. E absolut fascinant, plin de articole uimitoare despre nu-știu-ce praf pentru insecte și despre cât de buni trebuie să fim cu bursucii.

Începu să răsfoiască paginile. Isobel îi turnă o ceașcă de cafea.

— A, mulțumesc, draga mea, e perfect. Dar cele mai grozave sunt anunțurile de la sfârșit. Ia ascultați aici: „De vânzare. Doamnă titrată dorește să renunțe la lenjerie. Pantalonași banan și brasiere de mătase. Puțin purtate. Aștept oferte“.

Archie terminase de mestecat felia de pâine prăjită.

— Unde trebuie să scriem?

— E o cutie poștală. Ce zici, numai pentru că e *titrată* renunță la lenjerie, așa, *deodată*?

— Poate că a murit cineva, sugeră Isobel. O mătușă bătrână. I-a moștenit lucrurile.

— Ce mai lucruri. Părerea *mea* e că e vorba despre o gospodină de vârstă mijlocie care trece printr-o criză și vrea să-și schimbe imaginea. Face cură de slăbire și a dat jos mai multe kilograme. Și-a schimbat lenjeria, iar acum poartă chiloței din satin cu margine de dantelă, iar Alteța Sa e topit după ei. Mai e unul grozav. Fii atent, Archie. „Caut de lucru. Fiu de fermier frumos (asta înseamnă că e frumos fermierul sau fiul?) treizeci de ani. Oarecare experiență în desecări. Șofer. Ador vânatul și pescuitul.“ *Gândește-te* numai! Pandora căscă ochii mari. N-are decât *treizeci* de ani și știe să conducă o mașină! Sunt sigură că ți-ar fi de mare ajutor, Archie. „Oarecare experiență în desecări.“ S-ar putea ocupa de toate instalațiile sanitare. De supape și tot restul. De ce nu-i scrii, să-i oferi un post?

— Nu, nu cred.

— De ce nu, lămurește-mă!

Archie reflectă câteva clipe.

— E prea bine calificat.

În aceeași clipă, intuiția lor comună față de ridicolul situației ieși la suprafață și, frate și soră, izbucniră în hohote de râs. Isobel îi privea clătinând din cap, uimită și recunoscătoare pentru accesul acesta de veselie prostească. De la sosirea Pandorei, starea de spirit a lui Archie se îmbunătățise simțitor. De mult nu-l mai văzuse așa, iar acum, privindu-l așezat la masă, recunoștea din nou acel bărbat atrăgător și atât de amuzant, de care se îndrăgostise cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Pandora nu era un musafir perfect. Din punct de vedere domestic era fără speranță, iar Isobel pierdea mult timp strângând după ea – făcându-i patul, curățind baia, aranjându-i hainele și spălându-i lucrurile. Dar Isobel i-ar fi iertat orice, pentru că știa că sora lui Archie fusese cea care determinase spectaculoasa transformare a acestuia, iar pentru asta nu putea decât să-i fie recunoscătoare. Pandora reușise să-i redea lui Archie tinerețea și readusese râsul la Croy, ca o boare de vânt proaspăt.

Unul câte unul, apărură și ceilalți. Jeff devoră o cantitate impresionantă de mâncare și apoi plecă să ia Mercedesul Pandorei din garaj, aducându-l în fața casei. Isobel, înarmată cu coșuri pentru cumpărături și inevitabilele liste, ieși după el. Pandora și-a făcut și ea apariția, îmbrăcată cu haina de hermină, cu ochelarii de soare pe nas și mirosind puternic a Poison.

Încă o zi cu vânt și un soare care-și făcea, din când în când, apariția. În așteptarea Lucillei, îl simțiră cu toții. Veni și ea, în sfârșit, după ce taică-său strigă după ea și o împinse, apoi, pe ușă afară, așa cum făcea cu câinii. Dar ea se întoarse să-și ia rămas-bun de la el, îmbrățișându-l și sărutându-l ca și cum n-avea să-l mai vadă niciodată, după care coborî treptele în fugă, cu părul fluturând.

— Îmi pare rău, n-am știut că mă așteptați.

Lucilla era îmbrăcată cu o pereche de blugi vechi și roși, tăiați la genunchi și peticiți nu prea grozav, cu un material cu buline roșii. Pe lângă asta mai avea o cămașă de bumbac cu mâneci largi, cu broderie bogată. Marginile ei se vedeau de sub o vestă foarte scurtă, din piele, cu franjuri. Maică-sa se gândi că arăta de parcă ar fi fost violată de indienii sioux.

— Draga mea, dar nu te schimbi? îi spuse cu asprime.

— Mamă, dar m-am schimbat. Țștia sunt blugii mei cei mai buni. I-am cumpărat din Mallorca, când locuiam la Pandora.

— A, da, sigur. Urcară cu toții în mașină. Îmi pare rău, Lucilla. Ce prostie din partea mea să spun așa ceva.

Ajunși la Relkirk și după ce găsiseră un loc de parcare, s-au risipit care încotro, pentru că Lucilla și Jeff voiau să se uite prin magazinele de antichități și să dea o raită pe faimoasa stradă comercială.

— Ne întâlnim la prânz, la restaurant, le spuse Isobel. La ora unu.

— Ai reținut o masă?

— Nu, dar cred că o să găsim.

— Bine. Atunci, noi am plecat.

Traversară piața pavată. Isobel privi în urma lor și văzu cum Jeff o cuprinde cu brațul pe după umerii subțiri. Gestul o surprinse, pentru că băiatul i se păruse destul de reținut.

— Deci, am scăpat de ei, spuse Pandora, ca un copil rău care, scăpat de cei mari, e gata pentru tot felul de drăcii. Acum, spune-mi, unde sunt magazinele de rochii?

— Pandora, eu nu prea m-am hotărât...

— O să-ți cumpărăm o rochie pentru petrecere – și cu asta, basta. Și nu mai fi așa de speriată, pentru că va fi cadoul meu pentru tine. Îți sunt datoare. Vreau să-mi plătesc datoria.

— Dar... n-ar fi mai bine să începem cu alte lucruri, mai importante? Mâncarea pentru vineri și...

— Ce ar putea fi mai important decât o rochie nouă? Restul le putem lăsa pentru după-amiază. Acum lasă vorba și hai să mergem, altfel ne pierdem toată ziua. Spune pe unde trebuie să mergem...

— Păi... e un magazin McKay's, spuse Isobel iară convingere.

— N-am nevoie de un magazin de duzină. Vreau unul cu rochii unicat, scumpe. Nu există așa ceva?

— Ba da, dar n-am intrat niciodată acolo.

— Atunci, a venit timpul s-o faci. Hai să mergem.

Iar Isobel, lăsând dintr-odată la o parte orice grijă și simțind o plăcere vinovată, renunță la atitudinea aceasta puritană și o urmă.

Magazinul era lung și strâmt, cu covoare groase pe jos și pereții acoperiți cu oglinzi; mirosea a parfum bun, ca o femeie superbă. Erau singurele cliente și, de îndată ce intrară pe ușa de sticlă, o femeie se ridică de la superbul său birou cu intarsii și veni să le întâmpine. Purta, la lucru, o rochie cu care Isobel ar fi fost fericită să poată merge la un dineu.

— Bună dimineața.

I-au spus ce căutau.

— Ce mărime aveți, doamnă?

Isobel era deja agitată.

— Cred că doisprezece. Sau poate paisprezece.

— A, nu. Femeia o privi cu un aer cunoscător, măsurând-o de sus până jos. Isobel speră că nu i se dusesese niciun fir la ciorap... Sunt sigură că e vorba de doisprezece. Rochiile de seară sunt în partea aceea, dacă doriți să veniți cu mine.

O urmară în spatele magazinului. Femeia dădu la o parte o draperie și, în fața ochilor lor, apăru un șir de dulapuri deschise, pline cu rochii de seară. Unele scurte, unele lungi; din mătase sau catifea, satin strălucitor, șifon și voal; toate, în cele mai frumoase culori din lume. Femeia împinse câteva umerase pe suport.

— Aici sunt cele cu numărul doisprezece. Dar, bineînțeles, dacă găsiți altceva care să vă placă pe o altă măsură, se poate modifica.

— Nu avem timp, îi spuse Isobel.

Privirea îi alunecă spre rochiile de culori mai închise. Acestea nu se demodau niciodată și puteai oricând să le adaugi ceva care să le schimbe. O rochie din satin maron.

Sau una din mătase striată, bleumarin. Sau poate neagră. Scoase o rochie din crep negru, cu nasturi lucioși și se duse la oglindă, ținând-o pe lângă ea... poate puțin cam protocolară, dar se gândi că ar putea s-o folosească mulți ani fără probleme... încercă să arunce o privire spre preț, dar nu-și luase ochelarii la ea.

— Asta e drăguță.

Pandora de-abia dacă se uită la rochie.

— Nu negru, Isobel. Și nici roșu. Dădu câteva umerase la o parte după care puse, hotărâtă, mâna pe un altul. Ei, asta *da!*

Isobel, care mai ținea încă, apatică, rochia de crep negru, își îndreptă privirea spre... cea mai frumoasă rochie pe care și-ar fi putut-o imagina. Mătase chinezească de culoarea safirului, cu umbre negre, astfel încât, după cum cădea lumina, licăreau ca aripioarele unei insecte exotice. Fusta era imensă, cu multe rânduri de jupoane, iar corsajul era adânc răscroit. Mânele ajungeau până la cot și se terminau cu o porțiune gofrată, din același material, la fel ca și fusta. Străduindu-se, timid, să-și imagineze cum ar fi să aibă o asemenea rochie, Isobel privi spre talia mititică.

— N-am să intru niciodată în ea.

— Încearcă.

Parcă îi dispăruse orice urmă de voință. Înghesuindu-se într-o cabină de probă, se dezbracă de toate hainele, cu sentimentul unui sacrificiu consimțit. „Ia să vedem.” Rămăsese numai în ciorapi și sutien, ridicând cu grijă deasupra capului mătasea amplă, foșnitoare; trase mânele; apoi fermoarul...

Își ținu respirația, dar nu era nevoie. Rochia o cuprindea strâns, dar putea să respire. Vânzătoarea îi aranjă umerii și faldurile rochiei și se dădu un pas înapoi, s-o admire.

Isobel se privi în oglindă, având impresia că se uită la altcineva. O femeie dintr-o altă epocă, coborâtă parcă dintr-un portret din secolul al XVIII-lea. Marginea rochiei atingea podeaua, iar mătasea tare se așeza în falduri strălucitoare. Mânele îi mângâiau brațele, iar răscroitura adâncă scotea la iveală punctele cele mai bune ale trupului său, umerii plini și rotunjimea sânilor.

Copleșită de dorință, încercă să-și păstreze simțul practic.

— E prea lungă.

— N-o să mai fie, dacă îți pui tocuri înalte, sublinie Pandora. Iar culoarea asta îți accentuează ochii albaștri.

Isobel privi în oglindă și constată că avea dreptate. Dar își duse mâinile la obraji, bronzăți și bătuți de vânt.

— Fața arată îngrozitor.

— Draga mea, dar n-ai niciun pic de fard în obraji.

— Și părul la fel.

— Am să te coafez eu. Pandora închise ochii pe jumătate. Ai nevoie de bijuterii.

— Aș putea să-mi pun cerceii de familie. Câte un diamant, înconjurat de perle și safire.

— Sigur că da. Perfect. Dar șiragurile de perle ale mamei? Le mai ai?

— Sunt la bancă.

— Trecem după-masă, să le luăm. Ești superbă în rochia asta, Isobel. Toți bărbații o să se îndrăgostească de tine. Nici nu puteam găsi altceva, care să ți se potrivească mai bine. Se întoarse zâmbind spre vânzătoare, care nu spunea nimic, dar era mulțumită. O cumpărăm.

Desfăcu fermoarul, scoase rochia cu grijă și vânzătoarea o luă cu ea, s-o împacheteze.

— Pandora, șopti speriată Isobel, îmbrăcând combinezonul cumpărat de la Marks & Spencer. Nici n-ai întrebat cât costă.

— Dacă trebuie să întrebi de preț, înseamnă că nu-ți poți permite să cumperi, șopti Pandora și apoi dispăru.

Isobel, simțindu-se pe jumătate entuziastă, pe jumătate vinovată, rămase în urmă, să-și pună bluza și fusta, apoi jacheta și pantofii. Până să termine cu toate, cecul fusese completat, prețul rupt, iar încântătoarea rochie fusese împachetată într-o cutie mare.

Femeia porni înaintea lor, să le deschidă ușa.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Isobel.

— Mă bucur că ați găsit ceva care să vă placă.

Tranzacția nu durase mai mult de zece minute. Pandora și Isobel ieșiră din magazin și rămaseră o clipă pe trotuar, în bătaia soarelui.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc...

— Nu trebuie să-mi mulțumești...

— Niciodată n-am avut o asemenea rochie...

— Atunci era timpul să ai una. O meriți...

— Pandora...

Dar Pandora nu mai voia să audă nimic. Își privi ceasul.

— E abia douăsprezece fără un sfert. Ce mai cumpărăm acum?

— Dar n-ai cheltuit destul?

— Doamne Dumnezeule, sigur că nu, de-abia am început. Cu ce se îmbracă Archie la petrecere? Cu kiltul?

Porniră încet în josul străzii.

— Nu. Nu l-a mai purtat de când a rămas fără picior. Zice că un genunchi de metal nenorocit ar fi o monstruozitate. O să-și pună smochingul.

Pandora se opri burse.

— Lordul Balmerino nu poate merge la o petrecere scoțiană în smoching.

— Păi, așa face de mai mulți ani.

O femeie grasă, cu un coș de piață, nemulțumită că se opriseră în mijlocul drumului,

le spuse: „Îmi dați voie, vă rog?” pe un ton cam înțepat și-și făcu loc printre ele. Pandora o ignoră în totalitate.

— De ce nu poartă pantaloni ecosez?

— N-are nicio pereche.

— Cum așa?

Isobel încercă să se gândească de ce nu rezolvase mai demult această problemă și își dădu seama că, pe lângă picior, Archie își pierduse și mândria și plăcerea de a avea o înfățișare prezentabilă. De parcă n-ar mai fi contat. În plus, luxul costa și, de fiecare dată, se găsea ceva mai important de cumpărat.

— Nu știu.

— Dar altă dată arăta așa de grozav la dans. Știa și el lucrul acesta. Într-un smoching ar arăta ca un paznic sau chelner, plătit cu ora. Sau mai rău, ca un englezoi. Hai mai bine să mergem să-i cumpărăm ceva clasa-ntâi. Știi ce mărime poartă?

— Pe dinafară, nu. Dar croitorul lui trebuie să știe.

— Unde e?

— Pe strada următoare.

— Crezi că are pantaloni ecosez? De gata?

— Bănuiesc că da.

— Atunci, ce mai așteptăm?

Și Pandora porni iarăși, grăbită, cu haina desfăcută, fluturând pe lângă ea. Isobel, strângând pachetul în brațe, trebuia să alerge ca să țină pasul.

— Dar chiar dacă-i luăm pantaloni, ce-o să poarte la ei? Nu-și poate pune jacheta de seară.

— Tata avea o jachetă de seară foarte frumoasă, din catifea verde închis. Ce s-a întâmplat cu ea?

— E sus în pod.

— Atunci o să mergem s-o căutăm. Ah, ce fericită sunt. Imaginează-ți numai, cât de maiestuos o să arate, dragul de el.

L-au găsit pe croitorul bătrân la masa de lucru, în spatele magazinului specializat în „Haine scoțiene pentru toate ocaziile”, așa cum scria pe firmă. Omul se întrerupse din treabă, ridicându-și privirea de la valul de tweed cu care lucra, o văzu pe Isobel, lăsă foarfecele deoparte și-i adresă un zâmbet larg.

— Lady Balmerino.

— Bună dimineața, domnule Pittendriech. Domnule Pittendriech, vă mai aduceți aminte de cumnata mea, Pandora Blair?

Bătrânul o privi pe Pandora pe deasupra ochelarilor.

— Da, îmi amintesc. Dar a trecut mult timp de-atunci. Erați doar o fetișcană. Îi strânse mâna peste masă. Mă bucur să vă revăd. Și ce mai face soțul dumneavoastră, Lady

Balmerino?

- E bine, mulțumesc.
- Mai poate să urce dealul?
- Nu prea departe, dar...

Nerăbdătoare, Pandora îi întrerupse.

— Am venit să-i cumpărăm un cadou, domnule Pittendriech. O pereche de pantaloni ecosez. Îi știți măsurile. Puteți să ne ajutați să găsim o pereche?

— Bineînțeles. Mi-ar face mare plăcere.

Lăsă tiparele pe masă și veni lângă ele, apoi le conduse înapoi în magazin, unde se găsea o întreagă gamă de materiale ecosez, gentuțe de piele, șaluri cu franjuri, ciorapi cadrilați, jabouri de dantelă, pantofi cu cataramă de argint și broșe de Cairngorm, care-ți luau ochii.

Era limpede că domnul Pittendriech era de părere că toate acestea nu prea erau de demnitatea Lordului Balmerino.

— N-ar fi mai bine să-i croiesc domniei sale o pereche de pantaloni? Niciodată n-a cumpărat marfă de gata.

— N-avem timp, spuse Isobel, pentru a doua oară în acea dimineață.

— În acest caz, preferați culorile regimentului sau pe cele ale familiei?

— A, culorile familiei, spuse Pandora categoric. În fond, e o combinație frumoasă.

Le trebui ceva timp să găsească materialul potrivit, apoi și mai mult ca să-l măsoare, pentru a fi siguri că dublura era destul de lungă. În cele din urmă, domnul Pittendriech se hotărî.

— Cred că perechea aceasta va fi foarte bună pentru domnia sa.

Isobel cercetă pantalonii cu atenție.

— Sper că nu sunt prea strâmți, ce ziceți? Altfel n-o să-i poată pune peste proteză.

— Nu, cred că sunt suficient de largi.

— În cazul ăsta, spuse Pandora, îi cumpărăm.

— Nu doriți și o jachetă, domnișoară Blair?

— Poate s-o pună pe a lui tata, domnule Pittendriech. Se întoarse spre el cu un zâmbet irezistibil. Dar, poate găsim o cămașă frumoasă, din bumbac alb, nou-nouță?

Alte pachete, alte cecuri. Apoi, din nou afară, pe trotuar.

— E timpul să mergem la masă, spuse Pandora și, încântate amândouă de ceea ce făcuseră, porniră spre restaurant. Intrară prin ușile batante și se treziră în fața primului obstacol al zilei. Nici urmă de Lucilla sau de Jeff, majoritatea meselor erau ocupate, iar celelalte purtau mențiunea „Rezervat“.

— Dorim o masă pentru patru persoane, îi spuse Pandora femeii cu un aer superior, așezate în spatele tejghelei.

— Aveți rezervare?

— Nu, dar tot dorim o masă pentru patru persoane.

— Mă tem că, dacă nu aveți rezervare, va trebui să vă așteptați rândul.

Pandora deschise gura ca să protesteze, dar, înainte să apuce să facă acest lucru, telefonul de pe birou începu să sune și femeia se întoarse într-o parte, să ridice receptorul.

— Waine Bar, bună ziua.

În spatele ei, Pandora o înghionti pe Isobel, iar apoi, arborând un aer inocent, porni spre una dintre mesele rezervate, de lângă fereastră. Ajungând acolo, apucă discret cartonașul pe care scria „Rezervat” și-l strecură în buzunarul hainei. O impresionantă dovadă a iuțelii sale de mână. Apoi se așeză grațios, puse poșeta și pachetele pe un scaun, își lăsă haina de hermină pe marginea acestuia, după care începu să studieze meniul.

Isobel, îngrozită, sări la ea.

— Pandora, nu se *poate* să...

— Ba uite că se poate. Nenorocita! Stai jos.

— Dar cineva a *rezervat* masa asta.

— Iar noi ne-am așezat. Posesiunea face nouăzeci la sută dintr-o lege.

Isobel, care se temea cumplit de orice fel de scenă, continua să ezite, dar Pandora nu-i luă în seamă tânguierile și, după o vreme, neavând altă alternativă, se așeză și ea, pe scaunul din fața curajoasei ei cumnate.

— Uite, putem să bem un cocteil. Pe urmă, un sufleu cu salată sau o omletă cu verdețuri.

— Cred că femeia aceea e *lividă* de furie.

— Nu pot să sufăr cocteilurile, tu ce părere ai? Crezi că au și șampanie? S-o întrebăm când vine cu pușca după noi.

Ceea ce se și întâmplă, imediat după aceea.

— Scuzați-mă, doamnă, dar această masă e rezervată.

— A, nu mai spuneți? rosti Pandora cu un aer mirat și inocent. Dar nu e nimic scris aici.

— Masa e rezervată și era un semn pe masă.

— Atunci, unde să fie oare? Pandora își aplecă privirea, uitându-se sub masă. Pe jos nu e.

— Îmi pare rău, dar cred că va trebui să plecați și să așteptați să vă vină rândul.

— Îmi pare rău, dar nu cred că o să facem așa ceva. Ne luați comanda sau preferați s-o trimiteți pe una dintre fete?

Gâtul femeii se înroșise, ca mărgelele de curcan. Gura i se strâmbase. Isobel simțea o oarecare părere de rău pentru ea.

— Știți foarte bine că era o notă de rezervare pe masă. Însuși directorul a așezat-o

acolo, de dimineață.

Pandora ridică din sprâncene.

— A, deci aveți un director, nu? Atunci, poate că sunteți amabilă să-l căutați și să-i spuneți că Lady Balmerino se află aici și dorește să comande ceva de mâncare.

Isobel, rușinată la culme, își simți obrajii arzând. Adversara Pandorei era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se citea umilința pe fața ei.

— Directorul nu este aici în această după-amiază, recunosc eu.

— În cazul acesta, e limpede că dumneavoastră sunteți responsabilă pentru toate și am văzut că ați făcut tot ce ați putut. Acum, poate că sunteți amabilă să trimiteți o fată să ne ia comanda.

Sărmana femeie, copleșită de o asemenea autoritate categorică, mai rezistă o clipă, după care cedă, în sfârșit, și toată furia sa se risipi, ca un balon dezumflat. Fără să scoată un cuvânt, adunând ce-i mai rămăsese din demnitatea pierdută, se întoarse, dând să plece. Dar Pandora nu voia să o slăbească cu niciun chip.

— Încă ceva. Sunteți amabilă să-i spuneți barmanului că dorim o sticlă din cea mai bună șampanie pe care o are. De la gheață, îi mai spuse, adresându-i un zâmbet larg.

Niciun fel de obiecții, niciun fel de proteste. Se terminase. Lui Isobel îi venise sufletul la loc.

— Pandora, n-ai niciun pic de rușine, spuse ea.

— Știu, draga mea.

— Săraca femeie. Ai făcut-o praf.

— O proastă bătrână.

— Iar chestia cu Lady Balmerino...

— Cu asta am zăpăcit-o. Genul ăsta de oameni sunt cei mai mari snobi.

N-avea niciun sens s-o dojenească. Aceasta era Pandora, generoasă, iubitoare, veselă... și nemiloasă, dacă-i stătea cineva în cale. Isobel clătină din cap.

— Mă aduci la disperare.

— Dragă mea, nu te supăra. Am avut o dimineață așa de minunată și promit să fiu bună tot restul zilei și să te ajut cu toate alimentele. A, uite-i și pe Lucilla și Jeff. Încărcați cu pungi de tot felul. Oare ce și-o fi cumpărat? Le făcu un semn cu mâna cu degete lungi, vopsite cu oja roșie. Aici suntem!

Cei doi le zăriră și se îndreptară spre ele.

— Am comandat șampanie, Jeff, așa că să nu cumva să ne superi și să zici că preferi o cutie de bere.

La șampanie, Lucilla și Jeff au aflat, cu multe amănunte picante spuse pe un ton scăzut, întreaga odisee a mesei rezervate.

Lucilla era amuzată, dar, în același timp, la fel de șocată ca și maică-sa, iar Isobel se bucură să vadă acest lucru.

- Pandora, dar e îngrozitor. Ce-o să se întâmple cu cei care au rezervat masa, săracii?
- Să se descurce boșoroaga. Ei, nu vă faceți probleme, îi pune ea undeva.
- Dar nu e deloc corect.

— Iar tu nu ești deloc recunoscătoare. Dacă nu m-aș fi descurcat eu așa de repede, am sta și acum în picioare, la coadă, morți de oboseală după atâta mers. Oricum, și ea s-a purtat urât și fără jenă cu mine. Și nu-mi place să mi se spună că nu se poate să primesc ceea ce îmi doresc!

Rămas singur și cum nevastă-sa îi interzisese să se îndepărteze de casă, Archie se gândi să-și umple timpul până la sosirea musafirului strângând primele frunze căzute pe pajiștea de lîngă aleea pietruită. Poate că avea destul timp să taie și iarba, pentru ca totul să fie gata pentru vineri. Cu câinii alături, scoase tractorul din garaj și se apucă de lucru. Cei doi labradori, care-și imaginaseră că urmau să fie scoși la plimbare, se uitau plictisiți de jur împrejur. N-au avut însă prea mult de așteptat până ce a intervenit ceva nou, căci Archie nu făcuse decât câteva ture când un Land Rover se apropie de casă, coti pe lîngă staul și opri la câțiva metri de el.

Era Gordon Gillock, îngrijitorul de la Croy, cu cei doi cockeri spanieli pe bancheta din spate a mașinii. Îndată izbucni o adevărată furtună de lătrături, dinăuntru ca și din afara mașinii, dar cei patru câini au fost repede reduși la tăcere de potopul de înjurături obișnuit pentru Gordon, așa că s-a lăsat iarăși tăcerea.

Archie opri mașinăria și decuplă motorul, dar rămase acolo așezat pentru că putea sta de vorbă și așa.

- Salut, Gordon.
- Bună dimineața, milord.

Gordon era un muntean sprinten și subțirel, puțin peste cincizeci de ani, dar arătos, cu păr negru și ochi căprui, părând mult mai tânăr. Se angajase îngrijitor la Croy pe când încă mai trăia tatăl lui Archie și rămăsese de atunci în slujba familiei. Acum era îmbrăcat cu hainele de lucru, adică o cămașă descheiată la guler și pălăria de tweed cu muște de pescuit de jur împrejur, bătută de vânt de ani de zile. Dar în zilele în care mergea la vânătoare, purta guler tare și cravată și un costum kaki, cu o pălărie de pâslă asortată și astfel arăta mai bine decât o bună parte dintre ceilalți domni prezenți.

- De unde vii?
- De la Kirkthornton, domnule. Am dus treizeci de perechi de păsări la vânzare.
- Ai luat un preț bun?
- Nu prea rău.
- Ce faceți mâine?
- De asta am venit la dumneavoastră, domnule. Voiam să stăm de vorbă. Domnul Aird nu vine. E plecat în America.

— Știu. M-a sunat înainte să plece. Se merge la Creagan Dubh?

— Exact, pe vale. M-am gândit că ar fi bine să mergem cu mașinile până la Clash și pe urmă să venim pe partea cealaltă, peste Rabbie's Naup.

— Dar după-masă? Încercăm s-ajungem la dealul mijlociu?

— Cum ziceți dumneavoastră, domnule. Dar pe-acolo, zburătoarele sunt cam sălbatice. Zboară în mare viteză și puștile o să trebuiască să țină pasul cu ele.

— Știe toată lumea că păsările împușcate trebuie să fie aduse jos? Nu se lasă nimic în urmă. Nu vreau păsări rănite, care să fie lăsate acolo să moară.

— A, da, n-aveți grijă. Se zice că vin niște câini grozavi anul ăsta.

— Ai fost și luni. Cum te-ai descurcat?

— Bătea vântul destul de tare și ploua zdravăn. Pe urmă au apărut niște ulii și prepelițele s-au speriat de moarte. Ori nu voiau să se ridice, ori zburau în toate direcțiile. Dar am prins destule. La sfârșit aveam treizeci și două de perechi.

— Vreo căprioară?

— Oho-ho, o turmă întreagă. Le-am văzut în zare, ițindu-și capetele pe deasupra stâncii Balquihidder.

— Ce se mai aude cu podul stricat de peste Taitnie?

— Am avut grijă și de asta, domnule. Căzuse aproape de tot, cu atâta ploaie în ultima vreme, și se umflaseră și apele râului.

— Bine. Nu vreau să se întâmple ca vreunul dintre domnii de la Londra să facă vreo baie nedorită. Dar gonacii pentru mâine?

— Sunt șaisprezece.

— Câți avem pe flancuri? Ultima dată când am mers cu mașinile am pierdut o grămadă de păsări pentru că n-au fost asigurate flancurile.

— Așa-i, niște prăpădiți nepricepuți. Acum îl avem pe fiul directorului de la școală și pe Willy Snody. Prinse privirea lui Archie și pufniră amândoi în răs. E un bătrân nesperios, dar pe flanc e de neînlocuit.

Gordon își lăsă greutatea pe celălalt picior, își scoase pălăria, se scărpină pe ceafă și apoi își puse pălăria înapoi.

— Ieri de dimineață m-am dus până la lac. L-am găsit acolo, cu câinele, pescuind somoni. Se duce aproape în fiecare seară, ca să profite de întuneric.

— Îl vezi?

— Se furișează pe poteca din spatele satului, dar, ce-i drept, l-am prins de mai multe ori.

— Știu că se ocupă de braconaj, Gordon, dar la fel și jandarmul din sat. De-o viață se ocupă cu asta și n-o să se oprească acum. Eu nu-i spun nimic. În plus, adăugă Archie zâmbind, dacă ajunge la închisoare, rămânem cu flancul neacoperit.

— Ce-i drept, nu-i păcat, domnule.

— Gonașii și-au primit banii?

— Am fost de dimineață la bancă, domnule, și i-am luat.

— După câte văd, ai organizat totul foarte bine, Gordon. Îți mulțumesc foarte mult că ai trecut pe aici. Ne vedem mâine...

Gordon plecă, însoțit de câini, iar Archie se apucă din nou de măturat. De-abia terminase când auzi motorul altei mașini, venind prin spatele casei dinspre sat și decise că, de această dată, nu putea fi decât Americanul cel Trist, cu mașina închiriată. Regreta din suflet că nu știa numele bietului om. Pregătindu-se să-l întâmpine, opri din nou tractorul și decuplă motorul. Tocmai când cobora cu grijă, revenind cu picioarele pe pământ, mașina își făcu apariția pe alee și constată că era mașina de teren a lui Edmund, nicidecum americanul cel trist. Virginia era la volan, dar lângă ea se afla un bărbat. Mașina se opri și în vreme ce Archie, cam țeapăn, porni șchiopătând spre ei, ieșiră din mașină să-l întâmpine.

— Virginia.

— Bună, Archie. V-am adus musafirul care urmează să locuiască la voi.

Archie, neștiind ce să spună, se întoarse spre necunoscut. Era înalt, bine făcut și destul de frumos, deși marcat, într-un fel, de trecerea anilor. Nu era tânăr și purta ochelari cu rame groase de baga.

— Conrad Tucker – Archie Balmerino, continuă Virginia.

Cei doi bărbați dădură mâna.

— Îmi pare rău... spuse Archie, am crezut că veniți singur, cu o mașină împrumutată.

— Să-ți explic, îl întrerupse Virginia. O coincidență formidabilă, Archie. L-am întâlnit pe Conrad ieri, la King's Hotel, în Relkirk. Din senin. Și bineînțeles că suntem prieteni vechi. Ne-am cunoscut în Long Island, când eram amândoi foarte tineri. Așa că în loc să-și petreacă noaptea la hotel, așa cum plănuia, s-a întors cu mine la Balnaid și a stat acolo.

Acum era clar.

— Ce noroc că v-ați întâlnit întâmplător și ce idee grozavă, spuse Archie; iar apoi adăugă, pentru Conrad: lucrul cel mai ridicol este că soția mea, fie că n-a știut, fie că a uitat cum vă cheamă, așa că Virginia n-avea de unde să știe că tocmai dumneavoastră sunteți musafirul nostru. Mă tem că niciunul dintre noi nu știa prea multe.

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să mă primiți.

— În tot cazul... Archie ezită, regretând că Isobel nu se află acolo... e grozav. Pofțiți, să mergem înăuntru. Nu sunt decât eu acasă, ceilalți au plecat la cumpărături. Ai bagaje, Conrad? Cât e ceasul? Douăsprezece fără un sfert. Încă n-a trecut de amiază, dar cred că putem servi câte un gin tonic...

Virginia răspunse: „Nu, Archie” și acestuia i se păru cam nervoasă, alta decât de obicei. Archie o privi mai atent și ghici paloarea de sub fard și cearcănele vineții de sub ochi. Părea supărată și se îngrijoră, dar apoi își aminti că numai cu o zi mai înainte

trebuie să-l ducă pe Henry la Templehall și să-l lase acolo. Asta explica totul. Înțelegător, îi spuse cu blândețe:

— De ce nu? O să-ți facă bine.

— Nu că n-aș vrea să stau, dar trebuie să duc niște lucruri la Corriehill, pentru Verena. Vaze de flori și alte lucruri de genul ăsta. Dacă nu te superi, cred că ar fi mai bine să plec.

— Cum dorești.

— Ne vedem cu toții mâine, la picnicul lui Vi.

— Cu mine nu. Mă duc la vânătoare. Dar Lucilla, Jeff și Pandora o să-l ia pe Conrad cu ei.

Conrad își luase bagajul din mașina Virginiei și acum stătea, așteptând să vadă ce se mai întâmplă. Virginia se apropie de el și-l sărută.

— Ne vedem mâine, Conrad.

— Mulțumesc pentru tot.

— A fost extraordinar.

Urcă înapoi în mașină și se pierdu în jos, pe deal, printre copaci. După plecarea ei, Archie se întoarse spre oaspetele său.

— Ce grozav că o cunoști deja pe Virginia. Acum haide, să-ți arăt unde o să stai.

Porni spre ușă și intră în casă, urmat de Conrad, care încetini pasul după mersul greoi al gazdei sale.

Revenită la Balnaid, Virginia se duse să caute ghivece, cutii, boluri, oale vechi de supă, recunoscătoare pentru faptul că era atât de ocupată. Pentru moment nu trebuia să stea degeaba ori să aibă răgaz să se gândească. Mai ales asta. Puse toate vasele la un loc, apoi luă și niște cârlige și câteva bucăți de sârmă, foarte necesare pentru aranjamentele florale. În două, trei drumuri, duse totul la mașină și aranjă lucrurile în ordine, în portbagaj.

Între timp, începu să-și facă planuri. Alexa și Noel aveau să vină cu câinele, a doua zi de dimineață. Veneau de la Londra cu mașina. Soseau numai bine pentru micul dejun. Când mă voi întoarce de la Corriehill, își spuse, am să pregătesc dormitoare pentru Alexa și Noel. Dormitoare. Nu unul singur. La Londra dormeau împreună, într-un pat dublu, dar Virginia știa că, dacă-i pune într-un pat dublu la Balnaid, Alexa va fi jenată, mai mult chiar decât taică-său.

Mâine. Se va gândi la ziua de mâine. Nu se va gândi nici la ziua de ieri, nici la cea dinainte. Nici la ce se întâmplase aseară. Toate astea aparțineau trecutului. Se terminaseră. Gata. Nimic nu mai putea fi schimbat sau îndreptat.

După ce termină cu paturile, se gândi să ia exemplul de la Isobel, să-și facă niște liste, apoi să se ducă la doamna Ishak și să facă tot felul de cumpărături. Trebuia să scoată și câinii la plimbare. Pe urmă putea să-și gătească ceva, să facă o prăjitură sau niște supă.

Sau fursecuri, pentru picnic. După aceea putea să vină seara, apoi noaptea, lungă, însingurată, care punea capăt acestor zile în care încercase să se regăsească. Avea să doarmă singură, într-un pat gol, într-o casă pustie. Fără Edmund, fără Henry. Dar dimineața avea să-i aducă pe Alexa și Noel, iar în compania lor era sigură că lucrurile aveau să meargă mai bine; viața avea să-i pară mai puțin imposibilă și mai ușor de suportat. Ajunse la Corriehill și găsi toată casa în plină fierbere. Camionete și camioane necunoscute erau parcate pe pietrișul din fața casei, iar înăuntru, ai fi zis că locul fusese cucerit de armate de muncitori, de parcă familia se pregătea să se mute, aici sau aiurea. În hol, cea mai mare parte a mobilei și covoarele fuseseră deja date deoparte, cabluri electrice duceau în toate direcțiile, iar ușile deschise către salon dezvăluiau faptul că acesta fusese transformat, prin draparea cu fâșii dintr-un material în dungi, închis la culoare, într-o peșteră lipsită de lumină. Clubul de noapte. Se opri să-l admire, dar un tânăr cu părul lung, cam nesigur pe picioare sub greutatea echipamentelor audio pe care le căra în spate, o rugă chiar atunci să se dea la o parte.

— Nu știți unde o pot găsi pe doamna Steynton?

— Încercați la cort.

Făcându-și loc prin toată harababura, Virginia se îndreptă spre bibliotecă și de acolo văzu, pentru prima dată, cortul gigantic care fusese ridicat în grădină cu o zi mai înainte. Era foarte înalt și lat și fura aproape complet lumina soarelui. Ușile de la bibliotecă fuseseră scoase și astfel casa și cortul erau unite printr-un cordon ombilical – un pasaj acoperit, destul de larg. Virginia porni într-acolo, spre interiorul cu o splendidă tentă acvatică, zări stâlpii înalți ca niște catarge, decorațiunea interioară în dungi, galben cu alb. Sus, pe scări, electricienii montau becuri de tavan, iar la celălalt capăt al cortului, doi tipi îndesați construiau, din scânduri și suportți, estrada pentru orchestră. Se simțea mirosul de iarbă și pânză, parcă s-ar fi pregătit un spectacol agricol și, în mijlocul tuturor acestora, o găsi pe Verena alături de domnul Abberley, care se ocupa de întreaga lucrare și care tocmai lua cunoștință de punctul de vedere al gazdei.

— ... Dar e ridicol să spuneți că am măsurat greșit. Dumneata ai făcut *personal* măsurătorile.

— Problema e, doamnă Steynton, că podeaua vine în elemente prefabricate. Mărimea șase pe trei. V-am explicat asta atunci când mi-ați comandat cortul cel mai mare.

— Nu mi-am imaginat nicio clipă că ar putea să apară vreo problemă.

— Și încă ceva. Pajiștea dumneavoastră nu e perfect dreaptă.

— Sigur că e dreaptă. A fost teren de tenis înainte.

— Îmi pare rău, dar nu e dreaptă. Coboară, în colțul acela, cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu și mai mult. Asta înseamnă că avem nevoie de pene.

— Atunci, puneți pene. Faceți orice, numai să nu cadă podeaua.

Domnul Abberley se simți jignit.

- Podelele mele nu cad niciodată, îi spuse și plecă să rezolve situația.
- Verena, strigă Virginia. Verena se întoarse. Nu știu dacă am picat prea bine.
- A, Virginia. Verena își trecu mâinile prin păr, un gest nefiresc pentru ea. Simt că înnebunesc. Ai mai văzut vreodată așa o aiureală?

– Mie mi se pare fantastic. Foarte impresionant.

– Dar e așa de mare!

– Păi, și petrecerea e mare. Când va fi plin de flori și de lume, cu orchestra și tot restul, o să fie cu totul altfel.

– Și dacă o să fie un eșec total?

– Nici gând de așa ceva. Va fi petrecerea secolului. Uite, ți-am adus vase pentru flori.

Dacă-mi spui unde să le pun, le aduc în casă și pe urmă plec, să nu mai stau în drum.

– Ești foarte drăguță. Dacă te duci în bucătărie, ai s-o găsești pe Katy cu câțiva prieteni. Fac stelute argintii sau beteală sau altceva, ca să decoreze clubul de noapte. O să-ți arate ea unde să le pui.

– Dacă mai ai nevoie de ceva...

Dar Verena își îndreptase deja atenția către altceva.

– Dacă-mi mai vine ceva în minte, am să te sun... Avea prea multe în minte...

Domnule Abberley! Acum mi-am amintit. Aș mai vrea să vă rog ceva...

Virginia urcă în mașină și porni spre casă. Când ajunse din nou la Balnaid, era deja aproape două. I se făcuse o foame de lup și hotărî că, înainte de orice, trebuie să mănânce ceva. Eventual un sandvici cu carne rece de vacă, niște biscuiți cu brânză și o ceașcă de cafea. Parcă mașina lângă ușa din spate și intră în casă, îndreptându-se spre bucătărie.

Toate gândurile legate de masă îi dispărură într-o clipă din minte. Înțepeni în ușă, simțind în stomacul gol un spasm de șoc și furie.

Lottie se afla acolo. Aștepta. Stătea la masa din bucătărie. Nu era deloc rușinată, ba chiar zâmbi, ca și cum Virginia ar fi invitat-o să treacă pe la ea, iar Lottie răspunsese cu amabilitate acestei invitații.

– Ce cauți aici? De data aceasta, Virginia nu făcu niciun efort să-și ascundă iritarea. Era surprinsă, dar și furioasă. Ce vrei?

– Te așteptam, iac-așa. Să stăm un pic de vorbă.

– N-ai niciun drept să calci în casa mea.

– Altă dată să te-nveți să închizi ușile.

Se priveau peste masă.

– De când ești aici?

– Oho, de vreo jumătate de oră.

Pe unde mai fusese? Ce făcuse? Scotocise prin casa Virginiei, se dusesese sus, deschisese dulapuri și sertare, pusese mâna pe hainele ei?

– ... M-am gândit că nu stai mult, dac-ai lăsat ușile vraise. Sigur, au lătrat câinii, dar

i-am potolit repede. Își cunosc prietenii.

Prietenii!

— Cred că ar trebui să pleci imediat, Lottie. Și, te rog, să nu mai vii niciodată nechemată.

— Etete, madam, nu-ți mai ajunge nimeni la nas! N-oi fi destul de bună pentru una ca tine, te pomenești!

— Te rog să pleci.

— Am să plec când vreau eu, după ce ți-oi spune ce am de zis.

— N-ai ce-mi spune.

— Uite că te-nșeli, madam Edmund Aird. Am o grămadă să-ți spun. Făceai pe nebuna când ne-am întâlnit la plimbare pe pod. Nu-ți plăcu ce-ți spusei, ai? Știu eu. Nu sunt proastă.

— Spuneai minciuni.

— De ce, mă rog, să spun minciuni? N-am de ce, că și-așa e adevărul destul de negru. „Curviștină” am zis de Pandora Blair și ți-ai țuguat buzele parcă aș fi zis o murdărie, făceai pe curata, grozavă mai erai, nimeni nu era de nasul tău.

— Ce vrei?

— Vreau să dispară răul și preacurvia, i-o trânti Lottie, semănând cu un pastor cam zurliu, care promite credincioșilor săi damnarea eternă. Răul din femeie și bărbat. Poftele trupești...

Furioasă, Virginia îi tăie vorba.

— Vorbești tâmpenii.

— Tâmpenii, ai? Lottie redevenise ea însăși. Tot tâmpenii și când bărbatu-tău e plecat și-ți aduci drăguții acasă și-i bagi în patul tău?

Era imposibil. Inventă. Își lăsa imaginația bolnavă să rățăcească, pradă fanteziilor acestora carnale.

— ... Aha, știam eu că asta o să-ți închidă gura. Madam Edmund Aird, în carne și oase. Cu nimic mai bună decât o târâtură de pe stradă.

Virginia apucă un colț al mesei. Îi spuse cu răceală și destul calm în glas:

— Nu știu despre ce vorbești.

— Acuma cine minte, mă rog frumos? Lottie, cu mâinile proțâpitate în șold, se aplecă spre ea, privind-o fix în ochi. Avea pielea ca de ceară și o umbră de mustață îi acoperea buza de sus. Eram acolo, madam Edmund Aird.

Coborî vocea, continuând pe șoptite, ca și cum i-ar fi povestit o istorie cu fantome, încercând s-o sperie cât mai tare.

— ... Eram în fața casei când te-ai întors aseară. Te-am văzut. Te-am văzut cum ai închis toate luminile și ai urcat scările cu drăguțul tău. V-am văzut la fereastra dormitorului, la pervaz, ca doi porumbei, șoptind vorbe dulci. Te-am văzut când ai tras

draperiile, de v-ați închis acolo, cu poftele și adulterul vostru.

— N-aveai niciun drept să intri în grădina mea. Așa cum n-ai niciun drept să te afli în casa mea. Ai pătruns cu forța și, dacă vreau, chem poliția.

— Poliția... Lottie chicoti. Ce să mai zic, nici cu ăia nu mi-e rușine. Ce zici, poate că i-ar interesa să afle ce se întâmplă când domnu' Aird e dus în America. Ți-e dor de el, ai? Te gândești la el și la Pandora? Ți-am zis cum e treaba cu ei, nu? Rămâi pe gânduri, așa-i? Te-ntrebi în cine să mai ai încredere.

— Vreau să pleci chiar în clipa asta, Lottie.

— Iar *el* n-o să se bucure deloc când o afla ce se petrece.

— Pleacă. Acum.

— Un lucru e sigur. Nu ești cu nimic mai brează decât celelalte și să nu-ncerci să mă convingi că nu ești vinovată, pentru că se vede pe fața ta...

Virginia își pierdu stăpânirea de sine. Strângând din dinți, strigă: IEȘI AFARĂ! Ridică brațul, arătând spre ușa deschisă.

— Ieși afară și acolo să rămâi, baborniță nenorocită!

Lottie rămase fără glas. Stătea nemișcată, privind peste masă spre Virginia, cu ochii plini de ură. Virginia, îngrozită de ce s-ar putea întâmpla, rămase în picioare, încordată, cu nervii întinși la maximum. Dacă Lottie îndrăznea să se repeadă la ea, era hotărâtă să răstoarne masa grea peste nebună, s-o facă una cu pământul. Dar, departe de a avea vreo intenție violentă, Lottie zâmbi, foarte mulțumită de sine. Sclipirea aceea diabolică îi dispăru din priviri. Își vărsase focul, dusesse la bun sfârșit ceea ce-și propusese. Fără grabă, se ridică în picioare și-și închise încet nasturii de la pulover.

— Ei, anunță ea, atunci eu am plecat. La revedere, cățelușilor, mă bucur că v-am văzut.

Și apoi plecă, închizând încet ușa în urma ei.

Violet se afla în bucătăria sa de la Pennyburn, cu șorțul în față, și tocmai se ocupa de glazura tortului său aniversar. Tortul mare, în trei etaje, fusese făcut de Edie, dar rămăsese ca Violet să-i pună glazura. Făcuse o cremă de ciocolată și, cu aceasta, unise cele trei părți. Acum turna ce mai rămăsese din lichidul vâcos pe laturile tortului. Nu era expertă în decorarea torturilor și chiar și acesta avea destule defecte, semănând mai degrabă cu un câmp proaspăt arat, dar cu câteva bomboane viu colorate și cea unică lumânare pe care accepta să o pună, avea să arate destul de festiv.

Se dădu un pas înapoi, studiind tortul festiv și lingându-și restul de cremă de pe degete. În clipa aceea auzi o mașină care urca dealul, îndreptându-se spre casa ei. Privi pe fereastră și se bucură când constată că vizitatoarea sa era Virginia. Virginia rămăsese singură, iar Violet se bucura întotdeauna de vizitele neanunțate ale nurorii sale, pentru că asta însemna că-i face plăcere să vină. Iar ziua de azi era deosebit de importantă, pentru că aveau timp să stea de vorbă, iar Violet ar fi aflat totul despre Henry.

Se duse să se spele pe mâini. Auzi ușa de la intrare, care se deschise și apoi se închise.

— Vi!

— Sunt în bucătărie!

Se șterse pe mâini și își scoase șorțul.

— Vi!

Violet își lăsă șorțul deoparte și ieși în hol. Nora sa stătea lângă scară și era evident că se întâmplase ceva grav. Virginia era albă ca hârtia, iar ochii ei frumoși aveau o strălucire nefirească, arzând sub povara lacrimilor pe care și le reținea cu greu.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă, cuprinsă de presimțiri sumbre.

— Vreau să stăm de vorbă, Vi. Își controla vocea, dar se simțea o ușoară nesiguranță în tonul ei. Abia se ținea să nu plângă. Trebuie să-ți vorbesc.

— Bineînțeles. Haide, vino să stăm jos...

O cuprinse cu brațul pe după umeri și o duse în salon.

— Așa. Ia loc. Liniștește-te. Nu ne deranjează nimeni.

Virginia se prăbuși în fotoliul adânc, își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de perne, închise ochii, deschizându-i din nou după o clipă.

— Henry a avut dreptate, spuse ea. Lottie Carstairs e o personificare a răului. Nu trebuie să mai rămână aici. Nu trebuie să mai stea cu Edie. Trebuie să plece.

Vi se așeză încet pe scaunul său preferat, de lângă cămin.

— Virginia, ce s-a întâmplat?

— Sunt speriată, spuse Virginia.

— Că o să-i facă vreun rău lui Edie?

— Nu lui Edie. Mie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu... nu știu cum să încep.

— Spune-mi tot, de la bun început.

Blândețea vocii sale își făcu efectul. Virginia încercă să se stăpânească, făcând un efort vizibil ca să-și păstreze obiectivitatea și rațiunea. Se așeză mai bine, își aranjă părul și-și trecu degetele peste obraji, parcă pentru a-și șterge lacrimile nevăzute.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spuse ea. Așa cum nimănui dintre noi nu i-a plăcut, și nu pot spune că mi-a făcut plăcere că s-a întors să stea cu Edie. Dar, ca toți ceilalți, mi-am spus că e inofensivă.

Violet își aminti propriile sale rezerve față de Lottie și frisonul de panică pe care-l simțise când stătuse cu Lottie pe bancă lângă râu, la Relkirk, și Lottie o apucase de încheietura mâinii, cu degete puternice și dure, ca o menghină.

— Dar acum crezi că te-ai înșelat?

— Cu o zi înainte să-l duc pe Henry la școală... luni... am ieșit la plimbare cu câinii. M-am dus la Dermot să cumpăr ceva pentru Katy și pe urmă am pornit mai departe pe jos,

până la podul de vest. Nu știu de unde a apărut și Lottie. Mă urmărise. Mi-a spus că știți cu toții – cu toții! – tu, și Archie, și Isobel, și Edie. A spus că știți.

„Doamne Dumnezeu“, se gândi Violet. Rosti cu voce tare:

– Ce să știm, Virginia?

– Că Edmund și Pandora Blair au fost îndrăgostiți unul de celălalt. Că au fost amanți.

– Și Lottie de unde știa?

– În vremea aceea lucra la Croy – când s-a însurat Archie cu Isobel. A fost petrecere în seara aceea, nu? A zis că s-a dus după ei, sus pe scări, în toiul petrecerii și a ascultat la ușa Pandorei. A zis că Edmund era însurat și cu copil, dar asta nu l-a împiedicat, pentru că o iubea pe Pandora. A zis că toată lumea știa, pentru că era așa de evident. A zis că încă se mai iubesc și că de asta s-a întors Pandora.

Era chiar mai rău decât se temuse Violet și, pentru prima dată în viață, rămăsese fără replică. Ce să-i fi putut spune? Ce puteai face ca s-o liniștești? Cum să găsești măcar o singură vorbă bună, pentru un scandal atât de penibil și de complicat, creat de o nebună, care n-avea nimic de făcut cu viața ei patetică decât să facă rău celorlalți?

Din locul unde se afla, o privi pe Virginia. Privirile li se întâlneau. Ochii Virginiei o conjurau să-i răspundă, pentru că nu dorea decât ca Violet s-o liniștească, să-i spună că întreaga poveste nu era decât o grămadă de minciuni. Violet oftă.

– Of, Doamne, spuse ea, total nepotrivit.

– Deci e adevărat. Și ați știut.

– Nu, Virginia, n-am știut. Ce-i drept, toată lumea bănuia, dar n-am știut și niciodată n-am vorbit despre asta. Ne-am purtat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Dar *de ce?* strigă Virginia, cu disperare. De ce nu mi-ați spus nici *mie* nimic? Sunt măritată cu Edmund. Sunt soția lui. Cum de ați crezut că n-am să aflu? Și încă de la femeia aceea îngrozitoare! Asta e trădare, e o dovadă că nu aveți încredere în mine. De parcă m-ați crede un copil nevinovat, prea mic și necopt, căruia nu i se poate spune adevărul.

– Virginia, cum puteam să-ți fi spus? Nici noi nu știam precis. Bănuiam doar și, așa cum ne știi, am dat totul uitării și am sperat că așa va rămâne. Ea avea optsprezece ani, iar Edmund o știa de mic copil. Dar el plecase la Londra, se căsătorise și o avea pe Alexa. N-o mai văzuse pe Pandora de mulți ani. Pe urmă a venit înapoi, pentru nunta lui Archie și Isobel, și iar s-au văzut. Pandora nu mai era un copil, ci de departe cea mai fermecătoare, răutăcioasă, delicioasă ființă din lume. Și, după părerea mea, a fost dintotdeauna îndrăgostită de Edmund. Când s-au reîntâlnit, a fost ca un foc de artificii. Le-am văzut cu toții, dar ne-am întors cu spatele, ignorându-le. N-aveam ce face, decât să sperăm că se vor stinge de la sine. Nici nu părea să fie ceva de durată. Edmund avea obligații la Londra. Soția, fiica, slujba. După nuntă a plecat, să-și vadă de ale sale.

– A plecat de bunăvoie?

Violet ridică din umeri.

— Cu Edmund, n-ai de unde să știi. Dar îmi amintesc că l-am condus la mașină, la Balnaid și mi-am luat rămas-bun; am fost pe punctul de a-i spune și altceva. Ceva ridicol, de genul „îmi pare rău“, sau „timpul le rezolvă pe toate“, sau „ai s-o uiți pe Pandora“, dar până la sfârșitul zilei mi-a pierit curajul și nu i-am mai spus nimic.

— Dar Pandora?

— A intrat într-un fel de criză de adolescență. Lacrimi, toane, suferință. Maică-sa a venit la mine să-mi vorbească despre asta și era foarte îngrijorată, dar, zău, Virginia, ce puteam spune? Ce puteam face noi? I-am sugerat s-o trimită pe Pandora undeva, pentru o vreme... să facă vreun curs, sau poate să meargă la Paris sau în Elveția. La optsprezece ani era încă foarte tânără, în multe privințe și un proiect interesant... să învețe o limbă străină, sau să lucreze cu copiii... putea să-i alunge nefericirea. Putea avea șansa să cunoască alți tineri și să-l uite pe Edmund. Dar mă tem că a fost întotdeauna teribil de răsfățată și, într-un fel, chiar și maică-sa se temea de accesele ei de furie. Dacă s-a spus sau nu ceva, asta n-am de unde să știu. Tot ce știu este că Pandora a mai rămas la Croy vreo lună, două și după aceea a fugit de-acasă cu nenorocitul acela de Harald Hogg, un fel de Cresus și destul de bătrân să-i fie tată. Și acesta a fost sfârșitul, destul de tragic, al poveștii cu Pandora.

— Până acum.

— Da. Până acum.

— Crezi că se mai iubesc?

— Virginia, Edmund te iubește *pe tine*. Văzând că nu-i răspunde, Violet se încruntă. *Nu se poate să nu vezi asta.*

— Sunt atâtea feluri de dragoste. Și, uneori, atunci când am într-adevăr nevoie de ea, Edmund pare că nici nu observă.

— Nu înțeleg.

— Mi l-a furat pe Henry. A spus că-l răsfăț. A spus că vreau să-l țin lângă mine ca pe un fel de obiect, o jucărie cu care să mă distrez în continuare. L-am rugat și i-am explicat, iar până la urmă ne-am certat îngrozitor, dar n-am rezolvat nimic cu asta. Ca și cum m-aș fi certat cu un zid. Zidurile nu iubesc, Vi. Asta nu e dragoste.

— N-ar trebui să spun asta, dar sunt de partea ta în ceea ce-l privește pe Henry. Dar este, totuși, copilul lui Edmund și am convingerea că face ceea ce crede că e mai bine pentru Henry.

— Pe urmă, a întins-o toată săptămâna asta la New York, tocmai când aveam nevoie să fie aici. Să-l ducă pe Henry la Templehall. Pentru mine a fost momentul cel mai cumplit din viața mea, când a trebuit să-l las acolo.

— Da, spuse Vi inutil. Da, știu.

Tăcură. Violet cântărea situația pe toate fețele, revăzând în minte întreaga discuție.

Apoi își dădu seama că un mic amănunt nu se potrivea.

— Virginia, toate astea s-au întâmplat *luni*. Dar ai venit să mă vezi abia azi. S-a mai întâmplat ceva?

— Of, spuse Virginia, mușcându-și buzele. Da. Da, s-a mai întâmplat ceva.

— Iar Lottie? întrebă Violet, cu teamă.

— Da. Lottie. Vezi... Vi, îți aduci aminte de duminica trecută, când am luat masa la Croy și am tachinat-o cu toții pe Isobel cu musafirul ei, Americanul cel Trist? Ei, când veneam spre casă, de la Templehall, m-am oprit la King's Hotel, ca să mă duc la toaletă, și l-am întâlnit acolo. Îl cunoșteam. Îl cheamă Conrad Tucker și jucam tenis împreună, pe vremuri, la Leesport, acum vreo doisprezece ani.

Era lucrul cel mai amuzant pe care-l auzea Violet de la sosirea Virginiei.

— Ce întâmplare nostimă, spuse.

— Oricum, am luat masa împreună și pe urmă mi s-a părut o prostie să stea la Relkirk, când venea la Croy a doua zi, așa că a venit la Balnaid cu mine și a dormit acolo. L-am dus azi-dimineață la Croy și l-am lăsat cu Archie. Pe urmă m-am dus la Corriehill, să duc niște vase pentru flori. Iar când m-am întors acasă, am găsit-o pe Lottie în bucătărie.

— În bucătărie, la Balnaid?

— Da. Mă aștepta. Mi-a spus... că aseară a fost la Balnaid, că a stat în grădină, în întuneric și în ploaie, când m-am întors cu Conrad. Ne-a urmărit. Prin ferestre. Niciuna dintre draperii nu era trasă. Ne-a urmărit cum urcam la etaj...

Virginia întâlni privirea îngrozită a lui Violet, deschise gura și o închise la loc. În cele din urmă, continuă:

— M-a făcut curvă. A zis despre Conrad că e drăguțul meu. Bătea câmpii despre poftă carnale și preacurvie...

— E obsedată.

— Trebuie să plece, altfel îi spune lui Edmund.

Sub privirea lui Violet, Virginia se pierdu cu totul, strâmbându-se ca un copil, cu ochii albaștri în lacrimi care-i șiroiau apoi pe obraji.

— Nu mai suport, Vi. Nu pot suporta un lucru atât de cumplit. E o vrăjitoare – și mă urăște așa de mult... Nu știu de ce mă urăște...

Duse mâna după batistă, dar n-o găsi. Violet i-o dădu pe a ei, dar era din dantelă și nu era de prea mult folos pentru o tristețe atât de mare.

— E geloasă pe tine. Geloasă pe toată lumea care e fericită... Cât despre Edmund, o să-și dea seama, ca noi toți, că nu e decât o grămadă de minciuni.

— Tocmai asta e problema, se tângui Virginia. E adevărat. Asta e cel mai îngrozitor. E adevărat.

— *Adevărat?*

— M-am culcat într-adevăr cu Conrad. Am făcut-o pentru că am vrut s-o fac și am vrut

să mă iubească.

— Dar *de ce*?

— Of, Vi. Cred că aveam nevoie unul de celălalt.

Era o recunoaștere disperată și, privindu-și nora, Violet se întristă. Tocmai Virginia să ajungă într-un moment atât de grav al căsniciei. Dar, dacă se gândea bine, era de înțeles. Bărbatul acela, Conrad Tucker sau cum îl mai chema, își pierduse soția de curând. Virginia își pierduse copilul iubit și era furioasă pe felul în care Edmund justificase această hotărâre. Erau vechi prieteni. Când simți nevoia unei mângâieri, te duci la prieteni. Era o femeie pe care orice bărbat ar fi dorit-o, sexy și atrăgătoare, iar americanul acela necunoscut era, probabil, un bărbat bine. Și totuși, Violet ar fi dat orice, pentru ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Mai mult, regreta că aflase.

Un singur lucru era esențial, limpede ca lumina zilei.

— Să nu-i spui niciodată lui Edmund.

Virginia își suflă nasul în batista udă.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui?

— E singurul lucru important pe care ți-l pot spune.

— Fără reproșuri? Fără incriminări?

— Nu-i treaba mea ce s-a întâmplat.

— Am făcut ceva rău.

— În condițiile de față, era de înțeles.

— Vai, Vi...

Virginia se ridică de pe fotoliu, se așeză în genunchi, o îmbrățișă pe Violet și-și îngropă fața la pieptul ei.

— Îmi pare rău.

Violet o mângâie pe păr și-i spuse trist:

— Toți suntem oameni.

O vreme au rămas așa, aproape una de cealaltă, consolându-se. Suspinele Virginiei se potoliră, încet-încet. Se trase în spate, rămânând sprijinită pe călcâie. Își suflă nasul, decisă să fie pentru ultima dată.

— Mai e încă ceva, Vi. După ce vine Edmund și după ce se termină petrecerea, am de gând să mă întorc o vreme la Long Island. Să stau la bunici. Simt nevoia să plec. De câteva luni îmi doresc s-o fac, dar n-am reușit, iar acum nu-l mai am pe Henry, așa că mi se pare un moment foarte potrivit.

— Dar Edmund?

— M-am gândit că... Edmund poate sta cu tine.

— Când vrei să pleci?

— Poate chiar săptămâna viitoare.

— Crezi că e o hotărâre înțeleaptă?

— Tu ce crezi?

— Adu-ți aminte că nu poți fugi de realitate, așa cum nu poți fugi de sentimentul vinovăției.

— Realitatea însemnând Edmund și Pandora?

— N-am spus asta.

— Dar asta gândești, nu? Mi-ai spus chiar acum că a fost întotdeauna îndrăgostită de el. Și sunt sigură că acum nu e mai puțin frumoasă decât era la optsprezece ani. Între ei există ceva ce nu există între mine și Edmund – o mulțime de amintiri din tinerețe. Și, oricât ar părea de ciudat, acelea rezistă cel mai mult și sunt cele mai importante.

— Tu ești importantă și nu cred că ar trebui să-l părăsești pe Edmund tocmai acum.

— Nu m-a deranjat până acum. De-atâtea ori a trebuit să plece și n-am fost niciodată geloasă sau îngrijorată de ce ar putea să facă. I-am spus că nu-mi pasă ce face, cu condiția să nu fiu nevoită să văd. Dar acum nu mai e de glumă. Nu vreau să fiu martoră la ce se întâmplă.

— Îți subestimezi prietenii, Virginia. Cum îți imaginezi că Archie ar sta deoparte, fără să facă nimic?

— Dacă Edmund vrea ceva, Archie nu-i poate sta în cale.

— Pandora n-o să stea la Croy o veșnicie.

— Dar e acolo *acum*. Și *acum* e ceea ce mă frământă.

— Nu-ți place de ea?

— Mi se pare încântătoare.

— Dar nu ai încredere în ea?

— În clipa asta nu mai am încredere în nimeni, mai ales în mine însămi. Trebuie să mă dau deoparte, să evaluez situația, să privesc lucrurile în perspectivă. De asta mă întorc în State.

— Eu continui să cred că n-ar trebui să pleci.

— Cred că așa trebuie.

Nu părea să mai fie ceva de adăugat. Violet oftă.

— În cazul ăsta, mai bine să nu mai discutăm. Hai să fim mai practice și să facem ceva. Un lucru e foarte clar, Lottie trebuie să plece. Înapoi la spital. E o intrigantă periculoasă și mi-e teamă pentru Edie. Am să mă ocup imediat de asta. Iar în timp ce dau eu un telefon, îți propun să te duci să te speli pe față și să-ți aranjezi părul. Pe urmă du-te și ia sticla mea de coniac din dulapul din sufragerie și două pahare. Un pahărel o să ne mai ridice puțin moralul și pe urmă o să ne simțim mult mai bine și mai puternice.

Virginia se conformă. După plecarea ei, Violet se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre birou. Căută numărul de telefon de la Spitalul Regal din Relkirk, formă numărul și ceru să vorbească cu doctorul Martin. Așteaptă puțin, până ce telefonista făcu legătura, apoi doctorul veni la telefon.

— Domnule doctor Martin?

Violet explică cine era și ce legătură avea cu Lottie Carstairs.

— Știți despre cine vorbesc, domnule doctor?

— Da, bineînțeles.

— Mă tem că nu e câtuși de puțin aptă să trăiască în afara spitalului. Se comportă cât se poate de irațional și supără sau jignește o mulțime de oameni. Cât despre domnișoara Findhorn, la care stă, cred că e mult prea dificil pentru ea să se descurce. Nu mai e tânără, iar Lottie e o sarcină prea grea pentru ea.

— Da, răspunse doctoral, rămânând pe gânduri. Înțeleg.

— Nu pareți surprins.

— Nu, nu sunt surprins. Am lăsat-o în grija domnișoarei Findhorn pentru că m-am gândit că e posibil ca revenirea la viața normală într-o casă obișnuită să-i ajute, cât de cât. Dar întotdeauna există și riscuri.

— Se pare că riscul a fost inutil.

— Da, îmi dau seama.

— Puteți s-o luați din nou în îngrijire?

— Da, bineînțeles. Am să vorbesc cu asistenta mea. Puteți s-o aduceți dumneavoastră la spital, cu mașina? Cred că ar fi mai bine decât să trimit o ambulanță. Vă rog s-o aduceți și pe domnișoara Findhorn; este foarte important să fie și ea aici, pentru că este cea mai apropiată rudă a pacientei.

— Bineînțeles. Vom ajunge în cursul după-amiezii.

— Dacă apare vreo problemă, vă rog să mă anunțați.

— Așa voi face, îi promise Violet și închise telefonul.

Faptul că rezolvase dilema verișoarei lui Edie și că Lottie avea, probabil, să se întoarcă la spital chiar în acea după-amiază contribui în mai mare măsură la restabilirea echilibrului Virginiei, decât coniacul cel mai bun al lui Violet.

— Când o duci acolo?

— Acum, îi spuse Violet.

Își schimbase deja pantofii, iar acum își încheia nasturii de la jachetă.

— Și dacă Lottie refuză să plece?

— N-o să refuze.

— Dar dacă face o criză de nervi în mașină și încearcă să te strângă de gât?

— O să fie și Edie cu mine și o s-o oprească. Știu că plecarea lui Lottie va fi o mare ușurare pentru Edie. Nu cred să aibă vreo obiecție.

— Aș veni și eu cu tine, numai că...

— Nu, eu zic că e mai bine să nu te arăți deloc.

— Mă suni după ce se termină totul?

— Bineînțeles.

— Ai grijă. Virginia o luă pe Violet în brațe și o sărută. Îți mulțumesc. Te iubesc, chiar dacă n-am apucat niciodată să-ți spun.

Violet era impresionată, dar avea alte lucruri pe suflet.

— Fată dragă, spuse ea absent, bătând-o ușor pe umăr, în timp ce-și făcea planuri cum să se ocupe de Lottie și de Edie. Ne vedem mâine la picnic.

— Bineînțeles. O să vină și Alexa cu Noel.

Alexa și Noel. Alți membri ai familiei, alți prieteni care urmau să sosească. Atât de multă lume, atât de multe cerințe, decizii de luat, probleme de rezolvat. Mâine împlinesc șaptezeci și opt de ani, își aminti Violet și se întrebă de ce nu stătea cuminte într-un fotoliu, cu o bonețică pe cap. Își luă poșeta, scotoci după cheile mașinii, apoi deschise ușa de la intrare. Alexa și Noel.

— Știu, îi spuse Virginiei. N-am uitat.

Se temuse de o scenă din partea lui Lottie, dar după toate câte se întâmplaseră, momentul acesta avea să treacă mult mai ușor. O găsi pe Lottie așezată în fotoliul lui Edie, uitându-se la televizor, toată numai miere. Violet se opri să vorbească puțin cu ea, dar Lottie era mai interesată de grășana de pe ecran, care demonstra cum se poate face un abajur dintr-o bucată de tapet vechi. Prin fereastra bucătăriei, Violet o zări pe Edie, în grădină, atârând rufele la uscat. Porni într-acolo și-i spuse încet, ca să nu poată fi auzită de Lottie, ce hotărâse și ce aranjase.

Edie, care în ultima vreme arăta mai obosită ca niciodată, părea gata să plângă.

— Da' nu vreau s-o alung, spuse ea.

— Edie, e prea mult pentru noi toți. A fost prea mult și pentru tine, dar acum a început s-o persecute pe Virginia și să umble cu tot felul de vorbe. Știi ce vreau să spun.

Bineînțeles că Edie știa, dar între ele nu era nevoie de vorbe.

— M-am temut de asta, recunoscui Edie.

— E bolnavă, Edie.

— I-ai spus?

— Încă nu.

— Ce ai să-i spui?

— Doar că domnul doctor Martin vrea s-o mai vadă. S-o țină o zi sau două la spital.

— O să fie furioasă.

— Nu cred.

Edie puse ultimul cârlig și se aplecă greoi să ridice coșul gol, parcă ar fi cărat în el toate grijile lumii.

— Ar fi trebuit să stau cu ochii pe ea, rosti.

— Cum să fi putut?

— Mă simt vinovată.

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult, zâmbi Violet. Hai să bem toate trei o ceașcă de

ceai, iar pe urmă am să-i spun despre ce e vorba, până când îi faci bagajul.

Au pornit împreună spre casă.

— Mă simt ca un criminal, spuse Edie. E verișoara mea și am dezamăgit-o.

— Ea te-a dezamăgit, Edie. Nu tu pe ea. Tu n-ai dezamăgit niciodată pe nimeni.

Până la șase seara, neplăcutul episod era încheiat, iar Lottie fusese din nou încarcerată la Spitalul Regal din Relkirk, în îngrijirea unei asistente cumsecade și a uimitor de tânărului doctor Martin. Din fericire, Lottie nu protestase în niciun fel când Violet o anunțase ce urma să se întâmple, le spusese doar că spera ca doctorul Faulkner să se ocupe mai mult de ea. Pe urmă ridicase vocea, ca să-i amintească lui Edie să-i împacheteze puloverul cel bun, verde.

Se întorsese chiar la poarta spitalului, însoțită de asistentă, să le facă veselă semn cu mâna, atunci când Violet și Edie porniseră pe drumul dintre parcuri, care îi plăcuse atât de mult lui Lottie.

— Edie, nu trebuie să-ți faci griji pentru ea.

— Nu pot altfel.

— Ai făcut tot ce ai putut. Ca o sfântă. Poți s-o vizitezi oricând. Nu s-a sfârșit lumea.

— E așa de nefericită, săraca.

— Are nevoie de o îngrijire competentă. Iar tu ai și-așa destule de făcut. Trebuie să uiți de toate astea și să te bucuri iarăși de viață. Măine mergem la picnic. Nu vreau să văd fețe triste de ziua mea.

Edie rămase tăcută câteva clipe. Apoi reluă:

— Ai glazurat tortul?

Și, până când Violet o aduse înapoi acasă, continuă să facă planuri pentru picnic, trecând amândouă peste momentul dificil.

Violet reveni la Pennyburn, intră pe ușa din spate și oftă, ușurată că ajunsese cu bine acasă. Tortul era încă pe masă, așa cum îl lăsase. Șaptezeci și opt de ani. Nu-i de mirare că se simțea așa de epuizată. Glazura se întărise prea tare și era inutil să mai pună bomboane deasupra, așa că trebuia să se mulțumească cu atât. Îl puse într-o cutie de metal și se întoarse în salon, își turnă un pahar mare de whisky cu foarte puțin sifon și se așeză la birou, ca să dea ultimul telefon al zilei, dar și cel mai important.

— Aici școala Templehall.

— Bună seara. La telefon este doamna Geordie Aird. Sunt bunica lui Henry Aird și aș dori să vorbesc cu domnul director.

— La telefon secretara domnului director. Puteți lăsa un mesaj?

— Nu. Îmi pare rău.

— Domnul director e ocupat pentru moment. Doriți să vă sune dânsul?

— Nu. Aș dori să vorbesc cu dânsul chiar acum. Vă rog să-l căutați și să-i spuneți că aștept.

Secretara ezită, apoi, fără tragere de inimă, spuse:

— Bine, cum doriți. Dar s-ar putea să dureze câteva minute.

— Aștept, răspunse Violet cu emfază.

Așteptă. După o vreme auzi niște pași care se apropiau, pe un culoar fără covoare.

— Aici directorul.

— Domnul Henderson?

— Da.

— Sunt doamna Geordie Aird, bunica lui Henry Aird. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar e foarte important să-i transmiteți lui Henry un mesaj din partea mea. Puteți face acest lucru?

— Ce mesaj?

Părea nerăbdător, sau poate nervos.

— Spuneți-i numai că Lottie Carstairs e din nou în spital și nu mai stă la Edie Findhorn.

— Asta-i tot? spuse directorul, fără să-și ascundă surprinderea.

— Da, asta-i tot.

— Și e important?

— De o importanță vitală. Henry era îngrijorat pentru domnișoara Findhorn. Va fi foarte ușurat să afle că Lottie Carstairs nu mai stă la ea. O să i se ia o piatră de pe suflet.

— În cazul acesta, mai bine să notez.

— Da, cred că ar fi cel mai bine. Vă repet.

Chiar așa și făcu, ridicând vocea și pronunțând cuvintele clar, de parcă directorul ar fi fost surd de-a binelea. „LOTTIE CARSTAIRS E DIN NOU LA SPITAL. NU MAI STĂ CU EDIE FINDHORN“.

— Ați notat?

— Tare și clar, răspunse directorul, dovedind un fin simț al umorului.

— Și o să-i spuneți lui Henry, da?

— Mă duc imediat să-l caut.

— Sunteți foarte amabil. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

Se gândi să-l întrebe de Henry, despre starea lui de spirit, dar apoi se răzgândi. Nu voia să se creadă că e o pisăloagă bătrână.

— La revedere, domnule Henderson.

— La revedere, doamnă Aird.

La capătul lungului urcuș, acolo unde drumul greu despicat în piatră trecea peste culmea cu numele de Creagan Dubh, Archie opri Land Roverul, și cei doi bărbați coborâră să admire splendida panoramă.

Venise în acea după-amiază de la Croy, pe drumeagul care trecea pe terenul fermei,

prin zona îngrădită pentru căprioare și de-a lungul lacului, apoi porniseră în sus, pe dealurile sălbatice. Acum, valea Wester rămăsese în urmă, și la picioarele lor lacul își desfășura apele albastre, ca o piatră prețioasă. Înaintea lor, Creagan cobora într-o serie de steiuri și ravene, până acolo unde apele unui izvorăș susurau, risipindu-și picurii strălucitori într-un mănunchi de raze. Spre nord, natura se desfășura în terase nesfârșite, fără țipenie de om. Lumina se schimba mereu, astfel că piscurile din zare se pierdeau într-o aură albăstrie, iar norii pluteau deasupra, ca niște perne de fum.

În grădina de la Croy era cald și plăcut, soarele își trimitea razele printre frunzele aurii ale copacilor și se simțea doar o boare ușoară, care împrăștiă aerul. Aici însă erau atât de sus, încât vântul rece și proaspăt dinspre nord-vest te îngheța, răvășind valea plată, unde nici copaci, nici alte obstacole nu-i stăteau în cale.

Archie deschise portiera din spate și cei doi câini, care așteptaseră atâta timp acest moment, săriră jos. Archie se aplecă și luă două haine vechi, impermeabile, cam murdare și rupte, dar cu căptușeală groasă, de lână.

— Poftim. Aruncă una spre Conrad și apoi, sprijinind bastonul lângă mașină, o îmbracă pe cealaltă. Avea buzunarele rupte și era pătată de sânge peste piept, o amintire de la cine știe ce vânătoare de iepuri de demult.

— Să ne așezăm o clipă. Știu un loc, puțin mai încolo... la adăpost de vânt...

Porni înainte, părăsind drumul și luând-o printre ierburi, folosindu-se de baston ca de un al treilea picior, pentru a trece mai departe. Conrad venea în urma lui, privindu-l cum se chinuie să meargă mai departe, fără să îndrăznească să-i propună ajutorul. După o vreme, ieșiră pe un platou de granit, bătut de mii de ani de vânt și furtuni, acoperit cu licheni și părând un monolit străvechi pe patul de ierburi. Datorită formei sale, se putea sta pe el, ba chiar te puteai rezema, deși nu prea confortabil, dar, odată așezat, erai oarecum ferit de vântul tăios.

Câinii primiseră ordin să stea jos, dar cel mai tânăr nu era la fel de disciplinat ca mama lui și, în timp ce Archie încerca să se așeze cât mai confortabil, începu să-i adulmece binoclul, simți miros de vânat și o luă din loc ca nebunul, speriiind prepelițele. Opt păsări își luară zborul, nu departe de locul unde se aflau. „Plecați, plecați!” păreau să țipe, grăbindu-se spre ascunzișurile văii și dispărând departe, dincolo de zare.

Conrad, încântat și uimit, le privea zborul. Dar Archie se răsti la câine, iar acesta, rușinat, se întoarse și se așeză lângă el, punându-și capul pe umărul lui, ca pentru a-și cere scuze. Archie îl mângâie pe creștet, trăgându-l mai aproape de el și iertându-i mica trăsnaie.

— Ai văzut încotro au luat-o? îl întrebă pe Conrad.

— Cred că da.

Archie îi dădu binoclul.

— Vezi dacă le poți găsi.

Cu binoclul la ochi, Conrad se uită după ele. Depărtarea se transforma în detaliu. Se concentrează zadarnic, încercând să descopere păsările pierdute prin ierburile de la baza văii, dar nu zări nicio urmă, nu prinse nicio mișcare. Dispăruseră. Îi dădu înapoi binoclul lui Archie.

— N-am crezut că o să apuc să văd prepelițele atât de aproape.

— De o viață întreagă, continuă să mă uimească. Sunt așa de viclene și curajoase. Pot zbura cu doisprezece kilometri la oră și se folosesc de orice truc pentru a-l păcăli pe vânător. Sunt cei mai puternici adversari și de asta e atât de plăcut să le vânez – nu se compară cu nimic altceva.

— Dar le împușcați...

— Toată viața am vânat prepelițe. Și totuși, pe măsură ce îmbătrânesc, trag din ce în ce mai rar cu pușca și, trebuie să recunosc, cu o oarecare rezervă. Fiul meu, Hamish, nu pare să-și facă probleme, dar Lucilla urăște această îndeletnicire și refuză să vină cu mine.

Archie stătea ghemuit în haina veche, cu piciorul cel bun strâns sub el și cu cotul sprijinit pe genunchi. Își trăsese șapca uzată peste frunte, ca să-l apere de strălucirea intermitentă a soarelui.

— ... Ea susține categoric că sunt păsări sălbatice și, deci, o creație a Domnului. Sălbatice, adică se perpetuează în libertate. Nu pot fi strânse într-o crescătorie, ca fazanii, iar să le alungi spre vale ar însemna să le lași pradă păsărilor răpitoare.

— Cu ce se hrănesc?

— Cu iarbă și afine, dar mai ales cu iarbă-neagră. Din cauza asta, e obligatoriu să se ardă iarba în trepte, și e reglementată prin lege. E permisă numai câteva săptămâni, în aprilie, și, dacă nu s-a făcut până atunci, rămâne pentru anul următor.

— De ce trebuie arsă?

— Ca să crească alta nouă. Arată cu bastonul. Uite, se văd dungile negre pe dealul mijlociu, unde s-a ars iarba anul ăsta. Tufișurile mai înalte sunt păstrate, ca să protejeze păsările.

Conrad privi cu uimire de jur împrejur, către nesfârșitele spații vălurite.

— Mi se pare incredibil de mult loc pentru doar câteva păsări.

— Pare oarecum anacronic, zâmbi Archie. Mai ales în vremurile noastre. Dar dacă n-ar exista superbe terenuri de vânătoare din Scoția, pământuri întinse ar fi neglijate sau decimate fie prin culturi intensive, de orice fel, fie prin tăierea vegetației, în scopuri comerciale.

— E rău să se planteze copaci?

— Țsta e un punct sensibil. Copacul specific zonei este pinul scoțian, nu molidul adus din Norvegia și nici pinii de tip nord-american. Și depinde cât de bine e îngrijită pădurea. Dar molidul plantat prea des distruge terenul și păsările de munte nu mai au condiții bune de creștere, pentru că nici nu-și fac cuiburile la o distanță mai mică de nouă sute de

metri de pădure. Acolo sunt prea mulți dușmani – vulpi și ciori. Și nu e vorba numai de prepelițe, ci și de alte păsări mai mici – fluierari, mierle sau alte vietăți sălbatice. Gândaci, insecte, broaște, vipere. Ca să nu mai vorbim de vegetație. Clopoței, specii rare de mușchi și ciuperci, narcise. Dacă e bine îngrijită, valea poate fi un exemplu de ecologie rațională.

– Dar oare nu e ridicolă imaginea bogătașului care vine pe aici să împuște păsările?

– Bineînțeles. Aristocratul rasat care-și încarcă pușca cu bancnote de zece lire. Dar cred că imaginea asta e pe cale de dispariție, căci chiar și politicienii cei mai favorabili ecologiei își dau seama că legătura dintre vânătoare ca sport și conservare este extrem de importantă pentru a menține ecosistemul din Highlands.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de foșnetul frunzelor și de susurul vântului. Dincolo de vale, pe panta dealului, o turmă de oi ieșise la păscut. Behăitul lor umplea tăcerea, iar Conrad, simțindu-se în largul său alături de Archie, se simți pătruns de acea liniște interioară, acea pace a sufletului pe care aproape o uitase.

Poate că nu era bine. Poate că, după ce se întâmplase cu o seară înainte, ar fi trebuit să treacă prin agonia remușcării, să se simtă vinovat. Dar conștiința sa hiberna, lăsând în loc o mulțumire nedisimulată.

„Mă simt groaznic, îi spusese Virginiei, pentru că te doresc.“

Și chiar se simțise vinovat de această nevoie de a face dragoste cu soția altui bărbat, în casa acelui bărbat și profitând de absența lui. Dar îi era imposibil să-și stăpânească această dorință și, mai ales, înțeleșese că Virginia avea la fel de mare nevoie de dragoste și de mângâiere. Pentru el, fusese o noapte de descătușare și bucurie, după luni de celibat forțat. Iar pentru ea fusese probabil o șansă de a-și alina singurătatea și de a-și aminti de avântul tinereții.

În seara trecută, după ce ajunsese la Balnaid, devenise timidă, ținându-l pe Conrad la distanță cu preocupările sale gospodărești, conștientă de posibilul pericol, ca un animal tânăr. Dar de dimineață se stăpânise perfect. El se trezise târziu, după ce dormise mult mai profund decât reușise în ultimele luni și constatase că nu mai era lângă el. Se îmbrăcase și coborâse în bucătărie, unde Virginia pregătea micul dejun, pusese de cafea și vorbea cu cei doi câini. Era încă palidă, dar mult mai puțin încordată; l-a întâmpinat cu un zâmbet. La masă serviseră ouă cu șuncă și vorbiseră despre lucruri fără importanță, iar el îi respectase rezerva. Poate că era mai bine așa, fără ca niciunul din ei să analizeze starea celuilalt sau să găsească o logică pentru ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

O dragoste de o noapte. Pentru Virginia, probabil că despre asta era vorba. Conrad nu era sigur. În ceea ce-l privea, era nespus de recunoscător sorții care-i adusesese împreună într-un moment în care amândoi erau vulnerabili și aveau mare nevoie unul de celălalt. Totul venise de la sine, ca aerul pe care-l respiri.

Niciun fel de regrete. N-avea de ce să-și facă griji pentru Virginia. Cât despre el însuși, știa doar că o iubise în urmă cu doisprezece ani și nu era sigur că se schimbase ceva între

timp.

Cu coada ochiului observă o mișcare. Un uliu își făcu apariția pe cer, apoi coborî în spirale. O clipă mai târziu, o altă ceată de prepelițe se ridică brusc din tufișuri, luându-și zborul spre poalele dealului, apoi spre sud, cu o viteză uluitoare și vântul din spate. Cei doi bărbați le urmăriră cu privirea.

— Sper să mai vedem și altele, spuse Archie. Măine venim aici, la vânătoare, cu mașinile.

— Mergi și dumneata?

— Da. Asta-i cam tot ce pot face, cu condiția să ajung de cealaltă parte. Regret într-adevăr foarte mult că nu mai pot urca dealul pe jos. Era minunat să urci la pas, cu câțiva prieteni și cinci, șase câini. Acum e doar o amintire.

Conrad ezită. Cei doi bărbați își petrecuseră aproape toată ziua împreună, dar Conrad, nedorind să pară curios sau impertinent, evitase deliberat subiectul invalidității lui Archie, pe care o observase de la bun început. Acesta părea totuși un moment potrivit.

— Cum ți-ai pierdut piciorul? întrebă el, ca din întâmplare.

— Am fost împușcat, spuse Archie, privind după uliu.

— Un accident?

— Nu. N-a fost un accident.

Uliul pluti pe deasupra lor, plonjă, se ridică din nou ținând prada în gheare un iepure micuț.

— ... Un incident în Irlanda de Nord.

— Ce făceai acolo?

— Eram în armată. Mă aflam acolo cu regimentul meu.

— Când a fost asta?

— Acum șapte, opt ani.

Uliul dispăruse. Archie se întoarse cu fața spre Conrad.

— Armata e în Irlanda de Nord de douăzeci de ani. Câteodată mă gândesc că restul lumii uită de când durează acest conflict sângeros.

— Douăzeci de ani e foarte mult.

— Ne-am dus acolo să oprim violența, să menținem pacea. Dar n-am pus capăt violenței, iar pacea pare să fie încă departe.

Își schimbă poziția, puse ochelarii deoparte și se sprijini într-un cot. Reluă:

— Vara vin la noi turiști americani. Dorm la noi, îi distrăm, bem vin și mâncăm împreună și pe urmă discutăm. În conversații, subiectul Irlandei de Nord apare adesea și, inevitabil, vine câte un isteț cu părerea că Irlanda de Nord e Vietnamul Marii Britanii. Am învățat foarte repede să schimb subiectul și să vorbesc despre altceva.

— N-aveam de gând să spun așa ceva. Despre Vietnam, vreau să zic. Nu mi-aș permite să fiu așa de impertinent.

— Nici eu n-am intenționat să par așa de agresiv, spuse Archie, privindu-l pe Conrad în ochi. Ai fost în Vietnam?

— Nu. Port ochelari de la opt ani, așa că m-au declarat inapt.

— Te-ai fi dus să lupți dacă n-ar fi fost această interdicție?

— Nu știu, răspunse Conrad, clătinând din cap. Dar fratele meu s-a dus. Făcea parte din aviație. Era pilot pe un bombardier. A fost ucis.

— Ce război cumplit, sângeros, inutil. Dar, la urma urmelor, orice război e cumplit, sângeros și inutil. Iar în Irlanda de Nord e cum nu se poate mai inutil, pentru că problemele își au rădăcinile în trecut și nimeni nu vrea să le scoată la iveală și să le distrugă, punând în loc o bază nouă, civilizată.

— Prin trecut, înțelegi Cromwell?

— Trecutul înseamnă Cromwell și William de Orania, bătălia de la Boyne și armatele de ocupație și toți tinerii care au făcut greva foamei și au murit de inaniție. Mai înseamnă amintiri amare de demult, șomaj, segregare și zone interzise și intoleranță religioasă. Și lucrul cel mai rău, imposibilitatea de a rezolva logic această situație.

— Cât ai stat acolo?

— Trei luni. Ar fi trebuit să stau patru, dar eram în spital când batalionul s-a întors acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu mine sau cu batalionul?

— Cu dumneata.

Archie răspunse printr-o tăcere îndelungă, semnificativă. Privindu-l, Conrad observă că atenția îi fusese distrasă din nou de o mișcare din depărtări, de undeva de pe dealul din fața lor. Îi urmări profilul dur, încrămenit. Simți refuzul celui alt de a răspunde și și retrace întrebarea.

— Îmi pare rău.

— De ce să-ți pară rău?

— Dau impresia că aș fi curios. N-am vrut.

— Nu-ți face probleme. A fost un incident. Acesta e termenul eufemistic pentru bombardamente, ambuscade, crime, pentru toată nebunia asta. Îl auzi zilnic, la știrile de seară. Un incident în Irlanda de Nord. Într-unul am fost implicat și eu.

— Erai într-o echipă operativă?

— Toată lumea era gata de luptă, dar eu mă aflam la comanda companiei de la Cartierul General.

— Se scrie mereu despre asemenea incidente, dar tot e greu de imaginat ce se întâmplă de fapt acolo. Am auzit că e o țară foarte frumoasă.

Conrad era pe punctul să spună: „Nu asta am vrut să zic”, dar se răzgândi și-l lăsă pe Archie să continue.

— Sunt locuri foarte frumoase în Irlanda de Nord. Uneori, obligațiile de serviciu mă purtau o bună parte din zi în afara Cartierului General, în vizite la unitățile din toată țara. Unele dintre ele aflate la frontieră erau încartiruite în clădiri fortificate, vechi secții de poliție la care se putea ajunge numai cu elicopterul, pe deasupra ținuturilor. Am fost pe acolo primăvara și la începutul verii. Fermanagh, cu lacurile sale, sau munții Mourne. Se opri o clipă și zâmbi amar, clătinând din cap. Deși trebuia să-ți dai seama că drumul nu ducea numai spre mare, ci și spre zonele periculoase. Spre frontieră.

— Acolo erai și dumneata?

— Da. În plină sălbăticie. Peisajul se schimba mereu. Verdeață multă, terenuri arabile din loc în loc, drumuri de țară șerpuitoare, lacuri și râuri. Foarte puțin populate. Mici ferme risipite la mari distanțe, gospodării înconjurate de mașinării stricate, mașini vechi și tractoare lăsate în voia sorții. Dar atmosfera era aproape pastorală. Pașnică. Câteodată mi se părea imposibil să fac o legătură între natură și ceea ce se întâmpla acolo.

— Cred că a fost o experiență foarte dură.

— Într-adevăr. Cu toții eram implicați. Viața în regiment naște legături strânse, ca într-o familie. Reziști aproape la orice dacă ai familia aproape.

Archie tăcu din nou. Platforma de granit nu era prea comodă și începuse să amorțească. Se mișcă ușor, întinse piciorul. Câinele, atent, se așeză din nou lângă el, iar Archie îl mângâie pe creștet cu blândețe.

— Aveați cazarma voastră? întrebă Conrad.

— Da. O fabrică de textile rechiziționată, dacă asta se poate numi cazarmă. Condițiile erau dure și eram pregătiți pentru orice. Trăiam în spatele sârmelor ghimpate, protejați de foi de tablă ondulată și saci de nisip, vedeam rar lumina zilei și arareori ieșeam la exercițiu. Lucram la unul din etaje, coboram la parter să mâncăm și urcam la culcare. Nu se poate spune că era ca la Hotel Ritz. Aveam un uriaș ca gardă de corp, venea peste tot cu mine și, chiar și în civil, nu mergeam nicăieri neînarmați.

Te simțai sub stare de asediu. N-am fost niciodată atacați propriu-zis, dar exista mereu amenințarea unei ambuscade sau a unui asalt, așa că eram pregătiți pentru orice plan de distrugere a vreunei secții de poliție sau a vreunui obiectiv militar. Unul dintre planuri era furtul unui Land Rover blindat, pe care să-l încarce apoi cu explozibil și după aceea să-l trimită înapoi, cu bietul șofer la volan, să treacă prin porțile deschise ale cazarmii, să-l parcheze și apoi ei să acționeze explozibilul de la distanță. Așa s-a și întâmplat, de vreo două, trei ori, astfel că s-au luat măsuri pentru cazul că s-ar fi repetat. S-a construit un canal de beton, cu o rampă înaltă la capăt. Ideea era ca vehiculul să fie orientat spre rampă, pentru ca apoi șoferul să poată sări și fugi cât îl țineau picioarele, înainte să explodeze. Distrugerile ar fi fost oricum foarte mari, dar multe vieți erau astfel salvate.

— Asta ai pățit și dumneata?

— Nu, nu asta. Am coșmaruri cu nenorocitele alea de rampe, deși n-am fost nevoit să îndur o asemenea experiență. Ciudat, nu? Dar nimeni nu poate găsi o explicație pentru modul cum funcționează subconștientul oamenilor.

Între timp, Conrad nu se mai teme să-și arate curiozitatea.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

Archie cuprinse câinele cu brațul, iar acesta își rezemă capul de genunchiul stăpânului său.

— Era pe la începutul lui iunie. Soare, copacii în floare. Atunci s-a întâmplat un incident la frontieră, la răscrucea de drumuri din apropiere de Keady. O bombă îngropată în pământ, lângă drum. Două vehicule blindate – noi le spuneam „porci” – pleaseră în patrulare, cu câte patru oameni. Unul a fost făcut bucățele, iar cei patru oameni aflați la bordul lui la fel. Celălalt vehicul a fost grav avariat. Doi oameni morți și doi răniți. Unul din răniți era sergentul care conducea misiunea, și el a fost cel care a luat legătura prin radio cu Comandamentul, ca să raporteze. Eu mă aflam în biroul operativ când a sosit mesajul, cu toate detaliile. În astfel de situații, din motive de securitate, nu se menționează niciun nume prin radio, dar fiecare om din batalion are un indicativ. Așa că, în momentul în care sergentul mi-a spus numerele, am știut cine a fost ucis și cine trăia încă. Și cu toții erau oamenii mei.

— Oamenii dumitale?

— Ți-am spus, eram ofițerul comandant al companiei administrative, nu al uneia de pușcași. Asta însemna că mă ocupam de semnalizări, intendență, plăți și fanfară.

— Fanfară?! Conrad își reținu cu greu uimirea. Vrei să spui că aveai o fanfară cu voi?

— Bineînțeles. Fanfara de cimpoaie și tobe are un rol important în oricare regiment scoțian. Cântă la deșteptare și la ultimul cart, sună retragerea la ceremoniile oficiale, cântă la serile de dans și concerte de gală sau în serile în care ofițerii superiori sau sergenții primesc oaspeți. Și intonează muzica de înmormântare. *Florile din pădure*. Cel mai trist cântec din lume. Dar, pe lângă faptul că fac parte integrantă din batalion, cimpoiașii și toboșarii sunt și soldați activi, pregătiți ca mitraliori. O parte dintre ei fuseseră prinși în acea ambuscadă. Îi știam pe toți. Unul dintre ei era un băiat cu numele de Neil MacDonald, de douăzeci și doi de ani, fiul unui îngrijitor de la Ardnamore – asta e chiar la capătul văii, după Tullochard. L-am auzit prima dată cântând la una dintre partidele de vânătoare de la Strathcroy, când avea vreo cincisprezece ani. În anul acela a luat toate premiile și i-am propus ca, atunci când va avea vârsta potrivită, să intre în regimentul meu. Iar în acea zi, ascultând indicativele codificate, am știut că murise.

Conrad nu găsea niciun comentariu potrivit, așa că se hotărî să nu spună nimic. Se lăsă tăcerea, dar nu părea un semn că discuția trebuia încheiată. După câteva momente, fără să se lase rugat, Archie continuă:

— Pentru asemenea cazuri urgente aveam întotdeauna la dispoziție un avion cu

reacție, gata de decolare. Două forțe compacte...

— Forțe compacte?

— Escadroane, cum le numiți voi, iar un elicopter Lynx era gata de decolare. În ziua aceea i-am spus sergentului să rămână la post, iar eu i-am luat locul și m-am dus cu ei. Eram opt în elicopter, adică pilotul și copilotul, cinci soldați și eu. N-a fost nevoie de mai mult de zece minute ca să ajungem la locul incidentului. Acolo, am făcut un tur de orizont ca să ne lămurim ce se întâmplase. Explozibilul care distrusese complet unul din „porci” lăsase pe drum o gaură ca un crater, iar al doilea „porc” căzuse acolo, cu roțile în sus. Peste tot se vedeau resturi de metal, bucăți de pânză de camuflaj, trupuri, haine, cauciucuri arse. Fum din belșug, flăcări, miros de cauciuc ars, benzină și vopsea. Dar nicio mișcare. Nicio urmă de viață.

Conrad era din nou uimit de ceea ce i se părea o discrepanță.

— Adică niciun localnic, niciun fermier sau plugar care să fi auzit explozia și să vină să vadă ce s-a întâmplat?

— Nu. Nimic. În partea aceea de lume, nimeni nu se apropie de așa ceva, decât, bineînțeles, dacă vrea să-și piardă viața sau să fie împușcat în genunchi în mai puțin de o săptămână. Nu era nimeni, doar fum și trupuri sfârtecate.

Pe lângă drum era o porțiune de iarbă, ca o pajiște. Acolo am aterizat și am coborât cu toții. Sarcina imediată era să verificăm terenul și să luăm răniții, în timp ce elicopterul se întorcea la bază ca să aducă un medic militar cu echipa lui. Dar de-abia plecase elicopterul și, înainte de a avea timp să înțelegem despre ce e vorba, am devenit ținta unui atac de mitraliere de dincolo de frontieră. Vezi dumneata, ne așteptau. Pândeau și așteptau. Trei dintre băieții mei au fost uciși pe loc, altul a fost rănit în piept, iar eu în picior. Mi l-au făcut praf.

Când elicopterul s-a întors cu medicul la bord, eu și răniții mai grav am fost duși direct la spital, în Belfast. Sergentul n-a rezistat, a murit pe drum. În spital, mi s-a amputat piciorul deasupra genunchiului. Am stat acolo câteva săptămâni, iar apoi am fost trimis înapoi în Anglia cu un avion, ca să încep perioada îndelungată de reabilitare. Până la urmă m-am întors la Croy, pensionat cu gradul de locotenent-colonel.

Conrad încercă să facă o evaluare a pierderilor în cazul respectiv, dar pierdu șirul.

— Deci, până la urmă, întrebă el, cum s-a încheiat acel incident?

— Nicicum. Cu o gaură în drum. Încă vreo câțiva soldați britanici uciși. A doua zi, IRA și-a anunțat oficial responsabilitatea.

— Îi urăști pentru asta? Ești furios?

— De ce? Pentru că mi-am pierdut piciorul? Pentru că trebuie să țopăi de colo-colo cu bucata asta de aluminiu după mine? Nu. Eram soldat, Conrad. Împușcarea de către un inamic implacabil e riscul oricărui soldat. Dar așa fi putut fi un civil oarecare, un om obișnuit care vrea să-și vadă liniștit de viața lui. Poate un tată în vârstă, plecat la

Enniskillen să-și plângă fiul ucis sau pentru comemorarea Zilei Armistițiului și să sfârșesc mort printre gunoaie. Puteam fi un tânăr, plecat cu iubita într-un bar din Belfast, la un pahar, și să văd cum e făcută zob de o bombă cu efect întârziat. Puteam fi un ostaș în permisie, aflat acolo unde nu trebuie, atunci când nu trebuie, atras de mulțime într-o zonă periculoasă, bătut la sânge, dezbrăcat și apoi împușcat.

Conrad se înfioră. Își mușcă buza, rușinat de sensibilitatea sa.

— Am citit despre toate astea, spuse el. Simt un gol în stomac de fiecare dată.

— E o violență nebunească, inutilă, sângheroasă. Și mai sunt și alte lucruri, despre care nu se vorbește niciodată, care nu ajung la ziare. Știi, o dată, un om a intrat într-o berărie, să bea un pahar. Un tânăr obișnuit, doar că întâmplător era membru al IRA. Unul dintre băieții cu care venise acolo a zis că ar fi amuzant să împuște pe cineva în genunchi. De fapt, nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar după trei beri era gata să încerce. I s-a dat o pușcă, a plecat din berărie și a pornit spre o zonă în construcție. A văzut o fată care se întorcea acasă, venind de la o prietenă. S-a ascuns într-un pasaj și, când fata a trecut pe lângă el, a apucat-o și a aruncat-o la pământ. Pe urmă i-a împușcat amândoi genunchii. Fata aceea n-o să mai poată merge niciodată.

Un simplu incident. Dar mă obsedează, pentru că putea fi fiica oricui și, mai grav, putea fi fiica mea, Lucilla. Așa că nu-i urăsc și nu sunt furios. Sunt doar cumplit de trist pentru irlandezii obișnuiți, care încearcă să trăiască normal, să-și crească copiii cu această umbră teribilă, perpetuă, a sângelui, răzbnării și fricii. Și sunt trist pentru întreaga rasă umană, pentru că dacă o asemenea cruzime irațională e acceptată ca firească, nu mai văd niciun viitor pentru noi toți. Și mă tem pentru mine însumi, pentru că mai am coșmaruri, ca un copil – și mă scol țipând, îngrozit. Și asta nu-i tot. Vină și remușcare pentru tânărul despre care ți-am vorbit. Neil MacDonald. Douăzeci și doi de ani, și s-a ales praful de el. Din trupul lui n-a mai rămas nimic, n-am avut ce îngropa. Părinții lui au plecat fără ca măcar să se poată consola cu o înmormântare sau un mormânt unde să-l plângă. L-am cunoscut pe Neil și ca soldat și era chiar foarte bun, dar mi-l amintesc pe când era copil, pe estrada de la Strathcroy, la vânătoare, cântându-și aria. Îmi amintesc de ziua aceea, când soarele strălucea în iarbă, pe râu și pe dealuri, iar el, cu cimpoiul lui, atât de potrivit în această atmosferă. Avea toată viața înainte și stătea acolo, cântând minunat.

— Nu te poți considera vinovat pentru moartea lui.

— Din cauza mea s-a făcut soldat. Dacă n-aș fi insistat, ar fi încă în viață.

— Nu-i așa, Archie. Dacă-i era scris să intre în regimentul dumitale, oricum ar fi făcut-o, fără să-i spui.

— Chiar crezi asta? Mi-e foarte greu să cred în soartă. Ar fi bine să pot, pentru că atunci aș scăpa de aceste fantome, l-aș lăsa să se odihnească în pace pe bietul băiat și nu m-aș mai întreba „de ce”. De ce eu sunt aici, sus, pe Creagan Dubh, văd, respir, simt, gândesc, când Neil MacDonald e mort?

— Totdeauna e mai greu pentru cel care rămâne să meargă mai departe.

Archie se întoarce și-l privi pe Conrad. Prin spațiul care-i despărțea, privirile li se întâlneau. Apoi, Archie rosti:

— Dumitale ți-a murit soția.

— Da. De leucemie. Am privit-o murind și a durat foarte mult. Și eram în permanență furios și nefericit, pentru că nu eram eu în locul ei. Iar când a murit, m-am urât pentru că trăiam.

— Și dumneata...

— Cred că e o reacție inevitabilă. Trebuie, pur și simplu, să te obișnuiești. Dar asta ia timp. Iar la sfârșitul fiecărei zile, nu reușești să găsești un răspuns pentru toate întrebările prin care te acuzi și încerci să-ți sondezi sufletul. Așa că, după cum spuneți voi, britanicii, e o mare tâmpenie să ți le pui.

Se lăsă o tăcere grea. După o vreme, Archie zâmbi amar.

— Da. Ai dreptate. Mare tâmpenie! Privi spre cer. Ai dreptate, Conrad.

Cerul se întuneca. Stătuseră acolo prea mult și se făcuse frig.

— Eu zic că ar trebui să ne întoarcem acasă. Și trebuie să-mi cer scuze. Recunosc, pentru o clipă am uitat că aveai propria tragedie pe care să o depășești. Sper că ai să mă crezi dacă-ți spun că nu te-am adus aici ca să-mi vărs oful pe umerii dumitale.

Conrad zâmbi.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, îi aminti.

Abia atunci simți frigul și amorțeala din trup, așa cum stătea ghemuit pe piatra dură, neprietenoasă. Se ridică chinuit în picioare, scuturându-le ca să scape de dureri. Acum, roca nu-l mai proteja, iar vântul îl lovea cu putere, arzându-i obrazii, strecurându-se prin gulerul cămășii. Se înfioră ușor. Câinii, incitați de această posibilitate de mișcare și gândindu-se deja la masă, se ridicară și ei, privind spre Archie plini de speranță.

— Așa s-ar zice. Dar acum hai să uităm amândoi de toate și să nu mai vorbim despre asta. Bine, zăpăciților, vă duc acasă să mâncați. Întinse un braț. Conrad, bătrâne, poți să-mi dai o mână de ajutor ca să mă ridic în picioare?

Au părăsit în sfârșit dealul, pornind încet spre casă, în jos, spre vale și apoi spre Croy. Când au ajuns în fața casei, pendula tocmai bătea de jumătate. Șase și jumătate. Câinii erau morți de foame. Trecuse de mult ora lor de cină și o zbughiră direct spre bucătărie. Archie aruncă o privire spre bibliotecă, dar nu părea să fie nimeni prin preajmă.

— Ce ți-ar plăcea să faci? își întrebă oaspetele. De obicei mâncăm la opt și jumătate.

— Dacă n-ai nimic împotriva, m-aș duce sus să despachetez. Poate să fac și un duș.

— Perfect. Poți folosi oricare dintre băi dacă nu sunt ocupate. Când ești gata, vino jos. Dacă nu vine nimeni până atunci, găsești o tavă cu băuturi în bibliotecă. Poți să servești ce dorești. Simte-te ca acasă.

— Mulțumesc din suflet, spuse Conrad, pornind în sus pe scări, apoi se întoarce. Și

mulțumesc pentru ziua de azi. A fost minunat.

— Poate că eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească.

Conrad porni mai departe. Archie se duse după câini, iar în bucătărie îi găsi pe Lucilla și pe Jeff, lângă aragaz și lângă chiuvetă, amândoi cu câte un șorț în față, ocupați până peste cap cu treaba, dar foarte veseli. Lucilla se întoarse spre el, continuând să amestece ceva într-o cratiță.

— Tati, te-ai întors! Unde ai fost?

— Sus pe deal. Voi ce faceți aici?

— Pregătim cina.

— Mama unde e?

— S-a dus să facă o baie.

— Nu vrei să le dați voi de mâncare câinilor în locul meu?

— Sigur. Nicio problemă... Lucilla se întoarse spre cratiță. Dar trebuie să mai aștepte o clipă, altfel mi se arde sosul.

Archie îi lăsă să-și vadă de treabă, închise ușa, se duse în bibliotecă, își turnă un whisky cu sifon și, cu paharul în mână, urcă scările, în căutarea soției sale.

O găsi în baie, cufundată în spuma frumos parfumată, arătând la fel de comic ca întotdeauna în casca ei de baie albastră cu buline albe.

— Archie! Unde ai fost? îl întrebă ea, în timp ce el se așeza comod pe scaunul WC-ului.

— Sus, pe Creagan Dubh.

— Cred că a fost minunat. Cum e până la urmă Americanul cel Trist?

— Nu e trist deloc. E plăcut să stai cu el de vorbă. Numele lui este Conrad Tucker, iar întâmplarea face să fie un vechi amic de-al Virginiei.

— Nu-mi vine să cred! Adică se cunosc? O coincidență extraordinară. Dar noroc că-i așa. N-o să se simtă așa de stingher și jenat într-o casă străină. Am impresia că ți-a plăcut, mai adăugă ea, întinzându-se după săpun.

— E foarte simpatic. Formidabil de drăguț.

— Ce bine-mi pare. Ce face acum?

— Cred că același lucru ca și tine.

— A mai fost în Scoția?

— Nu cred.

— Uite ce mă gândeam. Nici el și nici Jeff n-o să fie în stare să participe la niciunul dintre dansurile de vineri seara. Nu crezi c-ar fi o idee bună să-i instruiеști puțin după cină? Dacă reușesc să învețe dansul de opt și încă vreo două, le va fi mai ușor să se distreze.

— De ce nu? Am să caut niște benzi. Unde-i Pandora?

— Cred că doarme buștean. Am ajuns acasă abia pe la cinci. Archie, te deranjează

dacă vine cu tine mâine? I-am spus de picnicul de la Vi, dar mi-a zis că preferă să-și petreacă ziua cu tine. Vrea să stea cu tine, să mai vorbești puțin.

— Sigur, nu mă deranjează, cu condiția să nu facă prea multă gălăgie. Ai grijă să-și ia niște haine groase.

— Am să-i împrumut pantalonii mei groși și haina căptușită.

Archie sorbi o gură de whisky și căscă. Era obosit.

— Cum a fost la cumpărături? Mi-ați luat cartușe?

— Da. Și șampanie, și lumânări, și mâncare suficientă ca să hrănim o armată înfometată. Și eu m-am făcut cu o rochie nouă pentru dans.

— Ți-ai cumpărat o rochie nouă?

— Nu, n-am cumpărat-o. Pandora a cumpărat-o pentru mine. E absolut superbă și nu m-a lăsat să văd cât a costat, dar cred că a fost o avere. Am impresia că e teribil de bogată. Crezi că am făcut bine că am lăsat-o să se poarte așa extravagant și generos?

— Dacă a dorit să-ți dăruiască o rochie, n-aveai cum s-o oprești. Totdeauna i-a plăcut să facă daruri. Dar a fost un gest frumos din partea ei. Am voie s-o văd?

— Până vineri, nu. Atunci o să te uimesc cu frumusețea mea.

— Ce-ați mai făcut?

— Am mâncat la restaurant... Isobel stoarse buretele, gândindu-se dacă să-i spună lui Archie despre Pandora și masa rezervată, dar apoi se răzgândi, pentru că era sigură că n-ar fi fost de acord... Lucilla și-a cumpărat o rochie de la bazar.

— Doamne, precis că e plină de purici.

— Am convins-o să o ducă la spălătorie. Unul din noi va trebui să meargă la Relkirk vineri dimineață, s-o ia. Dar vestea cea mai grozavă abia acum urmează. Pentru că Pandora ți-a cumpărat și *ție* un cadou și, dacă-mi dai prosopul, am să ies din baie și am să-ți arăt despre ce e vorba.

El făcu ce i se ceruse.

— Un cadou pentru mine? Încercă să-și imagineze ce-i putuse cumpăra Pandora. Spera că nu era vorba de un ceas de aur, un cuțitaș de tăiat țigări de foi sau un ac de cravată – n-ar fi folosit niciunul din aceste lucruri. Ceea ce-i trebuia într-adevăr era o cartușieră nouă...

Isobel se șterse, își scoase casca de baie, își puse halatul de mătase și-l legă cu cordonul.

— Vino să vezi.

Archie se ridică și o urmă în dormitor.

— Uite, acolo.

Totul era pus pe pat. Pantaloni ecosez, o cămașă albă, nouă, încă în punga de celofan, o eșarfă de mătase neagră pentru talie și jacheta verde de seară a tatălui său, pe care și-o amintea foarte bine, deși n-o mai văzuse de la moartea bătrânului.

— De unde au apărut toate astea?

— Jacheta era în pod, la naftalină. Am pus-o la aburi, ca să dispară cutele. Iar pantalonii și cămașa sunt de la Pandora. Ți-am lustruit și pantofii de seară.

— Dar pentru ce toate astea?

Archie era năucit.

— Pentru vineri seară, prostuțule. Când i-am spus Pandorei că nu poți purta kilt și că vei merge la petrecerea Vereinei în smoching, s-a îngrozit. A zis că ai arăta ca un chelner plătit cu ora. Așa că s-a dus la domnul Pittendriech, iar el ne-a ajutat să alegem toate astea. Ridică perechea de pantaloni. Nu-i așa că sunt grozavi? Hai, încearcă-i, Archie, abia aștept să te văd cum arăți.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Archie în clipa aceea era să încerce niște haine noi, dar Isobel era așa de entuziastă, încât nu-l lăsa inima s-o refuze. Așa că puse paharul pe noptieră și, ascultător, începu să-și scoată hainele.

— Lasă-ți cămașa. N-are rost să o desfacem pe cea nouă, să nu se murdărească. Scoate-ți pantalonii și ciorapii ăia vechi și murdari. Acum...

Cu ajutorul ei, își puse pantalonii noi – Isobel închise nasturii și fermoarul, îi aranjă cămașa veche, albastră, învârtindu-se pe lângă el, de parcă ar fi fost un copil pe care trebuia să-l gătească pentru o petrecere. Îi așeză eșarfa de mătase, legă șireturile pantofilor de seară, îi ținu jacheta. Apoi îl ajută s-o îmbrace și-l întoarse spre ea, închizându-i nasturii cu șnur.

— Așa, spuse ea, netezindu-i părul cu mâna. Du-te și uită-te în oglindă.

Se simțea îngrozitor, fără să știe din ce motiv. Îl dorea piciorul și-și dorea o baie fierbinte, dar porni șchiopătând spre dulap, cum îi ceruse Isobel. Acolo era o oglindă mare, pe ușa din mijloc. Nu se dădea în vânt să se privească în oglindă, pentru că ceea ce vedea părea un travesti al bărbatului bine făcut și frumos de altă dată, atât era de slab și de pământiu, atât de lipsit de grație în hainele ponosite, atât de neîndemânatic cu mersul său greoi, cu piciorul de aluminiu pe care-l ura.

Chiar și acum, sub privirile admirative ale soției sale, îi trebui ceva vreme până să se hotărăască să se privească. Dar constată că nu era chiar așa de rău. Nu era rău deloc. Arăta bine. Pantalonii erau lungi și destul de strânși pe picior, perfect croiți, cu dunga perfectă – aveau o eleganță aproape militărească. Iar catifeaua grea, strălucitoare a jachetei dădea exact acea tentă de eleganță puțin învechită a unui adevărat gentleman, în timp ce verdele pal se potrivea perfect cu dunga verde din modelul pantalonilor.

Isobel îi aranjase părul, dar acum și-l netezi și el puțin; se întoarse, încercând să se admire pe toate părțile. Deschise jacheta să admire brâul fin, de mătase, încolăcit pe talie. Încheie din nou jacheta. Se privi în ochi și zâmbi amar, rușinat, parcă, de cât de mândru se simțea. Se întoarse spre soția sa.

— Ce crezi?

— Arăți superb.

Archie întinse brațele spre ea.

— Lady Balmerino, îmi acordați un vals?

Ea veni lângă el; Archie o strânse la pieptul său, cu obrazul deasupra capului ei, așa cum dansau pe vremuri, strânși, unul lângă altul, în câte un club de noapte. Prin stratul fin de mătase al halatului îi simți pielea caldă după baie, curba șoldurilor, talia fină. Sâni delicat, eliberați de strânsoarea sutienului, îi atingeau pieptul și le simțea parfumul discret, de săpun bun.

Se mișcau încet, de pe un picior pe altul, legănându-se în brațele celuilalt, dansând, așa cum puteau, pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi.

— Ai ceva foarte important de făcut în clipa asta? o întrebă el.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Nici cina de pregătit, nici câinii de hrănit, nici vreo pasăre de jumulit sau buruieni de plivit?

— Nu.

O sărută apăsător pe păr.

— Atunci hai să mergem amândoi în pat.

Isobel rămase nemișcată, dar mâinile lui Archie porniră mai departe, de-a lungul spatelui. După o vreme, ea se desprinse din îmbrățișarea lui, îl privi drept în ochi și văzu lacrimile ascunse în ochii albaștri, profunzi.

— Archie...

— Te rog.

— Dar ceilalți?

— Toată lumea are treabă. O să închidem ușa. Punem un bilet cu „Nu deranjați“.

— Dar... coșmarul?

— Coșmarurile sunt pentru copii. Suntem prea bătrâni ca să lăsăm visele să stea în calea dragostei noastre.

— Te-ai schimbat. Isobel se încruntă, cuprinsă de uimire. Ce ți s-a întâmplat?

— Pandora mi-a cumpărat un cadou.

— Nu-i vorba de asta. E altceva.

— Am găsit pe cineva care să mă asculte. Sus, pe Creagan Dubh, unde numai vântul și iarba și păsările ne țineau companie și nu era altcineva care să ne deranjeze. Așa că i-am vorbit.

— Despre Irlanda de Nord?

— Da.

— Tot ce-a fost?

— Tot ce-a fost.

— Explozia bombei și trupurile sfârtecate și soldații morți?

— Da.

— Și Neil MacDonald? Și coșmarul?

— Da.

— Dar mi-ai spus și *mie*. Ai vorbit cu *mine*. Și n-a fost de niciun folos.

— Pentru că tu ești o parte din mine. Un străin e altceva. E obiectiv. Până acum nu s-a mai întâmplat așa ceva. Nu erau decât rude sau prieteni, care mă știau de-o viață. Prea apropiați.

— Coșmarul e tot acolo, Archie. N-are cum să dispară.

— Poate că nu. Dar poate că nu mă mai înspăimântă.

— Cum de ești așa de sigur?

— Mama avea o vorbă. Frica bate la ușă, credința se duce să deschidă și nu e nimeni acolo. O să vedem. Te iubesc mai mult decât orice pe lume și numai asta contează.

— Of, Archie!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar el le alunga cu săruturi; desfăcu cordonul halatului ei de baie, strecurându-și mâna pe sub mătasea moale, mângâindu-i pielea. Buzele lui îi căutau buzele, iar Isobel îl aștepta, pregătită...

— Nu vrei să încercăm?

— Acum?

— Da. Acum. Imediat. De îndată ce mă ajuți să ies din pantalonii ăștia blestemați.

Joi, 15 septembrie

Virginia, trează încă de la ora cinci, aștepta să se lumineze de ziuă. Era joi, ziua când Vi împlinea șaptezeci și opt de ani.

Cum îi promisesese, Vi o sunase cu o seară înainte, chiar când începeau știrile de ora nouă. Lottie era din nou la spitalul din Relkirk, îi spusese Virginiei. Nu se supăraseră deloc, păruse să accepte ideea. Edie se întristase, dar reușise s-o convingă și, până la urmă, acceptase inevitabilul. Iar Vi telefonase la Templehall și-i dăduse directorului instrucțiuni să-l asigure pe Henry că nu mai era nevoie să-și facă griji pentru draga lui Edie. Oribilul episod se terminase, în sfârșit. Virginia și-l putea scoate din minte.

Conversația o lăsă pe Virginia într-o stare confuză. Sentimentul cel mai puternic era acela de binecuvântare, de copleșitoare ușurare, acum putea să suporte noaptea, să doarmă singură în casa mare și pustie; putea să doarmă, știind cu siguranță că nicio fantomă nu mai bântuie prin grădină, așteptând să-i sară în spate. Lottie n-avea să se mai întoarcă; era închisă și, odată cu ea, cumplitul secret. Virginia era eliberată.

Totuși nu se simțea în largul său. Nici nu voia să-și imagineze cât de nefericită trebuie să fie Edie, văzând că nu a reușit, că a fost nevoită să-și lase încă o dată verișoara în seama unor persoane competente de la spital. Dar precis că, în sinea ei, Edie se simțea și ea ușurată, chiar și numai pentru faptul că scăpase de responsabilitatea aceea aproape imposibilă și că nu mai era nevoită să suporte chinul nesfârșitelor sporovăieli ale lui Lottie.

În sfârșit, mai era și Henry, iar Virginia se simțea vinovată. Știa părerea lui despre Lottie și cât de teamă îi fusese pentru Edie și totuși nu-i trecuse nicio clipă prin cap lucrul cel mai firesc – să dea un telefon la școală. Își dădea seama că, oricât de rușinos ar fi fost, motivul principal era că uitase cu totul de Henry, atât fusese de absorbită de ea însăși și de evenimentele ultimelor două zile.

Întâi, Edmund și Pandora. Acum, Conrad.

Conrad Tucker. Aici, în Scoția, la Strathcroy, integrat deja în familia Balmerino și personaj principal în distribuția următoarelor zile, prezența lui Conrad schimbaseră fața lucrurilor. O schimbaseră mai ales pe ea, de parcă i-ar fi revelat o fațetă nebănuită, ascunsă a propriei sale personalități. Se culcase cu Conrad. Făcuseră dragoste dintr-o dorință reciprocă, legată mai degrabă de consolare decât de pasiune, iar ea rămăsese cu el și-și petrecuse noaptea în brațele lui. Un act de infidelitate; adulter. Putea să-i spună oricum,

dar Virginia nu regreta nimic.

Edmund nu trebuie să afle niciodată.

Vi era o bătrână înțeleaptă, iar faptul că i se confesase nu fusese un act de penitență, ci recunoașterea unei clipe de mulțumire. Își recunoscuse păcatul față de altcineva și scăpase astfel de vină. Dar Virginia fusese total surprinsă de lipsa oricărei remușcări și avea impresia că în ultimele douăzeci și patru de ore se maturizase, crescuse – nu fizic, ci înlăuntrul său. Era ca și cum s-ar fi luptat să urce o pantă foarte abruptă de deal, iar acum avea timp să-și tragă răsuflarea, să se odihnească, să evalueze orizontul mai larg pe care-l cucerise prin eforturile sale.

Multă vreme fusese mulțumită să fie doar mama lui Henry, soția lui Edmund, un membru al familiei Aird, existența ei fiind modelată de clan și tot timpul, energia și dragostea ei fiind canalizate spre crearea unei ambianțe de familie. Dar acum, Alexa crescuse, Henry plecase, Edmund... Pentru moment, se părea că Edmund ieșise complet din calculele sale. Deci mai rămânea doar ea, Virginia. Un individ, o entitate cu trecut și viitor, între care se întindeau, ca o punte, anii de căsnicie care trecuseră în zbor. Plecarea lui Henry încheiase o perioadă din viața ei și, în același timp, o eliberase. Nimic n-o mai putea împiedica să-și ia zborul, cu aripile întinse. Toată lumea era a ei.

Vizita în Long Island, amânată de luni de zile, dar pe care nu și-o putuse scoate din minte, era acum posibilă, neîndoielnică, ba chiar obligatorie. Orice ar spune Vi, era momentul să plece și, dacă era nevoie de scuze, avea să aducă în discuție vârsta înaintată a bunicilor și dorința ei arzătoare de a-i vedea înaintea ei să fie prea bătrâni, să se mai poată bucura de compania ei; înainte să fie loviți de boală sau infirmitate; înainte să moară. Asta era scuza. Dar adevăratul motiv avea în mare parte legătură cu Conrad.

El va fi acolo. Va fi prin preajmă. În oraș sau în Southampton, dar puteau vorbi oricând la telefon. Puteau fi împreună. Un bărbat pe care bunicii ei îl plăcuseră întotdeauna. Un om cumsecade. Nu era genul de om care să dispară pe neașteptate, care să-și încalce promisiunile sau să te dezamăgească tocmai când aveai mai mare nevoie de el; nici nu s-ar fi îndrăgostit de o altă femeie. Îi trecu prin minte că încrederea era, probabil, mai importantă decât dragostea, pentru ca o legătură să reziste cu adevărat. Avea nevoie de timp și spațiu ca să depășească această nesiguranță; avea nevoie de un interludiu, în care să stea deoparte și să revizuiască situația. Avea nevoie de consolare și știa că o putea găsi în compania celui care-i fusese întotdeauna prieten, iar acum îi era amant. Amantul ei. Ce cuvânt ambivalent, plin de sensuri profunde. Își verifică încă o dată conștiința, încercând să găsească acel bob de vină obligatoriu, dar nu găsi nimic în afară de un soi de siguranță, o forță consolatoare, de parcă acest Conrad îi mai dăduse o șansă, dreptul la o nouă tinerețe, libertatea deplină, neîntinată. Orice ar fi fost, știa că nu putea să refuze acest dar, lăsându-l să se piardă pentru vecie. Leesport era aproape și numai un zbor cu avionul o despărțea de el. Era neschimbat, pentru că locul acela nu se

schimba niciodată. Simțea în nări aerul tare de toamnă, zărea străzile largi, umbrite, din loc în loc, cu frunze stacojii, fumul de la primele focuri ieșind pe coșurile caselor impunătoare, ridicându-se blând spre cerul de un albastru intens al verii indiene specifice în Long Island.

Rămase nemișcată, amintindu-și de anii de demult. Ziua Muncii trecuse, copiii erau iarăși la școală, localurile de pe plajă se închiseseră. Dar precis că bunicul nu-și scosese încă la mal bărcuța cu motor, iar splendida plajă de la Atlantic se afla chiar acolo, la mică distanță. Dune de nisip și o briză ușoară; nisipuri nesfârșite, presărate cu scoici, dantelate de valurile înspumate. Simțea parcă spuma pe obraji. Se vedea, ca de la mare distanță, pășind printre scoici, o siluetă profilată pe cerul serii, cu Conrad alături...

Și atunci, în ciuda tuturor celor întâmplate, Virginia se trezi zâmbind, nu dintr-o plăcere romantică, ci dintr-un sănătos simț al ridicolului. Astea erau visuri de adolescență, decupate din vreo reclamă de televiziune. Parcă auzea muzica siropoasă și vocea sinceră, vibrantă a vreunui bărbat care încerca s-o convingă să folosească cine știe ce șampon, deodorant sau detergent biodegradabil. Ar fi prea ușor să-și treacă ziua, pierdută într-un nor de fantezii. Nu pentru că visurile ar fi fost prerogativul exclusiv al tinereții, ci pentru că cei mari n-aveau timp să se lase pradă imaginației. Aveau prea multe de făcut, prea multe griji și probleme. Ca și ea. Chiar în acel moment. Viața imediată, cu exigențele ei, îi solicita atenția. Îndepărtă cu hotărâre gândul la Leesport și la Conrad și-și îndreptă atenția spre Alexa. Alexa era prioritatea numărul unu. Alexa urma să ajungă la Balnoid într-o oră, două și, cu o lună în urmă, la Londra, Virginia îi făcuse o promisiune.

„... tu și tati, se rugase Alexa. Nu-i așa că n-o să vă mai certați? N-aș suporta o atmosferă de ură... “

Iar Virginia îi dăduse toate asigurările. „Nu, sigur că nu. Uită toate astea... O să ne distrăm grozav...”

N-avea voie să promită ceva și apoi să nu se țină de cuvânt și era destul de mândră ca să-și dea seama că nici aceasta nu făcea excepție. Până vineri seara, Edmund avea să se întoarcă acasă. Virginia se întreba dacă-i va aduce altă brățară de aur și spera că nu, pentru că nu numai Henry se afla între ei, ca o pradă la care să se repeadă fiecare, dar și această nouă înțelegere a Virginiei, despre ea însăși și soțul său. Simțea că nimic nu va mai fi simplu sau direct de acum încolo, dar trebuia, de dragul Alexei, să lase această impresie. Se puna, de fapt, problema să reziste în următoarele câteva zile. Își imagina o serie de obstacole: sosirea Alexei, picnicul lui Vi, sosirea lui Edmund acasă, masa de la Isobel, petrecerea de la Verena. Trebuia să se gândească, pe rând, la fiecare dintre acestea și să nu-și arate nicio clipă sentimentele. Nici îndoială, nici poftă, nici suspiciune sau gelozie. Până la urmă, toate acestea vor lua sfârșit. Iar după plecarea musafirilor din septembrie și revenirea vieții la normal, Virginia, eliberată de orice obligație, putea să se

gândească la plecare.

Aștepta să se lumineze de ziuă, întorcându-se, din când în când, să vadă ora pe ceasul de lângă pat, dar pe la șapte se săturase de această ocupație inutilă și părăsi, cu bucurie, patul cu cearșafurile mototolite.

Trase draperiile și, de afară, o întâmpină cerul azuriu, grădina cu umbrele sale prelungi, matinale și ceața ușoară, care se ridica deasupra câmpurilor. Toate acestea erau semne potențiale pentru o zi frumoasă. Odată cu răsăritul, ceața avea să dispară și, cu puțin noroc, putea fi chiar cald.

Se simțea mai ușurată. Dacă tocmai astăzi ar fi fost întâmpinată de o zi friguroasă, cenușie, ploioasă, ar fi fost un dezastru pentru ea. Nu numai pentru că era și așa destul de demoralizată ca să mai aibă nevoie de alte motive de deprimare, ci și pentru că, oricum ar fi fost vremea, picnicul lui Vi, vrând-nevrând, ar fi avut loc. Vi respecta tradiția și nu-i păsa dacă musafirii erau nevoiți să se adăpostească sub umbrele de golf, să se bălăcească prin apă în cizme de cauciuc ori să-și prăjească cârnăciorii uzi pe grătarul umed, plin de fum. În anul acesta se părea totuși că erau scutiți de asemenea plăceri masochiste.

Virginia coborî la parter, se ocupă de câini și-și pregăti un ceai. Se gândi să-și facă ceva de mâncare, dar abandonează această idee și urcă din nou la etaj, să se îmbrace și să-și facă patul. Auzi zgomotul unei mașini, se rezezi la fereastră, dar nu văzu nimic. Probabil cineva trecuse prin fața porții, îndreptându-se spre șosea.

Reveni în bucătărie și puse de cafea. La ora nouă se auzi telefonul, iar ea se rezezi să răspundă, gândindu-se că era probabil Alexa, care-i dădea telefon de pe drum, să-și justifice întârzierea. Dar era Verena Steynton.

— Virginia, scuză-mă că te sun așa de dimineață. Te-ai sculat?

— Bineînțeles.

— Minunată zi. N-ai cumva niște fețe de masă de damasc? Albe și cât mai mari. Numai la asta nu ne-am gândit și bineînțeles că Toddy Buchanan n-are de unde să facă rost.

— Cred că am vreo șase, dar trebuie să le caut. Erau ale lui Vi; le-a lăsat aici când s-a mutat.

— Sunt suficient de lungi?

— Bune pentru un banchet. Le folosea la petreceri.

— N-ai putea să fii așa drăguță și să le aduci la Corriehill în dimineața asta? Aș veni eu să le iau, dar ne ocupăm cu toții de flori și, pur și simplu, n-am nicio clipă liberă.

Virginia era bucuroasă că Verena nu-i putea vedea fața.

— Da. Da, aș putea s-o fac, spuse ea, încercând să pară cât mai amabilă. Dar nu pot să vin până ce nu sosesc Alexa și Noel, iar ei încă n-au apărut. Și pe urmă trebuie să mă duc la Vi la picnic...

— Nu-i nicio problemă... treci doar să le lași. Nici nu știi cât îți sunt de recunoscătoare. Ești adorabilă. Caută-l pe Toddy și lasă-le la el... și ne vedem mâine, dacă nu se poate mai devreme. Pa-a...

Închise. Virginia oftă, puțin exasperată, pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea în dimineața aceea era să parcurgă cu mașina cei cincisprezece kilometri până la Corriehill și pe urmă să se întoarcă. Totuși, după atâția ani petrecuți în Scoția, se adaptase la obiceiurile locului și unul dintre acestea era ca, la nevoie, toată lumea să pună umărul la treabă – chiar dacă era problema altcuiva – și să nu lase să se vadă nemulțumirea. Se gândi că organizarea unei petreceri era un moment greu, dar, chiar și așa, ar fi preferat ca Verena să se fi gândit mai din timp la fețele de masă.

Notă „fețe de masă” pe blocnotesul aflat lângă telefon. Se gândi din nou la picnic și puse un pui mare la cuptor. Până să se facă și să se răcorească, Alexa avea să ajungă, probabil, acasă și putea s-o roage pe ea să-l taie în bucăți.

Telefonul sună din nou. De data asta era Edie.

— Poți să treci să mă iei și pe mine la picnic?

— Da, sigur că da. Vin cu plăcere. Edie, îmi pare rău pentru Lottie.

— Da, spuse Edie scurt, așa cum făcea ori de câte ori era necăjită, dar nu voia să vorbească despre ceva. M-am simțit groaznic.

Ceea ce n-o lămură pe Virginia era dacă Edie se simțise groaznic pentru că Lottie trebuise să plece, sau din cauza implicării Virginiei în această tristă întâmplare.

— La ce oră să fiu gata?

— Trebuie să mă duc la Corriehill cu niște fețe de masă, dar încerc să fiu la tine pe la douăsprezece.

— Alexa a ajuns?

— Încă nu.

— Vai de mine, sper că n-au pățit nimic, spuse Edie, îngrijorată, gândindu-se imediat la vreun accident ori vreo defecțiune.

— Nu-ți face griji. Poate e aglomerație pe drum.

— Pe mine mă îngrozesc drumurile astea.

— Stai liniștită. Ne vedem la prânz și până atunci vor veni și ei.

Virginia își mai turnă o cană de cafea. Telefonul suna din nou.

— Balnaid.

— Virginia.

Era Vi.

— La mulți ani!

— Ce zici, ce noroc am cu vremea asta? A venit Alexa?

— Încă nu.

— Mă gândeam că ar fi trebuit să ajungă până acum.

– Și eu la fel, dar încă n-au apărut.

– De-abia aștept s-o văd, drăguța de ea. De ce nu veniți cu toții la Pennyburn mai devreme să bem o ceașcă de cafea și să stăm la taclale înainte să pornim sus pe deal?

– Nu pot. Virginia îi explică despre fețele de masă. Nici nu știu unde să le caut.

– Sunt pe raftul de sus, în dulapul de rufărie, împachetate în hârtie albastră. Verena asta încurcă pe toată lumea. De ce nu s-a gândit să te întrebe mai din timp?

– Cred că i-au scăpat multe lucruri.

– Atunci, când ajungeți aici?

Virginia reflectă, încercând să găsească o soluție.

– Am să-i trimit pe Noel și pe Alexa la Pennyburn, cu mașina de teren. Eu am să merg la Corriehill cu mașina mică, iar pe drum o iau pe Edie și venim la Pennyburn. După aceea luăm tot ce trebuie pentru picnic în mașina de teren și plecăm cu toții împreună.

– Ce pricepută ești la organizare! Precis că asta se datorează mamei tale americane. Adu, te rog, și niște pături, bine? Și pahare de vin pentru voi.

Sub „fețe de masă“, Virginia mai notează „pături, pahare de vin“.

– ... Și îi aștept, pe Alexa și Noel, pe la unsprezece.

– Sper că nu sunt prea obosiți.

– A, n-au cum să fie obosiți, o asigură Vi. Sunt tineri.

Noel Keeling era orășean, născut și crescut la Londra, în mediul străzilor urbane, cu weekenduri petrecute departe, la țară. Din când în când făcea câte o escapadă și lua avionul până la Costa Smeralda ori Algarve, să stea cu prietenii, să joace golf sau tenis sau să se relaxeze făcând puțin iahting. Turismul, vizitarea bisericilor sau a castelelor, admirarea imenselor podgorii nu intrau în planurile sale de distracții și, dacă i se sugera o astfel de ieșire, găsea de obicei motive să se retragă, petrecându-și timpul, în loc de asta, fie întins la soare, lângă piscină, fie coborând în cel mai apropiat oraș, unde lua loc la o masă pe terasa vreunui bar și privea agitația trecătorilor din jur.

O dată, cu câțiva ani în urmă, când venise în Scoția să petreacă o săptămână cu niște prieteni, la pescuit de somoni, luase avionul de la Londra la Inverness; acolo îl aștepta un alt membru al grupului și împreună au pornit cu mașina spre Oykel Bridge. Plouase. A continuat să plouă tot drumul, până la hotel și apoi, fără întrerupere, pe toată durata șederii lor acolo. Din când în când, ceața se risipea, scoțând la iveală un teren cu vegetație maronie, fără copaci – și cam atât. Amintirile acelei săptămâni erau amestecate. Își petrecuse fiecare zi stând până la brâu în apa repede a râului, încercând să prindă peștii iuți de sub apele învolburate. Fiecare seară trecuse într-o atmosferă de plăcută amicitie, cu cantități respectabile din delicioasa mâncare scoțiană și cantități și mai mari de whisky de malț. Natura înconjurătoare nu-i făcuse nicio impresie.

Acum însă, la volanul micuțului său Volkswagen Golf, aflat pe ultimele mile ale acestei lungi călătorii, simți nu numai că se afla pe un teren cunoscut, ci și că acesta era plin de surprize.

Terenul cunoscut era o metaforă. Știa din experiență cum să se poarte ca musafir, având în spate mulți ani de vizite la țară în weekend – și nici măcar nu era pentru prima dată când venea să stea într-o casă necunoscută, la oameni străini. În anii trecuți obișnuia să facă un grafic al fiecărui weekend, acordând un număr de stele pentru confort și plăcere. Dar asta se întâmpla când era mult mai tânăr și mai sărac și nu-și permitea să refuze nicio invitație. Acum, mai matur și prosper, cu prieteni și cunoștințe pe măsură, devenise mai selectiv și era arareori dezamăgit.

Dar, dacă era să fie corect, jocul avea regulile sale prestabilite. Așa că, în valiza din portbagaj, nu-și pusese numai smochingul și diverse haine sport, ci și o sticlă de whisky Famous Grouse pentru gazdă și o cutie mare de bomboane din ciocolată de casă, pe care o cumpărase de la Bendix pentru soția acestuia. Pentru bunica Alexei, care își celebra în chiar acea zi împlinirea a șaptezeci și opt de ani de viață, adusesse săpun și ulei de baie marca Floris, în ambalaje strălucitoare – acesta era cadoul său standard pentru doamne în vârstă, cunoscute și necunoscute; iar pentru Katy Steynton, pe care n-o văzuse niciodată, o pictură cinegetică, cu un cocker spaniel cu ochii triști, ținând în gură un fazan.

Așadar, aducând cadouri, se conforma regulilor.

Teritoriul neașteptat, cel al surprizelor, era impresia pe care i-o făcuse superbul comitat Relkirkshire. Niciodată nu-și imaginase domenii atât de bogate și prospere, ferme atât de pline de verdeață, perfect aliniată, unde cirezi de vite sănătoase pășteau în liniște. Nu se așteptase să treacă pe drumuri străjuite de mesteceni, dincolo de care se zăreau grădini pline de flori parfumate, multicolore. Călătorind noaptea, zărise primele raze de lumină furișându-se prin ceața dimineții, dar acum soarele își făcuse datoria și umbrele dispăruseră, făcând loc unei zile pline de strălucire. După ce Relkirk rămăsese în urmă, porniră pe drumul pustiu, printre câmpurile acoperite de paie aurii, pe lângă râuri învolburate, pâlcuri de ferigi de culoarea șofranului; cerul era nesfârșit, iar aerul avea puritatea cristalului, nepoluat de fum sau de smog sau de oricare din ororile produse de mâna omului. Era ca și când s-ar fi întors în timp, într-o lume pe care o credea definitiv pierdută. Cunoscu oare această lume? Sau o știuse altă dată și uitase, pur și simplu, că există?

Podul Caple. Traversară un râu, aflat departe, în ravena de dedesubt, apoi cotiră pe lângă indicatorul pe care scria „Strathcroy“. Dealurile cu iarba-neagră încă în floare se înălțau de ambele părți ale drumului strâmt și șerpuit. Zări câteva ferme risipite în depărtare, un cioban cu turma de oi îndreptându-se, peste pășunile verzi, către un câmp sălbatic, aflat ceva mai jos. Alexa, cu Larry pe genunchi, stătea lângă el. Larry dormea,

dar Alexa era vizibil concentrată, reușind cu greu să-și ascundă entuziasmul revenirii acasă. Adevărul era că nu-și mai putuse stăpâni nerăbdarea de câteva săptămâni încoace, numărând zilele rămase în calendar; își tunsese părul, cumpărase cadouri și bătuse magazinele în căutarea unei rochii noi. Umblase însă inutil și renunțase la magazine, preferând o firmă care închiria modele minunate – se topise după o rochie mini adorabilă, decorată cu auriu, dar vânzătoarea o convinsese că picioarele ei nu se potriveau cu moda mini – și se lăsase înduplecată să aleagă o rochie tradițională din mătase înflorată care, după părerea lui Noel, îi dădea o alură romantică, adorabilă. În ultimele două zile se învârtise ca un titirez, ocupată cu rezolvarea ultimelor amănunte; împachetase valizele pentru amândoi, călcase cămășile lui Noel, golise frigiderul și lăsase vecinilor un rând de chei, pentru cazul când casa ar fi fost atacată de hoți. Toate acestea au fost duse la bun sfârșit într-un entuziasm debordant, cu energia unui copil, iar Noel privise toată această foială cu tandrețe și înțelegere, fără să poată spune că era la fel de entuziast.

Și totuși, acum, la capătul acestui lung drum, când soarele își trimitea razele din cerul vast, ca din alte vremuri, aerul curat pătrundea prin fereastra deschisă și fiecare cotitură a drumului promitea o nouă surpriză, entuziasmul ei deveni dintr-odată contagios și Noel se simți cuprins de sentimente ciudate – nu chiar fericire, ci o explozie de bunăstare fizică, poate cea mai apropiată de fericire. Dintr-un impuls, luă o mână de pe volan și o așeză pe genunchiul Alexei, iar ea îi răspunse imediat, așezându-și mâna peste mâna lui.

– Nu-ți spun tot timpul „nu-i așa că e frumos“, pentru că, dacă aș face așa, ar fi prea banal, spuse ea.

– Știi.

– Iar revenirea acasă are întotdeauna ceva special, dar mai ales acum, când ești cu mine. La asta mă gândeam. Degetele li se împletiră. Niciodată n-a fost ca acum.

Noel zâmbi.

– Am să mă port cât pot eu de frumos, ca să rămână așa.

Alexa se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Te iubesc, îi spuse.

Cinci minute mai târziu au ajuns. În dreptul satului, au traversat încă un pod, au trecut printre porțile deschise și au intrat pe alee. Pajiști, pâlcuri de rododendroni și azalee, iar în zare, dealurile care mergeau spre sud. Noel opri în fața casei, pe care o recunoștea din fotografia Alexei, acum însă se afla în fața lui, reală, solidă și trainică, cu serele înălțându-se pe o latură. Vița sălbatică, acum în tonuri stacojii, încadra ușa de la intrare, deschisă și, înainte ca Noel să oprească motorul, cei doi cockeri își făcură apariția, nu pozând cuminți în capul scărilor, ci alergând spre ei cu urechile fluturând, ca pentru a-i studia pe nou-veniți. Larry, trezit brusc, le răspunse pe măsură, sărind din brațele Alexei când aceasta ieși din mașină.

Aproape în același moment, chiar în spatele câinilor, își făcu apariția și Virginia, în jeansi și cu o bluză albă fără guler, arătând la fel de grozav ca și în hainele elegante în care o văzuse la Londra, pentru prima și ultima dată.

— Alexa, draga mea. Am crezut că nu mai veniți.

Îmbrățișări și săruturi. Întinzându-se, ca să scape de durerile din brațe și picioare, Noel urmărea bucuria revederii.

— Uite-l și pe Noel, spuse Virginia, întorcându-se spre el. Mă bucur să te revăd.

Primi și el, cu mare plăcere, un sărut.

— N-a fost prea obositor drumul? Alexa, nu mai suport larma asta. Lasă-l pe Larry să se împrietenească cu ai mei aici, în grădină, altfel îmi udă covoarele. De ce ați întârziat așa de mult? Vă aștept de câteva ore.

— Ne-am oprit la Edinburgh să ne luăm micul dejun, explică Alexa. Noel are acolo niște prieteni – Delia și Calum Robertson. Locuiesc într-o căsuță adorabilă, în zona vechilor grajduri regale, chiar lângă Moray Place. I-am trezit cu pietricele în fereastră și au coborât să ne deschidă, ne-au pregătit ouă cu șuncă și nu s-au supărat deloc că i-am trezit. Ar fi trebuit să te sun, dar nu m-am gândit. Îmi pare rău.

— Nu contează. Important e că ați ajuns. Dar n-avem nicio clipă de pierdut, pentru că trebuie să fiți la Vi la unsprezece, să vă beți cafeaua cu ea înainte să plecăm cu toții sus pe deal, pentru picnic. Aruncă spre Noel o privire plină de înțelegere. Bietul de tine, n-ai parte de nicio clipă de odihnă, dar Vi abia așteaptă să vă vadă pe amândoi. Crezi că rezisti? Nu ești prea obosit după un drum atât de lung?

— Niciun pic, o asigură el. Am condus amândoi, pe rând, iar cel care nu era la volan a putut să aștească puțin...

Deschise portbagajul mașinii, iar Virginia ridică uimită din sprâncene.

— Doamne, câte bagaje aveți! Hai să le ducem înăuntru...

Acum se afla în dormitor, unde rămăsese să-și despacheteze bagajele. Ușa era deschisă și auzea, dinspre culoar, vocile Alexei și Virginiei, care mai aveau încă destule de discutat. Din timp în timp se auzea câte un hohot de râs. Noel închise ușa, dorindu-și un moment de intimitate înaintea următoarelor cerințe pe care trebuia să le îndeplinească. Trebuia să plece cu mașina de teren, un Subaru – așa i se spusese. Intervenise o încurcătură cu niște fețe de masă, dar el și Alexa urmau să-și bea cafeaua cu bunica ei, iar mai târziu, Virginia și Edie aveau să li se alăture, după care întregul grup trebuia să pornească sus pe deal, pentru picnicul aniversar.

Nu-l deranja acest proiect; din contră, era parcă nerăbdător să vadă ce surprize îi va mai rezerva această zi. Deschise geamantanul și începu să despacheteze la nimereală. Agăță smochingul în impunătorul dulap victorian, apoi scoase cadoul pentru Vi, periuțele de dinți, trusa de toaletă. Puse periuțele pe masă și se duse să inspecteze baia.

Se trezi în fața unei căzi masive, cu robinete gigantice din alamă; marmură pe jos, oglinzi până în tavan, prosoape pufoase, frumos împăturite și așezate pe un suport încălzit. Era epuizat și murdar după drum și, cedând unui impuls, deschise robinetele, își aruncă hainele cât colo și făcu cea mai scurtă, cea mai fierbinte baie din viața lui. Simțindu-se mult mai bine, se îmbracă din nou și, încheindu-și cămașa curată, se îndreptă spre fereastră, privind superba panoramă care se deschidea dincolo de marginile grădinii. Câmpuri, oi, dealuri. Liniștea fu întreruptă de țipătul prelungit al unei mierle, care se pierdu apoi în depărtări, făcându-l pe Noel să se întrebe de când nu mai auzise un asemenea sunet tulburător, evocator, fără să poată găsi un răspuns.

Virginia Aird era pe jumătate americană; tânără, plină de viață și șarm. Odată, într-o călătorie de afaceri în Statele Unite, Noel locuise în casa unui coleg, în statul New York. Era un fel de ranch, o casă de fermieri bogați, așezată pe o pajiște care se învecina cu pajiștea altei case, construită cu gândul în primul rând la comoditate și ușurința de întreținere. Încălzire centrală excelent gândită, alături de toată aparatura casnică modernă necesară. Ar fi trebuit să fie locul ideal pentru petrecerea unui weekend de iarnă. Și totuși, nimic nu fusese conform așteptărilor, pentru că gazda, deși era o femeie adorabilă, nu se pricepea câtuși de puțin să vadă de oaspeți. Deși avea o bucătărie perfect utilată, nu se obosise niciun moment ca să le gătească ceva. În fiecare seară se îmbrăcau și ieșeau la clubul local să mănânce și tot ce reușeau să primească din bucătăria aceea erau ochiuri prăjite sau sandviciuri cu carne de vacă, făcute la cuptorul cu microunde. Dar asta nu era tot. În salon exista un cămin adevărat, dar pe grilaj erau așezate ghivece de plante și, în locul unui foc strălucitor, centrul atenției era televizorul, în jurul căruia fuseseră așezate canapelele prea confortabile și fotoliile adânci. Duminica după-amiaza, familia își petrecea timpul urmărind un meci de fotbal american, ale cărui reguli și canoane rămăseseră de neînțeles pentru Noel. Avea televizor și în dormitor, iar baia auxiliară era echipată cu meticulozitate – duș, prize pentru aparatul de bărbierit și chiar un bideu, dar cel mai mare dintre prosoapele asortate de-abia îi acoperea părțile delicate ale corpului, iar aceste mici inconveniente îl făcuseră să se gândească cu regret la confortul prosoapelor sale imense, albe, pufoase de acasă. Dar cel mai rău fusese că i se blocaseră sinusurile din cauză că dormise într-o cameră încălzită, ale cărei ferestre refuzau să se deschidă.

Era o mojie și ingratitude din partea lui să le găsească pricină, pentru că fuseseră deosebit de amabili cu el, dar niciodată, în toată viața lui, nu fusese mai fericit să scape dintr-un loc.

Se auzi din nou țipătul mierlei. Pace. Și... se întoarse cu fața spre dormitor, așezându-și cămașa în jeansi... o minunată opulență edwardiană. Ca și în strada Ovington, numai că aici totul era făcut la o scară masivă, masculină. Baia imensă, făcută pentru un bărbat înalt. Prosoapele mari, draperiile grele, legate de fiecare parte cu șnur de mătase. Se

gândi din nou la Virginia și înțelese că, deși nu-i fusese deloc teamă că acel sejur în America suburbană s-ar fi putut repeta, nu se așteptase ca ea să fie stăpâna unei case care fusese probabil decorată și mobilată cu cincizeci de ani în urmă, fără să mai fi fost modificată între timp.

Dar era de acord cu acest lucru. Se simțea foarte bine. Îi plăcea spiritul locului, confortul trainic, mirosul plăcut, de casă de țară, strălucirea mobilei lăcuite și îngrijite, prospețimea cearșafurilor, sentimentul de familie. Punându-și șosete curate, un pulover gros, periindu-și părul, se trezi fluierând. Se privi în oglindă și zâmbi mulțumit. Deja se simțea grozav.

Gata, în sfârșit, ținând în mână cadoul pentru Vi, ieși din dormitor, coborî scările și, mergând după sunetul vocilor feminine, ajunse în bucătăria Virginiei. Nu era ca în reviste, dar era mare și primitoare și plină nu de soare, ci de un plăcut miros de cafea. Alexa tăiase cu pricepere un pui în bucăți și acum punea totul într-o cutie de plastic, iar Virginia, cu un șorț peste pantaloni, umplea filtrul cu apă pentru cafea. Când îl văzu pe Noel, lăsă totul deoparte și opri aparatul.

— Totul e-n regulă? îl întrebă.

— Perfect. Am făcut o baie, iar acum sunt gata de orice.

— Ce ai acolo, un cadou pentru Vi? Pune-l în cutia asta mare, lângă ale noastre...

Era o cutie de carton deja plină ochi cu tot felul de pachete frumos ambalate, de forme ciudate. Îl puse pe al său alături.

— Cineva i-a făcut cadou o sticlă.

— Henry. E vin de plante. L-a câștigat la tombolă. Noel, mașina e în spatele casei. Poate poți să pui cutia înăuntru, lângă celelalte lucruri, ca să i-o dai lui Vi când ajungeți la Pennyburn.

Noel luă cutia în brațe și o duse afară, pe ușa deschisă. În curtea din spate se afla mașina, un vehicul zdravăn, cu transmisie pe patru roți, cu compartimentul din spate pe jumătate plin cu tot felul de lucruri. Pentru Noel, picnic însenina un sandwich în aer liber, ori o gustare asortată cumpărată de la Fortnum's, plus șampanie, care se deschidea ceremonios pe terenurile de la Glyndebourne. Pregătirile de acum păreau însă făcute pentru o armată întreagă. Pături, umbrele; undițe de pescuit, coșuri și pungi; un sac de hârtie, plin cu cărbuni; un altul, cu cele necesare pentru aprins focul; grătare și clești; bolurile pentru câini; o sticlă de apă, cutii de bere; un coș plin cu farfurii de plastic în culori vii și câteva pahare de plastic. Pe lângă astea, un sul de hârtie, impermeabile, aparatul de fotografiat al Alexei, un binoclu.

Așeză cutia cu cadouri și Alexa apăru și ea, cu încă un coș, în care pusese termosul de cafea și cutia cu bucățile de pui rece, câteva cești, lesele câinilor și un fluier.

— Parcă am pleca cu cortul pentru cel puțin două săptămâni, îi spuse Noel.

— Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Noel îi luă cutia din brațe și găsi un loc unde s-o pună.

— Ar trebui să plecăm. Deja suntem în întârziere.

— Dar câinii?

— Vin cu noi toți trei. Va trebui să-i înghesuim lângă celelalte lucruri.

— Nu pot sta pe bancheta din spate?

— Nu, pentru că vom fi cinci pe drumul spre deal și nici Vi, nici Edie nu sunt deloc slabe.

— Putem lua și mașina mea.

— Putem, dar n-am ajunge prea departe. Stai să vezi drumul. E abrupt și foarte greu.

Asta e singura mașină care poate merge pe acolo.

Noel era grijuliu cu Volkswagenul său, așa că nu mai făcu niciun comentariu. Cei trei câini au fost aduși la mașină, înghesuți înăuntru și apoi Noel închise capota în urma lor. Alexa și Noel au urcat în față, cu Noel la volan. Virginia, cu șorțul la brâu, veni să-și ia rămas-bun.

— Vin și eu pe la douăsprezece și un sfert, le spuse. Distracție plăcută cu Vi.

Mașina porni, coti pe lângă casă, ieși pe porți, trecu peste pod. Pe măsură ce mergeau, Alexa îi povestea toate noutățile locale.

— Tata e la New York. Am aflat despre asta când tăiam puiul. Dar se pare că se întoarce în cursul zilei de mâine, așa că va fi prezent la petrecere. Iar Lucilla Blair e la Croy... s-a întors din Franța... cu Pandora Blair. Pandora e sora lui Archie Balmerino, așa că ai să-i cunoști pe amândoi.

— Vin cu toții la picnic?

— Cred că da. Nu sunt sigură de Pandora, totuși. Îmi doresc s-o văd, pentru că n-o cunosc. Doar am auzit despre ea. E oaia neagră a familiei Balmerino și are o reputație teribil de proastă.

— Sună interesant.

— Ei, nu te entuziasma așa. E cu cel puțin zece ani mai bătrână decât tine.

— Întotdeauna mi-au plăcut femeile mai mature.

— Nu cred că „matură“ e cuvântul potrivit pentru Pandora. Și mai e un tip care stă la Croy. Îl cheamă Conrad Tucker. E american și vechi prieten de-al Virginiei. Nu e extraordinar? Iar săraca Virginia a trebuit să-l ducă chiar ea la școală pe Henry, pentru că tata nu era aici. Mi-a spus că a fost oribil și că nu vrea să vorbească despre asta. Și încă n-are nicio veste de la dragul de Henry, așa că nu știm cum se simte. Virginia zice că nu vrea să-l sune pe director, ca nu cumva să o considere o mamă nebună.

Ajunseseră în sat.

— ... Nu știi de ce n-ar trebui să telefoneze. Nu văd de ce să nu vorbească cu Henry dacă asta dorește. Ia-o la stânga pe aici, Noel, pe poarta aceea și apoi în sus pe deal. Am ajuns la Croy. Domeniul lui Archie Balmerino. Cred că el e la vânătoare astăzi, dar

mergem cu toții la ei la masă mâine-seară, înainte de petrecere, așa că ai să-l vezi atunci...

Drumul urca abrupt, pe terenul unei ferme, care fusese altă dată parc. Fagii impunători aveau frunzele îngălbenite, iar în zare dealurile își profilau piscurile pe cerul strălucitor de toamnă. În ciuda soarelui cald, se simțea un vânt destul de tăios, iar Noel era bucuros că-și luase puloverul cel gros.

— Acum o luăm pe drumul ăsta. Pe vremuri era groaznic, o cărare denivelată care ducea la căsuța grădinarului, dar Vi a aranjat-o când a cumpărat terenul de la Archie. E maniacă la grădinărit. Ți-am mai spus asta. Dar uitate ce priveliște are casa. Sigur, e în bătaia vânturilor, dar de când au crescut fagii e mai bine...

Casa, de un alb orbitor în lumina soarelui, se afla în mijlocul unei grădini, cu pajiști verzi și straturi de flori în culori vii. Când Noel trase mașina în fața casei, ușa de la intrare se deschise și o femeie masivă, bine făcută, le apărură în întâmpinare, cu brațele deschise și părul fluturând în vânt. Era îmbrăcată cu o fustă foarte veche, din tweed, un jersey, șosete și ghete zdravene. Alexa, sărind din mașină, fu aproape imediat înghițită în îmbrățișarea solidei sale bunici.

— Alexa, dragul meu copil, ce bucurie să te văd.

— La mulți ani.

— Am șaptezeci și opt de ani, draga mea. Nu e îngrozitor? Sunt bătrână ca Matusalem.

O sărută pe Alexa, iar apoi, privind pe deasupra capului nepoatei sale, îl urmări pe Noel coborând din mașină și îndreptându-se spre ea. Privirile li se întâlneau; cea a lui Violet era strălucitoare și fermă; fermă, dar nu lipsită de bunătate. „Mă studiază“, își spuse Noel. Zâmbi cât mai deschis cu putință:

— Bună ziua. Eu sunt Noel Keeling.

Violet o lăsă pe Alexa și-i întinse mâna. Noel i-o luă într-a sa și simți strânsoarea sănătoasă a palmei calde și uscate, cu degete puternice. Nu era o bătrână frumoasă și probabil că nici nu fusese vreodată, dar era multă energie și înțelepciune în fața arsă de soare și părea că toate ridurile se datorau numai râsului. O plăcu imediat și simți cum între ei se stabilește o legătură mută, instinctivă; dar era sigur că era genul de om care, deși capabil de o ostilitate implacabilă, ar fi putut fi cel mai sincer și constant prieten. Dintr-odată își dori ca Violet să fie de partea sa. Și atunci, ea îi spuse ceva ciudat.

— Nu ne-am mai întâlnit?

— Nu cred.

— Numele dumitale. Keeling. Îmi pare cunoscut. Ridică din umeri, apoi dădu drumul mâinii. Nu contează.

Îi zâmbi, iar Noel își dădu seama că, deși nu fusese niciodată frumoasă, avusese cu siguranță foarte mult farmec.

— Drăguț din partea dumitale că ai venit să ne vezi pe toți.

— Permiteți-mi să vă urez la mulți ani. Avem o cutie întreagă cu cadouri pentru

dumneavoastră.

— Aduceți-le înăuntru. Am să le desfac mai târziu.

Noel se întoarse la mașină, deschise portiera, calmă câinii, scoase cutia cu cadouri și închise din nou portiera. Între timp, Alexa și bunica ei dispăruseră în casă, iar Noel le urmă, intrând într-un hol micuț, iar de aici într-o sufragerie bine aerisită și luminată, de unde printr-un glasvand se zărea superba grădină a bătrânei doamne.

— Pune cutia acolo! Încă n-am să deschid cadourile, pentru că mai întâi vreau să aflu noutățile voastre. Alexa, cafeaua și ceștile sunt în bucătărie, vrei te rog să aduci tu tava?

Alexa dispăru imediat, să facă ce i se ceruse.

— Acum, Noel... Nu pot să-ți spun „domnule Keeling“ pentru că nimeni nu mai face așa ceva în zilele noastre, iar dumneata să-mi spui Violet... unde dorești să stai?

Dar el nu dorea să stea jos. Ca de obicei, când se afla într-un loc nou, dorea să umble, să cerceteze, să pătrundă firea lucrurilor. Camera era foarte plăcută, cu pereții văruiți în galben pal, draperii de creton cu trandafiri viu colorați și covoare crem care acopereau complet podeaua, până la lambriuri. Știa că Violet Aird nu locuise aici mulți ani și se simțea prospețimea și lumina unei curățenii generale recente; dar mobila, tablourile, bibelourile, cărțile și porțelanurile ei veniseră precis odată cu ea, probabil de la Balnaid. Scaunele și canapeaua erau acoperite cu cuverturi de culoarea coralului, iar un scrin de abanos, cu ușile deschise, avea aceeași culoare în interior. Înăuntru se zărea o minunată colecție de porțelanuri Familie Rose. Oriunde se uita, Noel descoperea câte un grup de obiecte de mare preț sau foarte practice, strânse într-o viață de om de această bătrânică, așa cum veverița își strânge alunele. Aici câteva pernițe lucrate de mână, colo un coș împletit plin cu lemne de foc, grătarul de alamă, o pereche de clești, cutia cu ațe, televizorul micuț, teancuri de reviste, boluri cu tot felul de obiecte. La fel, fiecare suprafață orizontală era împodobită cu obiecte mici, decorative. Cutiuțe emailate, cănițe cu flori proaspete, o cupă de cupru cu flori de iarbă-neagră, fotografiile înrămate în suporturi de argint, mici ansambluri de porțelan de Dresda.

Violet îl urmărea. El o privi și-i zâmbi.

— Urmați regulile lui William Morris, spuse el.

— Asta ce înseamnă?

— N-aveți nimic în casă care să nu fie sau util sau frumos.

— Cine te-a învățat asta? îl întrebă ea, amuzată.

— Mama.

— E un concept demodat.

— Dar încă viabil.

Violet făcuse focul în cămin. Pe poliță se aflau două bibelouri de Staffordshire, întruchipând o pereche de câini, iar deasupra căminului...

Se încruntă, apoi se îndreptă spre tablou, să-l privească mai îndeaproape. Era o pictură

veche, un copil într-un câmp de flori. Câmpul se afla în umbră, dar, dincolo de el, razele soarelui luminau stâncile și marea, iar în depărtare, două siluete de fete. Iluzia optică de lumină și culoare îi atrăsese atenția, nu numai pentru că efectul era atât de cald, ci pentru că tehnica, redarea propriu-zisă a formei tridimensionale îl surprindeau, cu familiaritatea unei figuri pe care și-o amintea din copilărie.

Nu putea fi altfel. Aproape că nu avu nevoie să citească semnătura ca să știe al cui era.

— E un Lawrence Stern, rosti, cu uimire.

— Mă bucur că te pricepi. Mi-e mai drag decât toate celelalte.

Noel se întoarse spre ea.

— Cum ați ajuns în posesia lui?

— Pari mirat.

— Chiar și sunt. Nu există decât vreo câteva.

— Mi l-a dăruit soțul meu, cu mulți ani în urmă. Era la Londra. L-a văzut în vitrina unei galerii și a intrat să-l cumpere pentru mine, fără să-i pese că a trebuit să plătească pentru el mai mult decât și-ar fi putut permite.

— Lawrence Stern a fost bunicul meu, spuse Noel.

Violet se încruntă.

— Bunicul tău?

— Da. Tatăl mamei mele.

— Al mamei...? Violet tăcu, continuând să rămână încruntată, iar apoi fața i se deschise într-un zâmbet de bucurie, din care dispăruse orice urmă de nedumerire. Deci, de *acolo* îți știam numele! Noel Keeling. Dar am cunoscut-o... am întâlnit-o... Ei, ce s-a mai întâmplat cu Penelope?

— A murit acum vreo patru ani.

— Ce lovitură! O persoană atât de drăguță. Nu ne-am întâlnit decât o dată, dar...

Au fost întrerupți de revenirea Alexei din bucătărie, cu tava pe care se aflau cafetiera și ceștile cu farfurioarele lor.

— Alexa, vino să auzi un lucru extraordinar! Imaginează-ți, Noel nu e un străin pentru mine, pentru că am întâlnit-o o dată pe mama lui... și ne-am înțeles foarte bine. Și am sperat întotdeauna că ne vom mai vedea, dar n-am mai reușit...

Descoperirea, această revelație extraordinară care dovedea, încă o dată, cât de mică e lumea, le captă întreaga atenție. Picnicul și aniversarea au fost, pentru moment, uitate, iar Alexa și Noel s-au așezat să bea cafeaua fierbinte, ascultând cu interes povestea lui Vi.

— Ne-am cunoscut prin Roger Wimbush, portretistul. Când Geordie s-a întors din război, din lagăr, și a reînceput să lucreze în Relkirk, s-a hotărât ca, în calitate de director al firmei, să i se facă un portret pentru posteritate. Iar Roger Wimbush a fost cel care a primit comanda. A venit la Balnaid și a stat la noi, iar portretul a fost realizat în seră și

apoi agățat, cum se cuvine, în cursul unei ceremonii, la biroul firmei. După câte știu, e și acum acolo. Am devenit buni prieteni și, după moartea lui Geordie, Roger mi-a scris o scrisoare atât de frumoasă și m-a invitat la expoziția de portrete de la Burlington House. Nu mergeam prea des la Londra, dar am considerat că merita să fac o călătorie așa de lungă pentru acea ocazie, așa că m-am dus. Roger m-a așteptat și m-a condus prin expoziție. Imediat, a observat două doamne. Una era mama ta, Noel, iar cealaltă cred că era o mătușă de-a ei, pe care o adusese la expoziție ca să-i facă o plăcere. O femeie foarte bătrână; mică și cu fața foarte ridată, dar plină de energie...

— Mătușa Ethel, spuse Noel, pentru că n-ar fi putut fi altcineva.

— Exact. Bineînțeles. Ethel Stern, sora lui Lawrence Stern.

— A murit acum câțiva ani, dar cât a trăit a fost pentru noi toți o inepuizabilă sursă de amuzament.

— Îmi imaginez. În orice caz, era limpede că Roger și mama ta erau prieteni foarte vechi. Cred că Roger i-a fost chiriaș cu mulți ani mai înainte, pe când era un student fără niciun chior în buzunar, încercând să se afirme. S-au bucurat grozav să se revadă, iar apoi au urmat prezentările și mi-au explicat despre rudenia cu Lawrence Stern, iar eu i-am vorbit mamei tale despre pictura asta. Deja ne împrieteniserăm și, pentru că tot văzuserăm tablourile, ne-am hotărât să luăm masa împreună. Eu mă gândisem la un restaurant, dar mama ta a insistat să mergem cu toții la ea acasă și să mâncăm acolo.

— Pe strada Oakley.

— Așa este. Strada Oakley. Noi am protestat, spunând că e prea mare deranjul, dar ea nici n-a vrut să audă și ne-am trezit toți patru într-un taxi, pe drum spre Chelsea. Era o zi frumoasă, îmi aduc aminte foarte clar. O zi caldă și însorită, și știi cât de inimoasă e Londra într-o zi de început de vară. Și am servit masa în grădină, iar parfumul de liliac era așa de îmbătător, încât parcă eram în altă țară, în sudul Franței, poate, sau la Paris; zgomotul orașului era înăbușit de copaci și grădina era scăldată în soare și umbră. Terasa avea un paravan, cu o masă și scaune de grădină și ne-am așezat să bem niște vin de la gheață, în timp ce mama ta s-a dus la bucătărie, în subsol, și venea din când în când să mai stea de vorbă sau să toarne vin, să pună o față de masă, cuțite ori furculițe.

— Ce-ați mâncat? întrebă Alexa, fascinată de imaginea pe care o descria Vi.

— Stai să mă gândesc. Să-mi aduc aminte. Știu că a fost delicios. A fost exact așa cum trebuie, un deliciu. Supă rece – din aceea cu pâine și zarzavat, dacă nu mă-nșel – și pâine coaptă în casă. Apoi o salată. Și pat. Și brânză franțuzească. Am avut și un bol cu piersici culese de ea, chiar în acea dimineață, din piersicul de la capătul grădinii, de lângă zid. Am stat toată după-amiaza. N-aveam alte obligații sau dacă aveam, am uitat de ele. Ceasurile au trecut unul după altul, ca-ntr-un vis adorabil. Iar apoi îmi amintesc că eu și Penelope i-am lăsat pe Ethel și pe Roger la masă, să-și bea cafeaua și coniacul și să fumeze țigări Gauloise, iar ea m-a dus prin grădină și mi-a arătat toate frumusețile. În tot

timpul plimbării am vorbit întruna, fără să ne tragem răsuflarea și totuși îmi e greu să vă spun despre ce. Cred că mi-a povestit despre Cornwall, unde-și petrecuse copilăria, despre casa pe care o aveau și viața lor dinainte de război. Părea atât de diferită de ceea ce trăisem eu. Iar când a venit, în sfârșit, timpul să plecăm, n-aș mai fi vrut să se sfârșească. N-am vrut să ne luăm rămas-bun. Dar după ce m-am întors acasă, la Balnaid și Strathcroy, tabloul acela, pe care-l iubisem întotdeauna, a dobândit sensuri și mai adânci, pentru că o întâlnisem o dată pe fiica lui Lawrence Stern.

— N-ai mai văzut-o niciodată?

— Nu, din păcate. Merg așa de rar la Londra, iar ea, cred că după aceea s-a mutat la țară. Am pierdut legătura. Ce prostie, ce neglijență din partea mea să pierd legătura cu cineva care-mi plăcuse atât de mult și de care mă simțeam atât de apropiată.

— Cum arăta?

Alexa, fascinată în mod firesc de această neașteptată introspecție în viața de familie a lui Noel, dorea din inimă să afle cât mai multe detalii.

Vi îl privi pe Noel.

— Spune-i tu, mai bine.

Dar el nu era în stare. Trăsături, ochi, buze, zâmbet, coafură – toate îi scăpau. N-ar fi putut să le descrie nici sub amenințarea unui pistol. Ceea ce rămăsese se afla înlăuntrul său, după patru ani fără maică-sa – prezența, căldura ei, felul cum râdea, generozitatea, ciudățeniile ei, care-l scoteau din minți, toată ospitalitatea și plăcerea ei de-a face daruri. Amintirile lui Vi despre acel prânz de demult, trezite spontan și fără formalism, într-un stil foarte personal, din care nu lipsea nici cel mai mic detaliu, îl făcuseră să se gândească la vremea când trăiau în strada Oakley cu atâta forță, încât se simți copleșit de nostalgie pentru toate lucrurile pe care le crezuse veșnice și pe care nu-și bătuse capul să le aprecieze așa cum trebuia.

Clătină din cap.

— Nu pot.

Vi îi întâlni privirea și, parcă acceptând și înțelegându-i dilema, nu mai insistă. Se întoarse spre Alexa.

— Era înaltă și foarte atrăgătoare – mie mi s-a părut frumoasă. Avea părul castaniu-închis, prins la spate într-un coc. Ochii negri, foarte mari și strălucitori, pielea netedă și bronzată, de parcă ar fi trăit tot timpul în aer liber, ca o țigancă. Nu era deloc modernă sau șic, dar era foarte mândră, iar asta îi dădea un aer de eleganță. Era plină de... veselie. O femeie de neuitat.

Se întoarse spre Noel.

— Iar tu ești fiul ei. Imaginează-ți, cât de ciudată e viața. La șaptezeci și opt de ani, ai putea crede că nu mai are ce să te surprindă, dar se întâmplă câte ceva, ca acum, și ți se pare că abia acum se naște lumea.

Lacul de la Croy era ascuns printre dealuri, la cinci kilometri de casă, spre nord, și nu se putea ajunge acolo decât pe un drum greu, foarte abrupt, care ducea spre zona de vânătoare printr-o serie de serpentine în ac de păr.

Nu era o acumulare naturală. Cu mult timp în urmă, această vale, înconjurată de dealurile dinspre nord și Creagan Dubh cu crestele sale amenințătoare, fusese un loc singuratic, paradisul vulturilor și al căprioarelor, al prepelițelor și al mierlelor. La Croy mai existau încă fotografii sepia vechi, în care valea era încă neschimbată, cu râulețul care o străbătea, flancat de tufișuri sălbatice și, într-o parte, ruinele unei căsuțe mici cu pereții de granit, dezolantă, fără acoperiș și pe jumătate dărâmată. Cam în acea vreme, primul Lord Balmerino, bunicul lui Archie, cu o întreagă avere la-ndemână și visând la pescuitul de păstrăvi, s-a hotărât să-și facă un lac. În consecință, a pus să se construiască un baraj, puternic ca un bastion, de patru metri înălțime, poate chiar mai mult, suficient de lat ca pe deasupra să poată trece o șaretă. Digul a fost prevăzut cu ecluză, ca să se evite orice revărsare, apoi s-a trecut la captarea râului. Încet, apele s-au ridicat, iar căsuța abandonată a fost scufundată definitiv. Dat fiind că digul era atât de masiv, cel care ajungea aici pentru prima dată nu zărea apele până ce nu trecea de ultima creastă, când lacul apărea în întreaga sa splendoare – două mile în lungime și una lățime. În funcție de oră și anotimp, strălucea în lumina soarelui, era tulburat de valuri plumburii sau stătea nemișcat ca oglinda, în lumina serii, când imaginea reflectată a lunii era întreruptă, din când în când, de saltul câte unui pește.

S-a construit apoi un debarcader, solid și suficient de mare ca să încapă în el două bărci, plus un compartiment auxiliar unde să se poată ține un picnic în condiții de vreme rea. Dar nu numai pescarii veneau la lac. Generații de copii și-l aminteau ca pe locul lor preferat. Turme de oi pășteau pe dealurile din jur, în timp ce iarba tăiată scurt până la mal oferea un loc ideal pentru corturi, jocuri cu mingea, meciuri de crichet. Familiile Blair și Aird, alături de tinerii lor prieteni, învățaseră să prindă păstrăvii de la mal și erau maeștri la înotul în apa înghețată; multe zile fericite petrecuseră acolo, construind plute sau canoe primitive care, conduse cu mare curaj în apele adânci, se scufundau inevitabil.

Mașina de teren, supraîncărcată și cu Virginia la volan, străbătea scrâșnind ultimele hârtoape ale drumului atât de abrupt, încât capota era îndreptată spre cer. După jumătate de oră de chin, Noel decise că, la întoarcere, avea să facă drumul pe jos. Virginia preferase să conducă ea, pentru că, într-adevăr, știa drumul, spre deosebire de el, iar Violet primise, pe drept, locul de lângă Virginia, cu tortul aniversar, pus în cutie, pe genunchi. În spate, lucrurile erau mai complicate. Edie Findhorn, despre care Noel auzise atâtea, se dovedise o femeie de dimensiuni considerabile și ocupa atât de mult loc, încât Noel fusese obligat s-o țină pe Alexa pe genunchi. Fata se ghemuise așa, dar cu

timpul fusese din ce în ce mai grea, iar Noel simțea deja crampe în picioare, dar, având în vedere că fiecare hurducătură o făcea să se lovească cu capul de capotă, Noel se gândise că n-ar fi frumos să se mai plângă și el.

Se opriseră de două ori. O dată, la reședința de la Croy, unde Virginia coborâse, să vadă dacă „grupul” Balmerino plecase. Dar ușa era închisă și casa pustie, așa că era limpede că plecaseră. A doua oprire a fost ca să deschidă, iar apoi să închidă, porțile rezervației de cerbi, iar acolo, Alexa dăduse drumul celor doi cockeri, care mai apoi alergaseră tot restul drumului în urma mașinii. Noel și-ar fi dorit să poată alerga și el, alături de câini, dar acum era prea târziu să mai facă o asemenea sugestie.

Căci, după toate aparențele, nu mai era mult de mers. Violet privea prin geamul mașinii.

— Au aprins focul! anunță ea.

Alexa se răsuca să vadă și ea, chinuindu-l și mai mult pe Noel.

— De unde știi?

— Se vede fumul.

— Probabil că au adus și ei surcele pentru foc, spuse Alexa. Sau „au luat la frecat doi cercetași”. Sper că Lucilla n-a uitat de cheia de la debarcader. Poți să mergi la pescuit, Noel.

— În clipa asta, nu vreau altceva decât să-mi simt iarăși picioarele.

— Îmi pare rău. Sunt chiar așa de grea?

— Nu, deloc. Doar că mi-au amorțit picioarele.

— Poate faci o cangrenă.

— Mai mult ca sigur.

— Apare cât ai zice pește și pe urmă se întinde în tot corpul, ți-l pârjolește. Edie era indignată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alexa, ce prostii spui!

— Ei, o să supraviețuiască, îi răspunse Alexa din vârful buzelor, în plus, aproape că am ajuns.

Era adevărat. Drumul cumplit se îndreptă, nu mai erau hopuri și mașina rula pe iarba moale o vreme, apoi se opri. Virginia opri motorul. Îndată după aceea, Noel deschise ușa, o scoase ușor pe Alexa afară și o urmă, fericit. În picioare, întinzându-și membrele care-l dureau teribil, se lăsa pradă luminii, aerului proaspăt, strălucitor, albastrui – apă, spațiu, miresme, vânt. Era răcoare... mai răcoare decât la adăpostul văii, dar era atât de uimit de întreaga priveliște, încât aproape că nici nu observa. Era la fel de impresionat ca și de grandoarea și splendoarea maiestuoasă a reședinței de la Croy. Nu-și imaginase un lac atât de mare, atât de frumos și-i venea greu să înțeleagă cum de drumul greu, dealurile și văile aparțineau, toate, unui singur om. Totul era atât de maiestuos, de bogat, de îmbelșugat. Privind în jurul său, zări debarcaderul cu geamurile sale și Land Roverul,

deja parcat la numai câțiva metri distanță, apoi grătarul de la care fumul se ridica deja în aerul proaspăt.

Văzu doi bărbați care căutau lemne de foc pe malul pietros. Auzi țipetele prepelițelor, sus pe dealul de lângă ei și apoi, de undeva, de la distanță, zgomotul cartușelor de pușcă.

Toată lumea coborâse din mașină. Alexa deschisese ușa din spate și dăduse drumul afară cățelușului ei. Cei doi cockeri ai Virginiei nu-și făcuseră încă apariția, dar aveau să sosească dintr-o clipă într-alta. Violet se îndrepta deja spre debarcader și, chiar în acea clipă, o fată ieși pe porțile deschise.

— Bună! strigă ea. Ați ajuns! La mulți ani, Vi!

S-au făcut toate prezentările și, îndată după încheierea acestui ritual, toată lumea s-a apucat de treabă și Noel a înțeles imediat că era vorba de un adevărat ritual pentru astfel de ocazii. S-au descărcat toate lucrurile din mașină, s-au pus lemne și cărbuni pentru foc. Din căsuța de la debarcader au fost aduse două mese pliante, mari, pe care le-au aranjat în apropiere, acoperindu-le cu fețe de masă cadrilate; mâncarea, farfuriile, bolurile pentru salată și paharele au fost puse apoi deasupra. S-au întins câteva pături pe patul de ierburi. Cei doi cockeri, obosiți și cu limba scoasă, și-au făcut și ei apariția pe creasta dealului, repezindu-se direct la apă; acolo, își răcoriră picioarele, băură pe săturate și apoi căzură la pământ, epuizați. Edie Findhorn, cu un șorț imens în jurul taliei, despachetă cârnăciorii și chiftelele din carne de vacă și, când cărbunii arseră complet, începu să le pună pe toate la grătar. Fumul se înteteți. Acum era mai roșie în obraji, iar vântul îi răvășea părul.

Una câte una își făcură apariția și alte mașini, cu alți oaspeți. S-au deschis sticlele de vin și s-a apropiat fiecare cu paharul în mână; alții stăteau așezați comod, pe pleduri din lână scoțiană. Soarele continua să strălucească. Își făcu apariția și Julian Gloxby, pastorul de la Strathcroy, împreună cu soția sa și Dermot Honeycombe. Dat fiind că niciunul dintre ei nu avea o mașină suficient de puternică pentru a face față drumului de la Croy, veniseră pe jos și acum erau cu sufletul la gură, cu toate că purtau toți cizme de cauciuc și se ajutau cu alpenștocuri. Dermot ținea în spate un rucsac și scoase de acolo contribuția sa la festivitate – șase ouă de prepeliță și o sticlă de vin de soc.

Lucilla și Alexa stăteau la masă și ungeau cu unt chiflele acelea albe și dulci, obligatorii pentru orice picnic scoțian. Violet alunga viespile care trăgeau la tort, iar câinele Alexei fură un cârnăcior încins și-și arse limba.

Petrecerea începuse.

— Am să-ți fac un cadou, spuse Virginia. Rupse, una după alta câteva trestii de pe malul lacului și alcătui un mănunchi.

— Ce-ai să faci?

— Ai răbdare și-ai să vezi.

După masă și după ce-și băuseră cafelele, îi părăsiseră pe ceilalți, pornind la plimbare pe lângă baraj și apoi spre malul de est al lacului unde, de-a lungul anilor, vântul și apele erodaseră stratul de turbă, formând o plajă strâmtă, acoperită cu prundiș. Nimeni nu venise în urma lor și, cu excepția celor doi cockeri, erau singuri.

El se așeză, oarecum nerăbdător, privind-o. Din buzunarul pantalonilor, Virginia scoase o bucățică de lână de oaie, culeasă de pe vreun stâlp al gardului. Îl toarse pe deget într-un fir subțire și, cu el, legă trestile într-un buchet. Apoi le desfăcu și începu să le îndoiaie și să le împletească; degetele i se învârteau cu rapiditatea roții de tors. În mâinile ei apăru un mic coșuleț care, odată terminat, avea mărimea unei ceșcuțe de ceai. Conrad era fascinat.

— Cine te-a învățat să faci așa ceva?

— Vi. Iar ea a învățat asta pe când era copil, de la o bătrână care spoia tingiri. Gata.

Legă și ultimele capete, apoi ridică ceșcuța în mână, s-o admire.

— E perfect.

— Acum am s-o umplu cu mușchi și flori, iar tu vei avea un obiect ornamental pentru măsuța de toaletă.

Se uită în jur, descoperi niște mușchi pe un colț de stâncă, îl rupse cu unghiile și-l puse în coșuleț. Porniră mai departe, iar Virginia se oprea din loc în loc, culegând câte o floare, pe care o adăuga la creația miniaturală. Mulțumită, în sfârșit, îi dădu coșulețul.

— Poftim. O amintire, Conrad. Un suvenir din Scoția.

— E foarte frumos, spuse el, luând coșulețul din mâinile ei. Îți mulțumesc. Dar nu era nevoie de un suvenir, pentru că n-am să uit niciodată. Nimic din tot ce s-a întâmplat.

— În cazul acesta, spuse ea, puțin frivol, poți să-l arunci.

— Cum aș putea să fac așa ceva?

— Atunci, să-l pui într-un suport cu apă, pentru ca florile să nu se ofilească și să nu moară. Poți să-l duci înapoi în America. Dar va trebui să-l ascunzi în trusa de toaletă, altfel te amendează la vamă, fiindcă ai importat microbi.

— Poate că ar fi mai bine să le las să se usuce, ca să țină o veșnicie.

— Poate că da.

Merseră mai departe, în bătaia vântului. Valuri mici se loveau de mal, iar pe lac, două bărci de pescuit se legăneau ușor, cu pescarii tăcuți, atenți, cu undițele pregătite. Virginia se opri, se aplecă să ia de jos o piatră plată, apoi o aruncă în apă ca un expert, făcând-o să sară de vreo douăsprezece ori până să se scufunde în apă.

— Când pleci? îl întrebă ea.

— Ce-ai spus?

— Când te întorci în State?

— Mi-am rezervat un bilet pentru joia viitoare.

Ea se aplecă după o altă piatră.

— Poate că vin cu tine.

Găsi una, în sfârșit, apoi o aruncă. Un eșec total. Piatra dispăru imediat. Virginia se îndreptă și se întoarse spre el. Vântul îi flutura părul peste obraji. El îi privi minunații ochi albaștri.

— Ai fi de acord să faci asta?

— Simt nevoia să plec de aici.

— Când te-ai hotărât?

— Mă tot gândesc la asta de vreo câteva luni.

— Nu e un răspuns.

— Bine. Ieri. M-am hotărât ieri.

— Decizia ta are vreo legătură cu mine?

— Nu știu. Dar nu-i vorba numai de tine. E vorba și de Edmund și de Henry. Totul are o legătură. Mă simt copleșită. Am nevoie de timp. Să stau deoparte, să privesc totul de la distanță și să văd lucrurile în perspectivă.

— Unde ai să mergi?

— La Leesport. Vechea reședință. La bunici.

— Am să fiu și eu pe acolo?

— Dacă dorești. Sper că așa va fi.

— Nu sunt sigur că înțelegi implicațiile.

— Chiar nu înțeleg, Conrad?

— Ne luăm un risc imens.

— Nu-i nevoie să riscăm inutil. Putem fi mai realiști.

— Nu cred că vreau așa ceva.

— Nici despre mine nu sunt sigură.

— Cu soțul și copilul la un ocean distanță, nu numai că o să mă simt ca un prost, dar probabil că am să mă și port ca atare.

— Sunt pregătită să risc asta.

— În cazul acesta, nu mai spun nimic.

— Asta voiam să aud.

— Doar că plec cu un Pan Am de unsprezece dimineața, de la aeroportul Heathrow.

— Am să văd dacă găsesc un loc la aceeași cursă.

„Cel mai rău, când îmbătrânești, se gădea Violet, este că fericirea îți scapă în cele mai nepotrivite momente.” Acum putea fi fericită, și totuși nu era.

Acum era după-amiaza zilei sale de naștere și era, din toate punctele de vedere, perfectă. Nicio femeie nu-și putea dori mai mult. Stătea pe patul de ierburi, sus, deasupra lacului și, în ciuda norilor amenințatori care se zăreau înspre vest, soarele continua să strălucească pe cerul clar de toamnă. Jos, departe, vedea limpede, ca printr-

un telescop așezat invers, continuarea petrecerii; grupuri mici se risipiseră, fiecare cu treburile sale. Cele două bărci fuseseră scoase la apă, la pescuit. Într-una din ele se aflau Julian Gloxby și Charles Ferguson-Crombie, în cealaltă, Lucilla și prietenul ei din Australia. Dermot pornise de unul singur, să culeagă flori sălbatice. Virginia și Conrad Tucker ajunseseră de cealaltă parte a digului și acum îi vedea plimbându-se, unul lângă altul, pe malul îngust de la celălalt capăt al lacului. Cei doi cockeri îi acompaniau. Din timp în timp se opreau, vorbind însuflețit, sau se aplecau să culeagă pietre plate pe care apoi le aruncau la suprafața apei strălucitoare. Ceilalți preferaseră să rămână acolo unde se aflau, adunați în jurul focului, atât cât mai rămăsese, și să lenevească la soare. Edie și Alexa stăteau alături. Doamna Gloxby, pe care rareori o puteai vedea stând în picioare, își adusese ceva de tricostat și o carte și se bucura de clipa de liniște.

Prinse câteva sunete din depărtare. Susurul vântului, o voce mai răstită, zgomotul vâslelor tăind apa, un tril de pasăre. Din timp în timp, răzbăteau până la ea pocnetele puștilor dinspre ravenă, duse de vânt peste Creagan Dubh.

Totul era exact așa cum trebuia să fie, și totuși avea inima grea. „Poate, își spuse, pentru că știu prea multe. Mi s-au făcut prea multe confidențe. Mi-ar plăcea să nu știu nimic și, deci, să fiu fericită. Aș dori să n-am habar de faptul că Virginia și Conrad Tucker... americanul acela frumos și simpatic... sunt amanți; că Virginia trece printr-o criză existențială; că, fără Henry, ar fi în stare să ia o decizie dezastruoasă. Aș dori să fiu sigură că Edie nu mai suferă din cauza sărmanei Lottie.”

În același timp, existau și incertitudini pe care prefera să le știe rezolvate. Să fie sigură că Alexa nu e pe cale să sufere o mare dezamăgire, că Henry nu moare de dorul maică-sii; să știe cu precizie ce se petrece în mintea lui Edmund, căci nu lăsa pe nimeni să afle ce gândește.

Familia ei. Edmund, Virginia, Alexa, Henry și Edie. Iubirea și legăturile dintre ei îi aduceau bucurie, dar puteau, la fel de bine, să devină o piatră de moară de gâtul ei. Iar cel mai rău era că se simțea inutilă, pentru că nu putea face absolut nimic din ceea ce i-ar fi putut ajuta să-și rezolve problemele.

Oftă. Oftă din rărunchi și, dându-și seama că o putea auzi cineva, Violet se stăpâni, nu fără efort. Arboră un aer vesel și se întoarse spre bărbatul care stătea lângă ea, rezemat în cot, rostind primul lucru care-i trecu prin minte:

— Ador culorile astea, pentru că-mi amintesc de cel mai frumos material cu puțință. Totul în tonuri de ruginiu și purpură, verde tare și maroniu de turbă. Și îmi plac materialele de felul acesta, pentru că seamănă cu natura de aici.

— La asta vă gândeați?

Nu era prost. Violet clătină din cap.

— Nu, recunosc ea. Mă gândeam... că nu mai e la fel.

— Ce nu mai e la fel? întrebă Noel.

Violet nu era sigură de ce venise cu ea. Nu-l invitase s-o însoțească la plimbare, iar el nu-i propusese să meargă cu ea. Violet pornise, pur și simplu, la deal, iar el o urmase, de parcă, fără să-și vorbească, ar fi stabilit dinainte acest lucru. Urcaseră împreună pe drumul îngust, cu Violet înaintea, oprindu-se din când în când să admire panorama ce li se deschidea înaintea, să privească zborul câte unei păsări, să ridice câte o creangă de iarbă-neagră. Ajunși pe culme, ea se așezase să respire puțin, iar el își făcuse loc lângă ea. Violet era impresionată că preferase să vină cu ea, făcând ca reticențele pe care încă le simțea față de el să se diminueze.

Căci la prima lor întâlnire fusese îngrijorată. Deși pregătită să-l placă pe acest tânăr căreia Alexa îi dăruise dragostea ei, rămăsese în gardă, hotărâtă să nu se lase păcălită de șarmul său prea evident și strălucitor. Alura lui, figura frumoasă, ochii albaștri, strălucitori și inteligenți o surprinseseră puțin, iar faptul că era fiul lui Penelope Keeling o mai domolise puțin. Și acest lucru îi întunecase puțin ziua, pentru că Noel îi spusese că Penelope murise și, dintr-un motiv sau altul, îi venise greu să se obișnuiască cu ideea. Revenind cu gândul la anii trecuți, simțea un regret, știind că nimeni nu era vinovat de faptul că nu mai luase niciodată legătura cu acea femeie fascinantă, atât de plină de viață. Iar acum era prea târziu.

— Ce nu mai e la fel? o ajută el, cu blândețe.

— Picnicul meu, răspunse ea, adunându-și gândurile.

— E splendid.

— Dar e altfel. Nu e toată lumea. Henry nu e aici, nici Edmund și nici Isobel Balmerino. E prima dată când ea nu participă la ceremonie, dar a trebuit să meargă la Corriehill s-o ajute pe Verena Steynton la aranjamentele florale pentru dansul de mâine-seară. Cât despre dragul de Henry, de-acum încolo va rămâne la internat cel puțin zece ani, iar când va putea să revină, eu voi fi probabil la câțiva metri sub pământ. Sper din inimă că așa va fi. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi la optzeci și opt de ani. Prea bătrână. Poate chiar dependentă de copii. Asta e singura mea teamă.

— Nu-mi pot imagina că ați putea depinde de cineva.

— Până la urmă, senilitatea ne lovește pe toți.

Rămaseră tăcuți. Din depărtare se auziră alte pocnete sporadice de armă, iar ecoul lor răsună peste dealuri.

Violet zâmbi.

— Ei, cel puțin, par să aibă o zi bună.

— Cine participă la vânătoare?

— Presupun că membrii de sindicat aflați acum prin partea locului. Și Archie Balmerino e cu ei. Se întoarse zâmbind spre Noel. Știi să tragi cu pușca?

— Nu. Nici n-am avut vreodată o pușcă. N-am fost crescut așa. Am crescut la Londra.

— În casa aceea minunată din strada Oakley?

— Exact.

— Ce norocos ai fost.

Noel clătină din cap.

— E rușinos, dar eu nu mă consider norocos. Mergeam la o școală obișnuită și mă consideram foarte nedreptățit, pentru că mama nu și-a permis să mă trimită la Eton sau la Harrow. În plus, tata a dispărut de acasă când mă pregăteam să încep școala și s-a însurat cu o altă femeie. Nu prea i-am dus dorul, pentru că nici nu l-am cunoscut prea bine, dar, oricât de ciudat ar părea, m-a durut.

Violet nu se obosi să-l consoleze. În loc de asta, gândindu-se la Penelope Keeling, spuse:

— Nu e ușor pentru o femeie să-și crească singură copiii.

— Până să cresc mare, nu cred că mi-a trecut prin minte ideea asta.

Violet izbucni în râs, apreciindu-i sinceritatea.

— Tinerii nu se gândesc la nimic cât sunt tineri. Dar te simțeai bine alături de mama ta?

— Da, foarte bine. Dar din când în când ne certam îngrozitor. De obicei pentru bani.

— Banii sunt motivul celor mai multe certuri de familie. Și nu-mi imaginez că era o materialistă.

— Din contră. Avea propria ei filosofie de viață și o selecție de aforisme domestice, pe care mi le servea în momentele de tensiune sau în mijlocul unei discuții aprinse. Unul dintre ele era că fericirea înseamnă să profiți la maximum de ceea ce ai și că bogăția înseamnă să obții maximum, pornind de la ceea ce ai. Părea plauzibil, dar n-am înțeles niciodată logica.

— Poate aveai nevoie și de altceva, în afară de cuvinte înțelepte.

— Da. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să nu mă simt în afara jocului. Doream să particip la o altfel de viață, într-un alt mediu. Tradițional. Case vechi, familii vechi, nume vechi, bani vechi. Noi am fost crescuți în ideea că nu contează banii, dar știam că nu contează numai atunci când ai suficient de mulți.

— Nu sunt de acord cu asta, spuse Violet, dar te înțeleg. Iarba e întotdeauna mai verde pe cealaltă parte a dealului și e în natura omului să-și dorească ceea ce nu poate avea.

Violet se gândi la bijuteria de casă pe care Alexa o avea în strada Ovington și la securitatea financiară pe care o moștenise de la bunica ei din partea mamei și simți o oarecare îngrijorare.

— Cel mai rău, continuă ea, este să obții toate astea și să constați, așa cum se întâmplă adesea, că nu-ți trebuiau cu adevărat.

Noel rămase tăcut, iar Violet se încruntă.

— Spune-mi, rosti ea brusc, trecând direct la subiect, ce crezi despre noi toți?

Noel era surprins de franchețea ei.

– Nu... încă nu mi-am format o părere.

– Prostii. Evident că ai o părere. Crezi, de pildă, că noi reprezentăm Tradiția, așa cum îi spui tu? Crezi că suntem cu toții *aristocrați*?

Noel izbucni în râs. Poate că amuzamentul lui ascundea un anume grad de stinghereală. Nu putea fi sigură de asta.

– Nu știi nimic despre aristocrație. Dar trebuie să recunoașteți că trăiți destul de bine. Ca să duci o astfel de viață în sud, trebuie să fii multimilionar.

– Dar aici suntem în Scoția.

– Chiar așa.

– Deci crezi *într-adevăr* că facem parte din înalta societate.

– Nu. Doar că sunteți altfel.

– Nu suntem altfel, Noel. Suntem oameni obișnuiți. Cei mai obișnuiți cu putință, care au fost binecuvântați de noroc să crească și să trăiască în această țară incomparabilă. Ce-i drept, există și aici titluri, domenii, reședințe somptuoase și un oarecare feudalism, dar, dincolo de suprafață, fiecare dintre noi ne tragem, cu o generație sau două în urmă, din meșteșugari umili, morari, păstori, mici fermieri. Sistemul clanurilor scoțiene a fost un lucru extraordinar. Nimeni nu era servitorul nimănui, ci făcea parte dintr-o familie. Și acesta este motivul pentru care niciun om din Highlands nu merge cu umerii plecați. E mândru. Știe că e la fel de bun ca tine, ba chiar mult mai bun. În afară de asta, revoluția industrială și banii epocii victoriene au creat o clasă mijlocie foarte puternică și bogată, dintr-o mulțime de meșteșugari care trudeau din greu. Archie este al treilea Lord Balmerino, dar bunicul lui a făcut avere în industria textilă de lână și a crescut pe străzile orașului. Cât despre tatăl meu, și-a început viața ca fiu sărac al unui arendaș din insula Lewis. Dar l-a binecuvântat Dumnezeu cu minte și talent pentru învățătură, iar ambiția l-a ajutat să obțină tot felul de burse, iar până la urmă a studiat medicina. A fost chirurg, și unul de mare succes, ajungând foarte departe – șeful Catedrei de anatomie de la Universitatea din Edinburgh și cavalier. Sir Hector Akenside. Un nume răsunător, nu ți se pare? Dar a rămas întotdeauna un om lipsit de vanitate sau înfumurare și, din acest motiv, nu numai că a fost respectat, dar a fost și iubit.

– Dar mama dumneavoastră?

– Mama provenea dintr-un mediu social total diferit. Trebuie să recunosc că ea era într-adevăr o aristocrată. Lady Primrose Marr, fiica unei vechi și cunoscute familii de la frontieră care, din vina nimănui altcuiva în afară de a ei înseși, a scăpătat. Ea era foarte frumoasă. Celebră pentru frumusețea ei. Micuță, elegantă, cu părul blond auriu strâns în vârful capului, de ai fi zis că gâtul fin se va prăbuși sub greutatea lui. Tata a pus ochii pe ea la nu-știi-ce bal sau recepție de la parlament și s-a îndrăgostit de ea imediat. Nu cred că ea l-a iubit vreodată, dar el devenise pe atunci o persoană cunoscută și cu bani destui, iar ea era suficient de inteligentă să-și dea seama de unde îi surâde norocul. Familia ei,

deși n-avea niciun motiv să fie de acord cu o mezalianță, nu a avut nicio obiecțiune... probabil că au fost foarte bucuroși să scape de grija fetei.

— Au fost fericiți?

— Cred că da. Cred că se potriveau foarte bine. Locuiau într-o casă înaltă, în bătaia tuturor vânturilor, pe Heriot Row și acolo m-am născut și eu. Mama adora orașul Edinburgh, cu viața sa trepidantă, primiri de prieteni, teatre și concerte, baluri și recepții. Dar tatăl meu venea de la țară, iar sufletul lui rămăsese în zona de dealuri. Întotdeauna îi plăcuse la Strathcroy și venea aici în fiecare vară, pentru o vacanță la pescuit. Când eu aveam vreo cinci ani, a cumpărat terenul la sud de râu și a construit Balnaid. Încă mai lucra, iar eu urmam școala la Edinburgh așa că, la început, Balnaid a fost doar o casă de vacanță, unde stătea când venea la vânatoare. Pentru mine era un paradis și stăteam aici în lunile de vară. Când, în sfârșit, s-a pensionat, tata s-a retras la Balnaid. Mamei i s-a părut o idee îngrozitoare, dar el era foarte încăpățânat și, în cele din urmă, ea s-a străduit să-și facă viața de aici cât mai frumoasă. Casa era mereu plină de musafiri și, în felul acesta, erau întotdeauna patru pentru jocul de bridge și în fiecare seară era petrecere. Dar am păstrat casa din Heriot Row și, când ploaia nu se mai sfârșea sau bătea crivățul, mama găsea invariabil o scuză ca să se întoarcă la Edinburgh, sau să plece în Italia sau în sudul Franței.

— Și dumneavoastră?

— Ți-am spus. Pentru mine era un paradis. Eram singurul copil și o mare dezamăgire pentru mama, pentru că nu eram numai mare și grasă, dar și cam urâțică. Eram mai înaltă decât toți cei de vârsta mea și un dezastru la dans, pentru că niciun băiat nu voia să-mi fie partener. La Edinburgh, în societate, parcă eram ciumată, dar la Balnaid nu conta cum arăt și acolo puteam fi eu însămi.

— Dar soțul dumneavoastră?

— Soțul meu? Violet zâmbi cu căldură, făcând parcă să dispară toate ridurile de pe fața-i îmbătrânită. Soțul meu era Geordie Aird. Vezi, m-am măritat cu prietenul meu cel mai drag, iar după mai bine de treizeci de ani de căsnicie, îmi rămăsese cel mai bun prieten. Nu sunt multe femeile care pot afirma așa ceva.

— Cum v-ați întâlnit?

— La o partidă de vânatoare, sus, prin vâlcelele de pe Creagan Dubh. Tata fusese invitat la vânatoare de Lordul Balmerino și, pentru că mama era plecată într-o croazieră pe Mediterana, tata m-a rugat să-l însoțesc. Era întotdeauna o mare plăcere pentru mine să merg cu tata la vânatoare și mă străduiam din răspuțeri să-i fiu de folos – îi purtam cartușiera și stăteam cu el la pândă, cuminte și nemișcată, ca un șoricel.

— Geordie era și el vânător? întrebă Noel.

— Nu, Noel. Geordie era unul dintre gonaci. Tatăl său, Jamie Aird, era îngrijitor la Lordul Balmerino.

— V-ați măritat cu fiul îngrijitorului?

Noel își stăpâni cu greu uimirea, dar în vorbele lui se simțea și admirație.

— Chiar așa. Seamănă cu Lady Chatterley, nu? Dar pot să te asigur că nu a fost deloc așa.

— Dar când s-a întâmplat asta?

— Pe la începutul anilor '20. Eu aveam zece ani, iar Geordie cincisprezece. Eu am hotărât că e cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată și, când a venit vremea gustării, mi-am luat sandviciurile și m-am dus cu ele la locul unde stăteau îngrijitorii și gonacii, ca să mănânc cu el. S-ar zice că pusesem ochii pe el. După aceea a devenit prietenul meu; eu eram umbra lui, mă luase sub aripa lui ocrotitoare. Nu mai eram singură. Eram cu Geordie. Petreceam împreună zile întregi, mereu pe-afară. M-a învățat să prind somoni și păstrăvi cu mâinile goale. Uneori ne plimbam ore întregi și-mi arăta luminișurile unde veneau căprioarele la păscut sau culmile înalte unde-și făceau cuib vulturii. Iar după câte o zi pe vale, mă ducea acasă la ai lui... unde locuiește acum Gordon Gillock, paznicul lui Archie... iar doamna Aird îmi dădea turte de ovăz și plăcinte și-mi turna ceai negru din ceainicul cel mai bun.

— Mama dumneavoastră nu avea nimic împotriva acestei prietenii?

— Cred că era destul de bucuroasă că nu-i mai stau în drum. Știa că n-o să mi se întâmple nimic rău.

— Și Geordie? A mers pe urmele tatălui său?

— Nu. Ca și tatăl meu, era ager și bun la învățătură, iar la școală avea rezultate foarte bune. Tatăl meu l-a încurajat în ambiția lui. Cred că se recunoștea în Geordie. Din acest motiv, Gordie a câștigat dreptul să se înscrie la școala de gramatică de la Relkirk și, după aceea, s-a angajat la o firmă de contabilitate.

— Dar dumneavoastră?

— Din păcate, a trebuit să cresc mare. Dintr-odată, aveam optsprezece ani și mama a înțeles că rățușca cea urâtă se transformase într-o rață urâtă. În ciuda înălțimii și lipsei mele de grație, a hotărât că trebuia să „ies în lume” – să petrec un sezon la Edinburgh și să fiu prezentată Altețelor Lor, la Holyrood House. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar Geordie plecase și locuia la Relkirk, iar eu mă gândeam că, dacă o ascult pe mama, poate că va accepta faptul că Geordie Aird era singurul om din lume cu care m-aș fi putut gândi să mă mărit. Sezonul de baluri a trecut și, după cum îți poți imagina, a fost un eșec. O glumă. Îmbrăcată în rochiile acelea de seară enorme, numai satin și pietre prețioase, arătam ca un personaj de pantomimă. La sfârșitul sezonului, nimeni nu mă alesese, nimeni nu mă dorea și nimeni nu se logodise cu mine. Mama, profund rușinată, m-a adus acasă, la Balnaid, și am reînceput să am grijă de grădină, să plimb câinii... și să-l aștept pe Geordie.

— Cât a trebuit să-l așteptați?

— Patru ani. Până ce și-a terminat perioada de ucenicie și a fost în stare să țină o nevastă. Aveam și eu banii mei, bineînțeles. Un fond aflat sub tutelă, pe care urma să-l încasez când împlineam douăzeci și unu de ani; ne-am fi descurcat foarte bine cu banii aceia, dar Geordie nici n-a vrut să audă. Așa că am tot așteptat. Până când a venit ziua cea mare și el a trecut toate examenele finale. Îmi amintesc că eram la Balnaid, la spălătorie – îi făceam baie câinelui. Îl luasem la plimbare și se băgase în nu știu ce murdărie, iar eu îmi pusesem un șorț, eram udă learcă și miroseam a acid fenic. Ușa de la spălătorie era larg deschisă și Geordie a apărut în dreptul ei. Venise să mă ceară în căsătorie. Era momentul cel mai romantic din viața mea. Iar de atunci, am iubit întotdeauna mirosul de acid fenic.

— Cum au reacționat părinții dumneavoastră?

— A, se așteptau la asta de ani de zile. Tata a fost încântat, iar mama s-a resemnat. După ce a trecut peste teama de ce ar putea spune prietenii ei, cred că s-a gândit că era mai bine să mă mărit cu Geordie Aird decât să rămân fată bătrână, să mă țin de fusta ei și să-i încurc viața de fluturaș. Așa că, la începutul verii lui 1933, eu și Geordie ne-am căsătorit, în sfârșit. Și, de dragul mamei, am acceptat să mă îmbrac după toate regulile, într-o rochie din satin alb, atât de rigidă și strălucitoare, încât parcă aș fi fost împachetată în carton. După petrecere, ne-am urcat amândoi în Austinul lui mititel și am străbătut tot drumul până la Edinburgh, unde ne-am petrecut noaptea nunții la hotelul Caledonian. Îmi amintesc că m-am dezbrăcat în baie și mi-am scos rochia pe care nu aveam s-o mai port niciodată, mi-am desfăcut corsetul și l-am aruncat, ceremonios, la coșul de gunoi. Atunci am făcut un jurământ. Nimeni nu avea să mă mai convingă să-mi mai pun vreodată corset. Și nimeni n-a mai făcut-o de atunci.

Izbucni în râs și-l lovi prietenește pe Noel, pe genunchi.

— Așa că, după cum vezi, în noaptea nunții nu mi-am pierdut numai virginitatea, ci și corsetul. Nu știu să spun care din două mi-a făcut mai mare plăcere.

Noel râdea.

— Și după aceea ați trăit mulți ani fericiți?

— Ah, atât de fericiți. Ani minunați, într-o căsuță cu terasă din Relkirk. Pe urmă s-a născut Edmund, și Edie a intrat în viața noastră. Avea optsprezece ani și era fiica unui tâmplar din Strathcroy; a venit la mine ca doică și n-a mai plecat de lângă noi. Au fost vremuri frumoase. Atât de frumoase, încât m-am prefăcut că nu observ norii grei ai războiului, care apăruseră la orizont. Dar a venit și războiul. Geordie s-a înrolat în Divizia din Highland și a plecat în Franța. În mai 1940 a căzut prizonier la Saint-Valery și nu l-am mai văzut timp de cinci ani și jumătate. Împreună cu Edie și Edmund m-am întors la Balnaid și am stat cu părinții pe timpul războiului, dar ei erau deja bătrâni și, până să se declare pacea, muriseră amândoi. Așa că, atunci când Geordie s-a întors, în sfârșit, a venit la Balnaid și acolo ne-am petrecut tot restul vieții împreună.

— Când a murit?

— Cam la trei ani după ce s-a căsătorit Edmund – prima dată, înțelegi, cu mama Alexei. Totul s-a întâmplat surprinzător de repede. Duceam o viață așa de frumoasă. Îmi făceam planuri – cu grădina, cu casa, cu vacanțele și excursiile pe care doream să le facem împreună –, ca și cum vreunul din noi ar fi putut trăi veșnic. Așa că am fost foarte surprinsă când mi-am dat seama că, dintr-odată, cu Geordie se întâmpla ceva. Și-a pierdut pofta de mâncare, a slăbit, se plângea de stări proaste și dureri vagi. La început am refuzat să mă sperii și mi-am spus că se deranjase, pur și simplu, la stomac sau că erau sechelele anilor lungi petrecuți în lagăr, în timpul războiului. Dar până la urmă l-am dus la doctor, iar apoi la un specialist. L-am internat pe Geordie la Spitalul Municipal din Relkirk pentru ceea ce, în faza respectivă, poartă numele eufemistic de „analize”. Rezultatul acestor analize mi-a fost comunicat de către specialist. Stătea pe marginea biroului, în fața mea, într-un cabinet plin de soare și-mi vorbea foarte blând, iar când a terminat ce avea de spus i-am mulțumit foarte mult și am ieșit afară, apoi am pornit, pe coridoarele lungi cu linoleum pe jos, până la rezerva unde se afla Geordie, așezat în capul oaselor și sprijinit pe perne în patul mare, de spital. Îi adusesem narcise de la Balnaid și le-am aranjat într-un vas cu multă apă, ca să nu se ofilească și să moară. Dar Geordie a murit la două săptămâni după asta. Edmund era acolo, cu mine, dar fără Caroline, soția lui. Ea rămăsese însărcinată și avea grețuri. Faptul că știam că Alexa avea să vină pe lume a fost unul dintre lucrurile de care m-am agățat în zilele acelea întunecate, oribile. Geordie murise, dar o altă viață micuță se pregătea să se nască, un sigiliu pe calea continuității. A fost și unul dintre motivele pentru care Alexa este atât de specială pentru mine.

După o vreme, Noel răspunse:

— Alexa gândește la fel despre dumneavoastră. Mi-a vorbit atât de mult despre ceea ce vă leagă.

Violet tăcu. Vântul se întetise, înfiorând iarba. Aducea cu sine mirosul ploii. Privi spre cer și văzu norii apropiindu-se dinspre vest, încețoșând dealurile și aruncând umbre pe pante.

— Am prins partea cea mai bună a zilei, spuse ea. Sper că nu o consideri o zi pierdută. Sper că nu te-am plictisit.

— Nici măcar o singură clipă.

— Ceea ce începusem era să încerc să-ți demonstrez ceva, iar până la urmă am ajuns să-ți spun povestea vieții mele.

— Mă consider privilegiat.

— Vine Alexa, spuse Violet.

Noel se ridică în picioare, scuturându-și iarba de pe mânecile puloverului.

— Așa este.

O văzură cum se apropia pe poteca abruptă, cu viteza și energia oricărui tânăr. Purta jeanși și un pulover bleumarin, cu pletele roșcate fluturând în vânt și roșie în obraji, de soare, de vânt și de efortul urcușului. Părea absurd de tânără, gândi Violet. Și, dintr-odată, simți că trebuie să vorbească.

— Am avut atât de mult noroc. M-am măritat cu bărbatul pe care l-am iubit. Sper doar ca și Alexa să facă la fel.

Noel își întoarse încet capul spre ea și privirile li se întâlniră.

— Virginia mi-a spus să-mi țin părerile pentru mine și să nu mă bag. Dar cred că știi deja cât de mult te iubește și n-aș suporta să știu că suferă. Nu-ți forțez mâna, dar vreau să fii atent. Iar dacă trebuie s-o faci să sufere, mai bine să se întâmple acum, înainte să fie prea târziu. Crezi că ții suficient de mult la ea ca să poți face acest lucru?

Pe fața lui nu se citea nimic, dar o privea drept în ochi, fără să clipească. După câteva clipe, rosti:

— Da.

Din fericire, poate, nu era timp să-și spună mai multe. Alexa se apropiase și-i putea auzi, iar acum străbătea ultimii metri până la ei. Ajunsă în dreptul lor, se prăbuși pe iarbă, lângă Noel.

— Despre ce vorbeți voi doi? Stați aici de-o veșnicie!

— Ei, de una, de alta, îi răspunse bunica ei pe un ton neutru.

— M-au trimis să vă spun că ar cam fi timpul să ne facem bagajele. Soții Ferguson-Crombie trebuie să meargă la nu-știu-ce petrecere și s-au oferit să-i ducă pe Gloxby și pe Dermot Honeycombe înapoi la Croy. Oricum, o să plouă în curând; s-a înnorat de-a binelea.

— Da, spuse Violet. Observă că și bărcile fuseseră scoase la mal. Cineva stinsese focul, acoperindu-l cu pământ, iar oaspeții ei erau deja în picioare, strângând păturile, încărcând mașinile.

— Da, e momentul să plecăm.

Se pregăti să se ridice, dar Noel sărise deja în picioare, oferindu-se s-o ajute.

— Mulțumesc, Noel.

Se scutură de firele de iarbă prinse pe fusta groasă, de tweed și privi, încă o dată, în jur.

— Hai să mergem.

Porni înainte pe potecă, spre poalele dealului.

În întunericul nopții, Noel se trezi cu o sete teribilă. Și cu încă ceva, mai puternic. Analizând lucrurile, înțelese că era vorba despre o dorință fizică din ce în ce mai puternică, de dragoste și de Alexa. Rămase nemișcat o vreme, cu gura uscată, singur și nemulțumit, în patul acela străin dintr-un dormitor cu care nu era obișnuit, cu ferestrele

larg deschise spre întunericul și vântul de-afară, de unde nu răzbătea niciun licăr de lumină, nici zgomotul vreunei mașini; nu se auzea decât vântul foșnind printre crengile copacilor. Se gândi cu nostalgie la Londra, la strada Ovington, unde își desfășurase viața în ultimele câteva luni, fericit și confortabil. Dacă la Londra se trezea noaptea, însetat, nu trebuia decât să întindă mâna după paharul cu apă proaspătă pe care Alexa i-l puneă în fiecare seară, după ce turna în el câțiva stropi de suc de lămâie. Dacă, în zorii zilei, simțea o dorință nestăvilită după ea, nu trebuia decât să se întoarcă, în patul nu prea înalt, să întindă mâna și s-o tragă spre el. Niciodată, când o trezea din somn, nu-l refuza și nu era obosită în fața manifestărilor sale de ardoare, ci îi răspundea cu pasiunea delicată pe care o învățase de la el, glorificând această nouă cunoaștere, încrezătoare în atracția pe care o exercita asupra lui.

Aceste reflecții nu-l ajutau deloc. În cele din urmă, nemaifiind în stare să suporte setea, aprinse lampa de pe noptieră și coborî din pat. Se duse în baie, deschise robinetul de apă rece și-și umplu unul din paharele pentru periuțe. Apa era rece ca gheața, pură și dulce. Bău paharul până la fund și-l umplu din nou, apoi se întoarse în dormitor și rămase lângă fereastră, trăgând în piept aerul înmiresmat.

Sorbi din nou din paharul cu apă. Îi trecuse setea, dar dorința cealaltă era la fel de puternică. Apă proaspătă și Alexa. Îi trecu prin minte că aceste necesități fundamentale care, în acea clipă, erau mai importante pentru el decât orice altceva în lume erau, într-un mod straniu, cele două fațete ale unui singur întreg. Adjective i se perindau prin minte, unul după celălalt. Curată, dulce, pură, transparentă, bună, inocentă, neîntinată. Erau valabile și pentru una, și pentru cealaltă. Iar apoi, corolarul. Dătătoare de viață.

Alexa.

Era mândm că lui i se datora întreaga ei înflorire, de la tânăra stângace, la femeia încrezătoare – descoperirea că era virgină fusese una dintre cele mai uimitoare și dezarmante experiențe din viața lui –, dar mai știa că se implicaseră amândoi la fel de puternic; el avusese însă cel mai mult de câștigat – dragoste, prietenie și acceptarea sa necondiționată. Căci, deși Alexa era binecuvântată cu toate bogățiile lumești, ceea ce-i dăruise ea nu ținea numai de domeniul material. Viața cu Alexa fusese pentru el un interludiu minunat, dintre cele mai bune chiar și, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor, știa că avea să-și amintească cu recunoștință de această perioadă.

Dar ce anume avea să se întâmple? Totuși, în acel moment, nu dorea să se gândească la asta. Era mai important să se gândească la Alexa. Alexa dormea acum în patul ei, în dormitorul care fusese al ei din copilărie, la numai câțiva metri distanță, de cealaltă parte a scării, cum treceai pe culoar. Se gândi să meargă în căutarea ei, să deschidă și apoi să închidă ușa fără zgomot, să se strecoare lângă ea în așternut. I-ar fi făcut loc, s-ar fi întors spre el, cu brațele deschise, gata să-l îmbrățișeze, cu trupul vibrând de dorință...

Se gândi, o vreme, la această posibilitate și pe urmă renunță, din motive mai degrabă

practice, își spuse, decât din principiu. Știa, din experiență, că era foarte ușor să te rătăcești pe coridoarele slab luminate din casele altora și nu-l atrăgea deloc perspectiva de a fi descoperit într-o debara, în compania aspiratorului și a cârpelor vechi de praf. Iar aici, la Balnaid, nici măcar nu putea apela la scuza cu dusul la toaletă, pentru că avea baia proprie, dotată cu de toate.

Și totuși, chiar și fără astfel de scuze și lăsând deoparte alte justificări rezonabile, tot se întreba dacă are destul curaj să pornească în căutarea ei. Casa asta era de vină. Avea ceva special, atmosfera pe care o simțise din clipa în care pășise aici, sentimentul de familie care excludea din capul locului furișatul clandestin pe coridoare. Conversația pe care o avusese cu Vi în acea după-amiază, sus pe deal, îi întărise părerea despre Balnaid. De parcă toți membrii familiei din alte generații ar mai fi încă prezenți acolo, vii și nevătămați, văzându-și de ocupațiile lor zilnice, privindu-l și, probabil, judecându-l. Și nu erau numai Alexa și Virginia, dar și Violet și bravul, adoratul său Geordie. Iar înainte de ei, bătrânii, Sir Hector și Lady Primrose Akenside, cu rădăcini adânci și principii puternice, aflați încă la cârma unei case pline: copii în camerele lor, musafiri în camerele libere și slujnice sau fete în casă undeva în pod, sforăind de mama focului. Acesta era genul de casă care rezista în fața tuturor intemperțiilor, genul de casă din care, mic copil și prizonier în Londra, Noel și-ar fi dorit să facă parte. Un stil de viață foarte ordonat și îndestulat, din care nu lipseau bucuriile vieții în aer liber. Partide de tenis și picnicuri chiar mai sofisticate decât cel la care participase în acea după-amiază. Ponei, puști de vânătoare și undițe de pescuit, gonaci și îngrijitori, doritori și pregătiți să dea o mână de ajutor tânărului gentleman.

În acea dimineață, venind spre Strathcroy cu Alexa alături, uimit de panoramă, de culorile care se desfășurau în fața ochilor săi și de aerul proaspăt, fusese dominat de sentimentul că, într-un fel, călătoria înapoi în trecut, spre o lume pe care o cunoscuse și apoi o uitase. Acum era gata să accepte că nu cunoscuse niciodată acea lume, dar, odată descoperită, nu dorea să renunțe la ea. Pentru prima dată în viața lui, simțea că aparține unui loc.

Dar Alexa?

Îi reveni în minte vocea lui Violet. *Dacă trebuie să o faci să sufere, mai bine să se întâmple acum, înainte să fie prea târziu.*

Cuvintele acelea aveau o implicație teribilă. Era posibil să fie deja prea târziu, în care caz ajunsese la cumpăna relației sale cu Alexa și, cu avertismentul lui Vi răsunându-i în urechi, știa că era momentul să facă pasul hotărâtor. Înainte de sfârșitul săptămânii, trebuia să ia o hotărâre – indiferent care ar fi fost aceea.

Avea impresia că se privește pe sine de la mare distanță. Sonda terenul, încercând să facă alegerea vitală a drumului pe care avea să-l urmeze. Putea să meargă înapoi acasă așa cum venise, adică să o părăsească pe Alexa, să-i spună adio, să încerce să-i explice, să-

și facă bagajele, să se mute din strada Ovington; să se întoarcă în demisolul din Pembroke Gardens, încurcându-i pe chiriașii săi, aducându-le la cunoștință că trebuie să-și găsească alt cuibușor. Însemna să se întoarcă la viața dinainte, să reintre, cumva, în circuitul social. Să-și sune prietenii, să se întâlnească cu ei prin baruri, să mănânce la restaurant, să încerce să găsească numerele de telefon ale tuturor acelor femei frumoase și emancipate, să le hrănească, să le asculte conversația. Însemna să plece la țară în fiecare vineri seara și, pe urmă, să se chinuie să ajungă înapoi la Londra, pe drumuri supraaglomerate, în fiecare duminică seara.

Oftă. Dar făcuse deja toate aceste lucruri și n-avea niciun motiv să n-o ia de la capăt.

Cealaltă alternativă, cealaltă cale ducea spre asumarea unor obligații. Iar pentru Alexa și pentru tot ce reprezenta ea în acel moment, știa că de data aceasta supunerea trebuia să fie totală. O viață întreagă de responsabilitate asumată – căsătoria și, probabil, copiii.

Poate că era timpul să facă acest pas. Avea treizeci și patru de ani, dar mai păstra încă incertitudinile unui tânăr necopt. Incertitudini fundamentale, cu rădăcini adânci, își arătau colții, asemenea unor vinovății uitate. Poate că venise momentul, dar această perspectivă îl îngrozea.

Se înfioră. Destul. Vântul se întetise, bătând în fereastra deschisă. Își dădu seama, dintr-odată, că-l pătrunsese frigul până la oase, dar, ca un duș rece, aerul tare îi calmase, în sfârșit, avântul total deplasat. Măcar problema era rezolvată. Reveni în pat, se înfășură în păături și închise lumina. Rămase treaz multă vreme, dar când adormi, în sfârșit, tot nu luase nicio hotărâre.

Vineri, 16 septembrie

Ploaia începu îndată ce Edmund părăsi orașul Relkirk. Pe măsură ce drumul urca, îndreptându-se spre nord, ceața cobora dinspre dealuri, acoperindu-i parbrizul cu un strat umed. Dădu drumul la ștergătoarele de parbriz. Era prima ploaie pe care o vedea după mai bine de o săptămână, căci la New York domnea o toamnă indiană strălucitoare, cu un soare care se reflecta în turnurile de sticlă și o boare ușoară, fluturând steagurile din fața Centrului Rockefeller; cerșetorii, bucurându-se de ultimele zile calde, stăteau întinși pe băncile din Central Park, cu tot felul de sacoșe și legăturici, în care-și purtau tot ce aveau, așezate lângă ei.

Edmund străbătuse două lumi într-o singură zi. New York, aeroportul Kennedy, avionul Concorde, aeroportul Heathrow, Turnhouse, iar acum, înapoi la Strathcroy. În condiții normale, și-ar fi găsit timp să treacă pe la biroul său din Edinburgh, dar în seara aceasta avea loc petrecerea de la familia Steynton și, din acest motiv, preferase să meargă direct acasă. Avea să dureze ceva timp până să scoată la lumină costumul scoțian tradițional și exista posibilitatea ca nici Virginia, nici Edie să nu-și fi amintit să-i curețe nasturii de argint de la jachetă și vestă, în care caz trebuia să se ocupe personal de această treabă.

O petrecere cu dansuri scoțiene. După toate probabilitățile, n-aveau cum să meargă la culcare înainte de patru dimineața. Pierduse noțiunea timpului în ultimele zile și era cam obosit. Asta se putea rezolva, totuși, cu o porție de whisky. Ceasul de mână era încă potrivit pe ora de la New York, dar ceasul de pe bordul mașinii arăta ora cinci și jumătate. Mai erau destule ore din această zi, dar norii joși reduceau vizibilitatea. Își aprinse farurile.

Podul Caple. Mașina puternică trecu în goană pe dramul șerpuit. Asfaltul sclipea de umezeală, arbuștii de pe marginea drumului erau învăluiți în ceață. Deschise fereastra, trăgând în piept aerul rece, incomparabil. Se gândi că o va revedea pe Alexa. Se gândi că nu avea să-l vadă pe Henry. Se gândi la Virginia...

Se temea că armistițiul dintre ei, și așa tensionat, nu mai era valabil; ultima discuție, care avusese loc chiar când se pregătea să plece la New York, fusese cumplită. Virginia făcuse o criză de nervi la telefon, acuzându-l de egoism, indiferență, călcarea unei promisiuni. Refuzând să asculte explicațiile lui perfect rezonabile, îi trântise până la urmă receptorul în nas. Dorise să vorbească cu Henry, dar nu reușise, fie că ea uitase, fie

că, în mod deliberat, evitase să-i transmită lui Henry mesajul său. Poate că, după cinci zile fără el, se mai calmase, dar Edmund n-avea prea mari speranțe. În ultima vreme, Virginia se lăsase copleșită de necazuri.

Unica lui speranță de salvare era Alexa. Știa că, pentru Alexa, Virginia avea să facă față cât mai bine cu putință, chiar să se prefacă, dacă era necesar, în tot acest sfârșit de săptămână, jucând rolul unei femei vesele și afectuoase. Chiar și pentru atât ar fi fost recunoscător.

Zări indicatorul prin ceața deasă. „Strathcroy”. Încetini, schimbă viteza, traversă podul de lângă biserica prezbiteriană și conduse mai departe printre ulmii înalți, cu crengile pline de ciori croncănitoare și intră pe porțile deschise de la Balnaid.

Ajunsesese acasă. Nu se opri în fața casei, coti spre vechiul grajd și parcă în curticica acestuia. În garaj nu era decât o mașină, a Virginiei, iar ușa din spate, care dădea spre bucătărie, era deschisă. Știa însă că asta nu însemna neapărat că era cineva acasă.

Opri motorul și rămase acolo, în așteptare, sperând, dacă nu o întreagă familie care să dea buzna pe ușă afară în semn de bun venit, măcar o primire, cât de modestă, din partea câinilor. Dar nu părea să fie nimeni prin preajmă.

Ieși alene din mașină; deschise portbagajul și-și luă lucrurile. Valiza, servieta de piele, plină ochi, impermeabilul, punga galbenă de plastic de la magazinul fără taxe vamale din aeroport. Era plină de sticle de whisky scoțian și gin, plus cutiile mari de parfum pentru soția, fiica și mama lui. Le duse pe toate în casă, la adăpost de ploaie. În bucătărie era cald, curat, ordine și pustiu, singura dovadă a existenței câinilor fiind coșulețele lor goale. Cuptorul bâzâia de unul singur. Unul din robinetele de la chiuvetă picura ușor. Puse valiza și impermeabilul jos și punga pe masă, se duse să închidă robinetul. Nu mai picura. Ciuli urechile, sperând să mai audă și alte zgomote, dar niciun sunet nu mai rupse tăcerea.

Cu servieta în mână, ieși din bucătărie, pe culoare, în holul mare. Acolo se opri o clipă, așteptând să se deschidă o ușă, să se audă pași, voci, să întâlnească pe cineva. Ceasul de perete ticăia. Nu se auzea nimic altceva. Merse mai departe, cu pași neauziți pe covorul gros, trecu prin salon și deschise ușa bibliotecii.

Nici acolo nu se afla nimeni. Văzu pernele, moi și pufoase, de pe sofa, căminul gol, un teanc de reviste *County Life*, un aranjament cu câteva flori uscate, decolorate, cenușii și roșietice. Fereastra era deschisă și lăsa să pătrundă înăuntru umezeala și aerul rece. Puse jos servieta și se duse să închidă fereastra, apoi se întoarse la biroul său, unde îl aștepta un teanc de scrisori venite în ultima săptămână. Întoarse vreo două plicuri, dar știa că nu era atât de urgent, încât să nu mai poată aștepta o zi, două.

Telefonul începu să sune. Ridică receptorul.

— Balnaid.

Se auzi un declic, un bâzâit, apoi nimic. Probabil că era cineva care formase numărul

greșit. Așeză receptorul la loc și, dintr-odată, simți că nu mai suportă tristețea acestei camere goale. Fără un foc care să-ți țină companie, biblioteca de la Balnaid era ca un om fără suflet și focul nu era stins decât în cele mai calde zile ale verii. Găsi chibrituri, aprinse o bucățică de hârtie în vatră, așteptă până ce se aprinseră câteva surcele și apoi puse niște butuci. Flăcările se întetiră, aducând cu ele puțină viață. Un bun venit destul de modest, care nu-l mulțumea defel.

Privi flăcările pentru câteva clipe, apoi așeză grilajul și se întoarse în bucătărie. Scoase din pungă sticlele de whisky și de vin și apoi duse valiza și punga la etaj. Ticăitul pendulei îi acompania pașii. Traversă palierul și deschise ușa dormitorului.

— Edmund!

Virginia era acolo – și fusese tot timpul în casă. Stătea la măsuța de toaletă și-și făcea unghiile. Camera, atât de spațioasă și feminină – dominată de enormul pat dublu, masiv, drapat în pânzeturi albe, de pe vremea bunicii, cu dantelă pe margini – era într-o stare de dezordine deloc obișnuită. Pantofi peste tot, o grămadă de haine împăturite pe un scaun, ușile dulapului deschise. Pe una din aceste uși era agățată rochia de seară nouă a Virginiei, cea pe care și-o cumpărase de la Londra special pentru această ocazie. Fusta se desfășura în straturi de material străveziu, stropit cu puncte negre și, departe de trupul Virginiei care să-i dea viață, părea tristă și deșartă.

Se priviră în ochi, de la distanță.

— Bună, spuse el.

Virginia era în halat de baie, își spălase părul și-l pusese pe bigudiurile mari despre care Henry spunea întotdeauna că o fac să arate ca un monstru extraterestru.

— Te-ai întors. N-am auzit mașina.

— Am parcat-o lângă garaj. Am crezut că nu e nimeni pe-aici.

Își duse valiza în camera de toaletă și o așeză pe podea. Hainele sale de gală erau așezate pe patul mic. Kiltul, ciorapii de lână, trăistuța, cămașa de seară, jacheta și vesta. Nasturii acestora străluceau ca stelele, la fel și cataramele de argint de la pantofi. Se întoarse în dormitor.

— Mi-ai curățat nasturii.

— Nu eu, Edie.

— Drăguț din partea ei.

Se îndreptă spre ea și se aplecă să o sărate, apoi puse o cutie pe măsuța de toaletă.

— Un cadou pentru tine.

— A, ce drăguț. Mulțumesc.

Terminase lăcuitul unghiilor, dar oja nu se uscaser încă. Stătea cu degetele desfăcute și sufla, din când în când, spre ele, să grăbească acest proces.

— Cum a fost la New York?

— Bine.

— Nu te așteptam așa devreme.

— Am luat cursa de dimineață.

— Ești obosit?

— N-am să mai fiu după ce beau ceva. Se așeză pe marginea patului. Are ceva telefonul?

— Nu știu. A sunat acum vreo cinci minute, dar numai o dată, iar pe urmă s-a oprit.

— Am răspuns eu, jos în hol, dar s-a blocat legătura.

— A mai făcut așa de vreo două ori până acum. Dar putem vorbi în exterior.

— L-ai anunțat la deranjamente?

— Nu. Crezi că ar trebui?

— Mă ocup eu de asta, mai târziu.

Se lăsă pe spate, cu capul pe cuvertura de la capul patului.

— Tu cum te-ai descurcat?

— Bine.

— Și Henry?

— Habar n-am de Henry. N-am primit nicio veste și n-am telefonat.

Îl privi, fără să-și ascundă răceala din ochii albaștri, strălucitori.

Vorbele ei arătau limpede că nu-l iertase. Dar nu era momentul să insiste, pentru că risca să se certe din nou.

— L-ai dus la Templehall?

— Da. L-am dus eu, cu mașina. N-a vrut să meargă cu Isobel, așa că l-am luat pe Hamish cu noi. Hamish s-a purtat mizerabil, Henry n-a scos nicio vorbă tot drumul și n-a încetat nicio clipă să plouă. În rest, a fost minunat.

— Nu l-a luat pe Moo cu el, nu?

— Nu. Nu l-a luat pe Moo.

— Slavă Domnului. Dar Alexa?

— A venit ieri-dimineață, cu Noel.

— Unde sunt acum?

— Cred că au ieșit cu câinii la plimbare. După prânz trebuia să meargă la Relkirk să ia rochia Lucillei de la curățătorie. Ne-au sunat de la Croy, disperați. Uitaseră de rochie și sunt cu toții ocupați cu pregătirile pentru masa de astăzi, așa că nimeni n-avea timp să se ducă.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Ce s-a mai întâmplat? Vi și-a făcut picnicul. Verena ne-a chinuit ca pe niște sclavi, iar verișoara lui Edie s-a întors la spital.

Edmund ridică ușor capul, ca un câine în alertă, care-și ciulește urechile. Virginia, cu unghiile deja suficient uscate, luă pachetul pe care i-l adusese și începu să desfacă ambalajul de celofan.

— S-a întors?

— Da.

Virginia deschise cutia și scoase sticla pătrată și masivă, cu o fundă de catifea legată în jurul dopului. Desfăcu dopul și se dădu cu puțin parfum pe gât.

— Adorabil! Fendi. Ce drăguț! De mult îmi doresc o sticluță, dar e prea scump să mi-l fi cumpărat chiar eu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vorbești de Lottie? Ei, acum vreo două zile. Devenise așa de imposibilă, că Vi a insistat. Nici n-ar fi trebuit s-o lase să plece din spital. E nebună.

— Ce-a făcut?

— Ei, vorbea tot felul de aiureli. Băga zâzanie. Nu mă lăsa în pace. E diabolică.

— Ce ți-a spus?

Virginia se întoarse cu fața spre oglindă și începu, fără grabă, să-și scoată bigudiurile. Una câte una, desfăcea agrafele și le pune pe placa de sticlă a măsuței de toaletă. El o privea din profil, îi vedea linia obrazului, curba elegantă a gâtului.

— Chiar vrei să știi?

— Dacă n-aș vrea, nu te-aș întreba.

— Bine. A spus că tu și Pandora Blair ați fost amanți. Cu mulți ani în urmă, la nunta lui Archie cu Isobel, pe când Lottie era menajeră la Croy. Chiar tu spuneai că asculta pe la uși. Se pare că nu i-a scăpat nimic. Mi-a descris cu lux de amănunte totul, în culorii foarte vii. Se montase. Aș putea spune că se excitase de-a binelea. A spus că din cauza *ta* a plecat Pandora cu bărbatul ăla însurat și nu s-a mai întors acasă. Iar acum...

Unul dintre bigudiuri se ținea bine și Virginia trase de el, încercând să-l desfacă, sucind și trăgând de meșa de păr vopsit.

— ... acum, zice că *tu* ești motivul pentru care Pandora s-a întors la Croy. Nicio legătură cu petrecerea de diseară. Nici cu Archie. Numai cu tine. Vrea s-o luați de la capăt. Să te redobândească.

Încă un bigudiu fusese desfăcut, iar Virginia avea lacrimi de durere în ochi. Edmund o privea îndurerat, fără să poată suporta răul pe care și-l făcea singură.

Își aminti de seara în care o întâlnise pe Lottie în magazinul doamnei Ishak și de felul în care îl încolțise. Încercase să scape de prezența ei neplăcută. Își amintea de ochii ei, de pielea palidă, de mustață și de furia seacă pe care o simțise crescând în el, astfel că ajunsese la un pas de a-și pierde cumpătul și de a-i face rău, fizic vorbind. Îi reveni în minte presimțirea cumplită pe care o avusese. O presimțire perfect îndreptățită, după cât se părea.

— Minte, spuse el cu răceală.

— Chiar așa, Edmund?

— O crezi?

— Nu știi...

— Virginia...

— Ah! În disperare, desfăcu încă un bigudiu și-l aruncă spre reflexia sa din oglindă, apoi se întoarse spre el. Nu știi. Nu știi! Nu mai pot gândi rațional. Și nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa? Ce-mi pasă mie că tu și Pandora Blair ați avut odată o legătură furtunoasă? În ce mă privește, e ceva ce ține de trecutul îndepărtat și n-are nicio legătură cu mine. Știu doar că asta s-a întâmplat când erai deja bărbat însurat – însurat cu Caroline – și că erai tatăl unui copil. Pur și simplu, asta nu-mi dă pace.

— N-ai încredere în mine?

— Uneori cred că nici nu te cunosc.

— E oribil ce spui.

— Așa o fi. Dar, din păcate, nu putem fi toți la fel de obiectivi și de reci ca tine. Iar dacă e oribil, las-o pe seama deșertăciunii omenești, doar că nu prea cred că știi ce-i asta.

— Încep să cred că știi chiar foarte bine.

— Despre *noi* vorbesc, Edmund. Despre tine și despre mine.

— În cazul ăsta, poate că ar fi mai bine să amânăm discuția până când te mai calmezi puțin.

— Sunt *foarte* calmă. Și nu mai sunt un copil, nu sunt *micuța* ta soțioară. Și cred că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul să-ți spun că am să plec o vreme de aici. Mă întorc în Long Island, la Leesport, să petrec o vreme la bunici. I-am spus lui Vi. Ea zice că poți să stai la ea. O să închidem casa.

Edmund nu spuse nimic. Ea îl privi și nu putu citi nimic pe fața lui îngâmfată; trăsăturile fine, ochii încețoșați nu lăsau să se întrevadă nimic. Nici durere, nici furie. Virginia lăsa tăcerea să se prelungească, așteptând o reacție din partea lui. Pentru o clipă speră, absurd, că-și va lăsa rezervele deoparte, că va veni lângă ea, o va lua în brațe, o va acoperi cu sărutări, vor face dragoste...

— Când ai plănuit toate astea?

Simți lacrimile inundându-i ochii, dar strânse din dinți și le alungă.

— Mă gândesc de câteva luni la asta. M-am hotărât, în sfârșit, după plecarea lui Henry. Fără Henry, n-am niciun motiv să nu mă duc.

— Când pleci?

— Mi-am luat bilet pe o cursă Pan Am de la Heathrow, joia viitoare, de dimineață.

— Joi? E mai puțin de o săptămână până atunci.

— Știu.

Se întoarse din nou cu fața la oglindă, desfăcu ultimul bigudiu, luă pieptenele și începu să-și descurce părul și să-și aranjeze buclele.

— Dar există un motiv și cred că e mai bine să ți-l spun acum, pentru că dacă nu-ți spun eu s-ar putea să afli de la alții. S-a întâmplat ceva ciudat. Ții minte că, duminica

trecută, Isobel ne-a spus că un american necunoscut urma să stea la ei? Până la urmă, era vorba de un om cu numele de Conrad Tucker, pe care l-am cunoscut demult, în Leesport.

— Americanul cel Trist.

— Da. E într-adevăr trist. Soția i-a murit de curând, de leucemie, iar el a rămas cu o fetiță. A venit aici de vreo lună, dar se întoarce în State joi.

Lăsă pieptenele deoparte și-și aranjă părul, apoi se întoarse spre el.

— Mi s-a părut o idee foarte bună să facem drumul împreună.

— A fost ideea ta sau a lui?

— Are vreo importanță?

— Nu. Presupun că n-are nicio importanță. Când ai de gând să te întorci?

— Nu știu. Mi-am luat bilet fără dată precisă de întoarcere.

— Cred că n-ar trebui să pleci.

— Nu-mi place ce-mi spui, Edmund. Seamănă a amenințare.

— Fugi de adevăr.

— Nu. Nu fac decât să profit de o libertate care mi-a fost impusă. Fără Henry, mă aflu la poarta iadului și trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că l-am pierdut – iar aici nu pot face acest lucru. Am nevoie de timp, să-mi revin. Să fiu singură. Să fiu propriul meu stăpân. Trebuie să încerci, măcar o dată în viață, să privești lucrurile prin ochii altcuiva. În cazul acesta, ai mei. Și poate că n-ar strica să încerci să ai încredere în mine, pentru că sunt sinceră cu tine.

— M-aș fi mirat să faci altfel.

Se părea că nu mai era nimic de spus. Dincolo de fereastra deschisă, ceața făcuse loc întunerului. Virginia aprinse lampa de pe măsuța de toaletă, se ridică și se duse la geam să tragă draperia. De jos se auziră zgomote. O ușă care se deschidea, apoi se închidea, lătrat de câini, voci puternice.

— Noel și Alexa, spuse ea. S-au întors de la plimbare.

— Eu cobor. Edmund se ridică în picioare, se întinse, își înăbuși un căscat. Simt nevoia să beau ceva. Vrei și tu un pahar?

— Mai târziu.

Edmund se îndreptă spre ușă.

— La ce oră suntem așteptați la Croy?

— Opt și jumătate.

— Poți să-ți bei paharul în bibliotecă, înainte de plecare.

— Nu e foc.

— L-am aprins eu.

Ieși din cameră. Virginia îi auzi pașii pe culoar, apoi pe scări în jos. Apoi, vocea Alexei:

— Tati!

— Bine te-am găsit, draga mea!

Lăsase ușa deschisă. Virginia se ridică, o închise și apoi se întoarse la măsuța de toaletă, gândindu-se să înceapă să se machieze. Dar lacrimile pe care și le stăpânise atâta vreme îi încețoșară privirea, prelingându-se pe obraji.

Rămase așa multă vreme, privind-se plângând în oglindă.

Autobuzul interurban se oprea și iar pornea, fără să se grăbească, luminat de ultimele raze ale soarelui. La plecarea din Relkirk fusese plin, cu locurile ocupate și unul sau doi pasageri în picioare. Era lume care se întorcea de la lucru sau de la cumpărături. Unii păreau să se cunoască între ei, își zâmbeau și stăteau de vorbă pe când urcau în autobuz. Poate călătoreau împreună în fiecare zi. Era acolo și un om cu un câine ciobănesc. Câinele stătea între picioarele omului și-l privea pe acesta fără încetare. Omul nu cumpăraseră bilet și pentru câine.

Henry se așezase în față, chiar în spatele șoferului. Stătea strâns lipit de fereastră, căci o femeie imensă venise să se așeze lângă el.

— Bună, drăguțule, îi spusese și se așezase, împingându-l într-o parte cu fundul ei masiv; șoldurile umflate ocupau aproape tot spațiul.

Avea două sacoșe pline; pe una o pusese la picioare, iar pe cealaltă o ținu în brațe. Prin gura sacoșei se zărea o căpățână de țelină și o moară mică, din celuloid roz. Henry era convins că o duce acasă, pentru nepotul ei.

Avea fața rotundă, plină de bunătate, semănând oarecum cu Edie. Pe sub borurile pălăriei mari, îl scruta cu prietenie. Dar când femeia îi vorbi, Henry nu răspunse; se întoarse să privească pe geam, deși n-avea ce vedea, în afară de ploaie.

Henry era încălțat cu ciorapii și pantofii de școală; își pusese pardesiul de tweed, mult prea mare pentru el, iar pe cap, cascheta legată sub bărbie. Fusese inspirat să-și pună cascheta și era mândru că se gândise la asta. Era făcută dintr-un material gros, bleumarin și și-o trăsese peste ochi, ca un terorist, de nu i se mai vedeau decât ochii. Se deghizase așa, pentru că nu voia să fie recunoscut de nimeni.

Autobuzul înainta încet și trecuse deja o oră de când plecase. Cam la fiecare un kilometru și jumătate, se opreau la câte o răscruce sau în dreptul unei căsuțe singuratice, pentru ca oamenii să poată coborî. Henry se uita cum se eliberează locurile; pasagerii își adunau lucrurile, coborau pe rând și porneau pe jos spre casele lor. Femeia grasă de lângă el coborî la Kirkthornton, dar nu avu nevoie să pornească pe jos, pentru că soțul ei venise cu camioneta s-o aștepte. Când se ridicase, nu fără efort, îi spusese „La revedere, drăguțule“. Henry se gândi că fusese frumos din partea ei, dar iarăși nu-i răspunsesese. Nu era prea ușor să scoți vreo vorbă când ai cascheta peste gură.

Porniră iarăși la drum. Mai rămăseseră doar vreo zece, doisprezece călători. Motorul autobuzului uruia și o luară în sus pe deal, părăsind micuțul orașel; când ajunseră pe creasta dealului se lăsase ceața. Șoferul aprinse farurile și Henry zări dintr-odată tufele

de iarbă-neagră și ferigile bătute de vânt, trecând în goană pe lângă vehicul, pierdute în ceață, ca niște stafii. Se gândi la cei șapte kilometri dintre Caple Bridge și Strathcroy, pe care trebuia să-i facă pe jos, pentru că la Caple Bridge trebuia să coboare. Perspectiva îl sperie puțin, dar nu prea tare, pentru că știa drumul și ce fusese mai greu trecuse; mai era puțin.

La Pennyburn, Violet se pregătea pentru rigorile serii care abia începea.

Nu mai fusese invitată la o petrecere tradițională de foarte multă vreme și, la șaptezeci și opt de ani, era puțin probabil că avea să mai fie invitată la alta. Din acest motiv se hotărâse să profite la maximum de această ocazie. Ca atare, plecase după-masă cu mașina la Relkirk și se oprise la coafor, să-și spele și să-și aranjeze părul. În plus, își îngăduise și o manichiură, iar fetița aceea drăguță își pierduse ceva timp îndepărtând pieluțele de la unghiile lui Vi și curățându-le de pământul de dedesubt.

După această ședință de înfrumusețare, se dusesse la bancă și scosese din seif cutia veche de piele în care se afla diadema de diamante a lui Lady Primrose. Nu era prea mare și se prindea în spate cu un elastic, dar o adusesse acasă și o curățase cu o periuță veche de dinți, muiată în gin curat. Era o șmecherie gospodărească pe care o prinsese demult, de la doamna Harris. Efectul era grozav, dar Violet era de părere că se făcea risipă de gin.

Apoi, își scosese din dulap rochia de bal din catifea neagră, veche de vreo cincisprezece ani. Bordura de dantelă încrețită de la gât se descususe puțin și avea nevoie de ajutorul unui ac cu ață, iar pantofii de seară, din satin negru cu cataramă din strasuri se destrămaseră, pe ici, pe colo, în dreptul degetelor, așa că luă forfecuța de unghii și îi aranjă.

După ce terminase toate astea, își permisesse un moment de relaxare. Nu era așteptată la Croy înainte de opt și jumătate. Avea, deci, timp pentru un pahar zdravăn de whisky cu sifon; putea chiar să se așeze lângă foc, să urmărească la televizor știrile și apoi *Wogan*. Îi plăcea de *Wogan*. Îi plăcea șarmul lui irlandez, veselia lui, felul mios în care vorbea. În seara asta lua un interviu unui tânăr cântăreț pop care, cine știe din ce motiv, se implicase foarte serios în menținerea gardurilor vii în mediul rural. Oamenii erau într-adevăr extraordinari, decise Violet, privindu-l pe acel tânăr cu părul tuns punk și cercel în ureche, turuind înainte despre locul preferat de ciocănitare pentru a-și face cuibul.

Emisiunea lui *Wogan* se încheiase și începuse un concurs. Patru persoane trebuiau să ghicească valoarea mai multor obiecte vechi, disparate, aflate în fața lor. Violet se alătură și ea acestui joc, sigură că presupunerile sale erau mult mai corecte decât ale celorlalți. Începea chiar să se amuze, când sună telefonul.

Ce enervant. De ce trebuia să sune nenorocitul ăla de telefon în momentele cele mai nepotrivite? Puse paharul jos, se ridică de pe fotoliul confortabil, dădu sonorul mai încet și ridică receptorul.

— Alo?

— Doamna Aird?

— Da.

— Sunt doctorul Martin. De la spitalul din Relkirk.

— A, da.

— Doamnă Aird, mă tem că avem o mică problemă. Domnișoara Carstairs a dispărut.

— *A dispărut?*

Părea o glumă stupidă, dar se gândi imediat la vreo explozie, un nor de fum și la Lottie, făcându-se nevăzută.

— Cum a fost *posibil* să dispară?

— A plecat. S-a dus să se plimbe în grădină, cu o altă pacientă. Nu s-a mai întors de atunci.

— Dar e îngrozitor!

— Noi credem că a ieșit, pur și simplu, pe poartă. Am anunțat poliția, bineînțeles, și sunt sigur că nu poate fi departe. Probabil că se va întoarce aici din proprie inițiativă. S-a simțit foarte bine aici, a reacționat bine la tratamente și nu ne-a făcut niciun fel de greutate. Nu văd de ce nu s-ar întoarce. Dar am considerat de datoria mea să vă anunț...

Violet se gândi că scuzele lui erau cusute cu ață albă.

— Nu credeți că ar fi trebuit să aveți mai multă grijă de ea?

— Doamnă Aird, spitalul este supraîncărcat și nu avem destul personal. În această situație, facem tot ce putem, dar pacienții care se pot mișca, despre care credem că se pot descurca singuri până la un punct, au avut întotdeauna o oarecare libertate de mișcare.

— Și acum ce facem?

— Nu putem face nimic. Dar, așa cum v-am spus, m-am gândit că ar fi bine să vă spun ce s-a întâmplat.

— Ați vorbit cu domnișoara Findhorn, ruda ei cea mai apropiată?

— Nu. M-am gândit să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră.

— În cazul acesta, am să-i spun chiar *eu*.

— V-aș fi recunoscător.

— Domnule doctor Martin... Violet ezită. Credeți că Lottie Carstairs va încerca să se întoarcă la Strathcroy?

— E posibil, bineînțeles.

— Ar putea să se ducă la domnișoara Findhorn acasă?

— Poate.

— Am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Nu-mi place deloc ideea. Mă tem pentru domnișoara Findhorn.

— Vă înțeleg temerile, dar cred că nu aveți niciun motiv.

— Ce bine ar fi, spuse Violet pe un ton aspru, dacă aș fi și eu la fel de sigură, dar vă

mulțumesc, domnule doctor, pentru că m-ați sunat.

— Dacă aflu ceva, vă sun.

— N-am să fiu acasă. Dar mă puteți căuta la Croy, pentru că iau masa la Lordul Balmerino.

— Am să notez. Vă mulțumesc. La revedere, doamnă Aird. Și-mi pare rău dacă v-am necăjit.

— Da, răspunse Violet. M-ați necăjit. La revedere.

Era mai mult decât necăjită. Toată liniștea ei se dusese pe apa sâmbetei. Nu era numai necăjită, ci și înspăimântată. Simțea aceeași panică inexplicabilă ca în ziua când stătuse pe bancă, lângă râu, cu Lottie și când Lottie o strânsese de mână cu degetele ei puternice, ca o menghină. Atunci simțise imboldul să se ridice și s-o ia la fugă. Acum simțea același lucru, iar inima i se zbătea în piept. Era teama de necunoscut, de ceea ce nu-și putea imagina, de un pericol iminent.

Analizând acest sentiment, își dădu seama că nu se temea pentru ea, ci pentru Edie. Imaginația i-o luă razna. Un ciocănit la ușa casei lui Edie, Edie se ducea să deschidă, iar Lottie, cu brațele întinse ca niște clești, sărea la ea...

Gândul era insuportabil. Pe ecranul televizorului, o femeie, ținând în brațe o vază pentru flori, zâmbea stânjenită, apoi izbucni în râs, cu gura deschisă și mâna la ochi. Violet închise televizorul, ridică receptorul și formă numărul de la Balnaid. „Edmund trebuie să se fi întors până acum de la New York. Edmund o să știe exact ce trebuie să facă.”

Auzi soneria telefonului la celălalt capăt al firului. Suna și iar suna. Așteptă, din ce în ce mai nerăbdătoare. De ce nu-i răspundea nimeni? Ce făceau?

Până la urmă, exasperată și plină de nervi, trânti receptorul, apoi îl ridică din nou și formă numărul lui Edie.

Și Edie se uita la televizor. Un program scoțian, foarte agreabil, cu dansuri tradiționale și un comic îmbrăcat în kilt, care făcea tot felul de glume. Își pusese pe o tavă câte ceva pentru cină – pulpe de pui la grătar, cartofi prăjiți și mazăre făcută la abur – și și-o pusese în poală. Pentru felul doi, mai avea niște cremă de mere rămasă în frigider. În seara aceasta mânca mai târziu decât de obicei. Unul dintre punctele bune ale faptului că rămăsese iarăși singură era că putea mânca atunci când dorea, fără ca Lottie s-o bată la cap când vine masa următoare. Mai erau și alte lucruri bune. Unul dintre ele era liniștea. Și faptul că dormea liniștită în patul ei, în loc să se chinuie în patul pliant, deloc potrivit pentru ea. Odihna de noapte îi ajutase, mai mult decât orice altceva, să-și refacă energia și buna dispoziție. Încă se mai simțea vinovată față de săraca Lottie, ajunsă iar în spital, dar era cert că viața era mult mai ușoară fără ea.

Auzi telefonul. Puse tava deoparte și se ridică să răspundă.

— Da?

— Edie.

— Bună ziua, doamnă Aird, spuse ea, zâmbind.

— Edie...

Ceva nu era în regulă. Edie simțea lucrurile astea imediat, numai din felul în care doamna Aird îi pronunța numele.

— Edie, tocmai am vorbit cu doctorul Martin, de la spital. Lottie a plecat de-acolo. Nu știe nimeni unde se află.

Edie simți că i se taie picioarele. După o vreme, rosti:

— Doamne Dumnezeule!

Era tot ce-i trecuse prin minte.

— Au anunțat poliția și sunt destul de siguri că n-a ajuns prea departe, dar doctorul Martin a fost de acord cu mine că e foarte posibil să se întoarcă la Strathcroy.

— Are bani la ea? întrebă Edie, practic ca întotdeauna.

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Dar sunt sigură că nu putea pleca foarte departe dacă n-avea geanta la ea.

— Nu. Foarte adevărat.

Lottie era foarte atentă cu geanta ei și n-o lăsa din mână nici când se așeza lângă foc.

— Săraca de ea. O fi supărat-o ceva.

— Da. Poate. Dar, Edie, nu vreau să stai singură acasă.

— Dar trebuie să fiu aici. Dacă vine, trebuie să fiu aici.

— Nu. Nu, Edie, ascultă-mă. Trebuie să mă ascuți. Trebuie să fii rezonabilă. N-avem de unde ști ce-i trece lui Lottie prin minte. Poate că i-a intrat în cap că ai trădat-o. Că i-ai făcut un rău, că ai respins-o. Dacă trece printr-una dintre crizele ei, e absolut imposibil să te descurci singură cu ea.

— Și ce rău mi-ar putea face?

— Nu știu. Știu doar că trebuie să pleci din casă... să vii la mine în noaptea asta, sau să mergi la Balnaid până când o descoperă și o aduc înapoi la spital fără probleme.

— Dar...

Violet îi ignoră protestele.

— Nu, Edie. Nu accept un refuz, altfel n-am să mai fiu liniștită nicio clipă. Trebuie să-ți iei cămașa de noapte și să te duci la Balnaid. Sau să vii aici. Cum dorești tu. Iar dacă nu ești de acord, voi fi obligată să mă urc în mașină și să vin să te iau chiar eu. Și pentru că trebuie să ajung la Croy la opt și jumătate și încă nu m-am spălat și nici nu m-am îmbrăcat, asta o să mă încurce toarte tare. Depinde de tine.

— Ar trebui să rămân aici, doamnă Aird. Sunt ruda ei cea mai apropiată. E responsabilitatea mea.

— Ești responsabilă și pentru tine însăși. Dacă te chinuie, te lovește sau te amenință cine știe cum, n-am să mi-o iert niciodată.

— Și ce-o să se întâmple dacă vine și nu găsește pe nimeni?

— Poliția a fost alertată. Sunt sigură că o patrulă se va afla prin preajmă. Nu va fi dificil s-o găsească.

Edie nu mai avea argumente. Era învinsă, soarta ei era pecetluită. Oftă și, nemulțumită, spuse:

— Bine, atunci. Dar, cred că faceți din țăntar armăsar.

— Poate. Sper că așa stau lucrurile.

— Cei de la Balnaid știu că sosesc?

— Nu. Nu reușesc să prind legătura la telefon. Cred că e o defecțiune pe fir.

— L-ați anunțat la deranjamente?

— Încă nu. Te-am sunat mai întâi pe tine.

— Atunci am să sun eu la deranjamente, să le spun că numărul nu răspunde. Sunt sigură că toată lumea e acasă. Se pregătesc pentru petrecere.

— Da, Edie. Sună tu la deranjamente. Iar după asta, trebuie să-mi promiți că te duci la Balnaid. Camera ta e mereu pregătită și Virginia va înțelege. Explică-i ce s-a întâmplat. Dacă e vreo problemă, dă vina pe mine. Îmi pare rău, Edie, că mă port așa de tiranic cu tine, dar zău că n-aș putea sta liniștită dacă aș ști că ești singură.

— Mie mi se pare că vă faceți prea multe probleme degeaba, dar presupun că n-o să mor dintr-o noapte petrecută la Balnaid.

— Îți mulțumesc, draga mea. La revedere.

— Distracție plăcută la petrecere.

Edie închise. Apoi, ca să nu uite, ridică din nou receptorul și sună la deranjamente, să anunțe linia defectă. Îi răspunse un bărbat foarte amabil, care-i spuse că va verifica problema și o va suna din nou.

Lottie fugise de la spital. Ce putea să se mai întâmple? Era îngrozitor să și-o imagineze pe Lottie rătăcind pe undeva, de una singură, înfricoșată, poate, pierdută... La ce s-o fi gândind prostuța? De ce nu putuse să stea acolo unde se afla, unde oamenii cumsecade aveau grijă de ea? Ce idee îi mai intrase în cap de data asta?

Edie se hotărî să se ducă la Balnaid, dar nu imediat. Tava cu restul de mâncare o aștepta. Va termina ce mai rămăsese, chiar dacă între timp se răcise, va spăla vasele, va face curat în bucătărie și va mai pune câteva cutii de coca-cola în frigider. După aceea, putea să-și pună cămașa de noapte în sacoșa de piele și să pornească la drum.

Oftă, exasperată. Lottie asta era o adevărată pacoste și era evident că întorcea pe dos viața tuturor. Edie se așeză din nou, cu tava cu mâncare în poală, dar puiul se răcise și nu mai avea niciun gust și nici programul canalului scoțian n-o mai atrăgea.

Telefonul sună din nou. Lăsă din nou tava deoparte și se ridică să răspundă. Bărbatul de la deranjamente îi spuse că numărul de la Balnaid nu părea să fie defect, dar că vor trimite un inginer să-l verifice, a doua zi dimineață.

Edie îi mulțumi. Nu mai era nimic de făcut. Luă tava și o duse în bucătărie. Aruncă resturile de mâncare la gunoi, spală vasele și le lăsă la uscat, întrebându-se întruna unde putea fi verișoara ei într-o ureche.

Archie Balmerino, îmbăiat, bărbierit, dichisit în hainele de seară și păstrând urma unui sărut de aprobare din partea soției sale, o lăsă pe Isobel la masa de toaletă, să ducă la bun sfârșit complicatul proces de așezare a rimelului pe gene, și ieși pe palier.

Se opri o clipă, încercând să prindă și alte semne de activitate, dar nu părea să mai fie nimeni prin preajmă, așa că porni în jos pe scări, coborând treptele una câte una, sprijinindu-se de balustradă. Toată ziua, toți cei aflați la Croy nu-și văzuseră capul de treabă, atâtea fuseseră de făcut. Acum, casa era pregătită, gata pentru a-și primi oaspeții, așteptând ridicarea cortinei și intrarea distribuției.

Archie apăruse primul. La jumătatea scărilor se opri să admire, cu mare mulțumire, scena care se deschidea dedesubt. Impunătorul hol de la intrare, curat și din care dispăruseră toate trențele de care era plin în mod obișnuit, era plăcut și primitor. În căminul masiv, cu policioara sculptată, focul sclipea vesel, iar masa, așezată în mijlocul covorului vechi, turcesc, reflecta pe suprafața lăcuită imensul aranjament de crizanteme și trandafiri sălbatici, pe care Isobel îl compusese cu grijă, în cursul după-amiezii.

Croy, împodobit de sărbătoare. Plutea în aer speranța, promisiunea bucuriilor ce aveau să vină. Căci, de această dată, austeritatea și economiile obligatorii fuseseră lăsate deoparte și casa aceasta veche fremăta de mulțumire, în așteptarea acestui moment de o rară extravaganță.

Își aminti de alte seri de acest fel. Cea în care împlinea douăzeci și unu de ani; și seara în care sărbătorise logodna lui cu Isobel. Zile de naștere, Crăciunul, baluri în sezonul de vânatoare, nunta de argint a părinților săi...

Iar apoi, încruntând din sprâncene, refuză să se mai lase purtat de amintiri. Nostalgia era slăbiciunea sa cea mai gravă. Îți puteai aminti de trecut, dar amintirile erau apanajul celor bătrâni, iar el nu era bătrân. N-avea nici cincizeci de ani. Croy era al lui și totuși nu chiar. Îl moștenise, prin tatăl și bunicul său, ca să-l păstreze și să-l dea mai departe lui Hamish. Iar forța acestui lanț era forța legăturii sale celei mai slabe.

El însuși. Grozăviile din Irlanda de Nord aveau să-l însoțească până în ultima clipă a vieții sale, dar stafiile și visurile înspăimântătoare își găsiseră, în sfârșit, odihna și, odată dispărute, Archie știa că nu mai putea să-și găsească nicio scuză. Venise timpul să lase ezitățile deoparte și să devină mai practic, făcând planuri pentru moștenirea sa, pentru familia sa și pentru viitorul ei. Hibernase prea mult și nu mai avea nicio clipă de pierdut. Nu era prea sigur ce avea să facă, dar era hotărât să acționeze. Să împrumute niște bani și să pună pe picioare fabricuța care i se păruse Pandorei o idee atât de grozavă. Putea să înceapă să cultive fructe, căpșuni și zmeură, de exemplu, la scară comercială. Sau să

investească într-o fermă piscicolă. Avea multe posibilități și soluții în imediata sa apropiere. Nu trebuia decât să se hotărască și să profite de ocazie.

Să profite de ocazie. Se simți încrezător. Parcă simțea din nou puțin din siguranța sa de demult, din tinerețe. Știa că tot ce fusese mai greu trecuse și că nimic nu mai putea fi așa de rău ca înainte.

Porni mai departe, coborî treptele și intră în sufragerie. Pusese masa împreună cu Pandora, ca altă dată pentru evenimentele importante, când Harris se ocupa de toate și-i făcea plăcere să-l instruiască pe tânărul domnișor Blair cu privire la procedeul corect, confirmat de sute de ani de experiență. Aranjatul mesei le luase o mare parte din după-amiază. Archie frecase lună paharele de vin, fine și subțiri ca spuma, iar Pandora înfășurase șervetele de masă, albe și apretate, așezând în vârful fiecăruia câte o coroniță brodată, marcată cu litera „B”.

Acum, Archie verifica totul, cu un ochi critic. Efectul era splendid. Cele patru sfeșnice grele, de argint, punctau centrul mesei, iar flăcările căminului scânteiau în cristalurile și în argintăria strălucitoare, căci și aici fusese aprins focul, iar Jeff Howland primise misiunea de a umple cu butuci toate coșurile. Mireasma de pin uscat, trosnind, domina întreaga cameră, făcând atmosfera mai plăcută. Archie străbătu camera de la un capăt la altul, verificând dacă toate erau la locul lor, îndreptând câte o furculiță, schimbând câte puțin poziția unei solnițe. Satisfăcut, porni mai departe, spre bucătărie.

Acolo o găsi pe Agnes Cooper, venită din sat pentru această seară. Agnes venea de obicei la lucru îmbrăcată în trening, dar de această dată își pusese rochia cea mai bună de milaneză turcoaz, peste care ținea șorțul; se și coafase.

Acum era la chiuvetă și spăla niște cratițe, dar se întoarse spre el când îi auzi pașii.

— Agnes. Totul e în regulă?

— Totul e sub control. Trebuie doar să mai verific din când în când legumele și să pun bucățelele de păstrăv afumat pe farfurii, când îmi spune Lady Balmerino.

— Drăguț din partea ta că ai venit să ne ajuți.

— Doar asta mi-e meseria. Îl privi pe Archie admirativ. Sper să nu vă supărați pe mine, dar arătați *fantastic*.

— Ei, mulțumesc, Agnes.

Archie se simțea puțin stânjenit și, ca să treacă peste acest moment, îi propuse să bea ceva.

— Ce zici de un pahar de sherry?

Agnes rămase, la rândul ei, puțin surprinsă.

— Păi... ce să zic? N-ar fi rău.

Luă un prosop și-și șterse mâinile. Archie scoase un pahar și turnă o porție zdravănă de lichior.

— Poftim...

— Mulțumesc foarte mult, Lord Balmerino... Agnes ridică paharul într-un gest festiv, rostind: în cinstea acestei zile sărbătorești! Apoi își muie ușor buzele, ca o doamnă, strângând ușor buzele în semn de apreciere față de gustul rafinat al băuturii. E minunat, spuse. Eu am o vorbă – îți dă întotdeauna un strop de strălucire.

Archie o lăsă pe Agnes în bucătărie și se întoarse, prin sufragerie și hol, intrând în salon. Alt foc, alte flori, lumini estompate, dar niciun musafir. După toate aparențele, musafirii săi nu se grăbeau. Băuturile fuseseră puse pe tavă, la vedere, deasupra pianului cu coadă. Reflectă o clipă. Tot restul serii avea să bea șampanie, dar acum simțea nevoia să bea un whisky. Își turnă un pahar și pe urmă mai umplu încă unul și, ținându-le cu grijă pe amândouă, se chină să urce din nou la etaj.

Pe palier se întâlni nas în nas cu fiică-sa, care găsisse de cuviință să umble de colo-colo în furou.

— Lucilla! îi reproșă el.

Dar Lucilla era mai preocupată de felul cum arăta el decât de ea însăși.

— Doamne, tată, dar arăți formidabil! Nici că se putea mai romantic și mai distins. Lord Balmerino la patru ace. Sunt noi pantalonii? Îți vin perfect. Nu mi-ar strica nici mie o pereche. Și jacheta de seară a bunicului! Fără cusur.

Îl îmbrățișă cu brațele goale și-l sărută apăsător pe obrazul proaspăt ras.

— Și ce bine mai miroși! Țanțoș, bărbierit și ferchezuit. Pentru cine sunt paharele astea?

— M-am gândit să mă asigur că Pandora s-a sculat. De ce nu ți-ai pus și tu ceva pe tine?

— Tocmai mă duceam să iau un jupon de la mama. Rochia mea cea nouă e cam subțire.

— N-ar strica să te grăbești. E opt și douăzeci și cinci.

Archie se îndreptă spre ușa camerei de oaspeți. Din interior se auzea muzica în surdină, ceea ce însemna că Pandora dăduse drumul la radio, dar nu era obligatoriu să fie și trează. Trecu amândouă paharele într-o singură mână, bătut ușor și deschise ușa.

— Pandora?

Pandora deschise frumoșii săi ochi. Nu era în pat, ci stătea întinsă deasupra, îmbrăcată într-un halat de mătase și dantelă. Tot felul de haine aruncate peste tot, iar în cameră plutea mirosul acela greu, ciudat de parfum, care devenise o parte integrantă a prezenței sale.

— Pandora.

Se machiase, iar genele dese erau date cu un strat gros de rimel. Îl zări și-i zâmbi.

— Nu dorm, îi spuse.

— Ți-am adus ceva de băut.

Puse paharul ei pe măsută, lângă lampa micuță și se așeză pe marginea patului.

Radioul mormăia mai departe, un program de muzică de dans parcă din alte vremuri.

— Ce drăguț din partea ta, spuse Pandora.

— E aproape timpul să cobori.

Părul ei strălucea pe pernă, având parcă o viață proprie; întinsă așa, părea atât de slabă, de lipsită de substanțialitate, de greutate, încât Archie se îngrijoră brusc.

— Ești obosită?

— Nu. Doar leneșă. Unde sunt ceilalți?

— Isobel se machiază, iar Lucilla umblă de colo-colo în chiloței, gândindu-se să împrumute un jupon de la maică-sa. Până acum, nici urmă de bărbați.

— Totdeauna e grozav momentul acesta, nu? Chiar înainte de petrecere. Să stai cu burta în sus și să asculți muzică nostalgică, îți aduci aminte de cântecul ăsta? Nu mai țin minte versurile.

Ascultară amândoi. Saxofonul tenor susținea linia melodică. Archie se încruntă, încercând să-și aducă aminte cuvintele care-i scăpau. Melodia aceasta îl purta în urmă cu douăzeci de ani, la Berlin și la balul regimentului. Berlinul era cheia.

— Cred că era ceva despre cât de mult este din mai până în septembrie.

— Da, sigur că da. Kurt Weill. „Dar zilele sunt mai scurte în septembrie.” Și pe urmă ceva despre frunzele de toamnă, zilele care au mai rămas și faptul că nu mai e timp pentru așteptare. Ce cumplit.

Se ridică în capul oaselor, așezându-și pernele în spate. Luă paharul, iar Archie îi zări încheietura micuță și vârfurile roșietice ale degetelor; mâna îi era atât de delicată și de albă, străbătută de vene albastrii, încât i se păru aproape transparentă.

— Ești gata, cât de cât?

— Aproape. Nu trebuie decât să-mi pun rochia și să-i trag fermoarul.

Luă o gură de whisky. Pe deasupra marginii paharului, ochii ei păreau imenși.

— A, e delicios. Îmi pune sângele în mișcare. Arăți extraordinar, Archie. La fel de grozav ca-ntotdeauna.

— Agnes Cooper mi-a spus că arăt *fantastic*.

— Ce compliment! Dragul meu, nu dormeam. Profitam puțin de liniște ca să mă gândesc la ziua de ieri. A fost perfectă. Ca pe vremuri. Noi doi, stând unul lângă celălalt la pândă, având timp să tăifăsuim puțin. Sau să tăcem, după caz. Poate că am vorbit prea mult, dar douăzeci de ani sunt greu de povestit. Crezi că a fost groaznic de plicticos?

— Nu. M-ai făcut să râd. Totdeauna mă faci să râd.

— Și soarele, cerul albastru, tufele de iarbă-neagră foșnind și puștile – pac! Și sărmanele păsări cădeau din cer. Și toți câinii aceia așa de inteligenți. Nu-i așa că am fost norocoși să avem o zi atât de frumoasă? Cel mai minunat cadou.

— Știu, răspuse el.

— E plăcut să te gândești că s-au întors acele zile. Că nu s-au pierdut definitiv.

— Trebuie să ne schimbăm. Să dăm naibii obiceiul ăsta ingrăt de familie, de a visa la trecut.

— Trecutul a fost așa de bun, încât ar fi greu să n-o facem. În plus, la ce altceva să ne gândim?

— La prezent. Trecutul a murit și viitorul încă nu s-a născut. Avem numai clipa prezentă.

— Da.

Luă încă o înghițitură din pahar. Rămaseră tăcuți. Din spatele ușii se auzeau semne de activitate. O ușă deschisă și închisă. Apoi, vocea Lucillei: „Conrad, ce drăguț arăți. Nu știu unde e tata, dar du-te jos și venim și noi într-o clipă...”

— Sper, spuse Archie, că și-a pus juponul de la Isobel.

— Conrad e așa de domn, încât chiar dacă Lucilla e goală pușcă n-o să observe. Așa un „american trist” drăguț. Ar fi fost groaznic pentru noi toți dacă era vreun plicticos.

— Să nu cumva să uiți să dansezi cu el.

— Am să-l învârt de-o să-i meargă fulgii și am să-l învăț toate șmecheriile. Numai un singur lucru mă întristează – faptul că tu n-ai să mai poți dansa.

— Nu-ți face griji pentru asta. De-a lungul anilor, m-am specializat într-o conversație strălucitoare...

Au fost întrerupți în cele din urmă de Lucilla, care a deschis ușa și și-a băgat capul în cameră.

— Scuzați-mă că dau buzna, dar s-ar părea că avem probleme. Tati, Jeff nu-și poate lega papionul de la Edmund. N-a purtat papion decât o dată în viața lui și atunci era unul gata făcut, pe elastic. Am încercat să-l ajut, dar nu m-am descurcat deloc. Poți să vii să ne dai o mână de ajutor?

— Bineînțeles.

Chemarea datoriei. Era nevoie de el. Momentul de liniște luase sfârșit. O sărută pe Pandora.

— Ne vedem mai târziu.

Apoi se ridică în picioare și ieși după Lucilla. Pandora, rămasă singură, își termină băutura din pahar, fără să se grăbească.

Zilele neprețuite pe care le voi petrece alături de tine.

Cântecul se terminase.

Violet, cu sângele de munteancă alergându-i prin vine, susținea întotdeauna sus și tare că nu e superstițioasă. Trecea pe sub scări, ignora ziua de vineri treisprezece și nu bătea niciodată în lemn. Dacă se ivea câte un necaz, își spunea că tot răul e spre bine și aștepta veștile bune. Era recunoscătoare că nu avusese norocul sau ghinionul să se priceapă la preziceri. Era mai bine să nu știi ce aduce viitorul.

După ce discutase cu Edie și scosese de la ea această promisiune, spera ca îngrijorarea să-i mai dispară și să se liniștească. Dar nu se întâmplă așa și se întoarce la locul său, lângă foc, într-o stare de mare tensiune. Ce nu era în regulă? De ce era bântuită de temeri nelămurite, ascunse? Înfășurată în capot, stătea ușor aplecată, privind fix spre flăcări, încercând să găsească motivul temerilor acestora, apărute din senin, a tulburării care-i stătea ca o greutate pe suflet.

Faptul că Lottie scăpase de sub control, rătăcind cine știe pe unde, era și-așa destul de grav; dar, oricât ar fi părut de ridicol, imposibilitatea de a suna la Balnaid, ca să vorbească cu Edmund, o necăjea și mai mult. Nu era numai nemulțumirea că nu putea să comunice cu ei. Se întâmpla adeseori, în timpul viscolelor iernii, ca Violet să rămână izolată la Pennyburn, o zi sau chiar mai multe, fără ca asta s-o îngrijoreze câtuși de puțin. Numai că acum, defecțiunea intervenise într-un moment total nepotrivit. Ca și cum forțe malefice, necontrolabile, intraseră în acțiune.

Nu era superstițioasă. Dar nenorocirea nu venea niciodată singură. Mai întâi era Lottie, apoi telefonul defect. Ce avea să mai urmeze?

Își lăsa imaginația să se îndrepte spre seara care abia începuse, înțelegând că existau toate condițiile pentru un posibil dezastru. Pentru prima dată, actorii din drama care mocnise în ultima săptămână se adunau în jurul mesei din sufrageria de la Croy. Edmund, Virginia, Pandora, Conrad, Alexa și Noel. Fiecare, în felul său, confuz și neliniștit, căutând o fericire iluzorie, sperând că ar putea s-o găsească, asemenea unei amfore pline de aur, dincolo de curcubeul unei povești cu zâne. Dar tot efortul lor nu scosese la iveală decât emoții inutile, nimicitoare. Resentimente, neîncredere, egoism, lăcomie și necinste. Mai mult chiar, adulter. Numai Alexa părea să fi rămas neperversită. Pentru Alexa nu exista decât durerea dragostei.

Un buștean, ars complet, trosni ușor și se risipi în cenușă. O întrerupere. Violet privi spre ceas și se îngrozi; stătuse pe gânduri prea mult, iar acum era deja opt și un sfert. Va ajunge târziu la Croy. În situații obișnuite, asta ar fi deranjat-o, pentru că era foarte pedantă în legătură cu punctualitatea, dar în această seară, cu atâtea altele pe cap, parcă nu mai avea nicio importanță. Un sfert de oră, acolo, n-o să-i simtă nimeni lipsa, iar Isobel n-o să-și invite musafirii la masă înainte de ora nouă.

Simțea, de asemenea, că ultimul lucru pe care și-l dorește este să plece undeva. Să zâmbească, să stea de vorbă, să-și ascundă temerile. Nu voia să părăsească refugiul sigur al casei sale, focul din cămin. Ceva, undeva, stătea la pândă, iar instinctul, atât de omenesc, îi spunea să se închidă în casă, în siguranță, să stea lângă telefon, să aștepte.

Dar *nu* era superstițioasă.

Se strădui să-și revină, se ridică de pe scaun, puse grilajul la foc și urcă la etaj. Se îmbrăie în viteză, apoi se îmbracă pentru petrecere. Lenjerie de mătase și ciorapi negri de mătase, venerabila rochie neagră de catifea, pantofii de satin pentru recepții. Își aranjă

părul și apoi luă diadema de diamante și o puse pe cap, fixându-i, cu oarecare greutate, elasticul la ceafa. Își pudră nasul, găsi o batistă de dantelă și se dădu cu parfum. În fața oglinzii mari, se privi cu un ochi critic, urmărind efectul general. Nu vedea decât o bătrână, mare și solidă, pentru care termenul „plină de demnitate” părea o definiție amabilă.

Mare și solidă. Și bătrână. Dintr-odată, se simți foarte obosită. Oboseala avea efecte ciudate asupra imaginației, căci, privindu-se în oglindă, zări, dincolo de propria siluetă, imaginea încețoșată a unei alte femei. Niciodată frumoasă, dar fără riduri, cu părul castaniu și plină de energie și de viață. Ea însăși, în rochia de bal din satin stacojiu pe care o îndrăgise cel mai mult. Și lângă femeia aceea stătea Geordie. Pentru o clipă, mirajul se prelungi, atât de real, încât l-ar fi putut atinge. Apoi pări și dispăru, iar ea rămase singură. De mulți ani nu se mai simțise atât de singură. Dar n-avea timp de stat, ori de păreri de rău pentru sine. Ceilalți o așteptau, ca întotdeauna, dorindu-și compania ei, atenția ei. Plecă de lângă oglindă, își luă haina de blană și se îmbracă, luă poșeta și stinse lumina. Jos, ieși pe ușa de la bucătărie, închizând-o în urma ei. Afară era întuneric și ceața amenința să se transforme în burniță. Se îndreptă spre garaj și intră în mașină. Toată lumea se oferise s-o ducă cu mașina, dar ea preferase să meargă singură până la Croy, iar de acolo, după-masă, la Corriehill. În felul acesta putea fi total independentă, întorcându-se acasă atunci când ar fi dorit.

Întotdeauna e cel mai bine să pleci de la petrecere atunci când te distrezi cel mai bine.

Asta fusese una dintre maximele lui Geordie. Gândul la Geordie, căruia parcă îi auzea vocea în urechi, o umplea de o anume liniște. În astfel de situații, simțea că el nu e departe. Cât s-ar mai fi amuzat acum pe seama ei, văzând-o, la șaptezeci și opt de ani, împopoțonată în catifea, diamante și blănuri, la volanul mașinii sale pline de noroi, îndreptându-se... să vezi și să nu crezi... spre un bal.

Porni în sus pe deal, atentă la drumul luminat de faruri, ce se așternea înaintea ei; pe drum, îi făcu lui Geordie o promisiune.

Știu că e o situație îngrozitoare, dragul meu, dar e pentru ultima oară când se mai întâmplă. După seara aceasta, dacă cineva va fi atât de amabil încât să mă mai invite la o seară de dans, am să-l refuz. Și scuza mea va fi aceea că sunt într-adevăr prea bătrână pentru asta.

Henry își vedea de drum. Se lăsase întunericul și stropi de ploaie îl loveau peste față. Râul Croy îi ținea companie, șerpuind de-a lungul drumului. Nu-l putea vedea, dar era tot timpul conștient de prezența cursului de apă, șipotind pe deal în jos, în vârtejuri și cascade. Era plăcut să știe că râul se află acolo. Celelalte zgomote pe care le prindea cu urechea îi erau la fel de familiare, dar amplificate într-un mod ciudat de propria singurătate. Vântul, foșnind printre crengile copacilor și țipătul mierlei singuratice. Pașii

îi răsuna surzitor. Din timp în timp își imagina alți pași, venind din urmă, dar probabil că era doar ecoul mersului său. Orice altă alternativă era prea înfricoșătoare ca să-i dea prea multă atenție.

Fuse depășit numai de trei mașini, venind dinspre Caple Bridge și îndreptându-se, ca și el, spre puntea dintre dealuri. De fiecare dată, simțind apropierea farurilor, se ascunsese în șanțul drumului până când mașina trecuse în goană pe lângă el, scrâșnind din pneuri pe drumul umed. Nu dorea să fie văzut și, în plus, nu dorea să fie luat în vreo mașină. Să accepte așa ceva nu era numai teribil de periculos, dar și interzis și, în acest punct al călătoriei sale prelungite, Henry n-avea de gând să riște să fie dus acolo unde nu dorea și să fie ucis.

Totuși, când ajunsese la numai un kilometru și jumătate de Strathcroy și luminile din sat se zăreau deja, străpungând întunericul ca niște stele binecuvântate, acceptă totuși să fie luat de o mașină. Un camion masiv pentru transportul de animale, cu platforma dublă, se apropia uruind în spatele lui și Henry nu mai avea destulă putere să sară iar în șanț, înainte să intre în bătaia farurilor. Când trecuse prin dreptul lui, camionul încetinise; se opri brusc, iar șoferul deschise portiera din dreptul său, așteptând ca Henry să ajungă lângă el. Privi în jos prin întuneric și zări figura lui Henry, înfășurată în caschetă.

— Bună, fiule.

Era un bărbat înalt, solid, cu o șapcă de tweed pe vârful capului. Avea ceva familiar. Nu era un străin. Pe Henry începuseră deja să-l cam doară picioarele, le simțea moi ca pe niște spaghete fierte și nu era prea sigur dacă era în stare să facă restul drumului până la Strathcroy.

— Bună seara.

— Încotro?

— La Strathcroy.

— Ai pierdut autobuzul?

Părea o scuză foarte bună.

— Da, minți Henry.

— Vrei să te duc eu?

— Da, vă rog.

— Atunci, hai sus.

Omul îi întinse o mână bătătorită. Henry își puse mâna într-a lui și se trezi tras în sus, ca o muscă, peste genunchii omului, pe scaunul de lângă el. În cabină era cald, plăcut și foarte murdar. Mirosul de țigări și de oaie era sufocant, iar pe jos erau împrăștiate bucăți de staniol de la bomboane și chibrituri arse, dar asta nu-l deranja pe Henry pentru că se simțea bine acolo, cu cineva alături, știind că nu mai trebuie să meargă pe jos.

Omul trânti portiera, porni motorul și mașina se așternu la drum.

- De unde vii?
- De la Caple Bridge.
- Cam lung drum pentru o seară ploioasă.
- Da.
- Locuiești la Strathcroy?
- Mă duc să văd pe cineva acolo.

Înainte să i se mai pună și alte întrebări, Henry se hotărî să întrebe și el ceva.

- De unde veniți?
- Am fost la piață, la Relkirk.
- Ați avut multe oi?
- Nu, eu nu am oi. Eu sunt numai șoferul.
- Unde locuiți?
- La Inverness.
- Mergeți acolo în seara asta?
- Păi, sigur că da.
- E mult de mers.
- Așa o fi, dar îmi place să dorm în patul meu.

Ștergătoarele de parbriz alunecau încoace și încolo. Prin partea limpede de geam, Henry vedea apropiindu-se luminile din Strathcroy. Trecură de indicatorul care marca limita de viteză la patruzeci de kilometri la oră, apoi de monumentul în cinstea eroilor. Apoi, ultima curbă și în fața lor se deschise strada mare, al cărei capăt se pierdea în întuneric.

- Unde vrei să te las?
- Aici e foarte bine, mulțumesc.

Camionul se opri iarăși brusc.

- Te descurci de aici? Întrebă omul, deschizându-i portiera.
- Da, bineînțeles. Mulțumesc foarte mult. Ați fost amabil.
- De-acu', ai grijă de tine.
- Așa am să fac.

Coborî cu grijă până jos.

- La revedere.
- La revedere, fiule.

Portiera se închise la loc cu zgomot. Vehiculul masiv își văzu de drum, iar Henry rămase privind în urma lui, spre stopurile roșii, care parcă-i făceau cu ochiul, prietenește. Uruiul motorului se pierdu în întuneric și liniștea se așternu din nou.

Porni din nou la drum, prin mijlocul străzii pustii. Era groaznic de obosit, dar asta nu avea nicio importanță, pentru că nu mai avea mult de mers. Știa exact unde merge și ce urmează să facă, pentru că planul său secret fusese pus la punct cu cea mai mare atenție.

Se gândise la orice eventualitate, nu lăsase nimic la voia întâmplării. Numergea nici la Balnaid, nici la Pennyburn, ci la Edie. Nu se ducea la Balnaid, pentru că nu era nimeni acolo. Mama și tata, Alexa și prietenul ei erau cu toții la Croy, luau masa cu familia Balmerino, înainte să pornească spre petrecerea doamnei Steynton. Și nu se ducea la Pennyburn pentru că și Vi era la Croy. Și chiar dacă ar fi fost cu toții acasă, s-ar fi dus tot la Edie, pentru că Edie era acolo.

Fără Lottie. Lottie cea îngrozitoare era iarăși la spital. Vestea îi fusese transmisă de domnul Henderson și faptul că era iarăși ușurat, știind că Edie e din nou singură și în siguranță, îi dăduse curaj și, în cele din urmă, precipitase fuga sa. Era cu totul altceva, să știe că poate merge undeva unde să se simtă în siguranță. Edie îl va lua în brațe, nu-i va pune nicio întrebare, îi va face o cacao fierbinte.

Edie o să-l asculte. O să înțeleagă. O să fie de partea lui. Și cu Edie alături de el, precis că toți ceilalți o să asculte ce avea de zis și n-o să se supere pe el.

La magazinul doamnei Ishak era încă lumină, dar Henry rămase pe cealaltă parte a străzii, ca nu cumva doamna Ishak să-l vadă trecând. Tot restul străzii era cufundat în întuneric și nu se zăreau decât luminile din spatele ferestrelor cu draperiile trase, de la căsuțele de pe drum. Henry auzea voci voalate și muzică de la televizor. Edie stătea probabil în fotoliu, tricotând de zor.

Ajunse în dreptul căsuței cu acoperiș de paie, înghesuită între vecinii săi. Fereastra de la sufragerie nu lăsa să se vadă nicio rază de lumină, ceea ce însemna că nu se uita la televizor.

Dar dinspre dormitor bătea lumina – cu siguranță că uitase să tragă draperiile.

Edie avea și perdele din dantelă, pentru o atmosferă intimă, dar prin acestea se vedea perfect. Henry se apropie de fereastră și aruncă o privire înăuntru, așezându-și palmele căuș pe lângă față, așa cum văzuse că fac cei mari. Perdeaua voala puțin imaginea din interior, dar o văzu pe Edie imediat. Stătea la masa de toaletă, cu spatele spre el. Era îmbrăcată cu puloverul cel nou, lila, și parcă se pudra. Poate că voia să plece undeva. Îmbrăcată cu puloverul cel bun...

Făcu degetele pumn și bătu în geam, să-i atragă atenția. Ea se întoarse dinspre oglindă tresărind și veni spre el. Lampa din tavan îi lumină fața și lui Henry începu să-i bată inima cu putere căci, spre groaza lui, ceva înspăimântător se întâmplase cu Edie. Avea altă față și-l privea fix, cu niște ochi negri și gura roșie de ruj, împrăștiat peste toată fața, ca sângele. Avea părul lung și obrazii albi, ca hârtia.

Era Lottie.

Ochii aceia căscați. Scârba, mai puternică decât teama, îl smulse de lângă fereastră. Porni cu spatele, ajungând pe cealaltă parte a străzii, departe de pata galbenă de lumină întinsă pe caldarâmul umed. Tremura tot și inima bătea să-i spargă pieptul, încremenit de spaimă, era îngrozit că nu se va mai putea mișca. Era înspăimântat pentru el însuși,

dar în primul rând pentru Edie.

Lottie îi făcuse ceva. Coșmarul său cel mai cumplit era adevărat, se întâmplase. Cine știe cum, Lottie se întorsese pe furiș la Strathcroy și dăduse buzna peste Edie, când Edie nu era atentă. Edie zăcea pe undeva prin casă. Poate pe podeaua din bucătărie, cu toporișca pentru carne înfiptă în ceafa; sângele ei era împrăștiat peste tot.

Deschise gura să strige după ajutor, dar nu reuși să scoată decât o șoaptă tremurătoare, pierită.

Iar acum, Lottie era acolo, la fereastră, ridicând perdeaua ca să se uite în stradă, cu fața aceea oribilă strivită de geam. Într-o clipă avea să se ducă la ușă, să vină după el.

Își forță picioarele să se miște; reveni pe drum, apoi se întoarse și o luă la fugă. Parc-ar fi fugit cu încetinitorul, ca într-un coșmar, dar de data asta știa că n-avea să se mai trezească. Îi răsuna în urechi ecoul pașilor și ritmul respirației sale întretăiate. De-abia mai respira. Își smulse cascheta și aerul rece îl lovi în obraji. Mîntea i se limpezi și zări un refugiu. Ferestrele luminate de la magazinul doamnei Ishak, în spatele cărora erau așezate, ca de obicei, tot felul de detergenți în cutii frumos colorate și pachete cu fulgi de cereale la preț scăzut.

Alergă spre doamna Ishak.

Lunga zi de lucru a doamnei Ishak se apropia de sfârșit. Soțul ei adunase banii strânși din vânzările de peste zi și apoi dispăruse în magazie, unde se așeza, zilnic, să-și numere banii, pentru ca apoi să-i închidă în seif. Doamna Ishak trecuse printre rafturi, umplându-le din nou cu conserve și alimente, acolo unde cumpărătorii lăsaseră locuri goale. Acum mătura de zor podeaua.

Când ușa se deschise brusc, cu mare forță, se sperie. Își ridică privirea, cu sprâncenele ridicate a mirare, iar uimirea îi creștu atunci când văzu cine era.

— Hen-ry-y...

Băiatul arăta groaznic, îmbrăcat într-o haină pătată de noroi, prea mare pentru el, cu șosetele căzute pe glezne și pantofii prăfuiți. Dar doamna Ishak era mai puțin îngrijorată de hainele lui, decât de starea în care se afla Henry. Cu respirația tăiată, alb ca varul, rămase pe loc o secundă, apoi trânti ușa și se rezemă cu spatele de ea.

— Hen-ry-y, spuse doamna Ishak, lăsând mătura jos. Ce s-a întâmplat? Dar copilul nu-și revenise, ca să poată vorbi. De ce nu ești la școală?

Henry își mișcă buzele.

— Edie a murit.

Abia îl auzea. Dar Henry repetă, de această dată strigând din toate puterile:

— Edie a murit!

— Dar...

Henry izbucni în lacrimi. Doamna Ishak întinse brațele, iar Henry se aruncă în

îmbrățișarea ei. Ea îngenunche, ținându-l strâns la pieptul său acoperit în mățăsuri, mângâindu-l pe creștetul capului.

— Nu, murmură ea. Nu e adevărat.

El continuă să plângă, izbucnind în hohote isterice, încercând să o convingă; femeia nu știa cum să-l mai liniștească și începu să-i vorbească în katchi, dialectul acela secret și imposibil de redat în scris, pe care familia Ishak îl folosea când vorbeau între ei. Henry mai auzise și altă dată sunetele acelea melodioase, atunci când doamna Ishak o consola pe Kedejah sau o pune pe genunchi, s-o răsfete. Nu înțelegea nicio iotă, dar vorbele acelea îl linișteau, iar doamna Ishak mirosea grozav, a mosc, iar tunica ei de un roz strălucitor îi răcorea fața.

Dar trebuia s-o facă să înțeleagă. Se trase din îmbrățișarea ei și o privi în ochii uimiți și neliniștiți.

— Edie a murit.

— Nu, Henry.

— Ba da.

O lovi ușor cu pumnul în umăr, furios că era așa de proastă.

— De ce spui așa ceva?

— Lottie e la ea acasă. A omorât-o. I-a furat puloverul.

Uimirea dispăru din privirea doamnei Ishak. Păli și se încruntă.

— Ai văzut-o pe Lottie?

— Da. E în dormitorul lui Edie și...

Doamna Ishak se ridică în picioare.

— Shamsh! strigă ea spre soțul ei, pe un ton categoric, imperativ.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino repede încoace!

Domnul Ishak veni imediat. Doamna Ishak îi spuse ce să facă, într-o cascadă nesfârșită de katchi. El îi pune întrebări, ea îi răspundea. El se întoarse în depozit, iar Henry îl auzi cum formează un număr de telefon.

Doamna Ishak luă un scaun și-l puse pe Henry să stea jos. Îngenunche lângă el și-i cuprinse mâinile într-ale sale.

— Hen-ry-y, îi spuse, nu știu ce cauți tu aici, dar trebuie să mă asculți. Domnul Ishak dă acum telefon la poliție. O să vină o mașină de patrulare, ca s-o ia pe Lottie și s-o ducă înapoi la spital. Au fost avertizați că a plecat de la spital fără să aibă voie și li s-a spus s-o caute. Până acum ai înțeles?

— Da, dar Edie...

Cu degetele ei delicate, doamna Ishak șterse lacrimile care-i șiroiau lui Henry pe obraji. Cu marginea eșarfei roz de șifon, pe care și-o așezase peste părul negru, lucios, îi șterse nasul.

— Edie e la Balnaid, îi spuse. Stă acolo în noaptea asta. E în siguranță.

Henry o privi pe doamna Ishak, îngrozit că nu-i spune adevărul.

— De unde știți? o întrebă, în cele din urmă.

— Pentru că în drum, a trecut să mă vadă, să-și cumpere un ziar de seară. Mi-a spus că bunicuța ta, doamna Aird, i-a spus despre Lottie și nu voia să stea singură acasă.

— Și lui Vi îi era frică de Lottie?

— Nu-i era frică. Cred că doamna Aird nu se teme de nimic. Dar își făcea griji pentru Edie. Așa că, vezi tu, totul e în regulă. Ești în siguranță.

Îl auzeau pe domnul Ishak, vorbind la telefonul din spatele magazinului. Henry își întoarse capul, să asculte, dar nu reușea să prindă cuvintele. În cele din urmă, domnul Ishak termină de vorbit și închise. Henry aștepta. Domnul Ishak reveni în magazin.

— S-a rezolvat? întrebă doamna Ishak.

— Da. Am vorbit la poliție. O să trimită o mașină. Ar trebui să ajungă în sat în cel mult cinci minute.

— Știu unde să se ducă?

— Da. Știu. Privi spre Henry, zâmbindu-i ca să-l liniștească. Săracul de tine. Ai tras o spaimă, nu glumă. Dar acum s-a terminat.

Erau foarte drăguți. Doamna Ishak stătea în continuare sprijinită pe genunchi, ținându-l pe Henry de mână; băiatul încetă să mai tremure. După o vreme, o întrebă:

— Pot s-o sun pe Edie?

— Nu. N-ai cum s-o suni, pentru că telefonul de la Balnaid e defect; Edie l-a anunțat la deranjamente înainte să plece de-acasă, dar cei de acolo i-au spus că nu se pot ocupa de el decât mâine-dimineață. Dar o să așteptăm puțin și am să-ți fac ceva cald de băut, iar pe urmă am să vin cu tine până la Balnaid ca să fii alături de Edie a ta.

De-abia atunci se lăsă Henry convins că Edie nu murise. Era la Balnaid, așteptându-l, și gândul că avea să fie în curând lângă ea îl copleșea. Începu să-i tremure gura, ca la copii mici și ochii i se umplură de lacrimi, dar era prea obosit ca să mai încerce să le mai oprească. Doamna Ishak îl chemă pe nume și-l cuprinse iarăși în îmbrățișarea ei mătăsoasă și parfumată, iar el plânse îndelung.

În cele din urmă se liniști; mai scotea doar câte un suspin, din când în când. Doamna Ishak îi aduse o cană cu ciocolată fierbinte, foarte dulce, maronie și înspumată, iar domnul Ishak îi pregăti un sandvici cu marmeladă la mijloc.

— Spune-mi, reluă doamna Ishak după ce Henry își revenise în puteri, iar lacrimile i se uscaseră, tot nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Cum de ești aici, și nu la școală?

Henry, cu degetele strânse pe cana fierbinte, își ridică privirea spre ochii ei negri, străvezii.

— Nu mi-a mai plăcut, îi spuse. Am fugit de-acolo și m-am întors acasă.

Ceasul de pe polița căminului arăta ora nouă fără douăzeci când Edmund intră în salonul de la Croy. Se aștepta să-l găsească plin de lume, dar în loc de asta îl găsi numai pe Archie, alături de un bărbat necunoscut – care, printr-un simplu proces de eliminare a posibilităților, nu putea fi decât Americanul cel Trist, Conrad Tucker, cauza celei mai recente dispute dintre el și Virginia.

Cei doi arătau grozav în hainele de seară, iar pe Archie nu-l mai văzuse așa de ani de zile. Stăteau lângă foc, cu paharele în mâini. Conrad Tucker se așezase într-un fotoliu, iar Archie stătea sprijinit de grătar, cu spatele la foc. Când se deschise ușa, tăcură amândoi, își întoarseră privirea, îl văzură pe Edmund și se ridicară în picioare.

– Edmund!

– Am întârziat. Îmi pare rău. Am avut probleme.

– După cum vezi, n-ai întârziat deloc. Încă n-a venit nimeni. Unde e Virginia?

– S-a dus sus să-și ducă haina. Alexa și Noel vor ajunge și ei îndată. În ultima clipă, Alexa s-a hotărât să se spele pe cap și încă își mai usca părul când am plecat. Dumnezeu știe de ce nu s-a gândit la asta mai devreme.

– Așa se-ntâmplă întotdeauna, spuse Archie cu tristețe, gândindu-se la experiența sa de atâția ani. Edmund, presupun că nu l-ai cunoscut pe Conrad Tucker.

– Nu, nu cred. Bună seara.

Își strânseseră mâinile. Americanul era la fel de înalt ca Edmund și bine făcut. Din spatele ochelarilor cu rame groase de baga, privirea îi era sigură și directă, iar Edmund se simți cuprins de o umbră de nesiguranță, ceea ce nu era pentru el ceva obișnuit.

În adâncul inimii sale, ascunsă de poleiala civilizată a bunelor maniere, ardea o furie mocnită, plină de resentimente împotriva acestui bărbat, care părea să fi trecut pe primul plan în lipsa lui Edmund, reaprinzând flacăra amintirilor de tinerețe ale Virginiei și care acum plănuia, cu calm, să plece înapoi în State împreună cu ea – soția lui Edmund. Zâmbindu-i politicos, Edmund se gândea ce-ar fi să-i tragă un pumn în nasul ăla arcuit și bronzat. Imaginea întregului tam-tam care ar fi urmat, dar și a unui Conrad însângerat și plin de vânătăi, îl umplu de o plăcere vinovată.

Și totuși, pe de altă parte, știa că, în alte condiții, acesta era genul de om pe care era foarte ușor să-l placă din prima clipă.

Expresia prietenoasă care se citea pe chipul lui Conrad Tucker o egala pe a lui Edmund.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc. „Dracu’ să-l ia cu ochii ăia cu tot.”

Archie pornise spre tava cu băuturi.

– Edmund, ce zici de un whisky mic?

– Mulțumesc. Mi-ar prinde foarte bine.

Gazda apucă sticla de Famous Grouse.

– Când te-ai întors de la New York?

— Pe la cinci și jumătate.

— Cum ați călătorit? întrebă Conrad.

— Destul de bine. Probleme mici, cuvinte mari. Înțeleg că sunteți un vechi prieten de-al soției mele?

Dacă sperase să-l surprindă pe celălalt, intenția sa nu-și atinsese scopul. Conrad Tucker nu lăsa să se întrevadă nimic și nu părea jenat.

— Așa este. Eram parteneri de dans cu mult timp în urmă, în tinerețea noastră plină de greșeli.

— Mi-a spus că plecați înapoi în State împreună.

Din nou, nicio reacție. Americanul se prefăcea foarte bine, dacă ghicise cumva că era ironizat.

— Și-a luat bilet pentru aceeași cursă?

Niciun cuvânt mai mult.

— Așa s-ar părea.

— Nu știam. Dar ar fi grozav. E o călătorie lungă și plicticoasă dacă ești de unul singur. Eu plec în oraș direct de la aeroport, dar pot să am grijă de ea până trece de vamă și își recuperează bagajele și apoi să mă încredințez că are cu ce să călătorească până la Leesport.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Archie îi dădu lui Edmund paharul de whisky.

— Conrad, nu știam că așa ți-ai planificat. Nu știam nici că Virginia se gândește să meargă în State...

— Se duce să-și vadă bunicii.

— Dar *tu* când pleci?

— Am să stau aici până duminică, dacă nu vă deranjez, iar apoi am să iau avionul de la Londra joi. Vreau să-mi petrec o zi sau două la Londra, să rezolv niște probleme.

— Cât ați stat aici? îl întrebă Edmund.

— Două luni.

— Sper că v-a plăcut.

— Mulțumesc. M-am distrat grozav.

— Mă bucur. Edmund ridică paharul. Noroc!

În acea clipă au fost întrerupți de apariția lui Jeff Howland care, după ce, în sfârșit, rezolvase problema papionului, își pusese haina și coborâse. Nu se simțea deloc în largul lui și era grijuliu cu hainele astea cu care nu era obișnuit, iar pe figură i se citea o expresie de ușoară jenă. De fapt, arăta mai mult decât prezentabil în hainele pe care, împreună cu Lucilla, le alesese din garderoba lui Edmund. Acesta se amuză, văzând că Jeff alesese o jachetă crem sport, pe care el și-o cumpăraseră la Hong Kong, într-un moment când avusese mare nevoie de așa ceva. Fusese o greșeală, și Edmund nu o

purtase decât o dată.

— Jeff.

Tânărul își întinse gâtul și-și trecu degetul pe sub gulerul strâns al cămășii apretate, de seară.

— Nu sunt obișnuit cu așa ceva, spuse. Mă simt ca un papițoi.

— Arăți minunat. Hai să bei ceva. Ne-am pus pe whisky, înainte să vină femeile și să ne ceară șampanie.

Jeff se mai relaxă puțin. Întotdeauna era mai fericit numai între bărbați.

— N-aveți cumva vreo cutie de bere rătăcită pe-acolo?

— Ba, cum să nu. Uite acolo, pe tavă. Servește-te cu ce dorești.

Jeff se simțea din ce în ce mai relaxat. Luă cutia de bere, își umplu un pahar înalt.

— Ați fost foarte amabil că m-ați ajutat cu hainele, îi spuse lui Edmund. Vă sunt recunoscător.

— A fost plăcerea mea. Jacheta îți vine perfect. Cade bine și are exact acel ton de nonconformism care-i trebuie.

— Așa a spus și Lucilla.

— A avut mare dreptate. Și-ți vine mult mai bine decât îmi vine mie. Când mă îmbrac eu cu ea, arăt ca un barman bătrâior... genul acela care nu se pricepe nici măcar să pregătească un Martini sec.

Jeff zâmbi, oftă ușurat și apoi se uită înjur.

— Unde sunt fetele?

— Bună întrebare, spuse Archie. Dumnezeu știe.

Se așezase iarăși pe marginea grătarului, căci nu vedea niciun motiv ca să stea în picioare mai mult decât era necesar.

— Se dichisesc în rochiile de seară, presupun. Lucilla căuta un jupon. Pandora s-a hotărât să se bage în pat, iar Isobel era în panică, fiindcă nu-și găsea pantofii. Dar spunea că ai avut probleme, reveni, întorcându-se spre Edmund. Ce s-a întâmplat la Balnaid?

Edmund se apucă să-i povestească.

— Telefonul nostru e mort – una la mână. Putem suna, dar nimeni nu poate lua legătura cu noi. Totuși, a fost reclamat și vine mâine-dimineață cineva, ca să-l repare. Dar asta nu-i nimic. Edie a apărut la noi din senin, cu cămașa de noapte în geantă. Surpriza este că Lottie Carstairs a scăpat iar de sub control. A plecat de la spital și nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Archie clătină din cap, exasperat.

— Nebuna aia e mai periculoasă decât o cățea turbată. Când s-a întâmplat asta?

— Nu știu. În cursul după-amiezii, presupun. Doctorul a sunat-o pe Vi ca s-o anunțe. Pe urmă, Vi a încercat să sune la Balnaid, dar n-a prins legătura. Așa că a sunat-o pe Edie

și a sărit cu gura pe ea să plece de-acasă în seara asta și să vină la noi. Asta a și făcut, biata femeie.

— Doar nu crezi că, după părerea lui Vi, aiurita aia e periculoasă?

— Nu știu. După mine, e în stare de orice, iar dacă Vi nu i-ar fi spus lui Edie să vină la Balnaid, aș fi făcut-o chiar eu. Oricum, Alexa o s-o lase închisă în casă, cu câinii alături. Dar, după cum vă puteți închipui, toate astea au luat ceva timp.

— Nu-i nimic

Odată lămurite problemele domestice, Archie schimbă subiectul, trecând la lucruri mai importante și mai interesante.

— Ne-ai lipsit ieri, Edmund. Am avut o zi grozavă. Treizeci și trei de perechi și jumătate și păsările zburau pe lângă noi ca vântul...

*

Violet a ajuns ultima. Știa că e ultima, pentru că atunci când a ajuns pe platforma pietruită din fața casei, cinci vehicule erau deja parcate acolo. Land Roverul lui Archie, microbuzul lui Isobel, BMW-ul lui Edmund, Mercedesul Pandorei și Volkswagenul lui Noel. Aproape că semăna cu parcare din fața unui restaurant și chiar că erau cam multe mașini pentru numai două familii. Coborî din mașină, își ridică poalele rochiei, ca să nu se ude și porni spre ușa de la intrare. Ușa era deschisă și, cum urca treptele, îl văzu pe Edmund, venit în întâmpinarea ei, profilat în lumina puternică dinspre hol. Cu părul lui argintiu și îmbrăcat în costumul tradițional, arăta și mai distins decât de obicei și, în ciuda neliniștilor sale, Violet se lăsă o clipă cuprinsă de mândria maternă; faptul că-l avea din nou în preajmă o bucura nespus.

— O, Edmund.

— Ți-am auzit mașina, spuse el și o sărută.

— Ce zi am avut!

Intră în casă, iar el închise ușa în urma ei, venind apoi să o ajute să-și scoată haina de blană.

— Telefonul vostru. Nu funcționează...

— Nu-ți face griji, Vi. Se aranjează. Vine cineva să-l repare mâine-dimineață...

Edmund puse haina de blană pe un scaun, în timp ce Vi își scutura poalele rochiei ample și îndrepta garnitura de dantelă de la umeri.

— Slavă Domnului. Și draga de Edie? E la Balnaid?

— Da. E sănătoasă și în siguranță. Pari tracasată. Nu-ți mai face griji, altfel n-ai să mai poți să te distrezi.

— Nu pot altfel. Nenorocita aia de Lottie. Una după alta le face. Dar bine că ai ajuns acasă întreg și că ești sănătos. Am întârziat groznic de mult, nu?

— În seara asta, toată lumea e în întârziere. Isobel de-abia a apărut. Hai să bei un

pahar de șampanie și ai să te simți mult mai bine.

— Mi-am așezat bine diadema?

— Perfect.

O luă de braț și o conduse în salon.

— Cred că Verena a uitat ceva, spuse Pandora. Ar fi trebuit să ne dea tuturor câte un program al dansurilor, cu câte un creionaș legat de el...

— Asta dovedește cât de mult ai fost plecată, îi spuse Archie. Programele de dans țin de trecut...

— Mare păcat! Se reduce distracția la jumătate. Le țineam legate cu o fundă și la sfârșit ne aminteam de fericirea pierdută.

— Erau bune, interveni Isobel, pentru cele care nu făceau altceva decât să flirteze în societate, cele cu mulți admiratori. Nu era chiar așa de amuzant dacă nu voia nimeni să danseze cu tine.

— Sunt sigur, spuse Conrad cu o anume galanterie transatlantică, sunt sigur că dumneavoastră nu vi s-a întâmplat niciodată așa ceva.

— Ei, Conrad, ești prea amabil. Dar din când în când mai era și câte o seară dezastruoasă, când aveai sau un coș pe nas sau o rochie oribilă.

— Și ce făceai?

— Mă ascundeam, rușinată, în camera de machiaj pentru doamne. Acolo erau întotdeauna glastre cu micșunele, să te întristeze și mai tare...

— Asta-mi aduce aminte de Daphne Brownfield, interveni Pandora. Archie, nu se poate să nu-ți aduci aminte de Daphne Brownfield. Era mare cât casa și maică-sa o îmbrăca întotdeauna în dantelă albă... era îndrăgostită de tine până peste cap și se înroșea ca un rac ori de câte ori te apropiai de ea...

Dar Archie era mai mărinimos.

— Juca tenis grozav.

Camera răsuna de glasuri, iar acum se și râdea. Violet, în dreapta lui Archie, cu șampania pătrunzându-i încet în vene, se mai calmase puțin. Asculta doar pe jumătate ironiile debitate de Pandora, pentru că era mult mai fascinant să urmărești decât să asculți. În seara aceasta, sufrageria de la Croy oferea un adevărat spectacol. Masa lungă fusese pregătită ca o navă de război pentru ceremonie – argintărie strălucitoare, față de masă apretată, veselă din porțelan verde cu auriu, pahare de cristal scânteietor. În centrul mesei, niște fazani din argint și totul era luminat de flăcările focului din cămin și ale lumânărilor din sfeșnice.

— Nu numai fetele sufereau, interveni Noel. Pentru un tânăr, programele de dans puteau fi foarte restrictive. N-aveai nicio șansă să te bazezi pe inspirația de moment și, până să descoperi vreo fetiță drăguță, era prea târziu să mai poți face ceva...

— Cum de ai adunat atâta experiență? îl întrebă Edmund.

— Asta s-a întâmplat pe când îmi făceam veacul la Debs' Delight, dar, din fericire, s-au dus timpurile acelea...

Mâncau păstrăv afumat, cu feliuțe de lămâie, și pâine neagră cu unt. Lucilla trecea pe lângă ei, turnând vin alb în pahare. Lucilla, gândea Violet, arăta de parcă ar fi făcut o tură de cumpărături prin bazar. Rochia pe care o purta era din voal de un cenușiu metalic, fără mâneci și dreaptă din umeri; fusta îi ajungea până sub genunchi și se termina în colțuri. Era atât de oribilă, încât ar fi putut să o facă să arate oribil, numai că, din cine știe ce motiv, pe Lucilla arăta adorabil.

Iar ceilalți? Violet se lăsă pe spate în scaun, privindu-i pe furiș pe deasupra ochelarilor. Membrii familiei, prieteni vechi, prieteni noi, adunați în vederea acestei sărbători atât de mult așteptate. Ignoră semnele de tensiune care făceau ca atmosfera să fie parcă încărcată electric, încercând să-și păstreze obiectivitatea. Erau acolo cinci bărbați; doi dintre ei veneau de la celălalt capăt al lumii. Aveau vârste diferite, veneau din medii diferite, dar cu toții erau dichisiți, bărbieriți și îmbrăcați la patru ace. Privi apoi spre cele cinci femei, fiecare frumoasă în felul ei.

Culorile vii îi încântau privirea. Rochii de bal, din mătase închisă la culoare sau stambă înflorată. Virginia, superbă și sofisticată în alb și negru, Pandora eterică, o driadă, în șifon verde ca marea. Pe urmă, tot felul de bijuterii. Perlele moștenite de Isobel, în monturi cu diamante, lanțul de argint cu turcoaze din jurul gâtului fin al Pandorei, strălucirea aurului din urechile și la încheietura mâinii Virginiei. O zări pe Alexa, râzând peste masă de vreo glumă de-a lui Noel. Alexa nu purta bijuterii, dar părul ei ruginiu strălucea ca o flacăra, iar obrajii ca piersica străluceau de iubire...

Dintr-odată simți că ceva nu mai era în regulă. Violet era prea implicată în viața fiecăruia dintre ei pentru a putea să rămână obiectivă, observându-i cu un ochi rece, ca un străin. O durea inima pentru Alexa, atât de vulnerabilă și dându-și pe față toate sentimentele. Dar Virginia? Își privi nora peste masă și înțelese că, deși Edmund se întorsese acasă, nimic nu se rezolvase între ei. Căci, în această seară, Virginia era mai exuberantă ca niciodată. Strălucirea ei era fragilă și ochii îi sclipeau amenințător.

„Nu trebuie să-mi imaginez ce-i mai rău, își spuse Violet. Mai bine să sper, să fiu optimistă.“ Luă paharul și sorbi puțin vin.

Primul fel se terminase. Jeff se ridică în picioare, pe post de majordom, pregătindu-se să strângă farfuriile. În aceeași clipă, Archie se întoarse spre Virginia.

— Virginia, mi-a spus Edmund că te întorci în State să-ți vezi bunicii.

— Așa este!

Zâmbi prea brusc, cu ochii prea larg deschiși.

— Abia aștept să-i văd, dragii de ei. Sunt așa simpatici!

Deci, în ciuda avertismentului lui Violet, o făcuse până la urmă. Se hotărâse și îi

comunicase oficial soțului ei această hotărâre. Văzând că teama sa cea mai cumplită se confirma, i se strânse inima.

— Așadar, te-ai hotărât să pleci? o întrebă, fără a-și ascunde tonul dezaprobator.

— Da, Vi, m-am hotărât. Ți-am spus că asta voi face. Iar acum e stabilit. Plec joi. Voi călători împreună cu Conrad.

O clipă, Vi nu răspunse. Privirile li se întâlneau peste masă. Virginia nici nu clipi, luând o atitudine provocatoare.

— Cât timp ai de gând să stai? o întrebă Violet.

Virginia ridică din umerii goi, bronzăți.

— Încă nu sunt sigură. Mi-am luat bilet fără dată precisă de întoarcere. Reveni apoi spre Archie. De mult mi-am dorit să-l iau și pe Henry, dar acum că nu mai e cu noi, m-am gândit că aș putea foarte bine să merg singură. E așa un sentiment ciudat să poți să faci tot felul de lucruri dintr-o inspirație de moment. Să nu ai nicio responsabilitate. Nicio obligație.

— Dar Edmund? întrebă Archie.

— A, o să aibă Vi grijă de el în locul meu, răspunse Virginia degajată. Nu-i așa, Vi?

— Bineînțeles. Violet își reprimă impulsul de a-și apuca nora de umeri, s-o scuture de să-i meargă fulgii... Nicio problemă.

Cu aceste cuvinte, Violet se întoarse cu spatele spre ei și începu să vorbească cu Noel.

— ... bunicul avea un tânăr îngrijitor, pe nume Donald Buist. Avea douăzeci de ani și era un băiat grozav, tare puternic...

Ajunseseră la felul doi, „Fazan Teodora“, gătit de Isobel. Jeff pusese în dreptul fiecăruia un bol pentru legume, iar Conrad Tucker umpluse iarăși paharele. Archie, îmboldit și ajutat de Pandora, tocmai spunea o anecdotă clasică de familie care, asemenea celebrei povești cu doamna Harris și ciorapul din oală, devenise, de-a lungul anilor, o glumă mereu repetată. Familiile Blair și Aird o mai auziseră de multe ori până atunci, dar de dragul nou-veniților, Archie se lăsase convins să o ia de la capăt.

— ... ca îngrijitor era excelent, dar avea un defect și, ca rezultat al acestuia, toate fetele aflate pe o rază de treizeci și cinci de kilometri au rămas, din nefericire, gravide. Fiica ciobanului din Ardnamore, fiica măcelarului din Strathcroy; chiar și menajera bunicii mele a leșinat într-o zi, la prânz, pe când servea sufleul de ciocolată.

Făcu o pauză. Dincolo de ușile închise care duceau spre cămară și bucătărie se auzea clar sunetul telefonului. Sună de două ori, apoi se opri. Precis că această întrerupere se datora prezenței lui Agnes Cooper în bucătărie. Archie își continuă povestea.

— În cele din urmă, bunica a pus piciorul în prag și a insistat ca bunicul să-l aducă pe Donald Buist la ordine. Așa că bunicul a trimis după el și l-a așteptat în biroul său, pentru această neplăcută discuție. I-a spus numele mai multor femei care purtau ori

purtaseră în pântec bastarzii tânărului, după care i-a cerat să dea o explicație, să-și justifice comportamentul. S-a lăsat o lungă tăcere, timp în care Donald a stat și s-a gândit și, în cele din urmă, și-a formulat apărarea: „Păi știți, stăpâne, am o bicicletă!”

Când râsetele se mai domoliră, se auzi o bufnitură în ușa dinspre cămară. Aceasta se deschise imediat după aceea, iar Agnes Cooper băgă capul pe ușă.

— Mă scuzați că vă deranjez, dar Edie Findhorn este la telefon; dorește să vorbească cu doamna Geordie Aird.

O nenorocire nu vine niciodată singură.

Violet simți un fior rece pe șira spinării, ca și cum pe ușa aceea nu intrase numai Agnes, ci și un curent înghețat, rece, tăios. Se ridică atât de brusc în picioare, încât aproape că răsturnă scaunul pe care stătuse, dar Noel întinse brațul și-l prinse la timp.

Nimeni nu scoase nicio vorbă. Toți se uitau la ea, iar pe fețele lor se citea aceeași îngrijorare pe care o simțea și ea. Nu rosti decât „vă rog să mă scuzați” și apoi, rușinată de tremurul din voce, „vin imediat”.

Se întoarse și-i părăsi. Agnes îi ținu ușa deschisă, iar ea trecu și se îndreptă spre bucătăria lui Isobel. Agnes venea în urma ei, dar asta nu conta... intimitatea ei era ultimul lucru care o preocupa în acel moment. Telefonul se afla pe bufet. Ridică receptorul.

— Edie?

— Ah, doamnă Aird...

— Edie, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău că v-am deranjat de la masă...

— A apărut Lottie pe-acolo?

— Cu Lottie s-a aranjat, doamnă Aird. Ați avut dreptate. A făcut drumul până la Croy, până la urmă. A luat autobuzul. S-a dus la mine acasă. A intrat pe ușa din spate...

— Nu erai acolo?

— Nu, nu eram pe-acolo. Eu eram aici, la Balnaid.

— Slavă Domnului pentru asta. Acum unde e?

— Domnul Ishak a telefonat la poliție și în cinci minute au ajuns acolo cu o mașină Panda micuță și au luat-o.

— Deci, unde e ea acum?

— Înapoi la spital, în siguranță...

Ușurarea o făcu pe Violet să tremure. Nu-și mai putea stăpâni genunchii. Se uită în jur, după un scaun, dar nu era niciunul la-ndemână. Totuși, observând ce-i trebuie, Agnes Cooper îi aduse unul, iar Violet reuși să se așeze.

— Dar tu ești bine, Edie?

— Mă simt perfect, doamnă Aird.

Se opri. Violet așteptă. Simțea că mai e ceva. Se încruntă.

— De unde știa domnul Ishak de Lottie? A văzut-o?

— Nu. Nu chiar...

Iarăși o pauză lungă.

— Vedeți, nu v-am spus chiar totul. Va trebui să-i spuneți lui Edmund. Trebuie să se întoarcă împreună cu Virginia acasă. Henry e aici. A fugit de la școală, doamnă Aird. A venit acasă.

Edmund gonea, pe ploaie și întuneric, departe de Croy, spre sat. Virginia, cu bărbia ascunsă în gulerul de blană al hainei, stătea lângă el și privea fix mișcarea ritmică a ștergătoarelor de parbriz. Nu scotea niciun cuvânt. Nu pentru că n-ar fi fost nimic de spus, ci pentru că se îndepărtaseră atât de mult unul de celălalt, iar situația în care se aflau era așa de cumplită, încât nu se putea spune nimic.

Drumul, foarte scurt, le-a luat doar câteva minute. Au accelerat după ce au trecut de porțile de la Croy și au ajuns pe strada principală din sat. Încă vreo sută de metri, apoi peste pod; iată copacii, poarta deschisă... Balnaid.

Virginia începu, în sfârșit, să vorbească.

— Nu trebuie să fii supărat pe el, spuse.

— Supărat?!

Aproape că nu-i venea să creadă cât de puțin înțelegea Virginia ce se întâmplă.

Ea tăcu. Edmund întoarse mașina în curtea din spate, trase de frână, opri motorul. Ieși din mașină înaintea ei, pornind primul înspre casă și deschizând ușa cu un gest brusc.

Edie și Henry erau în bucătărie, așezați la masă. Așteptau. Henry era întors cu fața spre ușă. Era palid, speriat, cu ochii mari. În puloverul gri de școală arăta patetic de mic și lipsit de apărare.

„Cum naiba reușise să facă drumul acela lung de unul singur?” îi fulgeră lui Edmund prin minte, dar alungă imediat acest gând.

— Bună, Henry, îi spuse.

Henry ezită numai o clipă și apoi sări de pe scaun, repezindu-se spre tatăl său. Edmund îl cuprinse în brațe și-l ridică în sus, ca pe un fulg. Băiatul îl ținea strâns cu brațele pe după gât, iar Edmund îi simțea lacrimile șiroind pe obraz.

— Henry!

Ajunsese și Virginia, în urma lui. După o vreme, Edmund îl lăsă jos. Strânsoarea brațelor lui se mai slăbi puțin. Băiatul se întoarse spre maică-sa, iar Virginia căzu în genunchi, dintr-o singură mișcare ușoară, fluidă, strângându-l în îmbrățișarea ei moale, pufoasă. Henry își îngropă fața în gulerul hainei ei de blană.

— Scumpul meu! Scumpul meu! E-n regulă. Nu plânge. Nu plânge...

Edmund se întoarse spre Edie. Femeia se ridicase în picioare și se priviră o clipă în ochi, peste masa de bucătărie, fără un cuvânt. Edie îl știa de-o viață, iar el îi era

recunoscător pentru că nu era nicio urmă de reproș în privirea ei.

În loc de asta îi spuse:

- Îmi pare rău.
- Pentru ce, Edie?
- Pentru că v-am stricat petrecerea.
- Nu vorbi prostii. Parcă ar avea vreo importanță. Când a ajuns?
- De vreo cincisprezece minute. L-a adus doamna Ishak.
- N-a sunat nimeni de la școală?
- Telefonul e stricat. Nu poate să sune nimeni.

Uitase de asta. Deci mai erau lucruri de care să se poată ocupa, probleme practice de cea mai mare urgență.

— În cazul acesta, trebuie să mă duc să dau niște telefoane.

Îi lăasă în bucătărie; Henry încă mai plângea. Străbătu casa liniștită, ajunse în bibliotecă, aprinse lumina și se așeză la biroul său. Apoi formă numărul de la Templehall.

Telefonul nu sună decât o dată, apoi cineva ridică receptorul.

- Templehall.
- Direcția?
- Da.
- Colin, la telefon e Edmund Aird.
- Ah...

Percepuse acest sunet ca pe un oftat de ușurare. Edmund avu răgazul să se întrebe de când încerca bietul om să intre cumva în legătură cu ei.

- Am crezut că înnnebunesc de când tot încerc să dau de voi.
- Henry e aici. E sănătos.
- Slavă Domnului. Când a apărut?
- Acum vreun sfert de oră. Încă n-am aflat detalii. De-abia am sosit și noi. Eram invitați la masă. Acolo am aflat vestea.
- A dispărut imediat după stingere. La șapte. De atunci încerc întruna să dau de tine.
- Telefonul nostru face figuri. Nu ne poate suna nimeni.
- Până la urmă am aflat și asta. Atunci am sunat la mama ta, dar nici acolo nu mi-a răspuns nimeni.
- Mama era cu noi la petrecere.
- Henry e bine?
- Așa s-ar părea.
- Cum naiba a ajuns acasă?
- N-am idee. Cum ți-am spus, chiar acum am ajuns și noi. N-am schimbat decât vreo câteva cuvinte. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

— Îți sunt recunoscător.

— Îmi pare rău că ți-am făcut atâtea probleme.

— Eu trebuie să-mi cer scuze. Henry e fiul tău și îmi luasem răspunderea să am grijă de el.

— Spune-mi, Edmund se lăsase pe spate în scaun, nu cumva știi dacă a existat ceva special care să-i precipite fuga?

— Nu, nu știu. Niciunul din adjuncții mei nu știe nimic. Nici profesorii. Nu mi s-a părut nici fericit, nici nefericit. Și e întotdeauna nevoie de o săptămână, două pentru ca băieții nou-veniți să se adapteze și să se obișnuiască cu acest mod nou de viață; să accepte schimbarea și mediul nefamiliar. L-am urmărit din umbră, bineînțeles, dar n-a dat semne că ar avea de gând să facă așa ceva.

Părea la fel de necăjit și uimit ca și Edmund.

— Da, îi răspunse acesta. Da, înțeleg.

Directorul avu o ezitare, apoi întrebă:

— Îl veți trimite înapoi?

— De ce mă întrebi?

— Mă întrebam dacă vrei să se întoarcă aici.

— E vreun motiv pentru care n-ar trebui?

— Din punctul meu de vedere, absolut niciunul. E un băiat foarte drăguț și sunt sigur că aș putea scoate ceva din el. Personal, aș dori să-l primesc înapoi oricând, dar...

Se opri, iar Edmund avu impresia că-și caută cuvintele cu foarte mult tact.

— ... dar știi, Edmund, din când în când ajunge la Templehall câte un băiat care de fapt n-ar fi trebuit să plece de acasă de la bun început. Henry nu a stat la noi suficient de mult timp ca să fiu sigur, dar cred că face parte din această categorie. Nu e numai faptul că e prea mic pentru vârsta lui, ci și acela că nu e pregătit pentru solicitările vieții de internat.

— Da. Da, înțeleg.

— De ce nu reflectezi la asta vreo două zile? Ține-l pe Henry acolo până te hotărăști. Nu uita, eu doresc să se întoarcă. Nu încerc să fug de răspundere ori să-mi ignor obligațiile, dar îți sugerez, cu toată seriozitatea, să te mai gândești.

— Și pe urmă?

— Să-l trimiți din nou la școala primară din sat. Se vede că e o școală bună, iar el e bine pregătit. Când împlinește doisprezece ani, te mai poți gândi din nou.

— Îmi spui exact ce mi-a spus și nevastă-mea în ultimul an.

— Îmi pare rău. Dar, dacă mă gândesc în urmă, cred că are dreptate. Și mai cred că e vina noastră și că amândoi am greșit...

Mai schimbară câteva cuvinte, conveniră să vorbească din nou peste vreo două zile, apoi Edmund închise.

„El face parte din această categorie. Nu e pregătit pentru solicitările vieții de internat.”
„Amândoi am greșit.”

Am greșit. Cuvântul acela avea o rezonanță familiară, rănindu-l ca un cuțit înfipt într-o rană. Soția ta are dreptate, iar tu ai greșit. Îi trebui ceva timp ca să accepte cuvintele, să le accepte implicația. Stătea la birou, străduindu-se să accepte ideea că eroarea lui avusese rezultate aproape dezastruoase. Nu era obișnuit cu un asemenea exercițiu și-i trebui destul de mult timp să-l ducă la capăt.

Dar, după un timp, se ridică în picioare. Constată că focul se stinsese. Traversă camera și mai puse niște butuci, cum mai făcuse și în cursul serii. După ce lemnul uscat se aprinse și flăcările mângâietoare cuprinseră vatra, ieși din bibliotecă și reveni în bucătărie.

Aici, lucrurile reveniseră, mai mult sau mai puțin, la normal. Se așezară cu toții în jurul mesei, Henry pe genunchii mamei sale. Edie făcuse câte o porție de ceai și o cacao pentru Henry. Virginia era încă îmbrăcată în haina de blană. Când Edmund intră, toți își întoarseră privirile spre el, iar el observă că lacrimile lui Henry se uscaseră și că îi revenise culoarea în obraji.

Edmund arboră o expresie veselă.

— Deci, s-a rezolvat...

Mângâie părul fiului său și-și trase un scaun.

— Am și eu o ceașcă de ceai?

— Ce ai făcut? îl întrebă Henry.

— Am vorbit cu domnul Henderson.

— Era foarte supărat?

— Nu, nu era supărat. Doar puțin îngrijorat.

— Îmi pare foarte rău, spuse Henry.

— Vrei să ne povestești și nouă ce s-a întâmplat?

— Da. Cred că da.

— Cum ai venit până acasă?

Henry sorbi încă o gură din cacaoa caldă dulce, aburindă, apoi puse cana pe masă.

— Am luat autobuzul, spuse.

— Dar cum ai ieșit din școală?

Henry le explică. Totul părea ridicol de simplu. După stingere, își pusese hainele sub pijama, apoi se îmbrăcase cu halatul. După ce toate luminile fuseseră stinse, ieșise afară, spunând că dorește să se ducă la toaletă. În baie se afla un dulap pentru prosoape, unde își ascunsese pardesiul. Îl luase și lăsase în locul lui pijamaua, apoi ieșise pe fereastră, pe scara de incendiu. După aceea ieșise prin spate și se îndreptase spre șoseaua pe unde treceau autobuzele.

— Dar cât a trebuit să aștepti autobuzul? îl întrebă Virginia.

— Foarte puțin. Știam că trebuie să vină.

— De unde știi?

— Aveam un orar de autobuze. Privi spre Edie. L-am luat din poșeta ta într-o zi și l-am păstrat.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu orarul meu mititel.

— Eu l-am luat. Am căutat autobuzul pentru Relkirk, așa că știam că o să vină. Așa s-a și întâmplat.

— Dar nu te-a întrebat nimeni ce cauți acolo de unul singur?

— Nu. Îmi pusesem cascheta pe cap și eram deghizat – nu mi se vedeau decât ochii. Nu arătam ca un școlar, pentru că nu purtam șapca de la școală.

— Cum ai plătit biletul? întrebă Edmund.

— Vi îmi dăduse două lire când mi-am luat rămas-bun de la ea. Nu le-am dat la școală. Le-am păstrat în buzunărașul interior al pardesiului. Tot acolo am pus și orarul, ca să nu-l găsească nimeni.

— Și te-ai dus la Relkirk?

— Da. Am ajuns la stația de autobuz. Se întuneca și trebuia să găsesc celălalt autobuz, cel care trece pe lângă Caple Bridge. Mai era și un autobuz de Strathcroy, dar n-am vrut să-l iau pe acela, pentru că putea să mă vadă cineva care mă cunoștea. Și a fost greu să găsesc autobuzul acela, pentru că erau multe și trebuia să citesc numele localităților sus, pe parbriz. Dar l-am găsit până la urmă, însă a trebuit să aștept destul de mult până a pornit.

— Unde ai coborât din autobuzul acela?

— V-am spus. La Caple Bridge. Pe urmă am pornit pe jos.

— Ai venit pe jos de la Caple Bridge? întrebă Virginia, privindu-și fiul cu uimire. Dar Henry, sunt șapte kilometri...

— N-am mers pe jos chiar tot drumul, recunosc el. Știu că n-am voie să fac așa ceva, dar am urcat în mașina unui nene foarte cumsecade, care avea un camion pentru oi. Și el m-a dus până la Strathcroy. Iar pe urmă...

Vocea lui, atât de limpede și încrezătoare până atunci, deveni din nou ezitantă.

— ... pe urmă...

Își întoarse privirea spre Edie, care spuse:

— Nu plânge, scumpul meu. Nu vorbim despre asta, dacă nu dorești...

— Vreau să le spui *tu*.

Așa că Edie se conformă, povestind fără înflorituri și în modul cel mai realist ce se întâmplase, fără însă a reuși să risipească oroarea teribilei experiențe prin care trecuse Henry. La auzul numelui lui Lottie, Virginia păli, trăgându-l pe Henry mai aproape de ea și așezându-și obrazul pe creștetul capului lui, ținându-i mâna peste ochi, de parcă astfel ar fi putut alunga pentru vecie imaginea lui Lottie Carstairs în dormitorul lui Edie,

apropiindu-se de fereastră ca să vadă cine era afară.

— Vai, Henry, șopti ea, legănându-l ca pe un copilaș. Nu pot să suport... Ce întâmplare cumplită! Ce groaznic pentru tine!

Edmund, la fel de șocat, încerca să-și păstreze calmul vocii.

— Și ce ai făcut, Henry?

Tonul egal al tatălui său îi dădu puțin curaj. Se desprinsese, ciufulit, din îmbrățișarea Virginiei și începu să vorbească.

— M-am dus la doamna Ishak. Magazinul ei era încă deschis, iar ea mătura pe jos. A fost foarte drăguță. Iar domnul Ishak a sunat la poliție și ei au venit cu o mașină cu sirenă și luminile aprinse. Am văzut și noi, din magazin. Pe urmă, după ce mașina a plecat înapoi la Relkirk, doamna Ishak și-a pus haina și a venit cu mine pe jos până aici. Și ea a sunat la ușă, pentru că ușa era închisă, și atunci au început să latre câinii și a venit Edie.

Întinse mâna după cana de cacao și bău ce mai rămăsese, apoi lăsă cana goală pe masă.

— Am crezut că a *omorât-o!* Lottie își pusese puloverul ei lila și avea gura roșie, iar eu am crezut că a omorât-o pe Edie...

Fața i se boți. Era prea mult pentru el. Începu din nou să plângă, iar ei îl lăsară în pace; nici Edmund nu-i spuse că trebuia să se poarte ca un bărbat, ci rămase tăcut, privind-și fiul mititel, care plângea în hohote, cu tot mai multă admirație și mândrie. Căci, la opt ani, nu numai că Henry fugise de la școală, dar făcuse acest lucru în stil mare. Plănuiise întreaga operație cu un curaj de neînchipuit, bun-simț și prevedere. Părea să fi fost pregătit pentru orice eventualitate și numai apariția dezastruoasă, nefericită a nemernicei de Lottie Carstairs îl învinsese în final.

În cele din urmă, lacrimile conteniră; Henry nu mai avea putere să mai plângă. Edmund îi dădu batista sa curată, iar Henry ridică privirea și-și șterse nasul.

— Acum, cred că aș dori să mă duc la culcare, spuse.

— Bineînțeles, răspunse Virginia. Vrei să faci o baie mai întâi? Cred că ești înfrigurat și murdar.

Copilul coborî de pe genunchii ei. Își mai suflă o dată nasul, se duse la tatăl său, înapoiindu-i batista. Edmund o luă și îl trase pe Henry spre el, aplecându-se să-l sărute în creștetul capului.

— Un singur lucru nu ne-ai spus.

Henry îl privi cu atenție.

— De ce ai fugit de la școală?

Henry se gândi puțin, apoi spuse:

— Nu mi-a plăcut. Simțeam că n-am ce căuta acolo. Parcă aș fi fost bolnav. Îmi dădea dureri de cap.

— Da, răspunse Edmund după o vreme. Da, înțeleg.

Ezită o clipă, apoi continuă.

— Uite, bătrâne, ce-ar fi să mergi sus cu Edie și să faci o baie? Mama și eu trebuie să mergem la petrecere, dar mai întâi am s-o sun pe Vi, să-i spun că ești în mare formă; pe urmă venim sus să-ți spunem noapte bună, înainte să te duci la culcare.

— Bine. Henry o luă pe Edie de mână și porniră împreună spre ușă. Dar se întoarse, să-i mai întrebe o dată. Dar veniți, da?

— Îți promit. Ușa se închise în urma lor. Edmund și Virginia rămaseră singuri.

După plecarea lui Henry, Virginia se prăbuși pe scaunul tare de bucătărie. Nu mai avea rost să-și ascundă starea de șoc și tensiune și, sub stratul de fard, era palidă și trasă la față, cu ochii încercănați din care dispăruse orice urmă a veseliei de la începutul serii.

Părea stoarsă de puteri. Edmund se ridică, îi luă mâna și o trase spre el. „Vino”, îi spuse el, ieșind din bucătărie și pornind pe culoarul care ducea spre biblioteca pustie. Focul reaprins strălucea încă viu, iar în camera mare, plină de umbre, era cald și plăcut, spre bucuria Virginiei. Porni spre foc, se lăsă în fotoliul de lângă cămin și-și întinse mâinile spre foc. Voalurile lungi, suprapuse ale fustei pluteau pe lângă trupul ei și i se zărea profilul fin, deasupra hainei de blană.

— Parca-i fi o Cenușăreasă pe tocuri înalte.

Ea îi aruncă o privire și pe față îi apărură o umbră de zâmbet.

— Vrei să bei ceva?

Virginia clătină din cap.

— Nu. Mi-e bine așa.

Edmund se îndreptă spre birou, aprinse lampa și formă numărul de la Croy. La celălalt capăt al firului auzi vocea lui Archie.

— Archie? Sunt eu, Edmund.

— Henry e bine?

— Da, totul e-n regulă. A trecut printr-o experiență dificilă, dar să nu-i spui nimic lui Vi. Spune-i numai că Edie e cu el și că se pregătește de culcare.

— Vă întoarceți aici?

Edmund își privi soția, așezată cu spatele la el, profilată pe flăcările căminului.

— Nu, nu cred. Mergem direct la Corriehill și ne întâlnim cu toții acolo.

— Bine. Am să le spun. Ne vedem mai târziu, Edmund.

— La revedere.

Puse receptorul în furcă, reveni lângă foc și rămase în picioare, sprijinit cu un picior pe grătar și cu mâna pe polița căminului, privind, ca și soția sa, spre foc. Dar tăcerea prelungită dintre ei nu mai era dușmănoasă, ci de comuniune pașnică, între doi oameni care, după ce supraviețuiseră unei crize, nu mai simțeau nevoia de cuvinte.

Virginia a fost cea care a rupt tăcerea.

— Îmi pare rău, spuse.

— De ce îți pare rău?

— Îmi pare rău de ce am spus în mașină. Să nu fii furios. A fost o prostie. Trebuia să-mi dau seama că niciodată nu vei fi furios pe Henry.

— Din contră, sunt mândru de el. S-a descurcat foarte bine.

— Cred că s-a simțit îngrozitor.

— Mai degrabă pierdut. Am greșit. Tu ai avut dreptate. Colin Henderson mi-a spus același lucru. Încă nu e pregătit pentru o școală cu internat.

— Nu trebuie să-ți faci procese de conștiință.

— Ești foarte generoasă.

— Nu e vorba de generozitate. Îți sunt recunoscătoare. Pentru că acum putem lăsa protestele și certurile la o parte, să nu ne mai distrugem unul pe celălalt. Iar tu ai avut cele mai bune intenții. Te-ai gândit că așa ar fi cel mai bine pentru Henry. Oricine mai și greșește, mai devreme sau mai târziu. Cine n-a greșit nu e om adevărat. Acum s-a terminat. Trebuie să lăsăm toate astea în urma noastră. Și să mulțumim Domnului că nu i s-a întâmplat nimic lui Henry și că e sănătos.

— A întâlnit-o pe Lottie. O asemenea experiență e de-ajuns ca să-i dea coșmaruri tot restul vieții...

— Dar s-a descurcat. Cu multă inteligență. S-a dus la doamna Ishak. N-a riscat să i se întâmple ceva și a dat alarma. N-are sens să ne facem griji pentru asta, Edmund.

El nu-i răspunse. După o vreme, făcu vreo câțiva pași și se așeză la unul din capetele canapelei masive, întinzându-și cât erau de lungi picioarele încălțate în ciorapi în carouri roșu cu alb și pantofi cu cataramă de argint. Flăcările se reflectau în nasturii lustruiți și mânerul încrustat al gentuței de piele de deasupra kiltului.

— Cred că ești epuizat, îi spuse ea.

— Da. A fost o zi grea. Se frecă la ochi. Dar cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Putem vorbi și mâine.

— Nu. Neapărat trebuie să vorbim acum. Înainte să fie prea târziu. Trebuia să-ți fi spus încă de când am ajuns acasă, iar tu ai început să-mi povestești despre Lottie. Lottie și palavrele ei, bârfele ei. Ți-am spus că minte, dar nu era chiar adevărat.

— Înțeleg că ai de gând să-mi vorbești despre Pandora, spuse Virginia resemnată, cu o undă de răceală în glas.

— Trebuie s-o fac.

— Ai fost îndrăgostit de ea.

— Da.

— Pe mine mă înspăimântă.

— De ce?

— Pentru că e atât de frumoasă! Misterioasă. Sub potopul acela de vorbe, nu știi

niciodată ce gândește. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-i trece prin minte. Și pentru că te cunoaște de-o viață, iar eu nu – și asta mă face să mă simt scoasă din joc și nesigură. De ce s-a întors la Croy, Edmund? Tu știi de ce s-a întors?

– Nu, spuse el, clătinând din cap.

– Mă tem că încă te mai iubește. Că încă te dorește.

– Nu.

– Cum de poți fi atât de sigur?

– Oricare ar fi motivele pentru care Pandora s-a întors aici, n-au nicio importanță.

Pentru mine, numai tu ești importantă. Și Alexa. Și Henry. Am impresia că ai pierdut din vedere acest lucru fundamental.

– Erai căsătorit când te-ai îndrăgostit de Pandora. Erai căsătorit cu Caroline. Aveai un copil. Era vreo diferență?

Cuvintele ei erau o acuzație, pe care o acceptă.

– Da. Și le-am trădat pe amândouă. Dar Caroline nu era ca tine. Dacă aș încerca să-ți explic de ce m-am căsătorit cu ea, de la bun început, nu cred că ai înțelege. Avea mare legătură cu ce se întâmpla pe atunci, în anii nebuni, anii '60, atunci când eram toți tineri și plutea în aer o neliniște materialistă. Eu îmi începeam ascensiunea, strângeam bani, mă afirmam în societatea londoneză. Ea făcea parte din planul meu ambițios, din ceea ce-mi doream. Părinții ei erau putred de bogați, iar ea era unicul lor copil și îmi doream siguranța unei confirmări și succesul pe care l-ar fi adus cu sine.

– Dar ai *iubit-o*?

Edmund clătină din cap.

– Nu știu. Nu m-am gândit prea mult la asta. Nu știu decât că era o plăcere să o privești – de o eleganță orbitoare, genul de femeie după care oricine întoarce capul, care trezește o anume invidie. Îmi plăcea să fiu văzut alături de ea. Eram foarte mândru de ea. Partea fizică, sexuală a relației noastre, nu era la fel de simplă. Nu știu când a început să ne meargă prost. Sunt sigur că a fost, în egală măsură, vina mea și a ei, dar ea era o fată ciudată. Folosea sexul ca armă și frigiditatea ca pedeapsă. Înainte să se fi încheiat primul an, dormeam din ce în ce mai des în camera mea de toaletă, iar când și-a dat seama că rămăsese însărcinată cu Alexa nu s-a bucurat deloc – numai lacrimi și reproșuri. Nu-și dorea un copil, pentru că se temea de naștere și, după cum au evoluat lucrurile, avea toate motivele să se teamă. Pentru că, după ce s-a născut Alexa, Caroline a intrat într-o depresie postnatală care a durat luni de zile. A stat multă vreme în spital și, când s-a întremat suficient ca să poată călători, maică-sa a luat-o la Madeira, să-și petreacă iarna acolo. La începutul verii aceluia an s-a însurat Archie cu Isobel. El era prietenul meu cel mai vechi, cel mai apropiat. Îl văzusem rar după ce mă mutasem la Londra, dar știam că trebuie să mă duc la nunta lui. Mi-am luat liber o săptămână și am venit acasă. Aveam douăzeci și nouă de ani. M-am întors singur la Strathcroy. Am stat aici, cu Vi, dar Croy

era plin de musafiri și fremăta de activitate și, în prima zi după ce m-am întors, m-am dus să-l văd pe Archie și să încerc să particip și eu la toată distracția.

Și Pandora era acolo. N-o mai văzusem de cinci ani. Avea optsprezece ani, terminase școala, terminase cu copilăria. O știam dintotdeauna. Făcea parte din viața mea, fusese întotdeauna acolo. Bebeluș, în cărucior, fetiță, ținându-se după Archie și după mine, fără să scape niciun moment. Răsfățată îngrozitor, directă, răutăcioasă, dar fermecătoare – nu se putea să n-o îndrăgești. Am revăzut-o și am înțeles că nu se schimbase. Pur și simplu, crescuse. Am văzut-o cum se îndrepta spre mine, în holul cel mare de la Croy, i-am văzut ochii și zâmbetul și picioarele lungi, i-am văzut aura aceea de sexualitate, atât de puternică, încât părea aproape materială. M-a luat cu brațele pe după gât, m-a sărutat pe gură și mi-a spus: „Edmund, nemernicule! De ce nu m-ai așteptat?” Asta a fost tot ce mi-a spus. Iar eu am simțit că mă prăbușesc în adâncul apelor...

— Ați fost amanți?

— Nu am sedus-o. Avea doar optsprezece ani, dar, pe undeva, de-a lungul drumului, își pierduse deja virginitatea. N-a fost greu să fim împreună. Era așa o nebunie, atâția musafiri în casă, încât nimeni nu ne-a simțit lipsa.

— Era îndrăgostită de tine.

— Așa mi-a spus. Mi-a spus că mă iubise întotdeauna, de când era doar o fetiță. Faptul că eram însurat o făcea mai neînduplecată. Nu i se refuzase niciodată nimic din ceea ce-și dorise și, când am încercat s-o lămuresc, și-a pus mâinile la urechi, a închis ochii și a refuzat să asculte. Nu-i venea să creadă că plec. Nu-i venea să creadă că n-o să mă mai întorc.

Căsătoria a fost într-o sâmbătă. Duminică după-masă a trebuit să plec cu mașina înapoi la Londra. Duminică dimineață, am mers cu Pandora sus pe deal, pe drumul spre lac. Dar ne-am oprit la Corrie și ne-am așezat pe iarbă, lângă pârâiașul care susura la picioarele noastre. Până la urmă, am convins-o că trebuie să plec; a plâns, s-a revoltat și s-a agățat de mine, iar până la urmă, ca s-o liniștesc, i-am promis că mă voi întoarce, că-i voi scrie, că o iubesc. Toate prostiile pe care le spui când nu ai curajul să rupi o relație. Când te temi să fii dur. Când nu ai curajul să distrugi visurile cuiva.

— Vai, Edmund...

— M-am purtat ca un prost. Am fost atât de laș! M-am întors la Londra și, cu cât mă îndepărtam mai mult, începeam să mă urăsc pentru ce le făcusem soției și fiicei mele și pentru ce-i făceam Pandorei. Până să ajung la Londra, mă hotărâsem să-i scriu și să încerc să-i explic că episodul acela fusese o aiureală; niște zile furate, fără importanță, fără viitor – un balon de săpun. Dar nu i-am scris, pentru că a doua zi am mers la birou și în aceeași seară mă aflam cu șeful meu într-un avion care se îndrepta spre Hong Kong. Era vorba de o afacere de milioane și mă alesese pe mine s-o duc la bun sfârșit. Am fost plecat trei săptămâni. Când m-am întors, zilele petrecute la Croy mi s-au părut aproape ireale, parcă

ar fi fost vorba de viața altcuiva. Aproape că nu-mi venea să cred că toate astea mi se întâmplaseră tocmai *mie*. Eu eram afaceristul dur, nu un romantic nedecis, amețit de o ispită sexuală trecătoare. Și erau prea multe în joc. Munca mea, probabil. Un fel de viață la care dorisem din tot sufletul să ajung. Alexa. Nu-mi puteam imagina cum ar fi s-o pierd pe Alexa. Și pe Caroline – soția mea, la bine și la greu. Se întorsese de la Madeira, bronzată, sănătoasă, refăcută. Trecuserăm printr-o perioadă dificilă, dar ce fusese mai greu trecuse. Eram din nou împreună și nu era momentul să distrugem totul. Am strâns cioburile și am legat din nou toate firele unei căsnicii de conveniență.

— Și Pandora?

— Nimic. S-a terminat. Nu i-am mai scris scrisoarea aceea.

— Vai, Edmund. A fost o cruzime din partea ta.

— Da. Un păcat bazat pe omisiune. Știi cât e de cumplit să știi că ai de făcut ceva extrem de important și totuși să nu faci nimic? Cu fiecare zi care trece, devine din ce în ce mai dificil, până ce, în cele din urmă, trece granița posibilului și devine imposibil. Se terminase. Archie și Isobel au plecat la Berlin și legăturile imediate cu Croy au fost rupte. N-am mai auzit nimic, până în ziua în care Vi m-a sunat de la Balnaid, să-mi spună că Pandora plecase. Fugise la celălalt capăt al lumii, cu un american bogat, suficient de bătrân ca să-i fie tată.

— Te consideri vinovat?

— Bineînțeles.

— I-ai vorbit vreodată lui Caroline despre asta?

— Niciodată.

— Ai fost fericit cu ea?

— Nu. Nu era genul de femeie care să te facă fericit. Căsnicia noastră mergea, pentru că o făceam noi să meargă, cu felul nostru de a fi. Dar dragostea, de orice fel, a fost întotdeauna precară. Mi-aș fi dorit să fim fericiți. Ar fi fost mai ușor să-i accept moartea dacă am fi avut o viață frumoasă și dacă aș fi fost sigur că n-a fost doar – își căută cuvintele – „zece ani buni irosiți”.

Nu părea să mai fie nimic de zis. Soț și soție se priveau de la distanță, iar Virginia sesiză disperarea și tristețea din privirea lui Edmund. Se ridică de pe fotoliu și veni să se așeze lângă el. Îi atinse buzele cu degetele. Îl sărută. El întinse mâna și o trase mai aproape.

— Dar noi? îl întrebă.

— N-am știut cum poate fi viața, înainte să te întâlnesc.

— Păcat că nu mi-ai spus toate astea mai devreme.

— Mi-a fost rușine. Nu voiam să știi. Aș face orice să pot schimba ceva. Dar nu pot, pentru că sunt întâmplări reale.

— Ai vorbit cu Pandora despre asta?

– Nu. De-abia am văzut-o. N-am avut nicio posibilitate.

– Trebuie să lămurești lucrurile cu ea.

– Da.

– Cred că, pentru tine, ea rămâne o amintire prețioasă.

– Da. Dar e o parte din viața de odinioară. Nu din cea de acum.

– Știi, eu te-am iubit întotdeauna. Cred că, dacă nu te-aș fi iubit atât de mult, n-aș fi suferit atât de mult. Dar acum îmi dau seama că ești și tu om, supus greșelilor, și că faci aceleași gafe stupide ca și noi ceilalți – și cred că e mai bine așa. Nu m-am gândit niciodată că ai nevoie de mine. Știi, mi-am închipuit că te preocupă numai persoana ta. Faptul că ai nevoie de mine e mai important decât orice altceva.

– Acum am nevoie de tine. Nu pleca. Nu mă părăsi. Nu pleca în America, cu Conrad Tucker.

– Nu *fug* de-acasă cu el!

– Eu așa am crezut.

– Nu este adevărat. Și e un om foarte cumsecade.

– Îmi venea să-l omor.

Edmund nu trebuie să afle niciodată. Nepătată de vină, păstra o atitudine protectoare față de soțul său, păstrându-și secretul ca pe un trofeu secret, de care era mândră.

– Ar fi fost un mare păcat, îi spuse, în treacăt.

– Bunicii tăi nu vor fi dezamăgiți?

– O să trecem pe la ei altă dată. Noi doi, împreună. O să-l lăsăm pe Henry cu Vi și cu Edie, să mergem să-i vedem doar noi.

Edmund o sărută. Își lăsă capul pe spate, peste pernele moi și oftă.

– Ce păcat că trebuie să mergem la petrecerea aia nenorocită.

– Știu. Dar trebuie. Măcar o vreme.

– Aș prefera să facem dragoste.

– Ei, Edmund, avem destul timp pentru dragoste. Ani și ani. Tot restul vieții.

Chiar atunci, Edie veni să-i caute, ciocnind la ușă înainte de a o deschide. Lumina de pe hol bătea din spatele ei, aureolându-i părul cărunt.

– Voiam numai să vă spun că Henry e în pat și vă așteaptă...

– Da, mulțumim, Edie...

Au urcat la etaj. Henry era în camera lui, în pătuțul lui. Lampa de lângă pat arunca o lumină difuză, restul camerei fiind învăluit în umbră. Virginia se așeză pe marginea patului și se aplecă să-l sărute. Copilul era deja pe jumătate adormit.

– Noapte bună, dragul meu.

– Noapte bună, mami.

– O să fie bine.

– Da. O să fie bine.

- Fără visuri rele.
- Nu cred.
- Dacă visezi ceva, Edie e jos.
- Da. Știu.
- Te las cu tati.

Virginia se ridică și se îndreaptă spre ușă.

- Distracție plăcută, îi spuse Henry.
- Mulțumesc, dragul meu. O să ne distrăm, cu siguranță.

Și, cu aceste vorbe, ieși. Edmund îi luă locul pe pat.

- Ei, Henry, ești din nou acasă.
- Regret ce s-a întâmplat la școală. Dar nu era bine.
- Nu. Știu. Îmi dau seama. La fel și domnul Henderson.
- Nu trebuie să mă întorc acolo, nu?
- Nu văd de ce ar trebui să te întorci. Va trebui să vedem dacă școala din Strathcroy te

mai primește înapoi.

- Crezi că o să spună nu?
- Nu cred. Ai să fii iarăși coleg cu Kedejah.
- Ar fi grozav.
- Noapte bună, bătrâne. Te-ai descurcat foarte bine. Sunt mândru de tine.

Lui Henry i se închideau ochii. Edmund se ridică în picioare și se îndepărtă. Ajuns în dreptul ușii însă, se întoarse, constatând, cu oarecare surprindere, că i se umeziseră ochii.

- Henry?
- Da?
- Îl ai pe Moo lângă tine?
- Nu, îi spuse Henry. Nu mai am nevoie de Moo.

Afară, Virginia descoperi că ploaia încetase. Vântul își făcuse apariția de undeva, rece și proaspăt, ca zăpada, alungând întunericul, foșnind printre crengile ulmilor, care-și aplecau capetele după fiecare pală de vânt. Privind spre cer, văzu stelele, căci norii fugeau înspre est, lăsând în urmă cerul deschis, infinit, punctat de strălucirea a milioane de constelații. Aerul tare, plăcut, proaspăt o lovi în obraji. Respiră adânc, parcă pentru a-și regăsi suflul. Nu mai era obosită. Nu mai era nefericită, supărată, plină de resentimente, pierdută. Henry era acasă, nu mai pleca nicăieri, iar Edmund se întorsese la ea, din toate punctele de vedere. Era tânără și știa că e frumoasă. Îmbrăcată la patru ace, se pregătea să plece la o petrecere unde avea să danseze până în zori.

Mașina își croia drum la lumina farurilor, lăsând în urmă șoseaua șerpuită de țară. Spre Corriehill, cerul nopții strălucea, reflectând lumina reflectoarelor amplasate în fața casei. Mai aproape de casă, rânduri de beculețe se încolăceau printre copaci, luminând

aleea pe toată lungimea sa și, la fiecare douăzeci de metri, torțe romane aruncau văpăi din iarbă.

BMW-ul intră pe ultima curbă, apoi casa se dezvăluie privirii în toată splendoarea, dominând orizontul întunecat. Enormă, impresionantă, impunătoare.

— Cred că se simte grozav în seara asta, spuse Virginia.

— Cine?

— Casa – Corriehill. Ca un monument. În memoria tuturor recepțiilor și nunțiilor și serilor de dans și balurilor pe care le-a cunoscut de-a lungul istoriei sale. Și a înmormântărilor, la urma urmelor. Dar în primul rând a petrecerilor.

Trei reflectoare puternice erau îndreptate în sus, luminând Corriehill de la subsol la acoperiș. De partea cealaltă se afla cortul mare, luminat din interior, ca un teatru chinezesc. Siluete distorsionate se mișcau și se întorceau în spatele pânzelor albe. Se auzea ritmul muzicii. După toate aparențele, dansul era deja în plină desfășurare.

Un alt reflector era agățat într-un copac, pe stânga drumului, cu lumina orientată spre pajiște. Acolo erau parcate mașinile, în șiruri lungi, ordonate, cât vedeai cu ochii. O siluetă se apropie de ei, ascunsă în spatele unei lanterne. Edmund opri mașina și coborî geamul. Omul cu lanterna se opri să se uite la mașină. Era Hughie McKinnon, bătrânul meșter bun la toate care, în acea seară, primise misiunea de a se ocupa de parcare mașinilor; mirosea deja zdravăn a whisky.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, Hughie.

— A, dumneavoastră sunteți, domnule Aird! Îmi pare rău, da' n-am recunoscut mașina. Ce mai faceți, domnule?

Se aplecă încă puțin, trăgând cu ochiul spre Virginia, umplând interiorul mașinii cu duhoarea băuturii.

— Și doamna Aird! Cum o mai duceți?

— Foarte bine, mulțumesc, Hughie.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Hughie. Tare ați mai întârziat. Ceilalți au sosit de vreo oră.

— Din păcate, am fost reținuți de treburi importante.

— Ei, ce mai, nu contează. Mai e destul până la ziuă. Acum, domnule – glumele odată încheiate, Hughie își reintră în rol –, eu zic să vă duceți scumpa doamnă până în fața casei, s-o lăsați acolo și pe urmă să vă-ntoarceți aci, iar io vă aștept și-s gata să vă ajut să puneți mașina *acolo*.

Agită lanterna undeva, în direcția câmpului și râgâi discret.

— Și să faceți bine să vă distrați amândoi, să petreceți ca-n povești!

Făcu un pas înapoi. Edmund ridică geamul.

— Mă-ndoiesc că Hughie o să reziste până la sfârșit.

— Cel puțin s-a asigurat cu încălzirea. N-o să moară de frig, după atâta whisky.

Mașina porni mai departe, oprind în fața ușii de la intrare, în spatele unui Audi masiv, cu un nume propriu pe plăcuța de înmatriculare, din care coborau fete și băieți foarte tineri, îmbujorați și veseli nevoie mare, veniți direct de la vreo altă petrecere îmbelșugată. Virginia urcă treptele în urma lor, în timp ce Edmund se întoarse să-l caute pe Hughie și să-și parcheze mașina.

Intră în casă, unde o întâmpină o explozie de lumină, căldură, muzică, miresme de flori, verdeață, lemn ars; strigăte de bun venit, râsete, conversații cu voce tare. Porni pe scară în sus, privind, peste balustradă, la carnavalul ce se desfășura dedesubt. Lume peste tot. Pe mulți îi știa, alții erau străini, veniți din toate colțurile țării special pentru această ocazie. Focul de bușteni strălucea vesel în căminul imens și, în jurul lui, bărbați tineri în kilturi și costume de seară vorbeau între ei, cu câte un pahar de băutură în mână. Doi dintre ei erau ofițeri de la cazarma din Relkirk, strălucitori în jachetele stacojii ale regimentului.

Dinspre sufragerie, la intrarea căreia fuseseră montate draperii din mătase de un albastru intens, se auzea ritmul susținut al muzicii disco. Lumea intra și ieșea de acolo fără încetare. Băieți nerăbdători, cu partenererele după ei, dispăreau în întuneric, în timp ce alții ieșeau la lumină, încălziți și transpirați ca după o partidă de squash, în timp ce fetele, încercând să pară mai sofisticate, își treceau ușor degetele prin păr și-și aprindeau câte o țigară. Lumina difuză și sala de dans aveau, evident, efecte incitante.

Așezat pe una din canapelele ce străjuiau intrarea în bibliotecă, bătrânul general Grant-Palmer, în kilt și cu genunchii indecent depărtați, stătea de vorbă cu o femeie imensă, cu pieptul masiv, pe care Virginia nu o recunoștea. Alte perechi treceau pe lângă ei, intrând în bibliotecă și de aici, spre cortul din fața casei.

— Virginia!

Un bărbat o observase și acum o striga pe nume.

Virginia îi făcu semn cu mâna, zâmbi și urcă mai departe. Intră în dormitorul pe care fusese așezată o plăcuță cu indicația „Doamne”, își scoase blana și o așeză peste grămada de haine de pe pat. În spatele ei, ușa băii se deschise și o fată își făcu apariția. Avea părul blond, delicat, ca o corolă de narcisă și ochii machiați cu mult negru, de jur împrejur, ca un ursuleț panda. Virginia se pregătea să-i spună că-și prinsese, din greșeală, un colț al rochiei în marginea ciorapilor, dar își dădu seama la timp că așa era modelul, cu fusta pliată pe dedesubt ca o gogoasă. Regretă că Edmund nu era acolo, să se poată distra împreună. Apoi se roti ușor, să îndrepte orice cută a rochiei, puse pieptenul la loc în poșetă și ieși din cameră.

Edmund o aștepta jos. O luă de mână.

— Totul în regulă?

— Am ceva foarte drăguț să-ți povestesc. Ai parcat mașina?

— Mi-a găsit Hughie un loc. Hai să mergem, să vedem ce se întâmplă pe aici.

Ea văzuse deja toate astea, în dimineața în care adusesse vasele pentru flori, când cortul era gol și nu fusese complet aranjat și muncitori roiau peste tot. Acum, totul era schimbat și toate lunile în care Verena își făcuse planuri, ajunsese la disperare și muncise ca un sclav, își arătau roadele. Corriehill, decise Virginia, fusese parcă gândit pentru asemenea ocazii. Ieșirea, din bibliotecă spre cort, se făcea pe treptele de piatră, care dădeau în grădină. Urnele de piatră de la ambele capete erau pline de verdeață și crizanteme albe, iar becurile care-și îndreptau lumina spre ele tremurau ușor, în bătaia vântului.

Se opriră o clipă, înainte să coboare treptele, privind plini de admirație scena ce se desfășura înaintea lor.

Stâlpii înalți ai cortului fuseseră transformați în adevărați arbori, din mănunchiuri de orz și ramuri de fag sau crengi de scoruș cu fructe roșii. Patru candelabre erau fixate deasupra capetelor. La celălalt capăt al cortului, fusese ridicată o estradă, împodobită cu baloane argintii; aici se afla Tom Drystone cu orchestra sa, intonând cu foc *Dansul soldatului*. Tom, cu acordeonul său, era așezat în mijloc, iar ceilalți muzicanți erau grupați în jurul lui. Un pianist, doi violoniști și un băiat la tobe. Toți erau îmbrăcați cu jachete albe și pantaloni ecosez. Arătau grozav, iar Tom, observând-o pe Virginia, îi făcu cu ochiul și dădu ușor din cap. Paharul înalt de bere, plin ochi, era așezat lângă el, pe podea.

Grupuri de dansatori, unii câte opt, unii câte șase se învârteau și se roteau în cerc, ținându-se de mâini, schimbând partenerii, bătând din palme și din picior în ritmul muzicii. Într-unul dintre grupuri era și un tânăr care-și pusese în joc tot talentul. Era înalt și puternic, bun să mute munții din loc, dar în seara aceasta își pusese toată energia în dans. Cu kiltul fluturând, brațele ridicate deasupra umerilor săi masivi, cămașa ieșită de sub vesta stacojie, dansa de mama focului, cu mușchii încordați, strigând și țopăind cât îl țineau picioarele.

— Dacă nu e atent, remarcă Edmund, o să-și rupă gâtul.

— Mai degrabă o să sucească gâtul fetelor.

Fetele îl plăceau, scoteau strigăte de veselie, se lăsau ridicate în brațe sau învârtite ca un titirez. Virginia se aștepta ca, din clipă în clipă, să le vadă aruncate până în tavan, ca niște păpuși.

Edmund o înghionti cu cotul.

— Ia te uită la Noel!

Virginia se întoarse într-acolo, îl zări pe Noel și izbucni în râs. Stătea, complet năucit, în mijlocul unuia dintre grupuri, neștiind încotro s-o ia și ce să facă mai departe. Alexa, fără să se oprească, încerca să-i arate, printre hohote de râs, direcția spre partenera următoare, în vreme ce aceasta, la rândul ei, refuza deliberat să-l ajute, privindu-l cu o evidentă plictiseală amuzată.

Îi căutară pe ceilalți. Vi, Conrad și Pandora, Jeff și Lucilla dansau cu toții într-un grup de șaisprezece. Partenerul lui Vi era un magistrat pensionar din Edinburgh, jumătate cât ea și, probabil, singurul de-acolo care era mai în vârstă decât ea. Vi, așa înaltă și solidă cum era, se învârtea ca un fulg, legănându-se grațios, de la un bărbat la altul, fără să încurce vreun pas. În timp ce o priveau, Vi își reluă locul pe margine și alte două doamne intrară în mijlocul cercului. Vi își ridică privirea și-i observă pe Edmund și Virginia ținându-se de mână pe treptele de piatră.

Pentru o clipă, pe fața ei veselă, roșie de efort, trecu un nor de îngrijorare. Ridică din sprâncene, în chip de întrebare, temându-se de răspuns. Edmund ridică în aer mâinile lor înlănțuite, în semn de triumf. Vi înțelese. Un zâmbet se așternu pe chipul său blând. Tempoul muzicii se înteți; se prinse iarăși de mâini cu bătrânul magistrat și-l învârti atât de tare, încât aproape că-l aruncă în sus pe bietul moșneguț.

În fine, se ajunsese la Marele Lanț, o ultimă rotire, un acord prelung al orchestrei și jocul de opt luă sfârșit. Toată lumea izbucni dintr-odată în ropote de aplauze adresate muzicanților. Dansatorii, încălziți, gâfâind, transpirați, cereau un bis. Toată lumea striga, rugându-i să mai cânte.

Dar Violet dansase destul. Cerându-și scuze, își abandonă partenerul și porni spre celălalt capăt al cortului, unde așteptau Edmund și Virginia. Ei coborâră treptele în întâmpinarea ei, iar Violet își îmbrățișă nora.

— Ați ajuns, în sfârșit. Am fost așa de îngrijorată! S-a rezolvat?

— Totul e-n regulă, Vi.

— Henry?

— E bine; e în siguranță.

Violet îl privi pe fiul său cu ochii mari.

— Edmund? Doar n-ai de gând să-l trimiți înapoi?

— Dacă mă fixezi așa, sigur nu îndrăznesc. Nu, o să-l ținem acasă încă o vreme.

— Slavă Domnului! Ți-a venit și ție mintea la cap. Din mai multe puncte de vedere, dacă nu mă-nșel. Mi-ajunge să mă uit la voi ca să-mi dau seama.

Își deschise poșeta, scoase de acolo o batistă și-și tamponă fruntea transpirată.

— Mie-mi ajunge, le spuse. Am să plec acasă.

— Dar, Vi, protestă Edmund, eu încă n-am dansat cu tine.

— Atunci am să te dezamăgesc, pentru că sunt pe picior de plecare. A fost o seară minunată, o masă minunată și am dansat și un joc de opt. Le-am făcut pe toate trei. Mă simt extraordinar și acum e momentul să mă retrag.

Era încăpățânată.

— Dacă dorești, se oferi Edmund, îți aduc eu mașina până în fața ușii.

— N-ar fi rău. Eu mă duc sus, să-mi iau haina.

O mai sărută o dată pe Virginia.

— Avem atâtea de vorbit, dar nu e nici locul, nici momentul. Dar mă bucur foarte mult pentru voi. Noapte bună, dragii mei. Distracție plăcută.

— Noapte bună, Vi.

După îndelungi căutări, Edmund o găsi pe Pandora în salon, unde, de-a lungul unui perete, fusese amenajat un bar, în timp ce mai multe canapele și fotolii fuseseră în așa fel aranjate, încât lumea să poată sta de vorbă. Aici era mai multă liniște, deși era imposibil să scapi de ritmurile care se auzeau dinspre discotecă și cort. Rămânând în dreptul ușii, constată că o parte din oaspeții familiei preferaseră să se odihnească, preț de un dans sau două, să respire o clipă și să bea ceva. Fete foarte tinere erau așezate pe podea... un loc foarte bun, dacă doreau să-și privească în ochi tinerii însoțitori. Una dintre ele îi atrăsese deja atenția, căci era îmbrăcată cu cea mai scurtă rochie pe care o văzuse vreodată; fusta, neagră cu argintiu, abia dacă-i acoperea fundul. Întrebând pe cei din jur cine era fata, Edmund află că era o mai veche colegă de școală de-a lui Katy, ceea ce era foarte greu de crezut. Veșmântul provocator și picioarele, puse în valoare de ciorapii negri de mătase, nu păreau să se potrivească prea bine cu stilul sportiv al prietenilor lui Katy.

O zări, în sfârșit, pe Pandora, înghesuită într-un colț al canapelei de lângă foc, adâncită în conversație cu un bărbat oarecare. Edmund își făcu loc printre trupurile de pe podea, iar ea îl simți venind și se întoarse spre el.

— Edmund!

— Hai să dansăm.

— A, dragul meu, sunt extenuată. Am țopăit în sus și-n jos, ca un hopa-mitică.

— Putem încerca la discotecă. Se cântă *Doamna în roșu*.

— Superbă melodie. Edmund, îl cunoști pe Robert Bramwell, nu? Sigur că-l cunoști, doar e unul dintre vânătorii din sindicatul vostru. Ce proastă sunt!

— Scuză-mă, Robert. Te superi dacă o răpesc?

— Nu, sigur că nu...

Bărbatul se chinui puțin până să se ridice de pe canapea, căci era solid și înalt.

— ... oricum, e timpul să merg să-mi caut nevasta. Trebuie să ajungem într-un loc numit Hamilton House. Nu știu cum naiba o să reușim, dar măcar să mă prezint la datorie...

— Mulțumesc pentru băutura. A fost minunată... îi mulțumi Pandora, din zbor.

— A fost plăcerea mea.

Priviră amândoi după el. Bărbatul traversă camera ticsită de lume și ieși în hol. Fără să se formalizeze, Edmund îi luă locul.

— Vai, ce rău ești, dragul meu. Credeam că vrei să dansezi.

— Săracul de el. Cred că s-a chinuit ceva timp să te convingă – și când colo, i-am stricat tot cheful.

— Dar nu mi-ai stricat *mie* cheful. Văd că nu bei nimic.

— Fac o pauză. Am băut deja cam mult în seara asta.

— Dragul de tine, ce spaimă ai tras. Ce face Henry?

— Dacă mă gândesc prin ce a trecut, e foarte bine.

— Ce curajos a fost să fugă de la școală. Teribil de curajos, la urma urmelor, să fugă de oriunde.

— Tu ai făcut la fel.

— Dragul meu, ne întoarcem iar la asta? Credeam că am încheiat de multă vreme orice discuție pe tema asta.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău că vorbești despre asta?

— Nu. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru felul în care m-am purtat. Nu ți-am explicat niciodată și cred că acum e prea târziu să mai încerc.

— Da, spuse ea. Cred că e puțin cam târziu.

— Nu m-ai iertat niciodată?

— O, Edmund, eu nu iert. Nu sunt destul de bună ca să iert. Cuvântul „iertare” nu există în vocabularul meu. Cum aş putea să iert când, de-a lungul vieții mele, *eu* am adus nefericire atâtor oameni?

— Nu despre asta e vorba.

— Dacă vrei să vorbim, hai să fim obiectivi. Ai spus că ai să-mi scrii, că ai să ții legătura, ai să mă iubești veșnic și n-ai făcut nimic din toate astea. Nu e genul tău să-ți calci cuvântul și n-am reușit să înțeleg niciodată...

— Dacă ți-aș fi scris, ar fi fost ca să-ți spun că promisiunile mele au fost vorbe goale și că mă dezic de ele. Dar am amânat prea mult și, când mi-am adunat destul curaj, era deja prea târziu... Așa că am ales calea cea mai simplă.

— Asta a fost partea proastă. Eu credeam că nu alegi niciodată calea cea mai simplă, în nicio situație. Credeam că te cunosc atât de bine, de asta te iubeam atât de mult. Și nu-mi venea să cred că nu mă iubești și tu. Te doream. Ce prostie. Dar, toată viața mea, mi s-a permis să obțin tot ce mi-am dorit, sau mi s-a oferit de bunăvoie. Era o experiență nouă și dureroasă să fiu refuzată. Și nu am vrut să accept. Nu-mi venea să cred că nu se întâmplă un miracol, pentru ca tot ce făcuseși până atunci – plecarea ta la Londra, căsătoria cu Caroline, nașterea Alexei – să se anuleze ca prin minune, să se risipească, să fie dat uitării. Ce prostie. Dar pe atunci aveam doar optsprezece ani și nu mă lăudam cu prea multă minte.

— Îmi pare rău.

Pandora îi zâmbi, mângâindu-l cu vârful degetelor pe obraz.

— Te simți vinovat pentru felul în care am încurcat eu lucrurile? Nu trebuie. Am fost un dezastru, de când m-am născut. Știm amândoi lucrul ăsta. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Și dacă Harald Hogg nu era la-ndemână, putred de bogat și plin de poftă, cu

siguranță că aș fi găsit un altul, la fel de imposibil, cu care să fug de-acasă. N-aș fi putut să te fac fericit. Cred că nici Caroline nu te-a făcut fericit. Dar acum, cu Virginia, cred că ai aflat, în sfârșit, ce înseamnă fericirea. Iar asta mă face și pe mine fericită.

— Numai asta?

— Chiar dacă aș ști, nu ți-aș răspunde.

— De ce te-ai întors la Croy?

— Ei, o toană. Un impuls. Să te mai văd o dată.

— Vrei să rămâi aici?

— Nu cred. N-am stare, dragul meu.

— Asta mă face să mă simt vinovat.

— De ce?

— Nu știu. Noi avem atât de mult.

— Și eu. Dar ceea ce am eu e diferit de ceea ce aveți voi.

— Mă doare că ești singură.

— E mai bine așa.

— Ai rămas în sufletul nostru, al tuturor. Știi asta?

— Îți mulțumesc. E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai fi putut spune. Exact așa doresc să fie. Exact așa vreau să rămână.

Se aplecă și-l sărută pe obraz, iar simțurile sale tresăriră la această apropiere, la atingerea buzelor și la mireasma parfumului ei.

— Pandora...

— Iar acum, dragul meu, eu zic că am stat destul aici... Nu crezi că ar trebui să-i căutăm pe ceilalți?

Era trecut de ora unu, petrecerea era în toi și Noel Keeling, incapabil și nedorind să se chinuie cu dificilul dans numit „Ducele de Perth“, abandonat și singur, decise că avea nevoie de un pahar ca să-și revină și se îndreptă spre bar. I se oferă șampanie, dar avea gura uscată și ceru o bere rece, de la gheață. Abia apucase să ducă paharul la gură, sorbind cu poftă din lichidul răcoritor, când Pandora își făcu apariția lângă el.

De la masa de seară n-o mai zărise decât sporadic și era păcat, căci i se părea o femeie simpatică și, de departe, cea mai frumoasă și mai amuzantă femeie pe care o întâlnise, de multă vreme încoace.

— Noel?

Era plăcut să știe că e căutat. Lăsă imediat paharul jos și-i făcu loc; Pandora se așeză lângă el pe unul dintre scaunele înalte și, după ce își găsi o poziție mai comodă, îi zâmbi conspirativ.

— Vreau să-ți cer o favoare, îi spuse.

— Cu mare plăcere. Vrei să bei ceva?

Ea luă un pahar de șampanie plin ochi și-l dădu pe gât, ca pe apă. Noel izbucni în râs.

— Așa ai făcut toată seara?

— Bineînțeles.

— Despre ce favoare e vorba?

— Cred că e timpul să mă duc acasă. Poți să mă conduci?

Noel era într-adevăr surprins. Era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta.

— Dar de ce vrei să pleci acasă?

— Cred că am stat destul. Am dansat cu toată lumea, am spus tot ce era de spus și acum mi-e gândul numai la pătuțul meu. L-aș ruga pe Archie să mă ducă, dar se distrează așa de bine, închis în biroul lui Angus Steynton cu bătrânul general Grant-Palmer și cu o sticlă de whisky Glen Morangie, încât ar fi păcat să-i stric cheful. Și toți ceilalți țopăie în cort, la dansuri tribale. Chiar și Conrad, prietenosul american trist.

— Mă surprinde că le știe.

— Archie și Isobel au organizat la Croy un mic curs, miercuri seara, și ne-au dat lecții, dar nu mi-am imaginat că o să-l pasioneze chiar așa. Mă duci, Noel? Nu e o nepolitețe din partea mea să te rog?

— Nu, sigur că nu. Bineînțeles că am să te duc.

— Sunt cu mașina mea, dar nu sunt în stare să conduc și sunt sigură că aș adormi pe drum și aș sfârși într-un șanț. Iar ceilalți vor avea nevoie de mașină, ca să se întoarcă acasă. Așa că, poate ar fi bine s-o las aici...

— Te duc cu mașina mea.

— Ești un înger. Bău și ultima gură de șampanie, apoi continuă: Mă duc să-mi iau haina. Ne vedem la intrare.

Noel se gândi să-i anunțe pe ceilalți ce avea de gând să facă, dar până la urmă se răzgândi, pentru că drumul până la Croy nu i-ar fi luat mai mult de jumătate de oră și era foarte probabil ca nimeni să nu-i observe lipsa. O așteptă pe Pandora în fața scărilor și se amuză să constate că trecea printr-o stare de plăcută anticipație, de parcă urmau să ducă la bun sfârșit, împreună, o misiune secretă, de care știau numai ei doi și care ar fi putut avea și o semnificație romantică. La o analiză mai atentă, faptul acesta avea mare legătură cu Pandora, și Noel bănuia că oricare bărbat căruia îi dăduse vreodată atenție simțise, probabil, același lucru.

— Sunt gata!

Pandora cobora scările în goană, înfășurată în blana lungă, voluptuoasă de nură. El îi oferă brațul și ieșiră, coborâră treptele și porniră pe aleea pietruită. Pe pajiște, iarba era rece și umedă, noroi peste tot și Noel se oferă să o ia în brațe până la mașină, dar ea râse de el și se descălță de sandalele fine, mergând mai departe în picioarele goale.

Bătrânul Hughie dispăruse, dar au reușit să descopere singuri mașina lui Noel. El dădu drumul la căldură, să-i încălzească picioarele.

— Vrei să pun niște muzică?

— Nu neapărat. S-ar putea să-mi distragă atenția de la stele.

Noel trase înapoi, întoarse și părăsi Corriehill pe drumul luminat ca-n povești, intrând apoi pe drumul de țară învăluit în întuneric. În mașină era cald și se simțea mireasma parfumului ei și Noel avu ciudatul sentiment că în viitor, ori de câte ori avea să mai simtă acest parfum, își va aminti de momentul *acesta*, de această călătorie, de această femeie.

— A fost o petrecere frumoasă, începu Pandora. Perfectă, de la început și până la sfârșit. Exact așa cum erau petrecerile de altă dată, ba chiar mai grozavă. Cu mulți ani în urmă se organizau și la Croy seri de dans ca aceasta – și eram cu toții tineri. La Crăciun și la zilele noastre de naștere. Era ca-n povești. Trebuie să mai vii la Croy, pentru că lucrurile merg acum spre bine. N-o să mai fie așa de triști. Archie e mult mai bine. E iarăși stăpân pe sine. A trecut printr-o perioadă oribilă, de coșmar, dar acum s-a terminat. A reușit s-o depășească.

O vreme, rămase tăcută. Stătea cu capul întors spre fereastră, cu părul răvășit peste blănița moale a hainei. Privea fără să vadă, de parcă drumul pustiu, cufundat în întuneric, se așternuse între ei. După o vreme, spuse:

— Ai să te întorci la Croy, Noel?

— De ce mă întrebi?

— Poate că, de fapt, întrebarea mea se referea la altceva. Poate că te întreb de Alexa.

— De ce? întrebă el, precaut.

— Eu cred că ești nesigur, că nu te-ai hotărât. Nu știi ce să faci.

Noel era surprins de receptivitatea ei.

— Ai vorbit cu Vi?

— Dragul meu, eu nu vorbesc niciodată cu nimeni. Oricum, nu despre lucrurile importante.

— Alexa e importantă.

— Așa m-am gândit și eu. Vezi tu, am sentimentul ciudat că noi doi semănăm. Eu n-am știut niciodată cu adevărat ce am vrut, iar când l-am dobândit, am descoperit că, de fapt, nici nu mi-l doream. Și asta, pentru că am căutat mereu ceva ce nu exista.

— Vorbești despre un bărbat anume sau despre un fel de viață?

— Cred că despre amândouă. Nu crezi că sunt legate? Perfecțiunea... Esența... Dar nu le întâlnești niciodată, pentru că nu există. Iubirea nu înseamnă descoperirea perfecțiunii, ci iertarea greșelilor celor mai teribile. Cred că e vorba, în primul rând, de un compromis. Și mai trebuie să simți când a sosit momentul să te hotărăști dacă vrei să prinzi peștele sau să-i dai drumul înapoi, în apă.

— Eu o iubesc pe Alexa, spuse Noel, dar nu sunt îndrăgostit cu patimă. Se gândi o clipă la ceea ce spusese, apoi zâmbi. Știi, n-am rostit niciodată cu voce tare aceste cuvinte. Nici măcar față de mine. Față de nimeni. Despre nimeni.

— Cum te simți acum, după ce le-ai rostit?

— Speriat. Mă tem să fac compromisuri, pentru că n-am fost niciodată capabil să mă țin de ele.

— Teama e motivul cel mai nepotrivit pentru a face ceva sau pentru a nu face nimic. Are un substrat negativ. Ca și cum ai face ceva, gândindu-te numai la ce va zice lumea. Pandora, nu se poate să te porți așa! Ce-o să spună lumea? Ca și cum ar avea vreo importanță. Nu, nu e suficient. Va trebui să-ți găsești o scuză mai bună.

— Bun. Ce zici de asta? Dacă nu-mi asum această responsabilitate, rămân stăpân pe propria viață.

— Asta e perfect, cât timp ești tânăr. Dar bărbații tineri din târg, care nu se leagă de nimeni, ajung niște bătrâni celibatari singuratici și patetici, dacă nu sunt atenți. Genul celor pe care gazdele îi invită la masă, numai ca să rotunjească numărul invitaților. La sfârșit, se suie în mașină și se întorc într-un apartament pustiu, unde n-au decât un cățeluș credincios de dus la culcare.

— O perspectivă de invidiat!

— Nu ai decât o viață. Nimeni nu are dreptul la o a doua șansă. Dacă-ți scapă printre degete ceva cu adevărat important, n-ai nicio șansă să-l recuperezi. Pe urmă, îți petreci tot restul vieții încercând să-l regăsești... rătăcind, de la o legătură nesatisfăcătoare la alta. După o vreme, vine ziua în care înțelegi că e în zadar. Inutil. Doar o pierdere de timp și de efort.

— Și atunci, care e răspunsul?

— Nu știu. Nu mă pot pune în locul tău. Cred că... puțin curaj și foarte multă încredere.

Se opri o clipă, reflectând.

— Parcă aș fi directoarea școlii, în ziua discursurilor. Sau politician. „Să punem mâna, să facem treabă și să privim spre viitor, căci acolo ne așteaptă roadele.” Izbucni în râs. „Votați pentru Blair și veți primi un cupon gratuit.”

— Deci ești adepta ideii de compromis, spuse el.

Pandora se opri din râs.

— Există și lucruri mai rele. În seara asta am văzut-o pentru prima dată pe Alexa, dar am urmărit-o la cină... te privea, iar iubirea i se oglindea pe figură. Este unul dintre oamenii care știu să dăruiască. E o mină de aur.

— Știu asta.

— Atunci nu mai are rost să-ți explic.

Se lăsă din nou tăcerea. Mai aveau puțin de mers. Ajunseseră în vale și acum se zăreau numai cele câteva becuri rare de pe strada din Strathcroy. În mașină se făcuse foarte cald. Noel coborî geamul și simți mângâierea aerului tare pe obraji; de afară, se auzea susurul râului care-și purta apele alături de drum.

Ajunseră în dreptul primelor căsuțe, apoi la porțile domeniului Croy și, în sfârșit, pătrunseră pe aleea care ducea spre casă. Noel mări viteza pe pantă. Casa îi aștepta, cufundată în întuneric. Numai Roverul lui Archie stătea singuratic, parcat în fața intrării. Noel trase mașina la scară, apoi opri motorul. Noaptea era liniștită; nu se auzea decât șuierul vântului.

— Gata. Ai ajuns cu bine acasă.

Ea se întoarse spre el, zâmbindu-i recunoscătoare.

— Ai fost foarte drăguț. Sper că nu ți-am stricat seara. Și îmi pare rău că m-am amestecat în treburile tale.

— Nu reușesc să-mi dau seama de ce mi-ai spus vorbele acelea.

— Poate pentru că am băut prea multă șampanie.

Se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Noapte bună, Noel.

— E deschisă ușa?

— Bineînțeles. Nu se închide niciodată.

— Să te conduc până în casă.

— Nu, îl opri Pandora, strângându-l de braț. Mă descurc eu. Nu e nevoie să vii. Du-te înapoi la Alexa.

Pandora ieși din mașină și închise portiera în urma ei. La lumina farurilor, porni pe aleea pietruită, apoi urcă cele câteva trepte de la intrare. Noel o urmări cu privirea. Ușa masivă se deschise, Pandora se întoarse să-i facă un semn cu mâna și apoi se strecură înăuntru. Ușa se închise în urma ei.

Plecuse.

Nici chiar Tom Drystone nu putea cânta fără oprire. La sfârșitul celor două rânduri de dans nebun, pe fundalul „Ducelui din Perth“, încheie cu acordurile deloc scoțiene ale melodiei *Fata pe care am lăsat-o în urma mea*, cu un accent prelung pe ultima notă, apoi puse acordeonul jos, pe podea, se ridică în picioare și anunță, la microfon, că el și colegii săi se duceau să mănânce. În ciuda strigătelor de disperare fără margini și a glumelor deochete cu care li se răspunse, rămase ferm pe poziție și porni, urmat de ceata de muzicanți transpirați, de-a lungul sălii de dans, spre bufetul unde-i aștepta gustarea pe deplin meritată.

În liniștea care a urmat, dansatorii abandonați au rămas pentru o clipă locului, neștiind ce să facă mai departe; imediat după aceea, au simțit însă mirosul de șuncă pusă la prăjit și de cafea proaspătă, venind dinspre casă. Era atât de plăcut, că-ți lăsa gura apă și lumea și-a amintit astfel că trecuseră deja câteva ore bune de la ultima masă; rezultatul a fost un adevărat exod în căutare de hrană. Totuși, în timp ce cortul se golea de lume, un tânăr sări pe estradă – spontan sau poate îndrumat dinainte de Verena – și, așezându-se

în fața pianului, începu să cânte.

— Virginia...

Femeia se afla deja la jumătatea treptelor care duceau în interiorul casei. Se-ntoarse și-l văzu pe Conrad în spatele ei.

— Hai să dansăm.

— Nu vrei niște ouă cu șuncă?

— Mai târziu. Muzica asta e prea frumoasă ca s-o pierdem.

Era într-adevăr frumoasă. Genul de muzică pe care o ascuți vrăjit, care îți creează o stare melancolică, ducându-te cu gândul înapoi, cu mult timp în urmă, spre vremea restaurantelor scumpe, sofisticate, a cluburilor de noapte slab luminate și a filmelor sentimentale de la care plecai cu lacrimi în ochi și batista udă.

— Se numește *Vrăjit*. „Sunt iarăși nebun, iarăși fermecat...”

— Bine, cedă ea.

Se întoarse, lăsându-se luată în brațe. Conrad o trase lângă pieptul său, lipindu-și obrazul de părul ei. Dansau încet, cu pași mici, neatenți la celelalte cupluri care, cedând ispitei pianului tulburător, reveniseră pe ring.

— Ce zici, o fi știind și *Imaginea dragostei*? o întrebă el.

— Nu știu, răspunse ea, zâmbind pentru sine. Poți să-l întrebi.

— A fost o petrecere frumoasă.

— M-ai uimit cât de bine te-ai descurcat la dansurile tradiționale.

— Dacă prinzi cadrilul, cred că te poți descurca la orice.

— E nevoie de curaj.

— Se mai fac seri de dans la clubul din Leesport sâmbăta seara?

— Cred că da. O întreagă generație nouă, dansând pe terasă, la lumina stelelor.

— Nici noi nu ne descurcăm prea rău în clipa asta.

— Nu mă mai întorc, Conrad, spuse ea, luându-și inima în dinți. Nu mă mai întorc cu tine.

Îi simți mâna, mângâindu-i cu blândețe șira spinării. Îl privi în ochi.

— Știai deja, nu-i așa?

— Mda, admise el. Am bănuțit.

— Totul s-a schimbat. Henry a revenit acasă. Am stat de vorbă. Situația este cu totul alta acum. Ne-am împăcat – Edmund și eu. Totul s-a rezolvat.

— Mă bucur.

— Edmund e viața mea. L-am pierdut pentru o clipă, dar s-a întors și suntem iar împreună.

— Mă bucur foarte mult pentru tine.

— În clipa asta nu pot să plec și să-l părăsesc.

— E un bărbat norocos.

– Nu, nu e norocos. E un om deosebit.

– E un tip de treabă.

– Îmi pare rău, Conrad. Indiferent care sunt sentimentele tale, n-aș vrea să crezi că m-am folosit de tine.

– Cred că ne-am folosit unul pe celălalt. Ne-am împlinit nevoile reciproce. Exact la momentul potrivit, persoana potrivită s-a aflat acolo unde trebuia. Cel puțin, pentru mine a fost vorba de persoana potrivită.

– Și tu ești un om deosebit. Dar cred că știi asta. Și într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei întâlni pe cineva. Cineva la fel de deosebit ca tine. Nu va putea umple locul lui Mary, pentru că locul acela e numai al ei. Dar o vei iubi, pentru că va merita acest lucru. Să nu uiți vorbele mele. Pentru binele tău și pentru binele fetiței tale.

– OK. O părere optimistă.

– Nu mai vreau să fii trist.

– S-a zis cu Americanul cel Trist.

– Ah, nu-mi mai aduce aminte! Ce urât din partea mea să-ți spun așa ceva!

– Când te mai văd?

– Ei, în curând. O să vin cu Edmund în State într-o bună zi. Ne vom întâlni atunci. Virginia își lăasă capul pe umărul lui. „Vrăjit, răscolit, tulburat de tine mereu...” Ultimele acorduri la pian și melodia luă sfârșit.

– Te iubesc, spuse Conrad.

– Și eu, îi răspunse Virginia. A fost minunat.

Noel se întorcea spre Corriehill. Vântul pătrundea prin geamul deschis și pornind în direcția dealurilor, fără să se grăbească de această dată. Era straniu cât de bine se simțea de unul singur, în acest respiro în care putea să-și adune gândurile, sau să le lase să rătăcească. După ce plecase de la Croy, se gândise să-și pună o casetă, ca să-i țină companie, dar apoi se răzgândise pentru că, de această dată, își dorea liniște. În plus, era o blasfemie să deranjeze infinitul și această noapte plină de miresme cu muzica rock.

De jur împrejur, natura era învăluită în întuneric și dezolare; nu se vedea țipenie de om și totuși, inexplicabil, se simțea supravegheat. Pământul acesta era vechi de când lumea. Crestele dealurilor, profilate pe cer, fuseseră dintotdeauna așa, iar împrejurimile arătau, probabil, exact la fel de sute de ani.

În fața sa vedea drumul șerpuit. Demult, când a fost tăiat pentru prima dată, precis că se desfășura după hotarele unei ferme, pe lângă îngrăditurile din piatră ale gospodăriei vreunui arendaș. Acum, alți oameni dețineau aceleași pământuri, tractoare, cărucioare de lapte și pe aici treceau autobuze – și totuși, drumul șerpuia, urca și cobora, aparent fără niciun scop, așa cum făcuse dintotdeauna.

Incapabil să scape de senzația că e supravegheat, Noel se gândi la fermierii nevoiți să-

și consume energia în acest climat neprielnic, pe pământul acesta aspru, greu de înțeles. Aratul stratului subțire de pământ cu plugul tras de cal, secerișul, recoltele slabe, pășunatul oilor pe viscol, tăiatul lemnurilor pentru iarnă. Își imagina drumul spre casă al unui astfel de om, pe drumul care mergea acum Noel, spre vale, poate pe cal, dar mai degrabă pe jos. Urca dealul cu îndârjire, aplecat, apărându-se de rafalele vântului dinspre vest. Drumul i se părea, probabil, foarte lung, într-o nesfârșită luptă pentru supraviețuire.

Îi era imposibil să-și imagineze o viață atât de dificilă, atât de dură. Sigur pe sine, în secolul XX, având la dispoziție confortul și facilitățile pe care le considera foarte firești, Noel nu-și punea problema supraviețuirii, nici măcar în teorie, ca să nu mai vorbim de practică și, în comparație cu asta, propria sa nesiguranță părea atât de lipsită de importanță, încât se simți copleșit de rușine.

Și totuși, era vorba de viața lui. „Nu ai decât o viață“, îi spusese Pandora. „Nimeni nu are o a doua șansă. Dacă scapi printre degete ceva cu adevărat important, n-ai nicio șansă să-l recuperezi.“

Ceea ce-l făcea să se întoarcă cu gândul la Alexa. *Alexa e o mină de aur*. Pandora avusese dreptate, știa și el acest lucru. *Dacă trebuie s-o rănești, mai bine acum...* Asta-i spusese bătrâna Vi când stătuseră împreună pe deal, deasupra lacului, și își deschisese inima în fața lui.

Se gândi la Vi, la Pandora, la familia Balmerino și la familia Aird. Împreună, reprezentau un mod de viață pe care el nu-l trăise niciodată cu adevărat. Familie, prieteni, vecini; legați unii de alții, interdependenți. Se gândi la Balnaid și fii din nou cuprins de convingerea că acolo îi era locul.

Alexa era cheia.

Și dintr-odată, luându-l prin surprindere, maică-sa se ralie celorlalți. *Fericirea înseamnă să te bucuri de ceea ce ai*. Tonul sigur, categoric pe care vorbea Penelope îi reveni în minte cu claritate, neadmițând niciun protest, făcând legea, așa cum se întâmplase întotdeauna când era sigură că are dreptate.

Așadar, ce avea el?

Răspunsul era dureros de clar. O fată. Nesofisticată și nici prea frumoasă. De fapt, era antiteza perfectă a femeilor cu care umbla înainte. O fată care îl iubea. Nu era o distracție; nu-l plictisea niciodată cu pretenții. Dar iubirea ei avea o constanță care păstra forța acelei flăcări. Se gândi la ultimele luni pe care le trăise alături de Alexa în căsuța ei din strada Ovington și prin fața ochilor începură să se perinde tot felul de imagini. Era surprins, pentru că, din cine știe ce motiv, subconștientul său nu păstrase nimic din toate acele bogății și valori materiale, care îi atrăseseră atenția în acea seară de demult, când Alexa îl invitase la ea să bea ceva. Tablourile, mobila, cărțile și porțelanurile; splendidele tăvițe de pe bufet și cei doi fazani de argint aflați în centrul mesei din sufragerie. În loc

de toate astea, își amintea de minunate obiecte domestice, care îi făceau atâta plăcere. Un bol cu mere proaspete, o pâine chiar atunci scoasă din cuptor, vaza plină de lalele, strălucirea soarelui la asfințit, reflectată în tigăile de cupru, atârnată în bucătărie.

Apoi, celelalte lucruri minunate pe care le trăiseră împreună. Kiri te Kanawa, invitată la Covent Garden, vizitele la Galeriile Tate, la sfârșit de săptămână. Se gândi la starea de pace de care se simțea cuprins când se întorcea seara acasă de la birou, când dădea colțul spre strada Ovington și știa că ea îl așteaptă acolo.

Asta era ceea ce avea. O avea pe Alexa. Era acolo. Îl aștepta. Nici el nu-și dorea mai mult. Numai asta era important. Și-atunci, de ce naiba mai ezita? Ce dracu' mai căuta? Dintr-odată, întrebările deveniră atât de lipsite de importanță, încât nici nu se mai obosi să se gândească la un răspuns.

Pentru că perspectiva unui viitor fără ea era de neimaginat.

În clipa aceea înțelese că trecuse de cumpăna apelor și se afla pe drumul spre asumarea unei responsabilități. La rău și la bine. Până la moarte. Dar cuvintele acestea de temut nu-l mai înspăimântau. În loc de asta, se simți cuprins de un neașteptat și neobișnuit sentiment – bucuria regăsirii unui scop în viață.

Și grabă. Nu mai avea rost să amâne. Era nerăbdător, cum nu mai fusese niciodată. Pierduse deja destul timp. Respiră adânc, apoi accelerează. Motorul îi răspunse imediat și mașina porni în goană spre deal. Pe dramul care ducea la Corriehill.

Maică-sa era încă prezentă.

— Bine, spuse el. Te-am auzit. M-ai convins. Am pornit.

Spusese cuvintele acestea cu voce tare, iar vântul le purtă pe aripa lui, până departe. „Vin acum!“ strigă și era o promisiune făcută amândurora, mamei sale moarte și iubirii sale pline de viață.

Primii oaspeți se pregăteau deja să plece de la petrecere. Le zări farurile de departe, plecând de la Corriehill, pe aleea străjuită de copaci, care ducea până la poartă. La deal, îndreptându-se spre casă, Noel trecu pe lângă vreo două dintre aceste mașini, dar șoseaua era suficient de lată și era chiar timp pentru câteva remarci ironice; glume pe seama lui Noel, care sosea la petrecere atât de târziu, și mângâierea că e mai bine mai târziu decât niciodată. Se părea că plecau acasă după ce se distraseră foarte bine.

Cum exodul începuse deja, Noel nu se mai obosi să parcheze mașina pe pajiște, ci se îndreptă spre platforma pietruită din fața intrării. Când urca treptele, un cuplu de oameni în vârstă tocmai ieșea și Noel se dădu în lături, ținându-le ușa și făcându-le loc să treacă. Soțul îi mulțumi, curtenitor, spunându-i „noapte bună“, după care își trecu brațul pe sub brațul soției, ajutând-o să meargă mai departe. Noel îi privi cum pășeau cu grijă, adânciți în conversație. Îi auzi râzând. Erau bătrâni, desigur, dar și ei se distraseră, se simțiseră bine și acum plecau spre casă împreună. Până la moarte, se gândi din nou. Dar

moartea nu era, la urma urmei, decât o parte a vieții, și felul în care trăiai era important.

Intră în casă și începu s-o caute pe Alexa. Nu era în discotecă, nici în sufragerie. Când ieșea din sufragerie se auzi strigat:

— Noel!

Se opri și, întorcându-se, văzu o fată care nu-i fusese prezentată oficial, dar știa că e Katy Steynton, pentru că i-o arătase Alexa. Fata era blondă și foarte zveltă, cu trăsături tipic englezești; o față frumoasă, prelungă, ochi de un albastru-deschis și gura mică. Era îmbrăcată într-o rochie din satin moale, exact în aceeași nuanță a ochilor ei și mergea mână în mână cu un tânăr evident nerăbdător s-o ducă după el în „peștera“ cu lumină stroboscopică a discotecii.

— Salut!

— Ești Noel Keeling, nu? Prietenul Alexei?

Noel se simți prost, fără să știe de ce.

— Așa este.

— E în cort. Eu sunt Katy Steynton.

— Da, știu.

— Dansează cu Torquil Hamilton-Scott.

— A, mulțumesc. I se păru că folosise un ton puțin brutal, așa că adăugă: Minunată petrecere. Cred că ești încântată. A fost drăguț din partea ta că m-ai invitat.

— Nu-ți face probleme. A fost minunat... continuă ea, din zbor, căci tânărul o trăgea deja spre discotecă... că ai putut să vii.

Un chelner trecu pe lângă el, cu o tavă cu pahare pline ochi cu șampanie. Din mers, Noel luă un pahar, după care străbătu biblioteca, îndreptându-se spre cort. Ritmul muzicii atinsese un crescendo, căci orchestra începuse o nouă repriză de dansuri, cu pași din ce în ce mai repezi. Sus, pe trepte, se opri, uitându-se după Alexa, dar, în ciuda nerăbdării și a dorinței arzătoare de a o găsi mai repede, atenția îi fu atrasă de captivantul spectacol care se desfășura în fața ochilor săi. Nu era pasionat de dans, ca să nu mai vorbim de dansurile scoțiene tradiționale, dar atmosfera devenise electrizantă și nu puteai să nu te lași furat de ea. În plus, instinctele sale creatoare de profesionist răspundeau automat la acest asalt vizual asupra simțurilor, la cercurile de culoare și mișcare continuă; și-ar fi dorit, mai mult decât orice pe lume, să le poată immortaliza pe peliculă. Dansul acesta avea o simetrie agresivă, care-i amintea de precizia paradei militare, repetate de sute de ori. Podeaua falsă a cortului scârțâia din toate încheieturile, sub pasul apăsător, în ritm susținut, al unei sute de perechi de picioare, în timp ce în centrul fiecărui cerc se producea un adevărat vârtej; dansatorii de pe margine erau, pe rând, trași înăuntru și apoi aruncați în afară, o clipă mai târziu, de impactul forței centrifuge. Fete cu brațele goale își arătau vânătăile căpătate, vrând-nevrând, de la contactul cu butonii de argint ai partenerilor, dar, după toate probabilitățile, nu se

puteau desprinde din vraja dansului, concentrându-se și așteptându-și rândul în vârtejul amețitor.

O văzu, în sfârșit pe Alexa, în rochia ei înflorată, cu obraji roșii și părul în vânt. Nu-i simțise prezența și dansa cu un tânăr soldat, un băiat frumos, cu părul negru ca pana corbului și jachetă stacojie. Complet absorbită de ceea ce făcea, exaltată, pe deplin fericită, Alexa își ridicase capul spre partenerul ei și râdea în hohote.

Alexa.

— Formidabil dans, ce ziceți?

Surprins, Noel se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat, venit probabil să privească spectacolul, ca și el.

— Într-adevăr, îi răspunse. Cum se numește?

— E învârtita Diviziei 51 din Highlands.

— N-am auzit de ea până acum.

— A fost inventată într-un lagăr german, pe timpul războiului.

— Pare foarte complicată.

— Păi, de ce nu? Au avut la dispoziție cinci ani și jumătate s-o pună la punct.

Noel zâmbi politicos și se întoarse s-o privească pe Alexa. Dar își cam pierduse răbdarea și abia aștepta să se termine dansul – ceea ce se și întâmplă câteva clipe mai târziu. Câteva măsuri însuflețite și apoi un răpăit de tobe pe final. Aplauze, urale, strigăte de bucurie luară, deîndată, locul muzicii, iar Noel nu avea de gând să mai piardă nicio clipă. Puse paharul deoparte, în suportul de flori cel mai apropiat și-și făcu loc prin mulțime, până când ajunse lângă ea; partenerul ei, încălzit, tocmai îi mulțumea, strângând-o în brațe.

— Alexa.

Fata se întoarse și-l văzu; fața, roșie de efort, i se luminează dintr-odată. Se desprinse din îmbrățișarea tânărului și întinse mâna spre Noel.

— Noel! Unde ai fost?

— Am să-ți explic. Hai să mergem să bem ceva...

O luă de mână și o trase după el, hotărât, departe de ringul de dans, în vreme ce Alexa îi mulțumea tânărului soldat peste umăr, în fugă, fără însă să-i opună rezistență lui Noel. El o scoase din cort, prin bibliotecă; porniră în căutarea unui loc liniștit și, până la urmă, hotărâră că la jumătatea scărilor era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Dar, Noel, am crezut că mergem să bem ceva.

— Mergem îndată.

— Mă duci în toaleta pentru doamne?

— Nu, nici vorbă.

La jumătatea scărilor era liniște și o lumină difuză. Se așeză pe treptele acoperite cu covoare turcești și o trase lângă el, îi luă capul între mâini și-i sărută obraji fierbinți,

îmbujorați, apoi sprâncenele, ochii și, în cele din urmă, gura dulce, întredeschisă, punând astfel capăt protestelor ei glumețe.

O sărută îndelung. După o vreme, se trase puțin înapoi și-i spuse:

— Te-am privit cum dansai, dar nu-mi doream decât asta.

— Nu înțeleg, Noel.

— Nici eu, răspunse el, zâmbind.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dus-o pe Pandora înapoi la Croy.

— Nu știam unde ai dispărut.

— Te iubesc.

— Te-am căutat, dar...

— Te doresc pentru toată viața.

— Sunt a ta.

— Până la moarte.

Alexa îl privi brusc, aproape înspăimântată.

— Dar, Noel...

— Te rog.

— Dar asta înseamnă... pentru totdeauna.

Noel se gândi la perechea aceea în vârstă, braț la braț, pierzându-se în întuneric, spre casă. Doi bătrâni, împreună.

— Știu.

Nu fusese niciodată în viață atât de încrezător, de curajos, de sigur pe el.

— Vezi tu, draga mea Alexa, vreau să fii soția mea.

Pandora închise ușa în urma ei. În casă era foarte întuneric; draperiile erau trase, ușile închise. Holul cel mare era luminat numai de reflexele focului aproape stins. Era singură. Era pentru prima dată în viața ei când Croy îi aparținea în totalitate. Întotdeauna, până acum, fuseseră și alții prin preajmă. Archie, Isobel, Lucilla, Conrad, Jeff. Și, cu mult timp înaintea lor, părinții ei, servitorii, șirul nesfârșit de musafiri și de prieteni; un du-te-vino continuu. Amintirea unor voci, a unor hohote de râs.

Aprinse lumina. Urcă la etaj, pornind apoi de-a lungul culoarului, până în camera ei. Găsi totul așa cum era la plecare – haine aruncate peste tot, patul nefăcut, paharul gol de whisky pe măsuța de lângă pat, lângă aparatul de radio, și cartea pe care o citea, cu colțurile îndoite. Măsuța de toaletă era plină de sticlute și cutiuțe, cu urme de pudră peste tot; ușa dulapului era deschisă și pantofi de toate sortimentele zăceau pe podea.

Își aruncă poșeta pe pat și se îndreptă spre scrin. Acolo se afla scrisoarea pe care o compusese înainte să o copleșească și să se lase pradă unui somn scurt, așa cum făcea de atâtea ori. Luă foile și le reciti cu atenție. Nu-i luă mult timp. Împături scrisoarea, o puse

într-un plic și, umezindu-i marginea, îl lipi cu atenție. Lăsă plicul peste topul de hârtie sugativă.

Intră în baie. Și aici se vedea dezordinea obișnuită, covorașul ud, prosoapele aruncate pe jos, săpunul, umed și uitat în mijlocul căzii. Își umplu un pahar de apă de la chiuvetă și-l bău până la fund, privind-și imaginea reflectată în oglinda înaltă. Sticlutele cu medicamente erau așezate în ordine, pe raftul de dedesubt și întinse mâna după una dintre ele, dar, neîndemânică, sau poate pentru că îi tremura mâna, răsturnă, fără să vrea, sticluta de Poison care se afla alături. Aceasta se clătină și căzu, iar ea privi totul fără să facă niciun gest, în imagini decupate, ca și cum ar fi privit un film cu încetinitorul. De-abia când sticluta se lovi de chiuvetă, făcându-se țândări, întinse mâna, parcă pentru a o salva.

Prea târziu. Se terminase. Chiuveta era plină de cioburi de sticlă, iar lichidul concentrat, de parfum auriu, scump, avea un efect aproape anestezic...

Ce neîndemânică fusese!

Nu conta. Nu mai avea rost să încerce să strângă, pentru că n-ar fi făcut decât să se taie la degete. Isobel o să aibă grijă de asta. Dimineață. Mâine-dimineăță. Isobel o să aibă grijă de asta.

Luă flaconul cu pastile și-l puse în siguranță, în buzunarul hainei de nurcă și, după ce stinse cu grijă toate luminile, ieși din dormitor, închise ușa în urma ei și coborî în salon. Apăsă pe întrerupător și imensul candelabru, suspendat în centrul tavanului, izbucni în mii de raze de lumină, reflectate în fațetele de cristal. Și aici, focul era aproape stins, dar camera păstrase căldura și aerul acela de familiaritate desuetă – damascul roșietic, portretele și picturile vechi, pe care Pandora le știa de-o viață. Fotoliile și canapelele cu tapițeria uzată, pernuțele desperecheate, suportul micuț pentru picioare, îmbrăcat în catifea verde, pe care stătea când era copil, în vreme ce tatăl său îi citea povești cu voce tare, înainte de culcare. Și pianul. Pianul la care mama ei se așeza să cânte câte ceva în fiecare seară, când Archie și Pandora o acompaniau, interpretând cântece vechi. Cântece scoțiene. Cântece despre loialitate, dragoste și moarte... aproape toate erau sfâșietor de triste.

Voi, dealuri abrupte și povârnișuri din frumosul Doon,
Cu pomii în floare, înmiresmați și plini de prospețime...

Cât de frumos știa să cânte mama. Iar Pandora făcuse și ea câteva lecții și se plictisise repede de ele, iar buna ei mamă îi făcuse, ca de fiecare dată, pe voie. Așa că nu mai apucase să învețe.

Încă un regret, pe lângă atâtea altele. Încă o șansă de bucurie ratată.

Se duse la pian, ridică ușor capacul și, nesigură, căută notele cu un singur deget.

Ce multă vreme,
Din mai până în decembrie,
Dar zilele scad...

O notă greșită. Încercă din nou.

...scad
Când începe septembrie.
Ce mai performanță!

Închise capacul pianului, ieși din cameră, străbătu holul și intră în sufragerie. Aici, alt balamuc. Masa răvășită, plină de cești goale de cafea, pahare de Porto, șervete mototolite, staniol de la bomboanele de ciocolată, miros de țigară. Pe bufet, tot felul de sticle. Mai era și o sticlă deschisă de șampanie, pe trei sferturi plină, acoperită de Archie cu un dop etanș, ca să poată fi băută mai târziu. Pandora luă sticla și, revenind în hol, ieși afară pe ușa principală.

Land Roverul lui Archie o aștepta. Urcă la volan, în cabina uzată în care se amestecau tot felul de mirosuri. Nu mai condusese această mașină niciodată și îi trebuiră câteva clipe să se descurce cu aprinderea, schimbătorul de viteze și farurile. Până la urmă, însă, se lămurii cum funcționau. Lăsând aprinse numai luminile de poziție, trezi la viață hârbul de motor și porni la drum.

Străbătu aleea, printre tufele întunecate de rododendroni, trecu de îngrăditura pentru vite și făcu la dreapta, îndreptându-se spre dealuri. Conducea foarte încet, cu maximă atenție, atentă la drumul care se deschidea sub lumina palidă a farurilor, ca și cum ar fi mers în vârful picioarelor. Trecu pe lângă fermă, cu toate clădirile sale, apoi pe lângă casa lui Gordon Gillock. Se temuse că zgomotul motorului ar fi putut atrage atenția câinilor lui Gillock, care ar fi început să latre, trezindu-și stăpânul. Nu se întâmplă nimic din toate acestea.

De-acum putea aprinde farurile în plin, mărind viteza. Drumul era întortocheat și cotit, dar cunoștea fiecare piatră. După o vreme, ajunse în dreptul porții rezervației de căprioare. Opri, trase frâna de mână și, lăsând motorul să meargă, coborî să deschidă poarta. Zăvorul era ruginit și se deschise cu greu, dar până la urmă reuși să-i vină de hac, iar poarta grea se deschise singură. Revenind în mașină, trecu de cealaltă parte și repetă întregul procedeu – închise poarta și fixă zăvorul.

Liberă. Acum era liberă. Nu mai avea de ce să se teamă. Nu mai avea de ce să-și facă griji. Clătinându-se și zdruncinându-se din toate încheieturile, mașina își croia drum pe cărarea plină de hârtoape, cu farurile îndreptate spre cer; aerul parfumat și umed pătrundea prin geamurile prost închise, răcorindu-i obraji.

În urmă, lumea se îndepărta, tot mai mică, infinitezimală, lipsită de importanță. Dealurile erau tot mai aproape, gata să o primească în brațele lor consolatoare. Acesta era tărâmul Pandorei. Îl purtase în suflet în toți acești ani iroșiți, iar acum se întorsese, pentru totdeauna, aici. Aceasta era realitatea. Întunericul, sentimentul de apartenență. Căldura, siguranța și mângâierea pântecului mamei.

Voi veți fi pântecul meu, le spuse dealurilor. Mă întorc în matrice. Începu să cânte.

Voi, dealuri abrupte și povârnișuri din frumosul Doon,
Cu pomii în floare, înmiresmați și plini de prospețime...

Cânta fals, cu o voce firavă, purtând în ea singurătatea țipătului ploierului. Prea banal.
E nevoie de ceva vesel.

Hei, pisica neagră urină în nasul pisicii albe,
Iar pisica albă spuse: Văleleu!
Îmi pare rău, zău, că am urinat în nasul tău,
Dar n-am știut că sunteți chiar în spatele meu.

Dură ceva timp până să ajungă la lac, dar timpul nu conta, pentru că acum nu mai avea de ce să se grăbească; nicio constrângere, nimic presant, care să nu suporte amânare. Totul fusese rezolvat – nu uitase nimic. Străbătea acum locuri familiare. Corrie era unul dintre ele. Se gândi la Edmund, apoi nu se mai gândi la el.

Știu, în sfârșit, că se apropia de lac, când trecu de hârtoape, revenind pe drum drept, acoperit de iarbă tunsă scurt.

La lumina farurilor, apele întunecate se distingeau cu greu; malul celălalt de-abia se zărea, pierdut printre tufișuri. Zări silueta debarcaderului, învăluită în întuneric și zona gălbuie, semicirculară, a plajei pietruite.

Opri motorul și stinse farurile, luă sticla de șampanie și coborî din mașină, pe iarbă. Tocurile sandalelor pătrundeau în pământul reavăn și aerul era tare. Își trase haina mai aproape de trup și rămase o clipă așa, ascultând tăcerea. Încet-încet, prinse șuierul vântului și șopotul apelor peste pietre, freamătul îndepărtat al pinilor înalți de la celălalt capăt al barajului.

Zâmbi, pentru că era ca-ntotdeauna. Porni spre apă și se așeză pe malul acoperit de iarbă, de deasupra plajei. Puse sticla de șampanie alături, apoi scoase flaconul cu somnifere din buzunarul hainei, desfăcu capacul și răsturnă tot conținutul în palmă. Păreau foarte multe. Duse mâna la gură și le băgă pe toate, până la ultima.

Gustul și duritatea lor o făcură să se înfioare. Gura îi era prea plină – imposibil să le mestece sau să le înghită. Luă sticla de șampanie, trase dopul, o duse la buze și dădu pe gât periculosul amestec. Lichidul era încă spumos. Era important să nu înceapă să vomite. Mai bău niște șampanie, ștergându-și gura, de parcă ar fi trecut printr-o chinuitoare ședință la dentist.

Îi trecu prin minte un gând năstrușnic. Ce idee genială, s-o faci cu șampanie. Ca și cum te-ai otrăvi cu o scoică, sau te-ar călca un Rolls-Royce. Ce putea fi mai genial? Auzise, o dată, de mama cuiva, care murise de un atac de cord în departamentul alimentară al unui mare magazin – Fortnum & Mason. Poate că fusese copleșită de prețuri...

Mintea i-o luase razna. Dar nu era momentul să stea așa, amintindu-și de săraca femeie dusă în spatele rafturilor cu conserve de limbă în aspic...

Se aplecă să-și scoată sandalele cu tocuri înalte și, îndreptându-se, își simți capul

vâjâind, ca și cum ar fi lovit-o cineva în moalele capului. Gata, își spuse, nu mai e timp de pierdut. Își scoase haina, lăsând-o pe iarbă, se ridică în picioare și străbătu tot restul drumului până la lac. În picioarele goale, mergea greu pe terenul pietros, dar, într-un fel, era o agonie de care se simțea detașată, ca și cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

Apa lacului era rece, dar nu mai rece ca altă dată, în alte veri, în alte nopți de înot de care-și aducea aminte. Aici, malul cobora brusc. Încă un pas și apa îi ajunsese până la glezne, un altul și intrase până la genunchi. Voalurile fine ale rochiei atârnav grele de apă. Încă un pas. Și încă unul – și atât.

Plonjă înainte, revenind la suprafață, dar apa o acoperi. Ieși din nou, gâfâind, respirând cu greu. Părul lung, ud i se lipise de umerii goi și începu să înoate, dar brațele îi erau moi și picioarele se încurcau în straturile de pânză udă. Putea încerca să se elibereze, dând din picioare, dar era prea obosită... totdeauna fusese prea obosită... ca să mai facă acest efort.

Era mai odihnită, desigur, să se lase dusă de curent.

Acum, vedea dealurile ca prin ceață, dar erau acolo și asta o liniștea.

Mereu obosită. O să mă așez pe spate, să ațipesc puțin.

Văzu, cu uimire și recunoștință, cerul nopții plin de stele, își lăsă capul pe spate, să le privească, iar apa întunecată îi acoperi privirea.

Sâmbătă, 17 septembrie

Era cinci și jumătate dimineața când Archie Balmerino își privi ceasul, constată că de târziu era și se ridică, cu părere de rău, din fotoliul în care stătuse, sorbind fără chef ultima picătură de whisky de malt, la taifas cu tânărul Ferguson-Crombie.

Petrecerea se terminase. Isobel era de negăsit, ca și ceilalți oaspeți ai casei, orchestra plecase acasă și cortul era pustiu. Numai dinspre discotecă se mai auzea muzică și, aruncând o privire, văzu două sau trei perechi legănându-se în întuneric, aproape adormiți pe picioare. Gazdele nu se vedeau nicăieri. Dinspre bucătărie răzbătea zvon de voci și se gândi dacă să se ducă s-o caute pe Verena, dar se răzgândi. Era timpul să plece acasă și putea foarte bine să-i scrie o scrisoare de mulțumire, cu toate înfloriturile de rigoare, a doua zi de dimineață.

Ieși din casă, coborî treptele de la intrare și porni spre parcare. Se crăpase de ziuă, iar cerul era cenușiu. Foarte curând, avea să răsară soarele. Îi trecu prin minte că era foarte posibil să nu găsească niciun mijloc ca să ajungă acasă. Ceilalți, întorși pe rând la Croy, puteau să fi uitat de Archie și să nu-i fi lăsat nicio mașină. Dar apoi zări microbuzul lui Isobel, rămas singuratic în mijlocul câmpului și înțelese că ea nu-l uitase. Îi mulțumi în gând pentru cât era de grijulie.

Părăsind Corriehill, constată că torțele romane arseseră complet, iar lămpioanele fuseseră stinse. Băuse destul de mult, dar, fără să știe de ce, își simțea mintea clară. Conducea încet, atent și concentrat, cât se poate de conștient de faptul că, în cazul – puțin probabil – când ar fi fost oprit de poliție, n-ar fi avut nicio șansă să scape de suflat în fiolă. Pe de altă parte, dacă întâlnea un polițist, acela ar fi fost probabil Bob McCrae din Strathcroy și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acesta ar fi fost să-l încarce pe „conășul” cu o amendă pentru beție la volan.

Ceea ce nu era deloc corect, dar constituia unul dintre multele privilegii ale aristocrației locale, își spuse Archie cu amărăciune.

Fusese o petrecere frumoasă. O gustase din plin, în fiecare clipă. Își văzuse mulți prieteni vechi, își făcuse alții noi. Băuse niște whisky de foarte bună calitate și servise un mic dejun excelent, cârnăciori, caltaboș, ochiuri cu șuncă, ciuperci și roșii, plus pâine prăjită. Băuse și o cafea neagră. Probabil de asta era așa treaz și vioi.

Numai la dansurile populare fusese nevoit să lipsească. Dar se bucurase să privească o parte dintre ele și să asculte ritmurile îndrăcite. Singurul moment de tristețe fusese la

„Ducele din Perth“. Acesta era dansul la care, prin tradiție, făceai pereche cu soția și-i fusese destul de greu să vadă cum Isobel era ridicată în brațe de un alt bărbat. Oricum, ea și Archie pășiseră de câteva ori pe ringul discotecii și fusese foarte romantic, o adevărată plăcere să stea așa, obraz lângă obraz, exact ca pe vremuri.

Soarele apăruse la orizont când ajunse pe drumul drept care ducea la Croy și porni în sus pe deal. Pe aleea din fața casei nu era nicio mașină; Jeff, dragul de el, dusese probabil Land Roverul în garaj.

Cobori din microbuz și intră în casă. Fizic, se simțea foarte obosit, iar ciotul de picior îl durea cumplit, ca de obicei când stătea prea mult în picioare, sprijinit pe el. Greu, ținându-se de balustradă, urcă la etaj, în dormitor, o găsi pe Isobel, care dormea dusă. Urmele eleganței acelei seri se vedeau peste tot. Pantofii, ciorapii; frumoasa rochie albastră, aruncată pe canapeaua de la picioarele patului. Bijuteriile se aflau pe masa de toaletă, iar poșeta de seară pe un scaun. Archie se așeză pe marginea patului, s-o privească dormind. Încă mai avea rimel pe gene și părul îi era ciufulit. După o vreme, se aplecă s-o sărute, dar ea nici nu tresări.

O lăsă dormind, trecu în camera de toaletă și-și scoase încet hainele. În baie, deschise robinetele, iar aburul apei fierbinți se ridică până în tavan. Se așeză pe scaunul de toaletă să-și desfacă curelele și piciorul de metal, lăsând nedoritul dispozitiv pe covorașul de lângă cadă. Apoi, cu o îndemânare exersată în cursul anilor, se lăsă în apa fierbinte.

Rămase așa multă vreme, deschizând robinetul de apă fierbinte ori de câte ori apa din cadă se mai răcea. Se săpuni, se bărbieri, își spălă părul. Se gândi să meargă la culcare, apoi se răzgândi. Începuse o nouă zi și putea, foarte bine, să-și vadă de treburi.

Mai târziu, îmbrăcat cu o pereche de reiați vechi și un pulover gros, pe gât, vechi de când lumea, coborî din nou și se duse la bucătărie. Câinii îl așteptau, gata să iasă la plimbarea de dimineață. Puse ceainicul pe foc, gândindu-se să-și facă un ceai când se va întoarce. Luă câinii și ieși prin hol, pe ușa din față. Câinii o luară la goană înainte, peste pietriș și apoi mai departe, pe pajiște, adulmecând urmele de iepuri rămase de peste noapte. Archie îi urmărea din capul scării. Era ora șapte și soarele se înălțase deja pe cer. Pe cerul perlat al dimineții, un singur nor mititel se profila înspre vest. Se auzea doar cântecul păsărilor și liniștea era atât de deplină, încât îi ajunse la urechi zgomotul unui motor de mașină de jos, din vale, care o pornise pe strada din sat.

Alt sunet. Pași pe pietriș, apropiindu-se dinspre îngrăditura pentru vite. Privi într-acolo și, spre surprinderea lui, dădu cu ochii de Willy Snoddy care, cu ogarul după el, se îndrepta către Archie. Willy, la fel de pricăjit ca de obicei, cu șapca pe cap, jacheta ponosită și fularul în jurul gâtului.

— Willy! îl întâmpină Archie, coborând treptele spre el. Cu ce gând pe-aici?

O întrebare ridicolă, pentru că știa perfect că, la ora asta, Willy nu putea avea decât un gând și asta nu mirosea a bine.

— Eu...

Bătrânul deschise gura și apoi o închise la loc. Privi în ochii lui Archie, apoi își feri privirea.

— Eu... eu... am fost la lac... cu câinele... eu...

Se opri.

Archie aștepta. Willy își băgă mâinile în buzunare și le scoase iarăși. Câinele, simțind ceva, începu să urle jalnic. Willy îl sudui și-i dădu una peste cap, dar Archie simți un frison prin șira spinării și se crispă, cuprins de o presimțire teribilă.

— Ei, ce e? îl întrebă pe Willy, cu asprime.

— Am fost la lac...

— Mi-ai spus deja...

— Ziceam că măcar un păstrăv, doi, acolo...

Dar nu pentru asta venise.

— Land Roverul dumneavoastră. E acolo. Și haina de blană a doamnei...

Și Willy făcu ceva ciudat. Își scoase șapca, într-un gest instinctiv, emoționant, de respect. Archie nu-l mai văzuse niciodată cu capul gol. Șapca făcea parte din ființa lui și se zicea chiar că dormea cu ea. Dar acum constată că Willy începuse să chelească, iar firele rare de păr alb atârnavă, în smocuri subțiri, pe craniul lipsit de apărare. Fără șapca lui, pusă șmecherește, pe-o parte, braconierul acesta lipsit de grație fusese parcă dezarmat; nici urmă de pușlamaua cunoscută de toată lumea, care umbla în tot locul cu buzunarele pline de pradă, ci doar un țăran bătrân, necioplit, aflat la ananghie, chinându-se să-și găsească cuvintele și să-i spună ceea ce nu se putea spune.

— Lucilla!

Vocea venea de foarte departe. Lucilla se hotărî s-o ignore.

— Lucilla!

O mână pe umărul ei, scuturând-o ușor.

— Lucilla, draga mea!

Maică-sa. Lucilla mormăi, își îngropă capul în pernă. Se trezi încet. Rămase așa câteva clipe și apoi se întoarse pe spate, deschizând ochii. Isobel stătea pe marginea patului, cu mâna pe umărul îmbrăcat în tricou al Lucillei.

— Draga mea, trezește-te!

— M-am trezit, mormăi Lucilla. Căscă și se întinse; clipi de câteva ori. De ce m-ai trezit? întrebă, nemulțumită.

— Îmi pare rău.

— Cât e ceasul?

— Zece.

— Zece! Vai, mamă, voiam să dorm până la prânz!

— Știu. Îmi pare rău.

Lucilla își revenea, puțin câte puțin. Draperiile fuseseră trase și lumina dimineții pătrundea într-un colț al camerei. O privi pe maică-sa, cu ochi adormiți. Isobel era îmbrăcată cu un pulover și o vestă, dar nu-și aranjase părul, ca și cum n-ar fi avut timp decât să dea, în grabă, cu pieptenele prin el. Părea încordată. Dar poate că asta se datora oboselii. Niciunul dintre ei nu se culcase înainte de ora patru.

Dar Isobel nu zâmbea. Nu era deloc în apele ei. Lucilla se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

— Draga mea, trebuia să te trezesc. Și – da, s-a întâmplat ceva. Un lucru foarte trist. Trebuie să-ți spun. Încearcă să privești lucrurile în față, cu curaj.

Lucilla, speriată, deschise ochii mari.

— E vorba de Pandora... Vocea lui Isobel se frânse. Ah, Lucilla, Pandora a murit...

Moartă? Pandora *moartă*? Reacția instinctivă era una de negare.

— Nu. Nu se poate.

— Scumpa mea, așa este.

Lucilla se trezise de-a binelea; șocul risipise orice urmă de somnolență.

— Dar când?

Noel Keeling o adusesse acasă, de la petrecere.

— Cum?

Și-o imagina pe Pandora, ca o fantomă, nemișcată, fără să respire, întinsă pe pat. Un atac de cord, eventual.

Dar nu putea fi moartă. Pandora, în niciun caz.

— S-a înecat, Lucilla. Noi credem că a făcut-o special...

— Special?

Implicațiile erau prea cumplite ca să le poată accepta.

— În lac. A luat mașina lui Archie. Probabil că a mers cu ea pe șosea, chiar pe lângă casa lui Gordon Gillock, dar ei n-au auzit nimic. Poarta dinspre rezervație era zăvorâtă. Probabil că a pus chiar ea zăvorul, după ce a trecut.

Pandora, înecată. Lucilla și-o amintea, pe undeva prin Franța, aruncându-se dezbrăcată într-un râu adânc și iute, înotând împotriva curentului, strigând spre Jeff și Lucilla că era minunat, că apa era grozavă, de ce nu veneau și ei?

Pandora, înecată. După ce zăvorâse poarta grea în urma ei. Oare nu putea fi și asta o dovadă că nu-și luase singură viața? Cu siguranță că nimeni, într-o asemenea situație, nu s-ar fi chinuit atâta să o închidă.

Nu.

— Precis că a fost un accident. Niciodată, niciodată nu s-ar fi sinucis. Vai, mami, nu *Pandora*...

— N-a fost un accident. Am sperat și noi că așa a fost. Că a venit acasă de la petrecere

și că i-a venit ideea să meargă să înoate. Era exact genul de idee trăsniță de care era capabilă. O toană de moment. Dar s-au găsit, lângă lac, haina ei de blană și sandalele; și alături, un flacon de somnifere gol și un rest de șampanie într-o sticlă.

Un rest de șampanie într-o sticlă. Ultima cupă de vin. Ca o ultimă, teribilă sărbătoare.

— ... Iar când ne-am dus în camera ei, am găsit o scrisoare pentru tatăl tău.

În clipa aceea, Lucilla înțelese că era adevărat. Murise. Pandora se înecase cu bună știință. Se înfioră. Un pulover vechi, cu nasturi, zăcea lângă pat. Se ridică în capul oaselor, îl luă și și-l puse peste umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă pe Isobel.

Isobel îi luă mâna într-a ei.

— Dis-de-dimineată, Willy Snoddy s-a dus la lac, cu gândul să scoată câțiva păstrăvi de la prima oră. Venise pe jos, din sat, cu câinele. A văzut Land Roverul parcat lângă debarcader. Pe urmă, haina ei, aruncată pe mal. S-a gândit, ca și noi, că era cineva care se dusesse să înoate. Dar apoi i-a văzut trupul, dus de curent până la poarta ecluzei.

— Îmi închipui ce șoc a fost pentru el. Săracul bătrân.

— Da. Săracul Willy. Dar, o dată în viață, a făcut ce trebuia și a venit drept la Croy, să-l caute pe Archie. Se făcuse deja ora șapte și tata era afară, cu câinii. Nu s-a culcat deloc după petrecere. Doar a făcut o baie și s-a îmbrăcat. Ieșise cu câinii și l-a văzut pe Willy venind, iar Willy i-a povestit ce a găsit.

Lucilla își imagina scena uluitor de clar. Se gândi la tatăl ei și la ce fusese în sufletul lui, pentru că Pandora era sora lui și o iubise și-și dorise atât de mult ca ea să se întoarcă acasă, la Croy. Iar ea venise și acum plecase pentru totdeauna.

— Tata ce a făcut?

— Eu încă dormeam. M-a trezit. Ne-am dus în camera Pandorei și spărsese o sticlă de parfum în chiuveta de la baie. Probabil că a lovit-o din greșeală. Chiuveta era plină de cioburi, iar în cameră mirosea greu, cumplit, parcă a drog. Așa că am tras draperiile și am deschis toate ferestrele, după care ne-am gândit că ar trebui să căutăm altceva. O explicație oarecare. N-a trebuit să căutăm prea departe, pentru că lăsase un plic pe birou, iar înăuntru era o scrisoare pentru tata.

— Ce scria?

— Nu prea multe. Doar că-i pare rău. Și... ceva despre bani. Despre casa din Mallorca. Spunea că e obosită și că nu mai poate să lupte. Dar nu ne-a spus motivul. Probabil că era atât de nefericită – și niciunul dintre noi nu și-a dat seama. Niciunul dintre noi n-a avut nici cea mai mică bănuială despre ce se petrecea în mintea ei. Dacă aș fi știut, aș fi fost mai atentă, mai înțelegătoare. Poate că i-aș fi putut vorbi... aș fi putut s-o ajut...

— Cum ai fi putut? N-ai de ce să te simți vinovată. Sigur că nu știai ce gândește Pandora. Nimeni n-a știut, niciodată, ce-i trecea prin minte.

— Am crezut că suntem apropiate. Am crezut că-i sunt prietenă...

— Și chiar așa a fost. Nicio altă femeie n-a fost mai apropiată de Pandora decât tine. Te-a iubit, știu asta. Dar nu cred că a dorit vreodată să se apropie prea mult de oameni. Cred că acesta era modul ei de a se apăra.

— Nu știu ce să zic, răspunse Isobel, necăjită și uluită. Probabil că așa este. O strânse mai puternic pe Lucilla. Trebuie să-ți spun și restul.

Trase adânc aer în piept.

— După ce am găsit scrisoarea, tata a sunat la poliția din Relkirk. Le-a explicat ce s-a întâmplat, dificultatea de a ajunge acolo, pe drumul spre lac. Au trimis, nu o ambulanță, ci un Land Rover al poliției, cu transmisie pe patru roți. A venit și un doctor de la poliție. Pe urmă au pornit spre lac...

— Cine?

— Willy. Și tata... Și Conrad Tucker. Conrad s-a dus cu ei. Era deja în picioare, spălat și îmbrăcat și s-a oferit să meargă cu tata. A fost un gest atât de amabil din partea lui, dragul de el, pentru că Archie n-a vrut să merg eu, și nu suportam gândul că merge singur.

— Și acum, unde sunt?

— Încă nu s-au întors de la Relkirk. Trebuia s-o ducă – adică, să ducă cadavrul – acolo, la Spitalul Municipal. Presupun că la morgă.

— Se va face o anchetă?

— Da. Vor spune că a fost vorba de un tragic accident.

Un tragic accident. Cuvintele acestea te înfiorau cu tonul lor oficial. Lucilla își imagina tribunalul, cuvintele reci, obiective, probele și concluzia. Ziarele aveau să relateze despre incident. Va apărea și vreo fotografie veche, neclară, a Pandorei. Și titlurile. „Moartea surorii Lordului Balmerino“.

Publicitatea inevitabilă avea să fie cumplită.

— Vai, săracul de tata!

— Lumea spune întotdeauna: „O să treacă. Timpul vindecă rănile“. Dar în clipe ca aceasta, nu poți să te gândești la viitor. Important este prezentul. Și e insuportabil de dureros. Nu există cuvinte de mângâiere.

— Nu reușesc să înțeleg. N-are niciun rost!

— Știu, draga mea. Știu.

Isobel îi vorbea cu blândețe, dar n-avea cum s-o liniștească pe Lucilla. Dimpotrivă, durerea se transformă într-o explozie de indignare.

— Ce rost avea? De ce a trebuit să facă așa ceva? Ce naiba a împins-o la un asemenea gest?

— Nu știu. N-avem nicio idee.

Mica explozie de furie se domoli. Lucilla oftă.

— Oare mai știe cineva? Ați mai spus cuiva?

— Nici n-avem cui. Cu excepția lui Edmund și a lui Vi. Presupun că tata o să-l sune pe Edmund când se va întoarce de la Relkirk. Dar lui Vi nu-i putem spune la telefon. Va trebui să meargă cineva la ea și să-i spună vestea. E un șoc prea mare pentru o femeie bătrână...

— Dar Jeff?

— Jeff e jos, în bucătărie. A apărut acum vreo cinci minute, îmi pare rău, dar uitasem complet de el și săracul n-a avut parte de o primire prea grozavă. Să vii la micul dejun și să afli asemenea vești. Și nici măcar nu pregătisem ceva pentru masă, pentru că n-a fost timp. Cred că acum își pregătește singur ceva.

— Trebuie să mă duc să stau cu el.

— Da. Sunt sigură că i-ar face bine să stea cu cineva de vorbă.

— Când se întoarce tata cu Conrad?

— Cred că pe la zece jumătate, unsprezece. O să fie lihniți, pentru că n-am avut timp să le dau nimic să mănânce înainte de plecare. Am să le fac ceva când vin. Între timp... Se ridică în picioare. Am să mă apuc să fac curat în sufragerie. Masa e încă plină de resturile cinei de ieri.

— Parc-ar fi trecut o veșnicie, nu ți se pare? De ce n-o lași așa? Strâng eu cu Jeff mai târziu, sau o chemăm iarăși pe Agnes, din sat...

— Nu, vreau să am ceva de făcut. În momente grele, ca acesta, femeile sunt mult mai norocoase decât bărbații; găsesc întotdeauna ceva să-și ocupe timpul, chiar dacă e vorba doar de frecat podeaua din bucătărie. Spălatul paharelor și lustruitul argintăriei sunt numai bune pentru așa ceva...

Lucilla era singură. Se sculă din pat și se îmbracă, trăgându-și pe ea jeanșii și un pulover. Se pieptăne, se duse în baie să se spele pe dinți și pe față. Înmuie un prosop în apa fierbinte, apoi îl apăsă peste ochi și obraji. Fierbințeala curăța, împrăștiată, risipea oboseala. Coborî scările în goană.

Jeff se așezase la unul din capetele mesei din bucătărie, cu o ceașcă de cafea și o farfurie plină cu șuncă și cârnăciori. Auzind-o venind, își ridică privirea, înghiți ce avea în gură, puse jos furculița și cuțitul și se ridică în picioare. Lucilla veni spre el, iar el o luă în brațe și rămaseră așa o vreme. În brațele lui puternice era plăcut și se simțea în siguranță, iar lâna groasă, de oaie a puloverului pe care-l purta avea un miros familiar și prietenos. Dinspre oficiu se auzea apa de la robinet și clinchetul paharelor. Isobel se pusese deja pe treabă.

Jeff nu-i spuse nimic. După o vreme, se desprinseră din îmbrățișare. Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru această încurajare, apoi își luă un scaun și se așeză, rezemându-se cu coatele pe masa curată.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă el.

- Nu.
- Te-ai simți mai bine dacă ai pune ceva în stomac.
- Nu pot să mănânc.
- Atunci, o ceașcă de cafea.

Luă ibricul de pe aragaz și îi umplu o ceașcă, punând-o în fața ei. Apoi se așeză iarăși pe scaun și se întoarse la cârnăciorii lui.

Lucilla bău puțină cafea, apoi spuse:

- Mă bucur că am avut șansa să ne petrecem o vreme cu ea.
- Mda.
- Mă bucur că a venit acasă cu noi.
- A fost mai bine așa.

Se întinse peste masă și o luă de mână.

- Lucilla, cred că ar trebui să plec.
- Să *pleci*? ripostă ea, consternată. Unde să pleci?
- Păi nu cred că e cel mai bun moment pentru ca un străin să stea pe capul alor tăi...
- Dar tu nu ești un străin...
- Știi ce vreau să spun. Cred că ar trebui să-mi fac bagajele și s-o pornesc la drum...
- Vai, dar nu se poate... Simpla sugestie a unui asemenea gest o umplea pe Lucilla de spaimă. Nu se poate să ne părăsești...

Ridicase vocea, iar el îi făcu semn să vorbească mai încet, conștient de prezența lui Isobel în spatele ușii deschise și nedorind ca gazda sa să audă ce vorbeau. Lucilla continuă în șoaptă.

— Nu se poate să mă părăsești. Nu acum. Am nevoie de tine, Jeff. Nu mă simt în stare să suport toate lucrurile astea atât de cumplite. Nu singură.

- Am senzația că vă stingheresc.
- Nu-i adevărat. Nu-i adevărat! Ah, te rog, nu pleca.

Văzând cum îl implora, Jeff cedă.

— Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva, atunci sunt gata să rămân pe-aici. Dar, orice s-ar întâmpla, nu pot rămâne prea mult timp, pentru că trebuie să mă întorc în Australia la începutul lui octombrie.

- Da, știu. Dar te rog să nu vorbești deocamdată despre plecare.
- Dacă dorești, continuă el, poți să vii cu mine.
- Poftim?
- Am spus că dacă dorești, poți să vii cu mine. În Australia, vreau să spun.

Lucilla își încleștă degetele pe ceașca de cafea.

- Ce aș putea face eu acolo?
- Am putea fi împreună. În continuare. În casa părinților mei este destul loc și știu că ar face tot ce le stă în putință ca să te simți cât mai bine.

– De ce mă întrebi acum?

– Mi se pare o idee bună.

– Și ce aș putea face eu în Australia?

– Tot ce dorești. Să-ți iei o slujbă. Să pictezi. Să fim împreună. Am putea să ne găsim un apartament.

– Jeff... nu prea știu ce dorești de la mine.

– Nu doresc nimic. Îți fac o invitație.

– Dar... nu... nu e așa. Noi doi... nu e o legătură pentru totdeauna.

– M-am gândit că am putea afla răspunsul.

– Of, Jeff...

Lucilla simți un nod în gât și ochii i se umplură de lacrimi. Era ridicol, pentru că pentru Pandora nu plânsese, dar știa că lacrimile de acum erau pentru că Jeff, omul acesta atât de cumsecade, o invita să plece cu el în Australia și ea n-avea de gând să se ducă, fiindcă nu-l iubea și știa că nici el n-o iubește.

– Haide, nu mai plânge.

Lucilla luă un șervețel și își suflă nasul, total neigienic.

– Pur și simplu, ești atât de drăguț... Și mi-ar plăcea să vin. Dar nu chiar acum. Trebuie să rămân aici pentru moment. Și nu cred că vrei, într-adevăr, ca atunci când vei ajunge acasă să mă ai și pe mine pe cap. O să ai destule probleme și fără mine. Trebuie să reîncepi lucrul, să-ți vezi de viața ta, să te așezi la casa ta...

Își suflă nasul încă o dată și reuși să zâmbească printre lacrimi.

– ... și, într-un fel, cred că nici nu sunt persoana cea mai potrivită pentru tine. Când ai să-ți găsești rostul – și sunt sigură că ai s-o faci – cea aleasă va fi o frumoasă australiancă. O zână bronzată cu fundul mare și sâni imenși...

Jeff o trase ușor de urechi.

– Nu mi se pare deloc nostim, îi spuse. Dar zâmbea.

– A fost cea mai frumoasă invitație pe care am primit-o în viața mea, spuse Lucilla. Și ești omul cel mai simpatic pe care l-am cunoscut. Și am petrecut împreună cele mai frumoase momente, încă de când ne-am cunoscut, la Paris. Iar într-o zi, chiar că voi veni în Australia și sper să mă primești cum se cuvine, cu tot protocolul. Dar acum... și pentru totdeauna... nu pot să vin.

– Ei, dacă te răzgândești, oferta rămâne deschisă...

Jeff terminase de mâncat. Lăsă cuțitul și furculița pe farfurie și duse totul în chiuvetă. Dinspre sufragerie se auzea aspiratorul. Jeff traversă bucătăria și închise ușa dinspre oficiu. Se întoarse la masă, cu fața spre Lucilla și-i spuse:

– Nu-mi place să întreb așa ceva și nu e treaba mea, dar Pandora n-a lăsat nicio scrisoare?

– Ba da. Pentru tata. Pe biroul din camera ei.

- A spus de ce voia să se sinucidă?
- După cât se pare, nu.
- Mama ta ce zice?
- Pentru moment e prea nefericită ca să se gândească la asta.
- Deci nu există niciun motiv evident?
- Niciunul.
- Dar tu ce crezi?
- Nu cred nimic, Jeff.

Dar tăcerea lui era suspectă.

- De ce? Ai tu vreo bănuială?

– Mă întrebam doar. M-am tot gândit. Îți aduci aminte de tipul pe care l-am întâlnit în prima noastră zi la vilă? Carlos Macaya?

- Carlos?

Bărbatul acela delicat și frumos, cu purtarea lui desăvârșită și ceasul ieșit din comun. Se întreba de ce nu se gândise până acum la asta.

- Sigur că da! Jeff? Crezi că el ar putea să știe ceva?

- Probabil că nu. Dar era evident că erau foarte apropiați. Poate că i s-a destăinuit.

Poate că i-a spus ceva ce noi nu știm...

Lucilla își aminti. Îi reveni în minte cuvintele ciudate pe care Carlos i le spusese Pandorei înainte să plece de la vilă... *Să mă anunți dacă te răzgândești*, îi spusese. Iar ea îi răspunsese: *N-am să mă răzgândesc*. Lucilla și Jeff comentaseră acest schimb de replici și ajunseseră la concluzia că Pandora și Carlos se referiseră, probabil, la ceva cât se poate de obișnuit – un meci de tenis anulat sau un refuz la o invitație.

- Da. Ai dreptate. Cred că erau foarte apropiați. Poate chiar amanți. S-ar putea să știe ceva...

- Chiar dacă nu știe, dacă erau așa de apropiați, poate că ar trebui să i se spună ce s-a întâmplat.

Era o sugestie foarte rezonabilă.

- Da. Dar cum am putea să-i spunem?

- Să-i dăm un telefon.

- Nu-i știm numărul.

- Precis că Pandora avea un carnetel de telefoane... Ce-ar fi să punem pariu că găsim acolo numărul lui Carlos Macaya?

- Da. Ai dreptate. Sigur că da.

– Dacă dăm telefon, cred că e mai bine să facem lucrul ăsta acum, înainte să se întoarcă tatăl tău și Conrad și cât timp mama ta e ocupată. Există vreun telefon unde să nu fim deranjați...?

- Niciunul. Decât, poate, în dormitorul mamei. Sunăm de la cel de pe noptieră...

— Atunci, hai să mergem, spuse Jeff, ridicându-se în picioare. Hai să-i telefonăm acum.

Isobel continua să dea cu aspiratorul. Jeff și Lucilla ieșiră din bucătărie și se furișară pe scară în sus. Covorul gros înăbușea orice zgomot al pașilor. Lucilla porni înainte, pe culoar, spre camera Pandorei. Intrară și închiseră ușa în urma lor.

În camera cu patul nefăcut și o dezordine specific feminină, era frig. Toate geamurile erau deschise și perdelele se umflau de vânt. Și totuși, mirosul greu de parfum plutea în aer, ca un vâl întunecat. Miros de otravă.

— N-am știut niciodată, spuse Lucilla, nu m-am putut hotărî dacă îmi place parfumul ăsta sau dacă-l urăsc.

— De ce miroase așa de puternic?

— A spart sticla în chiuvetă.

Privi în jurul ei, zări halatul fin aruncat pe pat, poșeta de seară a Pandorei, dulapul plin de haine, coșul de gunoi plin ochi, măsuța de toaletă încărcată cu tot felul de lucruri, pantofii desperecheați aruncați încolo și încoace, pe podea.

Pantofii scumpi, din piele de Spania, cu tocuri înalte, greoaie, păreau a fi amintirile cele mai pregnante și personale, pentru că n-ar fi putut fi ai nimănui altcuiva, decât ai Pandorei.

Lucilla și-i scoase din minte.

— Carnețelul de adrese, spuse ea. Unde am putea găsi carnețelul de adrese?

Era pe birou, lângă topul de hârtie sugativă. Un carnet mare, îmbrăcat în coperte de piele, cu inițialele aurii ale Pandorei și coperte interioare din atlas. Lucilla se așeză la birou și căută, pe index, litera „M”, apoi îl deschise.

Mademoiselle, magazin de rochii
Maitland, Lady Letitia
Mendoza, Philip și Lucia
Macaya...

Carlos Macaya. Lucilla rămase nemișcată, holbându-se la pagina respectivă, fără să scoată un cuvânt. După o vreme, Jeff o întrebă:

— L-ai găsit?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Jeff...

Își ridică privirea spre el.

— Jeff, omul ăsta e doctor.

— Doctor? se încruntă el. Stai să văd și eu.

Ea îi arătă.

— Uite: „Macaya, doctor, Carlos și Lisa”. Probabil că Lisa e soția lui. Jeff, crezi că era doctorul curant al Pandorei?

— Mai mult ca sigur. O să aflăm imediat.

Se uită la ceas.

— E zece și jumătate. Adică opt și jumătate la Mallorca. Putem să-l sunăm acasă. E sâmbătă dimineață. Mai mult ca sigur că e acasă.

Cu carnețelul de adrese în mână, Lucilla se ridică în picioare. Ieșiră din camera

Pandorei și porniră spre camera părinților Lucillei unde, în această dimineață ireală și agitată, patul rămăsese, de asemenea, nefăcut. Telefonul se afla pe măsuta de lângă pat. Jeff găsi cartea de telefon și căută codul internațional pentru Spania și, cu grijă, cifră după cifră, Lucilla formă numărul lung și complicat.

Nimic. Clinchete și țiuitori ciudate. Apoi, în sfârșit, soneria de la celălalt capăt al firului. Se gândi la cum trebuie să fie acea dimineață la Mallorca, cu soarele mediteranean deja fierbinte și cerul senin, anunțând o nouă zi toridă, fără nori.

— Hola? O voce de femeie.

— Doamna...

Vocea Lucillei se frânse. Își dresе glasul și începu din nou.

— Doamna Macaya? Se ora Macaya?

— Si?

— Mă scuzați, dar – știți englezește?

— Da, puțin. Cine este la telefon?

— Mă numesc Lucilla Blair.

Se chinuia să rămână calmă, rostind cuvintele rar și clar.

— Vă sun din Scoția. Doresc să vorbesc cu soțul dumneavoastră. E cumva acolo?

— Da, e aici. Un momento...

Femeia lăsă receptorul jos. Se auziră pași care se îndepărtau pe o pardoseală de gresie. Lucilla o auzi strigând „Carlos!” undeva, în depărtare. Apoi, câteva propoziții de neînțeles, în spaniolă.

Așteptă. Întinse mâna, iar Jeff o cuprinse în mâna lui.

Auzi, la celălalt capăt:

— Doctor Macaya.

— Ah, domnule Carlos, la telefon este Lucilla Blair. Nepoata Pandorei Blair. Ne-am întâlnit la ea acasă, în august. Venisem cu un prieten de la Palma și erați acolo, la o ceașcă de ceai. Vă amintiți?

— Sigur că-mi amintesc. Ce mai faci?

— Eu sunt bine. Vă sun de acasă, din Scoția. Domnule Carlos, vă rog să mă iertați, dar ați fost cumva doctorul curant al Pandorei?

— Da. De ce?

— Pentru că... Îmi pare foarte rău, dar mă tem că am vești foarte proaste. Pentru că a murit.

El nu răspunse imediat. Într-un târziu, întrebă:

— Cum a murit?

— S-a aruncat în lac. S-a înecat. A înghițit toate somniferele pe care le avea și pe urmă s-a aruncat în lac. Aseară...

Altă pauză. Și apoi, Carlos Macaya îi spuse:

— Așa deci.

Asta era tot ce avea de spus?

— Nu păreți prea surprins.

— Lucilla, vestea asta m-a răscolită. Dar nu sunt în totalitate surprins. Mă temeam că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— De ce?

Carlos Macaya îi explică.

Cu tot zgomotul făcut de aspirator, Isobel auzi Land Roverul lui Archie, care se întorcea de la Relkirk. Uruietul atât de familiar al mașinii vechi, urcând dealul dinspre sat și apoi intrând pe alee. Opri aspiratorul și, privind pe fereastră, zări mașina, cu Conrad la volan.

Lăsă aspiratorul în mijlocul camerei și se duse în întâmpinarea lor. Afară, pe ușa principală, apoi pe trepte în jos și peste pietriș. Cei doi coborau deja, iar Archie șchiopăta îngrozitor – asta nu era niciodată un semn bun. Se duse să-l îmbrățișeze, apoi îl sărută. Era palid ca un cadavru, epuizat de oboseală și înfrigurat.

— Te-ai întors. Hai înăuntru.

Îl luă de mână și urcă treptele, urmați de Conrad. Intrară în casă. Aruncându-i o privire, Isobel văzu că și americanul dădea semne de tensiune. Renunță să le mai pună vreo întrebare și se concentră asupra unor lucruri mai practice.

— Cred că sunteți epuizați și lihniți de foame. N-am gătit nimic, pentru că v-am așteptat, dar mă ocup îndată de asta. O să vă simțiți amândoi mai bine după ce veți mânca ceva.

— Grozavă idee, spuse Conrad, dar Archie clătină din cap, în semn de refuz.

— Isobel, mai așteaptă puțin. Trebuie să dau mai întâi un telefon. Trebuie să-l sun pe Edmund Aird, cred că între timp s-a reparat.

— Dragul meu, eu zic că poate să mai aștepte...

— Nu, răspunse el, ridicând brațul. Prefer să termin cu asta. Voi doi luați-o înainte. Vin și eu într-o clipă.

Isobel deschise gura, cu gândul să protesteze, dar, reflectând, se hotărî să nu mai spună nimic. Archie se întoarse și se îndepărtă încet, greoi, spre bibliotecă. Conrad și Isobel îl priviră în tăcere și auziră ușa închizându-se în urma lui.

Schimbară o privire.

— Cred că vrea să rămână singur câteva clipe, spuse Isobel.

— E de înțeles.

Conrad își pusese o pereche de cizme verzi de cauciuc și o haină veche de-a lui Archie. Avea capul descoperit și, în spatele ochelarilor, privirea îi era plină de înțelegere.

— A fost chiar așa de rău? întrebă Isobel.

- Da, îi răspunse el cu blândețe. Da. A fost foarte trist.
- Unde ați găsit-o?
- Exact acolo unde ne-a spus Willy. Lângă ecluză.
- S-a... Adică, reveni ea, de când era acolo?
- Doar de câteva ore.
- Da.

Numai câteva ore. Nu fusese destul pentru ca trupul ei să se schimbe, să se umfle, să înceapă să putrezească.

– Mă bucur că Willy a găsit-o așa de repede. Și a fost drăguț din partea ta că te-ai dus cu Archie și l-ai adus înapoi acasă. Nici n-am cuvinte să spun cât de recunoscătoare îți sunt...

- Era cel mai modest lucru pe care puteam să-l fac.
- Da. Chiar că nu prea avem ce face, nu-i așa?
- Nu prea.
- Nu. Ei, atunci...

Deviaseră de la subiect. Micul dejun.

- Sunt sigură că ești lihnit de foame.
- Așa este. Dar, mai întâi, vreau să-mi scot cizmele și să mă spăl pe mâini.
- Sigur că da. Mă găsești în bucătărie.

Lucilla și Jeff dispăruseră, cine știe unde. Isobel luă tigaia și puse la prăjit alți cârnăciori, șuncă, roșii și ouă. Puse niște felii de pâine în aparatul de prăjit, făcu niște cafea proaspătă și așeză la masă două tacâmuri. Până să vină și Conrad, masa era aproape gata. Îi turnă o ceașcă de cafea și se așeză lângă el.

– Bea cafeaua cât e fierbinte. Mai am doar să-ți prăjesc oul. Cum îl preferi? Moale, „cu soarele în sus“, cum zic americanii?

- Așa zic, Isobel...
- Da?

Atentă, lăsă tigaia pe aragaz și se întoarse spre el.

– Cred că ar trebui să plec în această după-amiază. Aveți și-așa destule probleme, ca să mai trebuiască să vă ocupați și de musafiri de prin alte părți.

- Dar credeam că stai până mâine! spuse ea revoltată.
- Pot să chem un taxi, să mă mut la Turnhouse...
- Vai, Conrad, te rog, nu cumva să-ți imaginezi că trebuie să pleci...
- Nu e momentul cel mai potrivit pentru vizite...

– Eu nu te consider un simplu musafir. Pentru mine ești un prieten. Și m-aș simți foarte prost dacă ți s-ar părea că trebuie să pleci cu o zi mai devreme. Dar dacă *tu* preferi așa, atunci am să înțeleg.

- Nu-i vorba că prefer...

— Știu. Te gândești la noi. Dar să știi, în momentul acesta e foarte bine că avem lângă noi niște prieteni. Uite, de exemplu, în dimineața asta. Ce ne-am fi făcut fără tine? Și sunt sigură că Archie va dori să rămâi. Măcar încă o noapte.

— Dacă într-adevăr gândești așa, mi-ar face plăcere să rămân.

— Așa gândesc. Iar când ți-am spus că te consider un prieten, am fost la fel de sinceră. Când ai venit la Croy erai un străin și niciunul dintre noi nu te cunoștea și nu știa nimic despre tine. Acum însă, după numai câteva zile, am impresia că ne cunoaștem de-o viață. Sper că vei mai veni și altă dată să ne vizitezi.

— Mi-ar face plăcere. Mulțumesc.

— Și poți s-o aduci și pe fetița ta, spuse Isobel, zâmbind. E un loc foarte bun pentru copii.

— Ai grijă! S-ar putea s-o iau în serios.

Isobel sparse cu pricepere oul și-l răsturnă în tigaie.

— Când pleci acasă, la fetița ta?

— Joi.

— Vine și Virginia cu tine?

— Nu. În niciun caz acum, după ce Henry s-a întors acasă. Și-a anulat rezervarea și o să-i sune pe bunici, să le explice. Poate că va veni cu Edmund, primăvara viitoare, și atunci o să ne revedem cu toții.

— Cred că e dezamăgită. Dar poate că e mai bine așa. E mai amuzant să mergi în concediu cu bărbatul tău.

Se aplecă să scoată farfuria lui Conrad din cuptor, puse oul alături de celelalte bunătați care se aflau deja acolo și apoi așeză farfuria plină pe masă, în fața lui.

— Acum, apucă-te de astea – dă-i bătaie, cum spune băiatul meu, Hamish.

Se uită la ceas.

— Ce-o fi făcând Archie? Cred că am să-i duc o ceașcă de cafea. Sper că nu te deranjează dacă te las singur.

— Nu, deloc. Oricum, am impresia că acesta e cel mai grozav mic dejun pe care l-am mâncat vreodată.

— Îl meriți cu prisosință, îi spuse Isobel.

Archie stătea așezat la birou, pe scaunul care fusese pe vremuri al tatălui său, înconjurat de lucrurile acestuia. Camera era așezată spre vest, așa că, deși dimineața era însorită, aici nu bătea soarele. În această clipă, liniștea și singurătatea îi făceau bine. Doborât de oboseală și de propria sa disperare, aștepta să adune destul curaj moral ca să ridice receptorul, să formeze numărul de la Balnaid și să vorbească cu Edmund Aird.

Din clipa în care Willy Snoddy reușise, în sfârșit, să găsească cuvintele potrivite pentru a-i povesti despre clipele de coșmar prin care trecuse, Archie fusese cuprins de o

năuceală care excludea orice acțiune inteligentă. Asemenea unui somnambul în plin coșmar, făcuse tot ceea ce trebuia făcut într-o astfel de situație.

Prioritatea numărul unu fusese s-o trezească pe Isobel, s-o știe alături de el. Numai cu Isobel putea împărți această durere. Pe urmă, împreună, se duseseră în dormitorul Pandorei, dezordonat ca de obicei, ca și cum tocmai plecase din cameră. Isobel fusese cea care trăsese draperiile și deschisese toate ferestrele, să alunge mirosul sufocant al parfumului vărsat, irosit. Isobel fusese cea care descoperise scrisoarea pe birou și i-o dăduse lui Archie.

Și apoi, împreună, citiseră ultima scrisoare scrisă de Pandora.

Urmase tot șirul de lucruri dureroase, inevitabile. Telefonul la poliție și așteptarea care păruse interminabilă, până când vehiculul oficial, cu doctorul la bord, ajunsese la Croy. Drumul lung până la lac, greu și mult prea încet, pe cărarea abruptă și plină de hârtoape. Operația cumplită și sfâșietoare de a scoate din lac corpul neînsuflețit al surorii sale.

Ironia acestei situații era propria lui lipsă de speranță. De-abia credea că reușise să depășească amintirile din Irlanda de Nord și soarta făcea ca pe umerii lui să cadă această nouă oroare. Imaginea Pandorei, ca o păpușă îmbibată de apă, dusă de curent până dincolo de porțile ecluzei. Fața ca de ceară, meșele de păr ud care, ca niște frânghii, se răsuceau în jurul gâtului ei. Brațele albe, subțiri și decolorate, ca niște nuiele în derivă și voalurile suprapuse ale rochiei, încurcate printre crengi rupte și trestii dezrădăcinate.

Ce minunat ar fi fost dacă imposibilul ar fi devenit posibil și imaginea aceea ar fi putut fi smulsă pentru totdeauna din inima și din privirea sa.

Oftă și trase scrisoarea mai aproape. O foaie de hârtie albastră, groasă, pe care era imprimată adresa domeniului Croy și scrisul mâzgălit al Pandorei, neformat, ca al unui copil. O umbră de zâmbet îi trecu peste buze, căci își amintise cum niciodată nu reușise Pandora să învețe ceva ca lumea, astfel că, la sfârșitul zilelor ei, tot nu scria prea bine.

Vineri seara.

Dragul meu Archie. Odată, am fost la o înmormântare și un bărbat s-a ridicat și a citit ceva așa de dragut despre cei morți care, de fapt, nu fac decât să treacă într-o cameră alăturată, nici nefericiți, nici triști, ci continuând să râdă de aceleași glume ca altă dată. Dacă se întâmplă să-mi faci o frumoasă înmormântare creștinească (și cine știe, poate că vei fi atât de supărat, încât ai să mă arunci peste mormanul de bălegar al lui Isobel), atunci ar fi minunat dacă s-ar găsi cineva care să citească același lucru despre mine.

Lăsă scrisoarea pe birou și privi absent spre perete, pe deasupra ochelarilor. Lucrul cel mai ciudat era că știa precis la ce pasaj se referea Pandora. Îl știa, pentru că îl citise chiar el, cu voce tare, în biserică, la funeraliile tatălui său. (Dar Pandora n-avea de unde să știe asta, pentru că nu fusese acolo.) Mai mult chiar, pentru a nu face vreo greșală, copleșit de emoția îndeplinirii acestei îndatoriri, făcuse chiar mai multe repetiții de unul singur și ajunsese să-l învețe pe dinafară.

Moartea nu înseamnă nimic. Nu contează. N-am făcut decât să mă strecur în camera cealaltă. Totul rămâne exact așa cum a fost. Eu sunt eu și tu ești tu, iar viața de demult, trăită împreună și pe care am iubit-o din toate puterile e neatinsă, neschimbată. Între noi doi continuă să existe ceea ce a existat întotdeauna. Spune-mi pe nume, ca și până acum. Vorbește cu sinceritate despre mine, ca și până acum. Nu-ți schimba tonul vocii. Nu arbora un

aer forțat, solemn sau trist. Încearcă să râzi, așa cum râdeam împreună de glumele care ni se păreau la fel de bune. Glumește, zâmbește, gândește-te la mine, roagă-te pentru mine. Fie ca numele meu să fie rostit în familie, la fel ca și până acum. Fără efort, fără nicio umbră de îndoială. Sensul vieții este etern. Același, mereu. Există o continuitate absolută, care nu poate fi frântă. Ce este oare moartea, decât un accident neglijabil? De ce să fiu uitată, numai pentru că am dispărut? Sunt aici, în așteptarea ta, într-un interval, undeva, foarte aproape, după colț. Totul e bine.

Totul e bine.

Dar bătrânul Lord Balmerino nu-și luase viața.

Archie, am fost foarte practică și foarte rezonabilă și am făcut un testament, prin care ți-am lăsat moștenire toate bunurile mele pământești. Poate că ar trebui să iei legătura cu avocatul meu din New York. Îl cheamă Ryan Tyndall și ai să-i găsești adresa și numărul de telefon în carnețelul meu. (E un om foarte drăguț.) Știi că ai avut impresia că am cheltuit fără socoteală, dar precis că mai sunt destui bani în bancă, pe lângă tot felul de acțiuni și de titluri de proprietate, ba chiar și actele unei proprietăți mitite în California. Și, bineînțeles, casa din Mallorca. Poți face orice dorești cu ea, s-o vinzi sau s-o păstrezi. (Ar fi un loc minunat de vacanță pentru tine și Isobel.) Dar, indiferent ce vei face, ai grijă ca Seraphina și Mario să fie răsplătiți.

Îmi place să cred că vei folosi o parte din acești bani ca să transformi grajdul sau hambarul într-un atelier, să începi să produci în serie păpuși din acelea de lemn, atât de reușite și să le vinzi în toată lumea cu un profit fabulos. Știi că poți s-o faci. Nu e nevoie decât de puțină îndrăzneală. Iar dacă partea tehnică a afacerii ți se pare descurajatoare, sunt sigură că Edmund te poate sfătui și ajuta.

Dragul meu, îmi pare cumplit de rău de toate astea. Dar, pur și simplu, lucrurile au devenit dintr-odată prea complicate și e un efort mult prea mare, iar eu nu mai am energia necesară ca să lupt. N-am reușit niciodată să fiu curajoasă, de neclintit.

A fost o viață tare nostimă.

Vă ador pe amândoi și vă dăruiesc dragostea mea.

Pandora

Sunt sigură că Edmund te poate sfătui și ajuta.

Iarăși Edmund.

Se gândi la cealaltă scrisoare, aflată în siguranță, în sertarul biroului. Găsi cheia și deschise sertarul, apoi scoase scrisoarea. Plicul trimis „par avion“, îndoit la colțuri și boțit, pe care Pandora scrisese numele lui, pe adresa de la Berlin; ștampila avea o data din 1967.

Scoase din plic cele două file subțiri, mâzgălite cu același scris copilăresc. Le desfăcu.

Dragul meu Archie. A fost o nuntă minunată și sper că tu și Isobel sunteți fericiți, că ați petrecut o lună de miere grozavă și că vă simțiți bine la Berlin, dar, vai, mi-e așa de dor de voi! Totul este groaznic, pentru că toți cei pe care îi iubesc au plecat. Nu mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Nu pot vorbi cu mami și cu tati, pentru că e vorba despre Edmund. Nu te surprinde, nu-i așa? Pentru că știai precis. Nu știi cum de nu mi-am dat seama până acum, dar cred că l-am iubit dintotdeauna, pentru că, atunci când l-am revăzut, în cele câteva zile dinainte de nuntă, mi-am dat seama dintr-odată că niciodată n-a existat și n-ar fi putut să existe altcineva, iar de acum înainte va fi la fel. Iar lucrul cel mai tragic, oribil, de nesuportat este că el e căsătorit cu altcineva. Dar ne iubim. Pot s-o scriu cu majuscule. NE IUBIM. Dar n-am voie să spun nimănui, din cauză că el e însurat cu Caroline și are copilul și așa mai departe. S-a întors la ea, dar n-o iubește, Archie. Mă iubește pe mine, iar eu am rămas fără el aici, legată de mâini și de picioare și am atâta nevoie de tine, iar tu ești la Berlin. A spus că o să-mi scrie, dar e plecat de o lună și n-am nicio veste de la el și nu mai suport, nu știu ce să fac. Știi că nu e drept să strici o căsnicie, dar nu-i vorba de asta, pentru că Edmund a fost al meu cu mult înaintea ei. Știi că tu nu poți face nimic ca să mă ajuți, dar trebuia să spun cuiva. N-am crezut că te poți simți așa de singur la Croy și mă port îngrozitor cu mami și cu tati, dar nu mă pot stăpâni. Nu pot rămâne aici o veșnicie, căci mă tem că aș înnebuni. Numai ție pot să-ți spun asta. Cu toată dragostea, a ta înlăcrimată, Pandora.

Înainte, această disperare adolescentină i se păruse teribil de dureroasă. Acum, în lumina tragediei din acea dimineață, ea dobândise o semnificație și mai gravă. Își acoperi ochii cu palmele. În spatele lui, ușa de deschise.

— Archie...

Era Isobel.

— Ți-am adus niște cafea.

Archie nu se întoarse. Ea se aplecă peste umărul lui și puse ceașca de cafea fierbinte, parfumată, pe birou, în fața lui, apoi îl cuprinse cu brațele pe după gât și își apăsă obrazul cald de obrazul lui.

— De ce-ți trebuie atâta timp? Ce faci aici?

— Citesc, răspunse Archie, lăsând scrisoarea pe masă.

Isobel ezită, apoi spuse:

— E scrisoarea pe care Pandora ți-a trimis-o la puțin timp după ce ne-am căsătorit.

— Da.

— N-am știut că ai păstrat-o. De ce, Archie?

— Nu m-a lăsat sufletul s-o rup și s-o arunc.

— Ce trist. Sărmana copilă. I-ai telefonat lui Edmund?

— Nu. Încă nu.

— Nu știi ce să-i spui, nu-i așa?

— Nu știu ce să cred.

— Poate *într-adevăr* mai era îndrăgostită de el. Poate de asta a venit acasă. Și atunci l-a revăzut cu Virginia și Alexa și Henry și n-avea de ce să-și mai facă speranțe.

Isobel dădea glas celor mai ascunse temeri ale sale, acelor lucruri pe care se ferea să le exprime. El n-ar fi putut să le pună în cuvinte, dar o făcuse Isobel în locul lui și, auzind-o, simți o nesfârșită recunoștință pentru judecata și curajul de care dădea dovadă. Pentru că acum puteau vorbi, în sfârșit, despre asta.

— Da, admise el. De asta mi-e teamă.

— Era așa o drăcoaică. Mereu fermecătoare. Generoasă și amuzantă. Dar, știi, Archie, uneori era neîndurătoare. Dacă dorea ceva, ar fi fost în stare de orice ca să-l obțină. Dacă-și punea mintea cu ceva, ceilalți nu mai contau.

— Știu. A fost vina noastră. Cu toții am răsfățat-o, i-am făcut toate poftetele...

— Cred că nici nu s-ar fi putut altfel...

— Avea numai optsprezece ani când s-a încurcat cu el. Edmund avea douăzeci și nouă. Era însurat și avea un copil. Știu că Pandora s-a aruncat în brațele lui, dar în loc s-o refuze, și-a ignorat toate responsabilitățile, le-a aruncat pe fereastră. Ea era ca o flacăra și la asta s-a adăugat propria lui forță; rezultatul a fost o adevărată explozie.

— Ai vorbit vreodată cu Edmund despre asta?

— Nu. Odată, aș fi putut s-o fac. Dar după aceea, nu s-a mai putut. Din cauza lui a fugit Pandora de-acasă. Din cauza lui nu s-a mai întors niciodată înapoi.

— Archie, tu nu l-ai iertat niciodată, nu?

— N-aș putea să spun că am reușit.

— De asta eziți acum? De asta nu l-ai sunat?

— Dacă toate deducțiile noastre sunt adevărate, n-aș vrea să încarc conștiința celui mai

mare dușman al meu cu o asemenea povară.

— Archie, nu pot să cred că tu...

Tăcu brusc, ridicând capul, atentă. Din spatele ușii închise se auzeau pași de-a lungul holului.

— Mami!

Era Lucilla.

— Suntem în bibliotecă.

Ușa se crăpă puțin.

— Pot să intru? Nu vă deranjez?

— Sigur că nu, draga mea. Vino înăuntru.

Lucilla închise ușa în urma ei. Părea să fi plâns, dar acum lacrimile se uscaseră. Archie întinse o mână spre ea, iar Lucilla îl luă de mână și se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Îmi pare nespus de rău.

Se așează pe marginea biroului, în fața părinților ei.

— Vreau să vă spun ceva. E foarte trist și sper să nu vă îndurerez prea tare...

— Despre Pandora?

— Da. Am aflat de ce a făcut-o.

În așteptare, cei doi își priveau fiica tăcuți.

— Știți... avea cancer în ultima fază.

Vorbea abia șoptit, dar calm și decis. Isobel o privi și, dincolo de trăsăturile tinerești, intui o teribilă forță interioară și înțelese că, la nouăsprezece ani, Lucilla se maturizase dintr-odată. Copilul dispăruse fără urmă. Lucilla n-avea să mai fie copila pe care o știa.

— Cancer?

— Da.

— De unde știi?

— Când eu și Jeff ne-am dus la ea, în Mallorca, în după-amiaza în care am ajuns era la ea un bărbat, Carlos Macaya. Ți-am vorbit despre el, tată. Era foarte atrăgător și noi am fost convinși că era iubitul ei. Dar nu era așa. Era doctorul ei curant. Jeff a fost cel care și-a amintit de el și a propus să-l sunăm, în speranța că ar putea ști ceva ce noi nu știam. I-am găsit numele și numărul de telefon în carnețelul ei de adrese și atunci ne-am dat seama că e doctor, și nu doar un simplu prieten. Așa că am sunat la Mallorca și am vorbit cu el. El ne-a spus totul.

— El a tratat-o?

— Da. Dar cred că i s-a părut o muncă foarte dificilă și fără nicio satisfacție. Și-a dat seama că e ceva în neregulă atunci când ea a început să slăbească dintr-odată, dar a convins-o foarte greu să vină la consultație. Chiar și atunci, refuza să vadă realitatea și nu respecta programările. Când, în sfârșit, a reușit s-o aducă în clinica lui, a constatat că boala evolua de multă vreme. În plus, a descoperit un carcinom la unul din sâni. A făcut

o biopsie și a trimis prelevarea la spitalul din Palma, pentru un raport patologic. Era malignă și se putea răspândi în organism. Așa că s-a dus la Pandora și i-a spus că trebuie să se opereze, să facă o mastectomie, iar apoi niște ședințe de chimioterapie. Asta venise să-i spună în ziua în care eu și Jeff am apărut acolo. Dar ea l-a refuzat categoric. I-a spus că nimic n-ar putea s-o convingă să îndure tratamentul ulterior, cu radiații și chimioterapie. Nu-i putea garanta o vindecare completă... presupun că boala evoluase prea mult... dar i-a spus că, dacă își duce viața în același ritm ca și până atunci, n-avea șanse să trăiască prea mult.

— Avea dureri?

— Câteodată. Lua medicamente. Droguri destul de puternice. De asta era mereu așa de obosită. Nu cred că a suferit foarte mult, dar, desigur, cu timpul i-ar fi fost din ce în ce mai greu.

Cancer.

Archie rosti cuvântul acela, cu toată rezonanța lui de finalitate. Sfârșitul. Linia dublă, de sub orice șir de cifre.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte. N-am avut nici cea mai mică bănuială. Dar ar fi trebuit să ne dăm seama. Nu mai rămăsese nimic din ea. Ar fi trebuit să știm...

— Ah, tată...

— De ce nu ne-a spus... Am fi putut s-o ajutăm...

— Nu, n-aveai cum s-o ajuți. Și nu ți-ar fi spus. Nu înțelegi? Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca tu și mama să aflați despre asta. Dorea numai să se întoarcă la Croy, pentru ca totul să redevină așa cum a fost. Septembrie. Petreceri, mici escapade la cumpărături, în Relkirk și un du-te-vino de lume și casa plină de musafiri. Nicio urmă de tristețe. Nicio vorbă despre moarte. Chiar asta i-ați dăruit. Petrecerea de la Verena a fost scuza perfectă, la momentul potrivit, pentru ca Pandora să-și găsească o scuză să revină acasă și să ducă la bun sfârșit ceea ce cred că a plănuțit de la bun început.

— Doctorul știa?

— Nu știa precis. Dar mi-a spus că nu i-ar fi permis să facă drumul acela atât de lung, prin Spania și Franța, dacă eu și Jeff n-am fi fost lângă ea.

— Dar a înțeles ce-și pusese în gând?

— Nu știu. N-am putut să-l întreb. Dar presupun că da. O cunoștea foarte bine. Și cred că ținea foarte mult la ea.

— Cum a putut s-o lase să plece așa? spuse Archie.

— Nu trebuie să-l învinovățești pe Carlos, tată. El a făcut tot ce s-a putut ca s-o convingă să meargă la spital, să încerce să se lupte pentru această unică șansă, oricât de mică ar fi fost ea. Dar Pandora a rămas neînduplecată.

— Deci, a venit să moară acasă?

— Nu numai asta. A venit acasă pentru a fi cu tine, pentru a fi la Croy. Pentru ca noi să

ne simțim bine, să ne poată face niște cadouri minunate și să ne facă să râdem. S-a întors în copilărie, la locurile pe care le iubea și le ținea minte. Casa, valea, dealurile, lacul. Dacă ne gândim bine, e nevoie de mult curaj pentru asta. Dar asta nu face lucrurile mai suportabile pentru tine. Îmi pare rău. Mă doare că a trebuit să-ți spun. Sper, totuși, că acum îți este ceva mai ușor să înțelegi.

Lucilla tăcu, gândindu-se la toate astea. Apoi reluă, cu o voce tremurătoare, din care dispăruse toată forța de până atunci:

— Deși, n-aș zice că înțelegerea ajută prea mult.

Sub privirile mamei sale, Lucilla se pierdu dintr-odată, ca un copil, iar lacrimile îi umplură ochii, curgându-i pe obraji.

— A fost atât de drăguță cu Jeff și cu mine... ne-am distrat așa de bine împreună... iar acum mi se pare că s-a stins o lumină din viața noastră...

— Of, draga mea...

Isobel nu mai putea suporta. Porni spre Lucilla și-i cuprinse umerii slăbuți în brațe.

— Știu. Îmi pare așa de rău. Dar ai fost foarte curajoasă... și nu ești singura care gândește așa, pentru că o să ne lipsească tuturor. Și cred că trebuie să-i fim recunoscători pentru că s-a întors acasă. Cât de cumplit ar fi fost să n-o mai vedem niciodată! Tu ai adus-o înapoi la noi, chiar dacă numai pentru puțin timp...

După o vreme, Lucilla se calmă și se opri din plâns. Isobel îi dădu o batistă să-și sufle nasul.

— Am plâns și mai înainte și speram că pot să mă abțin. Știți, Jeff mi-a propus să plec cu el în Australia, iar eu n-am de gând să mă duc. Pentru cine știe ce motiv stupid, chiar și asta m-a făcut să plâng...

— Of, Lucilla...

— Vreau să rămân acasă o vreme. Asta, dacă tu și tata mă puteți suporta în preajma voastră.

— Nu există vreun alt lucru care să ne facă mai mare plăcere.

— Și mie la fel.

Lucilla îi zâmbi mamei sale printre lacrimi, își suflă nasul, hotărâtă să termine cu plânsul și sări în picioare.

— Acum vă las, le spuse. Dar, tată, te rog să vii repede și să mănânci ceva. Ai să te simți mai bine.

— Am să vin, îi promise el.

— Mă duc să mă asigur că mâncăii ăia doi n-au înfulecat toată șunca, rosti ea zâmbind și porni spre ușă. Să nu întârzii mult.

— N-am să întârzii, draga mea. Și-ți mulțumesc.

Lucilla plecă, lăsându-i singuri. După o vreme, Isobel se desprinse de lângă Archie și merse la fereastră. De partea cealaltă se afla grădina, apoi terenul de crichet și

balansoarul singuratic. Soarele nu ajunsese încă până la peluză și iarba mai era umedă de roua nopții. Zări mestecenii argintii cu frunzele îngălbenite. Curând aveau să cadă, lăsând crengile golașe întreaga iarnă.

— Săraca Pandora, spuse ea, într-un târziu. Dar cred că înțeleg.

Își ridică privirea spre dealuri, spre cer și zări norii grei, de ploaie, care se apropiau amenințători dinspre vest. Soare la ora șapte, ploaie la unsprezece. Cea mai bună parte a zilei trecuse.

— Archie?

— Da.

— Nu-i așa că toate astea îl absolvă pe Edmund de orice vină?

— Da.

Isobel se întoarse cu spatele la fereastră. Archie o privea.

— Cred că acum poți să-l suni, Archie, îi spuse, zâmbind. Și mai cred că e timpul să ierți. S-a terminat, Archie.

Edie, cu răsuflarea tăiată după urcușul dealului, înainta cu pași grăbiți, pe drumul ce ducea la Pennyburn.

Părea ciudat să facă lucrul acesta într-o sâmbătă. Sâmbăta era una dintre puținele zile ale săptămânii pe care Edie le păstra pentru sine; atunci se ocupa de căsuța ei sau de grădină, dacă era vreme frumoasă; făcea ordine în dulapuri ori pune la copt tot felul de bunătăți.

De dimineață pusese un rând întreg de rufe afară, la soare și apoi trecuse strada, până la magazinul doamnei Ishak, să cumpere niște alimente și ziarul de dimineață. Luase și o revistă, *People's Friend*, și o cutie cu bomboane pentru Lottie, fiindcă intenționa să prindă autobuzul de după-masă spre Relkirk și să-i facă o vizită nefericitei sale verișoare. Se simțea vinovată față de sârmana Lottie, dar era și puțin necăjită, pentru că Lottie îi furase puloverul cel nou, lila. Cei de la poliție n-aveau de unde să știe al cui era, dar Edie era hotărâtă să și-l ia înapoi. Un spălat bun și putea să-l poarte din nou. Săraca Lottie... Eventual, pe lângă revistă și cutia cu bomboane, avea să culeagă și niște margarete Michaelmas din grădină, să-i înveselească puțin camera de spital, atât de impersonală. Nu se aștepta la mulțumiri pentru eforturile sale, dar, oricum, și-ar fi ușurat conștiința. Amărâta de Lottie nu putea fi, pur și simplu, abandonată, numai pentru că încurcase atât de tare lucrurile.

Totul era perfect pus la punct.

Dar apoi, tocmai când pusese la încălzit o porție de supă, își făcuse apariția și Edmund. Venea direct de la Pennyburn și, înainte de asta, de la Croy. Aducea cu sine o veste cumplită și, după ce află ce se întâmplase, Edie uită cu totul de Lottie. Se alesese praful de tot programul din acea zi. Reflectase, apoi îl schimbase în totalitate. Ce

sentiment ciudat... Ce încurcătură.

Citea câteodată, prin ziare, despre câte o familie, plecată într-o excursie plăcută, ce nu prevestea nimic rău sau, poate, în vizită la prieteni; un accident le distrugea viețile pentru totdeauna. O ambuscadă pe autostradă, cu morți și răniți și mașini distruse, care blocau șoseaua. Acum se simțea ca și cum ar fi fost, dacă nu implicată, cel puțin martoră la un asemenea dezastru, rămasă acolo, printre sfărâmaturi, convinsă însă că nu se putea să nu aibă cu ce să fie de folos.

— I-am povestit mamei, îi spusese Edmund, dar e singură. Am rugat-o să vină cu mine la Balnaid, la prânz și să-și petreacă ziua cu noi, dar m-a refuzat. A spus că vrea să fie singură.

— Mă duc eu la ea.

— Ți-aș fi recunoscător. Dacă există o persoană în lume cu care să vrea să stea de vorbă, atunci aceea ești dumneata.

Așa că Edie luase oala de supă de pe foc, își pusese haina și pantofii de stradă. În geanta ei încăpătoare își pusese ochelarii și lucrul de mână, apoi închisese ușa și pornise spre Pennyburn.

Ajunsese. Intră prin bucătărie. Totul era strâns și curat. Doamna Aird spălase vasele după micul dejun și le pusese pe toate la locul lor. Ba chiar măturase și podeaua.

— Doamnă Aird!

Își lăsă geanta pe masă și, cu haina pe ea, trecu prin hol și deschise ușa sufrageriei. Era acolo. Stătea nemișcată în fotoliu, privind fix spre vatra fără foc. Nu tricota, nu cosea, nu citea ziarul – stătea, pur și simplu. În cameră era frig. De dimineață fusese soare, dar acum se înnorase și, fără căldura soarelui care să pătrundă prin fereastră, orice urmă de confort părea să fi dispărut.

— Doamnă Aird!

Surprinsă, Violet își întoarse capul, iar Edie, șocată, văzu în fața ei, pentru prima dată în viața ei, o femeie bătrână, pierdută, năucită – aproape infirmă. Pentru o clipă, Vi o aținti cu o privire opacă, de parcă n-ar fi recunoscut-o. Apoi, în sfârșit, se luminează și pe fața ei se citi un sentiment de ușurare.

— Ah, Edie!

Edie închise ușa în urma ei.

— Da, eu sunt.

— Ce-i cu tine aici?

— A trecut Edmund pe la mine, să-mi spună ce s-a întâmplat cu Pandora. Ce grozăvie! Mi-a spus că ești singură. Că, poate, ți-ar face plăcere să stai cu cineva de vorbă...

— Numai cu tine, Edie. Cu nimeni altcineva. El voia să mă duc la Balnaid cu el. Dar n-am avut destulă forță pentru asta. N-aș fi putut. Cu copiii trebuie să bravezi, să fii tu cea care îi îmbărbătează. Și, într-un fel, cred că nu mai am destulă energie să mai consolez pe

cineva. Cel puțin deocamdată. Mâine o să-mi fie mai bine.

Edie privi în jur.

— E groaznic de frig aici.

— Cred că da. Nu mi-am dat seama, spuse Violet, privind spre cămin. M-am trezit destul de devreme dimineață. Am pregătit tot ce trebuia. Am curățat chiar eu cenușa și am adus cărbuni. Însă n-am mai reușit să aprind focul.

— Se face imediat.

Edie își scoase haina și o puse pe un scaun, apoi îngenunche pe covorașul de lângă cămin, aplecându-se, cu toată greutatea, pe genunchii groși, să ia cutia cu chibrituri. Aprinse o bucată de hârtie și așteptă până ce surcelele, apoi cărbunii prinseră să ardă. Limbi de foc se ridicau, din ce în ce mai puternice.

— Uite, Edie, stau aici copleșită de rușine, spuse Violet. Ar fi trebuit să avem mai mult spirit de observație. Trebuia să ne dăm seama că Pandora era bolnavă, poate chiar pe moarte. Era așa de slabă – numai piele și oase. Trebuia să fi văzut noi înșine că nu era totul în regulă cu ea. Cât despre mine, eram prea preocupată de propria familie ca să mă mai gândesc, măcar și în trecut, la Pandora. Poate că, dacă m-aș fi gândit mai puțin la mine, aș fi intuit că se întâmplă ceva grav.

Ridică din umeri, oftând.

— Și totuși, a fost aceeași dintotdeauna. Frumoasă, cochetă, amuzantă. Fascinantă.

— Întotdeauna a fost o figură.

Edie luă câteva lemne și le așează peste cărbunii aprinși. Apoi, cu oarecare efort, se ridică în picioare și se duse să se așeze pe scaunul din fața lui Violet. Își pusese fusta cea bună de tweed și puloverul din lână de Shetland, cu un model în culori vii în jurul gâtului. Era roșie la față de efort, după lungul drum în sus pe deal. Acum, cu focul aprins și cu Edie alături, de cealaltă parte a căminului. Violet prinsese iarăși viață și nu se mai simțea atât de nefericită.

— Am auzit, începu Edie pe un ton ușor, de conversații, că Willy Snoddy a fost cel care a găsit-o.

— Da. Săracul Willy. Nu mă-ndoiesc că, după o asemenea experiență, nu se mai trezește din beție cel puțin vreo câteva zile.

— Cancerul este o boală teribilă. Dar să-ți iei singur viața... Edie clătină din cap. Nu înțeleg cum de poate cineva să facă așa ceva.

— Cred că trebuie să înțelegem, Edie, altfel n-o s-o mai iertăm niciodată...

— ... Dar familia Balmerino. Și micuța Lucilla. La ei nu s-a gândit?

— Sunt sigură că s-a gândit. Și totuși, poate că nu s-a gândit prea mult la altcineva în afară de ea însăși. Și era așa de drăguță, de atrăgătoare pentru bărbați. Micile povești de dragoste au constituit întotdeauna sarea și piperul vieții ei. Ca s-o înțelegem, trebuie să ne imaginăm viitorul ei, așa cum și l-a imaginat și ea, probabil. Bolnavă, mutilată de

operație, luptându-se cu boala, pierzându-și tot părul acela frumos, lipsită de toate farmecele ei.

Focul trosnea în vatră. Violet întinse mâinile spre el să se încălzească.

— Nu. N-ar fi suportat toate astea, Edie. Nu așa, singură, cum era.

— Dar Edmund? întrebă Edie.

N-aveau secrete una față de cealaltă. Era foarte bine așa.

— Doar l-ai văzut, Edie.

— Dar nu mi-a spus prea multe.

— Mie mi-a spus destule. Normal că e răscolit de moartea Pandorei, ca noi toți, dar cred că nu mai mult decât noi. Și mai cred că acum va trece cu bine peste acest moment, pentru că îi are alături pe Virginia, pe Alexa, pe Henry. Drăguțul de Henry. Și, cine știe, poate că și pe Noel Keeling. Ceva îmi spune că, foarte curând, Noel va face parte din familie.

— Adevărat?

— Așa simt eu, Edie. Va trebui să așteptăm, să vedem cum decurg lucrurile. În plus, Edmund mi-a spus că intenționează să-și ia un mic concediu. Vrea să petreacă o vreme cu Virginia și cu Henry și desigur că va trebui să fie pe aproape în următoarele zile, ca să-l consoleze pe Archie Balmerino. Vor fi atâtea de făcut. O anchetă a accidentului este inevitabilă, iar apoi, după ce se va trece peste acest obstacol, înmormântarea și momentul trist, răscolitor când trebuie să iei totul de la început. După ce se vor termina toate astea, Edmund și Archie au de gând să meargă împreună la pescuit câteva zile, poate în Sutherland. Știi, lucrul ăsta îmi umple inima de bucurie. L-am iubit întotdeauna pe Edmund, Edie, dar în ultima vreme n-am fost prea mulțumită de purtarea lui. Dar cred că totul s-a schimbat acum. Poate că și-a dat seama că, în viață, lucrurile mici sunt câteodată infinit mai importante decât cele mari. Și e o mângâiere să constat că, din această tragedie cumplită și inutilă, a ieșit măcar un singur lucru bun. Acela că Archie și Edmund sunt iarăși prieteni buni, așa cum erau pe vremuri.

— Le-a trebuit cam mult timp, sublinie Edie, realistă ca întotdeauna și fără să se teamă să rostească adevărul. Peste douăzeci de ani.

— Da. Însă, la urma urmelor, Edmund s-a purtat foarte urât. Cred că amândouă știm acest lucru.

Edie rămase tăcută o vreme, apoi rosti un singur comentariu.

— Mama Alexei... era o femeie foarte rece.

Nu era o scuză prea grozavă, dar loialitatea ei față de Edmund o umplu pe Violet de bucurie.

— Ei, tu știi cel mai bine, Edie. Ai stat cu ei la Londra. Îi cunoșteai bine pe amândoi, poate mai bine decât oricare dintre noi.

— O cucoană destul de drăguță, dar rece.

De pe polița căminului, micuțul ceas aurit bătut ora exactă. Era unu fix. Edie își ridică privirea, surprinsă. Ce repede trecuse timpul!

— Ia te uită, zise ea. Deja e ora unu. Precis că ți-e foame. Mă duc la bucătărie să văd ce gălesc pe-acolo. Mai e și o bucată de friptură înăbușită, pe care am lăsat-o ieri în cămară. O s-o pun la încălzit. E destul pentru amândouă. Ce zici? Putem mânca aici, pe câte o tăviță, lângă foc.

— E cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Și ce zici de câte un pahar de sherry, să ne mai înveselim nițel?

Edie mormăi ceva, în semn de dezaprobare, dar zâmbea. Se ridică în picioare și porni spre ușă.

— A, Edie, rămâi cu mine după aceea, nu? Să ne petrecem după-amiaza împreună, să vorbim despre vremurile de demult.

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse Edie. Nici nu mă gândesc să-mi petrec ziua de azi de una singură. Mi-am adus și lucrul de mână.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră. O clipă mai târziu, Violet o auzi umblând prin bucătărie, deschizând și apoi închizând ușa de la cămară. Zgomotele astea o linișteau, o făceau să nu se mai simtă singură. Se ridică în picioare, ținându-se de polița căminului până când sângele îi reveni în picioare. În spatele ceasului se afla invitația, rămasă acolo de câteva săptămâni. Se îndoise și era plină de fum de la foc.

Doamna Angus Steynton
La reședința familiei
Pentru Katy

O luă de la locul ei, o mai citi încă o dată, apoi o rupse în bucățele, pe care le aruncă în foc. Se aprinseră imediat, arzând până se făcură scrum, dispărând pentru totdeauna.

Porni spre ușa care dădea în grădină, o deschise, coborî cele câteva trepte și ieși pe pajiștea în pantă. Acum, după ce soarele fusese acoperit de norii grei, cenușii, se făcuse frig. Mai frig decât în toată acea toamnă. Septembrie se apropia de sfârșit și, în curând, aveau să înceapă furtunile de iarnă.

Se îndreptă spre capătul grădinii și se opri acolo unde gardul viu se întrerupea, să admire panorama minunată care se deschidea spre sud. Valea, râul, dealurile din depărtare; astăzi lipsite de soare, sumbre, dar frumoase. Pentru totdeauna, frumoase. Niciodată nu avea să se sature de ele. Niciodată nu avea să se sature de viață.

Se gândi la Pandora. Și la Geordie. Geordie, oriunde s-ar fi aflat, avea să aibă grijă de Pandora. Se gândi la Edie și, pentru prima dată în viață, îi trecu prin minte că s-ar fi putut întâmpla ca prietena ei cea mai dragă să moară înaintea ei, s-o lase fără niciun alt contemporan prin preajmă, la care să poată apela atunci când avea nevoie de mângâiere. Nimeni cu care să poată vorbi, să-și amintească de zilele trecute.

Rosti o rugăciune. „Știi că sunt îngrozitor de egoistă, dar, Doamne, te rog să mă iei pe

mine înainte de Edie, pentru că, fără ea, nu cred că aş mai putea suporta să trăiesc. Nu cred că aş mai suporta bătrâneţea.”

Un sunet îi atrase atenţia. Venea de sus, de departe, de dincolo de norii ce se adunau cu repeziciune. Țipete și gâgâit de păsări, familiar și obsedant. Se întorceau găștele sălbatice. Erau primele pe care le auzea, din primăvară, când plecaseră spre nord. Privi spre cer, închizând ochii pe jumătate, căutându-le. Și chiar atunci, norii se despicară pentru o clipă și Violet le zări – un singur stol, făcându-și drum spre sud, avangarda miilor de păsări, care erau deja pe drum.

Veniseră cam devreme. Plecaseră târziu și reveneau devreme. Poate că se apropia frigul. Poate că avea să fie o iarnă grea.

Dar, până acum, supraviețuise și altor ierni grele, iar aceasta n-avea cum să fie mai cumplită decât altele. De fapt, avea să fie mai bună, probabil, pentru că simțea, într-un mod ciudat, că-și redobândise familia și știa că, împreună, cei din neamul Aird erau suficient de puternici pentru a face față tuturor obstacolelor pe care soarta le-ar fi ridicat în fața lor. Acesta era lucrul cel mai important. Faptul că erau împreună, uniți. Aceasta era forța lor. Familia ei care știa să depășească trecutul, fără să piardă din vedere că, dincolo de iarnă, o nouă primăvară își aștepta rândul.

– Doamnă Aird!

Se întoarse și o văzu pe Edie, în dreptul ușii deschise. Își legase un șorț de-al lui Violet peste fusta cea bună, iar părul cărunț îi flutura în vânt.

– Haideți la masă!

Violet zâmbi și-i făcu un semn cu mâna.

– Vin acum, Edie.

Porni spre casă... cu pași rari la început, apoi mai energici... înapoi, pe pajiștea înclinată, spre casa ei.

– Vin imediat!